

கடவுளுக்கு வந்தனம்.

251

ஸ்ரீசந்திரவமிச ஸுத்திரியராகும்
ஆந்திரர் என்னும் கவுரவராகிய

பலிஜுவாரு புராணம்

அல்லது

நாயடுகாரு

சமஸ்தான சரித்திரம்

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

இதை

கோயமுத்தூர் கலாநிதி பத்திரிகாசிரியரும், ஆஸ்திகமத சித்தாந்தம்,
மதவிருஷ்டம், கசிமாத்திரை, காஞ்சி, இருபதி, ஸ்ரீபெரும்புதூர்,
மேல் லீகாட்டை, மஹாத்தவங்கள், தருக்க சாஸ்திரர்,
சங்கேத சாஸ்திரம், பத்தி சாஸ்திரம், ஆரியர் வேதம்,
ஆரியர் ஆசாம், கலியுக தருமம், ரவிபாணபாட்டுகள்,
வேதப்பொருள் சார சங்கிரகம், முதலான கிரந்தங்
களின் சுருத்தரும், கோயமுத்தூர்
டிஸ்டிரிக்ட்டு போர்டு மெம்பரும், கவுரவ மேஜஸ்திரேட்டும்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஓர் அங்கத்தினருமாகிய
சேலம் பகடால

நரசிம்மலு நாயடு அவர்கள்

இயற்றி

கோயமுத்தூர் கலாநிதி ஆபீசு

சேன்னை. பி. ஆ. அ. பிரஸ். டவடன் கம்பெனி பிரஸ்
ஆந்தா பிரஸ், எம். எல்.வி பிரஸ், கிச்சினர் பிரஸ்,
பண்டித மித்திரன் பிரசுரூபிககளில்
பதிப்பித்தனர்.

1905.

All Rights Reserved.

To

All - Baliya Caste People.

OR

Nayudu Community

IN WHATEVER COUNTRY, TONGUE AND CREED
IN WHATEVER POST, POSITION AND NEED

TO WHOM

MY HEART HAS CLUNG

AMID MANY TRANSITIONS & TRIALS

THE FOLLOWING PAGES

Are Inscribed

WITH THE SERVICE OF SIMPLE AFFECTION

AND

FAITHFUL LOYALTY.

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

இப் பூவுலகில் பெருமை பெற்ற பாதகண்டத்தில் பிரபலமான ஓவ்வொரு ஜாதியாராலுடைய பூர்வ உற்பத்தி, மத்தியகால ஸ்திதி, தற்காலஸ்திதிக்களை பல புராணங்களாக எழுதப்பட்டும், அவைகளில், அநேகம் இக்காலத்தில் அச்சிடப்பட்டும் இருக்கின்றன. அவைகளால், சிலர்- தாம் ஆரிய பிராம்மணர்களென்றும்; சிலர், விஸ்வகர் பிராம்மணர்களென்றும்; சிலர், சவுராஷ்டிர பிராமணர்களென்றும்; சிலர், சூரிய வமிசத்தைச்சார்ந்த கூத்திரியர்களென்றும்; சிலர், சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த கூத்திரியர்களென்றும்; சிலர், தேவ அங்கத்தாரென்றும்; சிலர், சான்றோரென்றும்; சிலர், வேதோக்தமாக கர்மங்களைச் செய்யும் வைசியர்களென்றும்; சிலர், உயர்குல வேளாளர் என்றும் பெருமை பாராட்டி தம் தம் இனத்தாரை கவுரவப்படுத்தி வர்ச்சே; பலி ஜவாரு எனனும் சந்திரகுல கூத்திரியர்களுடைய சரியான சரித்திரம் இதுவரையில் அச்சிடப்படாமையால்; அநேகர், இந்த ஜாதிபாரை கேவலம் சூத்திரர்களென்றும், சேவகா ஜாதியார் என்றும் சொல்லி வருகிறார்கள். இடையில், யாதோ ஒரு துராபிமானமுள்ள பண்டிதரால் கவுரி புத்திரசரித்திரம் என்னும் பெயரால் ஒரு தெலுங்கு புத்தகத்தைப் பதிப்பித்தாலும்; அதைக் காலதேச வர்த்தமானங்களைத் தழுவி சரித்திர சாசனங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கச்சே அதுவும் சரியான சரித்திரமல்ல வென்றே ஸ்பஷ்டமாகியது. ஆகவே,

இந்த பலி ஜவாரு எந்த வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள்? இவர்கள் ஆதி ஜனமெப்படி? இவர்கள் மத்தியகாலத்தில் எப்படி இருந்தார்கள்? இப்போது எப்படி இருக்கிறார்கள்? இவர்கள் பிறப்பில், கூத்திரியர்களா? அல்லது சூத்திரர்களா? இவர்களுடைய குலம், கோத்திரம், நடை, உடை, விவசாயம், காமங்கள் எப்படிப்பட்டவை? என்றன்களை அறிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. சமர் இருபதுவருஷகாலங்களாக பல பெரியோர்களையும், பல கிரந்தகர்த்தர்களையும் விசாரித்துவந்தேன்; வந்துமென்ன? உள்ளது உள்பாடி. விவரித்தாரை இன்னுளவும் கண்டேன் இல்லை. சமீப காலத்துக்கு முன்பு சென்னைப்பதியில் ப்ரீமான் அப்பாய் நாயகிகாரு முதலான கனவான்கள் சிலர் கூடி, இந்த பலிஜவாரு ஜாதியாருக்கு தக்கபடி கல்வி அறிவையுட்பட்ட “நாயுடு ஹோம்”- நாயுடு ஆசிராத்தை ஸ்தாபிக்க பிரயத்தனப் பட்டபோது, அந்நிச்சங்கத்தைச்சார்ந்தவரோ, மற்றவரோ ஒருவர், சென்னை “இந்து (The Hindu) பத்திரிகையில் “நாயுடு ஜாதியாரின் ஜனனமெப்படி என்று வினாவி இருந்தார். இந்த வினாவிற்கு யாராவதுவிடை எழுதி இருந்தால், அந்தவிடையினால்கூடும் உண்மை வெளியாகுமென்று எதிர்பார்த்திருக்கேன். அந்த வினாவக்கும நானதுவரையிலும் தக்க விடை எழுதியதாகத் தெரண்டிலலை; ஆகையால், இனி காலதாமதமாக்குவதல் காரியமில்லை என்று கண்டு “அரைப்படிப்பைகளைகொண்டு அப்பலமேறினால், அரைப்படிப்பு முழுப்படிப்பாகும்” என்ற பழமொழியைத்தழுவி, இந்த பலிஜவாரு

ஜாதியைப்பற்றிய கேள்விகளைப் பலரும் அறிய, ஆகமவேத பூரண இதிகாசாதி கிரந்தங்களினால் எனக்கு தெரியவந்த சங்கதிகளுடன், இக்காலத்தில் ஆங்கிலேய பண்டிதர்கள் பலர் தமது அருமையான அருத்தத்தையும், காலத்தையும், செலவிட்டுக் கண்டுபிடித்த சில ரசாசங்களுக்கும், சரித்திரங்களினாலும், அறிவயந்த சங்கதிகளையும் சேர்த்தும்; நான் பாதகண்டத்தின்பெருநீ பாகம் பாத்திரை செய்து அங்காங்கு கண்டும் கேட்ட சங்கதி அவை சேர்த்தும், வெறுங்காதுக்கு ஒலையா பரணமசிறந்தது, என்னும் பழமொழியை அனுசரித்து பலி ஜவா ரைப் பற்றி வினாவுமா வினாக்களுக்கு விடைபாக இப்புத்தகத்தை முதல்பாகமாக வகுத்தும்; இந்த பவிஜவாரு ஆதி ஆந்திரர்களாகையால், இவர்களது பாஷையும் ஆந்திரமே என்று எண்ணி இந்நூலின் சில பாகத்தை சென்னை ஆந்திரபிரகாசிகைக்கு தெலுங்குபாஷையில் எழுதி வந்தேன்; ஆனால் கால் சேச வாத்தமானங்களைத் தழுவி இந்த பவிஜவாரு, இப்போது மஹராஷ்டிரம், தெலுங்கு, தமிழ் முகலான பல பாஷைகளைத் தம் சுயபாஷையையோடும் வழங்குவருகிறதனாலும், இவர்களிடம் பெருபான்மையோர், இத்தகையபாகத்தில் தமிழ்பாஷையைப் சுயபாஷையாக வழங்கிவருகிறதாக தெரியவந்தமையாலும், இப்பெரும்பான்மையோர் வாழ்க்கும் தமிழ்பாஷையில் இப்புரணத்தை அச்சிட்டால் அநேகருக்கு உபயோகமாகுமென்று எண்ணி, முன் தெலுங்கில் எழுதிவந்ததையே இப்போது தமிழில் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தனன்.

இந்நூலை வாசித்துப் பார்ப்பவருக்கு சுமார் பத்தாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இப்பாதகண்டத்தில் நிகழ்ந்த சரித்திர சங்கதிகளையும் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டிருக்கிறதென ஸ்பஷ்டமாகும். இச்சங்கதிகள் பலகாலங்களிலும், பல பாஷைகளிலும், பல நாடுகளிலும் நிகழ்ந்தவை. இவைகளைத் தையும் தெள்ளத் தெளியும் படி தொகுத்துக்காட்ட ஒருவர் இருவரால் முடியுமோ? அநேக பாஷைகளையறிந்த அநேக வித்வான்களால், அநேக வருஷங்களாக எழுதவேண்டிய காரியமல்லவா? ஆகவே, ஆணையுலாவுங்காட்டில் பூணையுலாவத் துணிந்ததைப்போல, இப்புத்தகத்தை என்னெருவன் வெளியிட்டதில் கணக்கற்ற குறைவு குற்றங்கள் இருக்கலாம்—ஆயினும், இது முகல் பதிப்பானபடியினாலும், இனி இதை கிருத்தியாக்கியும், இத்துடன் 'பேட்டைபவிஜவாரு, முசுருபவிஜவாரு கொல்ல பவிஜவாரு, கம்ம பவிஜவாரு முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களையும் விவரப்படுத்தி சேர்த்தும், இரண்டாம் பதிப்பாகப் பதிப்பிக்க யோசித்திருப்பதாலும்; புத்திரமன்களான பெரியோர்தான் இதிலுள்ள குணங்களை எழுதி, குறைவு குற்றங்களுக்காக அதுதாபுப் பட்டு அவைகளை என்னுக்குக் காட்டியும், இனி இதில் சேர்க்கத் தகாதவை இன்னவைபென்றும், சேர்க்கவேண்டியவை இன்னவைபென்றும் தெரிவிக்க அதிக விஷயமாக வேண்டுகின்றனன்.

கோயமுத்தூர், } இவ்வணம்,
1896ஆம் ஆக்டோபர் 30உ. } சே. ப. நாசிம்மலு நாயுடு.

இரண்டாம் பதிப்பின்
முகவுரை.

இரத்தப்பலிஜவாரின் புராணத்தினுடைய முதற்பதிப்பின் முகவுரையினால், இதை பிரசுரம் செய்யவேண்டியவந்த காரணம் ஸ்பஷ்டமாகும் — முதற்பதிப்பிற்கண்ட சங்கதிகள், சாசன சரித்திர சாஸ்திரோக்த மானவைகளோ என்பவற்றை அறியும்பொருட்டு, பெரும்பாகமான புத்தகங்களைப் பத்திராதிபர்களுக்கும், பாவலருக்கும், பிராம்மணப் பண்டிதர்களுக்கும், பலிஜவாரைச் சார்ந்த சிலபெரியோர்களுக்கும் அனுப்பித் தந்தோம். இரத்தஷண தேசத்து ஆங்கிலபாஷையில் நடைபெறும் பல பத்திரிகைகளுக்கும், பூஷணமாக பிரகாசிக்கும் சென்னை ஹிந்து பத்திராதிபர், அதைப்பூரணமாகப் படித்துப்பார்த்து, அடியிற்கண்டபடிதமது அபிப்பிராயத்தை எழுதப்பதிப்பித்திருக்கிறார்,

ORIGIN AND HISTORY OF BALIJA CASTE

BY Mr. S. P. NARASIMMALU NAIDU.

* * * * *

"The perusal of the book shows, what time, and trouble
"should have been taken to gather the various interesting infor-
"mation about the various dynasties of Northern and Central
"India and of the Vejianagar Dynasty in particular. The * *
"introduction is the more important and bulkier part of the book,
"and it gives us a synopsis of the various dynasties beginning
"of course from the beginning of the world; from Brahma and
"from the Solar and Lunar dynasties. Our friend thinks that the
"Balejahs are Kshatryas of the Lunar Dynasty, take their name
"from an Andhra King called 'Balinja', who ruled more than
"2803 years before Christ. * * * The famous Viikramodi-
"tya is stated to belong to the Andhra Dynasty. "Andhra"
"means great, 'noble' &c. Andhras have been called, "Talu-
"gus" or Telingas, as they came to occupy the country of
"Trilinga.

*

"The book proper gives us the names of the four divisions and the "Inti Peru" of the various sub-divisions of the Kota, Balijas, so called from the Vijianagar fort which shows at any rate their immediate origins. The names and divisions of the Petta Balija's our friend promises in a future publication. Then follow rules and rituals observed by the Balijas at deaths and marriages, and the book concludes with a synopsis of Hindu Caste observations and quotations from the Veda and the Vedanta. The book on the whole combines very useful information with instruction, and this being the first account in Tamil of a forgotten past. Mr. Narasimulu Naidu's patriotic attempt is highly commendable"—The Hindu, Madras, 30th November 1896.

மேல்கண்ட இங்கிலீஷ் வாசகத்தின் கருத்து,

* * * * *

இந்த (பலிஜாருபராண) புத்தகத்தைப்படிப்போர்க்கு வட இந்தியாவிலும், மத்திய இந்தியாவிலுட. இந்த பற்பல (இராஜா ஆதாரங்களைப்பற்றியும்; முகபலமாக விஜயநகர மன்னர்களின் ஆதிபாத்தியும், பற்பலவித விசேஷமான சமஸ்கிருதத்திலுட்படப் பதிப்பித்தவியததில் எவ்வளவுகாலததையும், கஷ்டமையாய் எந்ததொன்றொன்றாகவேண்டியத பிரத்தியக்ஷமாகும்— இப்புத்தகம் தான்முகம் விசேஷமானதாயும், பெரியபாசமுடையதாய் மிகுந்ததும்—அதற்கு உலகமும்புணர்த முகம் பின்பு கல்பா தொடங்கி குரியகமிச சந்தர்ப்பம் நிச நமஸ்கார பற்பலகாலத்தற்பத்திபபற்றிக் கட்டியுக் காட்டுகிறது—இதற்கு அபிதரிப்புக்கு 2500-இருங்களுமுதன் 'பலிஞ்சன்' கண்ணுர் பெயரால் தானே சந்திரகமிச க்ஷத்திரியஞ்சிய ஒரு ஆதிரனுடைய சந்தர்ப்பம் பலிஜாரு என்னும் மத அன்பா எண்ணுகிறார் புத்தகத்திற்கு உபநயகம் மஹாராஜன் ஆதிரையிசத்தான் என்றும், ஆத்திரர் எனும் பதத்திற்கு பெரியோர், மேலோர் என்றதிப்பெருங்கொன்னும், அவர்கள் தெலுங்குமையில் குடியேறியபோத தெலுகா அல்லது தெலுங்கர் என்றப்பெயரைப் பெற்றனரென்றும் சொல்லி யிருக்கிறார்

புத்தகத்தின் சரியான பாசத்தில் கோட்டபலிஜாவரின் கால்குருப்புத்தனைப் பற்றியும், அவர்களுடைய பற்பல உபபிரிவாரைப்பற்றியும், அவர்களுடைய வீட்டுப்பெயர்களைப்பற்றியும், கண்ணம—இத்தகோட்டை என்றும் விஜயநகர கோட்டையைக் குறிப்பதால்; அது அவர்களுடைய சரியான உற்பத்தித்தான்தைகளைப்பற்றி—பேட்டை பலிஜாருடைய பெயர்களையும், வகுப்புத்தையும், சீடர்க்குப்பிப்பாசக் சொல்லி இருக்கிறார்—பிறகு (பலிஜாரு,மான விவாதார்த்திகளங்களில் செய்யவேண்டிய சடங்கு சட்டத்திட்டங்களைப் பற்றிச்

சொல்வியும்; புத்தகத்தின் முடிவில் விரித்திராதி ஆசாரங்களைப்பற்றியும் வேத வேதாந்தங்களிலிருந்து பிரமாணங்களையும் திரட்டிக்கொட்டி இருக்கிறார்.

கடைசியாக, புத்தகமுமுதையும் சேர்த்த கோக்குங்கால், இது மிக்க உபயோக மானவியாகவெனும், விதிவெனும், மறைந்துபோன புராணசரித்திரத்தையும், காட்ட முல்முதல் தமிழ்ப்பாஷையில் எழுதப்பட்டதாயினால், இதை இயற்றிய ம-ஈ-ஸ்ரீ சரசிம்மலுநாயகிடைய தேசாபிமான பிரயத்தனத்தை புரட்டுத்துகொண்டாடத் தக்கனதேயாம்—சென்னையில் 1896 ஜூன் மீதம் 30 உபதீபித்த இத்துப்பத்திரிகையின் பத்திராதிபர்.

அதைப்பற்றி தம்முப்பதிரிகாசிரியர் கருத்தாவது.

நாகப்பட்டணம் செண்டு அன்று கலாசாலையின் பிரதமஉபாதிபியாயரும், தஞ்சை நாயக்கர் வமிச சரித்திரத்தை நாகை நிலலோசனிப்பத்திரிகைக்கு நெடுகாட்களாக எழுதிவந்த விதவசிகாமணீயுமாகிய ஸ்ரீமான் டி. இராஜம் ஐயங்கார்வர்கள் பி. ஏ. இந்தபலிஜவாரு புராணத்தைப்படித்து ஷெபத்திரிகையின் (1899 ஜூன் 19-ல் 4உ) அடிச்சுண்டபடி எழுதி இருக்கிறார்.

“மேலும், சிலகாட்சங்குமுன்பாக கோயமுத்தூர் வாசியான செலம் பகடால நரசிம்மலுநாயகி அவர்களிடத்திலிருந்து பலிஜவாருபுராணம் என்ற நாயக்கர்வாரசப் பிரகாசனைப் புத்தகத்தை அடியென்பெற்று படித்தேன். இவர் நாயக்கர்வமிச நிகல் என்பதில் அடியேனுக்கு யாதொரு ஆகேஷமும் கூற்ற வில்லை—இவ்வகபசுத்திற்கு இவர் அழியாதகேஷி யொன்றையுண்டாக்கியிருக்கின்றார்—அடியேன் எழுதிவருகின்ற தஞ்சை நாயக்கர் வமிசவாரசப் பொறுமையோடு படித்துவருகின்ற கீழ்க்கண்ட புத்தகத்தை அகடாபிததீர்வாரால், எனது வினோதகையின் ஆதாரமான சரித்திரமென்பதென உவையியாகுமென்று கம்புகின்றேன்”. (Sd) T. RAJAM AIYANGAR, B. A.,

அதைப்பற்றி சிலதமிழ் விதவான்களுடைய கருத்துக்களாவன.

திரிசிரபுரம் மஹாவீத்தவ சீரோணமணியாகிய
ம-ஈ-ஸ்ரீ, சி. தியாகராஜ செட்டியாரவர்கள் மாணாக்கரும்,
தேவாங்கபுராண உரையாசிரியரும்,

கோயமுத்தூர் காலேஜ் பிரதம தமிழ்ப்பண்டிதரும் ஆகிய கும்பகோணம்

ம-ஈ-ஸ்ரீ வித்வான் R. சபாபதிபிள்ளை அவர்களியற்றிய
எழுதிக்கழி நேடிலடி ஆசிரியவிறுத்தம்:

செருது உறைய உபபராணாதி செப்பிய வருணனாக் கினையர்
செருது வாய்ந்த மற்றவை தமமுட்டிக்கடன் மரபினிற் செழித்த
செருது பலிசுவாருமா புராண மின்புல கோர்தலை துண்கப்ப
புருது மெலுது கந்துபா ராட்டப் பைத்தமிழ் ஈடையிற்செய் தகனும்,

இரண்டாம் பதிப்பின் முடிவுரை.

இத்தகு புலவன் யாரெனின் கோவை யெழிலுற கலாநிதி யெனுஞ்சீர்ப் பத்திரிகைக்குத் தலைவனத் தலைவர் பதிலே விசேஷமாக வுடையான் எத்திசையோரும் புதுப்பிசை சங்கனெனக்கு மற்றெவர்க்கு நல்லிணைய லுத்தம னுலகு புதுப்பிசை டால வொளிர் கரகிம்ம லுத்தவனே.

~~~~~

கோயமுத்தூர் மஹாவித்யான் ம-அ-ஸ்ரீ கந்தசாமிமுதலியாரவர்கள், மானுக்கருளொருவரும், சென்னைமகலம் காலேஜ் பிரதம தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய வித்துவான் ம-அ-ஸ்ரீ, ச திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளையவர்கள்,

இ ய த் தி ய,

பன்னிரு சீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

கீர்ப்புத்த வுலகெல்லாம் தண்ணிபன் மதிக்குடைவி னிழந்தீழ் வைக நீதிசெறி வழாதளித்த பவிஷ்ணு வொணும்பெயரி னிருபா கோமான் பேர்ப்புத்த வஞ்சிசை சிவ வழிவந்த மன்னவந்தம் பெயரு மன்றோர் பின்பெறச் செப்பபல வற்புதமு மவர்புகழும் பிறவ மிச்சப் பார்ப்புத்த மாந்தரெலா முணர்க்குதானி விரந்தோசப் பவிஷ்ணு புரணமொப் பெயரிடீ லுப் பசுந்தமிழி னெறுதலைப் பகர்ந்து தந்தான் சீர்ப்புத்த வகசலத்திற் பட்டால் வார்த்தையிற் செனிதகோன் சீர்தால் செலநா சிமலுநாயகிசை மென் னன்பாதமிற் சிறந்து னோனே.

~~~~~

இராமநாதபுர சமஸ்தான விதவாண்களிலொருவரும் வலிபகலியுட ஹரதத்தூசாரியாருமாகிய, ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ, சாமக்குளம், வெங்கடரமண ஐயங்காரவர்க ளியற்றிய நெிசை யாசிரியப்பர்.

ஆதிரம்பகவ னமைத்த பூவுலகில்—வேதியர் முதலா மேதகுவருண பேசம்பலவம் பிறங்கிய மாசுதருள்—நீதிசெறியே நிறுவிய செங்கோல் செங்கோலோச்சி நீணிலம் புரந்து—மடியாக் கீர்த்தி வளர்த்திட வாழ்கோர், முச்சுடாக்குலத்து முனத்திடு வேந்தருள்—முச்சுடபுகழு முழுந்திக்குலத்தோர் பவிஷ்ணு வொன்று பாருளோர் ததிக்க—மலிபுகழோங்கி வாழ்த்திடு முரலோர் இவர் வரலாறுகள் யாவருமெளிதிற்—நவறுறு தணரத் தமிழ்வசைத்தால் வேதமாளுநாதிநிநகியே முதலா—யோதனல்பலவு மொருங்காராய்ந்து முறைபடலியற்றி முத்தகேசச்சிற்—குறையறப்பதித்தகொடுத்தயார் தனனால் அத்தகைப்பெரியோன் யாவனோவென்னில்—கத்தொளிர்கோவை என்னக்வாழ் சுத்தப் பிரமச் சுட ரொளிசையே—நித்தத்திக்கு ரியமிக்குடையான் (கோன் காலாநிதிதன்னைக்கவியெறடடத் தம்-வலான்பலதூல்கன்மகிழ்வொருசெய்தோ இரப்போற்கேத மில்லையென்னால்—கரப்போர்காணத் தருகாமலான் (ன் கவுரவமால்கி ரேட்ட திகாரம்—புவிபிளிற்பொறுத்த புண்ணியசிலன் பாலியசேவம் பட்டால்—கரகிம்ம கோடாம் கல்லோன்றானே.

என்றும், பின்னும் பலவித்துவாண்கள் பலவிதமாக வாணி த்தும் பாடிக்கொடுத்தனர், விரிவஞ்சி பதிக்காமல் விட்டனம், நிற்க,

அப்புத்தகத்தின் சிலபிரதிகளை, தென்னில்லாக்களில் வந்திருக்கும், பவிஜவார்களின் சிலருடைய பார்வைக்கு அனுப்பிக்கொடுத்ததில்; படித்துப்பார்த்து, சிலர் அனுதாபக்கடிதங்களை எழுதி எமக்கு உத்சாக்முட்டினார்கள் — சிலர், (அப்புத்தகமானது தம் ஜாதியாருடைய ஆகி அந்தஸ்தையும், அருமைப்பெருமைகளையும் அறிந்துய்யச் சாதனமானதைக்கருவி) தம் தம் குடும்பங்களில், நடந்த விவாஹாதிசுபகாலங்களில், தமது ஆசாரியர் முதலானவர்களுக்குதாம் பூலங்கொடுத்தது மரியாதைகள் செய்த பிறகு, எமக்கும் தூதாம் பூலம் எடுத்துவைத்து மரியாதைச் செய்வித்ததாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்—அதனால் அவர்கள் தம் ஜாதிவிஷயத்தில் கொண்டிருக்கும் அபிமானமும், அதற்காக உழைக்கும் எம்மிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பும் ஸ்பஷ்டமாகும். சிலர், அப்புத்தகத்தைப் பூரணமாகப் படித்துப்பார்த்தபிறகு,

“தனக்கு சிறை வாவலுரை தொன் மாங்க னென்ன
ஒங்கு குலம் நாயவத னுட் பிறந்த சீரர்
தாங்கல் கடனாகும் தலைசாய்க்க கருநிச்சொல்
நீங்கல் மடவாசை கட னென்றெழுத்து போந்தான்”

என்று சேவசெந்தாமணி, காந்தருவ தந்தையாரிலும் பகத்தில் சொல்லியபடி;

தமது ஜாதியாருக்கு தக்காலதறிற் சம்பவித்திருக்கும் குறைவுகளை நீக்கிக்கொள்ள பிரவர்த்தித்தவர்கள்—அப்படிப் பிரவர்த்தித்தவர்களில் முதன்மையானவர்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சார்ந்த, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முதலான விடங்களில் வசித்துவருபவர்களேயாம் — அதுவிஷயமாக அவர்கள் எமக்கனுப்பி இருக்கும் ஸ்ரீஹரிக்கண்ட சிலபாகங்களின் கைலை இதனடியிற் காணலாம்.

“சோயமுத்துரிலிருக்கிற, மகா கனம்பொருத்திய, ஸ்ரீமான்
சேலம் பட்டால் கரெம்மலுநாயகி அவர்கள் தில்லியசமுத்தத்துக்கு;

“ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், கசப்பா மஞ்சபூத்தெருவிலிருக்கிற காட்டாண்மை சிங்கிலிநாயகி, சிவந்தப்பநாயகி, மேட்டுத்தெருவிலிருக்கிற காட்டாண்மை அழகிரிசாமியாயகி, கிருஷ்ணன் கோவிலிருக்கிற அய்யவாரு முத்துசாமியாயகி, பெருமான்பட்டியிலிருக்கிற காட்டாண்மை சங்கப்பநாயகி, தப்பிநாய்க்கன் தெரிவிலிருக்கிற காட்டாண்மை கிருஷ்ணசாமியாயகி, அய்யம்பட்டியிலிருக்கிற கச்சனும் கை பூர் காட்டாண்மை கிருஷ்ணசாமியாயகி, இராமசாமியாயகி, சுத்திருளம் கிராமத்திலிருக்கிறவர்களும், மடவார் வினாச்சி, காளையாருநிச்சி தெருவிலிருக்கிறவர்களும், இடையபெட்டலென்ற கோகுலபிருத்தாகன தெரிவிலிருக்கிற இராஜகோபாலநாயகி, அரிசோவிந்தராவால், N. E. எதிராவலு நாயகி, சுப்பராய் வகையாரா; இதனடியில் கையெழுத்த வைத்திருக்கிற வேரவ பவிஜவாரு அதிக வணக்கமாக எழுதி தெரியப்படுத்திக்கொண்ட விண்ணப்பம் என்னவென்றால்,

இவ்விடம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நம்முடைய தென்கலை, வடகலை குருசுவாமியன் நம்முடைய வர்ணஞ்சிரம, விபரங்களைக்குறித்து, அநேககாலத்தி ரங்கிலையும், அநேகசரித்திரங்களையும், அநேகசாசனங்களையும், பாண்டவீட்டு, சாந்திர யுகமாக நம்முடைய ஜாதியாருக்கு சென்ற மசம்பரீ 10உயில் ஸ்ரீமூபததிரிக்கைகள் அச்சிற்பதிப்பித்த அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் அனுப்பிவைத்திருக்கிற ஸ்ரீ மூபத்திரிகையில் கண்ட சங்கதி சார அம்சத்தாக்கு விரோதமாகவும், இப்போதிய மாகாணமதங்கிய கவரன்மெண்டா ரவர்களால் சென்செஸ் விஷயமாய் பிறப்பித்திருக்கிற சென்ற 1890ஆம் சென்செஸ்மான்சியல், 31-வது பிரிவில் கண்ட சங்கதிக்கு விரோதமாகவும், இப் போதிய 1901ஆம் ஆண்டில் ஷே கவரன்மெண்டாரால் பிறப்பித்திருக்கிற சென் செஸ்மான்சியல் 36-வது பிரிவில் கண்ட சங்கதிக்கு விரோதமாகவும், இவ்விடம் திருநெல்வேலி ஜில்லா மாகாண ஸ்ரீ, கலெக்டர் துரையாசாரியர்களும், நானது 4உயில் ஷே துரையாசாரிகள் யுகதியாகவோ, அல்லது எப்படியோ ஒரு லீக் அச்சிற் பதிப்பித்த, இவ்விடத்திலுள்ள சென்செஸ் குப்பிரவைசர்களுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். அதை காங்கள் பாண்டவீட்டில், ஷே List of Castes லீக்ஷன் சீரியல் செ. 9-ல், 2-வது கலத்தில், நம்முடைய ஜாதியாரை பவிஜ ஆர் ஜென்டி என்று காட்டியும், ஷே லீக்ஷன் மான்சியனில் 3-வது கலத்தில் கம்மவர், காப்பு, கவையர், ரெட்டி, கம்பனார், தொட்டியர், நாயக் கர்மார், வடுகாசன், என்பதாக காட்டியும்; இவர்களும் பலிஜார் வம்சத்தைச் சார்ந்த உருப்பாரென்று எண்ணக்கொண்டு, இவ்விடத்திலுள்ள சென்செஸ் குப்பிரவைசர்கள் அப்படியே அப்பிராயப்பட்டு ஷே விஷயமாய் ஷே வகை எங்குமேரேட்டர்களுக்கு உத்தரவுகள் ஷே குப்பிரவைசர்கள் ஷே விவரப்படி உத்தரவுகள் எழுதியனுப்பியதில், ஷே யர்கள் நம்முடைய ஜாதியாரை கவைய யொன்றாவது, வடுகர்கொன்றாவது, சென்செஸ்செடியில் 3-வது கலத்தில் பதிவுசெய்வோமென்றும், இவ்விடத்திலுள்ள எங்குமேரேட்டர்கள் சொன்னார்கள். அதின்பேரில் ஷே வ்பரதரைக்குறித்த ஷே விதமாக லீக்ஷி அச்சிற்பதிப் பித்த, அனுப்பிவைத்த இவ்விடம் ஜில்லா மாகாண கலெக்டர் துரையாசாரிகளுக்கு ஒருமாதிரி மனு எழுதி இவ்விடத்திலிருக்கிற நம்முடைய ஜாதியார் எழுத்தர்களும் சேர்ந்த கையெழுத்தவைத்த மனு எழுதியனுப்பிவைத்தோம். அது என்ன கென்றால், எங்கள் ஜாதியார் விஷயமாய் மாகாணமதங்கிய கவரன்மெண்டா ரவர்கள் பிறப்பித்திருக்கிற சென்செஸ்மான்சியலுக்கும் விரோதமாகவும், நம்மு டைய ஜாதியாரை கம்பனம், தொட்டியார், வகையார்கள் வகுப்பில் ஜாயின் டாக சேர்த்திருப்பதானது, நம்முடைய ஜாதியாருக்கு அதிகமான வருத்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக யிருந்ததினால்; இத்தடன சமூகப்பார்களுக்கு அனுப்பி யிருக்கிற மனுடிருப்பட்டில் கண்ட விவரப்படி ஒருமாதிரி எழுதி அதில் இவ்வி டத்திலுள்ள 7-வதுகும் கையெழுத்தவைத்த 1901ஆம் ஜனவரி 5உயில் ஷே கலெக்டர் துரையாசாரிகளுக்கு ஷே மாதிரி அனுப்பியிருந்தோம், அதின்பேரில் 1901ஆம் ஜனவரி 15உயில், ஒருசர்க்கியலர் ஆடர் ஷே துரையாசாரிகள் அனு ப்பியிருக்கிறார்கள் ஷே சர்க்கியலருக்கும் ஒரு கை எழுதி இத்தடன சமூகம் பாண்டவீட்டு அனுப்பியிருக்கிறோம். அதில் எழுதியிருக்கிறதானது, பலிஜர் ஆர் ஜென்டிகொப்பத்தம் கம்மவர், கவையர், கம்பனம், தொட்டியர்க்கையார வெல்லாரும்முறையே ஒவ்வொன்றும் பிரதானமான ஜாதி என்று எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிஷயம்; ஆகையால், இதை மூக்கியமாய் வெளித்தவரே ஷே மென்று

ஐ. சர்க்கியுலரிலிருக்கிறது. அதைவைத்த நம்முடைய ஜாதியாரை இப்போது கவையென்று, எழுதிக்கொள்வதாக என்யூம்ரேட்டர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படிசொல்லுகிறதானது நம்முடைய குருசுவாமிகள் நமக்கு அனுப்பியிருக்கிற ஸ்ரீமுகபத்திரினைக்கும்; இப்போது சென்செஸ் மானியுலுக்கு விரோதமாகவும், இப்போது இவ்விடத்தில் சப்ரிஜிஸ்ட்டர் ஆபீசில் பதநிரயகையராவில் நம்முடைய ஜாதியார் ஜாதிப்பெயர் கவரவர்களென்று அனுஷ்டானத்திற்கும் விரோதமாகவும், பலவிதமாக ரொம்ப கலவரமாக யிருக்கிறது.

ஐ. விஷயமாக சர்க்கரியினர் கோவில் கைப்பாவிலும், புளியங்குடியிலும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுமாய் புதுக்குடி முதலான இடங்களிலும், இவ்விடம் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கைப்பாசரம் கிருஷ்ணன்கோவிலிலிருக்கிற அய்யவாராடு முதலான சாமியாடு வகையாரவர்கள் கேட்டுவந்து, தாங்கள் ஐ. சென்செஸ்கெடிக்யூல் 3-வது கலத்திலும், 8 வது கலத்திலும், என்னவிதமாக எழுதிவைத்திருந்தும் ரொம்ப மனவருத்தமாகக் கேட்டிருக்கிறார்கள். மேல்கண்ட விஷயமாய் இந்த ஐல்லாமுழுவதம் நம்முடைய ஜாதியார்விஷயமாக பலவிதகலவரமாக யிருக்கிறது. ஐ. விஷயமாக இவ்விடம் வந்திருக்கிற ஐ. லீண்டாப் ஷாண்டி அச்சபதிப்பு லீண்டி ஒன்று, இவ்விடத்தில் கிடைத்த லீண்டம் 1-ம் ஐ. லீண்டின்பேரில் நான்கு கலெக்டர் தரையவர்களுக்கு எழுதியிருக்கிற மனுமாஜாளுக்கு ஒருகலம், அதில் புட்டோட்டாக எழுதியிருக்கிற இங்கிலிஷ் தாஜிமாவை ஒருகலம்; அதின்பேரில் இவ்விடம் ஐல்லாவெக்டர் தரையவர்களால் பிறப்பித்திருக்கிற சர்க்கியுலர் ஆட்டருக்கு ஒருகலம், நம்முடைய குருசுவாமிகள் எங்களுக்கு அனுப்பிவைத்திருந்த ஸ்ரீமுக பத்திரிகையை ஒன்றும் ஆக இத்தியாதி ஆதாரங்களையுமு ஐ. பேப்பர்களையும் இத்தகைய நகல்களையும் ப. வைக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம்.

2. மேல்கண்ட பேப்பர்கள் எல்லாவற்றையும் சமூகத்தில் பூராவாக பார்வையிட்டு ஐ. விஷயமாய் சமூகத்தின் தீர்ப்புலோசனை செய்துகொண்டு, ஐ. ச. ஆட்டர்சுக்கு ஐ. லீண்டிஷண்ட நம்முடைய ஜாதியாபமாய்ச் சொல்லியிருக்கிற அரங்கங்களுக்கும், ஆகையினே சமாதானம்சொல்லி எங்களில் இவ்விடத்திலிருக்கிற N. E. எதிராஜுலுநாயுக்கு சென்ற முகமாய் 18௨2.0௨.22௨ யிலும் சமூகத்திலிருந்து எழுதியிருக்கிற பேபர்ஸ்கோடுகளில் கண்ட படிக்கு நம்முடைய ஜாதியாரை கூத்திரியாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கவனமெண்டாருக்கு எழுதியிருக்கிறபடிக்காவதும், அல்லது மது குருசுவாமிகள் அனுப்பியிருக்கிற ஸ்ரீமுக பத்திரிகையில் கண்டபடி, நம்முடையவர்களுக்கு கவரவர்களென்று இருக்கலாமென்று சமூகத்தக்கு யுத்தமாக தோன்றினால்; அந்தப்படிக்காவதும், கவரபலிதவாடென்று இருக்கலாமென்று சமூகத்தக்கு தோன்றுகிற விஷயத்தில் அந்தப்படிக்காவதும், ஆந்திர கூத்திரியவென்றுயிருக்கலாமென்று சமூகத்தக்குத்தோன்றுகிற விஷயத்தில் அந்தப்படிக்காவதும் அல்லது சான்றி யுத்தப்படி எவ்விதமாக யிருக்கலாமோ அவ்விதமாக சமூகத்தில் யோசித்தும், சீர்திருத்தத்தக்குகொண்டே தங்களால் கூடிய முயற்சியும் பிரயாசையும் எங்களுக்காக சமூகத்தில் எடுத்ததென்ன வேண்டுமென்றுபடியாவ வந்தனக்கொண்டு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

இப்படிக்கு, N. E. எதிராஜுலுநாயடுவகையரா, பலபெயர்கள்

அந்த மஹஜோடு எமக்கு வந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடகலை,
தென்கலை சுவாமிகளுடைய ஸ்ரீமுகத்தை இதனடியிற் காணலாம்.

ஸ்ரீமுகப்பத்திரிகை.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயாமி:

சுராவ பலிஜவாரு ஆதி நெனன உர்ப்பத்தியிற் விபரத்தை தெரிந்த; அனு
வட்டானத்திற்கு கொண்டுவருவதற்கு, அடியில் கையொப்பமிட்டிருக்கிறவர்க
ளால் பிரசுரம் செய்யப்படுகிறதாவது.

(1) சுராவ பலிஜவாருடைய ஆதிநெனன விஷயத்தைப்பற்றி, ஆசை
வேத ஆதிபூர்வ கிரந்தங்களையி பாரதம், மகாபாவதம், விஷ்ணுபுராணம்,
மனுதருமசாந்திர முதலிய பலகிரந்தங்களை ஆதியோடந்தமாய் நாம் பரிசுதித்
தம்; அதற்காநாமாக இந்த சுராவபலிஜவாரு ஜாதியவ்யமாக கோயமுத்து
ரில் இருக்கிற, தற்காலத்திரம், யோசனாத்திரம்; சாமுத்திரிகா சாத்திரம், மனு
தர்மசாத்திரமுதலிய பூர்வ உர்ப்பத்தி கிரந்தங்களை வெறுகாலமாக அக்காலக்கு
பார்த்தம், 1897ஆ த்தில் சேலம் பகடால நாகேசுமூர நாயகோரால்,
பதிப்பித்திருக்கிற பலிஜவாரு புராண புத்தகத்தை ஆதியோடந்தமுமாக
பார்த்தம், 1902 புத்தகத்தின் 7-வது பக்கத்தில் தெளிவாகவும், வியத்தமாகவும்
சொல்லியிருக்கிற விபரங்களினாலும்; 1890ஆ அக்டேபர் மீதத்தில் இப்போது
மாண்புமையுடைய கவரன்மெண்டாரவர்களால் பிரசுரத்தெய்திருக்கிற, சென்சல்
மானுயல் 10-வது பக்கம், 31-வது பிரிவில் 8 வது வரியிலும், 11-வது பக்கம்
1-வது வரியிலும், சொல்லியிருக்கிறபடி, (ராவ்) என்று தம்மைச்செய்திலிக்
கொள்கிறவர்கள் பிராமணர்களாகவாவது (பலிஜ) நெண்டுகளாகவாவது
இருக்கலாமென்றும் கண்டிருப்பதினாலும், இப்போது நானது ஂருத்தில் பிரசுரம்
செய்திருக்கிற சென்செஸ் மானுயல் 11, 11 வது பக்கங்களில், 35 வது
பிரிவில்; 2 வது உட்பிரிவில், ராய் என்று தம்மைச்சொல்கிற ஒருவர்,
பிராமணராகவாவது, பலிஜ ஜாதியாயாவாவது, இருக்கலாமென்று கண்
டிருப்பதனாலும், இதனடியிற் கண்டிருக்கிற திருவட்டாந்திரங்களினாலும் இவர்
கள் (ஆதிபூர்வம் சந்திராநல தெலங்கு ஸ்தத்திரியர்களாகிய கவுரவ
பலிஜவார்களென்றே கீரிமானமாக ஏற்படுகிறது).

(2) இந்த சுராவஜாதியாருக்கு, இவீடம் திராவிட தேசமாகிய தென்
பிராந்தியங்களில் இப்போது கழங்குவருகிற ஜாதிப்பேர் கையெயன்றும்,
நெண்டுகெயன்றும் இருப்பதைக்குறித்த, ஆசைவேத புராணகிரந்தங்களை பார்க்க
விட்டதில், மேல்கண்ட ஜாதிப்பேர்கள் தெ. கிரந்தங்களுக்கு ஒற்றமைமாக

இல்லை. அந்த ஜாதிப்பேர் கவுரவர்களென்று இருக்கிற கிரந்தவார்த்தைக்கு இந்த பிரந்தியங்களில் விகிதமாகவும், நாடோடிவார்த்தையாகவும், கண்ணு என்று வந்ததற்குவும், -ஒன்று என்று வந்திருக்கிறவார்த்தையானது அது ஒரு மேன்மைக்குறித்தவந்த பட்டப்பேராகவும் இருக்கிறதேயல்லாமல்; ஜாதியைக் குறித்தவந்த பெயராகியில்லை.

(3) அதற்கு திருஷ்டாந்தமாய்-வடபிரந்தியங்களில் உள்ள கவுரவ பலித வாரங்களில் கவான்மெண்டு பரிணைகளில் 8, 2, 81ல், ஜெனரல் செ. 1397ல்; மிடிஸ்கூட பரிணையில் தேறின, கொடுமுசெட்டி பதமாபசாமியாடி, குமாரர் கொடுமுசெட்டி அப்பல் நரசிம்மராவ் வகையராப்பேர்களும், ஹெ. டூ. மீ. உ. யில் மெட்டிகிஸேஷன் கிளாசில் ஜெனரல் செ. 717 ல், பாசாயிருக்கிற T. N. காகப்பசாமியாடி குமாரர் T. N. வெங்கோபராவ் வகையராவும், 5, 2, 84 ல் 82 வம் தியமீமிடிஸ்கூட பரிணையில் தேறி, ஜெனரல் செ. 83 ல், பிரகரம் செய்திருக்கிற K. வெங்கிடரெட்டியாடியாடி குமாரர், சே. ச. சேஷகிரிவர் வகையரா அநேகப்பேர்களும், ஜெனரல் செ. 1678 ல் கொண்டல செங்கல்வ ராவ்நாயாடி குமாரர் கொண்டல வெங்கடேசவாராவ் வகையரா பேர்களும், தன்ச னுடைய பூர்வ வம்சத்தின் அனுஷ்டானத்தைசரியாய் அனுஷ்டித்த வந்திருக்கிறார்கள்.

(4) இப்போது தங்கள் ஜாதியின் பூர்வ அனுஷ்டானத்தை இதுமுதலாக வாவது அனுஷ்டித்த வருவதற்கு ஒரு கல்வவழி யேற்படுவதால், அதாவது 10, 1, 1901 முதல் செனசஸ் எடுத்த எழுத கவான்மெண்டில் ஆரம்பமாக தான், சென்சஸ் எடுத்த யெழுதவருகிற பெனியூமரேட்டர்கள், செனசஸ் செடி. யூனிக்ஸ் ஒத்திருக்கமுடியுமான ஜாதிகள் சொல்லி யெழுதிவைக்கும்படி சொன் னால், விபரமாய் ஹெ. செனசஸ் செடியூல் 3-வது கலமுதல்-16-வது கலம் உரையில், பூராவாக எழுதவைக்கவேண்டியு விஷயங்களில், 3-வது கலத்தில் (ராவ்) அல்லது (ராவ்நாயாடி) என்றும், 3-வது கலத்தில் (கவுரவர்கள்) என்ற வது (கவுரவ பலிதி) என்றவது கலவரத்திற்கிடமன்றியல் ஒரேவிதமாய்ச் சொல்லி எழுதிவைக்கவேண்டும், இப்படி எழுதிவைப்பதினால் இதுமுதல் அனுஷ்டானத்திற்கு சரியாய் வந்தவிடும்.

(5) இத்தருமுன் அயன் பட்டாக்களிலும், பத்திரங்களிலும், யேர்ப்பட்டி அனுஷ்டானத்திலிருக்கிறபேர்களும், சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருக்கப்பட்ட வர்கள் சர்வீச ரிஜிஸ்டர்களில் எழுதிவைத்திருக்கிறபேர்களும், இசன் 4-வது கலத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடிக்கு, சென்சஸ் செடியூல் 3-வது கலத்தில் எழுதி வைப்பதில் ஆக்கூபணைக்கிடமில்லை. இப்போது பிறந்திருக்கிற குழந்தைகளும், பத்திரமுதலியதில் அனுஷ்டானத்திற்கு வராமலிருக்கிற பைடன்களுக்கும் ஒழி 3-வது கலத்தில் (ராவ்) என்றவது (ராவ் நாயாடி) என்றவது பட்டப்பேர் சாதாரணமாய் எழுதிவைக்கவேண்டியது.

(6) இந்த தென்தேசத்தில் கவுரவ பலிதவார் வீட்டுப்பேர்கள் அநேக மாக அனுஷ்டானத்திற்குவராமல், வீட்டுப்போயிருப்பதாக இருக்கிறது. அத னைவிபரமாகசொல்லி எழுதிவைக்கக்கூடமானால், வீட்டுப்பேர் தெரிந்தவர்கள் அவர்கள்பெயரைச்சொல்லி எழுதிவைக்கும்போது, அவர்களுடைய பூருடனே வீட்டுப்பெயரையும், விபரமாகச்சொல்லி எழுதிவைக்கலாம், கேட்டவர்களுக் கும் ஜாதி கவுரவர்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

(7) இந்த வீட்டுப்பெயர்களை, இந்த ஜாதியார் கலியாண சுப சோபனகாலத்தில் அவரவர்கள் பெயருடனே, அவரவர்கள் வீட்டுப்பெயரையும்; பட்டோலையில் அனுஷ்டானத்திற்கு கொண்டுவந்தால், அவர்களின் கோத்திரம், வம்சவழி இவைகள் நன்றாய் தலங்கும்; இதமுடிக் மேல்கண்ட அனுஷ்டானங்களை கவருதலன்றியில் அனுஷ்டிப்புக்கு சரியாய்க்கொண்டு வருவீர்களென்று உட்புகிறோம்.

அத்தங்கி திருமலை, வடபத்திரசாயி தாத்தாசாரியார் } தென்கலை
கந்தாடை வி. ஸ்ரீ. அழகராசாரியார் }

ரூயகுரு, கோடி அன்னிராதானம், கீழ்த்திருமழிகை }
சின்னகோபாலசுவாமி தாத்தாசாரியார், } வடகலை
ரூயகுரு, கோடி காளிகாதானம், ஸ்ரீநிவாச தாத்தாசாரியார் }

தென்கலை வடகலை குருசுவாமிகள் ஸ்ரீவில்விபுத்தூர்,

இந்த மஹாரும், ஸ்ரீ முகமும் எமக்கு எட்டியபோது, சென்னை கவர்ன்மெண்டார் 1901 லு காணிய்வாரி குடித்தொகைகளைக் கோடி, இந்தராஜகானியில் வசிக்கும் பலஜாதியாருடைய ஜாதி அந்தஸ்துக்களையும் தெரிந்து சரித்திரம் எழுதக்கருதி, ஒவ்வொரு ஜில்லாவின் கலெக்டரவர்களுக்கும், மற்றும் கற்றோமுதலான பெரியமனுஷர்களுக்கும் உத்திரவுகளை அனுப்பினார்கள். அவ்வுத்திரவுகளை அனுசரித்து கோயமுத்தூர் கலெக்டரவர்கள், கல்பா தாசில் தார வர்களையும், வேறுசில படிப்பாளிகளான பெரியோர்களையும், அவர்களோடு எம்மையும் சேர்த்து ஒருச்சபையைக்கூட்டி ஜெஜாதி அந்தஸ்து விஷயங்களைப்பற்றி சாசனசெய்யவிதது, சபையுருடைய தீர்மானங்களை தெரிவிக்கும்படி நியமித்த பிரகாரம், கோயமுத்தூர்தாலுவார கச்சேரியில் இரண்டு தடவைகளில் சபைகூடி தீர்மானித்த சங்கதியை இதவழியிற் காணலாம்.

OUR CASTE CLASSIFICATIONS AND CENSUS OPERATIONS

“With reference to the letter dated 25th May 1901 of the Superintendent of Census Operations Madras, our Collector has appointed the following gentlemen, Messers E. T. Vedanayagam Pillay, Avl, Tahsildar, Coimbatore Viz. ‘President,’ H. Rama Row Avl. 1st Grade Pleader, C. Bujanga Row Avl. B. A., Asst. Master

Coimbatore College, Rajupurohitham Venkatasubba Sastrilu and S. P. Narasimmulu Naidu, Editor of the Coimbatore Crescent as members of the District Committee to discuss and criticize this scheme in so far as it relates to the Castes and tribes commonly found in Coimbatore District. The members met twice (on Saturday the 6th and on Wednesday the 10th Instant; at the Taluk Office and carefully scrutinized the existing Classification. With regard to the Baliya Caste which was placed in the 4th Class of the Classification the members recorded that they (Baliya Caste) has good claim to be classed as Kshatriyas. One of the members (S. P. Narasimmulu Naidu) filed a pamphlet containing the following letter &c. to the Superintendent of Census Operations Madras.

"THE CRESCENT" OFFICE,
COIMBATORE,
10th July 1904,

To

M. FRANCOIS Esq. I. C. S.

Superintendent of Census Operations,

MADRAS.

SIR,

In reference to your letter No. 1018 of the 25th May 1901, enclosing a 'Classification of Castes and tribes', forwarded to all Collectors with a view to have the Classification carefully scrutinized, I have the honour to bring to your notice that the Baliya Caste mentioned in the 4th page of the said classification is given a wrong place inasmuch as it ought to be placed in Group II under the head of Kshatriyas.

The Baliya Caste people are Kshatriyas of the Lunar Race as can be proved by a reference to the Bahgavatham, Vishnu-puranam and Brahmmandapuram &c. (Vide XXIII Chap. of the IX Scanda of Bahgavatham. Journal of the Asiatic Society and District Manuals of Tanjore, Madura, Nellore &c.)

In this connection, it will be interesting to note that one Sevappa Naidu married Murthiammal, sister-in-law to Achutha Deva Rayulu of Narapathi Samasthanam of Vijianagar and as a marriage portion or dowry received the territory of Tanjore over which he ruled as king for a long period. It was at this time that the celebrated Tirumalay Naidu of Madura took as wife one of the daughters of Sevappa Naidu's family. Tirumalay Naidu's grandson, one Chockalinga Naidu, married Mangammal daughter of Vijiaragavalu Naidu, a grandson of the said Tanjore Sevappa Naidu. It will thus be seen that the Naidu rulers of Tanjore, Trichy and Madura were all relations of Narapathi Samasthanam of Vijianagaram. (Vide Pages 502, 503, 504, 505- Vol. VI Part II. The Journal of Asiatic Society, &c. The District Manuals of Madura, Tanjore &c.)

That these Narapathies of Vijianagaram were Kshatrias of the Lunar race can be seen clearly by a reference to Manucharithra, Parjathapaharanam, Prouda Prabanda Kavi Cheritra &c. (Page 521, Vol. VI The Journal of Asiatic Society of 1838), and that they were direct descendants of the great Andra kings can be proved with equal satisfaction by refering to Col. Mackenzie's M. S. S. in the Introduction of A. D. Campbell's Telugu Grammar and James Prinsep's Indian Antiquities Useful tables on Andra kings, Pages 241 and 242 will shew that the Andras were immediate descendants of the well-known Yayathi Raja of the Lunar race.

I have also the honour to state that, in 1896 a tamil book called Balijavaru Puranam was published by me proving the above facts in the most incontestable manner. The book was circulated among learned Pundits and Brahmins, among whom may be mentioned M. R. Ry. Sabapathy Pillai Avl. Hd. Tamil Pandit of the Coimbatore College, M. R. Ry, Tiruchittrambalam Pillai Avl. Tamil Pandit L. M. High School, and Samakulam

Venkataramana Iyengar a well known Brahmin Pundit. These have not only commended the arguments in the book and acknowledged the truth of the line of reasoning but have also furnished me with சாற்றுக்கவிகள் to shew their appreciation of the work.

Besides the above mentioned gentlemen, the great Vaishnava Iyengar Brhmin priests (Attangi Thirumalay Vadabadra Sai Thatha Chariar, V. S. Kandadai Alaga Chariar of Y Marks, and Raiguru, Moti Kannikadanam, Keel Thirumaligai, Chinna Gopalasamy Thatha Charriar, Raiguru; Koti Kannikathanam, Sreenivasa Thatha Chariar of U Marks) of Srivilliputhur have also approved of it as authoritative history and sent in a ஸ்ரீமுகம் to all Balija Caste people advising them how to fill up the names, titles, castes &c. in the recent Census Forms. A copy of the book and the authentication ஸ்ரீமுகம், and a geneological chart of the Balija Caste are herewith submitted for your perusal.

Under these circumstances, I think it will only be just and reasonable that the Balija caste should be spared the ignominy of being placed lower than the Komitees and other similar classes when their (Balija's) real status is that of Kshatriyas.

I have the honour to be

Sir,

Your most obedient servant,

S. P. NARASIMMULU NAIDU,

Editor of the Coimbatore Crescent,

"The Coimbatore Crescent" 12th July 1901.

இந்துஜாதியார் நியமனம்.

நமது நாட்டில் சமீபகாலத்தில் குடித்தொகை கணக்கு எடுத்ததில்; அக் குடிக்குடைய ஜாதியருண்பேத அந்தஸ்துக்களை; அந்த குடித்தொகைப் புத்தகங்களில் பதிக்கக்கூறுதி, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலிருக்கும் சில பெரியமனுஷர்களே ஒரு சபையாகக்கூடிப் பேசித்தெரிவிக்க வேண்டுமென்று அந்த இலாகா

குபிரெண்டெண்டவர்களுடைய கடிதத்தின்படி நமது கோயமுத்தூர் ஜில்லா கலெக்டரவர்கள், நமது நகரத்திலிருக்கும், எஸ்பா தாசில்தார் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ, 'ந- டி- வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களையும், முதல்கிரேட் பிளிடரும், அகேலெனிகை வைதிக விஷயங்களை அறிந்தவருமான மகா-ந-ந-ஸ்ரீ, எச், இராமராயதீர்களை யும், கோயமுத்தூர் காலேஜ் உபாத்தியாயரும், ஜாதிவிவாகசந்திரங்களை அறிந்த வருமான மகா-ந-ந-ஸ்ரீ, புஜங்கராயரவர்களையும், ஸமஸ்கிருத தெலுங்குபாஷைகளில் மஹாபாண்டித்திய முடையவரான மகா-ந-ந-ஸ்ரீ, இராஜபுரோஹிதம் வெங்கடசுப்பு சாஸ்திரிகளையும், சே. ப. நாகிம்மலுநாயடு அவர்களையும், ஒரு கமிட்டியாராக சியமித்ததில்; அந்த மெம்பர்கள் எஸ்பா தாலுக்காச்சேரியில் இரண்டிலிசை, அதாவது ஜூலை 13உ சனிக்கிழமையும், 10உ புதன்கிழமையன்றும் கூடி வெகுசேம்பேசி ஜாதிபட்டியில்கண்ட பெயர்களை வெகுஜனரையாக தக்க இடங்களுக்கு மாற்றினார்கள். அந்த ஜாதிபட்டியில் பலிஜவாரை சஞ்சுத்திரென்று கண்டிருப்பதைகருதி, அந்த ஜாதியாரை கூத்திரியர் வகுப்பில் சேர்க்கத்தகுந்த எல்ல ஆசாரங்களிருப்பதாக ரிக்கார்டி செய்தார்கள். அதனமேல் அந்த மெம்பர்களுடைய கருத்தின்படி அவர்களில் ஒருவராகிய சே. ப. நாகிம்மலு நாயடு அந்த உண்மையை பிரசித்தப்படுத்த, இதனடியில் கண்ட கடிதத்தையும், அதற்கேற்ற ஆதாரங்களையும் ஒரு சிறுபுத்தகமாகப்பதிப்பித்து, குபிரெண்டெண்டவர்களுக்கு அனுப்பும்படி தாக்கல்செய்தார்.—அது இது.

சென்னை

சென்சஸ் கானிஸ்வாரி இலாகா குபிரெண்டாண்டு.

கனம் W, பிரான்சில் துரையவர்கள் கழகத்திற்கு,

—

ஐயா,

கோயமுத்தூர் கலெக்டர் அவர்களுடைய 1—6—01 தேதியின் 206 நெம்பருள்ள கடிதத்துடன் அனுப்பலான, தங்களுடைய 1901ஆம் மேஷ் 25உ 1018 நெம்பர் கடிதத்தையும், ஜாதிவருண வகுப்பாருடைய தரா தா அந்தஸ்தைக்காட்டும் பட்டியையும் படித்தப்பார்த்தேன்.

1. அந்த ஜாதிவகுப்பு பட்டியில் 4—வது பக்கத்தில் பலிஜவாரை அவர்களுடைய சரியான 2—வது வகுப்பு கூத்திரியர்கூட்டத்தில் சேர்க்காமல்; 4—வது கூட்டத்தில் சத் குத்திரர் என்று எழுதி, மேலானதும் தப்பிதமானது மான இடத்தில் பதிப்பித்தது சரியல்ல என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில்,—

2. பலிஜவாரு சந்திர குல கூத்திரிய வமிசத்தைச்சார்ந்த யயாதியின் சந்ததிகளென்று, பரகவதம் 9 வது ஸ்கந்தம், 23—வது அந்திபாயத்தினாலும்; விஷ்ணுபுராணம்; வாயுபுராணம், பிரமாண்டாதி புராணங்களினாலும்; ஆசியா. டிக்கு ஜர்னல்சன்; மதரை, தஞ்சை முசலான டிஸ்டிரிக்டி மானியுல்சன், கர்னல்மென்சி, டெயிலர், இராபர்ட்ஸ்வெல் முதலானவர்களுடைய கிரந்தங் களினாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

3- எப்படி எனில்-விசயநகரம் நரபதி சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த அச்சுத தேவராயனுடைய மனைவி திருமலையம்மாளுடைய சகோதிரி மூர்த்தி அம்மாளை அவர் இனத்தைச் சார்ந்த சேவப்பநாயகனாகு விவாஹம் செய்து கொண்டதற் காக, தஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தை அவருக்கு ஸ்ரீதனமாக கொடுத்தும், அதை ஆண்டு அனுபவித்தத்கொள்ளும்படி அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்ட சங்கதி தஞ்சாவூர் சரித்திரம், 112 நெம்பர், கவுண்டர்மார்க்கு 325லும், ஆசியாடிக்கு ஜர்னல் 6-வது வாலியம் 502, 506-வது பக்கங்களிலும் மற்ற கிரந்தங்களி லுலம் க்கப்பட்டமாகிறது.

4. இந்த தஞ்சை சேவப்பநாயகி அவர்களுடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்த, ஒரு பெண்ணை மதரை திருமலையம்மாளை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதன் தி யில், அந்தத் திருமலை நாயடவர்களுடையப் பேரனாகிய தொக்கலிங்கநாயகனாகு, ஷே. தஞ்சை சமஸ்தானம் சேவப்பநாயகனாகுடைய பேரனாகிய விஜயராகவனு நாயகனின் குமாரத்தி மம்மம்மாளை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதாக தஞ் சை சரித்திரம் 122 நெம்பர், கவுண்டர்மார்க்கு 325, ஆசியாடிக்கு ஜர்னல் 6-வது வாலியம் 502, 503-வது பக்கங்களிலும்; மதரை, தஞ்சைஜிலஸா மானியூல் முதலான கிரந்தங்களினாலும், க்கப்பட்டமாகிறபடியால்; தஞ்சை; திருச்சி, மதரையில் அரசாண்ட விசயநகர, திருமலை, விஜயநகர சொக்கநாத நாயகர்களுள், தஞ்சைசிலாண்ட சேவப்ப அச்சுத விஜயராகவநாயகி அவர் ளும் விசயநகர நரபதி சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த நரசிம்ஹ, கிருஷ்ணதேவ, அச்சுத தேவராயர்களுடைய சந்ததிகளென்றும் க்கப்பட்டமாகிறது.

5. விஜயநகர நரபதி சமஸ்தானத்தார் சந்திரவயிச கூத்திரியர்கள் என்று மதுசூரித்திரம், பாண்டி சபஹாணம், கிருஷ்ணராஜ்யவிஜயம், பிரவுட பிரபந்தகவி சரித்திரம் முதலான கிரந்தங்களினாலும்; கர்னல் மெக்கன்ஜி, இன்டியன் ரிவியூவ் சதாஸ்திர மரஹாயர் கிரந்த எழுத்து தர்மிசாசனம் நெம்பர் 17 லும், ஆசியா டிக்கு ஜர்னல் 6-வது வாலியம், 521-வது பக்கத்திலும் இதர கிரந்தங்களினா லும் க்கப்பட்டமாகிறது.

6. இந்த விஜயநகர நரபதிகள்; விக்ரமாரக்கருடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களென்றும், விக்ரமாரக்கன் ஆந்திரவம்ஸ கூத்திரியரென்றும், அந்த ஆந்திரர்கள் யயாதிபின் சந்ததிகளென்றும்; ஆகவே பவிஜகாரும் யயாதி சந்ததி யைச் சார்ந்த சந்திரவயிச கூத்திரியரென்பதும் க்கப்பட்டமாகிறது.

7. இந்தியாதி ஆதாரங்களைக்கொண்டு 1896-ல் பவிஜகாரபுரணம் கீற்ற, பெயரால் நான் ஒருபுத்தகத்தைப் பதிப்பித்த; பிரம்ஹணாதி பரஹாதி யார்களுடைய பார்வைக்கணுப்பியதில்; அது சரியான சரித்திரமென்று க்கைய முத்தூர் காலேஜ்பண்டிதர் ஸ்ரீ சபாபதியினை அவர்களும் ல. மி. ஜங்கல் புண்டரான ஸ்ரீ திருச்சிற்றம்பலம்பிள்ளை அவர்களும், சைவ கைணகி. மதற் றுளை க்குகிறித்த ஸ்ரீகைணவ பிரம்ஹணஜாதியர் சாமுகரும வெவ்வேடமண தாசாவர்களும் பின்னும் சிலரும் அதற்குச் சாற்றுக்கவிகள் பாடிக்கொடுத்திருப்பதால்.

திருநெல்வேலியில்லா; ஸ்ரீவல்லிப்புத்தூரிலிருக்கும், மஹா வைணவ தென்கலை வடகலை வைணவ பிராமண ஆசாரியர்களாகிய ஸ்ரீ அத்தங்கி திருமலை வடப்பத்திர சாமி தாதாசாரியர், (2) கந்தாடை வீ. ஸ்ரீ அழகராசாரியார், (3) இராயகுரு கோடி. கன்னிகாதானம் கீழ்திருமாளிகை சின்ன கோபால சுவாமி தாதாசாரியார், (4) இராயகுரு கோடி. கன்னிகாதானம் ஸ்ரீனிவாச தாதாசாரியார் தென்கலை வடகலை குருசுவாமிகள் தங்கள் ஸ்ரீமுத்தில் அடியிற் கண்டபடி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இஃது அந்த ஸ்ரீமுத்தை 8-வது பக்கத்தில் பார்க்கவும்.

ஆகையால், இத்தியாகி சாசனங்களைப் பார்வையிட்டுப் பலிஜுவாணு கோமுட்டி முதலான ஜாதிகளுக்குக் கீழ்ப்பதிப்பித்து, அச்சாதியாரை அகமானப்பெயர்ம. செய்யாமல் கடித்திரியர்களாக 2-வது கட்டத்தில் சேர்ப்பதுதான் சரியான இடமும், நியாயமென்று தெரிவிக்கலானேன்.

இப்படிக்குத் தங்கள் ஊழியன்.

சே. ப. நரசிம்மலு நாயடு,

கலாநிதி பத்திராதிபர்.

இந்தபபடி பலிஜுவாருடைய சரித்திர விகரங்களை பல புராதன கிரந்தங் களிலிருந்து மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டி எழுதிக்கொடுத்த புத்தகத்தைப் பார்த்து கோயமுத்தூர் கலெக்டரவர்கள் எமக்கு எழுதியகடிப்பிது

To

M. R. Ry. S. P. NARASIMMALU NAIDU GARU,

Editor of the Crescent, Coimbatore.

SIR;

In acknowledging the receipt of your letter dated 28th current and the enclosures thereto- I have the honour to thank you much for the interesting information furnished by you regarding the Baliya Caste-

I have the honour to be Sir,

Your most obedient servant,

(Sd) C. W. T. COTTON,

For Collector.

இதன் கருத்தாவது-பலிஜுவாரு ஜாதியாருடைய மனோஹரமான சரித்திரத் துணைப்பற்றி எழுதியனுப்பியதற்கு மிக்கவந்தனம் செய்கிறேன் என்பதாம்-நிதக

இந்தக்கமிதத்தையும், இசற்காதாரமான தத்தாவேணுகளையும், சென்னை சென்ஸஸ் ரூபரெண்டாண்ட வர்களுக்கு அனுப்பியதில், அவர் இவைகளில் தண்டச்சிக்கல்களினோடு, மற்றசரித்திர சாசனங்களையும் தழுவி, 1901இல் பதிப்பித்த சென்ஸஸ் ரிபோர்ட்டு 15-வது வாலியம்; 144 பக்கத்தில்; பல்ஜவாரைப்பற்றி அடியிற்கண்டபடி எழுதிப்பதிப்பித்திருக்கிறார்.

CENSES OF INDIA

Vol XV—Part I. Report. Page 144.

Baliya—(1,008,036 ; M. 10)—This is the chief Telugu trading caste and it is scattered throughout all the districts of the Presidency. It is said to have two main sub-divisions, *Desa* (or *Kota*) and *Peta*. The first of these includes those whose ancestors are supposed to have been the Baliya (Nayak) kings of Madura, Tanjore and Vijayanagar, or provincial Governors in those kingdoms, and to the second belong those, like the *Gazulu* (Bangle-sellers) and *Periko* (salt-sellers), who live by trade. In the Tamil Districts Baliyas are known as *Vadugans* ('Tolugu people') and *Kavarais*. The descendants of the Nayak or Baliya kings of Madura and Tanjore claim to be *Kshatriyas* and of the *Kasyapa* gotra, while the Vijayanagar Rajs say they are lineal descendants of the sage *Bharadwaja*. Others trace their ancestry to the *Kauravas* of the *Mahabharata*. This *Kshatriya* descent is not, however, admitted by other castes, who say that Baliyas are an offshoot of the *Kammas* or *Kapus*, or that they are a mixed community recruited from these and other Telugu castes. The members of the caste none of them now wear the sacred thread or follow the Vedic ritual. (C. R. 1891, para 458; *Kurnool Man*, p. 137; *Buchanan's Mysore, etc*, Vol I, pp. 168-170; *Madura Man*, Part II, p. 86; *North Arcot Man*. Vol. I. pp. 202-3)

இரண்டாம்மதிப்பீள் முடிவுரை:

இதன் கருத்தாவது.

1901ஆம் சென்னை ராஜதானியிலிருந்த
ப வி ஜ வ ரு 10,08,036 குடிகள் M-107.

இவர்கள் (பலிஜவாரு) விசேஷமாக வர்தகம்செய்யும் தெலுங்கு ஜாதிக்காரர்-இவர்கள் இச்சென்னை ராஜதானியின் எல்லா ஜில்லாக்களிலும் பரவியிருக்கிறார்கள். இவர்களில்தேசபலிஜவாரென்றும், (கேட்டபலிஜவாரு என்றும்) பேட்டபலிஜவாரென்றும் இரண்டு முக்கியமான வகுப்பினர் இருக்கின்றனர்-இவ்விருவகுப்பார்களில முதல்வகுப்பார், மதுரை, தஞ்சை, விஜயநகரம்மெஸ்தானங்களை ஆண்ட பலிஜ அல்லது நாயக்கர் ராஜர்களுடைய சந்ததிகளைச் சார்ந்தவர்கள். இரண்டாவது வகுப்பார், வேளாளர்களைவிடும் காஜ-லுவாரும், உப்புவிதாயாரம் செய்யும் பெரிசுவாருமான வந்தவருக்கி செய்பவராவர். — தமிழ் ஜில்லாக்களில் பலிஜ வாரை வடிகர் (தெலுங்கு ஜனங்கள்) என்றும், கவரைகளென்றும் சொல்லப்படும். மதுரை, தஞ்சைமெஸ்தானங்களை ஆண்ட நாயக்கர் அல்லது பலிஜராஜர்களுடைய சந்ததிகள் கூத்திரிய ஜாதியைச் சார்ந்த கவி ய ப கோத்திரத்தார்க ளென்றும்; விஜயநகர சமஸ்தான இராயலுகாருகள் பாரத்துவாஜ மஹாமுனிவருடையநோனசந்ததிகளென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்ற பலிஜவார்கள் மஹாபாரதத்தில் கண்டிருக்கும் கவுரவர்களுடைய சந்ததிகளென்று சொல்லுகிறார்கள். சொன்னாலும், இவர்கள் கூத்திரியர் சந்ததிகளென்பதை மற்ற ஜாதியார் அங்கீகரிக்கிறதில்லை. பலிஜவாரு கம்ம, காபு ஜாதிகளிலிருந்துண்டானவர்கள், அல்லது தெ ஜாதிகளிலிருந்தும், வேறுஜாதிகளிலிருந்தும் பிரிந்த கலப்பு ஜாதியாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள்—இந்த ஜாதியைச் சார்ந்தவர்களில் எவரும் இப்போது (எஞ்சோபவீதம்) பூதுதா லைதரிக் கிறதில்லை, வேதோகதமாக கம்மங்களைச் செய்வதில்லை. (விவரமாக அறியவிரும்புவோர், 1891ஆம் கானிஸ்வாரி ரிபோர்ட்டையும், கர்னால சரித்திரம் 137-வது பக்கத்தையும், பக்கானன், மைஞ்சரித்திரம் 1-வது வாயியம், 168, 170 பக்கங்களையும், மதுரை சரித்திரம் 2-ம் பாகம் 86-வது பக்கத்தையும், வட ஆற்காடு சரித்திரம், வாயியம் 1-20-23 பக்கங்களையும் படித்துப் பாரகலாம், என்று எழுதுகிறார்கள்.

இந்த முடிவாரையின் 11 முதல் 16 பக்கங்களில் காட்டியிருக்கும் எழுது கடித்ததினாலும், பலிஜவாருடைய ஜனாதிபிஷாங்களை நன்

கறிந்த பிரம்மண வைணவ வடகலை, தென்சலை மடாதிபதி
களான ஆசாரியசுவாமிகளுடைய ஸ்ரீமுகத்தினாலும், பவிஜவாசை
கூததந்திரியமிச்சதாபென்று நிரூபித்திருக்கும்; 1901(ஹ) சென்
சஸ் ரூபிரெண்டெண்டர் அவர்களாகிய, மேஸ்டர் பிரான்சிஸ்
(W. Frances, Esq. I.O. S.) தரையவர்கள்மேல் ஊடபடி எழுதிப்
பதிப்பித்திருக்கிறார். இது சில பவிஜவார்களுக்கு அதிருப்திகாரமான
வாசமாக இருக்காலும் இருக்கலாம்—ஆயினும், இந்தரூபிரெண்டர்
கூட்டு தரையவர்கள் 1901(ஹ) சென்சஸ் ரிபோர்ட்டு 15-வது
வாழியும், முதல் பிரிவின், 130-வது பக்கம், 22-வது பாராவின்
கடைசியிலே,

“Even as it is, there will be several castes which will
be dissatisfied with the position accorded them. I drew up
the table in accordance with the information available,
neither extenuating anything nor setting down aught in
malice, and committees of native gentlemen formed for the
purpose in every district have criticised and amended the
original draft, but I am well aware that the task has been
a most delicate one.”

இதன்கருத்து.

“ஐய அந்தஸ்துகளைப்பற்றி இப்போது நியமித்திருக்கும்
“ஸ்திதியிலகூட அநேக ஜாதியாருக்கு அகிருப்பதியைத் தரக்
“கூடும். இதற்காக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலிருக்கும் சுதேச பெரிய
“மனுஷர்களைக் கமிட்டியாராக நியமிக்கும், அவர்கள் சமூகத்தில்
“ஜாதிமுலக்குறிப்புப் பட்டிகளை அனுப்பி, சர்வைசெய்யப்பட்டும்,
“அச்சபையார் எனக்கு இருக்கையனுப்பியச் சங்கதிகளைத் தழுவி
“இதை தயார்செய்தேய்யாவி; கெட்ட எண்ணத்தோடு ஓர்ஜாதி
“யாருக்குள்ள அந்ஸந்தைக்குறைத்தும், இல்லாததைச் சேர்த்
“தும் எழுதியு கண்ட; ஆயினும், இந்தவேலை அதிகவாட்டமும்
“தருமச்சங்கடமும் என வேலையென்று தெரிந்தவிஷயம்”.

என்று எழுதி இருப்பதால், இந்த மேஸ்டர் பிரான்சிஸ்தரைய
வவர்களும், இவரை இந்தக் கஷ்டமானவேலைக்குத் தலைவராக நிய
மித்த நமது இங்கிலிஷ் கவுன்மெண்டாரும், தமக்கு அகப்பட
சரித்திர சாசனங்களைக்கொண்டு, நல்ல எண்ணத்துடன் நிவ்வளவு
நூலும் கஷ்டப்பட்டு எழுதிப்பதிப்பித்ததற்காக நாம் யாவருந் நன்றி
யறிந்தவர்களாக விருக்கக்கூடமைப் பெற்றிருக்கிறோமல்லவா? நிற்க,
ஆங்கிலேய கவுன்மெண்டார் ஜாதிசமயாசாரங்களிலும், வேஷ
பாஷாடிகளிலும், நம்மவருக்கு வேறுபட்டவர்களாக இருக்கும்;

தங்குமுகளாகிய நமது ஜாதி அந்தஸ்துக்களைப்பற்றி தாகபடி விசாரித்தும், அவரவர்களுக்குத் தக்க அடிமரியாதை செய்தும், சுதந்தரமாகவும், சுகமாகவும் வாழ்நீக்கப் படுபட்டுவாசெனமது சுதேசத்திலேயே பிறந்தும், சுதேசஜாதி சமயாசாரங்ளையேதழ்விப்பும், சுதேசவேஷபாஷாநிகளையே அனுஷ்டித்துவாழ்ந்தும், இவ்விதமானதேச ஜாதி அபிமான தருடும் தீவலையால்; நம்மவர்களிற் சிலர் உணர்விலுக்கும் கவ்ட நியுட்குள்ள கொஞ்சமல்ல.—அதற்கோர் திருஷ்டாந்திரமாக கொச்சியிலிருந்துவந்த கடிதத்தை இதன் அடிபிற காணலாம்.

Trichur 14th January 1903.

To S. P. Narasimman Naidu Esqr.

Coimbatore.

Sir,

We the undersigned Nayudus are residents of Trichur, District under His Highness the Rajah of Cochin.

We sorrowfully narrate our greevances to you in a few lines to find out a way for redress.

(1) It is nearly a century since we landed here from Tanjore and other places.

(2) Our forefathers and some of us were given full privilege of entering the Temples here, but after a certain time at the instigation of Nayers who are quite ignorant of our castes we were prohibited from entering on the ground that we are not Sudras and if at all we are not of good caste. Some time hence bathing in Tanks also were prohibited.

(3) Ever since that prohibition we fought with utmost energy to establish our caste system, but in vain. What amount of evidence and what amount of facts submitted by us are of no avail, as almost all the offices in the state are occupied by Nayers who are quite ignorant of Nayudus.

(4) After several years' fight we succeeded in getting a permission to bathe in the Tanks.

(5) We produced certificates from Namhoori Vydeekas (Malayali Brahmans) to show that we belong to High caste. But they also go without any use.

(6) After all we received an order from His Highness to produce a certificate from a Vydeeka of our parts (beyond the Cochin State) to show that we are High Caste Sudras.

(7) When we received this order we searched for a patron who will kindly and benevolently come forward and establish the Nayudu caste in this dark country where Malayalis alone are held in great respect although their caste system

* At last we came to know from a friend of ours that you have been taking the greatest effort in connection with the same thing to let our Nayudu brethren know to what caste they really belong and that you have also published a volume describing it after a thorough search of Shastras & Vedas.

(8) We therefore humbly and respectfully approach you and beg you to be gracious enough to extend your trials to those parts also and to establish our castes as it is and to give us that privilege to which we are justly entitled. Further we request you to be kind enough to furnish us with a detailed certificate from a Brahmin Vydeeka so that we may forward the same to His Highness with a petition (a copy of which should be kindly sent by you in English describing all that we have to say supported by facts and figures). &c., &c., &c.,

We beg to remain, Sir,—your obedient brethren (signed)

- | | |
|---------------------------|-------------------------------|
| 1. T. S. Veeraswamy Naidu | 5. V. Perumal Naidu |
| Pensd Post Master. | 6. S. P. Ramaswamy Naidu |
| 2. S. Raghavaloo Naidu | 7. T. P. Gopalakrishna Naidu |
| 3. P. Venkataswamy Naidu | 8. V. Doraswamy Naidu |
| 4. V. Peddoo Naidu | 9. M. Venkatasubbia Naidu &c- |

இதனாகருத்து.

மாண-ஸ்ரீ, கோயமுத்துச் சே. ப. நரசிம்மலுநாயடவர்களுக்கு,

ஐயர்,

மக்கியமைப்பொருத்திய கொச்சிஜாஜாவர்கள் சமீபத்தினத்தைச்சார்ந்த திருச் சூர்லிருக்கும், நாயுடுஜாதியாராய எங்களுடைய கஷ்ட நிஷீரங்களைப்பற்றி அச்சுவின்னத்தடவ எழுதிக்கொள்ளும் மஹஜராவது.

1. சுமார் நூறுவருஷங்களுக்கு முன் தஞ்சை முதலானவிடங்களிலிருந்து எங்களுடைய முன்னோர்கள் இவருவகது குடிபுகுந்தார்கள்.

2. அப்படி குடிப்புகுந்த எங்கள் முன்னோர்கள் இவ்விடங்களில் கோயில் என்றபேரே குடியிடாமையான சத்திரத்தைப் பெற்றிருந்தனர்—பிறகு அப்புறமேய ஜாதியின் பெருணையை அறியாக நாயாமச்சாஸ்டைய தூண்டிவிடலால் கரணாகுதிரால்லவென்றும், கல்லஜாநாயால்லவென்றும், கோயில்களுக்குள் பிரவேசித்தவர்களென்றும், தமீதத்தன்மீயில் குளங்களில் ஸ்நானமும்செய்யப் பட்டவென்று தமீத்தவிட்டார்கள்.

3. அப்படிச்செய்ததமுதல் கம்முடையஜாதியின் அந்தந்த விவரங்களைப்பற்றி பிரபலநியாயங்களோடு எடுத்துக்காட்டியும்; இச்சமத்தானத்தின் உத்தி

யோகந்தர்களில் பெரும்பாலும், நம்மஜாதியின் அச்சத்தைப்பற்றி அறியாத நாயகனாக இருப்பதால், காரியசித்தி பெற்றோரில்லை.

4. இப்படி பலவருஷங்கள் போராடிய பிறகு, குணங்களில்மத்திரம் குளிக்கும்படியான சுதந்தரத்தைப்பெற்றோம்.

5. நாங்கள் (சைல) சூத்திரஜாதியைச் சார்ந்தவர்களென்று மீலயான நம்புத்திரி வைதீக பிரமஹ்ணாகளிடமிருந்தும் நற்சாத்திரத்திறங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தும் பிரயோஜனப்படவில்லை.

6. கடைசியாக-கொச்சி சமந்தானத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் வேறு காட்டு வைதீக பிரமஹ்ணாகளில், நாங்கள் உயர் சூத்திரஜாதியாரென்று நற்சாத்திரத்தரத்தைப்பெற்று காட்டுப்படி மாத்திரைப்பொருந்திய கொச்சி மஹாராஜரவர்களால் உத்தரவைப்பெற்றோம்.

7. அந்த உத்தரவுபெற்ற உடனே, மீலயாளத்தாரே சிவோத்திரஜாதியாரென்றும், சூத்திரஜாதியாரே சைலென்றும் எண்ணி இருக்கும்விவகாரமான ராஜ்யத்தில், நமமுடைய ஜாதியின பெருமையை பரிசீலிப்பதற்கு, வந்தபுண்ணிப புருஷன் முன்வருவாரென்று தேடுவதால்; நாங்கள் இது விஷயமாக அநேக சாத்திரங்களை ஆராய்ந்து புராணமெழுதியும், சூத்திரபிராருடைய ஆதி அச்சத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு வர உழைப்பவருவென்று ஒரு அன்பரால் சேலவியாரோடும்,

8. சூலையால், நாங்கள் தயவுசெய்து நமது ஜாதியருக்குள்ள ஆகி அந்த விவகாரங்களைப்பற்றி அந்த பிரமதீயவர்களிலிருக்கும் வைதீக பிரமஹ்ணர்களால் நற்சாத்திர பத்திரங்களைப்பிரித்து, அவற்றிற்கு நமது ஜாதியின நியாயங்களுக்கும், சோதனைக்குரியவைகளில் ஒருவண்ணப்படுதல் மனையுடையபுருந்திய மஹாராஜரவர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கும்படியாகச் செய்வித்தோம்; அவைகளால் நமது ஜாதிகளுடைய சுதந்தரங்களை இந்த பிரமதீயவர்களில் அனுப்பிவிக்கும்படி செய்வித்ததுதான் பிரார்த்தனையே.

இப்படிக்கு தங்கள்புள்ள சகோதிரர்கள்,

1. டி. எஸ். வீராசாமிசாமி பி. என். போண்டி. கட்டர் 2. எஸ். ராகவனுநாயகி, 3. டி. வெங்கடசாமிசாமி, 4. வ. பொத்தையன், 5. வி. பொருமானாயன், 6. வஸ், பி. ராமசாமிசாமி, 7. டி. பி. சீமாபாலசாமிசாமி, 8. வி. துரைசாமிசாமி, 9. எம். வெங்கடசுப்பிராயன், முதலானவர்கள்.

இம்மாதிரியாகவே பின்னும் பலா இக்காலத்திற் தமக்கு சம்பவித்திருக்கும் பல கஷ்ட சித்திரங்களைப்பற்றி பலவாறுதல்களை அனுப்பினார்கள். விரிவாகப் பதிகாரம்விட்டோம். இவர்களுக்கு இன்றியமையாத சரித்திர சாதனங்களினால் வெளியாகாமலிருக்கு மிக்காலத்தில திருத்தியமான புராணத்தை எப்படி எழுதுவதென்று ஏக்கங்கொண்டிருக்கையில்,

“குடிசெய்யவ லென்னு மொருவருக்குத் தெய்வம்

“மடித்து தான் முந்துறும்”—அதாவது,

தம் குடியினை உயரச்செய்யவேண்டி முயற்சிகளைச் செய்வோருக்கு தெய்வம் உதவியென்று முன்வந்த திரு்தம்—என்றும்,

“குற்றமில்லையே குடிசெய்த வாழ்வானே

“சுற்றமாச சுற்று முலகு”—அதாவது,

சூழ்மற்றவனாகி தங்குலத்தை உயரச்செய்ய விரும்புவோருக்கு உலகத் தாரம உரவாக உதவிசெய்வார்கள் என்றும், தெய்வப்புவவா செப்பிய திருக்குறல்கள் திணைவிற்குவர; இவ்வசக்கியகுகளின் உண்மையைக் கண்டறிய சிந்தித்த உழைத்துவருகையில் "இந்தப்பலிகுருடைய பூர்வசந்திகள் அல்லது பிதாமாதர்களான கரபதிகளுடைய ஆகையறபத்தி சரித்திரசாசனமாக சென்னை சர்வகலாசாலையின் ஸமஸ்கிருதப்பாஷா பண்டிதரும், கவர்னமெண்டு தெலுகுதபாஷிசுருமாரிப டாக்டர் ஆஃபர்டு சாஸ்திரிள்ளை பதிக்கப்பெற்றிருந்த கிந்தப்பலிஒன்றுஎமக்குக்கிட்டியது அதில்பலிகுகளின் ஆதிதந்தைகளான கரபதிகளுடைய ஆகையறபத்திபைப்பற்றி அடியிறுண்டபடி எழுதி இருக்கிறார்.

THE ORIGIN OF NARAPATIS.

"In the preface to the Balabhadragavatam, Konerinatha gives an accurate account of the family of his patron, which family is known as the dynasty of the Narapatiss. As Konerinatha, who hailed from Davvuru, was a son of a former Minister, he enjoyed as such a peculiarly favourable position for being well informed about the family history of his protector. The genealogical information about the Narapatiss supplied by Konerinatha coincides with the statements contained in the Vasucaritram of Ramabhusana, in the Narasabhupaliyam of Saradamurti, in the Narapativijayam or Ramarajiyam, the family chronicle of the younger line of the Narapatiss and with those furnished by inscriptions.

The origin of the Narapatiss is in all the above four works and in the Devanhalli inscription traced back to Ajuna and thence to Chandra. The Narapatiss are moreover styled Calukyas. According to the Narapativijayam and to the Devanhalli inscription Nandaraja is the eighth third descendant of the *Aditya Ajuna*, and Calukya the ninth descendant of Nanda. From Calukya descended in course of time the well-known Vijala or Bijjala of Kalyana. This Vijala, who belonged to the family of the Kalachuryas, though he usurped the throne of the Calukyas of Kalyana, is himself called Calukya Narayana, he is also known as Venga Tribhuvana Mahā.

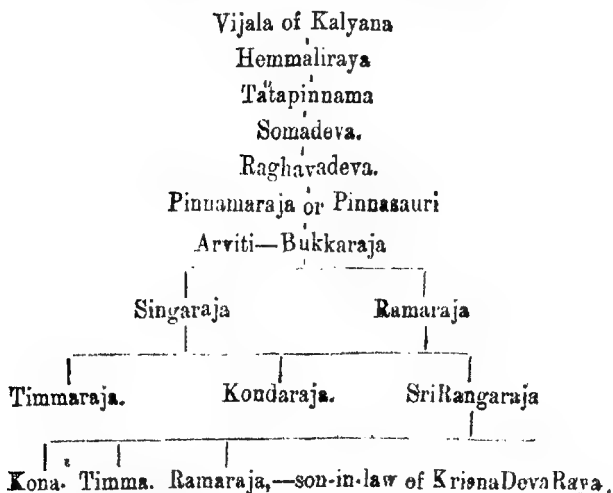
The son of Vijala generally known as the Yuvaraja, was, according to the Narapativijayam, the father of Hemmaliraja, who in his turn became the father of Tatapinnaraja, who in the Balabhadragavatam, Vasucaritram, and Narasabhupaliyam heads the list of the Narapati dynasty.

The Narapatis are therefore, according to the Narapativijayam, the representatives of Vijala, and, like him, they are repeatedly called Calukyas. The Narapatis themselves rose to great power especially in the territories of the Nizam, the Northern Circars and Ceded Districts."

INSCRIPTIONS.

From Narayana,—Brahma, Atri, Chandra, Budha Pururavas, Ayu, Nahusa, Yayati. Puru, &c., are descended the Bharatas, and as the 83rd in descent from Arjuna is given in the Narapativijayam—Nanda, his 9th descendant is Calukya and from him is descended Vijala or Bijjala of Kalyana. His grandson is Vira Hemmaliraya, Hemmaliraya's son is Tatapinna. &c., &c.,

GENEALOGICAL TREE OF THE NARAPATIS



Vide Pages 25, 26 and 73. A CONTRIBUTION TO THE HISTORY OF SOUTHERN INDIA. PART I. INSCRIPTIONS. BY DR. GUSTA OPPERT, PH. D. Professor of Sanskrit, Presidency College; Telugu Translator to Government, Madras &c.,

இந்த இலக்கில் வசகத்தின் கருத்து.

நாபதிகளுடைய ஆதி உற்பத்திவிவரம்.

பால பாசகத்தின் முகவரையில் கோணேரி நாதரிதம் பாட்டுக்குடைய நாபதி நாயகனுடைய சந்தி விடத்தைச் சரியாக எழுதியிருக்கிறார்— அந்த கோணேரிநாதர் உன்னுள் கிராம வாகியும், புராண நாபதி மைஸ்தானத்தில் மந்திரியின் குமாருமாயினால்; அந்த நாபதிகளுடைய ஆதி உற்பத்தி விவரங்களைகாட்டும், இராஜ ரிகார்ட்டுகளைப் பூரணமாகப்படித்துப் பார்த்து, சரித்திர மெழுகு அலுக்கலுக்குச் ச.அந்த கோணேரிநாதர் எழுதிய வம்சாவளியானது, இராமபூஷணர் இயற்றிய வகசரித்திரம், சாதாரண மூர்த்தி இயற்றிய நாபபூபாலியம், நாபதி விஜயம், இராமராயணாதி கிரந்தங்களுக்கும், நாபதி குடும்பத்தின் சிலாசாசனங்களுக்கும் சரியாக இருக்கிறது—

மேல் குறித்த நான்கு கிரந்தங்களினாலும் தேவன்ஷன்ஸியில் அகப்பட்ட சாசனங்களுக்கும், நாபதிகள்-சந்திர வம்சாவளியை அஜினாஸக்தி போன்ற சந்திரிகளின்றி எப்படிடமாகிறது. நாபதிகளுக்கு சாலுக்கியமொன்றை பெயருக்குந்தாம். நாபதி விஜயத்தின் படியும், தேவன்ஷன்ஸி சாசனங்களைப்படியும், பாண்டவர் அஜினாஸக்தி என்பதிலுள்ளும் (83) சந்திரியாக நந்தா மஹாராஜன் பிறந்ததாகவும்; அந்த நந்தா மஹாராஜனுக்கு சாலுக்கியன் ஓன்பதாவது சந்திரி என்றும்; அந்த சாலுக்கியன் சந்திரியில், விஜ்ஜல இராஜன் பிறந்த, காலத்திரிபதாதிபையன், ராபிர் அம், தலியாண புரியில், ஜண்ட தாகவும்; அந்த விஜ்ஜலனுக்கு, அகமாராஜனும் (நாபதி விஜயத்தின்படி) அவனுக்கு செம்மனாராஜனும், அகலுக்கு தாச பின்னமாராஜனும் பிறந்ததாகவும், அந்த தாத பின்னமாராஜர் (பால பாசகத்தின், வகசரித்திரம், நாபபூபாலியம் முதலான கிரந்தங்களின்படி நாபதிகளுக்கு, தலியலுக்கிறபடியால், நாபதிகள் சந்திரவமிசு கடித்திரியர்களுடையதன்றான் என்று நம்மனாமாகிறது.

அதற்குச் சரியான உரை விஷயமாகவும்

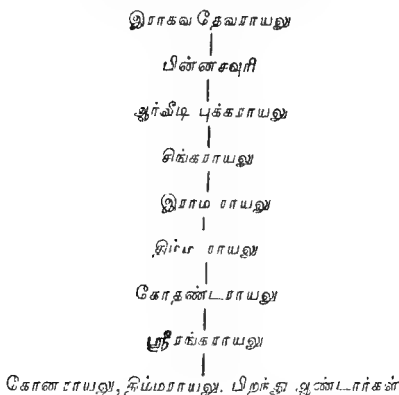
சூரிமன்காராயணனால், பிம்மா பிம்மாவினால் அத்திரியும், அத்திரி யினால் சந்திரனும்; பிறகு புதன்—புருஷன், அபு, அந்தா, அன், யயாதி, புரு முதலானவர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த பாண்டவர் அஜினாஸக்தியுடைய 83-வது சந்ததி நந்தா மஹாராஜனும், அந்த நந்தனுடைய பி-வது சந்ததி, சாலுக்கியனும், அவனால் விஜ்ஜலனும் ஜனிக்க, அந்த விஜ்ஜலனுடைய சந்திரியில்

செம்மனாராஜன்

தாச பின்னமாராஜன்

செம்மனாராஜன்

1



*இராமராயலு. இவர்தான் ஸ்ரீரங்கராயலு கிருஷ்ணதேவராயலு மருமகனார். இந்த கிருஷ்ணதேவராயலுடைய தம்பி அச்சுததேவராயலு, அந்த அச்சுததேவராயலு சந்ததிகள்தான். தந்தைசேவப்ப நாயடு, அச்சுதப்ப நாயடு, விஜயராகவலு நாயடும், அவர்களுடைய பசுஞர்களாகிய மயூரையிலாண்ட நாயடு முதலானவர்களாம்.

இந்த சரித்திர வரிசாவளி சாசனத்தினால், நரபதிகள் ஆதி சந்திரவம்சக்ஷத்திரியர் என்றும்; ஆகவே சந்திரபதிகளுடைய நேரான சந்ததிகளாகிய தந்தை, தந்தை, மதுரை முதலான விடங்களில் ஆண்ட நாயடு கருநாதரும் பலிஜவாரும் சந்திரவம்சக்ஷத்திரியர்களென்றே ஸ்பந்தமாசிறதல்வவா?

மேல்கண்ட சாசனத்தைப் படித்து பார்ப்போர், அது நரபதிகளுடைய பெண் சந்தையாகக் காட்டிப் பம்சாவளி என்று எண்ணக்கூடும். அக்குறையை நீக்கக் கருதிய, அந்த நரபதிகளின் ஆதி ஆண் சந்ததி வம்சாவளி சாசனத்தைப் பதிப்பிக்க தேடித் திரியையில்; தெய்வானைகலத்தினால் இப்போது அந்த நரபதி ஸம்ஸ்தான பிரபுவாக இருக்கும் ஆணகுந்தி நூழத் ஸ்ரீரங்க தேவராயலு இராவ சாவேப்பவர்கள் சம்ஸ்தான ரிகார்டிலிருந்த புராதன சாசனத்தை, தக்காலம் விஜயநகரஸம்ஸ்தான சரித்திர கிரந்தத்தை எழுதி வரும், பி. பி. ம. ஹி பெங்களூர் துரிய நாராயணராயலர்கள் (Brahma Sri Bangalore, Surya Narain Row Garu, B. A. M. R. A. S.) சகாயத்தினால் நான் இப்பற்று அச்சுதத்தை மாத்திரம் இடையிலிற் பதிப்பிக்கலானேன்.

ஸ்ரீ விஜயநகர நரபதி ஸமஸ்தான ஆண் சந்ததி
யைக்காட்டும் சாசனத்தின் வாயிசாவளி சங்கிரகம்.

ஸ்ரீகாராயணமூர்த்தியால்

1. பிமம்மன்.
2. அத்திரி.
3. சந்திரன்.
4. புதன்.
5. புரூரவன்.
6. ஆயு.
7. நகுஷன்.
8. யயாதி.
9. புரு.
10. ஜன்மேஜயன்.
11. பிராஜேனவான்.
12. சரிபாதி.
13. அகம்பாதி.
14. சர்வபவமன்.
15. ஜயதீபேனன்.
16. அரோஜன்.
17. மஹாபாகு.
18. அயதாநியதா.
19. அகிரோதனன்.
20. தேவநிதி.
21. ருசகன்.
22. ருசசராஜன்.
23. அனரியன்.
24. திரசன்.
25. ஜன்மேஜயன்.
26. துஷியந்தன்.
27. புருதன்.
28. பூமனியு.
29. சுஹோத்திரன்.
30. அஸ்நி.
31. நிகும்பன்.
32. அஜீமீடன்.
33. சம்பன்.

34. குரு.
35. வீரோதன்.
36. அஷுசுவன்.
37. பரிசுதித்து.
38. பீமசேனன்.
39. பிரதீபன்.
40. சந்தாலு.
41. விசித்திரவீரியன்.
42. பாண்டுராஜன்.
43. அர்ஜுனன்.
44. அபிமனியன்.
45. பரிசுதித்து.
46. ஜன்மேஜயன்.
47. சதாநிகன்.
48. சகஸ்திவன்.
49. அசுவமேதஜயன்.
50. நிஜகிருது.
51. உத்தரன்.
52. சித்தாராதன்.
53. சுபிதன்.
54. சுசேனன்.
55. சுநீதி.
56. நகுசகசு.
57. நளன்.
58. பாரிபிளவன்.
59. கனயன்.
60. மேதாவி.
61. நிருபஞ்சயன்.
62. தூர்வன்.
63. புருஹாதிரன்.
64. சுதர்சனன்.
65. சுதாநிகன்.
66. தூர்த்தபி.
67. விஹிதரன்.

- | | |
|--------------------|--------------------------|
| 68. தண்டபாணி. | 96. சந்தானவாணி. |
| 69. கிடீ. | 97. புறமுதிரதன். |
| 70. சேஷமகன். | 98. புதியபித்திரன். |
| 71. நிருஞ்சன். | 99. அக்கினியித்திரன். |
| 72. பிரதியோதரன். | 100. தேவபூதி. |
| 73. பாலகன். | 101. கண்வன். |
| 74. விசாகயாகன். | 102. வாகுதேவன். |
| 75. அஜகன். | 103. பூதித்திரன். |
| 76. நந்திவர்ஜனன். | 104. நாராயணன். |
| 77. சுகநாகன். | 105. சுதர்சனன். |
| 78. காகர்ணன். | 107. கிருஷ்ணன்—ஆந்திரன். |
| 79. ஷேஷமர்மன். | 108. பூரிசாந்தகர்ணன். |
| 80. ஷேஷதிசன். | 109. யவர்ணமாசன். |
| 81. விதாரகன். | 110. லம்பிபாதன். |
| 82. தர்மகன். | 111. பெயிலிகன். |
| 83. ஆஜயன். | 113. மேகாசயன். |
| 84. நந்திவர்ஜனன். | 114. அக்ஷமான். |
| 85. மஹாநந்தி. | 115. அக்ஷிஷ்டதர்மன். |
| 86. சுகநாகன். | 116. அலேயன். |
| 87. மகாபத்மன். | 117. பதலன். |
| 88. மயூரவி. | 118. பிப்பலசேனன். |
| 89. சந்திரகுப்தன். | 119. சுந்தன். |
| 90. வாரிராஜன். | 120. சகோரன். |
| 91. அரோகர்ஜிதன். | 121. சிவபூதி. |
| 92. சுபன். | 122. பூரிமான். |
| 93. சந்திரன். | 123. சிவசிரன். |
| 94. சாலிசாகன். | 124. சிவஸ்கார்தன். |
| 95. சோமசர்மன். | 125. யஞ்சன். |

126 விஜயன்—127 சந்திரமீஜன்—128 சுபலன்—129 திருவன்
 130 சுகநந்தி—131 சோசகந்தி—132 பிரவீரகன்—133 புத்தபித்திரன்
 134 நந்தா மஹாராஜன்

135 காலுக்கியன்

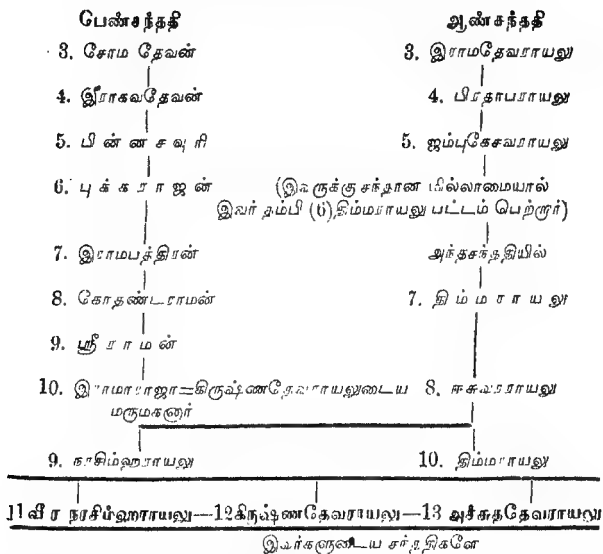
136, விஜயலக்ஷ்மி 137, விஜயதேவன் 138, விஷ்ணுவரீத்தனன்

1. ஸ்ரீ ஸ்ரீமலன்

1. அனுமமஹாராஜன்

2. சாமிநன்

2. காமதேவன்



தஞ்சையிலாண்ட-சேவப்பநாயடு-அச்சுதப்பநாயடு-இரகுநாதநாயடு, விஜய ராகவநாயடு-மன்னாறுநாயடு-சேங்கமலநாதநாயடும், அவர்களுடைய சம்பந்திகளே மதுரை, திரிசிராப்பள்ளியில் ஆண்ட 1. விசுவநாதநாயடு, 2. குமார்கிருஷ்ணப்பநாயடு, 3. பெரியவீரப்பநாயடு, 4. விசுவநாதநாயடு, 5. விங்கய்யநாயடு, 6. விசுவநாதநாயடு, 7. முத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு, 8. முத்து வீரப்பநாயடு, 9. திருமலைநாயடு, 10. முத்துஅளகிரிநாயடு, 11. சொக்கநாத நாயடு, 12. முத்துவிங்கய்யநாயடு, 13. இங்குகிருஷ்ணமுத்துவீரப்பநாயடு, 14. மங்கம்மகாரு, 15. விஜயகுநாத சொக்கவிங்கநாயடு, 16. நீளுகியம்ம காரு, 17. பங்காருதிருமலைநாயடுகாரு, 18. விஜயகுநாதநாயடுகாருமாம்— இந்த நாயடுகாருகளுடைய சம்பந்திகளே, இலங்கை என்னும் சிம்ஹலதீபத்தில் (கண்டியில்) ஆண்ட மதுரைபெரியகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாருடைய மைத்துனராகிய (1) விஜயபுபால மஹாராஜா—காரு (2) கொண்டல மஹாராஜா—காரு, (3) அங்கதாங்கித மஹாராஜா—காரு, (4) இராஜாதிராஜமஹாராஜா—காரு, (5) விகிரம அல்லது கீர்த்தி சிம்ஹலமஹாராஜா—காருமாம். இப்போது திருவையாற்றில் சப்ரிஜிஷ்டமராகவும், இராஜபென்சந்தாராகவும் இருக்கும் ஸ்ரீமஹாராஜா தியாக சிம்ஹன மஹாராஜா அவர்களும் இந்த கண்டிராஜர்களுடைய சந்ததியாம்; ஆகவே,

இந்த இரண்டொசாசனங்களிலும், இந்த முகவுரையின் 8-9-10வது பக்கங்களிற் பதிப்பித்திருக்கும் ஸ்ரீவல்லிபுத்தூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வடகலை தேன்கலை ஆசாரிய சுவாமிகளுடைய தற்காலிக ஸ்ரீமுகப் பத்திரிக்கைகளும், நாபதிகளும், அவர்களுடைய பின்சந்ததிகளாகிய பலிஜநாயகோநாதரூபம் ஆதிசந்திரவமிச கடித்திரிய பாண்டவர்களுடைய பரம்பரையில் வந்தவர்களேன்று ஸ்பஷ்டமாகும். ஆயினும் இந்த பலிஜவாருடைய ஆதி அந்தஸ்து, மத்தியகாலமகிமை தற்காலஸ்திதிகளைச் சாங்கோபாகமாகத் தெரிவிக்கும் சாசன சரித்திரங்கள் தக்கபடி கிட்டாமையால், இந்த கிரந்தத்தை எழுதுவதற்கு வேண்டிய விஷயங்களுக்கு பலவிடங்களுக்கு நேரில்போயும், பலபாஷா கிரந்தங்களை பலவருஷங்களாகப் படித்தும், விசாரித்தும் வந்ததில், திருப்திகரமான சரித்திர சங்கடிகள் விரும்பியபடி கிட்டாமல் அதேகவலையாகவிருந்தேன்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இச்சரித்திரத்திற்கு இன்றிமையா சில சரித்திர சாசனாதி கிரந்தங்களை இதனடியிற் குறித்த கணவான்களும், அன்பர்களும் எமக்கு இரவலாகவும், இனாமாகவும் கொடுத்து உதவினார்கள். அவர்களில் முக்கியஸ்தர்கள் எவர்களெனில், சென்னை கவான்மெண்டாரவர்கள், கோயமுத்தூர் டிஸ்ட்ரிக்ட்டு கலெக்டர் மேஸ்டர் சி. மவுன்சி துரையவர்கள், (C. Mounsey Esq, I. C. S.) சித்தூர் டி-ஜட்ஜியவர்களாகிய மேஸ்டர் ஜே. காட்டன் துரையவர்கள், (J. J. Cotton Esq, I. C. S.) சென்னை கண்காக்கிசாலத்தலைவர் மேஸ்டர் தர்ஸ்டன் (Dr. J. Thurston) துரையவர்கள், விஜயநகர ராபதி ஸமஸ்தானத்தின் தக்கால பிரபுவாகிய ஸ்ரீரங்கதேவராய லு ராவ்சாஹேபவர்கள், இங்கு அமெரிக்காஜோதிஷசித்தாந்த பிரபாகாரும், விஜயநகர ஸமஸ்தான சரித்திர கிரந்தகர்த்தருமாகிய பிரம்மஸ்ரீ, சூரியநாராயண ராயவர்கள், பிரம்மாசசாரி சுவாமி நாராயணதாசவர்கள், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் செந்தமிழ் பத்திராசிரியராகிய மஹாவீரதுவான் ஸ்ரீ இராகவையங்காரவர்கள், சென்னை செந்தோம் காலேஜ் இயற்றமிழ் பண்டிதர் ஸ்ரீ வெங்கடராம ஜயங்காரவர்கள், சென்னை வித்தியா வதிஆபீச ஆந்திரபாஷா பண்டிதர் ஸ்ரீமத் துரைசாமி ஜயங்காரு, சென்னை டெலகிராப் ஆபீச ஸ்ரீமான் விஜயராகவலு நாயகொரு, சென்னை ஸ்கோர்ட்டு வக்கீல் ஸ்ரீமான் பம்மல், சம்பந்த முரலியாடவர்கள், சென்னை அகவுண்டாண்டு ஜெனரலாபீச ம-ந-ந-ஸ்ரீ கணகசபைப்பிள்ளை அவர்கள், ஐதிராபாத்து ம-ந-ந-ஸ்ரீ போஜ ராஜு நாயகொரு, ம-ந-ந-ஸ்ரீ இரங்கசாமி ராஜுகாரு, கோயமுத்தூர் தாசில் தாஸர் ம-ந-ந-ஸ்ரீ பி-எ - சென்னகேசவுலநாயகொரு, தாராபுரம் சவுக்கார் ம-ந-ந-ஸ்ரீ அனகிரிசா நாயகொரு, புள்ளாச்சி ஒவர்கிரப் ம-ந-ந-ஸ்ரீ கோவில்தசாமி நாயகொரு, சென்னை பகடத்தீதை ம-ந-ந-ஸ்ரீ அப்பாயநாயகொரு, பாளையங்கோட்டை கலெக்டராய்ச் எதிராஜலுநாயகொரு, கடலூர் திருப்பாதிரிப்புலியூர் ம-ந-ந-ஸ்ரீ அரங்கசாமி நாயகொரு, பாபடல் ம-ந-ந-ஸ்ரீ சீதாராமநாயகொரு கோயமுத்தூர் ம-ந-ந-ஸ்ரீ சுப்புராய ஆசாரியார் முதலானவர்களாம். இவர்கள் மாநாடுக்கும் உன்றியறிந்த உத்தனஞ் செய்யக்கடமைப்பட்ட

புருக்கிற தன்றியில்; இத்தேசத்தின் புராதன சரித்திரத்தைப் பற்றி எனது குமாரன் அரங்கநாதனுக்கும், அவனுடைய தோழர்களும் அடிக்கடி போதித்து வந்த விஷயங்களைத்திரட்டி இப்புத்தகத்துக்கு நூன்முகமாக எழுதிக் கொடுத்த என் ஆப்த சிநேகிதராகிய போலீசு டிபார்ட்மெண்டும-மா-மா-ஸ்ரீ நஞ்சரவுத்தரவர்களுக்கும் நன்றியறிந்த வந்தனம் சொல்லக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றனன்.

இந்த முகவுரைக்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் “தரிசனகிரந்த,” பட்டியைப்படித்துப் பார்ப்போருக்கு, இப்புத்தகத்தை எழுத, நான் பரிசோதித்த கிரந்தங்கள் இன்னவை என்று விளங்கும். இவ்வளவு புத்தகங்களைப்படித்துக் கொண்டும், இதுவிஷயமாக சரித்திரசாசனங்களைத்தேடிப்பிடிக்கவும், பலவிடங்களுக்குப் போய்ப்பாடபாடுபட்டுத்தேடிபுத்தகமெழுதிப்பதிப்பிக்குந்தருணத்தில், கோயமுத்தூரில் பிளோது என்னும் கொடியநோய்ப்புகுந்துக்கொள்ளையிட்டொவாவே; இதை என் சொந்தஅச்சில் பதிப்பிக்க அனுகூலப்படாமல், சென்னையில் பி-ஆர்பன் அசைலம் பிரசு, டிரவுடன் கம்பனி பிரசு, ஆந்திர பிரசு கிச்சினர் பிரசு, பண்டிதமித்திரன் பிரசு, எம். எல்-வி-பிரசு, கோமுயத்தூர் கலாரிதி பிரசு ஆகிய பல அச்சகூடங்களில்காண்டம் காண்டமாகப்பதிப்பித்ததில், புருபுகளேசரியாகத்திருந்த அனுகூலபடாமையால், பலவித பிழைகள் மலிந்துவிட்டதன்றியில்; இதன் தூன்முகம், இரண்டாம்காண்டம் முதலான சிலபாகங்கள் சிறியஎழுத்துக்களில் பதிந்து புத்தகத்தின் பெருமையையேக் கெடுத்துவிட்டன. இம்மட்டோர் இடையில் என் குடும்பத்திலுண்டான சாவு சங்கடங்களினாலும், இதைப்பதிக்கச் சென்னையில் குடும்பத்தோடுபோய்சில மாதங்கள் தங்கி வியாதி கியாகூலத்தினால் வருத்தியதனாலும், ஏராளமான பொருளை செலவிட்டு உழைத்த கஷ்டம் கொஞ்சம் நஞ்சமல்ல, இப்படிக்கெல்லாம் ஒருந்தி வருத்தப்பட்டனும், இப்புத்தகம் யாருடைய நன்மையைக்கருதி எழுதி வெளியாக்கினேனோ, அவர்கள் இதைப்பூரணமாகப்படித்து; இதனால் கருதப்பட்டபலனையும், சந்தோஷத்தையும் பெறுவார்களாகில், அதுவேயான் பட்ட பிரயாசைக்கு பிரதிபலனாகும். மேல்கண்ட எதிர்ப்பாராத கஷ்டநிஷ்டேங்களினால் இந்த இரண்டாம்பதிப்பைகுறித்த காலத்துக்குள் பதிப்பித்து வெளியாக்க அனுகூலபடாமையால், இதற்கு கையொப்பகாரராகி முன்பணம் அனுப்பி இதுவரையிலும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த கையொப்பகாரகனவான்கள், காலதாமதமானதைக்கருதி வருந்தாமல், ஷரீப்பார்களை என்று எண்ணுகிறேன்—

மேலும், இந்த இரண்டாம்பதிப்பு எழுத ஆரம்பித்தபோது இது சுமார் 20-பாடங்களுக்குள் முடியுமென்றெண்ணி விளம்பரத்தில் ஒருநிதமான விளையைக்குறித்திருந்தேன்—பிறகிட்டிகிடைத்த இன்றிமையா விசேஷசாசன சரித்திரங்களினால், புத்தகம் பெரியதாகி விளையையும் சற்று உயர்த்த வேண்டி வந்தது—இந்த உயர்ந்த விளையைக்கொடுத்து இப்புத்தகத்தை வாங்கி வாசிப்பவர் சிலவேயாகையால்; ஏனோகளுக்கும் உபபோசனாகும்படி இப்

புத்தகத்தின் சாராம்சங்களை மாத்திரம் சங்கிரகமாக தமிழிலும், தெலுங்கிலும் பதிப்பிக்கலானேன்; பதிப்பித்தாலுமென்ன?—சுல்பவிலையுள்ள இச்சங்கிரகப் புத்தகங்களையும் வாங்கி வாசிக்கச் சக்தியற்ற ஏழை பலிஜவாருகள் பல்லாயிரம்பெயர் இருக்கின்றனர்—இவர்களுக்கு தம் ஜாதியின் அருமைப்பெருமைகளை அறிவிக்கும் வழி எப்படி? இப்படிப்பட்ட ஏழை பலிஜவாருக்கு இப்புத்தகங்களை இலவசமாகக் கொடுக்கலாமென்றெண்ணில் அதுவும் சாத்தியமாகாது—ஏனெனில், இந்த பலிஜவாருபுராணத்தின் முதற்பதிப்பை அச்சிட்டதில், கிட்டதிட்ட 100-காபிகள் வரையில் விற்பனைக்குக் கொடுத்து, பாக்கி நூறுகணக்கான காபிகளை அநேகருக்கு இனமாகவும், இலவசமாகவும் கொடுத்ததில், அதிக நஷ்டமடைந்ததன்றியில்; இந்த இரண்டாம்பதிப்புக்கும் எட்டுவருஷகாலங்களாக பலவிடங்கூறிச் சென்றும், சரித்திரசாசனங்களைத் தேடி மொழிப் பெயர்த்தவர்களுக்கும், புது கிரந்தங்களை வாங்கியதற்கும், இதை சென்னை முதலான விடங்களுக்குப்போய் பதிப்பித்ததற்கும் கிட்டதிட்ட 2000 ரூபாய்வரையில் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது; ஆக, முதற்பதிப்பில் 1000-ரூபாயும், இரண்டாம்பதிப்பில் 2000 ரூபாயாக மொத்தம் 3000 ரூபாயாகிறது—இப்போது பதிப்பித்திருக்கிற 1000 காபிகளை பிரதி ஒன்று ரூ 1-8-0 ரூ 1 அணை 12 வற்றாலும் பாதிதொகை அதாவது அச்சுக் கூலியும், காகித்தத்தின்கிரயமும், பயிண்டு கூலியும் கட்டி வருவது கஷ்டமல்லவா?

ஆகவே, இத்தகைய ஊழைச் சா பலிஜவாருகளில் தனகனவான்களாகவும், ஜமீன், லிட்டாபாளை யப்பட்டு, டீராசுதாரர்களாகவும், வியவசாயவர்த்தக பிரபுக்களாகவும் இருக்கிறவர்கள், சுஜாதி அபிமானம்பூண்டு, இதில் பலகாபிகளை வாங்கி தமது ஏழை பந்து டீர்திரர்களுக்கு தருமார்த்தமாக கொடுத்து படிக்கும்படி செய்தால்; அவர்களுக்கும் அவர்கள் ஜாதியாருக்கும் சுகிர்தம் உண்டாருமென்பது நிண்ணம். கடைசியாக—இதிலுள்ள எல்லாவித பிழைகளையும் சுட்டிவிட்டும், இதில் சேர்க்கத்தக்காதவை இன்னவை என்றும், சேர்க்கவேண்டியவை இன்னவை என்றும் எனக்கும் தெரிவித்தால், மனமுவந்தவந்தனத்தோடு மூன்றாம்பதிப்பை திருப்திகரமாகப் பதிப்பிக்க சித்தமாக இருக்கின்றனன்.

கோயமுத்தூர்,

கலாசிதி ஆச்சிரமம்.

15—8—1905.

இங்ஙனம்,

சேலம். பகடால. நரசிம்மலு நாயடு.

இப்புத்தகமும் இதன் தெலுங்கு மொழிப் பெயர்ப்புப் புத்தகமும் வேண்டியவரவள் கோயமுத்தூர் அவளுசி ரோட்டில் “கலாசிதி” அச்சாபீசில் விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நூன் முகத்தின் அட்டவணை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
சுருதி	A-7	பிராகிருதபிரளையம்	20
கமிருதி	,,-8	ஜலபிரளையம்	20
இதிஹாசம்	,,-8	அக்கினிபிரளையம்	20
புராணம்	,,-8	பிராணிகளின் உத்பத்திவிஷயம்	21
புராணத்தின் பூர்வந்திதி	8	பிரஜாபதிகள்	23
18 புராணங்கள்	8	சுவயம்புராதுவின் சந்ததி	23
பிரம்மபுராணம்	A-9	பிரயம்விரதருடைய சந்ததி	23
பத்மபுராணம்	,,-9	சூரியவமிச சந்ததிவிவரம்	24
விஷ்ணுபுராணம்	9	சூரியவமிசத்தின் ஐயோநீயில்	
சிவபுராணம்	,,-10	ஆண்டவர்கள்	24
பாகவதபுராணம்	10	தெ. த்ரேதாயுகத்தில் ,,	24
நாரதீயபுராணம்	,,-10	தெ. கலியுகத்தில் ,,	24
மார்கண்டேயபுராணம்	,,-11	தெ. மிசலாபுரியில் ,,	25
அக்கினிபுராணம்	11	தெ. வைசாலாட்டில் ,,	25
பலிவதிபத்புராணம்	11	தெ. சுபிலாட்டில் ,,	25
பிரம்மவைவர்த்தபுராணம்	11	சந்திரவமிசத்தார்கள் ,,	25
இலிங்கபுராணம்	12	சந்திரவமிசத்தால்-காசியில் ,,	26
வராஹபுராணம்	12	தெ. கவுசிகவமிசத்தால்	26
கங்காபுராணம்	12	தெ. மதக்ஷை அல்லதுயாதவர்	26
லாமனபுராணம்	13	தெ. சைநியர் அல்லது ,,	26
கூர்மபுராணம்	13	தெ. சாத்தவாதர் ,,	27
மச்சபுராணம்	13	தெ. சேயநேயர் ,,	27
சுருடபுராணம்	14	தெ. தருவகசாரான் ,,	27
பிரம்மசுண்டபுராணம்	14	தெ. கார்த்தாரகாரான் ,,	27
சிவபுராணம்	15	தெ. ஆந்திர அங்க வங்க கலிங்க	
திலிபுராணம்	15	சிம்ஹன் பவுண்டர் ,,	28
பிரபஞ்சபிண்டஉத்பத்தி	18	தெ. அங்கவமிசத்தால் ,,	28

விஷயம்	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
தை பாஞ்சாலதேசத்தாரை	28	வங்காளம் கௌஜாஜர்கள்	33
தை ஆந்திரஜாதியார்	30	தை பூபாலஜாதியார்	33
சந்திரவமிசத்தில் அஸ்திபுரியில்		தை செனஜாதியார்	33
பஞ்சபண்டவர்கள்	A—28	காமரூபமென்னும் ஆசாமின் அரசர்கள்	
தை மகதநாட்டில் ஆண்டவர்கள்	29	தை பிரம்மபுத்திரஜாதியார்	33
திருதயுகத்திலாண்ட ரூரியசந்திர		தை இந்திரவமிசத்தார்	33
வமிசத்தார்	29	தை மணிப்பூர் அரசர்கள்	34
திரேதாயுகத்தில் ஆண்டவமிசத்தார்	29	தை கோலாநர் அல்லது அக்கினி	
ஹபாயுகத்தில் ஆண்ட	29	குலத்தார்	34
கலியுகமும்பத்தில் ஆண்ட	29	தை ஹாவதிஜாதியார்	34
கனகஜாதியார்கள்	30	தை பொந்திகுப்பார்	34
கிககாஜாதியார்	30	தை கோட்டவகுப்பார்	34
மவுரியஜாதியார்	30	காஜாதேசராஜர்கள்	
சங்கஜாதியார்	30	தை சவாஜாதியார்	35
கங்கஜாதியார்	30	தை சோனகிரிஜாதியார்	35
காகம்மீரத்திலாண்டகவரஜாதியார்	31	தை பஞ்சலஜாதியார்	35
தை கோலாநர் அல்லது அக்கினி	21	தை உசுப்பூர்சிதாராஜர்கள்	35
தை ஆசாமின் அரசர்கள்	31	தை ஜோதப்பூர் அரசர்கள்	35
தை கார்த்திகேயகவரஜாதியார்	32	தை கிருஹமண்டலஜாதியார்	35
தை உத்பலஜாதியார்	32	சூரியவமிச பல்லவராயர்	35
தை உலப்புகுஜாதியார்	32	சவரமண்டலம்குரத்தாராஜர்கள்	
தேவானத்தில் ஆண்ட ஜாதியார்	32	தை கிரஹலேட்டிகசோசோதியார்	36
தை கோதர் என்னும் கீழ்மலை		தை பகவதீரவாஜர்கள்	36
நாட்டார்	32	தை ஜெயப்பூர் ராஜர்கள்	36
தை சூரியவமிசத்தார்	32	தை ஜகன்மயீர் ராஜர்கள்	36
தை அஹரிகுஜாதியார்	32	மௌவாட்டிலாண்ட ஆந்திரர்	37
தை கோவரிகுஜாதியார்	33	உத்கலதேசராஜர்கள்	37
தை போனபஜாதியார்	33	கேசரிவமிசத்தார்	37
தை பத்தாண்டஜாதியார்	32	சங்கவமிசத்தார்	37
தை குருகுலவமிசத்தார்	33	கராஜர்கள்	37
தை சுமங்கலஜாதியார்	33	புலிகமிசகருடர்	37
		கலபுஜர்	38

விவரம்.	பக்கம்.	விவரம்.	பக்கம்.
கோலுக்கியஜாதியார்	38	பொக்காரசாமினி ஜாதியார்	45
காலஞ்சியர்	34	குஜினிவமிசத்தார்	45
கபிலேசுவர கஜபதிகள்	38	கோரிவமிசத்தார்	45
கணபதிஜாதிகள்	38	மகமதியர்கள்.	
குனகுத்தி ஆந்திரர்கள்	38	—	
சேரகாடு மலையாளத்தார்	39	பொக்காரசாமினி ஜாதியார்	45
திருவந்தப்புர ராஜர்கள்	39	குஜினிவமிசத்தார்	45
சோழராஜர்கள்	39	கோரிவமிசத்தார்	45
மதுரையிலாண்ட முதல், ராஜர்கள்	40	ஆப்கான்பட்டாணியர்	45
கே. பாண்டியர்கள்	40	கில்ஜிவமிசத்தார்	45
கே. கைப்பாட்டிமக்கள்	41	டோகலாக் கமிசத்தார்	45
பல்லவராஜர்கள்	41	சையத்வமிசத்தார்	45
கொங்குநாட்டார்	41	லோடிவமிசத்தார்	45
மைசூர்ராஜர்கள்	41	மேககல்வமிசத்தார்	45
பல்லவராஜர்கள்	42	ஐயோத்தி, காஷ்மீர், வங்காளம்	
காயகோரர்கள்	42	இராஜபுட்டான், மன்னவர், குஜ	
கே. தஞ்சையிலாண்டவர்கள்	42	ராத்தி, முல்தான், அஹமத்	
கே. மதுரையிலாண்டவர்கள்	42	கர், பீஜப்பூர், ஐதராபாத்,	
கே. இலங்கையிலாண்டவர்கள்	42	கோல்குண்டர், மைசூர் கர்	
கெங்கடகிரியிலாண்டவர்கள்	33	டகத்திலாண்ட மகமதியர்கள்	46
காளாந்திரியிலாண்டவர்கள்	43	இஸ்பானிய ஜாதியார்	47
இராமநாதபுரத்தார்	43	உலாந்தஜாதியார்	47
புதகோட்டையார்	43	பிரான்சுக்காரர்	47
மஹாராஷ்டிரர்	44	அங்கிலேயர்	47
கே. புளூவிலாண்டவர்	44	கவர்னர் ஜனரலங்கள்	48
• கே. நாகப்பூரிலாண்டவர்	44	சென்னை கவர்னர்கள்	48
குமாலிடர் இந்துர் பரோடா			
தஞ்சையில் ஆண்டவர்கள்	44		
பார்க்க	45		
கிமிரெமிஸ்	45		
கிசாண்டிரர்	45		

முதற்காண்டத்தின் அட்டவணை.

யயாதிபின் சந்ததி விவரம்	2—3	;; முதல் விவாஹம்	79
தெ பவி அங்வுது பவிதன்	3	;; இரண்டாவது விவாஹம்	84
,, சூத்திரன்	3—9	;; பிருதன்	88
ஆத்திராருடைய சந்ததிகள்	9—12	,, சம்பத்து	89
அவருடைய சந்ததிகளில்		,, சமஸ்தானவித்வான்கள்	96-102
7 பெயர் தெற்கேருதல்	12—13	,, சாசனங்கள்	107
,, விக்கிரமார்க்கன்	13	சாலுவதி மமரசு அப்பாஜி	73
,, சந்ததிகள்	17	அச்சுத தேவராயலு ஸமஸ்தானம்	110
சாலிவாஹன்	15	,, சேவப்பராயடுக்கு	
போதுமஹாராஜன்	19	தஞ்சையை ஸ்தானமாக	
சாலுவியஜாதியார்	20—27	கொடுத்தது	112
காலஞ்சிய ஜாதியார்	28—30	வெங்கடாதிரிராயலு ஸமஸ்தானம்	113
வாரங்கல் கணபதிராஜர்கள்	31—34	சதாசிவராயலு	114
ஞரிசா கொண்டவிஜேதிராயர்	35—36	இராமராஜ	115
பேலேசுவர ஜாதியார்	36—37	வெங்கடபதிராயலு	124
விஜயசேகர நரபதிஸமஸ்தானம்	37-52	அவர்காலத்தக்கு பிறகு நடந்த	
வித்தியாரணிபர் சரித்திரம்	52	குழப்பங்கள்	126
வித்தியா நகரமுண்டானவிதம்	53-54	ஸ்ரீரங்கதேவராயலால் சாஹேப்	128
ஹரிஹரராயலு மைஸ்தானம்	55	பெயர் அட்டவணை.	
,, ,, இரண்டாவது	57	அச்சுததேவராயலு	41,43,66,110
புக்கதேவராயலு ஸமஸ்தானம்	56	அண்ணபூரணி	109
தேவராயலு ஸமஸ்தானம்	58	அதிதங்குரவி	97-98
,, பிஷுடதேவராயலு		அசன்	3
மைஸ்தானம்	59	அப்பவி	98
இம்முடிதேவராயலு மைஸ்தானம்	61	அப்பாஜி கிம்மரசு	73,74,87,110
விஜயபூபதிராயலு ஸமஸ்தானம்	58	அபிலாதேவி	47,121
விருபாக்ஷ ராயலு	62	அப்பயதிக்கூதர்	89
நரபதி நரசராயலு	65	அம்மராஜன்	26-27
சீர நரசிம்மலு ராயலு	66	அமிராவதி	36,107
விருஷ்ணதேவராயலு	68	அமிரிதன்	49
		அரங்கதேவராயலு	65
		அரிசாலசீமன்	75

அரிஷ்டகாமன்	8	இராமராஜா	44,45,47
ஹரிஹராயலு	41,43,53,55,57	இராமராஜராயலு	109
அர்ச்சுனன்	46	,, தலைகோட்டைசண்டை	121
அல்மடியர்	67	இராமபத்திரசுவி	92
அலங்காரகூபதி	36	இரங்கபல்வி சோமய்யாவி	98
அலி அகில் ஷா	47,121	இராவ்பகதூர்விசேலிங்கம்பத்துலு	100
அலசானிபெத்தனன்	96	இலம்போதரன்	9
அவுபாலரானுன்	48	இவிலேகன்	6,8
அனங்கபீமதேவன்	35	ஈசகத்தி	39
ஆதிரேயகோத்திரம்	117	ஈசவராயலு	41,43,44
ஆதிதிபயவனன்	17,22	உளிரன்	3
ஆதிபிராம்மன்	17	எச்சமநாயுடு	127
ஆத்திரர் 3,4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,		ஹெம்மலரானுன்	46
17,21,31,37,39,41		ஒபி.ரிராஜநாயுடு	126
ஆதம்சாயிபு	59	வாங்கன் கற்பதிகள்	31
ஆந்திரபுருத்தியர்	4	ஒராசுகொண்டவிஜயாஜர்	35
ஆந்திரபாண்டி	96		
ஆந்திராகவிகன்	96,97,98,99,100,	கம்பகவுடர்	91
101,102		கம்பமஹிபதி	43
ஆபாவமல்லன்	27	கபிலேசுவர கற்பதி	36
ஆர்ஷீட்டிவாரு	47,89	கணபதி தேவராஜன்	31,32,34
		கற்பதிராயலு	12
இந்திரராஜன்	25	கணபதிராயலு	12
இந்திரபாதிகள்	27	கந்தவாதி	10
இப்ரகிம் அப்தல்ஷா	118	கந்தரூபன்	17
இம்முடியாயலு	61	கர்மசந்திரன்	17
இராஜகவாதி	10	கரகரபா தருடு	99
இராணராஜன்	21	கர்ணன்	28
இராஜபீமன்	25	கலியாணபுரி	26
இராஜகந்தனன்	25	கனகசேனன்	17
இராஜசேகரராயலு	41	களிங்கன்	3
இராமதேவராயலு	40,41,42	காளகான்	3
இராமசந்திரராயலு	41,43	காலஞரியர்	28
		காகத்திய பிரதாபன்	34

காமதேவி	43	சித்தலா	17
கிருஷ்ணன்	8,9,31	சித்சந்திரன்	17
கிருஷ்ணதேவராயலு	36,40,41,44	சகீரன்	3
	45,68	சகன்	93
கீர்த்திவர்மா	21,22-27	சக்திரன்	6,8
கூண்டதேவராயலு	41	சகந்தனன்	8
கூண்டலசுவாமி	9	சின்னதேவி	109
குப்தவிஷ்ணு	23,25	சுமதேவராயலு	126,137
குப்பம்மாள்	45	சுத்தியக்கிரியன்	21,22
குருமன்ன கோகுலபதி	98	சுத்திவர்மன்	25
குருதந்தி கரசிம்மன்	99	சுந்தரன்	26
கேசயன்	3	சுங்கம்மாள்	28
கோபாலராயலு	127	சுந்திரகோபாலன்	29
கோசகவாக	9	சும்பிதவாரு	63
கடசிகவன்	2	சுத்திரகிரி	66
சமுத்திரசேனன்	17	சங்கரவே	97
சதாசிவசேனன்	17	சங்கமகாராஜன்	43
சதாசிவராயலு	17	சந்தானகரணி	19
சந்திரபாலன்	77	சுத்தியக்கிரிய இந்திரவர்மா	21
சபாநரன்	2	சாலிக நாராயணன்	29
சதகாரணி	6	சாலவதிம்மரச	39,73,110
சத்திரபூதி	6	சாலிகராவன்	40
சந்திரசேனன்	10	சாலிகதிம்மராயலு	41,114
சாலிகாஹனன்	15	சாலுதிய பீமன்	27
சாலுக்கியா	12,20,21,27	சாரதாமூர்த்தி	46
சிவக்வாமி	7	சாய்ணசாரியர்	56
சிவக்காந்தி	95	செகதாசன் சின்னதாசன்	41
சிவபூதி	8	சிவசமுத்திரம்	91
சிவக்வாயி	8	செக்காஜன்	47
சிந்துகன்	8	சேஷமுலெக்கடபதி	98
சிபிரகன்	6	சேஷநாந்தி	59
சித்திரவேண	14	சோமதேவன்	46,23,26

• நோழியன்	23	நிம்மராயலு	41,43
• நூரியவயிசத்தார்	48	நிம்மரசாலு	65,66,73,110
• இயசிம்மன்	21,23	நிப்பாம்பான்	44
• இயகாரணன்	23	நரிபுகனமல்லன்	31
• இயனன்	22	நிரிலோகமல்லன்	23
• இசத்தமல்லன்	23	நிலகன்	6
• ஸ்ரீசங்கராசாரியர்	52	நிதிசுழி	3
• ஸ்ரீசங்கரேசாயலு 40 முதல் 45,88,		நீர்க்கதபக	2
89,125,125,128		நிரிலிங்கம்	96
• ஸ்ரீசங்கராஜர்	29,37,47,115,116	நிசுன்னன்சோமயாழி	100
• ஸ்ரீசுருலம்	34,35,107	நிருமலராஜா	44
• ஸ்ரீரகபட்டணம்	91,105	நீர்க்கதபக	3
• ஸ்ரீசுருஷ்ணவியும்	97	நக்கமபான்	83
• ஸ்ரீசைலபர்வதம்	96	நய்யராஜன்	29
• சிங்கபல்லாபுரம்	95	நூர்ச்சடி	97
• ஸ்ரீகேசி	56	நெலங்கு	96
• ஸ்ரீபுராயலு	55	நேசவாரு	63
• ஸ்ரீபிரதாப புருஷோத்தமசபதி	36	நேவராயலு	40,41,58
• ஸ்ரீபிரண்டியார்	29,36	நந்தியல்லன்	100
• ஸ்ரீசங்கரணி	8,6	நந்தியாலகாரு	89
• ஸ்ரீமத்பாகவதம்	2	நடமிண்டி சங்கமங்கல சாந்திரி	99
• ஸ்ரீசுந்தேவா	2	நடிமிண்டி கோபமந்திரி	36
• தாதாசாரியர்	103	நந்தலீகன்	42
• தாதயின்னமாராஜா	46	நன்னையப்பட்டி	26
• தாதவர்த்தனன்	22	நரசிம்மன்	29
• தண்டநிபர்	57	நரசிம்மநேவராயலு	40,41,43,44,66
• தண்டகையடி	60	நரபதிகள்	12,46,49,116,125,126
• தண்டஸ்ரீ	8	நரசுபாபியம்	46
• தனஞ்செயன்	16	நரவாஹன்	17
• தர்பன்	3	நவுகவாரு	89
• தாமரலேன்	57	நாகவர்த்தனன்	22
• தலைக்கோட்டை	121	நாகமரையடி	105

நாயகோரு	90	பிங்கலோரன்ன	97
நீர்க்குப்பாதேவி	71,75	பீமாவி	116
நிசங்கோண்டி	59	பீதிவாடிபயங்குற	29
நேபாளம்	47	பிரவுட்தேவாரயலு	59
பவ்-பலிஜன்	3-9	பிரயாகம் நல்லசொழுதி	78
பாலரிஷி	8	பிரவுடபிரதாபராயலு	41-43
பாடலீபுரம்	15	பிற்சாலவிகள்	101
புத்தவர்மன்	21	பீமாத்	28
புலிகேசி	21	பிரதாபருத்திரன்	29,31,32,34,36
புலுலோகமல்லன்	25	புதுபலராயலு	91,111
புலோமரிஷி	5,8,11	புத்திசாகான்	19
புரந்தரசேனன்	10	புரோளிர்சன்	31,32
புரிதாஹரி	2	புக்கராயலு	40,41,43,56
பசுவர்	29	பூதிராசன்	17
பசுவபுராணம்	116	பூசகந்தி	39,42,49
பத்மாவதி	29	பூசுஜன்	17,19
பக்கானன்	29	பூசபாட்டிவாரு	117
பட்டுமூர்த்தி	48,97	பூசலவிகள்	101
பரவஸ்து சங்காசாரி	99	பூபராயலு	40,43,50
பயிலாந்தம்	49		
பம்பாபதிவாரு	127	மகததேசம்	3,9
பண்டிபெத்த கிருஷ்ணம்	98	மகதவாசாரியர்	52
பரண்டியன்	29	மண்டலாகாரன்	9
பாசுந்தோட்டை	120	மதேறந்திரபாலன்	17
பாஷ்கரராயலு	40	மகடிமதுஷாபாத்மி	33
பாயுமான்	126	மாலிச்சபூர்	62
பாதசலமய்ய	99	மகாலீசராசன்	21
பார்போசு	95	மங்கியுவராசன்	25
பாமினிசர்	33	மஹாதேவராயலு	45
பாரிசாதபஹுரணம்	106	மன்னவபுலிமன்னன்	47
பாலபாகவதம்	47-116	முக்குதியம்மண்ண	97
பாண்டிமஹராசன்	39-116	மூர்த்தியம்மகாரு	92
பாலபாஷ்கரன்	35	மூத்தாமலை	92
பாதுமதி	19	மேகராயலு	126

மேகஸ்வரதி	8	,, திம்மாஜா	6
பயாதி	2	,, ஹரிசாமராஜா	6
புஜானசதகாருனியன்	3-14	,, பெட்ட உடையார்	do
பாசகந்தி	42	,, இம்மிடிமராஜா	do
யாகவபூதி	6	,, காந்திதேவி நரசராஜா	do
ருத்நிரம்மகாரு	8-32	,, தொட்டதேவராஜா	do
நாமராஜர்	115	,, சிங்கமீதவராஜா	do
லம் பிபாதரன்		,, மூக்கக	7 A
வசிஷ்டர்	10	தொட்டிருஷ்ணராஜா	do
விஜயன்	40	சாமராஜா	do
வல்லவரிஷி	14	பிச்சு ருஷ்ணராஜா	do
விஜியாநத்தன்	17	மைசூரில் மகமதுராஜாங்கம்	8
விஜியாதிசியன்	20	மூதிபாலிகான்	do
விஜியாமன்	21, 22	சீபுசுலத்தான்	9
விஜியபத்திரன்	22	சுருஷ்ணராஜா	do
விஜியாணியார்	52, 89	மீசாமராஜா	do
விஜ்ஜலன்	28, 29	சூர்ணாணிலாசமஹாரணியார்	do
விஜயாகராஜர்கள்	39, 64, 66	சூதிருஷ்ணராஜா உடையார்	do
விஜயபுக்கராயனு	41	சீசநாடு அல்லது மலையாள	
விஜயபூபதி	58	சமஸ்தானம்	11 A
விஜயநகர சரித்திரம்	101	சீசநாட்டின் உற்பத்திவிவரம்	10
வீரபத்திரன்	31	பரசராமர்	do
வீரமீசாமேசுவரன்	23	ஆதிசங்கராசாரியார்	do
வீரமல்லன்	41	ஆதிசங்கரபெருமான்	11 A
வீரமலையு	41	பாண்டிய நாடுபெருமான்	do
வித்தியாநகரம்	53	சீசமான்பெருமான்	do
விமலாபாயனு	40	சாமரின் அல்லது நாமோதிசன்	do
விமலசிம்மலு	29, 43, 44, 65	துன்பனபெருமான்,	
விக்கிரமாதித்தியன்	24, 25, 27	துந்தனபெருமான்,	
விசுவீரபதிதேவன்	35	தொட்டிபெருமான்	
விமலாதிசியன்	25	சும்பெனபெருமான்,	
வெங்குகிருபுஷணமல்லன்	28	விஜயபெருமான்,	
வெங்கடபுத்தாயனு	10, 41, 42, 44, 45	ஹரிசந்திரபெருமான்	12 A
வேதாந்ததேசிகர்	124	மல்லன்பெருமான், குலசேகரன்	
வேமலபட்டம்மன்னன்	89	தமிழ்வித்துவான்களார்	
வேமனன்	96	பாடம்பெற்றசீசர்	12 A 4 A
விகாயகன்	99	திருவந்தபுர ஸமஸ்தானம்	14 A
வெங்கடாத்திரி	21	பாணுவிகிரமன், வீரமார்தாண்டன்,	
தேவகிரியாதவர்கள்	2 A	உதயமார்தாண்டன், ஆதிதியவர்மா	
ததம்பராஜாதிடார்	2	வீரமார்தாண்டன், கோளவர்மா,	
நடியிசாலபல்லாளர்	2	சீசரஉதயவர்மா விவரம்	14 A
கேலாதி அல்லது பெத்தனூர்	3	கொங்குநாட்டு அரசர்கள்	16 A
ஜாதியார்	2	சோழராஜ்யம்	16
மைசூர் ஸமஸ்தானம்	2	சோழர்களுக்கும் அவர்கள் ஆண்ட	
விஜய உடையார்	4	காலமும்	17 A
	5	நாடுவெட்டியசோழன், புகழ்சோழன்,	

கொச்சங்கோட்சோழன்		மதுரையில் மகமதியர்	51
அபயகுலசோழன்		இலகூமணநாயகி, முத்தண்ண	
அநபாயன், ஆதொண்டன்	18 A	நாயகி do	
ஆதிதியசோழன்	19 A	சந்திரகேசரபாண்டியன்	528?
கவுடேசன்	21 A	வீரசேகரசோழன் வந்தது	do B,
விஜயாலயன், ஆதிதியவர்மா		மதுரையில் நாயகி சமஸ்தானம் 55	,,
வீரசோழநாராயணன், ஹரிச்சயன்		நாகமநாயகி, விசுவநாதநாயகி	
தசோதிதியன், பாரந்தகராயன்		நாயகிகளாரு சமஸ்தானம்	1 2,,
திவியராயன், இராஜேந்திரன்		நாயகிஎன்றப்பெயர்வந்தகாரணம்	1-A,
சரிக்காலன், இராஜஇராஜன்,		அதிவீரதிம்மப்பநாயகிகளாரு	2 ,,
வீரசோழன், விகிரமசோழன்,		கோபாலநாயகிகளாரு	do
குலோத்துங்கன்	22, 23 A	இலகூமய்யநாயகிகளாரு	3 1
தமிழ்கலிகளாற் பாடப்பெற்ற		நவஹரிநாயகிகளாரு	do
சோழர்கள்	28, 29 A	சென்னப்பநாயகிகளாரு	do
பல்லவராஜர்கள்	30	செருவண்ணப்பநாயகிகளாரு	do
பராகிரமவர்மா	30 A	விஜயப்பநாயகிகளாரு	,, 4 B
பல்லவருடைய ஐந்தி சரித்திரம்	do	மல்லப்பநாயகிகளாரு	do
,, செங்குந்தர்	33	சாலுக்காபநாயகிகளாரு	do
பாண்டியமராஜ்யம்	34	ஆதியப்பநாயகிகளாரு	4 B
குலசேகரபாண்டியன், மலையாடுகல்		காஞ்சுக தேசஸ்திதி	do
பாண்டியன், இராஜேந்திரபாண்டியன்		செடி எல்லுகள்	do
குலபூஷணபாண்டியன்	35	விஜயப்ப நாயகி, கிருஷ்ணப்பநாயகி	
வரகுணபாண்டியன், அரமபுத்தன்		விஜயபாகவலுநாயகி, வெங்கடப்பநாயகி	
பாண்டியன், தடாதகையாட்டியார்		குமார - கிருஷ்ணப்பநாயகி	do
மஹாகமம், உக்கிரசேகரன்	36	புதுபலராயலு - கருத்தேவராயலு	do
பாண்டியர்களுடைய சரித்திரம்	37	வெங்கடகிரி சமஸ்தான சரித்திரம்	7,,
பாண்டியருடைய ஜாதிவிவரம்	38	காளாஸ்திரி சமஸ்தானசரித்திரம்	9,,
குலசேகரன், சொமசந்திரபாண்டியன்		கார்வேட்டிகநகர சமஸ்தானம்	13,,
உக்கிரவர்மபாண்டியன், வீரபாண்		போபுலி சமஸ்தானம்	14,,
டியன்	39	பிட்டாபூர் சமஸ்தானம்	15,,
வரகுணபாண்டியன்	40	தஞ்சாவூர் சமஸ்தானம்	17,,
அபிஷேகபாண்டியன், விகிரமபாண்டி		சேவப்ப நாயகிகளாரு	20,,
யன், இராஜசேகரன், குலத்துங்கன்		அச்சுதப்ப நாயகிகளாரு	22,,
அந்தகுணபாண்டியன், குலபூஷணன்		இராகுநாத நாயகிகளாரு	24,,
இராஜேந்திரன்	41	விஜயமகாவலு நாயகிகளாரு	27,,
சந்திரசேகரன், வரகுணன்	42	மன்னாரு நாயகிகளாரு	41,,
தமிழ்வித்வான்களாற் பாடப்பெற்ற		வெங்கண்ணை	42 B 43 B 44 B 45
பாண்டியர்கள்	42	செங்கமலதாச நாயகி	do
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்	43 A	பீஜப்பூர் சிகந்தந்தவா	do
முத்தர்சங்கம், இடைச்சங்கம்;		அளகிரி நாயகி	do
கடைச்சங்கம்	do	எக்கோஜி	,, 43,,
மதுரையில் நான்காம் சங்கம்	44	விஜயமன்னாரு நாயகி	,, 46,,
,, வித்வான்கள்	45, 48	பங்காருசாமி நாயகி	do
,, உத்தேசம்	48	ஸ்ரீமான் ராஜமையங்கார்	do
பாண்டியர் வைப்பாட்டிமக்கள்	50	ஸ்ரீ குப்புசாமி சாஸ்திரிகள்	do
பாண்டிய ராஜ்ய சரித்திர முடிவு	50	தஞ்சாவூரில் மஹராஷ்டிரர்	47.

பாபாஜிபவுன் சுவே	47 b	கிருஷ்ணப்பநாயுடு	85 b
மாலோஜி	do	குமாரகிருஷ்ணப்பநாயுடு	86 b
வாடோஜி	do	முத்துகிருஷ்ணப்பநாயுடு	86 b
சாஹோஜி	do	முத்துவீரப்பநாயுடு	88 b
ஜிஜிபாய்	do	திருமலைநாயுடு	89 b
ஷெக்ஹோஜி	do	,, ஸமஸ்தானசிறப்பு	101b
வெங்கோஜி	do	,, வருமானம்	102b
சாந்தோஜி	do	,, திருப்பணிகள்	103b
சாஹேஸ்ஜி	do	,, காலசரிதை	199b
சார்போஜி	do	முத்துஅகிரிநாயுடு	201b
துக்கோஜி	do	சொக்கநாதநாயுடு	203b
பாபாசாஹிப்	do	இரங்கக்கிருஷ்ணமுத்துநாயுடு	210b
சாஹோஜி	do	மங்கம்மநாரு ஸமஸ்தானம்	214b
பிரதாபசிங்கு	do	விஜயரங்கசொக்கலிங்கநாயுடு	217b
துலாஜி ராஜா	do	பிண்டியம்மநாரு அதிகாரம்	221f
அமர்சிக்கு	do	விஜயகுமார நாயுடு	222f
சார்போஜி	do	நாயுடுகாரு தருமசாசனங்கள்	222f
சிவாஜி	do	சென்னைக்கு வந்த கவர்னர்கள்	224b
விஜயமோகன முத்தாம்பபாய்	do	பலிஜாருடைய வீட்டுப்பெயர்	224b
மதுரைமீஸ்தாபுகாருசமஸ்தானம்	45	கன் 2c-17c	
இலங்கைமணநாயுடு	do	ஷா கோத்திரம், குத்திரம், மதம்,	
நரச நாயுடு	do	குத்திரம் 17c-19c	
முத்தன்ன நாயுடு	do	ஷா விவாஹமரணசடங்குகள்	20 28b
தென்னம் நாயுடு	do	குடித்தொகை விவரம்	29c-32c
நரசிம்ம நாயுடு	do	பீட்டை-பலிஜாரு	21
குருகுருதிம்மநாயுடு	do	ஷா தேசாஹி பட்டம்வந்தவிவரம்	2d9d
கட்டியம் காமநாயுடு	do	கவுரிபுத்திரசரித்திரம்	9.1-16d
சின்னப்ப நாயுடு	do	இராயண பாஷ்காக்கட்டுப்பாடு	17d-34d
தக்கேவநாயுடு	do	பலங்கை இடங்கை சரித்திரம்	41d
விசுவநாத நாயுடு	do	செங்கல்பட்டி கோர்ட்டி தீர்ப்பு	49.1
வருதப்பநாயுடு	do	தீவியக-கண்டி, சித்திர, முசுரு,	
தொம்பிச்சி நாயுடு	do	பலிஜாரு	54-56d
விசுவநாத நாயுடு	do	ஒப்பண பலிஜாரு	57d
விட்டல நாயுடு	do	வெலம் பலிஜாரு	58d
நாயுடுஸமஸ்தானம்	50 b	பகம்ம பலிஜாரு	61d
விசுவநாதநாயுடு—	53 b	பெரிசு பலிஜாரு	67.1
அரியநாயகமுதலியார்	ஷா	பத்தி, கன்னடி, உப்பு, ஜனப்பலிஜா	
பூண்டியநாட்டின் பாளையக்காரர்	58 b	வாரு	68.1
வடகை ஜமின்தாரர்	61 b	வாட, கோயிலடி, பூத்தமல்லி,	
வட்டியாபூம்	62 b	செட்டிபலிஜா	69.1
இலம்மாத்தூம்	63 b	கொல்ல பலிஜா	71.1
சேதுபதிகளுடைய விவரம்	66 b	காபு அல்லது மெட்டிவாரு	72.1
சிவசங்கைஸமஸ்தானம்	74 b	பலிஜாருடைய தக்காலஸ்திதி	1c
புகுகோட்டைஸமஸ்தானம்	78 b	முடிவுரை.	
குமாரபெரியகிருஷ்ணநாயுடுகாரு	81 b	(உட்டவணை முற்றிற்று.)	
இலங்கைகாண்டிராஜர்கள்	82 b		

இந்த கிரந்தத்தை எழுத எம்க்கு

உதவியாக இருந்த

ஸம்ஸ்கிருத, தெலுங்கு, தமிழ், ஆங்கிலப்பாஷா

தரிசன கிரந்தங்களாவன,

ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள்:

இருக்குவேதம்	...
யஜுர்வேதம்	...
புருஷ சூக்தம்	...
சாந்தோக்ய உபநிஷத்து	...
தைத்திரேயாதி தட்சுபநிஷத்துகள்	...
கடவல்லி	...
மறுதர்ம சாஸ்திரம்	...
பராசர ஸ்மிருதி	...
தக்ஷஸ்மிருதி	...
பிருஹத் சம்ஹிதை	...
யஞ்சியாவஸ்கிய ஸ்மிருதி	...
ஸ்ரீகிருஷ்ணயஜுர் வேதம்	...
சுக்கிலயஜுர் வேதம்	...
ஆபஸ்தம்பஸ்மிருதி	...
ஹிரணிய கேகி சூத்திரம்	...
அசுவலாயணம்	...
பாகவதம்	...
பாடதம்	...
ருக்மணி பரணியம்	...
சாஹித்ய ரத்னாகரம்	...
இரகுநாத பூப விஜயம்	...
இரகுநாதவிலாசம்	...
பாரிஜாதா பஹரணம்	...
ஆத்ம பரிஷை	...
நாராயணதயம்	...
ஆனந்த ராகவ நாடகம்	...
விஷ்ணு புராணம்	...
மச்ச புராணம்	...
வாபுபுராணம்	...
பிரம்மாண்ட புராணம்	...
பிரம்மபுராணம்	...
பத்மபுராணம்	...
சிவபுராணம்	...
நாராதிய புராணம்	...
மாரக்கண்டேய புராணம்	...
அக்கிலி புராணம்	...

பலிஷியத் புராணம்	...
பிரம்மவைவர்த்த புராணம்	...
இலிங்க புராணம்	...
வராஹ புராணம்	...
ஸ்காந்த புராணம்	...
வாமன புராணம்	...
கூடம் புராணம்	...
சதுர்தண்டி பிரகாசிகைமுதலியன	...

தேவநிபுத்தகங்கள்.

பாகவதமு	...
பிரவுடகவுலுசரித்திரமு	...
ஆந்திர கவுலுசரித்திரமு	...
மதுசரித்திரமு	...
வசு சரித்திரமு	...
நரபதி விஜயமு	...
நரசபு பாலியமு	...
பாலபாகவதமு	...
இராமசித்திரமு	...
விதியாணிய சரித்திரமு	...
கவுரிபுத்திர சரித்திரமு	...
இராயண பாகவத சரித்திரமு	...
பாரிஜாதாபஹரணம்	...
தஞ்சாவூரிலாருநாயனிசரித்திரமு	...
மெலம கோத்திரசரித்திரமு	...
ஸ்ரீவம்ச பிரகாசிகை	...
விஷ்ணு சித்திரமு	...
சகலார்த்த சாகரமு	...
தேவன ஹள்ளிசாசனமு	...
ஆமுத்த மாலியோதயமுமுதலியன	...

தமிழ்புத்தகங்கள்.

அமரர் புராணம்	...
வருண சந்தாமணி	...
ஜாதீசமய சங்கிரகம்	...
தத்துவ போதினிகள்	...
பிரம்ம நாடகம்	...
பிராமதீபிகை	...
பாரதம்	...

லிஷ்டு புராணம்	...	தசோபநிஷத்துக்கள்	...
செந்தமிழ்	...	பெரிய புராணம்	...
சும்பர் இராமாயணம்	...	எரெழுபது	...
வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்	...	சென்ன பசுவ புராணம்	...
புள்ளை பெருமானையங்கார் சரித்திரம்	...	ஸ்ரீ ஸங்கம் ஒழுகு	...
காண்டக ராஜாக்கள் கதை	...	பகவத்கதை	...
கித்தாஜில்லவா கோர்ட்டு தீர்ப்பு	...	சிலப்பதிகாரம்	...
சேலம்ஜில்லா கோர்ட்டுதீர்ப்பு...	...	மேருமந்திர புராணம்	...
அபிதான கோசம்	...	வீராகம்	...
திருக்கு நள்	...	குண்டலகேசி	...
ஸ்ரீவக்ஸிந்தாமணி	...	மஹாச சீமை விருத்தாந்தம்...	...
போஜசரித்திரம்	...	தொண்டமண்டல சதகம்	...
லிகிரமாரக்கன் சரித்திரம்	...	மோஹநாக்	...
விங்கள சிகண்டு	...	பாவலர் தீபம்	...
புறநாறு	...	கலிங்கத்துப் பாணி	...
தொண்டமண்டலதுருவ	...	திக்குவிஜயம்	...
வேளாளர்நடவழக்கைசரித்திரம்	...	இராஜபரம்பரை	...
தஞ்சைநாயக்கர்விருத்தாந்தம்	...	விசுவகரம்புராணம்	...
அடவன் முறை	...	குடாமணி நிகண்டு	...
காலாயிரம்	...	குதசங்கிதை	...

இங்கிலிஷ்புத்தகங்கள்.

The Asiatic Journals. Vols. III, V, VI, VII VIII, IX, &c.	The Indian Antiquities.
The Asiatic Reserches. Vols. XI—XXV.	Dr. E. Thomas's Useful Tables.
The Archaeological Survey. Vol. II	The Hindu Mythology, Wilkins.
The Aristocracy of S. India.	The S. Indian Inscriptions.
The Ancient History of India.	The Indian Review Vol. 1901.
A History of Kalasty.	The India Illustrated—Gilbert.
Contribution to the History of S. India Dr. Oppert.	The India and its Natives—Trevor
The History of Vizianagar or a Forgotten Empire.	The Indian Native States.
Never to be Forgotten Empire.	The Indian Antiquities 1876.
Mr. Cowell's History of India.	A Gazetteer of S. India.
Mr. Marshman's History of India.	Do. on Continent of India.
Hon. M. S. E. History of India.	The Census of India 1881, 1891, 1901.
Mr. Lithbridge's History of India.	The Indian and Eastern Archi- tecture.
Caldwell's History of Tinnavelly.	Dr. Walker's Works on India.
Mr. Wilk's History of Mysore.	Rev. W. Taylor's Works.
Mr. Bachanan's Mysore.	Col. Mackenzi's Works.
Mr. Rice's Mysore and Coorg.	Wilson's Works.
Do. Inscriptions, &c.	Ferno Nunz's Letters.
The Indian Epic Poetry.	Dr. Layden on Cheras.
	Dr Burgi's Works on India.

- Dr. Burnell's Works.
 Abur's and Rices Progress of India
 Dr. E. Hultzches S. I. Inscriptions Vol. II.
 Madras Journal of Education Vol. 1881.
 Rev. Foulks on S. Indian Kings.
 Dr. Burnal's S. Indian Paleography.
 Velepukam Plats in Indian Antiquities Vol. II.
 Bulletins of Museum, Madras Vol. IV, No. 2.
 Progress of the Madras Presidency (40 years).
 Epigraphia Indica 1902.
 Do. Refosh 1889.
 An Introduction to Col. Campbell's Telugu Grammar.
 Manual Barada's Letters.
 The Genealogical Tables—Prinsep.
 Mr. Fleet's Indian Antiquity.
 Wilford on Andras.
 The Journal of Archeological Survey of India.
 The Journal of Asiatic Society of Bengal.
 Bettany's Worlds History.
 Professor Dowson's Papers J. R. A. S. Vol. I.
 Mr. Walhouse's Indian Antiquity Vol. X 365.
 Father Proenza's Works.
 South Indian Chronological Tables.
 List of Ancient Monuments 1891.
 The Indian Empire—Hunter.
 The History of Indian Literature—Weber.
 Modern India and Indians—Williams.
- Essays relating Indian subjects—Hodgson.
 The Religions of India—A. Barth
 Hindu Philosophy—J. Davis.
 The Ordinances of Maun, Barthe
 The Imperial Gazeteer of India.
 Ancient History of India, Max Dunche.
 Tol's—Rajasthan.
 Hindu Tribes and Castes, Sherring.
 Caste—Dr. J. Wilson.
 Religions of the Hindus do.
 Vishnupurana do.
 Hunter's, Orisa.
 Colebrook's Essays.
 A Brief History of Indian People.
 History of the Marathas—Grant Duff.
 Do. do. M. G. Ranade.
 District Manual of N. Arcot.
 Do. S. Arcot.
 Do. Bellary.
 Do. Chenglepet.
 Do. Coimbatore.
 Do. Cuddapah.
 Do. Ganjam.
 Do. Godavari.
 Do. Kurnool.
 Do. Madura.
 Do. Malabar.
 Do. Nellore.
 Do. Nalgiris.
 Do. Salem.
 Do. S. Canara.
 Do. Tanjore.
 Do. Trichinopoly.
 Do. Tinnevely.
 Do. Vizagapatam.
 &c., &c.

பிழைத் திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	20	படிருந்தான்	பட்டிருந்தான்
10	20	நாணையம்	நாணயம்
	29	தேசாபிமனம்	தேசாபிமானமும்
12	13	அந்த	இந்த
16	14	சித்தித்து	சிந்தித்து
19	17	விருதான்	விருந்தான்
29	8	விஜ்ஜனன்	விஜ்ஜலன்
32	12	சார்தா	சாரந்த
37	18	ஆந்தான்	ஆந்திரன்
39	22	பாதி	பதி
46	12	பிரதபத்தையும்	பிரதாபத்தையும்
50	19	தானே	தன்னே
52	14	ஓர் ஹைன்	ஓர் ஹைன்
61	16	களாகவும்	களாகவும்
64	3	நிருகதி	நீக்கி
66	12	காயம்	காலம்
99	10	னிருந்தார்	னிருந்தவர்
104	34	கட்டப்பட்ட	கட்டப்பட்ட
108	33	முல்லான	முதலான
112	35	பயம்பமநாயுடி	பயம்பநாயுடி
1a	34	பெனநிஞல்	பேனநிஞல்
1a	26	இருருக்கும்	இருக்கும்
5a	17	பிறகு	பிறகு
7a	3	கோட்டைய	கோட்டையை
18c	4	பார்ட்டி	பாராட்டி
245	41	மந்தி	மந்திரி
31a	8	யுள்ள	யுள்ள
33a	10	வந்தது	கவர்த்து
36a	29	கொண்டான்	கொண்டான்
44a	24	முதலான	முதலான
6b	3	திருச்சாரப்பள்ளி	திருச்சிராப்பள்ளி
22b	9	உத்தாரப்படிக்கு	உத்திராப்படிக்கு
32b	27	தூதுவனை	தூதுவனை
39a	7	பார்க்க	பார்க்க
41b	6	மேனாழி	மெனாழி
5a	31	நாகம்	நாகம்
55b	23	ஸமஸ்தான்	ஸமஸ்தானம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
195b	27	நார்க்கு	நார்க்கு
199b	2	நார்க்கு	நார்க்கு
202b	16	முண்டாக	முண்டாக
219b	24	சோடி	சோடி
221b	4	பட்டம்	பட்டம்
228b	34	உற்பத்தி	உற்பத்தி
23c	16	மஞ்சள்	மஞ்சள்
2d	14	செ.	செ.
9d	29	கவரி	கவரி
1fd	16, 23		
	26, 29	செ.	செ.
	302		
19d	34	அரிய	அரியாய்

ஸ்ரீ

சந்திரமுகி சுந்தரி ராகிய

பலி ஜவாருபராணத்தின்

நூன் முகம்.

(ஓர் அன்பர் எழுதி அனுப்பியது.)

ஸ்ரீபாமேசுவரனால் பிரசாசிக்கும் இப்பிரபஞ்சத்தில்
பிரபலமான தேசங்களிலெல்லாம் பெருமைபெற்ற பாதகண்டத்
தின் தகஷணபாகத்தில் சந்தனம், தேவதாரம், தேக்கு, தடா,
வாகை, வேங்கை, துங்கம், சுட்டி, திருளு, திருராமம், சூரம், ராவல்
மருது முதலான விருகஷங்குளினாலும்; மறமும் மலைதரும் பந்தல
பொருள்களினாலும் திரம்பிய நிலைநிர், வெள்ளியங்குளி, ஆனைமலை,
பூஞ்சிமலை, கிருமூர்த்தம்மலை, சென்னிமலை, பழனிமலை, பருகூர்
மலை, பிளகிரிமலை, மாதேவாளமலை, மருதமலை, மதுகரை
மலை முதலான சுந்தரமலைகளால் சூழப்பட்டதாய்; ஆம்பிராவதி
பாவானி, காவிரி, கொய்யல முதலான தீவ்யநதிகளால் சதா
நீர்வளம்பெற்றதாய்; தென்னஞ்சோலை, சமுதர்ச்சோலை, வானமீசு
சோலை, கரும்புச்சோலை, புளியஞ்சோலை, மாஞ்சோலை முதலான
பலந்தரும் பற்பலசோலைகள் அனியனியாக ஒன்றையொன்று
சூழ்ந்தோங்கப்பெற்றதாய்; அச்சேரம், அலரி, தாக்கத்தி, பன்னீர்,
புலம, பாதுரி, புன்னை, சண்பகம், தாழை, மந்தாரம், மகிளம்,
முதலானமலாதரும்செடி விருகஷங்களை விசேஷமாக உடையதாய்;
மல்லிகை, முல்லை, மருவு, மருதோன்றி, மருகொழுந்தி, ஜாதி,
சம்பங்கி புஷ்பாதிசுளிலசதா வனடுகள் பாடியாயும் நந்தாவனங்
களைநாலாபக்கங்களிலும் உடையதாய்; அல்லி, செங்கழுநீர், நீலோத்
பலம் விகசிகும் வாய்க்கால்களும், நீர் நிறைந்த ஓடைகளும்,
செந்தாமரை, வெண்தாமரைகள் நிறைந்துள்ள தட்டைகளும்,
விருளங்களு முடையதாய்; செந்நெல், கோது முதலான நஞ்சைப்

பயிர்களும், சோளம், கம்பு முதலான புஞ்சைப் பயிர்களும், காய்கறி, மஞ்சள முதலான செடிகளும் செழித்தோங்கும்படியான வயல்களும், தோட்டங்களும் நெருங்கப்பெற்றதாய்; இல்லற தருமத்தை இன்பமாய் நடத்தவும் கல்விமாண்களும், திருவவான்களும் சுதந்திர சுக மா கவசித்த யோத்தியமானதாய்; பிரம்மச்சாரிகள், வான பிரஸ்தர், சூரியாசிகள், எதிர், யோகிகள், முனிகள், தபோநிதிகள் முதலான மஹான்கள் மனமுலந்து வாழ்வதற்கேற்ற விடமாய்; அந்தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வைஸ்யர்வீதி, ரூதநிர்வீதி, கணிகையர்வீதி, பஞ்சமர்வீதி, கடைவீதி, பண்டசாலை, பணச்சாலை, மண்டிகள முதலான துகளால மௌனமப்பெற்றதாய்; விஜயநகரத்தார், மதுரைநாயக்கர், மைசூரர், மகம்மதியர், ஆங்கிலேயரால் அலங்காலத்தே அரசுபுரிபெற்றதாய்; கிராமநிகாரி, கணக்காங்காரி, போலீசுதிகாரி, தாலுக்காதிகாரி, தபாலதிகாரி, அககிடியதிகாரி, நகரபரிபாலனாதிகாரி, ஸ்தலபரிபாலனாதிகாரி, குற்றவிசாரணையதிகாரி, நீதிபரிபாலனாதிகாரி, வனப்பரிபாலனாதிகாரி, விபதியாபரிபாலனாதிகாரி, பத்திரப்பதிப்பதிகாரி, சமயபரிபாலனாதிகாரி முதலான அதிகாரிகளுக்கு இருப்பிடமாய்; அலகிச்சாலை, சிலம்பச்சாலை, ஆபுதச்சாலை, அஞ்சச்சாலை, சிறைச்சாலை, வாசகச்சாலை, சங்கீதச்சாலை, பிரசங்கச்சாலை, வைத்தியசாலை, பருத்திகைத்தொழிற்சாலை, காபிச்சாலை, கரும்புச்சாலை, அரிசிச்சாலை, ஏருச்சாலை முதலான பற்பலச்சாலைகளை உடையதாய்; வரதந விருத்தி, ஜனேபகாரிதி முதலான திரவிய சேகரித்தினை யுடையதாய்; கலாநிதி, வித்தியாபான முதலான அஞ்ச இயந்திரங்களை உடையதாய்; கரு, காரமடை, அவிஞ்சி, தாந்தேண்டி வெள்ளியங்கிரி, கருப்பேரு முதலான திவ்வியசேஷத்தாங்களை யுடையதாய்; சைவ வைணவ பிரம்ம சக்திமுதலான ஆடையங்களை யுடையவற்றின் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களையும் பரக்கப்பெற்றதாய்; வேதகோஷங்களும், மங்களவாதியங்களும் சதாகேட்கப்பட்ட விடமாய்; சேர சோழ பாண்டியநாடுகளென்னும் முந்நாடுகளுக்கும் நன்னாடாகும் கொங்குநாட்டிற்கு திலகம்போல் பிரகாசிப்பதாய்; விளங்குவது கேரயமுத்தார் என்ற திவ்யநகரமாம்.

அந்தகரத்தின் மத்தியில், நான்குபக்கங்களிலும் சுற்றியிருக்கும்போட்டதின் திவ்யமான மலர்களின் சுவாசனைப்பைத் தென்றல்காற்றுக் கொண்டுவரப் பட்டவிடமாயும்; அம்மலர்களின்மேலே பறபல பகழிசுரும், வண்டுகளும் உண்டு தேக்கெறிந்து உவ்வாசமாக இனியகீதங்கள் பாடி ஆகந்தமுட்டப்பட்டவிடமாயும்; ஆகம வேத புராண இதிகாசாதி சாஸ்திரங்களுக்கு இருப்பிடமானதாயும்; உலக லௌகீக வைதீக விஷயங்களை வியத்தமாக அறிந்துய்வதற்கு ஏற்ற இடமாயும்; அகத்தியர், வசிஷ்டர், லியாசர், பராசரர், பாரத்துவாஜர், பதஞ்சலியார், சுரர் சவுனகர், சாண்மலியர், சங்கரர், ராமானுஜர், மத்துவர், சைசனியர், குருகோவில்தர் அப்பர், ஆழ்வாராசாரியர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், தாயுமானவர், திராமலிங்கர், இராமமோஹனர், தேசவசந்திரர், சபீர், தக்கரம், பரங்குசர் முதலான இந்நாட்டு மஹாத்மமாக்களும்; சாகிடஸ், பிளேடோ, கானபியூஸ், ஜொராஷ்டர், ஏசு, மகம்மத முதலான ஏனைய நாட்டுமஹான்களும் அபிராகிருததிவ்வியமங்களாக வரையறுக்கவந்த ஆசிரியர்களுடையது; ஜாதிபேதம், சமயபேதமற்று சர்வ சமஉத்தரங்கூடும் பொதுவாகி, சமரசவேத சஹோதிராந்த சபாபிடமாயும்; வைஷ்ணவ, வைணவ, சாக்தேயர், ஜயினர், பவுத்தர், பார்ப்பிகள், கிறித்தவர்களும் மதாபிமானிகளும்; தவைதாத் தவைத விசிஷ்டாத் தவைத சித்தாந்திகளும் சதாவந்த, எலீசுலாண்டைய அந்தகலியாணகுணங்களைப்பற்றி சரச்சித்த, சுரந்தமடைவதற்கு ஆஸ்தானமண்டபமாயும்; அமைந்துள்ள கலாநிதி எவ்ற பெயரைப்பெற்ற அழகியதோர் ஆச்சிரமயிருக்கின்றது.

அது, ஆரியர், ஆந்தியர், திராவிடர், ஆங்கில முதலான பாஷைகள்க்கற்றுக் கல்விகேள்வியளிற் சிறந்தவராய்; இருக்கு யஜுர் சாமம் அதர்வணதி வேதங்களின் சாரங்கமாயும்; சிணைச் சந்தசு சோதிடம் நிருத்தம் கற்பம் வியாகரணதி வேதாங்கங்களேயும்; மீமாம்சை நியாயம் முதலான உபாங்கங்களேயும்; பிரம்ம முதல் பிரம்மாண்டாதி புராணங்களின் சாரங்களேயும்; திராமாயணம், பாரதம், சிவராசியாதி இதிகாசங்களேயும்; பரங்குசராத்ரம், வைகாசனப்பொது இலக்கிய இலக்கண அலங்கார தருக்கச் சங்கீத கேதந்திர அக்ஷர கணித கோள பூகோள சிற்ப சாமுத்திரக நீதியந்தவாகடாதி ஆகமங்களேயும்; பைபிள், குரான் ஜந்து முதலான ஏனையநாட்டு வைதீக லௌகீக கிரந்தங்களின் தாத்தியங்களேயும்; இரவும் பகலும் படித்து தெளிந்தவராய்; இலௌகீக வைதீகக்காரியங்களை சாங்கோபாகமாகத் தெளிந்தவராய்; துஷ்டநித்திரகம், சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும் சத்தியயுடையவராய்; தருமரக்ஷணிகை, மஹாஜனசபை, கான்கிரகசபை, ஆசாஸ்திரந்தம்சபை, தத்துவசபை, பிரம்மசபை, முதலான பற்பலபொது நலச்சபைகளுக்கு ஓர் முக்கியத்தராய்; துஷ்டதூற்றும் சாலை (காட்டன்மில்) சர்க்கரைச்செய்யும்சாலை முதலான சைத்தொழில்சாலைகளை ஸ்தாபித்து

அகல்களால் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைக்குடிகளுக்கு ஜீவகோபாயத்தை உண்டாக்கினவராய்; தாலுகாபோலி, டிஸ்ட்ரிக்டுபோலி முதலானவைபற்றித் துக்கு மெம்பராய், கலாநாயகராய் முதலான கவர்ன்மெண்டு கவர்மெண்டுகளுக்கு பலவருஷங்களுக்கான நியமிக்கப்பட்டு, அவ்வேலைகளில் ஏழை ஜனங்களுக்கு இரவும் பகலாக பாடுபட்டுவந்தாலும் நாலாவதுபாராய்; அநேக பத்திரிகைகளையும், புத்தகங்களையும் பதிப்பித்த இராட்டரின் துக்கத்துக்கு இன்னியமையா ஹிதோபதேசம் செய்பவராய்; ஹிதோபதேசத்தில் யாத் திரைச்செய்த இராட்டரின் திவிபதேச சரிததிரைகளை எழுதிவராய்; ஆரோஜனோபா, அமெரிசா, ஆபிரிசா முதலானகண்டங்களிலுள்ள மத்தியத்திலுள்ள மத்தியப்பெற்றவராய்; மத்தியத்திலுள்ள பெற்றோருக்கும் ஆக்சிஸ் அரெபி விட்டோரியா சர்க்கார்த்தினியார், எட்டவார்டு சர்க்கார்த்தியவர்களால் துதேசோபநாயகராய் சர்டிபேட்டெடுகளைப் பெற்றவராய்; சோவின்மை, தனிவுடைமை, தாய்மை வாய்மையாதி குணங்களால் பல விதவாண்களால்புழப்பெற்றவராய்; தேசியமானமே உருவாகவந்து சகலஜாதியாரும் கொண்டாடப்பட்டவராய்; சந்திரகமிச கூதநாய ஆக்சிஸ் குடுபததின் பரம்பரையில் ஜனத்தவராய்; ஜனகாதி மஹிநிவிகளைப்போல இவ்வறதநமத்தை துனிசாக நடாத்திச் சதாபிரம்ம தியான பாராயணம் செய்துகொண்டிருக்கும் நரசிம்ஹ இராஜயோகியாருக்குச் சொந்தம்.

அந்த ஆச்சிரமத்தில் அன்றொருநாள் அருளுதையகாலத்தில் பாலகுரின் உதவலருபத்தான் உதயமாகி உத்தமோத்தமனுடைய மஹிநாயகராய் செய்துக்கொண்டு ஆகாயவீதியில் வரவும்; விதம்விதமான பணிகள் விழித்தெழுந்த உத்தமனும் நிறம்பிய உள்ளங்களுடன் அகிலவிதேசனுடைய அதுபுதசத்தியை ஆர்த்த தீதங்களால் பாடியாடவும்; இயற்கைப்பொருள்களையாவும் இரமணையமாகத்தோன்றவும்; அத்தபோத்தியின் ஆபத்தர்களாகியபூதகாரணரணியி, பொன்னரங்கர், விஜயங்கர், இங்கப்பர், ரஞ்சப்பர், சின்னப்பர், கருவண்ணப்பர், பார்த்தசாரதி, வெங்கிட்டராமர், அப்பய்யர் முதலான பாகவாசிரோட்டர்கள் பிரம்மதியான பாராயணத்தமாகவந்தகூட; அந்த ஆச்சிரமபதியாகிய நரசிம்ஹ யோகீந்திரர் காலத்திலேமுடித்துக்கொண்டெடுத்த, அத்திரு கூட்டத்திற்கு முதல்வராகி “ஓம் பிராமணைமே” என்னும் மருடவாகியத்தை உச்சரித்தும், பிறகு “சத்யஞானம் அர்த்தம் பிரம்மம் சாந்தம் சிவமத்தவதம்” என்னும் உதவாகியத்தைச்சொல்லி, அதன்பொருளைப்பற்றி பிரபலமாக பிரசங்கித்தும்; அந்தரம் பூரண கிதபாஷிகேவலம்” என்ற வாகியத்தைச்சொல்லி முடித்தும், அன்பருக்கு ஆர்த்தகூட்ட; அவர்களையாவும் எழுந்த அந்த ஆச்சிரமத்தை அடுத்திருக்கும் கந்தாவனத்தில் ஏகாந்த சேவைச்செய்யப்போயினர்.

அதன்பின்பு-தாம் இந்த உலகத்தாருடைய கண்மையைத் தருதிச் சொல்ல வேண்டியவைகளும், செய்யவேண்டியவைகளும் பின்னும் பலவிற்கு; அவை களைப்பூர்த்திச்செய்யப் போதுமான சமயம் வாய்க்கவில்லையே என்று சிந்தித்துத் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அந்த இராஜயோகியின் ஆபத்திடனாகிய அரங்கநாதன் என்னும் புத்திர ஐகாமணியானவன், கீத்தியாறுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, சத்தியம் சாந்தமுதலான குணங்களிற் செறிந்த சிலசினேகிதர்களுடன்வந்து, அந்த குருசிரேஷ்டருடைய திருப்பாதக்கமலங்களில் விழுந்த, தண்டம் சமர்ப்பித்து, அஞ்சலி யந்தனாய்ச் சேவித்து கின்றான்.

அந்த இராஜயோகியானவர் அவனைக் கண்குளிரக் கண்டிடு! சீடர், கசமா? “உன்மனதில் யாதோ ஒருச்சந்தேகம் ஜனித்து, அதைப்பற்றிக் சிந்திப்பதாகத் தோற்றப்படுகிறது; அந்தச் சந்தேகத்தைச் சொல்லுக,” என்று ஆளுகியாபிக்க; அங்கநாதனென்னும் சீடன்: “ஓ, குருசுவாமி! தங்களுடைய விருபாகடாகூத்திலில் இப்பாசகங்களுக்கு இன்றியமையா இலக்கிய மிலக்கண் இலக்கத் தருக்க சாமுத்திரிக சங்கீதாதி சாந்திரங்களின் கருத்தகளையும்; பூகோள ககோள விவசாய வைத்தியாதி சாஸ்திரங்களின் சாரங்களையும்; சந்தைத் தைக்கீகி ஆந்தீகசித்தாந்தத்தையும்; மூர்த்திதலத் தீர்த்தங்களைத் தெளிவாய் காட்டும் திவ்யதேச சரித்திரங்களையும்; ஆரியர் வேத வேதாந்தங்களின் சாரங்களையும்; அதிலுண்டான சைவ வைணவாதி சமையாசாரங்களையும்; தவைசா தவைச விசிஷ்டாதுவைச சித்தாந்தங்களையும்; சத்தியம், சாந்தம், பகத், யோகம், ஞானமுதலியவைகளின் இலக்கணங்களையும்; தருமசாஸ்திரங்களின் தாற்பரியங்களையும்; இராமாயணத் தி இதிகாசங்களின் கருத்துகளையும்; ஐப்பில், குருகுதி ஏனையகாட்டாரின் மதகருத்துகளையும் கரவாமலமபோல கற்றுக் கொண்டேன். அப்படிக்கற்றுக்கொண்டிருந்தும், பின்னும் சில சந்தேகங்கள் என்மனதில்தோன்றி, அவைகளுக்கு தக்க சமாதானம் கிடைக்காமல் தவித்து, தங்களுடைய திருப்பாதக்கமலத்தினிடம் வந்தேன்”; என்றான்.—உடனே,

கலாதி ஆச்சிரமத்தார் கேட்டு- ஏ, குழந்தாய், அரங்கநாதா! “அச்சந்தேகங்களைச் சாகுகோபாகமாகச் சொல்லுக,” என்று வினவ, அங்கநாதன் அடியில்கண்டபடி அறையலானான்.

ஏ, குருநாதா? இதுவரையில் யான் கற்றுத் தெளிந்த இதிகாசாதி கிரந்தங்களினால் கிரேத, திரேத, தவாபர யுகங்களில் இப்பாதகருவத்தில் பிரபலமான குருநில பெருநீலமன்னர்களுடையவும்; சக்கிரவாத்தின், சாஸ்திர ஞானிகள், சாதக்கம் முதலானவர்களுடையவும்; சரித்திரங்களைப்பற்றி ஒருகாறு தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அச்சரித்திரங்கள் ஒருகிரந்தத்தில் சொல்லி இருப்ப

என்பதால் மற்ற இரத்தங்களில் சொல்லக்கூடாது. அன்றியும், அவைகளும் உதவலைணவாதி மதத் துவேசமானவைகளாக இருக்கின்றன; மேலும், இந்த உலியுத்தில் பிரபலமான ஜாஹியர், சகிரவர்ததின், பெருநில குருநில மன்னர் கள், மஹான்ஸ்ரூடைய மகிமைகளைப்பற்றி எந்திரத்தத்திலும் வியத்தமாகச் சொல்லாமல் நுப்பதற்குக் காரணம் மறிகிலேன்.

இதுவிரித்து இப்போது பிரம்ம சுத்ததிரிய வைவரியர் முதலானவர்களுடைய அறிவிப்பை சரித்திரங்களை அச்சிட்டு வெளியாகி இருக்கையில்; பலிஜவாருடைய ஜாஹியை விவரமாகிதும் சரித்திரத்தை மாததிரம் அச்சிட்டு வெளியாக்கால் ஒருபபதற்குக் காரணமென்ன? இப்போது பலிஜவாரை சிலர், ஸந்திரியர் என்று; சிலர் சூதகர்களெனும் சொல்லவேண்டிய காரணமென்ன? பலிஜவாரு சுத்ததிரியாகனா? அல்லது சூத்திரர்களா? பலிஜவாரு சுத்ததிரியரென்பதற்கு சூது விளையுமிடம் புரண இதுகாசங்களில் ஆகாங்களை அறிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவா? அவர்கள் சூத்திரர்களாகில், அவர்களில் அநேகமாகத் தம, மானவம், விஜாநகரம், மதுரை முதலான விடங்களில் சகிரவர்ததி களாகவும், இராஜா கிராஜா களாகவும், தேசாதிபதிகளாகவும் பிரபலமாகி, பல ஊர்களில் ஆண்டிச் செங்கோலை ஸ்தாபித்தல் தருமசான்றிர சமமசமாகுமோ? ஆகவே, பலிஜவாருடைய ஆதிபதனம் இராஜாசரித்திரம் இன்னமெனும், அவர்களுடைய மதபிரகாசம் இன்னமெனும், திட்டமாக அறிவக் கூடவில்லை; மேலும்,

காலத்துக்குகாலம் காலதேசவாததமானங்களைத் தழுவிப் பதினெண் புராணங்களை எழுதியவர்கள், ஆகலியுத்தகாகபததொனபதாவது புரணம் ஒன்று எழுதியிருப்பதாகத் தெர்ப்பவில்லை.

இடையில் தத்தாசாரியா (R C Dutt) முதலானவர்கள் ஒருவாறு இத்தேச சரித்திரங்களை எழுதினா; அவைகளும் உட்காட்டின் சில சரித்திரங்களைப்பற்றி மாததிரம் விசேஷமாக அறிவித்தறவைகளாக இருக்கின்றனவேயன்றி, விக்ரியபருவத்திற்கு பெருக, கௌரியாகுமரிக்கு வடக்குமுள்ள மத்திய கங்கினிஷ்டாவும, ரெவருங் கினிஷ்டையவும் சரித்திரங்களை அறிவிக்கவேண்டுமே, அன்றியும், ஆங்கில இராஜ்யம் இங்காட்டில் ஸ்தாபிதமானபிறகு சில ஆங்கில வித்தவர்கள் சில சரித்திரங்களை எழுதினும், அவைகளும் அவர்களுடைய ஹெபாபுரங்களைப்பற்றியவைகளாகவும், சமீப காலத்தில் கலந்தச்சரித்திரங்களாகவும் இருக்கின்றனவே யொழிய, இத்தென்னாட்டின் மத்தியகாலத்தினுடைய சரித்திரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமே—ஆகவே, அது ஒருபாருருவே!

“புராணமென்றாலென்ன? அதன் விலகலுண்டா? அது எங்காலத்தில் யாவராலியற்றப்பட்டது? அதன் உத்தேசமென்ன? இப்போது அது பதினெண் புராணங்களாகவும், பதினெண் உப புராணங்களாகவும், அகேசுந்தலபுராணங்களாகவும்; அவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமான இக்கேசுகளை உடையவையாகவும் இருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? அன்றியும்—இஃ புராணங்களின்படி இங்காட்டை அலங்கரித்த அரசர்கள், ஆசிரியர்கள், ஆசாரியர்களையாவர்? இடையில் இத்தேசத்தை ஆண்ட அரசர்களும், அந்நிலையார்களும் யாவர்? பிறகு இங்காட்டிலுண்ட அரசர்கள் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களையும், காலதேசவர்த்தமானங்களோத் தழுவி புராணங்களை எழுதாமல் விட்டகாரணமாயது? இத்தியாதிச்சங்கதிகளை விவரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்யு;”

அக்கலாநிதி யோகேந்திரக்கேட்டி, எழுந்தாம்! நீகேட்டகேள்விகள் சிவாயமானவைகளே; இக்கேள்விகளுக்கு விடையாக, நாம் காணியினாலும், கேள்வியினாலும் காலதேசவர்த்தமானங்களைத் தழுவிச் சொல்லும் சங்கதிகளை கவனமாய்க்கேள்? “யதிதம் கிருச்சத் ஜகதஸர்வம் பிராண ஐயாநிநிஸ்ருதம்” — “இதோ இருக்கிற இந்த உலகம் முழுதும் பிராணத்தாலினிடத்திலிருந்தவெளிப் பட்டதாகிப் பிராணசுவரூபஞ்சய அமரீஸ்யேதுசைத்துகொண்டிருக்கிறது” என்றுகடோபநிஷத்தின் கருத்தை முன்னமே உபத்திசித்திருக்குறோல்லவா? இப்படி அந்தரத்தில் அசைவாமகமென்கருக்கும் அண்டத்தில், அந்தப் பரமாத்மே பிரம்மா என்றும் பெயரிலுள் பிரஞ்ச பிரணைகளைச் சிருஷ்டித்தும்; அப்படி சிருஷ்டித்த பிரணைகளை (அந்தப்பரமாத்மாவே) விஷ்ணு என்னும் பெயரால் பாதுகாந்து; (அவரே) சூர்திரன் என்னும் பெயரால் நங்கூரம் செய்தும் கருவெட்டி; பிரஞ்சபிரணைகளின் இசைபாசங்களுக்கு நன்கிடமையாகாரும், அர்த்தம், காமம், மோகம் மென்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தத்தின் கருபுரத்தை (அந்தபரமாத்மே) ஆதிபுருஷனுக்கு கோரக அறிவித்தார்—அப்படி அறிவித்தருளத்திற்கே கருதி என்றுபெயர்—அதாவது,

“சுருதி என்றால்—சுருதந—இது சுருதி” கேட்கப்பெற்றதற்குள் அதாவது பரமாத்மாவினிடமிருந்து கோரக கேட்கப்பெற்றபடியாலும்; சுரோத்திரோத்திரியத்தினால்சுபந்தரூபமாக அறியப்பெற்றபடியாலும்; சுருதிஎன்னும் பெயரைப்பெற்றது. இந்த சுருதிக்கே வேதம் என்றும், ஆம்சுயமென்றும் பின்னும் பலபெயர்கள் உண்டென முன்னமே சொல்லி இருக்கிறோல்லவா?

இந்த வேதத்தின் வார்த்தைகளும், வாக்கியங்களும் கடினமானபாணவியற் சொல்லப்பெற்றும்; ஆழத்தத்துவசுத்தத்த்களுடையவைகளாகையாலும்; அவைகள் கிணை, வியாகரணம், சந்தா, கிருத்தம், நியோதிகம், கற்பமென்னும் ஆறு அங்கங்களோ (ஆசாரியம் மூலியமாக) சுற்றுத்தெளிந்தாறாக மதிக்கின்றக்கே யன்றி, மற்றவர்களுக்கு வியத்தமாக விளங்காமலிருக்கக்கூண்டி; மஹாரூன

சிரோண்மனிகளாகிய மது, விஷ்ணு, யமன், அங்கேசர், வசிட்டர், தசந்தர், ஸம்வர்த்தர், சாதாதபர், பாரசுரர், ஆபந்தம்பர், உச்சு, காததியாயனர், பிரஹ்ம பதி, கவுதமர், சங்கர், லிகிதர், ஹரிதர், அத்திரி, முதலான பதினெட்டுப் பெயர்கள் சுருதி என்னும் வேதத்தின் சுருத்தையே (முனோரட்சியம்செய்து) (மனதில் கிளைத்து) ஸ்மிருதி களாகச் சொன்னார்கள்—

ஸ்மிருதி என்றால்—“வாசிட்டம்சைவ்ஹாசம்”, ஸீ. ஏன்ற வாக்கியத்தின் படி—சுருதிகளின் சுருத்துக்களையே வசிட்டர் முதலானவர்கள் சொன்ன தரும சாஸ்திரங்களாம். காலவித்தியாசத்தினால் இந்த ஸ்மிருதிகளின் வாக்கியங்களின் பொருளையும் அறிந்தும்படியான சக்தி ஜனங்களுக்கில்லாமற்போகவே, ஸ்ரீ வால்மீகர் இராமாயணத்தையும், வியாசர் பாரதத்தையும், கர்க்காசரியர், கர்க்க சம்ஹிதையையும் தீதிகாசங்களாக இயற்றினார்கள்.

இதிஹாசம் எனில்—“இதிஹாசபுரா விருத்தம்” என்னும் வாக்கியத்தின் படி, “முந்தி நடந்த சரித்திரங்களின் வாயிலாகத் தரும அர்த்த காமமோக்ய மென்னும் புருஷார்த்தத்தை போதப்படுத்தென்பதாம்.

இந்த இதிஹாசங்களையும் சரிபாடிப்படித்த பொருளறியும் சக்தி கால வித்தியாசத்தினால் ஜனங்களுக்கு இல்லாமற்போய் விட்டப்படியால், காலபேத த்தை யறிந்து பாமரர்களும், முக்கியமாக கந்தர் சூத்திரர்களுடைய ஞானவிருத்தி யைச் சுருதி புராணங்கள் சொல்லப்பெற்றன.

புராணம் என்றால்—பழையது என்று பொருள். “ஸர்க்கச் ப்ரதிஸர்க்கச் வம்சமந்வந்தரானிசு”, ஸீ. ஏன்ற அமரசிமஹருடைய வாக்கியத்தின்படி, கிருஷ்ண கிரமம், பிரளயகிரமம், முந்தி இருந்த மஹான்ருடைய வம்சாவளி, மதுவந்தரங்கள், முன்னிருந்த வம்சத்தாருடைய சரித்திரம் ஆகியபஞ்சவக்ஷணங் களோடு சொல்லப்பெற்றிருப்பதே புராணமாம்.

புராணத்தின்பூர்வஸ்திதி.

அது கிருதயுகத்தில் பிரம்மாவினால் நூறுகோடி கிரந்தங்களுள்ள ஒரே தூலாக இயற்றப்பெற்றிருந்ததாகவும்; அதை திரேதாயுகத்தில், சில ரிஷிபுன் 118 - சம்ஹிதைகளுள்ளதாகவும், 18 - பிரிவுகளுள்ள ஒரு கோடி கிரந்தங்களாக ந்செய்ததாகவும்; அவைகளை வேத வியாசர் தூராபரயுகத்தில் இலக்ஷம் கிரந்தங்களுள்ள 18 புராணங்களாகச் செய்ததாகவும்; மச்சபுராணம் 53 - வது அகியாயத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது என்றும்; “இதைக்கேட்ட அரக்கராதன், ஏ, குருந்வாயி! சுருதி ஸ்மிருதி புராணகா உற்பத்தியான விதங்களைக்கேட்டுத் தெளிந்தேன். இனி இப்போது இந்தாட்டில் கழகமும் புராணங்களின் பெயர்களையும், அவற்றின் சார்புகளையும் அறிவீசுக வேண்டுகிறேன்;” என்று வணங்கிக் கேட்ட, அத்தயோகீந்தரர் அடியில் வருகிற படி புராணசாரத்தை சொல்லுவற்றா.

“ஓ, பிரம்மச்சாரியே, கோளாய்!—இப்போது இந்தாட்டில் பிரம்மம், பாத்தமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், பவ்ஷியம், காந்தியம், மார்க்கண்டீயம், ஆக்ஷேயம், பிரம்ம வைகர்த்தம், இலிங்கம், வராஹம், ஸ்காந்தம், வாகும்கூர்மம், மச்சம், காருடம், பிரம்மாண்டமென்னும் பெயர்களையுடைய 18 - புராணங்களே பிரபலமானவைகள்—இவைகளில்—முதலாவது;

1. பிரம்ம புராணம்.

இது ஆகியில் 10,000 சுலோகங்களுடையதாக இருந்து, இப்போது 7,000 முதல் 8,000 சுலோகங்களுள்ளதாக பிரசுரிக்கிறது. இதில் முக்கியமாக உலக சிருஷ்டி, முதலான் விவரங்களையும்; ஸ்ரீ ஜகந்நாதபுரியில் பிரசுரிக்கும் ஸ்ரீ சிருஷ்டணபகவானுடைய வைபவங்களையும்; பிரம்மவிஞ்ஞா தக்ஷருக்கு உபதேசித்தவைகளையும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன—

2. பத்ம புராணம்.

இது, பிரம்மாவானவர், கமலாசனத்திலிருந்து சிருஷ்டிசெய்தவைபலத்தை புலஸ்தியருக்கு போதிக்க; அவர், வீஷ்ணுருக்குச் சொன்னதாக, ரோமஹரிஷியுடைய புத்திராகிய குதர், மையிசாரணிய ரிஷிக்குச் சொன்ன 55,000 சுலோகங்களை உடையது. இதில், சிவபெருமான் வீஷ்ணுவின் மகிமையைப்பற்றிப் பார்வதிதேவிக்குச் சொல்லியதையும்; அவ்விருவரும் வீஷ்ணுவைக் கொண்டாடிதைப் பற்றியும்; ஐஜனமதந்தர், மிலேச்சர்களை வந்த சங்கதினைப்பற்றியும்; ஸ்ரீராமகம், திருப்பதி, விஜயநகர ராயலுசரித்திரங்களைப்பற்றியும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன. இதன் பூர்வபாகத்தை வைணவர்களும், உத்தரபாகத்தை சைவர்களும் பிரமாணமல்லவென்று சொல்வதனால்; இது ஒரு மதததுவேஷமான புராணமென்று அநேகருடைய அபிப்பிராயம்—

3. விஷ்ணு புராணம்.

இது புராணங்களுக்கெல்லாம் சிறேஷ்டமானதாம்; ஏனெனில், புராணங்களுக்கு இன்றியமையா பஞ்சலக்ஷணங்களோடு கூடியபுராணம் இதுவேயாகும். இது ஆறு அநுவாகங்களுடையதாகவும், அநேக அத்தியாயங்களை உடையதாகவும், 23,000 சுலோகங்களுடையதாகவும், பராசுரர், மைத்ரேயருக்கு போதித்த நிற்புராணம்—இதன் முதல அத்தியாயத்தில் உலக சிருஷ்டி, வீஷ்ணுதைப்பற்றியும்; பிஹ்வரதர் முதலானவர்களுடைய சந்திரங்களைப் பற்றியும்; துரண்டாகத்தில் பிரபஞ்சத்தின் விவரம், ருரியசந்திரங்களை விவரம், பற்பல ராகங்களின் விவரம், பரசு முதலானவர்களுடைய விவரங்களைப்பற்றியும்; மூன்றாவதில் மது, மல்வந்தரங்களின் விவரம், வேதப்பிரிவுகளின் விவரம், பிதாரதி ரொத்தங்களைச் செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும்; காஞ்சாவதில், ருரிய சந்திரவயிசுவனின் விவரங்களையும்; விஷ்ணுவானவர் கலிகாலதாரமெடுக்கும் விவரங்களைப்பற்றியும்; ஐந்தாவதில் ஸ்ரீ சிருஷ்டணபகவானைப்பற்றியும்; கலியுகமும் விவரத்தைப்பற்றியும், துருவத்தில் கலியுகமும் தைப்பதறியும், மூன்றாவது விவரங்களைப்பற்றியும், மோகூதனைப்பற்றியும், விஸ்தரித்தச்

சொல்லப்பெற்றிருக்கிற தன்மையில்; கலியுகத்தில் அரசுசெய்யும் சில இராஜ வமிசத்தானைப்பற்றியும் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

4. சிவ புராணம்.

இதிலே வாயுபுராணம். ஹைசாரணிய ரிஷிகளுக்கு சூதரால்சொல்லப் பெற்ற பிராகியா, உபாதகாத, அதுகங்கா, உபசம்ஹா, என்னும் நான்கு பாதங்களை உடையதாகவும்; 24,000 சுலோகங்களை உடையதாகவும் உள்ளது, இது சுவேத கல்பத்தைப்பற்றியும், சிவபெருமானாகிய ருத்ரமூர்த்தியின் மருத்துவத்தைப்பற்றியும் சொல்லுகின்றது.

5. ஸ்ரீ பாகவத புராணம்.

இது அஸ்திபுரத்தின் அரசனும், அர்ஜுனனுடைய பேரனுமாகியபரிஹித்து மஹாராஜனுக்கு, வியாசருடைய புத்திரராகிய சுகாதேவர் சொன்னத்தை; ஹைசாரணிய ரிஷிகளுக்குச் சூதரால் சொல்லப்பெற்றும்; 12 க்காந்தங்களாகப் பிரிக்கப்பெற்ற 332 அதிகாயங்களில், 18,000 சுலோகங்களை உடைய கிருத்த புராணம்—ஹிமசேதுவரையிலுள்ள பேரும்பான்மையான இந்துக்களால் புகழ்ந்துக்கொண்டாலும் இந்தபுராணத்தில், உலக சிருஷ்டி விமர்சனையைப்பற்றியும், இத்தேசத்தில் ஆண்ட சக்திரவர்த்திகள், மது மன்வந்தரங்கள் முதலான சரித்திரங்களைப்பற்றியும், விஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லியிருப்பதைப்போலவே விஸ்தரித்துச்சொல்லி இருப்பதோடு; பத்தாவது ஸ்காந்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய ஜனனம், லீலைமுதலானவைளைப்பற்றி விஸ்தாரமாக அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது—சிலர் இந்தபாகவத புராணத்தை பூபதேவர் என்னும் வியாசரணபண்டிதர் இயற்றிப்பதாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்—அதுசரியான அபிப்பிராயமாகத் தோற்றவில்லை. இந்த பாகவதபுராணத்திற்கு ஸ்ரீதாசுவாயிகன் இயற்றிய வியாக்கியான மிருக்கிறது. பூபதேவர் இயற்றியது தேவிபாகவத மென்னும் கைசவமத கிரந்தமாகும்.

6. நாரதீய புராணம்.

இது ஹைசாரணிய ரிஷிகளுக்கு நாரதர் 25,000 சுலோகங்களில், பிரஹ்மக்ல்பத்தைப்பற்றியும்; தருவர், பிரஹ்மாதர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பற்றியும்; ருத்மாங்கதன், ஏகாதசிருதப்பலனைப்பற்றியும், சொல்லிய கைணவபுராணம். இப்போது அதுஷ்டானத்தில் 3,500 சுலோகங்கள்தான் இருக்கின்றன. மற்ற சுலோகங்கள் மறைந்திருக்கின்றன. மேலும், இதில் புராணலக்ஷணத்தாக்குவேண்டிய உலகசிருஷ்டி விஷயத்தைப்பற்றியும்; ஆண்ட அரசர் சக்கிரவர்த்திகளுடைய சரித்திரங்களைப்பற்றியும் சொல்லப் பெற்றிருக்கவில்லை; அன்றியும் இந்த நாரதீய புராணத்தைப்போலவே; நாரதர், சனக்குமாரருக்கு போதித்ததென்று குதர் உபதேசித்ததாக இப்போது அதுஷ்டானத்தில்

ஒன்றிருக்கின்றது. இது மார்க்கண்டேயர் உற்பத்தி, சாகரபுத்திரர்களுடைய ஆபிசநாசம், நாராயணஸ்தோத்திரங்கள் முதலானதுகளைப்பற்றி மாத்திரம் தெரிவிக்கின்றது.

7. மார்க்கண்டேய புராணம்.

இது மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியால், சந்மாதருமங்களைப்பற்றி ஜெயமுனிக்கு 9,000 சுலோகங்களில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. இதில் தேவலோகப்புகழ், பிரம்மஞானத்தை போதிப்பதைப்பற்றியும்; பலதேவருடைய தபசைப்பற்றியும்; ஹரிச்சந்திரர் வைகுண்டத்தை அடைந்ததைப்பற்றியும்; வசிஷ்டருக்கும், விசுவகர்மவுக்கும், உண்டானச் சச்சரவுகளைப்பற்றியும், தூர்கா, காளி, சாமுண்டிதேவிகளுடைய மருத்துவங்களைப்பற்றியும், உலக சிருஷ்டியாதிவிஷயங்களைப்பற்றியும், பிரபலமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது. இப்போது அதுஷ்டானத்தில் 6,900 சுலோகங்கள்தான் இருக்கின்றன. மற்ற 2,100 சுலோகங்கள் மறைந்திருக்கின்றன.

8. அக்னினி புராணம்.

இது ஈசானகல்பத்தைப்பற்றி அக்னிநிபகவான், வசிஷ்டருக்கு 16,000 சுலோகங்களில் போதித்தது. இதை வியரசா கற்று குதருக்குபோதிக்க; அவர்கையிசாரணிய ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தாரா. இப்புராணம் இராமகிருஷ்ணவதாரங்களைப்பற்றியும்; சிவபூஜை மருத்துவத்தைப்பற்றியும்; பாணினி இயற்றிய வியாசரணத்தைப்பற்றியும்; சாஸ்திரசியற்றிய வைத்தியசாஸ்திரத்தைப்பற்றியும்; மல்ல உயுத்தம், முஷ்டி உயுத்தம், வில்வித்தைகளைப்பற்றியும்; விகிரமாரக்கன், சாலிவாஹனன், முதலான சில மன்னர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பற்றியும் அறிவிக்கின்றது.

9. பவிஷியத் புராணம்.

இது அகோர கல்பகாலத்தில் இவ்வுலகமிருக்கும் ஸ்திதியைப்பற்றியும்; பிராணிகோடிகளின் ஸ்திதியைப்பற்றியும்; சூரியனுடைய பிரதாபத்தைப்பற்றியும்; பிரம்மா, சுவயம்புமனுவுக்கு 126 அதிகாயங்களில், 14,000 சுலோகங்களாகச்சொன்னது. இதின் ஐந்து அத்தியாயங்கள் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவ அஸ்வரூபி தேவர்களைப்பற்றியும்; 5 - வது பிரதிசர்க்கம் சிருஷ்டியைப்பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கின்றது—மற்றப்பாகங்களில், சமயாசார சமீகார சந்தியா ஹந்தன் சடங்குகளைப்பற்றியும்; குருபத்தி, காதி, ஆசார தருமங்கள், விரதங்கள், நாகபஞ்சமி முதலானதுகளைப்பற்றியும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.—இப்போது அதுஷ்டானத்தில் 7,000 சுலோகங்கள்தானிருக்கின்றன, மற்ற சுலோகங்கள் மறைந்தன—இதற்குச்சம்பந்தப்பெற்றதாகச் சொல்லும் பவிஷியோபத்திரபுராணமென்று சொல்லும் ஓர் புராணம் 7,000 சுலோகங்களுடையதாக இருக்கிறது. இது இரத உற்சவம், மன்மதன், காமனாதிகளுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லுகிறது.

10. பாம்ம வைவர்த்த புராணம்,

இது நாராயண ரிஷியானவர் நாரதருக்கும்; அச்சரதால் வியாசருக்கும்; அவ்வியாசரால் குதருக்கும், அச்சுதரால் கையிசாரணிய ரிஷிகளுக்கும் சொல்லிய

பிரம்ம, பிரகிருதி, கணேச, கிருஷ்ண ஜனனமென்னும் காங்கு கண்டங்களாகி 18,000 சுலோகங்களால் பிரகாசிக்கிறது. இதில் பிரம்ம, தேவி, கணேசர், கிருஷ்ணருடைய பிரதாபங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கினும், இராதாகிருஷ்ணருடைய சீலங்களையும், அவர் பிருந்தாவனத்திலும் கோகுலத்திலும்கொண்டிருக்கிற பற்றியும், கோபிகுளுடைய பத்திபைப்பற்றியும் பிரபலமாகவண்ணித்துச் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

11. இலிங்க புராணம்.

இது தருமார்த்தகாமத்தின் விலகலாகவோயும் ; அக்கினி கல்பகாலத்தில் மோக்ஷமடையும் விதத்தையும் பற்றி, பிரம்மாவக்கு அக்கினிக்குருபரான மஹாதேவர் 11,000 சுலோகங்களில் சொன்ன சைவமதகிரந்தம். இதில் கிருஷ்ண யாசி விஷயங்களைப்பற்றியும், சிவபெருமானே விஷ்ணுவைப்போலிருந்து சிவ தருமங்களை நியமிப்பதைப்பற்றியும், அசுசுவபெருமான் கல்பங்களைதோறும் 28 அவதாரங்களைச் செய்வதைப்பற்றியும், படங்கரமான அக்கினி லிங்காவதார மெடுப்பதைப்பற்றியும் ; பிரம்மா விஷ்ணுவைவிட, சிவபெருமானே கிரேஷ்ட ரென்றுகாட்டி 1,000 வருஷகாலம் பலபக்கங்களில் திரிந்து, பிரம்மர விஷ்ணுவை அலக்கடித்ததைப்பற்றியும் ; பதமகல்பத்தையும், ததிரிசுனிவரைப்பற்றியும், சிவபிரார்த்தனை, சிவாகந்திர மருத்தவகளைப்பற்றியும் ; யோகசாதனையை செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும் பிரபலமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

12. வராஹ புராணம்.

இது விஷ்ணுவானவர் வராஹாவதாரமெடுத்து பூமியை மீட்டியதையும் ; மானவக்ஷப்பதையும், மதுராபுரி மருத்துவத்தையும், சுமந்திமுனிவருடைய சரித்திரமரையும், சிவபிரான், தூர்க்காடுதவையின் சரித்திரங்களைப்பற்றியும் ; நீர்த்தலங்களின் மருத்துவங்களைப்பற்றியும், 24,000 சுலோகங்களில் சொல்லிய சைவபுராணம்.

13. ஸ்காந்த புராணம்.

இது மஹேசுவரனால் தத்புருஷகல்பத்தின் சங்கதிகளை கந்தர், அதாவது ஆறு சிங்களையுடைய சுப்பிரமணியருக்கு உபதேசித்த 81,100 சுலோகங்களை யுடைய சைவமத கிரந்தம். இது ஆறு சமஹிதைகளாகவும், 500 காண்டங்களாகவும், பிரிக்கப்பெற்ற 500,000 சுலோகங்களுடையதாக சிலகிரந்தங்களில் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இதில் சூரசமஹிதை, சகத்குமாரசமஹிதை, சுவரசமஹிதை, கபிசமஹிதை என்று பல்சமஹிதைகளும் ; பிரம்மோத்திரகாண்டம்—உத்கலகாண்டம், ரேவகாண்டம், சிவரஹசியகாண்டம், ஹிமவந்தகாண்டம் என்று புலகாண்டங்களும் உட்கி இருக்கின்றன—இதில் காசிகாண்டம் ஒன்று மாதிரி, 15,000 சுலோகங்களை உடையதாயும் ; அவைகளில் காசிகேததிரந்தினுடையவும், அதையடுத்திருக்கும் கேததிரந்தகவினுடையவும், மருத்துவங்கலாயும் ; அஸ்தியருடைய சரித்திரத்தையும் ; தசகூணதேசத்தில் இந்துமாதம் பாலிய விவரத்தையும் ; காசிராஜனை திவதாசனுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றியும் விவரமாகத் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது—உட இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் பூமி கங்காததின் பெருமையைப்பற்றியும், அதை அடுத்திருக்கும் புவகேசுவருடைய சரித்திரத்தைப்பற்றியும் உத்கலகாண்டத்தில் விவரித்திருப்பதைப்பற்றி விசேஷமாகக் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

14. வர்மன புராணம்.

இது திருவிச்சிரமருடைய இருப்பைப்பற்றியும்; சிவசுலபத்தைப்பற்றியும், பிரம்மதேவர் 10,000 சுலோகங்களில் சொல்லிய ஒப்போத புராணம். இப்போது அதுஷ்டாண்டத்திலிருக்கும் புராணம் புலஸ்தியர் காரதருக்கு போதித்த 7,000 சுலோகங்களுடையதாயும்; இலிங்கபூஜையைப்பற்றியும்; தக்ஷருடைய, வாகத்தைப்பற்றியும்; காசியுருகூடுத்திருக்கும் பாபவிமோசன தீர்த்தத்தைப் பற்றியும்; காமதேவனை எரித்தவிஷயத்தைப்பற்றியும்; ஹிமாசலத்திலிருக்கும் பத்திரிகாச்சிரமத்திலிருக்கும் கேதார ஈசுவரரைப்பற்றியும்; சரயுநதி குருக்ஷேத்திரங்களைப்பற்றியும்; கோதாவரியைப்பற்றியும்; உமாசிவாலியாணத்தைப் பற்றியும்; கிருஷ்ணர் வாமனாவதாரமாகப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியை அடக்கியதைப் பற்றியும், மகாவந்தரங்களைப்பற்றியும் போதிக்கின்றது.

15. கூர்ம புராணம்.

இது விஷ்ணுவானவர் ஆமையாக அவதரித்த, பூமிக்குள்ளாண்டு, பருஷார் தத்தைகாரதீர்த்தத்தினிடத்தில் குத்திராதியூரமுதுவுக்கு இலகழிமீசுலபத்தைப் பற்றி 17,000 சுலோகங்களில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. இப்போது அதுஷ்டாண்டத்திலிருக்கும் கிரந்தம், பிரம்ம, பகவதி, சவுரி, வைணவி என்னும் காங்கு சபாநிகைகளே புடையதாயும், 6,000 சுலோகங்களுடையதாயும்; சூர் மையிசாரணிபுரிவிடங்களுக்கு போதித்த முதல் அத்தியாயத்திலு, சிருஷ்டிவிஷயத்தைப் பற்றியும்; கஷ்ணுவின் அவதாரங்களைப்பற்றியும்; சூரிய சந்திரவம்சாவளியைப் பற்றியும், பைரவர்செய்த அண்டகாசாவதைப்பற்றியும்; மஹேசுவரி சிவ, சகி, ஹேமவதி என்ற காங்கு சக்திகளைப்பற்றியும்; சிவபெருமான் அவதாரங்களைப்பற்றியும்; காமருத்தவம், யோகவிஷயம், ஈசுவரகீதை, விபாககீதை வைரவம், வாமம், அரஹுதம், யாமலசாந்திரங்களைப்பற்றியும் தெரிவிக்கின்றது.

16. மச்ச புராணம்.

இது விஷ்ணுவானவர் மீன் அவதாரமெடுத்தப் பிரளயங்களையும், கலபங்களையுடற்றி மதுவுக்கு உபசேசிக்க 20,000 சுலோகங்களுடைய கிரந்தம்— இப்போது 14 முதல் 15 ஆவியம் சுலோகங்கள்தான் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஸ்ரீநாயகாலத்தில் மதுவைப்பாதுகார்த்த விஷயத்தையும்; விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லியிருப்பதைப்போல சிருஷ்டிவிஷயம், பிதர்தேவதைகள் விஷயத்தையும்; இராஜகமிச பரம்பரைவிஷயத்தையும்; இல்லறவீழ் பம், வீரதாதிவிவரம், சிவபெருமான், பெருமான், திருபாகசுவைதை, தாரகர், தைத்தியர்களுடையசுந்தைசச்சரவுகள், கார்த்திகேயம் ஜனனம், உமாதேவியின் உற்பத்திவிவரம், காமனை எரித்தல், அசுரருடையமாய்கை, அந்தகன்னை, விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள், சிற்றிசாந்திர சிறப்பு, வீசுகிரை நியமனசாந்திரம்,

நீதிசெறி, சிரார்த்த விவரம், சாவித்திரி சத்தியவான் சரித்திரம், முதலானது
களைப்பற்றி பிரபலமாக அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இது பெயருக்குச்
சைவபுராணமாகிலும், உண்மையிற் றுர் பொதுபுராணம்.

17. கருட புராணம்.

இது கருட கல்பத்தில் விஷ்ணுவானவர் கருடருடைய ஜனனத்தைப்
பற்றி 15,000 சுலோகங்களில் சொன்னது. இப்போது 7,000 சுலோகங்கள்
தானிருக்கின்றன. இவைகள் பிரம்மாவானவர் தேவேந்திரனுக்கு உபதேசித்த
வைகளாம். இதில், சிருஷ்டி விஷயம், வாதங்களின் விஷயம், சிவன், சூரியன்,
விஷ்ணு பூஜைகளைச் செய்யவேண்டிய விவரங்களையும்; சோதிடம், வைத்தியம்,
சாமுத்திரிகம், திரத்தின்பரிகை, பிரேதகல்ப முதலானதுகளைப்பற்றியும்
விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

18. பிரம்மாண்ட புராணம்.

இது பிரம்ம ஸ்ரேஷ்டைப்பற்றியும்; இனிவரும் கல்பத்தைப்பற்றியும்,
பிரம்மாவானவர் 12,000 சுலோகங்களில் சொன்ன கல்பகமான கிரந்தம்.
இப்போது இதில் 124 அதிகாரங்களும், 18,000 சுலோகங்கள் மாதிரி
இருக்கின்றன. இவைகள் அக்ஷரம், கருட்சுபுரத்தில் ஹயக்கிரீவா உரமாக
இருக்கும் விஷ்ணு பராசத்தியில் பூஜைபுரப்பற்றி பிரபலமாக்கியதாயும்;
லலிதாதேவியின் மருத்துவம், பண்டாசூரன்வதை, சந்திரபூஜையைச் செய்யும்
விதங்களைப்பற்றியும்; ஸ்ரீரத்த வாயுபுராணங்களில் சொல்லி இருக்கிற சங்கதி
கள் முதலானவைகளைப்பற்றியும் சாகுகோபமாகச் சொல்லப்பெற்றிரு
க்கின்றது—இப்பதினெண் புராணங்களில் மந்தக் கூர்மாதிரி புராணங்கள்
தாமச கிரந்தங்களென்றும்; விஷ்ணு பாகவதாதி புராணங்கள் சாத்வி
மானவைகளென்றும்; பிரம்மாண்டம், பவிஷ்யத்தியாதி புராணங்கள் இராஜ
சமானவைகளென்றும் சிவனானவர்களுடைய அபிப்பிராயம்—என்றுசொல்ல,

சரங்கநாதன் கேட்டது, “ஏ, நேர்த்திரா! இதுவரையில்தான் பதினெண்
புராணங்களின் சரித்திர சாரங்கோக்கேட்டுத் தெளிந்தேன்.
நீயி உப புராணங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவை எவை? அவற்றின்
சாரங்கத்தையும் அறிவிக்கவேண்டுகிறேனென;” அம்முனிப்புருஷவர்
சொல்லவற்றாம்—ஏ, சுந்தனே? கேள்! உப புராணங்களில் முக்கியமானவை
சனக்குமாரம், நரசிம்மம், காரதீயம், சைவம், தூர்வாசம், கபிலம், மானவம்,
அவசனாசம், வருணம், லேகம், சாம்பம், நந்தசவுரம், பராசரம், ஆதித்யம்,
மஹேசுவரம், தேவீபாகவதம், வசிட்டபுராணம் என்பவைகளே—
இவற்றிற்சிறந்தவை சிவபுராணம், லீபுராணம் என்பவைகளாம் அவற்றில்—

சிவபுராணம்—இது 6,000 சுலோகங்களில் சுனத்துமாரர் வியாசருக்கு உபதீதகி, அவரால் கைமிசாரணியரிஷிகளுக்கு உபதீதம்செய்யப்பெற்றது. இது இலிங்கபூணை, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானவர்களின் உற்பத்தி; யோக வித்தை, காமியாதி சிவகேசதிரங்களின் மகிமை; திருபுராசுரன்வதை, தசகருடைய யாகம், சார்த்தசேயர், கணேசர், நகதி, பங்குமிரிஷியின் ஜனனம், சிவராத்திரியின்மகிமை முதலான விஷயங்களைப்பற்றி விவரித்துச் சொல்லுகின்றது.

கலிகபுராணம்—இது 93 ஸ்லோகங்களில் 9,000 சுலோகங்களில் கிரிஜாதேவியை காளி பத்திரசகரன் பஞ்சமாயி என்னும் பெயராலும் சக்தி பூஜையைச்செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும்; சிவபார்வதி விகாந்தைபகததைப் பற்றியும்; காவிரித்தொடும், ஆசாங்குடும், கெந்த காமரூபமென்னுமிடத்தில், காமாம்பி என்னும்பெயரால் தூர்க்காகையன் கோவிந்தரூப்பம் பற்றியும் தெரிவிக்கின்றது. மறநகைகள் மூர்த்தி ஸ்தலத்திற் பருகியவர்களைப்பற்றி போதச்சும் மதுவைவம்மியமான் கிரந்தங்களையாம்.

இத்தியாதிகளைக்கேட்ட அப்பகாதன்: ஏ, சாராமினோ! தேவனம் கந்திரி ருத்திரர்களுக்கு சுருதி ஸ்மிருதிகளுடைய கருத்துக்களைச் சம்பிரதாயமாகவும், தெளிவாகவும், அறிவிக்கும்பெருட்டு புராணங்களை ஆயத்தியதாகச் சொன்னீர்களே; அப்படிக்கிருக்க, இப்புராணங்களில் சில சைவமதத்தையும், சில வைணவமதத்தையும் கண்டித்து, அபிதிக்கெண்ணியவர்களுமென்ன? பதம் புராணத்தை ஒருவரே எழுதி இருக்க, அதில் பூகபாசுரன் மைகாசுரனும்; உத்திரபாகத்தை சைகாசுரன் பிரமாணமேயல்லவென்று ஒதுக்கிட்ட காரணமென்ன? மச்சிப கூர்மாத்ரி சில புராணங்களை தாமசமாவதை என்றும்; விஷ்ணுப தவதாதி புராணங்களைச் சாத்தீயமானவைகொன்றுப் பிரம்மாண்ட பவுஷிபத்யாதி புராணங்களை இராசமானவை என்றும் மைகாசுரன் சொல்வதற்குக்காரணமென்ன? அன்றியும் ஆதியில் ஒரே புராணமாக இருந்ததை இடையல், பதினெட்டுப்புராணங்களாகவும்; பிறகு உப புராணங்கள் என்னும் பெயரால் பதினெட்டு புராணங்களாகவும்; இப்போது இக்கூட்டில் ஸ்தல புராணங்கள் என்னும் பெயரால் கணக்கற்ற புராணங்களாகவும் இருக்கக்காரணமென்ன? இச்சந்தேகங்களை தீர்த்தருளவேண்டும் என பிரார்த்திக்க! அந்தமோகீந்திரர் சொல்லுகிறார்—ஒ, சுமதி—“சுருதி என்னும் வேதத்திற்குறித்த ஒரே மூர்த்தியாகிய பரமாத்மாவை சிருஷ்டி விஷயத்தில் பிரம்மா வீசவும்; இரகூணிய விஷயத்தில் விஷ்ணு வாகவும்; சங்கார விஷயத்தில் ருத்திரராகவும்; அறிவு அல்லது ஞானவிஷயத்தில் சரஸ்வதி யாகவும்; தனதானிடப் பெருகு விஷயத்திற் இலக்ஷ்மி யாகவும்; சவுரிய

சாமாந்திய விஷயத்தில் சக்தியாகவும்; மழைமாரி விஷயத்தில் வருணனாவும்; காற்று விஷயத்தில் வாயுவாகவும்; உருண்ணத்தரும் விஷயத்தில் அக்கினியாகவும், ஆன்றோர்களாகிய ஆரியர்ஷிகள் காலதேச வர்த்தமானம் என அனுசரித்தப் பற்பலவிதமாக வாணிததப் பிரார்த்தித்துவந்ததாக முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா?

இந்த உண்மையான கருத்தை அறிந்த வியாகரீ முசலாநமஹாத்மர்கள், அப்பரமாதமாவின் பல பெயர்களையும், அவற்றின் அருத்தங்களையும், அந்தப் பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்பெற்ற தருமார்த்த காம மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தங்களை அடையும் சாதனங்களையும், விஸ்தரித்து புராணங்களினால் பிரபலமாக்கினார்கள். ஆனதுபற்றியே, ஜப்பால ஸ்மிருதியில் “சுருதி ஸ்மிருதி விரோதேவா சுருதி ரேகாக்யேசி, அவிரோத சதா காரியம் ஓஃ. என்றவாக்கியம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.” அகாலத சுருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் விரோத மிருக்குமிடங்களில் சுருதியே சுவரவ பிரமாணமாகும் என்பதாம்.

இப்படிக்கருக்க, இடையில் பவதம்மத்தருடைய கலகத்தினாலோ, மற்றெந்த மதஸ்தர்களுடைய சச்சரவுகளினாலோ; அப்போது சிவபூஜைசெய்யும் குருக்களும், விஷ்ணுபூஜைசெய்யும் நாயகர்களும் வருமானத்தைக்கருதி “என் தெய்வம்பெரிது! உன் தெய்வமெரிது” என்று சண்டைசச்சரவுகளேசெய்கையைப் போல; பிழைப்புக்கு வழியற்றுத்தவித்த ஸயிக்கிருந்த கவிசுரிகளில், சிலர், சிலனை அவித்தும், சிலர் விவணுவைப் பூ வித்தும் புதுசுவைகளைப்பாடி பழைய புராணங்களின் இடையில் துழைத்தார்; சிலர் மததேசமானபுது புராணங்களைபோயிடி, அவைகளுக்கு மனமையும் மனமையு முண்டாகக்கருது (அப்புது) புராணங்களை விராசப்புவான் திருநாயகம் சேருகியதாஃப பெயர்ப்பெயர்களே புனைததும், தான்கெட்டதல்லாமல் சந்தாபுக்காரணியையும் கெடுத்ததைப் போல பெரியோர்மீது மழிமைச்சுருத்தலிட்டார்கள்—அன்றியும்.

அக்காலத்தில் இக்காட்டையாண்டிருந்த அறிவிலிகளான சில அரசர் களுக்கும் துர்ப்போதலைசெய்தது; அவர்களை தவிராமாக்கிக்கொண்டும், அவர் களுடைய மகக்கருத்தங்களின்படி கேட்கில், சேபாநங்காக்கட்டிவைப்பித்தும், அவைகளுக்குவணம மய னிமாளியங்கொடியும், ஆடையாபாஸ்களையும், உற்சவ வேடிக்கைகளையும் செய்வாபித்தும்; அந்நகராத தமமத்ததைசெய்யுமபடிசெய் வித்தும்; அப்படி சமதாமதச்சந்திச்சு சாராயல் தர்க்கிப்போரைப்பிடித்தது கல் காணசந்திப்போட்டு ஆட்டி கொள்ளும்; செஞ்சுளரிப்போட்டு செக்கியும், கழு வேற்றியாகுமே; உபபாதித்தகாட்டிலிருந்த சில பரிதி செலுக்காத விதவான சுரும அந்தக்கேவண வித்தவாண்டைப் பின்பற்றி, தாக்கிட்டமனமத்த அகேசமான கணக்கற்ற கிரத்தங்கொடியும், ஸ்தல புராணங்களையுமபாடி நரபலமாகவிட்டார்கள், அப்படியாகவிலவே.

ஆரியர் நாடாகிய இந்த அகேசமயபேதங்களும், ஜாத்பேதங்களுந்தற்பட்டு, குடிசுருக்குள் கலகங்களுக்கண்டைகளுமுண்டாகிவர, ஆதிவீரந்த சமரச ஞானமுடிச்சுறையாகவானையும, அவற்றுலானசீரும “ஒருமைப்பாடு” என்னும் ஒப்பற்ற கூப்புடியியவே, இக்காட்டாரின் சேதமமகுறைத்து, தன்பமவளாதி, மக்கசாகரத்தல் தலிக்கும துர்ப்பாக்கிய ன்றதையை அறிந்த ஏனைய காட்டார், படைவெய்தவவந்து இக்காட்டை வெகு கலபமாகப்பதறிச்சொண்டார் கள்—அந்தோ! ஆரியகேட்டிருவந்த அலயகேவலத்தைச் செல்லலாகரும்கேற்கு கின்றதே—

இப்படி இந்நாட்டைக் கைக்கொண்ட வனையாட்டார்கள், ஜாதி சமய ஆசாரங்களில் இந்நாட்டாருக்கு முற்றும் வேறுபட்டவர்க ளானபடியாலும்; அவர்களே அரசாங்கி, அதனால் ஆணுவமுகொண்டிருந்தவர்களானபடியாலும்; இந் நாட்டாரைத் தம்மத்திலும், ஜாதியிலும் சேரும்படி கட்டாயப்படுத்தியும்; இவர்களுடைய கோயில் கோபுரங்களை இடிப்பித்தும், அருமையான கிரந்தங் களை அககினிக் கிரையாக்கியும், படாதபாடுகளைப் படும்படி செய்தவரவே— இப்பரதண்டத்தின் புத்திமான்களும், படிப்பாளிகளும், பக்திமான்களும், (பிளேகுபயத்தினாலோடுபவரைப்போல) தம்மத்தாட்டையும், வீட்டையும்விட்டு நாட்டுக்குள்போய் காங்கிழங்குகளைத்தின்று, கள்ளரைப்போல் தவித்து காலம் போகிக் கிறந்தார்கள்—

இத்தன்மையான ஆபத்துகள் சம்பவத்தகாலத்தில், சேர சோழபாண்டிய ராஜிகளுடைய சரித்திரங்கள் மறைவு பெற்ற தன்மையில்; ஆதி ஆந்திரர்களும், அவர்களுடையபின் சந்ததிகளாகிய சா லு க் கிய ரு ம், காலஞ்ரியரும், கஜபதி, நரபதி ராயலுளும், அவர்களுடைய சந்ததிகளாகிய ப லி ஜ கையகிசர்களும் வீரதீரர்களாக வெளிவந்த; வனையாட்டி குரூர ஜாதியார் களால் இந்நாட்டாருக்கு கஷ்ட நிவ்ரேங்குகைமுண்டாகாதபடி சுமார் 500 வருஷகாலங்களாக (அவ்வேளைய நாட்டாரோடு சண்டைகஞ்செய்து) இந்து மதத்தையும், இந்துஜாதி சமயாசாரங்களையும் கெடாதபடி பா க கா த் து செங்கோல்செலுத்திவந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆதி உற்பத்தி விவரத்தை பாதவதாதி புராணங்களில் பரக்கக்காணலாம். அவர்களுக்குத் தனியாகஜாதி சமய சரித்திரங்களுமிருந்தன. இடையில் மகம்மதியராலுண்டான கஷ்ட நிவ்ரேங்கினாலும், சொந்த பத்தின போருமைச்சண்டைகளினாலும், அவர்க ளுடைய ஆதி சரித்திரங்கள் மறைந்த தன்மையில்; காலதேச வந்ததமானங்களைத் தழுவி ஜனசமுஹத்தாருக்குள் சமரசஞானமும், சஜேஹாசாவாஞ்சையும், உன் டாகும்படி புதியபுராணங்களை எழுதி போதிக்கவும்; இந்நாட்டையாண்ட ஆதி அரசர், ஆன்றோர் சரித்திரங்களை வெளியாகவும் கையாண்டுப்போகவே; இப்போது இந்நாட்டாருக்குச் சரியான சரித்திரமே கிடையாதென்று ஏனையோர் நிந்திக்கச்சம்பவித்தது.

ஆ! என்ன காலவித்தியாசம்! ஆதியில் ஒரேசமயத்தாராகவும், ஒரேஜாதி யாராகவும் இருந்து சகோதிர வாஞ்சையுடன் வாழ்த்துய், எந்நாட்டாராலும் புதழ்பெற்றோங்கிய இந்நாட்டாருக்கு இடையில்வந்த சமயபேத ஹாதிபேத ச்சண்டைகளினால், இந்நாட்டையும் இழந்து, பிறருடைய பஞ்சாத்தபத்திற்கும் பாத்திராகிய தூப்பாக்கிய தசையை என்னென்று சொல்லலாம்—இப்படிச்

கெல்லாம் உண்டான கஷ்ட கிஷ்டேங்களை நீக்கக்கருதியே கருணாநிதியாகிய கடவுள் ஜாதிபேதம், சமயபேதத்தைப்பாராட்டாமல் நீதிடைச்செலுத்தும் மங்காத மாக்ஷிமையைப்பெற்ற ஆங்கில அரசை இந்த ஆரியகாட்டில் நியமித்தார்; ஆகையால், இனி குடிசுருக்கு கேசுமழுண்டாகலாமென்று சொல்ல; அங்கநாதன் கேட்டு—இக்காட்டிற்குண்டான கஷ்ட தசையைப்பற்றி சிந்தித்தவிட்டு—
ஓ! தேசாபிமானியே? இந்த ஆரியவர்த்தத்துக்கு ஆங்கில அரசை நியமித்த அருளாகந்த மூர்த்திக்கு, ஹிருதயமறியவந்தனம் செய்கிறேன், இவநிற்க—

ஓ, உத்தமகுருவே, இந்த உலகிருஷ்டியைப்பற்றி இக்காட்டார் சொல்லி இருக்கும் சங்கதிகளை எல்லாம் முன்னமே தங்களால் தெரிந்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனி இதுவிஷயமாக மேல்கட்டு தத்துவசிக்ஷாபணிகள் சொல்லும் சங்கதிகளைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென—அந்தக் கலாநிதி யோகீந்திரர் சொல்ல வந்தார்—ஓ! சுபத்திரா! சிரத்தையாகக்கேள்,

(பிரபஞ்ச பிண்ட உற்பத்தி விவரம்.)

—————)x(—————

சிரசிந்துயேலிருக்கும் ஆகாயத்தைச் சுத்தமான இருட்டுக்காலத்திலேறி டீப்பார்க்கில், அங்கு அந்த நோடி நகைத்திரங்கள் தம் தம் திகளிற் சுழன்று பிரகாசித்தல் பிரதிபலிக்கும்படிவா?

அந்த நகைத்திரங்கள் எங்கு மேலாக ஊர்திருஷ்டி கண்ணாடி, குகை விக்ஷணிகளை (Tullescopu & Spectorscope) கொண்டுப் பரிசோதிக்கில்; அங்கு, சில வெண்ணிறமாயும், சில வெளரியசென்னிறமாயும், சில மஞ்சள் நிறமாயும், சில வெண்மணல் நிறமாயும், பின்னும் பல கைர இரத்தினப்பொழிகளைப் போலவும் பிரகாசிக்கும் சாரகா கணங்களை அந்தத் தோன்றும்.

அவைகளுக்கு (துபிலியா Nebulea) பிரபஞ்சப்பரிணாமகிரிப்படலா கிருதம் என்று பெயர்—அதாவது பிரபஞ்சங்க ளுற்பத்திக்கு காரணமான பகோஷமண்டலங்களாம்—அவைகள், அனந்தகோடி மைல்கள் ஊரங்களில், அநந்தகோடி வருஷங்களாக ஆவிரூபமாய்ச் சுழன்றுக்கொண்டிருக்கும் பிரபஞ்ச அஸ்திவார பிண்டங்களாம் — உப்பிண்டங்களே நாளாவட்டத்தில் கரர் வசிக்கத்தக்க இந்த உலகத்தைப்போல பலபரிமாண்டங்களாகின்றன—
எப்படியெனில்.

ஐகதீசவானுடைய கூகாசங்களென்றச் சொல்லத்தகும் பிரணவாயுவும், (ஆக்ஸிஜன்—Oxygen) ஜலவாயுவும், (ஐடிரிஜன்—Hydrogen) பின்னும் சில மூலகாரணபூக்கள் (அவருடைய இச்சாசக்தியினால்) அவ்யத்தம் அல்லது மூலபிர கிருதியின் ஸ்வரூபமாகியபரமானுவை (எதர் Ether) ததாக்க; அது, பின்

நீர்துக்களாக (எலக்டிரான்ஸ் Electrons) மாற்றம்பெற்று; அய்மின்நீர்துக்கள் பிரகாச அணுக்களாக (ரேடியமமாக Radium) மாற்றம்பெற்றும், அந்தப்பிரகாசத்தினை அணுக்கள் குகை வக அணுக்களாக (ஆடோம்ஸ்—Atoms) மாற்றம்பெற்று; அவைகள் நானாவட்டத்தில் அணுத்திரவங்களாக (மோலகூல்ஸ்—Molecules) மாற்றம்பெற்று; அவ்வணுத்திரவங்கள் கூடி, மூன்றுக்குப் பின்னுக்கும் இழுக்கும் கவர்ச்சி சக்தியினால் பந்தப்பட்டு சுழல்வதனால், அக்கினிபிண்டங்களாக (நீமொத்தை—Mosses) மாற்றம்பெற்று; அப்படியாகிய அக்கினிபிண்டங்கள் பல சூரியர்களாகி பகோளத்தின் பலபக்கங்களில் பறந்து, அக்கினிபுகைகளால் சுடர்விட்டெரிந்தும், கர்ஜித்துக்கொண்டும், அகேக்கோடியவருஷங்களாகச் சுழன்றுக்கொண்டிருக்க ; அவற்றின் அக்கினி வவருபமான ஆவிகளெல்லாம் திரண்டு சுழன்று வருவதனால் கோளாகார பிண்டம் ஆகின்றன.

அக்கோளாகார பிண்டங்களே, பின்னும் பலகோடியவருஷங்களாகச் சுழல்வதனால், அக்கினிஜலபிண்டங்களாக மாற்றப்பெற்றும் ; அவ்வக்கினி ஜலப்பிண்டங்களும் பலகோடியவருஷகள் சுழன்றுவருவதனால், அவற்றின் அக்கினிமயமான சூசிசுற்றுத்தணிப, ஜலசுமுத்திர பிண்டங்களாக மாற்றப்பெற்று;—அச்சுமுத்திராண்ட பிண்டங்களும் பின்னும் பல்லாண்டுகளாகச் சுழன்றுவருவதனால், அச்சுமுத்திர ஜலத்தினாலுண்டான ஓர்விதப்பாசியினாலும், அதிலுற்பத்தியான கந்தமூல கிரிமிட்டோகாதி சவசத்துக்களாலும், ஓர்வித கிட்டம்—பிரகருதி Matter தோன்றியபிறகு, அவை பசுபகிதி மனுவதோ வதிக்கத்தக்க மண்ணுலகங்களாகி விடுகின்றன.

நாம் இருக்கும் இந்தப் பூமியும் ஒருகாலத்தில் நமது சூரியாண்டத்திலிருந்து அக்கினிமய ஆவிபாகக்கிளம்பி (Igneous fusion) தண்ணீர்விட்டெரிந்த உருகிய லோகங்களினால் மொத்தையாகி, பயங்கரமான அக்கினிப் புகைகளினாலும், மேகங்களினாலும், சூழப்பெற்றும் (Centripetal & Centrifugal) மத்தியாபிசார, மத்தியாபிசார கவர்ச்சிகளினால் அநேக ஆயிரம்வருஷகாலங்களாகச் சுழன்று கோளாகார ரூபத்தைப்பெற்றது.

ஆதியில் அக்கினிமய பிண்டமாக இருந்த இந்த உலகம், குளிர்த்த சுட்டி மயமாக 80,000,000 எட்டுகோடி வருஷங்காலான தன்றியில்; இது சூரியாண்டமிருந்த பிரிந்தபோது 200,000 சென்டிமீட்டரேட்டு உஷ்ணத்திலிருந்து, 200 சென்டிமீட்டரேட்டு குளிர்ச்சிக்குவர, 350,000,000 முப்பத்தைந்துகோடி வருஷங்களாகியதாம்.

அப்படிக்காகியும், இந்த உலகத்தின் அடியில் ஆழமாகத்தோண்டிப்பார்க்கில், அங்கு பயங்கரமான அக்கினி ஜலம் சுடர் விட்டெரிந்துக்கொண்டு இருக்கிறது,

அப்படி எரியும் அக்கினியினால் பூமியின் பலபக்கங்களில் பூசும்பங்களுண்டாகி அவற்றின்மூலியமாக அக்கினிக்கங்களுக்கும், எந்நா, விசுவியன் முதலான அக்கினி பருவதங்களுக்கும் பீறிக்கொண்டிவந்து தணல்விட்டுவிட்டுத் தாஜிததல் பிரதியகூடும். சில அக்கினிபருவதங்களின் அக்கினிசுவரூபம் காளாவட்டததில்தணியு, அமைகளின் கிட்டம் பெரும்பாறைக்கற்களாகவும், பெரும் பருவதங்களாகவும் மாற்றம் பெறுகின்றன.

இரவில் கமக்கு ஆந்தகரமாக வெளிச்சத்தைத்தரும் கமத சந்திரனும் ஒரு காலத்தில் கமத பூமியின் மைய அக்கினியிலிருந்து பீறிட்டுக்கொண்டுப்போய் பலவருஷங்கள் வரிந்து, பிறகு தணித்துச்சுழலும் பெரும்பாறைக்கல் பிண்டமே யாம்,

பிராகிருத பிரளயம்.

இனி இந்த பூமத்தியிலிருக்கும் அக்கினியினால் எத்தனையோகக்கங்கள் பிண்டங்களாகப் பீறிக்கொண்டுபோகக்கூடும். அப்படி பீறிக்கொண்டுபோகப்போக பூமியின் பலபக்கங்களில் பயங்கரமான பூசும்பங்களுண்டாகி, அவற்றால் பூமி பிளவுபட்டுப்போக, பூமியின் மேலிருக்கும் மலைகளும், விரகூடங்களும், வீடுவாசல்களும் இடிந்து முறித்து சின்னாின்னமாகி விடும்; அவைகளில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பிராணிகளாகிய பூமத்தியப்போம்—அப்படியாவதற்கே பிராகிருதபிரளயம் என்று சொல்லப்பெறும்.

ஜல பிரளயம்.

ஒருவேளை அப்படிப்பட்ட பல பூசும்பங்களினால் பூமையத்தில் வரித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரும்பாகமான அக்கினி சத்தியும், அதன் உஷ்ணமும் தணிந்துபோக; பூமியின்மேல் பெரியும் பனியினாலும், மழையினாலும், ஜலபாகம் அக்கிரித்து சமுத்திராண்டமாகிவிட; ஜந்தகோமகன் அந்த ஜலத்தில் மூழ்கி பாழ்த்ததுப்போம், அப்படியாவதற்கே ஜலபிரளயம் என்று சொல்லப்பெறும்,

அக்கினி பிரளயம்.

ஒருவேளை பூமையத்திலிருக்கும் அக்கினிசத்தியினாலும், காற்றினாலும், பூமியின் ஜலபாகம் தினே தினேச் சுண்டிப்போக, பூமியானது சுத்தமாகக்குளிர்ந்து தக்கைப்போலாகிக் கவர்ச்சி சத்திகளற்றுப்போவதனால்; பிராணகோடிகள் பாழ்த்தும், இந்தபூமி மறுபடியும் சூரியனிடம்போய்ச்சேர்ந்த அக்கினிமய பிண்டமாகக்கூடும். அப்படியாவதற்கே அக்கினிபிரளயம் என்று சொல்லப்பெறும்.

அத்தன்மையான பிரளயங்கள் எத்தனையோ சம்பவித்தன; இனி எத்தனையோ சம்பவிக்கக்கூடும். இத்தியாதிகளுக்கு காரண கர்த்தாவாகிய வசதிசுவாஸூடைய சத்தியை அறியவல்லாரீயாவர்? என்றுசொல்ல,

அரங்கநாதன்கேட்டு “ஏ, தத்துவகிரோஷ்டரே! இனி பிரபஞ்ச பிராணிகளின் இருஷ்டிவிஷயத்தில் மேல்நாட்டு தத்துவகிராமணிகளென்னொருங்குக்கும் ஒருதனையேந்தமுவித் தெரிவிக்கவேண்டுகிறேன்; என.”—கலாகிதி யோகிதிரார் பின்வருகிறபடி சொல்லுவற்றார்.

பிராணிகளின் உற்பத்தி விவரம்.

ஆதித்தனிடமிருந்து அக்கினி ஜலபிண்டாமாகப் பிரிந்த இந்த பிரபஞ்ச மானது பல்லாண்டுகளாகப் பல கவர்ச்சிகளினால் பச்சுப்பட்டிச் சுழல்வது ஞால்; இதன்மேலிருந்த பெருப்பாகமான உண்ணம் படிப்படியாகத் தணிந்த பிறகு, மேல்புறணி அல்லது மேல்கிட்டம்சேனறியதாக முன்னமே சொல்லி இருக்கிறோமல்லவா? அதாவது—

ஒருவெங்காயத்தை எடுத்து அதன்மேல் தோல்லை உரித்துக்கொண்டே போனால், அது பல புரைகளால் மூடப்பட்டிருந்தால் பிரத்தியாக்குமல்லவா? அது போலவே, இந்தப் பூமியும் அக்கினியை விரைபத்திலிருந்து இப்போதிருக்கும்படியான வந்திதையை அடைய, பல்லாயிரம் வருஷங்களாயும், பல்லாயிரம் கனதியான கிட்டம் அல்லது பறணிகளையும் பெற்றிருக்கிறது.

இதைப்பற்றியே பூததத்தவசான் எழுதின இச்சப்புரி, ரூபினேவிட்டிப் பிரிக்க பிறகு, இப்போதிருக்கும்படியான துணித்தத்தன்மைமைய அடைய அநேக காலாவதிகளாயும், கிட்டத்தன் கனதிகளாயும் கணித்து கனதிகிட்டிருக்கிறார்கள்—அத்த கனதிக் கிப்படி.

இச்சபூமியின் முதுவகாலாவதியில் (Eozoic) ஆய்ந்த அமற்புறணி அல்லது கிட்டம் 70,000 அமரகன் தையுள்ளதாகவும்; அடுத்து அடுத்த மேற்புறணி (இரண்டாவது காலாவதியில்—Palaeozoic) 42,000 அமரகன் தையுள்ளதாகவும், அதற்கு அடுத்த மேற்புறணி (மேலது காலாவதியில்—Mesozoic) 15,000 அமரகன் தையுள்ளதாகவும்; அதற்கு அடுத்த மேற்புறணி (காலாவது காலாவதியில்—Tertiary) 3,600 அமரகன் தையுள்ளதாகவும்; அதற்கு அடுத்தமேற்புறணி (இந்தாவது காலாவதியில்—Post Tertiary) 600 அமரகன் தையுள்ளதாகவும் படிப்படியாக மாற்றப்பெற்றது; அப்புறணிகளில் முதுவதையே முதுவில் கூடப் பஞ்சைப்போன்ற பூசுக்களாயும்; பிறகு, பெருமைசு என்றும் கலகாப்பி புண்டு களாயும், பிறகு இல்லாத செடி விருகங்களாயும், பிறகு இலைகளோடு கூடிய செடிவிருகங்களாயும் படிப்படியாக விகளும்பமசொல்லித்தம்; உலகங்களின் சுவசத்தக்கோடுகொண்டு, அவ்வவப்பூண்டு பயிர் விருகங்களுக்கேற்றபடி முறையே முதுவில் (மனோரா—Monera) என்ற குகைமருபு ஐத்தக்களாயும், பிறகு மச்சங்களாயும், பிறகு உறையுனங்கலையும், பிறகு மாலத்குமபடியான பிராணிகளாயும், பிறகு பசு பசுவி மனுஷர்களையும் படைச்சப்பெற்றதாக ஸ்பலதமாகிறது.—(எப்படியெனில்)

ஜீவமூலத்தோடு (Oxygen) ஜலமூலத்தை (Hydrogen) துர்ஜாலாகச் சேர்ப்பதனால், ஜலம் உண்டாகிறதுப்போல; (சுவல் ஸ்வலா ஜகம்மங்க ளுக்கும் சாரீரியாகிய சாவேசுவரனது சுவாசவாடோனச் சொல்லத்தகும்) மூலகாரண பூசுக்களாகிய பிராணவாயுவையும் (Oxygen) கரிமவாயுவையும், (Carbon) ஜலவாயுவையும், (Hydrogen) உப்புவாயுவும் (Nitrogen) பெரும்

பாகமாவும்; அவைகளேகேந்தகசத்து (Sulphur) பாக்சைசத்து (Phosphorus) முதலான மூலகாரணபூதங்களை சிறுபாண்மையாகவும் சேர்த்து, மூலபிராகிருதி யோடு கலக்க; அவைகள் கலாவிட்டத்தில் திரண்டு, தாது கந்தமூல பிராணி களாகி; அவற்றின் சுவசத்துகளால் புரோடபாசம் (Protoplasm) என்னும் பஞ்சுப் பாசைப்போன்ற பிராணோற்பத்திப்பொருளைத் தோன்றம் படி செய்விக், அதிலிருந்து பிராணிகளாக வளர்கின்றன.

அந்த பிராணோற்பத்தி பஞ்சு சுப்பகாசிய புரோடபாசம் என்னும், ஜல ஜல்வி குழம்பை, தக்க குகூம் வீக்ஷணி என்னும் (Microscope) அணுகரிசினி கண்ணுடிகையக்கொண்டி சோதிப்போமாகில்; அதில்கணக்கற்ற செபிகோயும், அகேக வட்டவடிவமான அறைகளையும் காணலாம். அந்தக்கேபி அறைகளும், அவ்வறைகளுக்குள் குகூமானுக்களாகக் காணுகிறவைகளும் பிராணிகளாம்.

அந்த அறைகளில் அந்த ஸ்திதியில் இருக்கும் பிராணிகளுக்கு மனோரியா (Monera) என குகூமானு பிராணிகளென்றுப் பெயர். அவைகளுக்கு உருவமும் வருணமுமில்லை. அவைகளிலிருந்து அமீயோபா (Amoeba) என்னும் (அடிக்கடி மாறுத்தன்மையுள்ள) சுழல் குகூம் ஸ்ரீவிக்ஷோன்று கின்றன—அவைகளி லிருந்து புரோடோஜா (Protozoa) என்னும் (உருவமும் வருணமுமற்ற) குகூம் ஜல சரங்களை தோன்றுகின்றன—அவைகளிலிருந்து ஸ்பாஞ்சி—உடற் பஞ்சைப்போன்ற பிராணிகள் (Sponges) தோன்றுகின்றன—அவைகளி லிருந்து பலனக்கொடியாக்கும் (Coral Builder) பிராணிகள்தோன்றுகின்றன; அவைகளிலிருந்து வெள்ளிமச்சங்களும், (Star fish) கந்தை குண்டு புழு பூச்சிகளாகத் தோன்றுகின்றன; அவைகளிலிருந்து ஊர்வனங்களும், அவைகளி லிருந்து பகலிளும், வெளவால்களும்; அவைகளிலிருந்து மிருகங்களும்: அவைகளிலிருந்து வானரங்களும்; அவைகளிலிருந்து வாலில்லா குரகுகளும் தோன்றியபிறகு, கடைசியாக—மாணவஜாதி யாராகிய மனுஷர்தோன்றினர்—ஆ என்ன ஆச்சரியம்! சேவலம் தாதுகந்தமூலத்திலிருந்தும், அணுகுபமான அற்ப பிராணிகளிலிருந்தும், பிரபல ஞானமபெற்று பிரகாசிக்கும் பிரஜைகளை (Evolve) தோன்றச்செய்த சர்வேசுவரனுடைய சக்தி மைய வர்ணிக க யாரால் முடியும்? இக்கருத்தைக்கொண்டே துண்டித் தத்துவஞானிகள் மித்த அடுத்துக்களுக்குச் சரீரியான சர்வேசுவரன் மச்ச, உரீம், வராஹ, நாகம், வாசுகி, இராமாதி அவதாரங்கள் எடுத்த ஜகத்கோடிகளையும், கந்தகோடிகளையும் வாழ்விக் செய்கிறார் என்று வர்ணி தது வழிதி இருக்கிறார்கள்; ஆவே அப்படி உண்டான ஆதிமனுஷனுல் பிரபஞ்ச பிரஜாவிருத்தியானபடியால்—அவனே பிரஜாபதியா—என—அங்காதன் கேட்டி. ஏ, தத்துவோபதேசிகரே! உலகசிருஷ்டியைப்பற்றியும், உலக ஜீவிதகருடைய சிருஷ்டியைப்பற்றியும், சொன்னசங்கதிகளையு என்சந்தேகங்கள்நீங்கின—இனி இந்த உலகத்துக்கு சிரோபூஷணமாக விளங்கும் இந்த இந்துதேசத்தின் ஆதிபிரஜாபதியையும், அவர்களுடைய சந்ததினையும்; இந்நாட்டை ஆக்காலந்தொட்டி காணதவரையில் ஆன்மிகத்த பிரபலமரண சக்திவந்திகள், பெருகில குரு நிலமன்னர்கள், ஆன்றோர், சான்றோர், சாதுகன் முதலானவர்களுடைய பெயர்கள் முதலான விவரங்களைப்பற்றியும் சுகமிகமாகச்சொல்லி, என் சந்தேகங்கள் நீக்க வேண்டுமென மனராட—அந்தக் கலாதிதியார் கேட்டி, அக்கேவிகளுக்கு பின்வருகிறபடி சொல்லுவற்றார்.

பிரஜாபதிகள்.

பிருது, புலஸ்தியர், புலஹர், கிரது, அகரேசு, அந்திரி, தகூர், வசிட்டர் காரதர் என்னும், பத்துபிரஜாபதிகளைப்பிரம்மசிரிஷ்டத்தார்-இந்த பத்துபிரஜாபதி ளினால் அநேகமக்கள் பிறத்த; அவர்களை தருமசியமனக்களைல், இராகுபிச்சுருதி பிரம்மாத்தனது மனோ அம்சத்தினால் சுயம் பு ம து ன வ சிருஷ்டத்தார். அந்த சுயம்பு மதுவிலுளும் சந்ததி விருத்தியாக்கி தருமசியமனக்களைத் தழுவி நடக்க சத்ருபை என்கிற ஒருஸ்திரீயையும் சிருஷ்டத்தார். அப்படி சிருஷ்டத்த சதருபையை, சுவயம்புமது விவாஹம்செய்துக்கொண்டதில், அவர்களுக்கு பிரயம்விரீதன், உத்தானபாதன் என்ற ஆண்மக்களும், பிரசுதி-ஆபி என்னும் பெண்மக்களும் பிறத்தார்கள்.

பிரம்ம புத்திரரான சுயம்பு மதுவின் சந்ததிவிவரம்

உத்தானபாதர் சந்ததி.

சுவயம்பு மதுவின் புத்திரான, உத்தானபாதன் என்னும் பரதவருஷ சக்கிரவர்த்திக்கு தருவர், வட்சரர், புஷ்பாரனர், விபுல்தர், சாவதேஜஸர் காகுத்தியர், உலுமுதர், அகர், வேனதர்மர், பிருது, அந்தரத்தியானர் அவித்தனர், பிரானேவர், பரிகுத்தர், தகூபிரஜாபதி பிறத்த ஆண்டார்கள். அந்த தகூபிரஜாபதிக்கு பத்துபெண்கள் பிறத்தி - தருமராகுபதிமூன்று பெண்களைப்பெற்று மரீசியின் குமாராகிய கலியபரை மணஞ்செய்துக்கொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் தானர், நிதி அநிதி, மற்றும் இருபத்தேழு பெண்கள் பிறத்த சந்திரனை மணத்தார்கள்.

பிரயம் விரதருடைய சந்ததிகள்.

சுவயம்புமதுவின் மற்றோர் குமாராகிய பிரயம்விரதர் என்னும் ஜம் புத்திவபத்தின் சக்கிரவர்த்திக்கு ரபி, ரிஷபதேவர், பரதர், சமதி, விருத்தசேனர் தேவதாஜித்-தேவதயம்ன், பாமேஷ்டி, பிரதாஹர், பூமர், உத்திரர், பிரத்தாரர், பிருது, பிராதுசேனர், ராகதர், காயர், சித்தார்த்தர், சுமரதர், யரீசி, பிந்துமர், மது, வீரவீரமர், மாந்த, பவுனர், துவஸ்த்தர், வீராஜர் அவருடைய தாயு பிள்ளைகளும்; அந்த உத்தானபாதர், பிரியம்விரதர், என்னும் இரண்டுசகோதிரர் ளுடைய சந்ததிகள் அக்காலத்தில் ஜம்புதீபவிப மென்னும் இந்தபரதனுடைய தையும; பிளகஷ்டீபம், சாமலதீபம், குசதீபம், கிரவுன்சதீபம், சாகதீபம், புஷ்கரதீபம் என்றுதி தேசங்களையும் ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் சந்ததியான ரிஷபதேவருடைய மக்களாகிய குசவர்த்தர், இலவர்த்தர், பிரம்மவர்த்தர், மலேயர் கேதுபரதசேனர், இந்திரஸ்பிரிசி, விதர்பர், கேயர், கலியபஜஹரி, அநதரிஷ்வர் பிரபுத்தர், பிபினியாளர், அபிந்தோதர், திரானியர், குமஸர், கார்போஜனர் என்றவர்கள் தம்மம் பெயர்னால் அநேகஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்த; ஆண்டு அநேகமச்சத்தாராளுர்கள்,

சூரியவமிச சந்ததி விவரம்.

மீசு பிரஜாபதியின் குமாரனாகிய கவியபர், தக்பிரஜாபதியின் குமாரத்திடமாகிய அத்தியை மணம்புரிந்த; விசுவானேன்கிற சூரியனைப் பெற்றார். அவருக்கு வைவஸ்த சூரியன் பிறந்த, ஐயோத்தியா அரசாரார். அவருடைய குமார் இஷ்டாக்கு மஹாஜர் பிறந்தது. (திரேதாயுகம் ஆரம்பத்தில்-அதாவது கிறிஸ்துபிறப்பதற்கு முன் 3,500 வருஷங்களுக்குமுன் அல்லது இப்போதைக்குச் சுமார் 55,000 வருஷங்களுக்குமுன்) ஐயோத்திய ஸீருந்த அரசசெய்தார். அவருக்குப்பிறகு.

சூரியவமிசத்தில் ஐயோத்தியாவிலாண்டவர்களில்.

இக்ஷ்வாக்கு, நாபகன், நெடிற்றிரன், சுருசன் சந்ததிகளாகிய விசுவக்ஷி-காருத்தன் அல்லது பாஞ்சயன், அநேசு, பிருகு, விட்டலாசன் அல்லது விசுவகந்தி, யவனசுவரன், பிருகுசாகுவரன், வலயாகுரன் திருஷ்டாசுவன் அரியாகுவன், நிகும்பன், அமிதாசுவன், குருசாகுவன், பிரசன்னஜித்த, வகசுவன், மாதாத, புருகூர்ச்சன், அம்பரிவன், நாபகன், திரசதயன், அணரணியன், பிரசதாசன், அரியசன், உசமனசு, திர்தலவன், திரையநுனி, சத்யவீருதன், அல்லது திரிசங்கு, ஹர்ச்சந்திரன், உரோகிதன், அரிசன், சஞ்சன், விஜயன், விருசகன், பிருகன், பாருசகிரன், அசுமஞ்சன், திலீபன், பஞ்சதன், சுகோத்திரன், நாபகன் - அம்பரிவன், சித்ததீபன், அபுசாயு, உருதவரணன், சர்வாதாமன், சதரசன், சுவிதாசன், அச்சுமகன், மூலகன், சசாதன், இளபடன், விசுவசகாயன், சுடசுவாகுடன் திரிசங்கு, இரகு, தசாசன், ஸ்ரீராமர், இலட்சுமணர், பாதர், சந்தருசுனன், முசலானவாகன் துவாபாயுகத்தி லாண்டார்கள். அவர்களுக்கு பிறகு.

அவர்களுடை சந்ததிகள், திரேதாயுகத்தில்.

சுசன், அத்தி, மிககன், அணிலன், நாபு, புண்டரீசன், சோமதனவன், தேவரீசன், அகிராத, குரு, பரியதநுன், பலன், சலன், உருக்கன் விசகிராபன், சுங்கன், வியோசதாசன், விசுவாகுடன், ஹிரணியகாபன், புதியன், தருவசந்தி, சுதரீசனன், அக்கினியதனன், சிகிரகன், சேகரன், மருபிராச்சுருக்கன், ரசகருகன் சுந்தரி-அமர்சேனன் - சகாசரவன்-மஹாகவாத - இச்சகாசுவன் - விசுவபாவன் - பிரசன்னஜித்து-தகஸ்கர் - விஹபாலன் - விஹதசேனன் ஆண்டார்கள். பிறகு.

அவர்களுடைய சந்ததிகளில், கலியுகத்தில்.

உருசகேசுபன்-வட்சரன்-வியூவன்-பிரதி-ஸ்ரீராமன்-பாஹு-தீவாகரன்-சஹாதேவன் வீரன்-பாஹுமதி-பரிதஸ்வரன் - சுபரதிராதர் - மாருதேவன் - சுனகங்கேத்திரன் - கின்னான் - அந்தரீக்ஷன் - சுதபசு-அமிர்தஜிததா - விரஹநாஜன்-பராஹிதருமன் - கிருசஞ்சீயன் - (சுவரவடிமரத்தில் - சூரியவமிசத்தை-தாபித்தவன்) - இரணன் - ஜபன் - சஞ்சயன், சங்கியன் - சுதம்தாதனன் - இராதலன் - பிரசன்னஜித்து ; ரோமிகன் - குண்டகன் - சரிதான் - சுமித்திரன் ஆண்டவந்தார்கள். அவர்கள் சந்ததிகள்தான் கலியுகத்தில் சுவரவடிமரநாட்டில் சூரியவமிசத்தை தாபித்தவர்கள்.

சூரியவமிசத்தில் மிதலாபுரியில் ஆண்டவர்கள்:

இக்ஷ்வாகின் சந்ததியினான கிமி, ஜனகன், உதகவசு, நந்திவர்த்தனன், தேவதேவரதன், பிரகுதத்தன், மகாவீரியன், சுதருதி, திருஷ்டதேவ-அரியசன், மரு-பிரதிமகூன்- கிருதிரதன்-தேவமீஷ்டன், விபுதன்- மகாதிருதி, கிருதிரதி-மகாரோமன்- சுவணரோமன்- இரகரோமன், சேத்துவஜன்- சல்லத ஜனாஸ்-சேது-அஹமன்- சத்தியமன்- சசி ஊர்ஜனன், சத்ததவசன்-கிருதி-திரஞ்சன்-புரைஜித்த- அர்ஷ்டதேயி- சுருதியாயு, சுபாரிடன், சிரஞ்சயன், சோமாவி, அன்னைநசு, பீமரதன், சுதியரதன், உவாகு, வாகுபாதன், சவாகதன், கலங்கதன்; சங்குண்ணன், சங்கவசசு, சுபாவன், சுஸ்ரதன், ஜயன், விஜயன், இருதன், சுனயன், வீதிவியன், திருதி, பகடாசு, கிருத வன்பவர்களாம்.

சூரியவமிசத்தில் (ஆனந்த) குஜராதில் ஆண்டவர்கள்.

இக்ஷ்வாகின் சந்ததியாகிய சுருபாதி, சுசனியா, அனந்தன், ரேவதன், குகுஸ்தன் என்பவர்களே—

சூரியவமிசத்தாரில் வைசால நாட்டில் (அலகபாத்தில்)

ஆண்ட அரசருடைய சந்ததிகள்.

இக்ஷ்வாகின் வமிஷத்தைச்சார்ந்த கெழ்நிறன் சந்ததியாகிய நாபகன், பலந்தன், வத்ஸபுதி, பாஞ்சயன், பாராசானி, கனித்திரன், சுடாகபன், காகுந்தன், விம்மிதன், விஞ்சன், விவஞ்சாதி, காளிகேத்திரன், தாமீசன், அதிவிபுதி, சுருந்தைமன், ஆவிசித்த, மாருதி, —மருத்தி, ரிசந்தன், தமன், இரஜுவர்த்தனன், சுவிருத்த, கோவாலன், சுதிருதி, ஹன், சந்திரன், கோவாலன், பஞ்சுமான், வேகவசு, புதன், திரணவிதீத, விசாலன், லோமசுத்திரன், சந்திரன், தமிராகன், சிற்சயன், சஹ தேவன், கிருசாஸ்வதன், சோமபந்தன், சுமதி, ஜெனமேஜயன், என்பவர்கள் ஆண்டார்கள்.

சூரியவமிசத்தில் கபிலேநாட்டில்

பலத்தமகத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டவர்கள்.

இக்ஷ்வாகின் மூத்தகுமாரர்கள் கோகினி, கதிச்சருகில் கபிலாஜித்தை ஸ்தாபித்தார்கள். அவர்கள் சகோதிரி பிரியை என்பவளை அரிபாக்கிறார்கள். அந்த பித்தரானது சாக்கியபிரபுக்களைப்போல. அந்த சாக்கிய குலத்தில் சுதேவதேவன் என்னும் குமாரர் பிறந்தார்— அவர் கபிலேயிலாண்டுவருகிறான். கோவிபிரபுக்களுடைய சந்ததியைச்சார்ந்த மாயாதேவியை மண்பார்த்திகை; கௌதம சாக்கிய சித்தார்த்த புத்திரபிறந்தார்—அந்த புத்தர், கோனி மயிசதனன் சார்ந்த கபித்தரை என்னும் சொதையை மண்புரிந்து திரண்டொருவருடைய அரசசெய்து பிறகு சரிய-சியாகிவிட்டார். அவர் பிறப்பு கிமு 623-வருவதற்கு இருக்குமுன் என—மில்லாதது.

இத்தியாதி-இளைக்கேட்ட அரங்காதன்! ஏ, எ திராஜா! “துனிச்சந்திர வமிசததருடைய பொய்களைச்சொல்லவேண்டுமென வேண்ட!”; கல்கித்திரார் சொல்லவற்றார்—சுதனே, கேள்!

சந்திரவமிசத் தரசர்கள்.

பிரம்மாவின் குமாரர் அததிரி என்னும் நூந்திரருக்கும், சுதருதாவக்கும் சோமன், தர்வசன், தந்தாரியன் என்னும் குமாரனை பிறக்க; அவர்களில்

சோமன் என்னும் சந்திரன் பிரகம்பி மனைவியாகிய தாரையைச் சேர்ந்ததில் புதன் பிறந்தான்; அவன்சந்ததினாக்கே சந்திரவமிசத்தானென்பவர். அந்தப் புதன் குருபுவமிசத் திலகராகிய இக்ஷவாகின் சகோதரி இளை என்பவளை மணந்த புருவன், ஆயு, நகுலன், யயாதி, சம்யாதி, வியாதி, கிருதியுன்; யயாதியின் மக்களாகிய, தருவகன், தீர்க்காபிசு- அன்னு- புரு; என்பவர்களும்; யதவின்- சந்ததினாகிய சகிரசித்து- குரோஷ்டி- என- நகுலன் என்பவரானும்: சகிரசித்து சந்ததினாகிய சதசித்து- கேயன்- தருமன்- தருமேந்திரன்- சூந்தி- சகிரசித்து மகிழ்மன்- பந்திர சிரேணியன்- தார்த்தமன்- தனன்- கார்த்தவிரியன்; கன்னன்: அந்த அரண் னுடைப மக்களாகிய குரன்- குரசேனன்- விருஷசேனன்- மது- ஜயதவஜன்: அந்த ஜயதவஜன் மக்களாகிய தளசுமன்- பாதன்- விருக்ஷன்- மது- என்பவர் எனும்—அந்தமதவின் சந்ததியாருக்கு மதுகுலத்தார் என்று பெயர்.

சந்திரவமிசத்தில் காளியில் ஆண்ட அரசர்கள்.

புருவன் குமாரன் ஆயுவின் குமாரர்களாகிய நகுசன், சந்திவிருத்தன், இரம்பன், இரசி, அன்னாசு, சந்திரவிருத்தன் குமாரனாகிய சகோத்திரன், அவன் குமாரர்களாகிய கசன், கசிராஜன், தீர்க்கதபுசு, தன்வந்திரி, கேசுமதன் வீமாதன், தேவதாசன், பிரதததன், அழகன், சந்ததி, கரீதன், கசேத, தருமசேத, சதியசேத, விபு, சுவிபு, சுகுமாரன், திருஷ்டசேத, வயான கோத்திரன், பாரக்கன், பாரக்கபூமி என்பவர்களும்.

சந்திரவமிசத்தி லுதித்த கவுசிக வமிசத்தார்.

புருவன் குமாரனாகும் அமானவசுவின் சந்ததினாகிய வீமன், கஞ்சானன், சகோத்திரன், சந்தன் சுமந்தன், அச்சகன், பாலகசன், நகுஜன், குசாம்பன், ஜோதி, விசுவமித்திரன், ஜமதக்கினி, என்பவர்களும்—அந்தஜமதக்கினி, குரிய குலதிலகனாகிய இரோணு என்னும் அனுமகாராஜன் குமாரி இரோணுகை என்பவளை மணந்து பரசராமனாப்பேற்றார்—அந்தப்பரசராமர் சோ காலுக்கு முதலாசாரான்.

சந்திரவமிசத்தில் பிறந்த மதுக்கள் அல்லது யாதவர்கள்.

யதவின் சந்ததினாக்கு யாதவர் என்னும் பெயர். அதாவது புருவன் குமாரனாகிய ஆயுவின் சந்ததினான நகுலன், யயாதி, சம்யாதி, வியாதி, கிருதியுன்; யயாதியின் மக்களாகிய, தருவகன், தீர்க்காபிசு- அன்னு- புரு; என்பவர்களும்; யதவின்- சந்ததினாகிய சகிரசித்து- குரோஷ்டி- என- நகுலன் என்பவரானும்: சகிரசித்து சந்ததினாகிய சதசித்து- கேயன்- தருமன்- தருமேந்திரன்- சூந்தி- சகிரசித்து மகிழ்மன்- பந்திர சிரேணியன்- தார்த்தமன்- தனன்- கார்த்தவிரியன்; கன்னன்: அந்த அரண் னுடைப மக்களாகிய குரன்- குரசேனன்- விருஷசேனன்- மது- ஜயதவஜன்: அந்த ஜயதவஜன் மக்களாகிய தளசுமன்- பாதன்- விருக்ஷன்- மது- என்பவர் எனும்—அந்தமதவின் சந்ததியாருக்கு மதுகுலத்தார் என்று பெயர்.

சந்திரவமிசத்தில் பிறந்த சைத்தியர் என்னும் யாதவாராஜர்கள்

புருவன் குமாரனாகிய ஆயுவின் மகன், யாத- சக்கிரசித்து; குரோஷ்டி- எனன்- நகுசன்- என்பவர்களும்; அந்தகுரோஷ்டியின் சந்ததினாகிய தவசு நீலான்- சுலாதி; உஞ்சகன்; சித்திரார்தன்; சசிபிந்த; பீர்திரித்தி; பீர்திரமன் உசானன்; சிதம்பன்; உருமகவசன், பராவிருத்தி; ஐயமகன்; விதர்ப்பன்; அந்த விதர்ப்பன் சந்ததினாகிய கிருதன்; உரோமபாதன்; கேசினன்; உரோமபாதன்; சந்ததி னாகிய பப்புரு; திருதி; கேசினன்; சேதி; என்பவர்களும்— அந்தச்சேதியின் சந்ததினாக்கே சைதியர் என்று பெயர்— அந்தச்சேதியின் சந்ததியிற் சேர்ந்த தமகோசன் பாண்டவர்களுடைய தாயராகிய சூத்தியின் சகோதிரி காரதி; சிவக என்பவளை மணந்து சிசுபாலனாப்பெற்றார்.

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த சாத்துவதர் என்னும் யாதவராஜர்கள்.

புராவன் சந்ததியான உரோமபாதன் சகோதிரன் கிருதனுடைய சந்ததியின சாத்துவதர்-அவர்களாவன்—கிருதன்; குந்தி; கிருஷ்டி; விதிருசு; சருஷன்; விமோமன்; நீமூதயன்; விருகுதி; வீமாதன்; நவரதன்; சசரதன்; சருனி; சாய்பி; தேவரதன்; தேவசந்திரன்; மது; குருவமிதன்; அன்னு; பூர்வோத்திரன்; அஞ்சனன்-சத்துவதன்; அவனுல்தான் அந்த சந்ததிக்கு சாத்துவதர் என்ற பெயர் வந்தது.

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த போஜர் என்னும் யாதவராஜர்கள்.

புராவின் சந்ததியாகிய மேல்சொன்ன சாத்துவாதியின் ஏழு குமாரர்களில் ஒருவனுடைய மஹாபோஜன் என்பவன் சந்ததியில் தோன்றியவர்கள். அவர்களுடைய பிரதானப்பட்டணம் மிருதியகாவு என்பதாம்.

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த சேய்நேயர்களாகிய யாதவராஜர்கள்.

புராவன் சந்ததியாகிய சத்வாதன், விருகூனி, சுபித்திரன்; அன்னையன்; சின்னன்; சந்தியகன்; சாகியகி; சஞ்சயன்; குணியுத்தான் என்பவர்களாம்—

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணவமிச யாதவராஜர்கள்.

புராவன் சந்ததியாகிய சத்துவதன் குமாரன் அந்தன் மக்களில், பனசமானன் மாயில் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தந்தை வாகுதேவரும், அவருடைய சகோதிரியும்; பண்டவர் தாமராகிய குந்திதேவியும் தோன்றினர்—அந்தப்பனசமானன் சகோதிரனாகிய குரூன் மாயில் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தாயாராகிய தேவகியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய மாமனாகிய உம்சனும் தோன்றினர். அவர்களுடைய சந்ததினாவன்.

அந்தியாதுவின் சந்தியான சத்துவாதனுக்கு அந்தன் என்ற குமாரனிருந்தான் அவனுக்கு பனசமானன்; குரூன் என்ற இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள்.—அவ்விருவரில் பனசமானன் சந்ததியில் விதுஷன், குரூன், சமீ, பிரதச்சந்திரன் போஜன், கிருஷ்டிகள், தேவகர்பன், குரூன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் குரூனுக்கு குந்திதேவியும், வாகுதேவரும் பிறந்தார்கள்.—மற்றோர் மகனாகிய குரூன் மாயில் திரிஷ்டன், உபோதராயன், விலோமன், அன்னு, ஆனாதர்தபி, அபிசித்து. புராவசு, ஆக்கன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள்—அவர்களில் ஆக்கனுக்கு தேவகன், உகிரசேனன் பிறக்க; அந்ததேவகன் மனாகிய தேவகியை மேல்சொன்ன வாகுதேவர் மணந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பெற்றார்; உகிரசேனனுக்கு கம்சன் பிறந்தான்.

சந்திரவமிச துருவவசு அரசர்கள்.

யயாதியின் இரண்டாவது குமாரனாகிய துருவவசுக்கு வஹனி, பார்த்தன், பாணு, திரைபீசன், ஹைர்தமன், மருதன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள்—உர்ம புராணத்தின்படி தக்ஷணகாட்டிலாண்ட தென்னன் என்னும் பாண்டியர்களும் அவர்கள் சந்ததினாம்—

சந்திரவமிசத்து கார்த்தாரக அரசர்கள்.

யயாதியின் மூன்றாவது குமாரனாகிய தருக்காயுவின் சந்ததினான பப்பு, சேது; ஆர்ப்பதன், ஸந்தாரன், குமான், கிருதன், தார்த்தமன், பிரசதன், சத்தகு

மன், என்பவர்களாம்—அவர்கள் காடுகளிலெட்டி காடுகளையுண்டாக்கியதால், காந்தாரர் என்று பெயரைப்பெற்றார்கள்,

சந்திரவமிசத்தை ஆந்திர அங்க வங்க சலிங்க சிம்ஹா

பவுண்டா அரசார்கள்.

யயாதியின் நான்காவது குமாருகிய அன்னுவின் சந்ததிகளான, தாரகன், காலகன், சிறுசன், புஞ்சயன், ஜனமேஜயன், ராஜாசலன், திசுக்கு, உருக்க திருடன், வயன், சுதவசு, பலி அல்லது பலிஞ்ஞன்; ஆந்திரன் என்பவர்களாம்—அந்தப் பலிஞ்ஞன் சந்ததியிலிருந்து அங்கன், வங்கன், சலிங்கன், சிராமன், பகண்மரன் என்னும் அரசர்களான ஜனரிதாரகன்—அந்த அங்கவமிசம், அதிராஜேரிமுடிவுபெற, பாண்டவருக்கு முன்பிறந்த கண்ணன் அங்கமேசத்தன் அரசனான.

சந்திரவமிசத்தைச் சார்ந்த அங்கவமிசத் தரசர்கள்.

அங்கன், அன்னபானன், தீவிரன், தருமரதன், சித்திரரதன், சுதாநகன், பிருதலிலககன், சம்பன், அரிடங்கன், பத்திரரதன், பிரகுதிரதன், பிரகத்சுரமியன், பிரகத்பானு, பிரகன்மகன், சுயத்தனை, விஜயன், சிருதி, சிருதவிருசன், சந்திய கருமன், அதிரதன், (கண்ணன்குமாரன்) விருக்கசேனன், என்பவர்களாம்.—

சந்திரவமிசத்தில் பாஞ்சாலதேசத்தையுண்ட அரசர்கள்.

யயாதியின் சந்ததிகளான புரு, ஜனமேஜயன், பிராணவதன், புவீரன், மனசியு, பயந்தன், சுதியன்னன், பஹிகாலன், சய்யாதி-அசம்பாதி, இரட்டா சுவன், இரீதியு, இரந்திரான், அபிரித்தன், கானவன், தஞ்சன், அசிலன், தஹிபந்தன், என்பவர்களாம்—பரதன் விதாதா, பரணமரீயன், வகிதன், சுரோத்திரன், அருதினன்—அச்சமிதன், நீலன், இரிச்சன், சந்தி, சுசந்தி, புருவன், சுசு, அரிமசுவன், முஷ்கலன், சிஞ்சியன், விரிகாசன், பரவீரன், சர்பிலீயன், என்பவர்களாம்.

சந்திரவமிசத்தில் அஸ்திநாபுரியில் ஆண்ட

பஞ்சபாண்டவர்களின் விவரம்.

யயாதியின் சந்ததிகளான புரு; சகோத்திரர்; அன்சினர்; அச்சமிதன்; நீலன்; பாஞ்சால; இரீகசர்; சம்பராணர்; குரு; சுசுனசர் சந்ததிகளாகிய சந்த; சுசு; விதார்; சங்கபாமர்; சுசுசேனர்; அயதாய; அகிரோதர்; ஊரிசேசர்; திலீயர்; பரதீயர்; சந்தானு; அந்தசந்தானுவுக்கு சுந்தையால் பீஷ்மா பிறந்தார். பிறகு வியாசருடைய தாயார் சந்தியவதையை மணந்து சித்திரர்க்கர்; விசுத்திரவீரயர் பிறந்தார்கள்.—அந்தவிசுத்திரவீரயர் காகிராஜமங்களாகிய அபபாசர்; அம்பாலிையை மணந்தார்; புத்திரசந்தானமற்று இறந்ததின, வியாசர் அவர்களை அணந்ததின திருதராஷ்டிரனுர்; பாண்டவன் பூதைய பிறந்தார்கள்—அந்த திருதராஷ்டிரனுக்கு துரியோதனாதி தூதமக்களுய்; பாண்டவனுக்கு குந்தியினிடம் யுதிஷ்டிரர்; பீமன்; அர்ஜுனனுர்; மந்திரரு மனைவியாகிய மத்திரையினால்; கருவன்; சகாதேயன். பிறந்தார்கள்—அந்த பஞ்சபாண்டவர்களுள்றியில் குந்திதேவிக்கு விராஹமாவ தந்த முன் கண்ணன் பிறந்தான்;

சந்திரவமிசத்தில் மகதநாட்டிலாண்ட அரசர்கள்,

யயாதி சந்தியில் குருபஹாஜனுடைய மக்களில் ஒருவருகிய சுதன்சு, சுகோத்திரர், சியாவனர், கிரீடிகர், உபரிசெரர், விரகதாதர், ஜாசந்தர், சுகதேவர், சோமாபி, சுருதனர், அருதாயி, நீரையித்திரர்- சுசேத்திரர், விருகதகருமர், சேனை ஜித்து, அரதஞ்சுடன், வீபரா, கசி, சேமியர், சுபரதர், தருமர், சிசிராமர், திரீரசர், சுமதி, சுபாலி, சதநியஜித்து, ரீபஞ்சுடன் என்பவர்களாம்—

இத்தியாதிகளைக்கேட்ட அரங்கநாதன்: ஏ, சத்ருருவே! இனி குரிய சந்திரவமிசத்தார்களில் கிரேத, திரேத, துவாபர், கலியுகங்களில் எத்தனை சக்கிரவர்த்திகள் ஆண்டிருந்தார்கள்? அவர்கள் ஆண்ட கால விவரத்தைச் சொல்லி, என் சந்தேகங்களை நீக்கவேண்டுமென மன்றாட;—

கலாதித்யாசொல்லுமற்றா—ஏ, கவுசனபூஷண! சொல்லுகேன்!

முதலாவதாகிய கிருதயுகத்தில்

இந்த ஆரியவர்த்தத்தை மறுச்சக்கிரவர்த்தி கிருதயுக ஆரம்பத்தில் ஆண்டிருந்தார்—அவருடைய சந்தியாகிய ரபியின் குமாரர் பரதர் பட்டத்தைப் பெற்றபோத, இத்தேசத்தாகு பாதகருவம் அல்லது பாதகாண்டம் என்ற பெயருண்டாகியது—அவருடைய இருபதாவது சந்ததி விஸ்வகசேனன்—அவர்மரபில் றைவதர், வைகவது மறுக்கன்தோன்றி பிரபலராஜர்கள், குரிய சித்தார்த்தத்தில் படி அவர்கள் ஆண்டகாலம் 1,86,18,745 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது—பிறகு,

இரண்டாவதாகிய—திரோதாயுகத்தில்

குரியவமிசத்தில் இரண்டாக்கு முதல் ஸ்ரீராமர் வரையில் 56-சக்கிரவர்த்தி களும்; சந்திரவமிசத்தில், அந்தரீ முதல் யுதிகயமரன் வரையில் 46-சக்கிரவர்த்திகளும் பிரபலராச ஆண்டார்கள்—அவர்கள் ஆண்டகாலம் கி-மு-56,995 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது.

மூன்றாவது அல்லது—துவாபாயுகத்தில்

குரியவமிசத்தில் குரசு சக்கிரவர்த்தி முதல் பிரசேனஜித்து வரையில் 93 சக்கிரவர்த்திகளும்; சந்திரவமிசத்தில், தக்சேஷன் விஹதபர்வன் முதல் பரிகிதது வரையில் 23 பெயர்களும் ஆண்டார்கள்—அவர்கள் ஆண்டகாலம் கி-மு-4995 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது—பிறகு,

நான்காவதாகிய—கலியுக ஆரம்பத்தில்

குரியவமிசத்தில் ஒருக்குவியன் முதல் சுமித்திரன் வரையிலும்; சந்திரவமிசத்தில், ஜனமேஜயன் முதல் காஸ்மேகன் வரையிலும் கலியுக ஆரம்பத்தில் ஆண்டார்கள்—அதுவரையில் இத்தகாட்டார் சமயபேதம், ஜாதி பேதம், பொருளையுமற்று சமரசமாகவாழ்ந்து இருந்தார்கள்—பிறகு காலி பேதங்களுண்டாகி, குடிக்குள் சண்டைச் சச்சரவுகளுண்டாகவே, ஐகமத்தியக்கேட்டு அனனிதகாட்டாரும் படை எடுத்தவர் ஆரம்பித்தார்கள்.—

இனி அவர்களுக்கு பிற்பாடு இத்தேசத்தை ஆண்டிருந்தவர்கள் யாவரென்று அரங்கநாதன் கேட்ட, கலாதித்யார்—பின்வருகிறபடி உரைக்கலானார்—அவர்களுக்கு பிறகு அந்தர்ஞரிய சந்திரவமிசத்தார்களில் சிலா சுனகர், சிகாகர், மவுரியா

சங்கர், கனகர் என்றதி நவீனப்பெயர்களால் இத்தேசத்தை ஆண்டார்கள் அவர்களில்.

கனகஜாதியாரில்

பிரதியோதனன், பாலகன், விங்குபன், ஜனகன், என்பவர்கள் கி. மு. 916 வருஷத்தில் பிரபலமாக இருந்து 126 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு

சிகநாகஜாதியாரில்

சிகநாகன், கேகவண்ணன், கேகவந்தாமன், கேகதிராஜன், விதிமிசான், அஜாதசத்தரு, தர்மகன், உதாசன், அக-னு, கந்திவர்த்தனன், மஹாகந்தி, கந்தன் முதலானவர்கள், கி. மு. 777 வருஷங்களுமுன் 360 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள். பிறகு

மவுரியஜாதியாரில்

சந்திரகுப்தன், விந்தசான். அசோகவர்த்தனன், கவசாசன், தசரதன், சங்காதன், பத்தபலிதன், சாலிதகன், இத்திரபலிதன், தேவசர்மன், சோமசர்மன், சேஷதர்மன், விஹதரதன் என்பவர்கள் கி. மு. 315 வருஷங்களுக்கு முன் 137 வருஷங்கள் பிரபலமாக ஆண்டார்கள்—பிறகு.

சங்கஜாதியாரில்-

புஷ்பமித்திரன், (மவுரியராஜனுடைய மந்திரி) அகினிமித்திரன், சஜயத்தன், வசமித்திரன், ஆப்திரகன், பத்ரகன், கோஷாவசு, வஜாமித்திரன், ஜாகவதன், தேவபூதி, என்பவர்கள் கி. மு. 173 வருஷங்களுக்குமுன் 110 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

கன்வஜாதியாரில்-

வாகுதேவன், பூமித்திரன், நாராயணன், சுஸ்ரமான், என்பவர்கள் கி. மு. 66 வருஷங்களுக்குமுன்பு பிரபலமாக இருந்து 45 வருஷங்கள் ஆண்டி வந்தார்கள்—பிறகு.

சந்திரவமிசத்தில் மகதநாட்டில் ஆந்திர அரசர்கள் ஆண்டார்கள்.

யயாதியின் குமாரனான அன்னுராஜனுடைய 13-ம் சந்ததியாகிய பவின் அல்லதபலிஞ்சன் குமாரன் ஆந்திரன். அவன் சந்தகிகனாகிய பூதிகிருஷ்ணன், சத்தாருணியன், பிரதோசகவரன், சிவசுவாமி, சத்தாருணியன், இலம்போதரன், அபிரதாசன், சங்கரன், சத்தாருணியன், ஸகந்தாஸ்வதி, மிருஜேத்திரன், குண்டலஸ்வாதி, க்வாதிரன், புலோமலிதரன், கோஷவசு, ஹாலன், மண்டலாகாரன், புரந்தசேனன், சுந்தரன், இராஜசுவாசி, சிவஸ்வாதி, கவசமி புத்திரன், வசிஷ்டபுத்திரன், புலோபகன், சிவஸ்வாதி, ஸகந்தாஸ்வாதி, கஜானன், விஜயன், சந்திரகேசன், புலோபரவந்தம ஆண்டார்கள்—பிறகு மாநாதிபும். நந்தனுட்பட்டத்தைப்பெற்று ஆண்டார்கள். அந்தக் காலகாலப்பாண்டவ அர்ஜுனனுக்கு கி. வசந்தகி. அந்த காலகாலகால சந்தகிகளில் ஏழுபெயர் மகத நாட்டைவிட்டு புறப்பட்டு மாவ உஜ்ஜினியிலும்; பிறகு செங்கேகொண்டவகு ஓரிசா, ஓராகல், கலியாணி, விஜயகரத்திலுள்வந்த ஆந்திர ஸம்ஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்த ஆண்டார்கள்.—அவர்களில் மாவகாட்டில் ஆண்ட வித்திர

தூர்ச்சனும், போஜனும் பிரபலமான ஆங்கிராசன். தென்னாசியில் ஆங்கிர
ஸமத்தானத்தை ஸ்தாபித்தவன் சாலுக்கியன்-அந்த சாலுக்கியன்மேலே
தொன்னந்தராஜனுடைய 9-ம் சந்ததி. அந்த சாலுக்கியன் சந்ததியில் பிரபல
மானவன் கலிபாணபுரி அரசனாகிய விஜயன் அல்லது விஜயவன்-
அந்த விஜயவன் பேரன் வீரஹேம்மலன், அவனுடைய குமாரன் தாதபின்ன
ராஜன்-அந்த தாதபின்னராஜன் தான் நரபதிகளுக்கு ஆதிபதையை அந்த நரபதிகளின்
சந்ததி கௌபிறகு தெற்கே தஞ்சை மதுரையில் நாயடு ஸமஸ்தானங்களை
ஸ்தாபித்தார்கள்.

Vide Page 73 Contributions to the History of Southern
India. Part. I. Inscriptions by Dr Gustav Oppert, Ph.d.
Professor Presidency College Madras.

பிறகு சந்திரவமிசத்தாரில் சிலர் இந்தேசத்தின் வடமேற்கு மூலையிலிருக்கும்
தாஷ்மீரநாட்டில் இராஜாஜியத்தை ஸ்தாபித்த ஆண்டார்கள்—அகர்களில்.

தாஷ்மீரநாட்டில் முதலில் ஆண்ட கவுரவஜாதியார்

1266 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

கலியபமுனிவர் கி. மு. 2666 வருஷங்களுக்குமுன்பே தாஷ்மீரத்தை
நகர்க்கொண்டு ஆண்டவர, அகர்சந்ததிகளில் 53 பெயர் பிரபலமாக ஆண்டார்கள்.
அவர்களுக்குப்பிறகு சுலேமான், காசிகன், என்ற மஹம்மதியத்தாக்கிப்பிடித்து
ஆண்டவரத்தோடு, சந்திரவமிச பாண்டவர் வகுப்பைச் சார்ந்தபந்துக்கன் அவர்களை
ஜயித்த இந்தராஜாக்களை மறுபடியும் ஸ்தாபித்தான்—பிறகு அவன் சந்ததி
யில் இலகிகன், இலகிகன் சந்தரீகன், குண்டரீகன், துண்டிகன், பெத்தகன்,
மந்தகன், துப்பிகாசன், சேசிகன், தேஹிகன், கலிபுகன் லெகிகன், சேதம்பரன்
நவரங்கன், பார்கன், ஹரிசிகன், சஞ்லிகன், சுந்தகன், ஜுவரன், நந்தன்,
பக்கராஜன், ஆண்டார்கள்—பிறகு கி. மு 1045 வருஷம் கலிபுக ஆரம்பத்தில்
ஜாரசந்தனுடைய சந்ததியாகிய கோபரகன் பிரபலமாகி; அவன் சந்ததியாகிய
தாமோதரனும்; அகன் மாணபச் சார்ந்த 35 இராஜர்களும் ஆண்டார்கள்—பிறகு

கி. மு. 1709 வருஷம் பல்லவன்முதல் கவுசிகன், அபிமனியு வரையில்
ஆண்டார்கள்—பிறகு இரண்டாம்காலம்.

கோனரித்திய வமிசத்தார் 1013 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

கி. மு. 383 வருஷம் நாகபூஜன், கோனரதன், விபூஷணன்முதல் யுதிஷ்டியன்
வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

ஆகிகத்திய ஜாதியார் 162 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

அகர்களில் கி. மு. 10 வருஷம் பிரதாபதிதியன் முதல் ஆரியராஜன்
தாலத்தில் ஆரம்பமாக, மறுபடியும்

கோனரத்தியஜாதியார் பிரபலமாகி 692 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி. பி. வருஷம் 23 மேஹவானன் முதல், மாலதிதியன் வரை
யில் ஆண்டார்கள்—பிறகு தாஷ்மீரத்தில்,

கார்டேட்கர் நாகஜாதியார் 260 வருஷம் 5 மாதங்கள் ஆண்டார்கள்

அவர்களில், கி-பி 115 வருஷம் குர்லாவர்த்தன் முதல் உத்பலபிரிபுன் ஹையில் அகோ ஆண்டுவர்; அவருடைய சந்ததிகளில்.

உத்பல ஜாதியார் 84 வருஷம்—5 மாதங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 875 வருஷம் ஆதிதியவர்மன் முதல், அவனுடைய சந்ததிதின் கி-பி 950 வருஷங்கள் ஹையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு

கலப்புஜாதியர்கள் 64 வருஷம்—4 மாதங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 960 வருஷம் பாஷ்காதேவன் முதல் சிங்கதேவன்வரையில் ஆண்டபிறகு மகமதிபர் படையெடுத்து வந்தார்கள். பிறகு

நேபாள தேசத்தில் ஆண்ட இராஜர்கள்.

இத்தேசத்தின்மீது ஏனையாட்டார் படையெடுத்துவந்ததைக்கண்ட ஆரிய சந்திரகமிசத்தாரில் சிலர், மலையடாந்த காஷ்மீரநாட்டிற்குப்போய் ஆண்டதைப் போலவே; சிலர் மலையடாந்த நேபாளத்தேசத்திற்குப்போய் சுமார் 500 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்—அந்த இராஜஜிபத்தை முசலீஸ் க்தாபிதா—கேயழுவர் என்பவரும், அவர்சந்ததிகளில் சிறந்த (கி-மு 3503 வருஷம்) பூரிமேசன், ஜயகுப்தன், பிரேமகுப்தன், ஸ்ரீஹர்கன்-பீமகுப்தன்-முனிகுப்தன்-விஷ்ணுகுப்தன் ஜயகுப்தன்-பலசிங்கன்-ஜயசிங்கன்-புவனசிங்கனுதயார் ஆண்டபிறகு.

கோதர் என்னும் கிழமலைநாட்டார் ஆண்டார்கள்

அவர்களில் கி. மு. 3240 வருஷம் இலங்கன், முவல் காலிஜக்கன் ஹையில் ஆண்ட பிறகு.

நேபாளத்தில் ரூபிபலமிசத்தார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-மு 1658 வருஷம் கேவாதி முதல், கி-பி 27 பீமதேவன், ஹையில் ஆண்டபிறகு; கட்டின புராதன அரசுகடும்பதாராகிய,

அஹிரசஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 43 வருஷம் விஷ்ணுகுப்தன், கிருஷ்ணகுப்தன், பூமி குப்தன் ஆண்டபிறகு.

நேபாளத்தில் நேவாரிதஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 218 வருஷம் சிவதேவவர்மா, முதல் ஜெயததிமல்லன் ஹையில் ஆண்டபிறகு; ஜயசச்சமல்லன், இராஜிபத்தை தனது இரண்குமார ருக்குழ், 3 குமாரத்திக்குடும் பங்கிட்டேகொடுத்த; அவர்கள் காட்டமாண்டு பத்தன், புனேப என்றவிடங்களை பிரதானப்பட்டணங்களாகிக் கொண்டு ஆண்டார்கள்—பிறகு.

நேபாளத்திலாண்ட பத்தசவுன ஜாதியர்களில்,

இராயமல்லன் முதல் இரஞ்சிதமல்லன் ஹையில் ஆண்டார்கள்.

பேனமஜாதிபார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் இராணமல்லன் மரால் (பட்டமாண்டில்) இராதினமல்லன், ஜாபிரக சமசுலான், பிரசாபமல்லன், ஜெயமோகமல்லன், பாஷ்காமல்லன், கிஷோர்தீரமல்லன், ஜெயாஜ்சம்மல்லன், பிரகாசமல்லன் முதலானோர் ஆண்டபிறகு.

பத்தார்ஜா நயாரா ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் சித்திரசிபத்தான், முதல் வஷ்ணுமல்லன் வரையில் கி.பி 1654 வருஷமுதல் 1749 வருஷம் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

நேபாளத்திலிருந்து வந்தவர்கள் ஆண்டார்கள்.

பிரீத் சாராணபா முதல் இரண்டாம் விக்ரமன் வரையில் 1664 வருஷமுதல் 1816 வருஷம் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

நேபாளத்தின் தென்பாகத்தில் கமங்கலராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் நானதேவர் முதல் அர்சிச்சதேவர் கி.பி. 844 வருஷமுதல் 1323 வருஷம் வரையில் ஆண்டார்கள்; பிறகு காமதடோச்சலா கவா படை எடுத்தவருக்கு பிடித்தார். அந்த கவட்டத்தைக் கருதியே குரியசந்திரவமிசத்தார் சளில் சிலர், மகாமதியருக்கு எட்டாத கீழ்நாடுகளுக்குப்போய் மைஸ்தானம் களை வந்தாற்போயினார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள்—

வங்காளம் (கலோஜி அலலது கவுரவ) நாட்டில் ஆண்ட அரசர்கள்.

பகேரதண்டைய சந்ததிகளில் 24 இராஜர்கள் 2418 வருஷங்களும்; போதகேரிய ஜாதவரால் முதலான இராஜர்கள், 250 வருஷங்களும்; அதிரு ஜாதவரால் 11 இராஜர்கள் 714 வருஷங்களும் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

பூபாலஜாதியில், 10 இராஜர்கள் 639 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 1027 ஹூபூபாலன், கிரிபாலன், தியோபாலன், பூபதிபாலன், தனபதிபாலன், பஜின்பாலன், ஜாபாலன், ராஜபாலன், போகபாலன், ஜகத்பாலன், கோபாலன், சரம்பாலன், கோபாலன், சுரபாலன், காராயணபாலன், மகிபாலன், சிதம்பாலன், உதார்பாலன், குர்பாலன், லோகபாலன், விகிர்பாலன், மஹிபாலன், கமபாலன், விஜயபாலன் ஆண்டபிறகு; வைத்திய ஜாதியார் பட்டதாரிகள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி. 1063 வருஷம் சுசேனன், பெல்லாலசேனன், லக்ஷ்மிசேனன், சந்தேசேனன், கேசவசேனன், குரேசேனன், சாராணசேனன், லக்ஷ்மணசேனன், விஜயசேனன், கேசவசேனன், ஆண்டபிறகு; மகமதியார் படைவெத்து வந்தார்கள்—பிறகு, சந்திரவமிசத்தாரால் சிலர்,

காமரூபமென்னும் ஆசாம்நாட்டில் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் பிரம்புத்திர ஜாதியார்களில்.

தரம்பாலன், சிசுகாசன், புருஞ்சயன், குஜன், சுகிராங்கு, மிருகாங்கு, கி.பி 1494 வருஷம் ஆண்டார்கள்—பிறகு, அவரு

இந்திரவமிசத்தில்.

கி.பி 1230 வருஷம் சுபாதிராஜன் முதல 1808 வருஷம் வரையில் கமலேசுவரசிங்காதி, 42 அரசர் ஆண்டார்கள்—அகதும்பதாரே பிறகு மணிப்பூரை பிரதானப் பட்டணமாகக்கொண்டு, கி.பி 35 வருஷமுதல் ஆண்டவர் ஆரம்பித்தார்கள்.

மணிப்பூர் அரசர்கள்.

பஹதகன், கோஹி, அனு கிரகம், மணிசிபன், கனகாம்பன், காணு கம்பன், சாமுராகன், கந்தகோபன், கிசவன், ஸக்திரிசாமன், கலபிரபு, முல் ரோஹினி சகதிரன், மாஜிதகின், கம்பிரசிங்கன், தித்திரிசங்கன், நிந்தாதிசன், கீர்த்தி சிங்கன் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு அவ்விதத்திலும் மகமதியர் படை எதிர்த்தவர்கள்—அப்படியாவே.

சில அரசர் என்பாருக்குப் பந்த, இத்தேசத்தின் வடகிழக்கு, வடமேற்கு, மலபுர்க்காகிகொஞ்சுப்போய்கொஹி என்ற பெயரால் அப்புறம்பின் சார்பிறந்த ஆதிரம், மிலி, புத்தி என்றவிடங்களில் புது ஸ்தாபனங்கள் ஸ்தாபித்த ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கோஹி என்றும் அகதிரிக்குலத்து அரசர்கள்.

கி.மு 710 வருஷம் அனலகோஹன், காரமண்டலத்தைத் தாபிக்க அவன் சந்ததியில் சுயாசனமல்லன், காலன், கி.பி 14 வருஷம் அனுபாலன், (ஆதிரி பட்டணத்தைக் கட்டினான்) கி.பி 15 வருஷம் காரகதேவன், மஹாதேவன், ஜெயசிபன், கீசிங்கன், விணகசுரன், கையிரிவகன், கீடாலரான், கி.பி 695 மணிசெய்வன், மஹாசெய்வன் சந்திரகுப்தன், பிரதாபசெய்வன், மோஹன் சிங்கன் முதல் விஜயராயன், அஜிதன், முதலாவர்கள் ஆண்டார்கள், பிறகு அந்த (கோபன்) கோஹினி தாயிலிருந்து.

ஹாசவகி ஜாகியார் பட்டணைப் பெற்றார்கள்.

அவர்களில், விசாலதேவநல்லயர்கள் அனுராதாநம்புரத்திலுள்ள கி.பி. 102 வருஷம் அனுராதன், இராமராயன், சந்திரானன், கீலகம்பலன் மஹாமேகன் முதல் இராமபோஜன் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

பெருங்கி வகுப்பார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 1573 இரவ் இரத்திரன், இரத்திரபுரத்தி கட்டினவன்) கோபித்தன், இராமசிங்கன் முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்.

கோட்டவாரு வகுப்பார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 1579 வருஷத்தில் மாதசெவது, முதர்க்கிக்கு, அக்சிங்கு, சேவசெவது, இராமசெவது, மாதசெவது முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு சில அனுஹலிவார் ஜாகியார் என்ற பெயரால்.

கூர்ஜரத்தில் இராஜிபத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் அகதிரிபுராணம், ஆபரி கிரகங்களின்படி, கி.பி 896 வருஷம் வசுபிதேவனுடன், 15 வருஷம் வசுபிதேவன் பிறகு ஜோதியாஜன், பேஜராகன், முதல் சமர்தன் முதலானவர்கள் ஆண்ட பிறகு.

சவாஜாதிபார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 740 ஹனுராஜன், யோகராஜன், 841இல்
மேயிமகாஜன், வீரசிவன், மூலராஜன் முகலாதேவர் ஆண்டபிறகு

சோனகிர் இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 910 வருஷம் மூலராஜன், சமுணடி, வல்லபன், இராஜ
மாவன், முசலாதேவர் ஆண்டபிறகு.

பாருலஜாதிபார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் மூலன், பிந்தாமூலன், பலிசேவன், கருணன் முதலானோர்
ஆண்டார்கள்—பிறகு சிலா சித்தாதி, உதயப்பூர் காதலாசிரியர் மீவார்
இராணாக்கல் என்றபெயரால்.

உதயப்பூர், சித்தாரிஸ் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 750 வருஷம் ஸ்ரீரங்கேசுவரேசுவர், பேரான், மகேசுவரன்
முதல் பிரதாபசிவகு, அமீரசிவகு, ஜகத்சிவகு முதலான
வர்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்கள் பிந்தாமூலன் முதலானவர்களுடைய
தாக்கிலான பிறகு கி.பி 1350 திருவிடைமருதூர்—பிறகு சிலா

சுவாஜாதிபார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 1100 ஆண்டு முதல் பிந்தாமூலன் முதலானவர்கள் இராஜேசுவன்
நயினாபாலன், சாமுத்திராபதி முதலானவர்கள் பிறகு கருணன், சுவாமி, கமசகன்,
ஸ்ரீஹரிசுவன், மேகேசுவர், வீரபகவான் முதலானவர்கள் பிந்தாமூலன், சான்
சேனன், முதலானவர்கள் பிறகு 1350 வருஷம் பிந்தாமூலன் முதலானோர்
ஆண்டார்கள்—அதன் பின்னாலான குமாரரான பிந்தாமூலன் மலையாளத்தை
ஸ்தாபித்தாண்டார்கள்—பிறகு

கிருஹ மண்டல ராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் கி.பி 1358 வருஷம் பிரபலமான யாதவராஜனுடைய சந்ததிகள்,
அவர்களில் கோண்டிராஜனுடைய பிரதானபட்டணம் குஹாடுமன்று பெயர்.
அத்துடன் மாநகரிநட்டணத்தினரான கோபலாசர என்பவன் 1346இல்
மண்டலமென்று பெயர்ந்த ஆண்டான அவர்களில் ஜாமிராவர் வருஷங்கள்
மாதவசிவகு, 33 வருஷங்கள், ஆண்டபிறகு சனசிவகுமரையில் அநேகர்
ஆண்டார்கள்—அந்த மலையாளத்திற்கு 35 மைல் தூரத்திலிருக்கும் துய்யி
நாட்டில் சுவகுந்தாசியில் காதலாசிரியன், யுவராஜதேவன், கோகலன் கரு
தேவன், காணதேவன், அகலதேவன், காயகமன், கரசிவன் முதலானோர்
பிரபலமாக ஆண்டார்கள்—பிறகு

சூரியவமிசத்தாராகளில் சிலப் பல்லாபர் என்றபெயரால்

சுவாமிநாதம் (சூரதகதிலும்) குஜராததிலும் ஆண்டார்கள்.

ஸ்ரீராமருடைய ஸ்ரீ வது சந்ததியாடிய கணசேனர் மீவார்க்கும்பத்தை
ஸ்தாபித்த, சுமேத்திராவரையில் ஆண்டார் அவர்களில் சுமித்திரினுடைய சந்ததி

யாகிய மஹாரிது அந்நீர்தம், அகிலசேனன், கணசேனன், கி.பி 144 வருஷம் சவராக்ஷரராஜனுடன் மஹாமதனசேனன், சீலாதிதியன் முதலானோர் ஆண்டார்கள். அவர்களில் சிலர்கூரியவயிசததைச்சார்ந்த

கிரஹலோட்டி. சேசேசோத்திய அரசர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கிலோதியன் குமாரன் கிரஹா சித்தியன் பண்டிதனத்தில்திறந்து அந்நாதிபதியை க்தாபித்தான்—அவன் சந்ததியில் சேலன், முதலானோர் ஆண்டார்கள்—பிறகு கி.பி 713 வருஷம் பூபன் சித்துரைப் பிடித்து மீவாரகோஹலஜாதியை ஸ்தாபித்தான்—பிறகு.

பக்கனீர் இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 1458 வருஷம் பக்கனீர், 1474 வருஷம் சங்கரன், 1512 வருஷம் ஜயசிங்கு, 1546 வருஷம் கலியாணசிங்கு, 1573 வருஷம் இராமசிங்கு, 631 கருணசிங்கு, 1673 வருஷம் அனுமசிங்கு, 1768 வருஷம் சுரபசிங்கு, அறன் சிங்கு, முதல் ராத்திக்கு முதலானோர் ஆண்டார்கள். பிறகு சூரிய வயிசத்தைச்சார்ந்த இராமநுடைய குமாரன் சூசனுடைய சந்திசனாகிய துகவாஹன் ஜாதியார் எனபவர்களில் சிலர் வருந்து.

ஜெயப்பூரில் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி.பி 2204 வருஷம் நளராஜன், நாரவார், அல்லது சிவத்தம்பட்டணத்தை க்தாபித்த, அவனுடைய சந்ததிகளில் 32 இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு கி.பி 965 வருஷம் கூசிகாடடோலராஜன், மாதவராஜன், (அப்பரை பிடித்தார்) சூரசிங்கு அரைவட்டி ஜாபுரைகட்டினார். பிறகு இரீதுவர், குந்தலாவர், பஞ்சதேவன், மாலேசி, பிறவன், ஜாங்கேகன், நரபன், சந்தவன், ஜரின்கிடி, திரகாணன், பாலோஜி, நரகி, வரன், குட்டி, சிவகா ஜன், கிராஜன், மஹாராஜ சிவாயசிங்கு, மாதவசிங்கு முதலானோர் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

ஜெயஸ்லமி இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் சங்கிரவயிசததைச்சார்ந்த யாதவர்கள். அவர்களில் ராபன், பிரதிபாஹு, பஹுபாலன், பாலன், மகாலாஜ் முதல் கஜசிங்கு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு அந்தம் மக்யாஜிய புத்தர், கன்-என்-

அரத்தாரைக்கேட்டு: ஏ, தீவரத்தி: ! உலவித்திய சந்திசன், சூரிய சந்திரவயிசத்தார்கள் இந் தமைய வடமேற்கு வடக்கு மலைகளுக்கேகி புதராஜ்ஜியங்களை ஸ்தாபித்தவர்—பிறகு, மத்திய கிளையும் தென்னுட்களிலும் எவையோர் ஆண்டார்களோ தெரியவில்லை அவர்களைப்பயர்களைக்கொல்லி என்சந்தேகங்களை நீக்கவேண்டுமென மன்றாட,”

சீலாதித்யர் அமயில்வருகிறபடி சொல்லுமாறு—

சேமுகனேன் கேள்—இந்தாட்டின் வடபாகங்களில்மகம்மதியர் முதலான வணிகாட்டார்கள் கதேசிகளைக்கொக்குவதற்கு அதிகவசதியானவைகளைக் இருந்தபடியால்; அவைகளைவிட்டு, மத்தியபாகங்களிலும் தென்னுட்களிலும்வந்து புதுஸம்மதானங்களை க்தாபித்தார்கள்—அவர்களில் முதன்மைமன்னார்கள்,

மாளவநாட்டில் (உஜ்ஜீனியில்) ஆண்ட

ஆந்திர அரசர்கள்.

மகதநாட்டில் ஆண்ட ஆந்திரர்களுடன் பெளத்தமதச்சண்டைச் ச்சரவுகளினால், ஏழு ஆந்திரர்கள் மகதநாட்டைவிட்டு தெற்கேகொந்து புது ஸாஸ்தானங்களை உதாபித்தாண்டதாக முன்சொன்னோரால்லா? அப்படிவந்த ஆந்திரர்களில் முன்னையமானவர்கள் மகாவநாட்டில் (உஜ்ஜீனியில்) ஸமஸ்தானங்களை உதாபித்தவர்களாம்—அவர்களில் (கி-மு 840 வருஷம்) தனஞ்சயன் ஜித்சகந்திரன், சமுத்திரபாலன், நாவாஹன், பூதிராஜன், சூத்தியபுலன், பிரம்மராஜன், ஆதிராபன், சகசிகுசேனை, ஹமீரன், கந்தரூபன், (கி-மு 86 வருஷம்) விக்ரமாதித்தன் ஆண்டார்கள்—அந்த விக்ரமாதித்தனுக்கு பிறகு (கி-பி 44 வருஷம்) சந்திரசேனன், குரியசேனன், கனகசேனன், சந்திரபாலன், மஹேந்திரபாலன், கர்மசந்திரன், விஜயாநந்தன், சிந்தலனும் ஆண்டபிறகு அந்தசகலனுக்கு பேரரசன் பிறந்து கி-பி 540-இல் ஆண்டான் (மற்ற விவரங்களை இந்தக்கிரந்தநிலை 13-20 வது பக்கங்களிலாவில் பார்க்கவும்.) பிறகு

உத்கலதேச ராஜர்கள்.

என்ற பெயரால், ஜனமேக்யன், திருக்ஷீரன், அபிவாஜன், விசித்திரவீரன் அபியனிய, சந்திரஹன், களிக் இராஜன் ஆண்டபிறகு; அவன்ருடையபந்தில் யயாதிகேசரி எனபவன் கேசரிவமிசத்தை ஸ்தாபித்த; அவன்சந்ததிதன் கடகபுரியில்.

கேசரிவமிச ஜாதியார்களாக ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 141 வருஷம் பத்தகேசரி, திருபுலகேசரி, கிரீவலதேவன்; பீமதேவன்- தனபாலன் ஆண்டபிறகு; கி-பி 473 வருஷம் யயாதிகேசரி ஜெடபுரத்தைகட்டி ஆண்டான். பிறகு அவன்சந்ததிகளில் காராஜகேசரி, அந்தகேசரி, 617 இலும் லலித இந்திரகேசரி (புலனேசுவர கோயிலைகட்டி) அவன் சந்ததிகளில் 82 இராஜன் 455 வருஷங்கள் ஆண்டு, கடகபுரியை (கி-பி 989 இல்) புதிதாகக்கட்டி அந்தபிரபலமாக அழிந்தார்கள், பிறகு அந்தகடகபுரியில்,

சங்கலமிசத்தார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் 1131 வருஷம் சாங்கதேவன், கககேசுவரதேவன்- அளங்க பீமதேவன்- இராஜேசுவரதேவன்- இராஜசிங்கதேவன்- என்பவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு அங்கு.

ஐந்துநாசிகங்கள், அல்லது காராஜாஜர் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1451 வருஷம் கபில இந்திரதேவன்- புருஷோத்தம தேவன்- பிரதாப ருத்திரதேவன்- கோவிந்ததேவன்- பிரதாபசங்கிரதேவன்; கசிங்கதேவன்- ஹரிச்சந்திரரகுநந்ததேவன்- ஆண்டபிறகு அங்கு-

புவிவமிச கருடராஜர் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1580 வருஷம் புருஷோத்தமதேவன்- பிறகு கசிங்க தேவன்- கங்காதரதேவன்- பலபதிரதேவன்- முருந்ததேவனும்-பிறகு அவர்கள் அன்றியில் சில சிங்ஹ ஜாதியார்கள் தூட்டியில் ஆண்டார்கள்—அவர்களில்.

காலபுஜி- அல்லது காலகன்னர் வகுப்பில் சகாப்தம் 1078 வருஷம் விஜயதேவன்- முராசிதேவன், சங்கமதேவன்- முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்— அவர்கள் சந்தியில் சிலர்; தாவரகமுத்திநீர்தில் சகாப்தம் 1118 வருஷம் யாதவ வீரபல்லாண்- 8 ரசிம் மன்- முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு தேவகியாதவர் என்றபெயரால் சகாப்தம் 1110 வருஷம் பாலமுதேவன்; இபத்தங்கேசவன், கின்னரதேவன், சுகாரதேவன் முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்களுக்குமுன்.

காலங்கியஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் மகதகாட்டில் ஆண்ட ஆக்கிரர் சந்தியிலிருந்து தெற்கே வந்த ஒருகிளையார்—அவர்கள் பாண்டவா அர்ஜுனனுடைய 83-வது சந்தியாகும்—சந்திராஜனுடைய கோணசந்திகன், ஆதியில் ஜெயோத்தியாவில் ஆண்டபிறகு—கி-பி 566 வருஷம் விஜயாதித்தியன் தெற்கேவந்த ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபிக்க, அவன் மரபில் ஜயசிம்மன், புத்தவர்மன், கீர்த்திவர்மன், மங்கலேசன் முதலானவர்கள் பிரபலமாகி ஆண்டார்கள்—அவர்களுள் கீழ்பிரிவார் சோழராஜர்களோடு சம்பந்தம்செய்துக்கொண்டார்கள் (மற்ற விவரங்களை இந்திரந்தத்தின் 20 முதல் 27 வது பக்கங்களில் பார்க்கவும்)—பிறகு அவர்கள் சந்திகளில் சிலர்.

காலநீரிய ஜாதியாராக ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் மகதகாட்டு ஆந்திரருடைய மற்றோர் கிளையார். அவர்களில் புத்தமொறாரான் மைஸ்தானத்தை கட்டிச்சே; அவன்மரபில் சங்கரன், ஜோதிசிங்கு, பிராமாதி கி-பி 1128 ஆம் பிரபலமாகி ஆண்டார்கள்—ரபதிகளுக்கு தலைவனாக கலியாணபுரியில் ஆண்ட விஜயன், அல்லது விஜ்ஜலன் அந்த வகுப்பைச்சேர்ந்தவன்—(மற்ற விவரங்களை இந்திரந்தத்தின் 28 முதல் 30 பக்கங்களில் பார்க்கவும்)—பிறகு.

கபிலேசுவர கஜபதிராஜர் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1451 முதல் 1461 வருஷம் கபிலேசுவர கஜபதியும் பிறகு, வீரபத்திர கஜபதி, பிரதாபநுத்திர கஜபதி முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள் (மற்ற விவரங்களை இந்திரந்தத்தின் 30-37 பக்கங்களைப்பார்க்கவும்.)—பிறகு

ஓங்கல் கணபதி இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கிருபுவனமல்லன், புரோளிராஜன், பிரதாபநுத்திரன், முதலானவர்கள் பெரியகோயில்களைக்கட்டிபிரபலமாக 370 வருஷம் ஆண்டுவந்தே; கி-பி 1221 வருஷம் மகமதியர்வந்துக்கொக; அந்தகாலத்தானத்தின் தளகத்தாக்களாக இருந்த ஹரிஹரன்-புக்கன் முதலானவர்கள் ஆனகுத்தி, விஜயகரத்தில் போய் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை இந்திரந்தத்தின் 31 முதல் 35 52 6 வது பக்கங்களில் பார்க்கவும்)—பிறகு:

ஆனகுத்தி அல்லது விஜயநகரத்தில் ஆண்ட

ஆந்திர நரபதிகள்.

சந்திரவயிச கூத்திரிய ஆந்திரர்களில் ஒருகிளையார் ஆனகுத்திக்குவந்த நரபதிஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்த ஆண்டார்கள்—அவர்களில் கி-பி 1034

வருஷம் சந்தராகன் சந்தாபுரத்தைக்கட்டி ஓங்கலில் ஸமத்தானத்தை ஸ்தாபித்த, அவன் சந்ததியாகிய விஜயராஜன் கி-பி 1118 வருஷம் விஜயநகரத்தைக் கட்டி ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தான்—பிறகு விமலராயனு, காளிமதேவராயனு இராமதேவராயனு, பூபதேவராயனு ஆண்டார்கள். அப்போது மகம்மதியர்கள் தாக்க, இராமதேவராயனுடைய சந்ததிகள் தளவாட்டிற்கு போய்விட்ட; அந்த விடத்தில் சக்கிரவர்த்தியாதவருங்கூடுதலுடைய சந்ததியாகிய புக்கனை கி-பி 1334 வருஷம் விஜயராணிப் பிள்ளை இராஜகுலத்திலிருந்து அந்த புக்கனை மரபில், ஹரிஹரன், தேவராயனு, வீரவிஜயராயனு, தேவராயனு, மல்லிகாராஜன், ஹரிஹரன், பிரவுடதேவன், இராஜசேகரன், ஆண்டுவந்த பிறகு—அந்த விஜயநகர புராதனம்மத்தானபதியின் பூர்வசந்ததியாகிய கி-பி 1490 லும் காளிமதேவராயனு, பிறகு காளிமதேவராயனு, கிருஷ்ணதேவராயனு, அச்சுததேவராயனு, சகானிவராயனு, இராமராயனு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள். (மற்ற விவரங்களை இந்திரந்தத்தின் 37 வது பக்கம் முதல் 120 வது பக்கங்களில் பார்க்கவும்.) அந்த காலங்களின் சந்ததினாகிய அச்சுததேவராயனுடைய நெருங்கிய பந்தக்களே பிறகு சஞ்சை-மதனர முதலானவர்களில் காளிமதேவராயனுடைய பந்தக்களே ஸ்தாபித்தார்கள்—அப்போது.

தேவநாட்டில் (மலையாளத்தில்) அண்ட அரக்கர்கள்.

ஆதிபெருமான் 12 வருஷங்களுக்கும், காளிமதேவராயன் 12 வருஷம், சோழன் பெருமான் 37 ஆம் ஆண்டு, தளவாட்டபெருமான் 13 ஆம் ஆண்டு, ஆதிபெருமான் 12 ஆம் ஆண்டு, பெருமான், குஞ்சனபெருமான், கொட்டபெருமான், மதவபெருமான் 12 ஆம் ஆண்டு, எரியபெருமான் 12 ஆம் ஆண்டு, காளிமதேவராயன் 4 ஆம் ஆண்டு, காளியன் பெருமான், வல்லப்பெருமான் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

திருவநந்தபுரத்தில்.

அவர்களின் பந்துக்கள் பாண்டிச்செருமன், வீரமார்த்தாண்டவர்மன், உதயமார்த்தாண்டன், ஆதித்யவர்மன், வீரமார்த்தாண்டன், எரிவார்மன், கேரளவர்மன், உதயவர்மன், முதலாஜவர்மன், வீரமார்த்தாண்டன், ஆதித்யவர்மன், எரிவர்மன், மார்த்தாண்டன், உதயமார்த்தாண்டன், கேரளசேகரன், ஆதித்யன், உதயன், வீரன், வீரபாண்டி, இரவிவர்மன், உன்னிகேரளவர்மன், ஆதித்யவர்மன், உதயவர்மன், இரவிவர்மன், உன்னிகேரளன், இரமவர்மன், மார்த்தாண்டவர்மன், இரமவர்மன், பலராமவர்மன், காளிவர்த்தி, இரமவர்மன், மார்த்தாண்டன், குகமணி 15ம் இரமவர்மன் 1848 ஆம் பதமகாபலஞ்சி பலராம குலசேகரன் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை 2ம் கண்டத்தில் பார்க்கவும்.) அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆண்டவர்கள்.

சோழராஜர்கள்.

ஹரிவர்த்தி மென்னும் கிரந்தத்தின்படி சோழர்கள் சந்திரவர்த்திகள். அவர்களில் கி-பி 855 வருஷம் விஜயநகரராயனு; பிறகு ஆதித்யன், வீரசோழ நாராயணன், ஹரிஜயன், தசோதித்யராயன் பந்தக்கள், திவியராயன், இராஜ ராஜேந்திரன், இராஜேந்திரன், கரிகாலன், இராஜராஜசோழன், வீரசோழன், விக்கிரமசோழன், குலத்தங்கன், விருமதேவன், கரிகாலன், சக்கிர வர்த்தி, குடமணி, குசின், கராமண இராஜன், யாவதியன், இராஜராஜன், விஜயநகர

தித்தியன், விக்கிரமாதித்தியன், குலத்தங்கன், கங்கைகொண்டகான், குண்டலன், சாரங்கதரன், விக்கிரமன், ஆதெண்டன், இராஜசிகான், விப்ரதேவன், ஆந்தகர்மன், இராஜேந்திரன், குலத்தங்கன், பராக்கிரமன், குலத்தங்கன், தேவன், சகிசேகரன், சிவலிங்கன், கரிகாலன், பீமசேழன், திருநாளுன், வீரமார்த்தாண்டன், கீர்த்திரத்தனன், ஜயன், கனகன், சுந்தரசோழன், காலாசலன், கலியாணன், பாந்தரசோழன், விஜயன், விநேசங்கயகன், உத்தாண்டி, சுருணன், பிரபாகரன், குணசரன், சதீபணி, ஏகாம்பிரன், மனோஹரன், சந்திரராஜன், விஜயகாந்தகோபாலன், இராஜகுமாரபங்கயன், இரண்டயன், தாயுமானவன், தருமவர்மன், விஜயாலயன், ஆதித்யாதேவசோழன், பராக்ரதன் அல்லது கோபகேசரிவாயன், அல்லது வீரநாராயணன், இராஜாதித்யன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், இராஜதித்தன், ஆதிச்சிவவர்மாமகாநாதகன், பரகேசரிகர்மன், குலோத்தங்கன், ஜயதரன், விஜயாதித்யன், வீரசோழன், குலத்தங்கன், இராஜராஜகுலத்தங்கன், விக்கிரமன், சுருமிசண்டசோழன், முதலாண்டகன் ஆண்டார் கள் (மரதவிகரங்களை இராஜரத்தந்தன் 2-ம் காண்டத்தல் பார்த்தவும்.)

மதுரையில் முதலில் ஆண்டவர்கள்.

பாண்டிக்குப் புசும்பெற்றப் பாண்டியர்களுக்கு முன் மதுரையில் முதலில் மஹிராஜர்கள் என்றபெயரால் 13 பெயர்கள், 239 வருஷகாலங்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்களில் உதிபஹாராஜன் 18 வருஷங்களும், ஜெயதேவன், லோமிதராஜன், (10 ஆள்களும் ஆண்டகாலத்தல்) மதுரைகேயில் கோபுரங்களைக் கட்டினான் கங்கதேவன், வாமதேவன், தாழ்முந்தான்- பட்டிவீரன்- ஸ்ரீதேவாராதன், மாலிகார்ஜுனன், ஆந்ரயன், மஹாசுத்திதன், விசுவேசுவரன், கி.பி 950 வருஷம் சந்தர்ப்புதி 9 வருஷங்களும் ஆண்டபிறகு மதுரைக்கு பாண்டியர்கள் வந்தார்கள் —

பாண்டிய இராஜர்கள்.

அந்தப்பாண்டியர்களும் சந்திரவமிசத்தரர்களே. அவர்களில்- குலசேகர பாண்டியன், மலயத்தகஜன், சடாநகை- உகிரன், வீரபாண்டியன், அபிஷேகன், விக்கிரமபாண்டியன், இராஜசேகரன், குலோத்தங்கன், அனந்தகுணன், குலபூவணன், மருதிபுலகன், ராஜராஜேந்திரன், ராஜேசுவரன், ராஜகாம்பீரன், பூர்த்திபன், புருஷாரதன், பிரதாபன், சுந்தரபாதசேகரன், கருணை, இராஜராஜன், சுருணை, சித்திரவீரன், சித்திரபூவணன், சித்திரத்தகஜன், சித்திரவாமன், சித்திரசேகரன், சித்திரலிங்கமன், ராஜமார்த்தாண்டன், ராஜகுடாயணி, ராஜசாதலன், தருஜாஜகுலோத்தங்கன், ஆயுதபீலீனன், ராசகுஞ்சரன், பராசபாங்கரன், உகசேசனன், பரூசேசனன், சதுஞ்சயன், பீமதரன், பீமபராக் கிரன், பிரதாபயாதாரண்டன், விக்கிரமன், உயுத்தசோலாஹலன், அநிலவிசுவமன், அநலகீர்த்தியன், கீர்த்திபூவணன்; கமிசசேகரன், கமிசகுடாபாணியன், பிரதாபகுடசேனன், கமிசத்தகசன், ரிபுமந்தனன், சோழவமிசன்; சோழகமிசன், பாண்டிய கமிசாந்தசன், கமிசகுடாபாணியன், குலோத்தகசன், கமிசவிபூவணன், சோமகுடாபாணியன், குலகுடாபாணியன், ராசகுடாபாணியன், பூபகுடாபாணியன், குலேசயன், அர்மாதரன், சகங்கரன், வீரபாஹுயன்; விக்கிரமன், காபிபாண்டியன், குலகுமன்; சந்திரன், கானுனியன், புருஷேந்திரன்; சத்தகுஞ்சரன்; குலபீசயன்; வலையல 75 பாண்டியர்கள் ஆண்டார்கள்

பாண்டியர் (வைப்பாட்டி மக்கள்) ஆண்டார்கள்.

பிறகு அந்தப்பண்டியர் ஊர்ப்பாட்டிக்கு குமாரசானில் சோமசேகரப்பண்டியன் ஸ்பூசகந்தான்- குமாரசேகரன்- குமாரசந்தான்- சுந்தரதேவன்- வனமுதலான- மெருகந்தான்- பந்தவாமன்- சந்திரகுப்தபன்- மீனகேதன்- மீனததுவன் மகாதேவன்- பந்ததாண்டன் குமரபந்தன்- சந்திரகுப்தபன்- குண்டன்- சாருபீகரன்- சதருசபிஜானன்- வீகர்பன்- வீரபாபு-யன்- மருதகரத்தான்- வீரமியன், வம்சகுப்ததவன்- அத்வீரபன், குலகந்தன்- சோமசேகரன்- சோமசந்தன், திராசரன், திராசருத்தன், திராசேகரன், திராசகர்மன்; திராசமோவியன், கரிசரன், குமாரசிபிஜானன், வீரேதன், பந்தபரன், கருணாகரன், பரகீரன், உமாசந்தன், மரத்தவன், சந்திரசேகரன், சோமசேகரன்- கனையில- குண்டாரிகன்- (மதரவிகரன்- தந்திரந்தன்- இரண்டாமாண்டத்தில் பாரகவன்.)

அப்படி சேரவேண்டியவர்கள் பிரபலமாக ஆண்டுக்குவந்துள்ளும்
பின்னும், பல்லவர், பாண்டியர், கொங்கர் முதலான சில ஆதரவியர்கள்
ஆண்டார்கள்—அகரங்களில்.

பல்லவராஜர்களில்.

விஜயகாந்தகர்மா, விஜயபுத்தகர்மா, முரல் க்கார்தகர்மா, வீடவர்மா, சிம்மகர்மா, விஷ்ணுவர்மா, ஸ்காந்தகர்மா, சிபிவர்பா, கந்தகர்மா, செவ்வண்ணு கர்மா. மஹேந்திரகர்மா, நாசியகர்மா, மஹேந்திரகர்மா, பரேசகர்மா, நரசிம்மகர்மா, சந்திகர்மா, பல்லவபல்லாந்தி, பராக்ரீகர்மா முலான திருபதபெயர் ஆண்டார்கள் (பற்றவிகரங்களை இண்டாங்காண்டத்தல் பார்த்தாவம்) பிறகு

செவ்வந்திராட்டரசர்கள்.

கோயமுத்துருக்கெதிர்த் கருநல் கொக்குநாட்டரசர்கள் ஆண்டார்கள்—
அகள்ளில், வீரையசக்கிரவர்த்தி, கோவிந்தராயன் முதல் கிருஷ்ணராயன்,
கலாகல்லபராயன், கோவிந்தராயன், சதர்ப்புகளறெவன், திருவிந்தராயன்,
கொங்காணிவராயன், மாறக்கராயன், ஹரியாயன், பாகுலாதிசாயன், கரிமம்
ராயன், விஷ்ணுசேகரபகீர்த்தன், பிரீகுலாந்தரதராயன், மாறகராயன், கிருஷ்ண
கர்மன், கொங்காணிசுந்தராயன்; தருவிந்திராயன், மூலச்சராயன், பிரபலுத்தி
ராயன், திருவிசகிரமராயன், பூவிசுசமராயன், கல்லபராயன், கககர்மராயன்,
இராஜகோவந்தன், கந்திராமன், சிகராயன், பீருதிவகொங்காணி, விஜய
திதியன், மல்லதேவன், காந்தசேகன், சந்திவகாக்கன், குணலுத்தாயன், கல்ல
சேகன், காலிங்கராயன் கரையிலேயு பெயர் ஆண்டார்கள்—(முற்ற விகுந்
தனை இரண்டாமகாண்டத்தில் ப. ரக்கவும்.) பிறகு

மைதூர் இராஜர்கள்.

அப்படி கொங்குநாட்டை ஆண்டிருக்கையில் மைசூர் ஸுமஸ்தான்நாத
பாத்தலுவுஜிதயம் ஆண்டார். — அவர்களில் கிபி 1399 கருவடி மீதியு
டைபார். ஹர்பெட்டரஜர், தியரஜர், சாயரஜர், பெட்டசாயரஜர்,
அப்பாணை சியரஜர், கிருஷ்ணரஜர், ஹர்சாயரஜர், ஆப்பனேயருஜைட்ட
தேவரு, சுகதேவரு, . சந்திரவரஜர், பெட்டசிரவு, ணரஜர், நெய்வேலு,

பெட்டிலையையார், இராசசுடையார், காந்திராசர், நரிகுமரராசர், சாமராசர், இராமராசர், கந்திராசர், சாமராசர், சிக்கிரிநாட்டாராசர், சாமராஜேந்திரர், 1804 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 18-ஆம் திகதி பிறந்த பித்திராசுடையார் இப்பெட்டிலையையார்—(மற்றவர்களை இரண்டாமாண்டத்தில் பார்த்து) பித்திராசு

பில்லாலாஜிகள்.

ஆகவே நமது சர்க்கார் அறிந்த இடங்களில் பலலாலசாதிபார் என்ற பெயரால் சிலர் சமையல் செய்து விற்கக்கூடிய இராசாசனா; மேற்கூறியவாய்க்கு மேலும் சிறிய கடைகளில் ஆசனாக்கள் அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் இ.பி. 1948 இலும் வரலாற்றுச் சான்று இராசனா, வீணைத்தாப்லல்லன், எரியக்கால்லன், விவர சிவசுந்தரல்லன், விசுவநாதன், வீரபல்லவன், வீராசாமின், வீரசேகரன், வீரகாசிம்மா பல்லவன் ஆண்டார்கள்—(மதறியவர்களைச் சந்தர்த்தம் 2-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்) அப்போது

நாயடு காடு ஸமஸ்தானம்.

தகவணதேசசபை அங்கப்பிரபலமாக பிரகாசித்ததோழியை உயர்களுடைய
ஸமஸ்தானங்களாக, ஸ்தலங்களில் எதிர்ப்படைத்தவரே, அங்கும்கூடுக்குஷ்ட
நித்திரைகள் அங்குதர அநவகளை நீக்கி, தங்கைய பரிபாலனம் செய்ய
வேண்டியபடிமை, அப்போது அங்கப்பிரபல ஸ்தலத்திலிருந்து விடுபடாத கப்பதி
ஸமஸ்தானத்தானுடையதே யிருந்தது. ஆகவே—அந்த கரபதிகளை தமது
பங்குகளில் சிலவற்றை ஒத்திடுகின்ற பிடியிதனுப்பினார்கள்—அப்படியியரிச்சுவ
களில் அங்கதேசவரையுடைய மைத்தனரி திருமலைப்பள்ளி மனாபுரிந்த
சுவப்பிரபலி, கோழுறு—அப்பிதஞ்ஞாநான விடவகளுக்கு அரசனாகவுமு
றுப்பாக்கி இருந்தனவையிதென்கி, கெவ்வாள் முதலான பிராந்தியங்களுக்கே
துகவுமு, கைம் விசுவராததாயி மதனுப்பாண்டிய நாட்டிற்குரதனுக்வுமு
தியித்தாரர்கள். அப்படியியரிச்சுவர்களில்

தஞ்சாவூரில் அண்ட நாயடு அரங்கத்தில்.

இ-பி 1530 இல் மன்னப்பன் பித்தூர் அரங்குமாரர் அச்சுதங்கமங்கம் இரத்தநாயகியும், விதுவாண்டியகமலம், மனஞ்ஞாயகம், அரங்கிநாயகியும், செங்கமலகாசநாயகியும் ஆண்டார்கள். இவ்விவரங்களைப் பற்றி வரலாற்று-மேல் கண்டதில் பார்த்தாலும் பித்தூர்.

மதுரையில் உள்ள நாயடு அரங்கம்,

இ-பி 1559 ஆம் விசுவகாதையரி, குராகிருஷ்ணப்பரையரி, பெரிய வீரப்பரையரி, விங்கப்பரையரி, முத்துகுருஷ்ணப்பரையரி, முத்துவீரப்பரையரி, தருமலையரி, முத்துஅனந்தரையரி, வடக்காதையரி, முத்துவிங்கரையரி, இரங்ககுருஷ்ணப்பரையரி, ரங்கமாளா, விசுவரங்க செங்காதையரி, மீனாட்சி அம்மாள், பவானுகிருஷ்ணரையரி, ஆண்டார்ன் அளவர்களுடைய பந்தங்களில்

இலங்கையில் ஆண்டாரிகள்,

நிலர் இலங்கைத்தீவின் ஆண்டுகள். அவர்களில் வீரபுரம் மஹாசா
காண்டசாஸ்திரி, அங்குலங்குச்சா, கீததிரிமஹாசா, இராசாதிசா,
புத்திரமஹாசா, முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள். பிறகு

வெங்கடகிரி இராஜர்கள்.

என்னும்பெயரால் கி.மு.கே வெங்கடகிரியில் செவர் ஆண்டார்கள். அவர்களில் விட்டலராயபி, தர்மராயபி, வனமராயபி, வரதமராயபி, சின்னமராயபி, மதனன் வேதகிரி, குமாரமதனன், சின்னமராயபி, பாச்சிமன், சின்ன சிமன், அதுபோதகர்வசிமன், தர்மன், தி.மன், கிட்டிதகன், அதுபோத, தர்வ சிவன், தர்மன், தி.மன், கிட்டிதகன், அதுபோத, மதனன், குமாரமதன், திர்வாணன், குமார தி.மராயபி, படமோண்டராயபி, சென்னப்பராயபி, வெங்கடகிரி, இராயப்பன், பெணுகொண்டராயபி, சென்னப்பராயபி, சென்னப்பராயபி, குமாரவச்சன், குமாரவச்சன், பஞ்சாநவச்சன், பெச்சளசமன், 1801 குமார வச்சமராயபி, பஞ்சாநவச்சமராயபி ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை இந்தத் தீர்மானத்தின் பரக்கவம்) அப்போது

கரணாஸ்திரியில்,

மேல்கொண்ட வெங்கடகிரியாபாஷ் வலே ராஜாஸ்திரியில் துனிசல ஜாபியாயி, மாதராயபி, வல்லபராயபி, நாமராயபி, அப்பாயிராயபி, அண்ணமராயபி, வெங்கடப்பராயபி, வீரப்பராயபி, வெங்கடப்பராயபி, சென்னப்பராயபி, தாமராயபி, குமாரவெங்கடப்பராயபி, தாமராயபி, மதனன், பெத்த வெங்கடமராயபி, குமாரமாதவெங்கடமராயபி முலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை தீர்மானத்தின் பரக்கவம்)

இராமநதபுரத்திலாண்ட சேதுபதிகள்.

தகண இந்தியாவின் வடக.குதிரிக்கு சிறந்தகுதிரிகளில் நாயகிஎனும், மைசூரமு மலையாளத்தாரும் ஆளுகையில்; செற்கே சிலா சேதுபதியினம்ஸ்தானம் ஸ்தாபித்த ஆண்டார்கள் அவர்களில் சி.பி 1604 இலும் சண்டயகந தேவர், பிறகு குட்டன்சேதுபதி, தளவாய்சேதுபதி, தினகரதேவர், நாமயண தேவர், விஜயநகர சேதுபதி, குரியசேதுபதி, இரகுநாதசேதுபதி, திருவுடைபிசேவர், சாண்டிசேவர், பாபிசிக்ரதேவர், குபதேவரும், குமார முத்தவிஜயநகரசேதுபதி, இரகுநாதசேதுபதி, செல்வத தேவர், முதலாபிசேதுபதி, முதலாபிசேதுபதி, மங்கலேசுவரி நாச்சியார், அண்ணாசாமிசேவர், சிவசாமிசேவர், இராமசாமிசேவர், மங்கலேசுவரி, முதலாபிசேவர், முதலாபிசேவர், தாராநாதசேதுபதி, பர்வதவர் கிணரி நகரிலா, (மேல்கொண்ட சிசேவர் மாதிரி) முதலாபிசேவர் சேதுபதி, பூதேவரணி பர்வதபதி, இரகுநாதசேதுபதி வரையில் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை இந்தத் தீர்மானத்தின் பரக்கவம்) பிறகு

புதுக்கோட்டை தொண்டாமான் அரசர்கள் ஆண்டார்கள்.

இந்தொண்டமான் அரசர்கள் இராமநாதசேதுபதிக்குடைய பந்துக்கள்— அவர்களில் பல்லவராய தொண்டமனுக்கு சந்தந்தகாரியாக இருந்தவராயபி புதுக்கோட்டையைக் கெடுத்தார். பிறகு 1673 இலும் முதல் இரகுநாதசேதுபதி சேதுபதியின் பந்துவர்க்கத்தில் திருமலைதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், பச்சைதொண்டமான், தாண்டகதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், திருமலைதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், சந்திசேதுதொண்டமான், சிங்கிரிதொண்டமான், தாண்டகதொண்டமான், பல்லவராயதொண்டமான், இரகுநாததொண்டமான், விஜயநகரதொண்டமான்

மாண். இராஜவீரபரஞ்சனதொண்டமான், இராஜவீரபரஞ்சனதொண்டமான், விஜயரஞ்சனதராயபஹாதர், திருஞானராயதொண்டமான், திராயசகர தொண்டமான், இராஜமார்த்தாண்ட பைரவதொண்டமான்பஹதா, 1897-ஆம் ஆண்டு ஆர்த்த மார்த்தாண்ட பைரவதொண்டமான்ரஜர் ஆண்டார்கள்—இட்டடி மதரை முதலான தகவல்களினால் நாயடு ஸ்ரீமன்ம. அனந்தன் ஸ்தாபிசெய்த பிற்பலாதி சூண்டுவரத்தே, வடமேற்கே சத்தாராண்டின் ஒருபிரபலமான இத்தராஜாங்கம் ஸ்தாபிசெய்தபற்றை—அதற்கே,

மஹாராஷ்டிர மமஸ்தானம்.

அந்த மஹாபஞ்சராஜ்யத்தை அங்கஜீரணுடைய கட்டுடை செய்வதா
ராதிய சஹாஜி பின் குமாஹர் (கி.பி 1647) கொடுத்திருப்பார் என்பதும்,
பிறகு—திராவிடராம், சம்பாஜி, சந்தாம், தாதுபாய், கொஜி, (2-வது) திராவிடராம்
பிரதாபசிங்க ஆண்டார்கள்—பிறகு செல்.

புனாவில் டெஷ்வாக்கள் என்றபெயரால்.

கி.பி 1740 இல் மாலாஜிபாஜிசாவும், பிதரு மாதேவஜிதாம், காரியண
சாஹ்- இருநாதராம், மாதவராம்காரியணம், பாதுராம், சிம்மாஜி, பாஜிதாம்,
முதலானவர்கள் சூண்டார்தன்—இம்மஹாலில் உரிக்கிவர்.

நாகபூதரில் பாண்டிலே ராஜர்கள் என்றபெயரால்.

உ.பி 1734ஆம் இராஜோஜிபாண்ட்லேகம் பிரதம ஜாஜெஜி, இராஜோஜி, சர்போஜி, பர்ஸாநுஜி, கறுவர் ஆண்டார்மன்—சிலர்

குவாவிழர்நாட்டில் சிந்தியர் என்றபெயரால்,

கி.மு 1724ஆம் ராஸூலிசுந்தியாவும், பிறகு ஜூலாவும், தந்தாஜி மாதாஜி தவந்தராவும், பைஷாபாய், ஜனகஜி, மாதவராமசிவ துண்டாடிகள்—சிவர

இந்தூரில ஹோஸ்கர் என்றபெயரால்.

சி.சூ. 1724இல் மலஹரிநாவ் நேரல்சார், பிதரு மாலிநாவ்; அறிவியல் பாய், தக்கைஜி, ஜகதந்தாவ், தளபியாய், மலஹரிநாவ், மார்ததாண்டநாவ்; ஹரிநேரல்சார், தக்கைஜிநாவ், சிவாஜிநாவ் நேரல்சார் பதறநர் முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்.—சி.சூ.

பரோடையில் வசகோவார்.

எந்தபெயரால் ஆண்டார்கள். அவர்களில் கி-பி 1720ஆம் தம்மாஜி
கோவரூர், பிறகு பிள்ளைக்கோவாடி, தம்மாஜி, கோவந்தரம், பெய்த்
சிறகு, மஞ்ஜிர்-வ்-கோவந்தரம்-ஆந்தரம்-மெய்சிறகு-மலையூர்நாத்,
ஜபனபாய் ஆண்டுகூட, துப்போதுவாராஜர் சட்டாஜிநாத்-கைக்கோவாடி ஆண்ட
கருகிநாள்—ஆதிபவாராஜமரர்களில் சிலர்

தெற்கே தஞ்சை ஆரில ஆண்டார்கள்.

செங்கமலம் தஞ்சாவூர் அந்தமமாபுரத்திலுள்ள, கி.பி 1674—75ல்,
வக்காஜியம்—பிறகு வெங்கோஜியம்—சந்தோஜியம்—சாஹாஜியம், சர்போஜி-
மும்குஜியம்—பாப்சலுசி—சாஹாஜி—அல்லது சாஹி—மரோடசிலும்—தலாஜியம்—
அ.பி. ஹதீ—சந்தோஜி—கி.பி. கி.பி. 1674—75ல்—சாஹாஜி—

பிரதேசம்—என்பவன் முதலில் படைவெடுத்துவந்த செலபாக்களை பிடித்து ஆண்ட பிறகு கி.மு 1960ஆம் ஆண்டில் அகி சிமோமேயில் வந்து ஆண்டான்—பிறகு கி.மு 1410ஆம் வசிப்பதற்கு சிதாம்பலாவந்த ஐயித்த ஆண்டான்—பிறகு கி.மு 513ஆம் பார்க்க சேதாசனாகிய டெலையாக வந்து ஆண்டான்—பிறகு கி.மு 327ஆம் கிரேக்க சேதாசனாக அலெக்சாந்தர் வந்து ஐயித்த ஆண்டபிறகு; அதை சேனைதலைகளை செலியாகும், அகல் சந்ததிக்கு கி.மு 256ஆம் கரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

மகர்மதியர் வந்தார்கள்.

அவர்களில், பொக்காயா சாயனிய ஜாதியார் கி.பி 664ஆம் வந்தார்கள். அவர்களில் கி.பி 872ஆம் பொக்காயா சாயனிய என்பவனும் அவன் சந்ததிகளும் 1211ஆம் ஆண்டார்கள், பிறகு குறினியம்சத்தாரிக வில்—கி.பி 961ஆம் அபந்திதி முசல் சூருதரையில் ஆண்டார்கள், பிறகு கோரிவந்தாரிகளில்—கி.பி 1174ஆம் மகம்மத கோரி ஆண்டபிறகு—

அப்சன் பட்டாண் வமிசத்தாரிகளில்—கி.பி 1206ஆம் குபுதின், கியிபாபாத கரையில் பத்தப்பெயர் ஆண்டார்கள்—இக்காலத்தில்தான் கொடிபுறம் நகரிலான படைவெடுத்துவந்த ஐயித்தான் பிறகு.

கவ்வமிசத்தாரிகளில்—கி.பி 1291ஆம் பிரோஜலா ஜில்லாவின் முசல் நபிர் கரையில் லாபபெயர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

டோக்கலா வமிசத்தாரிகளில்—கி.பி 1321ஆம் கியாகுடன் முசல் முகமத கரையில் டுடுபெயர் ஆண்டார்கள் இக்காலத்தில்தான் 1398ஆம் சாமரீலேன என்னும் கொடியில் டுடைவெடுத்துவந்த குடிசைகளைத்தான். பிறகு, சையத் வமிசத்தாரிகளில்—கி.பி 1414ஆம் சையதகயிசிகான் முசல் ஜில்லா கரையில் டுடுபெயர் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

லோடி வமிசத்தாரிகளில்—கி.பி 1450ஆம் பெலாக்கன்லோடி முசல் திபிர கிலேடி கரையில் முவர் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

மோகல் வமிசத்தாரிகளில்—கி.பி 1526ஆம் பேபரும், பிறகு உமாயூன், ஆபா, உஹாக்கா, சாஜ்வான், அரங்கிப, சாஹலம், சிந்தர்வா, பிரோக்வா, ரபுவட்டின், ரபிட்டவல, மகம்மதவா, அகமதவா, அலிமகிர், வஹலம், ஆகபாவா ஆண்டார்கள் — இக்காலத்தில்தான் (1738ஆம்) பெரிஷிய நாட்க்கொடுக்கென நாத்தர்ஷா படைவெடுத்துவந்த குடிசைகளை மதகல் கொளையிட்டு மில்லியிலிருந்து பிலிங்கானத்தை எடுத்தகொண்டு போனான், பிறகு அந்த மகம்மதயரில் சிவ்ருப, வலையமர்மதியரும் இந்நாட்டின் நாலாயக்காவலிப்பேய் புதிய காலத்தாண்டுகளான நாட்டித் த ஆண்டார்கள் — அவர்களில் காலுமீரநாட்டில்—கி.பி 1826ஆம் ஸம்பவதின் முசல் பூசப்பா கரையில் 20ம் மகம்மதியர் ஆண்டார்கள்—பிறகு—சிந்தாட்டில்—ஹஜரி 93ஆம் மகம்மதபிணகசும், முசல் யாகோப்பின் கரையில் 19 மகம்மதியர்கள் ஆண்டார்கள்.—தராஜபுட்டா லாவில்—கி.பி 1338ஆம் ஜாம் ஆபிரா, முசல் 1409ஆம் ஜாங்கிளான் மகம்மதபகர்வரையில் 17 மகம்மதியர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.—மாளவநாட்டில்—கி.பி 1387ஆம் சலதன்மலவர்கோரி முசல் மகம்மதகல்தான் கரையில் 7 மகம்மதியர்கள் ஆண்டார்கள்.—கர்ஜாதில்—கி.பி 1391ஆம் முசபர்ஷா முசல், 1561ஆம் முசபர்ஷா கரையில் ஆண்டார்கள்.—முல்டானில்—கி.பி 1443ஆம் ஷெக்யுசப் முசல், 1524ஆம் உசேவங்கா கரையில்

ஆண்டார்கள்.—ஐயோத்தியில்—இ.பி 1700 ஆம் சாட்டலிஷன் முகல் 1847 ம் வசூலி வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு, பங்களாத் திஷ் இ.பி. 1203 லும் மகம்மது பக்திபாகி தி முகல் மீயர்களின், ஜாப், சிஜாம் உடவுலா ஆண்டார்கள்—அவ்வாறாகத்தான் அல்லது காலபர்கா பாயினிஜாதி வம்சமகம்மது பக்திபாகி—இ.பி 1347 ஆம் அலுவல்கள், உரிசைகள், முதல் கலிம் வல்லாபாயினிஜா வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு, அஹ்மதுகாத்திவ் அல்லது பீடரில் ஆண்ட பாக்ஷா வகுப்பு மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1492 ஆம் மகாம் பெரிட்டா முதல் 1609 ஆம் அமீர்பெரிட்டா வரையில் ஆண்டார்கள் பரஹாண்டூரில் அல்லது காண்டூஸ் பாக்ஷாதி மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1370 ஆம் மாலிங்காஜ் முதல் 1516 ஆம் பகதூர்கா வரையில் ஆண்டார்கள்—பீராலிஷாண்ட இரத்தா மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1284 ஆம் பாட்டிமல்லா இரத்திஷா முதல், 1563 ம் தபுல்கான்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள்—பீஜப்பூரி லாண்ட அன்ஸுஷாமகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1489 யூப்கான், முதல் 1660 ம் அலிஅதில்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள்—அகமது ககிலான்—நைஜம்ஷா மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1490 ம் அகமதுகாத்தி, முதல் 1607 ம் வரையில் மலீதஆம் ஆண்டார்கள்—காலதுண்டாவில் தபுல்கான் மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1512 ம் சுப்தான்—துலிதுட்புஷ் முதல் 1672 ம் அபுஅசைஷ்காலுவா வில் ஆண்டார்கள்—ஐதராபாத்தில் சிஜாம் மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1747 ல் நைஜாமுல்லா முதல் இரத்திஷா ஆசப்கான் சிஜாமுல்லா, 1748 ல் காலாஜாத 1757 ல் முசபிஜ், 1763 சிஜாமுல்லா, சலப்துஜ் தபிமத சிக்ஷா ஆண்டார்கள் 1834 முதல் அமீஜ்ஷிஜாத் உடவுலா, அகமதுமுசப்துஜ், நுஸ்தாமி தான், அன்ஸிஜின், சிபாசாலாத்தான், மியர்மாபூரி அக்தான் பஹாஜ் ஆண்டிருக்கிறார்—மகமுரிஷாண்ட மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1755 ம் ஐசுலிஷா, 1782 ல் தீப்புசலாண்ட ஆண்டார்கள்—காதுல்காத்திஷாண்ட மகம்மதுபக்திபாகி—இ.பி 1731 ம் சாதகதல்லிஷாண்ட பிறகு, தாஸ்ஷிமகம்மது, அலா வட்டின், கதகாடபு, மகம்மது முதல் நைஜம் ஆண்டார்கள். அவர்க ளன்றியில் சிவதருலி மன்னாக்கலம், அலீக் ஜபீன் தாராக்கலம் கிறாஜாநா க ஆண்டார்கள் அந்த மகம்மதுபக்திபாகி அக்தாபிக்ஷாத்திவ் ஆக்பர், பெரிஷா, ஷர்ஷா மகலான் சிவ்ரத்திஷா முதல் நைஜ் சிஞ்சித் சகமுண்டாத்திய தேயாநி, பெருமான்ஸாபான் மகம்மதுபக்திபாகி மன்னாக்கலம் குடிதருக்கு சுப்த திர சுமில்ஷா மல் சலித்தார்கள், என;—அஹ்மதுகாத்திஷா, “அண்ணாநி, அப்துலகதலித்த இர்த்ஷா, நைஜ் சுப்ததா சுமுண்டாக்க, எக் காட்டிலிந் தி வவ்ஷன்வந்தார்கள்—” கலாநிதயார் சொல்லுகிறார்.

ஏ! அஹ்மது, கேளாய்! இந்த இத்தியாவின் பெருமை ஐயோபிபாருக்கி தெரியுமென்று முன்னபேசொன்றை உலவமா? மத்தியகாலத்தில் இங்காட்டின் அநமைபான் வந்ததப்பெருக்கன் கானிஷ்டாண்டி கோபிஷ், ஹ்ஞோவா, வெனி க்பட்டணககரிஷ் மூலியலாகக் கொண்டுவராய் விற்பனைச்செய்து வநுலாக, ஹ்ரோபுஜ் திஷ் வ்ஷிஷிஷா என சிவ் இரத்தேசத்தையே நேரில வந்துபார்த்து வந்ததாலென்பவர்களின் பார்த்து கோஷத்திபார் முதலாக, கோஷத்திபாரில்—இ.பி 1457 பார்த்தலெய்யுண்டாய்க்; பிறகு 1497 வான்ஷோஷாமாவு மகம்மதுபக்திபாகி செய்துவந்து, கள்ளிக்கோட்டைவைத் தேர்த்தார். 1405 ம் பிராணிசிங்கோ அலமோடா என்பவர் இத்தியாவின் பிரதிநிதியாக, மின்டர் ரப்பாருக்கு, பிறகு 1510 ம் ஆல்பானசோ ஆல்புலாஷ்

சீலபாசங்களை ஆண்டார்—1536 ம் துறையகன்றூர் ஆண்டபோது டிசுலியில் கோட்டையைக் கட்டி ஆண்டார்கள்—பிறகு.

இன்பாணிபுறா தியார்கள்—கவர்களில் கி-பி 1521 ம் இன்பாணியர் பிலங் பியின் தீவகளில் குடியேறி, மணிலாகோட்டையைக் கட்டி ஆண்டார்கள்.

உலாந்தகா தியாரில்—1595 ம் இந்தியாவுக்குவந்த நாசப்பட்டணம், பழுவேற்காடு, சினசாமுதலானவிடங்களைப் பிடிக்காண்டார்கள்—பிறகு.

தேனியதா தியாரில்—கி-பி 1612 ம் தஞ்சை அரசன் உதவியால் தரங்கம்பாடியை வர்த்தகஸ்தலமாக்கிக்கொண்டபிறகு, துதைவிட்டுவிட்டார்கள் பிரன்சுக்காரர்களில்—கி-பி 1693 ம் பிரன்சுக்காரர் குரத்தில் வந்திருக்கி, பிறகு புதுச்சேரியை பிரதான பட்டணமாக்கிக்கொண்டு வெப்பமுனை, டியுப்லே, புவி, கவுண்டிமலாலி என்பவர்களும் அவர்களைச் சார்ந்த மற்றவர்களும் புதுச்சேரி, மாலி, சந்திரகாசுர்முதலான விடங்களில் ஆண்டார்கள்.—பிறகு

ஆங்கிலேயர் அல்லது இங்கிலீஷ்காரர்கள் வந்தார்கள்—கி-பி 1585ம் இங்கிலாந்தில் எலிசபேத் அரசிபாசுவும்; இந்தியாவில் ஆகீபர் சக்கிரவர்த்திபாசுவும் இறந்தபோது, கியூபரி, பிட்சு என்றவர்கள் கோவாவழிபாசுவாக ஆகி விரகுப்போனார்கள்—பிறகு 1591 ம் இராமரெண்டி, கெண்டால், வங்காடர், என்னுரப்பால் தலைவர்கள் இந்தியாவுக்குவந்தாலும், 1600 ம் சில அங்கிலேய விபராமுசிகள் கிழக்கிந்தியாவில் விபராமுசெய்யும் கூட்டத்தால் என்ற சார்ட்டரைப்பெற்றவந்த; 1613 ம் ஜிறங்கர் சக்கிரவர்த்திபாசு குரதல் வந்ததால் சிலையங்கட்டிச் கொண்டார்கள்—பிறகு கி-பி 1639 ம் சந்திரசிபி அரசனால் சென்னைப்பட்டணக் கோட்டையை கட்டிக்கொண்டார்கள்—பிறகு கி-பி 1663 ம் உவதுசார்லஸ் அரசன் போர்த்துகேசு அரசுதலைமுரியை விவாஹம்செய்தது உராமாய் பட்டணத்தை ஸ்ரீரீதனமாகப் பெற்றார்கள்—பிறகு கி-பி 1698 ஹமிசுடன் என்னும் வைகிபர் மல்லிபாஜ பிச்சுவுழி நக்து வைத்தியம்செய்ததில், பெங்களாத்தில் (கல்கத்தாவில்) போர்டில்லியம் எனலும் கோட்டையை கட்டிக்கொண்ட பகுமானமாகக்கொடுக்கப்பெற்றார்கள், பிறகு—நாளாவட்டத்தில் இத்தேசத்தின் பெரும்பாகதையும்பெற்று; இப்போது, தேசமுழுதும் அவர்களுடைய ஆளுகைக்குள்ளாகிவிட்டது அந்த ஆளுகையை அங்கிலேய நாட்டு அரசர்கள் உதவிபெரித்திகளாகக்கொண்டு ஆண்டுவருகிறார்கள். அவர்களே

கவன்னர்ஜனங்கள் அல்லது வைகிராய் என்னும் ஆங்கில சிரேஷ்ட

தேசாதிபதிகளாம்—அவர்களில் கி-பி 1774 ல் காரணஜேறாஸ்கங்கம், பிறகு—, 1785 ல் மெகபரஸன், 1786 ல் லார்க்காரன்வாலிஸ், 1793 ல் ஸர்ஜான்ஷோர், 1798 ல் கிளாக்து, வெஸ்லிங், 1805 ல் காரணவாலிஸ், பார்க்லா, 1807 ல் லாமிபின்டோ, 1813 ல் ஹேண்டவஸ், 1823 ல் ஆடம், சூரபெஷ்டி, 1828 ல் பெயிலி, பெண்டிக், 1835 ல் மெட்கால்ப், 1836 ம் ஆக்லாண்டி, 1842 ல் எலிஸபேரா, 1844 ஹார்டிசு, 1848 ம் டாலவசி, 1856 ல் கானிவுது, 1862 ம் எலிஜன், 1863 ம் கேபிபர் டெனிசன், 1864 ல் ஸான்சு, 1869 மேயோ, 1872 ல் ஸ்பார்க்சி, கேபிபர், 1872 ம் ஸாத்தபுரத், 1879 ல் லிட்டன், 1880 ல் ரிப்பன், 1884 டபிரிஸ், 1883 ல் லாண்ட்வுனி, 1894 ல் எலிஜன், 1898 காலானபிடிக்களாம்—இந்த சிரேஷ்ட தேசாதிபதிகளுக்குக் கீழ்க் அனேக கவானாகளும், உதவிகவான்களும், கமிஷனர்களெனப்பெயர்களால், பல மாணவர்களை ஆண்டுவருகிறார்கள், அப்படிப்பெற்றவர்களில் சென்னையாஜதானியின்

சுவர்ணர்களாவன—சி.பி 1652ஆம் பேகர், 1659ல் ஸீசேம்பர், 1661ல் ஸீ எட்வார்ட்விண்டர், 1665ல் பாகெட்டர், 1670ல் லாரன்ஸ் ஹாரன், 1678ல் மால்டர், 1681ல் சய்போர்டு, 1687ல் கோல், 1692ல் ஹித்சன், 1698ல் பீட், 1709ல் அடிசன், மான்டெகு, 1701ல் பிரோவர், 1711ல் ஹார்சன், 1717ல் காலெட், 1720ல் ஹென்ரிக்ஸ், 1721ல் இஸ்லீச், 1725ல் மாக்டே, 1730ல் பீட், 1735ல் பென்யான், 1744ல் யார்ச், 1747ல் புளேயா 1750ல் சான்டர்சன், 1755ல் பிகெட், 1763ல் போல்க, 1767ல் ப்ரோசியர், 1770ல் பேரி, 1773ல் விசை, 1775ல் பிகெட், 1776ல் க்மரேட்டன், 1777ல் ஹைட்ஹில், 1778ல் திரம்போல்ட், 1780ல் ஹைட்மில், 1780ல் க்மிதத், 1781ல் மகாரத்தனி, 1785ல் டேவிட்சன், 1786ல் காம்பெல், 1786ல் ஹலென்டு, 1790ல் பெட்டோசு, 1792ல் ஓகலே, 1794ல் ஹோபர்டு, 1798ல் ஹார்ன், கிளோவ், 1803ல் பெண்டிகு, 1807ல் பட்டிரி, பார்லோ, 1813ல் அபிச்கோம்பி, 1814ல் எலியர்டு, 1820ல் பன்ரோ, 1827ல் கிரிமீ, 1827ல் ஹெதிங்க்டன், 1832ல் ஆட்ட, 1837ல் எலியன்டோல், 1842ல் கீல்டென், 1848ல் டிக்கிசன், 1848ல் பட்டமசுட்டர், 1851ல் எலியட், ஹார்ன், 1859ல் ரிவ்லியன், 1860ல் மோரெட், என்சுடார்டு, மேரெட்டி, 1861ல் டெனிசன், 1866ல் மால்டி, சேபியா, 1872ல் அபாத்ரெட்டி, 1872ல் ஹோபார்ட், 1875ல் இராபின்சன், 1875ல் பக்கிங்ஹாம், 1880ல் ஆடம், 1881ல் ஹட்கின்சன், 1881ல் கிராண்ட், 1886ல் பர்க்கு, 1890ல் கார்ல்டன், 1891ல் வென்லாங்கு, 1896ல் ஹாலசர், 1930ல் அடபத்ஸ் ப்ரபுயர்கனேயாம.—என,

அரங்கநாதன்கேட்டு—ஏ, குருசுவாமி.

இதிலுமாய் தாங்கு, சொன்னசங்கங்களினால் இப்பரதண்டத்தின் பதினெண்புராணங்களின் சாரங்கமேயும், இதில் சூதிமுதல் நான்குமையின் சூண்ட அரங்களுடைய பெயர்முதலான விவரங்களையும், சங்கிரஹமாக அறிந்தக்கொண்டேன். இனி இந்நாட்டை அலங்கரித்த ஆதி சந்திர உயிசகத்தி ரிபாகிய யயாத்தியன்சந்ததங்களில் பலரின் சந்திரன் முதலான முதலில் மகதநாட்டில் ஆண்ட பிறகு; அவர்களுடைய சந்ததங்களில் ஏழ்பெயர் மகத நாட்டைவிட்டு உத்தராகாட்டிற்கு, கடகம் கலியாணபுரிக்கு, காவலக கொண்டயிக்கு, ஆனகுந்து விஜயநகரத்திற்கு, பெணுகொண்ட சந்திர கிரிக்கும், பெர்லார் பெணுகுருகு, செஞ்சி, தஞ்சைக்கு, மதுரை இவர்களைக் குடியேற்றினார். சாலுக்கிய, காலேசூரிய, சண்பதி, கஜபதி, நாபதி, நாயுடு முதலான பலபெயர்களால் புதுஸயந்தானகாரோ ஸ்தாபித்து ஆண்டவர விவரங்களையும்; அந்தபலிவாருடைய ஆனகுதி விவரங்களையும், அவர்களுடைய இடையல்வந்த பலபெயர்களையும், அவர்களுடைய வீட்டுப்பெயர், கோத்திரப் பெயர், விவ ஹாசன்களுக்கான விவரங்களையும், அவர்களுக்கானிருக்கும் புல உட்பிரிவார்களுடைய விவரங்களையும், அவர்களுடைய ததகாலத்தினையும், அவர்க்காலத்தில் இந்நாட்டின் பலபக்தர்களில் ஆண்ட சேர சேழ் பண்டியர் முதலான மனைகளுடைய விவரங்களையும், சலிந்தாரமாக அறிவிக்கும் பலிவாரு புராணத்தைச் சொல்லவேண்டி, என்று மன்றாட.

கலாநிதி யோகீந்தரர்கேட்டு, அரங்கநாதனை அம்மகிந்த சூலீகனம் செய்துக்கொண்டு, ஜாத்தியபிரமாம், சாயாபிமானமுடைய ஏ, சந்தியகாமியே! “சந்தியகாமியே, சந்திரநாயகிய பலிவாருபுராணத்தை விவரிக்கிறோம். சிரத்தை யாகக்கேள்” என்று பின்வருகிறபடி பலிவாருபுராணத்தைச் சொல்லவற்றார்.

நான்முகபுழற்றிற்று:

கடவுளுக்கு வந்தாம்.

ஸ்ரீசந்திராவமிச கூத்தநிரியராகிய
ஆந்திரர் அல்லது கவுரவர்
என்னும்

பலிஜுவாரு புராணம்.

முதல் அத்தியாயம்.

பலிஜுவாருடைய ஆதி உற்பத்தி விவரம்.

ஸம்ஸ்கிருத பாகவதம், நவமஸ்கந்தம்
22-ம் அத்தியாயம் 15-ம் சுலோகம்.

க்ஷேமகம் ப்ராஹ்மராஜானம் சுந்நாம்ப்ராஹ்மணியைகரா
அபாமாந்நராஜானோ ஐவிதாரோவதாமிதே ||

ஷட நவமஸ்கந்தம் 23-ம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீஸுக்ஷ்வாக.

அனோ: சநாநரஶ்ரு: ஸரோக்ஷ்ரு த்ருய: சுதா: |

சநாநராத் காலநர: ஸ்ருஜ்ய ஸ்ருத ஸ்ருத: ||௧||

ஐநமேஐய ஸ்ருத்ய புத்ரோமஹாஸிமோ மஹாமநா: |

ஐநந ஸ்ருத்யுத்ய மஹாமநஸ அத்ருதோ ||௨||

சிவிவந: சமிதகக்ஷ் ஶ்ருத்யாரோஸிநராத்ருதா: |

வ்யஸாதந: சுவிநரஶ்ரு மத்ருதக்யஅத்ருதா: ||3||

சிவேஶ்ருத்யார வ்யஸம் ஸ்ருத்யுத்ய ருதந: |

ததோமேமாதந சுதஸாஸி: சுதஸாதநாததோ ||௪||

தார்கள். மஹாமனசுக்கு உசிர்ரனென்றும், திருஷாவென்றும் இரண்டி
பிள்ளைகள் உண்டு. உசிர்ரனுக்கு சிபி என்றும், வானன் என்றும்
கூடிய என்றும், தர்ப்பன் என்றும் நான்கு பிள்ளைகளிருந்தனர். அவர்
களில் சிபிக்கு விருஷதர்ப்பன் என்றும், சுவிரன் என்றும், மித்திரன்
என்றும், கேகயன் என்றும் நான்கு பிள்ளைகள் உண்டு. திருஷாவுக்கு
ருசத்திரதரனும், அவனுக்கு ஹேமாமனும், அவனுக்கு சுதபசும், அவனு
க்கு பலியும் பிறந்தார்கள் - பலியின் கேஷத்திரத்தில் தீர்க்கதபசு என்கிற
ரிஷிக்கு அங்கன், வங்கன், கனிங்கன், சுகன், பவுண்டரன், ஆந்திரன்
என்ற ஆறு பிள்ளைகள் ஜனித்து, அவர்கள் இந்தப் பூமியை அடைந்து
தங்கள் தங்கள் பெயர்களால் அங்கம் முதலான ஆறு ஸைஸ்தானங்களை
ஸ்தாபித்தார்கள்.

அவர்களில் சுதபசு மஹாராஜனுக்கு பல வருஷங்கள் வரையில்
பிள்ளைகள் பிறவாமையினால், அநேகபடியாகப் பிள்ளைச் செய்ய ஓர் பிள்
ளோபிந்தது. ஆகவே அந்தப் பிள்ளைக்கு பலி அல்லது பலிஞ்ஜன்
என்று பெயர். பலி + ஜனனன், பலி = பாகத்தில், ஜனனன் = பிறந்தவன்
பலிஞ்சன். அகாவது பலி யாகத்தில் ஜனித்தவன் என்னும் பொ
ருளுள்ள பெயரை இடப்பட்டது. அந்தப் பலியின் குடும்பத்திற் பிற
ந்த அங்கன் முதலான ஆறு மக்களில், ஆந்திரன் சிறுகுழந்தையாக
இருக்கும்போதே அவனுடைபஜாசக சாமுத்திரிகாதி முதலிய விவ
ரங்களினால் மஹாபுத்திராகிரமாதி குணங்களைப்பெற்று, பிரபஞ்சத்
தில் பிரபலமன்னவானென்று தோன்றியபடியால்; அவனுக்கு
(சிரேஷ்டன் அல்லது மேலோன் என்று பொருளாகும்) ஆந்திரன்
என்ற பெயரிட்டும், கல்வியையும், ஞானத்தையும் கற்பித்தும், தக்க
காலம் வந்தபோது மகத தேசத்துக்கு அரசனாக நியமிக்கப்பட்டும்,
ஆண்டுவந்தான்.

அப்படி ஆண்டுவந்த ஆந்திர மஹாராஜனுடைய சந்ததிகளில் அநேகர்
அஷ்டஜகவரியமும், ஆயுளாரோக்கியமும் பெற்றும், தம்முயிரைப்போல மண்
னுயிரைப் பாதுகாத்துக்கொண்டும், வடக்கே ஹிமாசல பருவத் தடிவாரம்
வரையிலும், மேற்கே மாலவ உலூஜினிவரையிலும், கீழ்க்கே வங்கதேசம் வரை
யிலும், தெற்கே தெலுங்கானம் ஆணகுந்திவரையிலும் ஏகச்சக்கிராதிபதிகளாகி
இருந்து சுமார் 460 வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டார்கள்.

இத்தேசத்து சரித்திரசாசனங்களை பரிசோதித்து சரித்திரம் எழுதிய
மேஸ்டர் இராபர்ட் சுவேல் துரையவர்கள் அந்த ஆந்திரரைப்பற்றி

பின்வருகிறபடி எழுதி இருக்கிறார்.

“இந்த இராஜநாயியின் வடபாகங்களை ஆதியில் ஆண்ட அரசர்களைப் பற்றி விசாரிப்போமாகில், உப்படி ஆண்டவர்கள் ஆந்திர வமிசத்தாரேயாம். வட தேசத்திலாண்ட மஹா மவுரியருக்குப் பிறகு புராணரீதியாகப் பார்க்கும்போது சங்கமஜாதியாரும், அந்தச்சங்கமருக்குப் பிறகு கன்னுவ ஜாதியாரும் ஆண்டார்கள். அந்தக் கன்னுவஜாதியிலாண்ட கடைசிமன்னனை கஸ்ராமன் அல்லது சிசுமாண அவனுடைய மந்திரியாகிய சுத்தாரிகன் அல்லது சிபுரகன் கொன்று சிங்காசனமேறி தனது ஆந்திரகந்தியை பிரபலமாக்கினான். அந்த ஆந்திரர்களுடைய கிரீகுதேச பூமிசாஸ்திரிகள் “அண்டரியா” என்று வழங்கிவந்தார்கள்.

அந்த ஆந்திரர்கள் தமது விஸ்தீரணமான நாடுகளை வெகு பராக்ரமத்தோடு ஆண்டார்கள். அவர்கள் தான் சரியான ஆந்திரஜாதியார்கள். அவர்களுக்குள் ஆந்திரஜாதிகர் அதாவது அந்தார்களுடைய “பந்தக்கள்” என்று, “ஆந்திர புந்திய” அதாவது ஆந்திரருடைய உத்திரியாகஸ்தர்கள் அல்லது வேலைக்காரர்கள் என்றும் மூன்று வகுப்பினர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களில் சரியான ஆந்திரருடைய ஸமஸ்தானம் பல்கெருகியிருந்தகாலத்தில், அவர்களுடைய உத்திரவீன்படி அவர்களுடையபந்தக்கள் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளாகப் சீலபல நாடுகளை ஆண்டுவந்தார்கள்.

உள்ளே இராஜநாயியின் வடபாகங்கள் முழுதும், கிருஷ்ணாதிக்கு தெற்கே வெகுதூரம் வரையிலுள்ள நாடுகளும் அந்த ஆந்திரருடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்தன. அவர்கள் வழங்கிவந்த பலவித நணயங்கள் கங்கை கிருஷ்ணாக்கோதாவரி முதலான பெருநதிக் கரை தீரங்களில் இப்போதும் பரவியிருக்கின்றன. அவர்கள் புத்தமதஸ்தர்கள். கிறிஸ்துசகாப்தம் ஆரம்பகாலத்தில் ஆந்திரர்கள் பஹாபராக்ரமசாலிகளாகியும், அதிகாராளான தண்டதளாதிகளை உடையவர்களாகியும் இருந்தார்கள் என்று (Pliny) பிளினி என்னும் யாத்திரை சாஸ்திரியார் எழுதி இருக்கிறார். கனிங்க நாடுமுழுதும் அந்த ஆந்திரர்களுடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்தது.

The earliest Kings of whom we have any trace who ruled the north of this Presidency are the Andhras. The great Mourya dynasty of the north were, according to the Puranas, succeeded by Kings of the Sanga family, and these again by the Kanavas. The last Kanva Susarman, or Sisuman was murdered by his minister Sudaraka or Sipraka, who seized the throne and founded a dynasty which was called after the name of his tribe, the Andhras. These are the Andoras of the Greek Geographers. Three dynasties successively ruled over their widely extended territories. These were the Andhras-Proprietary, The Andhara-jatikas or the relatives of the Andhras, and the Andhra-brityas or servants of the Andhras.

The whole of the north of the Madras Presidency down at least to the Kristna river, and probably considerably to the south of it,

belonged to them, and many of their leaden coins are found in the tracts near the great rivers. They were Buddhists in religion. About the begining of the Christian era the Andhras were exceedingly powerful, possessing, according to Pliny, very large armies. They held the whole Kalinga &c The Archaeological Survey Vol.II Pages 144 to 146 By Mr. Robert Sewell

ஆந்திரர்களைப்பற்றி பிரபலசித்திரகராகிய ஜேம்ஸ்பிளின்சிப் அவர்கள் எழுதியவிரமாவது.

ஆந்திரர்களுடைய இராஜதானியைப்பற்றி இருந்த சந்தேகத்தைப் போலவே, அவர்களுடைய ஆளுகை செய்தகாலத்தைப்பற்றியும் இதுவரையிலும் சந்தேகமிருந்தது. ஆந்திரராஜைகள் 800 வருஷங்களுக்குமேல், சங்ககாலத்திலேயோரத்தில் மஹாபாக்கிரமசாலிவளாக ஆண்டிருந்தார்களென்றும், ஆந்திரரும் களிங்கத்துக்கடுத்த கோசல நாட்டாரும் ஒரேரகுவர்பினமென்றும், அவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீகாரணமேதவர், திரிகாலிங்க அரசன் (அதாவது இத்தேசத்தின் கிழக்கு மேற்கு தெற்கு எல்லைகளுககுட்பட்ட நாடுகளை ஆளும் அரசனென்றும்) பட்டாபிலேகம் பெற்றுக்கொண்டதாகவும், வில்போர்டு சாஸ்திரியார் சொல்லி இருக்கிறார்—இக்கருத்தை குலூர்த்துக்கருகிலிருக்கும் கிர்னூலில் அகப்பட்ட சிலாசாசனத்தின் கண்டிருக்கும் சங்கதியோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் போது, தாஷ்டணபாதத்திற்கு முன்கொன்ன எல்லைக்குறி வரையறைச் சரியாக இருக்கிறதென்றும், அதில்கண்ட சத்திரனி வசனமும் ஆந்திரவம்சத்தான் இத்தேசத்துக்கே அரசனாக இருந்தான் என்றும் உறுதியாக நம்பலாம்; மேலும் ஆந்திரருடைய காலத்தைப்பற்றி விசாரணையில், இந்த ஆந்திர சேவத்தாராஜை: ரூத்ரிமே என்பான் அசோகனுடன் தொடர்ந்ததாகத் தெரியவருகிறது, அவர்கள் (ஆந்திரர்கள்) சி-பி மூன்று அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டில் (அதாவது ஆந்திரருடைய கடைசி சந்திரபாகிய புலோமியிஷ் அல்லது புலோமனுடையகாலத்தில்) பிரபலமாக இருந்ததாக வில்போர்டு சாஸ்திரி கணக்கிடுகிறார்; ஆயினும்—ஆந்திர அரசர்கள் இந்தியாவில் மஹாவீரதீரர்கள் என்றும், அவர்கள் சுலாசினத்தில் 30 அரணுகளைக் கட்டினையுடைய பட்டணங்களும் 1,00,000 இலகலம் சேனைகளும், 1000 யானைகளும் இருந்தனவென்றும், பிளினி சொல்லி இருப்பதால், ஆந்திரர்கள் கிறிஸ்து சகாப்தம் பிறப்பதற்கு முக்கிபே மஹேன்னைதஸ்கிதிபிலிருந்ததாக அங்கீகரிக்கவேண்டியது என்றும் மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப் சாஸ்திரியார் எழுதி இருக்கிறார்.

“The locality of the Andhara dominion has hitherto been as uncertain as the period of its sway—Wilford says in one place that the Andhara princes, made a most conspicuous figure on the banks of the Ganges for above 800 years; again that Andhra and Kosala

(near Kalinga) that Sree Karana Deva took the title of King of Sri Kalinga or of the three shores to the east, west, and south of India—From our inscriptions we perceive that the general term of Dakshini Patha agrees well with the latter definition, and we may rest content with denoting the Satakarnies (Andhras) as the Kings of the Peninsula.

Further, as to their age, we find one of the name contemporary with Rudramma who followed Asoka—Wilford brings them much lower down from the third to the sixth century after Christ.

He is forced to confess, however, that there were Andhras at the beginning of the Christian era, when, says Pliny, the Andarea Kings were very powerful in India, having no less than thirty fortified cities, an army of 1,00,000 men and 1,000 Elephants (vide pages 66-67 Essays on Indian Antiquities by Mr. James Priusep.

மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப் சாஸ்திரிகளுடைய ஆராய்ச்சியினால் அகப் பட்ட சிலாசாசனங்களில் கண்ட ஆந்திர அரசர்களாவன.

1. சிப்ரகன் கி. மு. 21ஆம்	14. பிரகலேசனன்
2. பலீன் அல்லது பலிஞ்சன்	15. சுந்தரன்
3. கிருஷ்ணன்	16. சகிர சத்கரணன்
4. ஸ்ரீ சத்காருணன்	17. சிவகவாதி
5. ஆர்ணதசங்கன்	18. கோமதிபுத்திரன்
6. சத்காரணன்	19. பூரிமதன்
7. லம்பேபாநன்	20. சத்காரணன்
8. இவிலிகன்	21. சிவகவாதி
9. மேகஸ்வாதி	22. யாகவபூதி?
10. புதுமதன்	23. விஜயன்
11. அரிசாலகர்மன்	24. சந்திரபூதி
12. ஹாலன்	25. புலோமரிஷி-வன்பவர்களாம்
13. திலகன்	

Table XXI.—Andhara or Vriapala Dynasty of Andhra or Telengana and in continuation of the Magadha Line.

(See Wilford's comparative list from the Bhagavat, and three other Purāṇas in the 9th Vol of As. Res) (These thirty Andhra Bhirtya Kings will reign 456 years—Vishnu Purāṇa. Prof. Wilson adds in a Note—The Vayu and Bhagavat state also 30 Kings and 456 years; The Matsya has 29 Kings and 460 years. The actual enumeration of the

text gives but 24 Names; that of Bhagavatas but 23, that of the Vayu but 17. The Matsya has the whole 29 Names, adding several to the list of our text (V. P.) and the aggregate of the reigns amounts to 435 years and 6 Months B. C. 21—Sipraka a powerful Minister of Susramon, kills the latter and founds the Andra Bhurutya dynasty.

1. Balin, Balekeita B. C. 908 J. A. D. 190. W. D.
2. Kristna,
4. Srisatkarani
5. Purnot sanga, Parvamasu
6. Satakarana 11
7. Lambodara
8. Ivilaka, Apilica. W. D.
9. Mega Swati
10. Putamata
11. Arishlakarman. Car Bag Puranam
12. Hala
13. Tulaka or Tilaka
14. Pravelasena
15. Sundara named Satkarana
16. Chakara Satakarana
17. Sivaswati
18. Gomatiputra or Gowtami A. D. 500
19. Pulimat or Purimat
20. Satakaranyi IV. Car B. Puranam
21. Sivasri
22. Sivaskanda
23. 408 Yagavasri (Yeyne of Chinese)
24. Vegen
25. A. D. 428. Chendrasri or Vijja last Mahgada King 300 J. 546-T
26. Pulomarishi (Pulomeen of Chinese) Mr D. Dies 648 A. D. Salaneadi T. Cot of Suppa Bowal of Mewar A. D. 720—(Vide Page 241 Geneo-logical Tables by Mr. James Prinsep in Indian Antiquity.)

அம்படி ஆண்ட ஆந்தார்களுடைய பெயர்களைப் பற்றி காலபேதத்தி னால் இரண்டொரு பெயர்கள் வித்தியாசப்பட்டிருப்பதால் பாதுவதம், விஷ்ணு வாயு பிரம்மாண்டாதி புராணங்களில் கண்டிருக்கும். விஷயங்களை விசாரித்து எழுதிய

**மகதநாட்டில் ஆண்டசந்திரவமிச
ஆந்திர சக்கிவர்த்திகளுடைய பெயர்கள்.**

டாகவத புராணத் தின்படி.	விஷ்ணு புராணத் தின்படி.	பாயு புராணத்தின் படி.	பிரம்மாண்ட புரா ணத்தின் படி.
பலஹிதன்	சுப்ரகன் = சுதரக கன்	சிந்துகன் 23	கிந்தமுகன் 23
* கிருஷ்ணன்	கிருஷ்ணன்	கிருஷ்ணன் 18	கிருஷ்ணன் 18
ஸ்ரீ சக்கரணி	ஸ்ரீ சக்கரணி	ஸ்ரீ சக்கரணி	ஸ்ரீ சக்கரணி 10
பவுர்ணயாசன்	புரோந்தசங்கன்	புரோந்தசங்கன்	புரோந்தசங்கன்
		18	18
தெரிய வில்லை	சுதகாரணி	சுதகாரணி 56	சுதகாரணி 56
லம்போதரன்	லம்போதரன்	லம்போதரன் 18	லம்போதரன் 18
இவிலேகன்	இவிலேகன்	பிலேகன் 12	பிலேகன் 12
மேகசுவாதி	மேகசுவாதி	தெரிய வில்லை	சுவதேசன் 13
ஆத்மான்	பதுமாதன் (பது மாய்)	பதுமாயி 24	அபி 12
		[52]	
தெரிய வில்லை	அரிஷ்டகர்மன்	நீரமிருஷ்ணன்	தெரிய வில்லை
ஹலியன்	ஹளன்	ஹளன் 1	ஸக்தஸ்வாதி 28
தாளகன்	பட்டலகன்	புலகன் 5	ராவகன் 5
புஷ்பரன்	பிபலிசேனன்	ருக்மேனன் 21	பிரவிஸ்சன் 12
	புருக்ஸேனன்		
சந்தனன்	சந்தரசுதகாரணி	சுதகாரணன் 1	சந்தரசுதகாரணி 1
சகோரன்	சகோரசுதகாரணி	சகோரசுதகாரணி	சகோரசுதகாரணி 6
தெரிய வில்லை	தெரிய வில்லை	தெரிய வில்லை	மஹேந்திர சக்கார ணி 3
ஷை	ஷை	ஷை	குண்டல சக்கார ணி 8
ஷை	ஷை	ஷை	ஷை
சிவசுவாதி	சிவசுவாதி	சிவசுவாதி 28	சிவசேனன் 1
சுவதமிபத்திரன்	சுவதமிபத்திரன்	சுவதமிபத்திரன் 21	பத்திரமதி 34
பூரியான்	புலிமான் (புலாய்)	தெரிய வில்லை	தெரிய வில்லை
மாதசிரன்	சிவாஸ்ரீ	ஷை	புலி 1
சிவஸ்கார்த்தன்	சிவஸ்கார்த்தன்	ஷை	சிவஸ்கார்த்த சக்கா ரணி 2
			பாஜன சக்காரணி 19
யாஜனாஸ்ரீ	யாஜனாஸ்ரீ	{ யாஜனாஸ்ரீ 29 } { ஸுதகாரணி 60 }	தெரிய வில்லை
விஜயன்	விஜயன்	தெரிய வில்லை	தண்டாஸ்ரீ சக்கார ணி 3
சந்திரவிஜயன்	சந்திராசி (தண்டா)	தண்டாஸ்ரீ 3	
லோமாதி	புலோமாதி (புலோபிரவி)	புலோமன் 7	புலோமன் 7

* இந்த கிருஷ்ணன் சிப்ரகனுடைய சகோதரன். மற்றவர்கள் யாவரும்
சகோரன். ஆன்சத்தி வரக்கணக்காக வந்தான் டாகன் ஆந்திரத்திற்குண்டைய
வம்சாவளியைப்பற்றி பிருஹத் சப்தவிதைவாய்ப்பு (T. R. A. S. Vol V-P-82.)
பார்க்கவும்? மஹிய யுராணத்தில் 29 ஆந்திரனை குறித்திருக்கிறது.

பிறகு ஆங்கிலேயருடைய அரிய முயற்சிகளினால் ஆங்காங்குத்தேடி அகப் பட்ட செப்பேடு சிலாசாசனங்களை பரிசோதித்து எழுதிய (Asiatic Researches Vol. IX. P. 101-106) ஆசியாடிக்கு சரித்திர இரந்தம் 9-வது வாலியம் 101-106 பக்கங்களில் மேஸ்டர் (Wilford) வில்போர்ட்வர்கள் எழுதிய சரித்திரத்தினாலும், மேஸ்டர் பெர்க்யூசன் (Mr. Ferguson's 'The Indian and Eastern Architecture Page 716) எழுதிய சரித்திரம் 716-வது பக்கத்தில் கண்ட விவரங்களினாலும், மற்றும் அநேக சிலாசாசனங்களையும் பரிசோதித்து மேஸ்டர் சுசுவல் (Robert Sewell) அவர்கள் எழுதிய ஆர்கியோ லாஜிகல் சர்வே சரித்திர புத்தகம் 2-வது வாலியம், 144 - 45-வது பக்கங்களில் பதிப்பித்திருக்கிற மகத தேசத்தை யாண்ட ஆர்திர அரசர்களுடைய பெயர்களையும், அவர்கள் ஆண்ட காலத்தையும் இதனடியில் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

மகததேசத்திலாண்ட ஆந்திரர்களுடைய விவரம்.

அரசர்களின் பெயர்கள்.

ஆண்ட காலம்.

	கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்	கிறிஸ்து பிறந்த பின்.
1. பலின் அல்லது பலின்ஜா அல்லது சுபகரன்	31	8- வது
2. கிருஷ்ண ராஜா	கி-பி 8	10 „
3. சத்காருணியன்	கி-பி 10	28 „
4. பிரேனோத சங்கரன்	... 28	46 „
5. சிவசுவாமி	... 46	64 „
6. சத்காருண்யன் (2-வது)	... 64	120 „
7. இலம்போதரன்	... 120	138 „
8. அபிதாசுரன்	... 138	150 „
9. சங்கரன்	... 150	68 „
10. சத்காருண்யன் (2-வது)	... 168	186 „
11. ஸ்கந்தாஸ்வதி	... 186	193 „
12. மிருஜேத்திரன்	... 193	196 „
13. குண்டலஸ்வாதி	... 196	204 „
14. ஸ்வாதிகரன்	... 204	205 „
15- புலோமவிதூரன்	... 205	241 „
16. கோரஸ்வசு	... 241	266 „
17. ஹலா ராஜா	... 266	271 „
18. மண்டலாகரன்	... 271	276 „

19. புரந்தாசேனன்	...	276	281 ,,
20. சுந்தரன்	...	281	284 ,,
21. இராஜசுவாதி	...	284	6மீ ,,
22. சிவஸ்வாதி (2-வது)	...	284	312 ,,
23. கவுதம்புத்திரன்	...	312	333 ,,
24. வசிஷ்டபுத்திரன்	...	333	335 ,,
25. புலோமதன்	...	335	363 ,,
26. சிவாழி	...	363	370 ,,
27. ஸ்கந்தாஸ்வாதி (2-வது)	...	370	377 ,,
28. யஜானன்	...	377	406 ,,
29. விஜயன்	...	406	412 ,,
30. சந்திரகேசன்	...	412	422 ,,
31. புலோமரிஷி	...	422	429 ,,

அந்த ஆந்திரரும், அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளும் வழங்கிவந்த நானேயங்களை டாக்டர் காடிரிங்டன், பகவன்லால் இந்திராஜி (Dor. Codrington and Bagavan Lal Indragree) என்றாதி சாஸ்திரர்கள் பரிசோதித்ததில், அவைகளில் சிலதில் வசிஸ்டர் குமாரன் வாலிவாயுவன் என்றும், சிலதில் மஹிதாரிமகன் சிவாலையன் என்றும், சிலதில் கவுதம்புத்திரன் வித்யாவான் என்றும் பின்னும் சில நானேயங்களில் வேறு இராஜர்களுடைய பெயர்களையும் பதிப்பித்திருக்கிறதைக் கண்டு ஆசிரியாடிக்கு சரித்திரம் 303-வது பக்கத்தில் (Vide J. B. B. R. S. S. XIII-303) எழுதி இருக்கிறார்கள். அப்படி ஆண்ட ஆதி ஆந்தரர்கள் ஆதியில் பவுத்தமதஸ்தர்களாயும், பிறகு சக்தி, சைவ, வைணவமதஸ்தர்களாயும் இருந்ததாக அநேக சரித்திரங்களால் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

ஆதி ஆந்திரர்கள் புத்தமதஸ்தர்களாக இருந்ததில், பிராம்மண மதஸ்தர்களுக்கும், அவர்களுக்கும் அடிக்கடி சமய விவசயமாகச் சண்டைச்சச்சரவுகள் நடந்துவரக் குடிசுருக்குள் ஜமமத்தியம் என்னும் ஒருமைப்பாடுகேட்டும், அதனால் தேசாபிமானமும் உற்றுத் தவிக்கும் காலத்தில், இத்தேசத்தின் செல்வச்செருக்கையும், சமயபேத ஜாதிபேதச் சண்டைச் சச்சரவுகளையும் கேட்டும், தக்கச்சமயப் பார்த்திருந்த ஏனைய நாட்டார் படை எடுத்து வந்து தாக்கிப் பிடித்துக்கொள்ள பிரவர்த்தித்தார்கள். அநாவது ஆந்திர ராஜர்களில் 'புலோமருடைய' தந்தை 'சந்திரகேச' இராஜன் காலத்தில், கிரேக்கர், பாசுதாதியர், பாரசீகர் முதலான ஏனைய நாட்டார் இந்தியாவின்மீது படை எடுத்துவந்ததை, அக்காலத்தில் பாணினி வியாகரணத்துக்கு வியாக்யானம் செய்த பதஞ்சலியார் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்தவர், புராணரீதியாகப்பார்க்கையில், ஆந்தரசக்கிரவர்த்திகளின் கடை சிகாலத்தில் அலெக்சாந்தர்படை எடுத்துவந்திருக்கவேண்டும். அன்றியும்,

அந்தக்காலத்தில் மகமதியரும் பண்ட எடுத்துவந்து இந்தியாவின் மத்திய நாடுகளைத் தாக்கினார்கள். அப்படி சீத்தியர் முதலான யவனர்கள் இந்தியாவின் மீது படை எடுத்துவந்து எட்டுதரம் தாக்கி, கோயில் கோபுர விகிதங்களை எல்லாம் இடித்தும், வேதாதி கிரந்தங்களைப்பெல்லாம் பொசுக்கியும், ஜாதிபேதம் சூல்பேதங்களைக் கெடுத்தும், மங்கையரை மானபங்கு செய்தும் வந்ததனால்; இயற்கையிற் சாதுக்களான இந்துக்கள் அவர்களுக்கு பயந்து, (பிளேக் முதலான கொடிய விஷலியாதிகள் பிரவேசிக்கும் காலத்தில் குடிகளையற்று நாட்டையும், வீட்டையும், கரட்டையும் விட்டுஞ் செலுத்தப்போலு); நாட்டினுள்ள எல்லாப் பிராமணர் முதலானவர்கள் காட்டுக்குள் போய் கடுத்தலுஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்படி ஆரம்பிக்கவே, இந்தநாட்டில் சுமார் 250 வருஷகாலம் சரியான சக்கிர வர்த்திகளும், இராஜர்களும் இல்லாமல் குடிகள்தவித்து நாட்டின் நிலாபக்கம் களில் ஓடியும், மலை முதலான மறைவான விடங்களிலும் குடிபுகுந்தார்கள்.

(The Andhras end in Puloma or Pulomarishi A. D. 436 and from thence forward the chronology of Magada relapses into confusion (Page 151. History of India by the Hon. Mount Stuart Elphinstone).)

ஆகவே, ஆந்திரருடைய சந்ததி வம்சாவளி புலோமரிஷிகாலத்தின் முடிவு வரையில், அதாவது கி. பி. 436 வருஷம் வரையில் தெரிய வருகிறதெயன்றி அந்தபுலோமரிஷிக்குப் பிறகு மகததேசத்திலாண்ட ஆந்திரருடைய வம்சாவளி குழிப்பமாகவே இருந்தது என்றுகனம் மவுண்ட்ஸ்டூவார்டு எலிபன்ஸ்டன் அவர்கள் எழுதிய இந்துதேசசரித்திரம் 157 வது பக்கத்தில் எழுதினர். அப்போது புத்தமதஸ்தர்களுக்காக இருந்த ஆந்திரர்களுடைய வம்சாவளி முதலான சரித்திரங்களை படிப்பாளிகளான பிராம்ண மதஸ்தர்கள் மதாபேசத்தினால் எழுதாமல் விட்டு விட்டார்களோ, அல்லது அவர்கள் எழுதிவைத்திருந்த சரித்திரங்களை அப்போது இந்நாட்டின் மீது படைஎடுத்து வந்துப்பிடித்த பாரசேர், கிரேக்கர் மகமதியர் முதலானவர்களால் பொசுக்கப்பட்டு பஸ்பமாகிவிட்டனவோ உண்மை இன்னதென்று விவரமாக நாளது வரையிலும் விளங்கவில்லை.

ஆயினும், ஆந்திரர்கள் பிராம்ணமதஸ்தருடைய சச்சரவுகளுக்கும், பாரசேர் கிரேக்கர் முதலான யுவனர்களுடைய படை எடுப்புக்குப் பதந்தோ, மற்றொரு காரணத்தைப்பற்றி யோ, இனி மகததேசத்திலிருந்து ஆளுவதில்சுகமில்லை என்று கண்டு மகதநாட்டிற்கு தெற்கே மலைகள் அடர்த்த மறைவான விடங்களுக்கும், நீர்வளம், நிலவளம் பொருத்திய நாடுகளுக்கும் குடியேறி தம் தம் பெயர்களால் சில ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டுகூர ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்படி வந்தவர்கள் ஐந்து ஆறு ஆங்கிர சோதிர்கள் என்று, விசாகப் பட்டணம், கோதாவரி ஜில்லா சரித்திரங்களினால் தெரியவந்தாலும், கடக்கே மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பல்களுக்கப்பட்ட சிலாசாசனங்களினால், மகத நாட்டிலுள்ள மாருதி இராஜருடைய சந்ததியர்களில் ஏழு பெயர் மகத

கொண்ட விட்டுப்பற்றப்பட்டு மாளவ நாட்டிலும், ஓரங்கல், கொண்ட விடு ஆணகுந்தி, விஜயநகரம் முதலான விடங்களிலும் காலதேசார்த்தமானங்களைத்தழுவி ஆந்திர ஸமஸ்தானங்களைஸ்தாபித்து ஆண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அவர்களில் மாளவ நாட்டிலாண்ட உஜ்ஜினி (1) விக்ரமார்க்கனுடைய, குடும்பத்தாரும் (2) கால சூரியராயலு குடும்பத்தாரும் (3) தக்ஷணத்தின் வட மேற்கு கீழ்க்கரை நாடுகளையாண்ட சாலுக்கியரும் (4) ஓரங்கல் நாட்டிலாண்ட கணபதிராயலும் (5) கொண்ட விடுவிலாண்ட கஜபதிராயலும் (6) ஆணகுந்தி விஜயநகரத்திலாண்ட நரபதிகளும் ஆக (6) ஆறு ஆந்திர குடும்பத்தாருடைய சாசன சரித்திரங்கள் மாத்மிரம் இதுவரையில் அகப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றொரு ஆந்திரகுடும்பத்தாருடைய சரித்திர சாசனங்கள் இன்னும் அகப்படவில்லை. ஒருவேளை சங்கம ஜாதியாரும் குரிசா நாட்டிலாண்ட கேசரி வமிசத்தாரும் அந்த ஆந்திர குடும்பத்தாராக இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

சில சரித்திரங்களினால் சங்கஜாதியார், குரிசாவிலாண்ட கேசரி ஜாதியார், கொண்டவிடு ரெட்டி ஜாதியார், கேலாதிராஜர்கள், கனிங்கஜாதியார் கபிலேசுவர ஜாதியார் முதலான பிரபலமான சில ஜாதியார்களும் ஆந்திரவமிசத்தைச் சாத்தவர்கள் என்றும்; வடக்கே கஞ்சம், கோதாவரி, விசாகப்பட்டணம், இராஜமஹேந்திரம், நெல்லூர் முதலான விடங்களிலிருக்கும் ஜயபுர், போடூலி, மடுகொலி, சாலூர், ஆந்திரிகம், பஞ்சபேட்ட, சேகு, சங்கம், விலாசம், பெல்காம், மேரங்கி, குரிசம், அனகபல்லி, நக்கபல்லி, பாலகொண்ட, குண்டலி மந்திளவு, முதலான குருகில மன்னர்களும், ஜயின்தாரர்களும் ஆந்திரவமிசத்தைச் சார்ந்த கணபதி, சஜபதி, நரபதிகளுடைய ஜாதியார்களென்றும், சந்ததிகளென்றும் சில தெலுங்குக்கவிவாணர்களும், சரித்திரக்காரர்களும் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

அப்படிக்கவிகள் சொல்லும் வாக்கியங்களையே உண்மையான சங்கதிகளாகவழி சரித்திரம் எழுதுவதைப் பார்த்திலும்; கவிசனாலும், சரித்திரக்காரர்களாலும், கல்சிலாசாசனம், தாம்பிரம் செப்பேடு முதலான சாசனங்களையும், காலதேசார்த்தமானங்களையும் தழுவி எழுதுவதே, நம்பத்தக்க சரித்திரமாகுமாயினால்; இன்றுவரையிலும் ஆந்திரஜாதியாருடைய சரித்திரத்தைப் பற்றி வேதபுராண இதிகாசங்களினாலும், சிலா செப்பேடு சாசனங்களினாலும், சர்க்கார் சோதனை சரித்திர கிரந்தங்களினால் அகப்பட்ட ஆதாரங்களினாலும், ஆந்தரர்கள் என்றுஸ்திரப்படுத்தப் பட்டவர்களுடைய சரித்திரங்களைமாத்மிரம் எழுதலானே—அப்படி நாளதுவரையில்செப்பட்ட சிலாசெப்பேடு முதலான சாசனங்களினாலும், புராண இதிகாசங்களினாலும் ஸ்திரப்படுத்தலானவர்கள் (1) தாராநகரத்தை ஆண்ட விக்ரமரங்கன் குடும்பத்தார்களும் (2) சாலு கியஜாதியாரும், (3) ஓரங்கல் கணபதிராயர்களும், (4) கொண்டவிடு கஜபதிராயர்களும், (5) விஜயநகர நரபதிராயர்களும் ஆந்திரவமிசத்தாரில் முக்கியமானவர்கள் என்று ஸ்பஷ்டமாகிதபடியால் அந்த ஐந்துகுடும்ப ஆந்திரர்களுடைய

சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரஹமாக வழங்கத் தீர்மானித்தோம்—அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் மானவ நாட்டில் உஜ்ஜினியிலாண்ட, விக்கிரமார்க்க மஹா னாஜனுடைய குடும்பத்தார்களே.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

விக்கிரமார்க்கனுடைய சரித்திரம்.

மேஸ்டர் ரோபர் லித் பிரிட்ஜி அவர்கள் எழுதிய இந்துதேச சரித்திரம் 174-வது பக்கத்தில், “நாம் சொல்லுகிற சில நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவில் அதிகபராக்கிரமசாலிகளும், இராஜபுத்திரர்களுக்குள் சிறந்தவர்களுமாயி ஆந்திரர்களும் அவர்களுடைய சந்ததிகள் மகதநாட்டிலுண்டு வந்தபோது புத்தமதவிஷயமாகத் தாக்கப்பட்டு ஒரிசா நாட்டின்தெற்கே தெலுங்காறு வெண்ணும் ஓங்கலுக்கும், அக்காலத்தில் இந்தியாவில் சிறந்திருந்த மால்வாவைச்சார்ந்த உஜ்ஜினி நகரத்துக்கும் வந்தாண்டார்கள். ஆந்திரர்களுக்கு சிறந்த பன்னனும், வீரபராக்கிரமமுடையவனும், உஜ்ஜினி நகரத்திலிருந்து ஆண்டவனுமான விக்கிரமார்க்க மஹாராஜன் என்று சொல்லி இருக்கிறார்; ஆகவே, இனி அந்த விக்கிரமார்க்கனுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

“For Some centuries during the period of which we are speaking the most powerful family in India, and the greatest of all the Rajaput Dynasties, was called Andhra Branches of this great family reigned in Magada (whence they had expelled the Buddhist king-) in Warangel in that part of the Deccan called Telingana, south of Orissa and also in Ujjain in Malwa, which was the most famous city of India at that time. The greatest king of the Andra dynasty was the heroic Vikramaditya king of Ujjain. Mr. L. Irthbridge.

விக்கிரமார்க்கனுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி தென்.தேசத்தில் வழங்கியும் முப்பத்திரெண்டு பதுமைக்கதை முதலானதுகளில் சொல்லி இருக்கும் சங்கதி சங்கிரஹாவது:—

நந்தியா புரவாசியாகிப சந்திரவர்ணன் என்னுமோர் அந்தணர், தாம் கற்றுத்தெளிந்த கல்வியோடு, பின்னும் பலகலைகளைக் கற்றுத்தெளிய தக்க ஓர் குருவை நாடி தேசஞ்சாராம் செய்துக்கொண்டு ஒரு வனத்திப்போய் ஓர் அரசமரத்தடியிற் படுத்திருந்ததாகவும், அப்போது அந்த மரத்திலிருந்த ஓர் பிரம்மராசுநிலி அந்த அந்தணருக்கு பிரத்தியக்ஷமாகி ஒவ்வொரு இலையிலும் ஒவ்வொரு ஞானத்தையும் எழுதிப்போட, அவைகளை அந்த அந்தணர் (உபவாசத்தோடிருந்து) படித்துத் தெளிந்தபிறகு, அக்காட்டைவிட்டு சன்னியா புரத்துக்குவந்து ஆறுமாதகாலமாகவிருந்த உபவாச கஷ்டத்தினால் அங்கிருக்கும் அலங்காரவல்லி என்னும் தாசி வீட்டின் ஈடையில படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததாகவும்;

அப்படித்துங்கிக்கொண்டிருந்தவரை அந்த அலங்காரவல்லி வந்துப் பார்த்து
செய் அன்னம் வேறு செய்து எழுப்பித் தன்னை கலியாணம் செய்துக் கொள்
ளும்படி வருந்தியதாகவும், அதற்கவர் சம்மதிக்காமையால் இருவருக்கும் சன்
டைச்சர்சரவுகளுண்டாகி அந்நாட்டுக்கரசனான சுத்தவர்மாவீனிடம் போய்
முறையிட, அவ்வரசன் தனது மந்திரிபிரதானி புரோகிதர்களிடம் அதைப்பற்றி
யோசிக்க தனது குமாரத்தியாகிய சித்திரரேகையையும், புரோகிதன்மகளாகிய
கலியாணியையும், செட்டிமகளாகிய கோமலாங்கியையும், தாசிகளாகிய
அலங்காரவல்லியையும் சேர்த்து ஒரே காலத்தில் விவாகம் செய்வித்தல் காள்
திர சம்மதமென; அந்த அரசனும் அப்படியே செய்வித்ததாகவும்; அப்படி
விவாஹம் செய்வித்த, சுத்தவர்மா அரசன் சாகும் தருகாயில் தனக்கு ஆண்
பிள்ளைகளில்லாக்குறைவினால் சமஸ்தானத்தைச் சந்திரவரணனுக்குப் பட்டாபி
ஷேகம் செய்துவிட்டதாகவும், அப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்துக்கொண்ட சந்
திரவரணனுக்கு முதல் மனைவியாகிய சித்திரரேகையினால் விக்ரமாரங்கனும்,
கலியாணியினால் வல்லவரிஷியும், கோமலாங்கியினால் பட்டி என்பவனும், அலங்
கார வல்லியினால் பிரித்துலஹரி என்பவனுமாக நான்குமக்கள் பிறந்ததாகவும்,
அப்படிப் பிறந்த நான்கு குமாரர்களில் வல்லவரிஷி துறவியாகிவிட்டதாகவும்,
சிலகாரணங்களைப்பற்றி பிரித்துலஹரி சிங்காசனத்தைப் பெற்று 120 மனைவி
களை விவாஹம் செய்து அரசசெலுத்தி வருங்காலத்தில், சாந்தயோகரிஷி சொபி
த்த கொம்மட்டி மாதுளம்பழத்தினால் தன்மனைவியேமல் சந்தேகமுற்று ஸமஸ்த
தானத்தைவிட்டு சங்கியாசியாகிவிட்டதாகவும், பிறகு அந்த சிங்காசனத்துக்கு
விக்ரமாரங்கன் வந்து தனது சகோதிரன் பட்டியை மந்திரிபாக ரீதியித்துக்
கொண்டும், தானிருக்கும் கன்னியாபுரியைவிட்டு உஜ்ஜினி புரத்தை இராஜநா
னியாக்கிக் கொண்டும், அவ்ருப்போய்ப்பத்திரகாளியம்மனுடைய தரிசனையையும்
வரத்தையும் பெற்றும், அங்குக்கும் 7 உரிசனை வெட்டி பொக்கிஷத்தைப்
பெற்று தன் நாட்டை அலங்கரித்தும், ஏலகாரம்பை யாதி 1000 மனைவிகளை
விவாஹம் செய்துக்கொண்டும் மஹாபராக்கிரமத்தோடு ஆண்டெந்ததாகவும்;
அப்படி ஆண்டிருக்கையில், தேவலோகத்தில் அரம்பை ஊர்வசி மார்களுடைய
நடன யோக்கியதையை அறிந்துச் சொல்லும்படி தேவேந்திரனால் அழைக்கப்
பட்டுப்போய் அத்தேவேந்திரனுக்கு திருப்தி யுண்டாக்க, அத்தேவேந்திரன்
வியந்த 1000 ன்ரு ஆயுளும், தேவலோக சிங்காசனத்தையும் கொடுத்தனுப்
பியதாகவும், அவைகளைப் பெற்று பூலோகத்துக்கு வந்து பத்தரகாளியினால்
நாடாறுமாதமும் காடாறுமாதமுமாக 2000 ன்ரு ஆயுளைப்பெற்றும் ஐம்பந்தாறு
தேசங்களுக்கிப்படியாகி செங்கோல் செலுத்தியதாகவும், அந்த சிங்காசனத்தை

ஏறவிரும்பிய போஜனுக்கு 32 பதுமைகள் சொன்னதைக் கண்டே புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சாலிவாஹனனுடைய விவரம்.

காவேரிதீரத்தில் பல்லாண்டு புரிவாசிய இராமகிருஷ்ண அவதானி தன் மனைவியின் விய சிந்தாமனியை சித்திராபர்வம் 15-ம் திதி இரவு 12 நாழிக்குமேல் ரோகினி நடந்த தீரத்தில் கூடினான் அற்புதப்பிள்ளை பிறக்குமென்று கண்டு போவகையில், இடையில் ஆற்றின் பெருவெள்ளத்தைக்கண்டுத் தவித்ததாகவும், அப்போது அருகிலிருந்த குடகுளத்தில் குயவன் இராம வேளாளன் தன் குமாரத்தியாகிய வுன்ன பூரணியை அணையும்படிவேண்டி, அந்த அந்தணரும் சம்மதித்து சேர்த்ததில், சாலிவாஹனன் பிறத்ததாகவும், அந்தச் சாலிவாஹனன் கல்விதெள்ளி மந்திர தந்திரங்களால் மைசாபுரி (மெசூர்) அரசன் விசுவநாதனுக்கு மந்திரியாகி ஆண்டவரும்போது, மேலே சொன்ன விக்ரமமார்க்கனுக்கு மாமுல்படிப்பம் கட்டாமல் இருந்ததனால், அந்த விக்ரமமார்க்கனும் பட்டியும் பலமான தண்டிதளாதிக்கொடு உடையெடுத்துவந்ததாகவும், அப்படி வந்த விக்ரமமார்க்கனை சாலிவாஹனன் மந்திர தந்திரங்களினால் கொன்று அந்த சிங்கசனத்தை அந்தச் சாலிவாஹனன் கட்டியாண்டதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விக்ரமமார்க்கனைப்பற்றி உடதேசத்தில் மூக்கியமாக சிலாசாசனசெப்பேடுகளில் கண்ட சரித்திரங்களைக் கொண்டு ஆசியாடிக் ரிசெர்ச்சஸ் என்னும் சரித்திரம் 9-வது வாலியம் 131-135-146-147-வது பக்கங்களிலும், ஷேப்தா வது வாலியத்திலும் வில்போர்டு (Wilford) சரித்திரம் 1-வது வாலியம், 274-வது பக்கத்திலும், மேஸுடர் ஜேம்ஸ் பிரின்செப் (James Prinsep) இந்தியன் அண்டிக் குட்டி சரித்திரம் 249-250 பக்கங்களிலும் பின்னும் பல சாசன சரித்திரங்களில் பின்வருகிறபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பாடலீபுரத்து விக்ரமமார்க்கன்.

அவர்களில், பாடலீபுரத்தில் ஒரு விக்ரமமார்க்கன் பிறந்த விக்ரமமகேசரி என்ற பெயரால் பிரபலனாகி ஒரு சாலிவாஹனனால் கொல்லப்பட்டதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு விக்ரமமார்க்கனைப்பற்றி பின்வருகிறபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது

மால்வா நாட்டில் திருபுரநாதனென்ற சிவபெருமானே விக்ரமமார்க்கன் என்றப் பெயரால் பிரபலனாகி அப்போது இந்தியாவின்மீது படை எடுத்த வந்த மிலேச்சனாத் துறத்தியடித் தோட்டினானாம். அந்த விக்ரமமனுக்கு வீகிரமசக்தி என்ற ஒரு மந்திரி இருந்ததாகவும், அவன் மஹாமதியூகி என்றும் அந்த

விஷயம் உஜ்ஜினியில் குணவதி, சந்திரவதி; மதனகந்திரி என்ற மூன்று மனவினை விவாஹம் செய்துக் கொண்டிருந்ததன்றியும், இலங்கை மன்னனாகிய வீரசேனசிம்ஹலேசுவரன் குமாரத்திருட்டக்காணையும், களிங்கநாட்டு மன்னனாகிய குமாரத்தி விசுவகர்மினியையும் விவாஹம் செய்துக்கொண்டிருந்தான் என்றும், அப்படி பலமனைவிமார்களைவிவாஹம் செய்த வாழ்ந்துவருங்காலத்தில் அனாதை சமஸ்தானத்திலிருக்கும் புரந்தசபுவாசியாகிய ஒரு பிரபல தனவான் தான் சாகும்போது தனது நான்கு குமாரர்களை அருகில் தருவித்து அந்த நான்கு குமாரர்களுக்கும் நான்கு பாணைகளைக் கொடுத்து இறந்தானென்றும்; அந்த நான்கு பாணைகளில் முதற்பாணையில் மண்ணும், 2-வதில் அடுப்புக்கறியும், மூன்றாவதில் எலும்புகளும், நான்காவதில் தவிடும் டோட்டிருக்கக் கண்டு அதன் பொருள் தெரியாமல் தவித்து அதின் விஷயத்தைப்பற்றி அரசனாகிய அச்சு விக்ரமமார்க்கனுக்கு அறிவிக்க; அந்த விக்ரமமார்க்கனும் அவன் மந்திரி முதலானவர்களும் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பொருள் விளங்காதவர்களாகி அந்தப்பொருளை அறிவிப்போருக்கு நல்ல பஹுமானம் தருவதாக விளம்பரம் செய்வித்ததாகவும், அப்போது அடுத்த கிராமத்தில்கிடந்த அந்தணர் இருவருக்கு ஒரு விதந்துவான சநோகிரி இருந்ததாகவும், அந்த விதந்துவான பிராமணஸ்திரி பப்படியோ கப்பல்தியாகியதை அவளுடைய சகோதரர்கள் கண்டு வெட்டுத்துக் கொண்டு அவளை வீட்டை விட்டு ஒட்டிவிட, அவள் போய் ஓர் குயவன் வீட்டில் அடைக்கலம் பெற்று அந்தக்குயவன் வீட்டில் சாவிகாஹனன் என்ற பெயரால் ஒரு குமாரனைப் பெற்று வளர்த்ததாகவும், அச்சாவிகாஹனன் 12-வயது பையனாகியபோது அந்தப்பயன் அந்த ராஜ்யினம்பரத்தைப்படித்துப் பார்த்துச்சிறித்து இறந்துபோன தனவந்தன் தண்டக்களுக்குக் கொடுத்த நான்கு பாணைகளில், மண்போட்டுவைத்திருந்த பாணையைப் பெற்றமகன் தனத்தந்தையின் பூஸ்திதிகளையும், கறிப்போட்டுவைத்திருந்த பாணைக்குடையவன் தன் தகப்பனுடைய மரமுதலான சாமான்களையும், எலும்புகள் போட்டுவைத்திருந்த பாணைக்குடையவன் ஆணை எழுதுமுதலானமிருகங்களாகிய சொத்துக்களையும், தவிடுபோட்டிருந்த பாணைக்குடையவன் தானிய முதலான சொத்துக்களையும் அடையவேண்டியதென்று ஒருசீட்டில் எழுதிராஜனுக்கு அனுப்ப இராஜப்படித்துப்பார்த்து, சந்தோஷப்பட்டு அந்தப்பயனை ஸேவிப்பார்க்கக் கருதிசொல்லியதால்; அப்பையன்வராமல் உன் இராஜனைவந்து என்னைப்பார்க்கச் சொல், என்று அவமானமாகச்சொல்லி அனுப்பியதாகவும், அதைக்கேட்டு இராஜன் அதிக கோபமுண்டு தனது தண்டு தளாதிக்கோடுப்போய் சண்டைப்போட, அந்தப்பயன் மண்முதலானதுகளால் வேடிக்கைக்குச் செய்துவைத்திருந்த குதிரை ஆணைகளுக்கு உயிரைக் கொடுத்து அவைகளைக் கொண்டு விக்ரமமார்க்கமஹாராஜனோடு சண்டை செய்து, ஜயித்தானென்றும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.

அக்கிளிபுராணத்தின்படி விக்ரமமார்க்கன் சந்திரவதிசகலத்திரிய ஆந்திர குலதிலகனென்றும், அவன் பாண்டவரைச்சார்ந்த அர்ஜுனனுக்கு 785 வருஷங்களானபிறகு உஜ்ஜினியிலாண்டவனென்றும், அந்த ஆந்திரசந்திர

யில் விக்கிரமார்க்கனுக்கு முன்பு உஜ்ஜினியில் அழியல்கண்ட அரசர்கள் ஆண்டார்களென்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உஜ்ஜினியில் விக்கிரமார்க்கனுக்கு முன்பு ஆண்ட ஆந்திர அரசர்களின் விவரம்.

அரசர்களின் பெயர்கள்.

ஆண்ட காலம்.

தனஞ்சயன்	கி-மு	840- வாழ்
ஜிதச்சந்திரன்	...	760 "
சமுத்திர பாலன்	...	670 "
நரவாஹனன்	...	680 "
பூதிராஜன்	...	580 "
ஆதித்யபுவனன்	...	400 "
பிரம்மராஜன்	...	390 "
ஆதிபிரம்மன்	...	360 "
சதாசிவசேனன்	...	271 "
ஹமீரதன்	...	191 "
கந்தரூபன்-கார்த்தபரூபன்	...	91 "
விக்கிரமார்க்கன்	...	56 "

அந்த விக்கிரமார்க்கனுக்கு பிறகு.

சந்திரசேனன்	கி-பி	44 "
சூரியசேனன்	...	135 "
சந்திரசேனன்	...	215 "
கனகசேனன்	...	216 "
சந்திரபாலன்	...	302 "
மஹேந்திர பாலன்	...	402 "
கர்மசந்திரன்	...	409 "
விஜயநந்தன்-அவனுக்குபிள்ளைகளில்லாமையால்		
சிந்துலாவை தத்துவாங்கினான்	...	410 "
முஞ்சன்(சிந்துலாவின் சகோதிரன்)...		470 "
அந்த சிந்துலாவுக்கு போஜன் பிறந்தான் சகாப்தம்		540 வாழ்
போஜன்	...	483 "

அந்த போஜராஜனுக்குப் பிறகு 45 அரசர்கள் கி. பி. 1210 வருஷங்கள் வரையில் மாளவ உஜ்ஜினிப்பட்டணத்திலிருந்து ஆண்டார்கள் (அந்த 45 அரசர்களின் பெயர் முதலான விவரங்களை இத்தாலின் தூண்முகத்தில் மாளவாவில் ஆண்டவர்களின் பட்டியிற்பார்க்க) அப்படி ஆண்ட அரசர்களிலெல்லா ரிலும் விகீகிரமார்க்குள் ஆந்திரவம்சதிலக்கென்றும், கந்தரூபனுடைய குமாரன் என்றும், அந்தகந்தரூபனும் அந்நுடைய முன்னோர்களும் புத்தமதஸ்தர்களாக இருந்தார்களென்றும், விகீகிரமார்க்கன் தன் முன்னோருடைய புத்தமதத்தை விட்டு, இந்து (ஹிந்தாமண) மதத்தைத் தழுவி சீத்திபுஜை சிவபுஜைகளில் ஈடுபட்டவருமே; அநேக பிரம்மாவைங்களையும், மாடமாள்கை கூடகோபுர அகிரஹாங்களையும், ஆல்கூபந்தாகாதி தருமங்களை நியமித்தும்; சகலரிடத்திலும் சமரசஞானியாகவிருந்தும் தழுவியும், துஷ்டநிரகரம் சிஷ்டரிபாலனம் செய்தும், அக்காலத்தில் இத்தாட்டை நாடித் தாக்க வந்த சீத்தியர், யுவனர் மகமதியர் முதலானவர்களைத் தடுத்தும், அவர்களை காநூர் என்னுமிடத்தில் மடக்கியடித்தும்; வடக்கே ஹிமாசலபர்வத அடிவாரம்வரையில் இராஜ்ஜியத்தைப் பரவச் செய்தும், பஹாபாக்கிரமசாலியாகியும், தன்னுயிரை ப்போலமன்னுயிரைப்பாதுகாத்தும் வரநூலி, வராஹமீரர், தனவந்திரி, சபாநாதன், அமரகோசன், விட்டலபட்டர், கடகாபர், சங்கர், சதாநந்தன் என்னும் ஒன்பது வித்வத்திங்கங் களையும், மற்றும் அநேக கற்றோர் கவிகளையும் தக்கபடி ஆதரித்தும், தாராநகர அரசகுமார இராஜேந்திரனுடைய குமாரத்தினையுமணந்துபுத்திரசந்தானம்பெற் றும், அனைவராலும் கொண்டாடும்படியான ஓர் ஆவதார புருஷனாக இருந்தும், 135 (ஹி) ஆண்டபடியால்; அந்த விகீகிரமனுடைய நல்ல பெயரை உலகோர் என்றும் புகழும்படி அந்நுடைய ஆளுகை முதல் ஒரு புதுசோபித்தை ஏற் படுத்த, அதற்கு விகீகிரமாநிர்மயாகநூர மென்றும், அதி. மு. 563 (ஹி) மார்ச்சு மாதம் முதலாரம்பித்த தென்றும், அப்படி புகழ்பெற்ற விகீகிரமார்க்கன் தனது 130 வயதான கலியுகாப்தம் 3044 (ஹி) மரணமடைந்தான் என்றும்; ஆகவே, அந்த விகீகிரமார்க்கனுக்கு பலவருஷங்களுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்த சாலிவாஹனன், அவனைக்கொன்றதாகச் சொல்லுவது பிசகான சரித்திரம் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கொரு திருஷ்டாந்திரமாக- விகீகிர மார்க்கன் சகாப்தம், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன் 563 வருஷங்களுக்குமுன் ஆரம்பிக்கிறது, சாலிவாஹன சகாப்தமோ கிறிஸ்து பிறந்த பிறகு 79 வருஷங் களுக்கு பின்பு ஆரம்பிக்கிறது; ஆகவே, இருவருடைய காலவித்தியாசம் அதிகமாக இருக்கிறது. இருக்கவே, சாதாரணஜனங்கள் நம்புவதைப் போல சாலிவாஹனை விகீகிரமார்க்கனை கொன்றான் எனில், விகீகிரமார்க்கன் பெயரால் பல ராஜர்கள் ஆண்டவந்ததாக இப்பத்தத்தின் 13-14 பக்கங்களில் தெரிவித்திருக்கிறபடியால், அவர்களில் யாரோ ஒரு விகீகிரமார்க்கனைக்கொன் றிருக்கலாமே யொழிய, (32) பதமைக்கதையில் சொல்லி இருக்கும் காவிரி தீரத்திலுள்ள, மைசூர் நாட்டை ஆண்ட சாலிவாஹனன், வடக்கே வெகுதூரச் சிலிருக்கும் உஜ்ஜினி நாட்டையாண்ட விகீகிரமார்க்கனைக் கொன்றதாகத் சொல்லத்தக்க ஆதாரசாசனங்களில்லை.

சிலாசாசன சரித்திரங்களினால் தெரிவிக்கப்பட்ட

போஜ மஹாராஜன்.

விக்கிரமார்க்கன் என்ற பெயரால் நான்னைத்து விக்கிரமார்க்கன்மார்கள் பிறந்து பிரபலப்பட்டதாக சரித்திர சாசனங்கள் சொல்வதைப்போலவே, போஜராஜன் என்ற பெயரால் இரண்டு மூன்று போஜர்கள் இருந்ததாகச் சரித்திர சாசனங்கள் சொல்லுகின்றன, அதில் ஒருபோஜனையே விக்கிரமார்க்கனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் பிற்பெரும்பான்மையான சரித்திர சாசனங்களில் மாளவ தேசத்துக்கரசனாக, தராகரதிலாண்ட ஆந்திர போஜனையே சரியான போஜனைக ஸ்தாபிக்கின்றது.

அந்த போஜராஜன் மாளவ நாட்டைச்சார்ந்த தராகரத்தில் ஆண்ட சித்துல ராஜனுடைய மகன். அந்த போஜனுடைய மனைவி லீலாவதி. அவனுடைய மந்திரி புத்திகாநரன். அவனுடைய சமுகவித்துவான்சன்- காளி தாசன், பஹுபூதி, தண்டி, பாணன், வரருசி, சுபந்து, கிராடாசந்திரன், கவிசேகரன், விஷ்ணு, மாயூரன் முதலானவர்கள். அந்த போஜராஜன் சைவமதஸ்தனாக விருந்தும், தருமராஜிய பரிபாலனம் செய்தும், சகலமதஸ்தர்ஸிடத்தும் சமரச சினேகிதனாகவிருதான். அந்த போஜன் காலத்தில் ஸமஸ்கிருத வித்தியா விஷயம் விருத்தியானதைப் போல அவனுக்கு முன்னுயில்லை, பின்னு மில்லை. போஜராஜனும் மஹாவித்வானாக இருந்து போஜச் சொம்பு, போஜபிரபந்தம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினான். அந்த போஜராஜனே ஆகம வேதபுராண இகிகாசங்களைத் தந்தபடி. ஆராய்ந்து தெளிந்தவனாக இருந்ததன்மீயில், அவன் காலத்தில் வாகடவைத்தியநூல்களும் விருத்தியாகின. அன்காலத்தில் யானுவ வைத்தியத்தோடு அகரவைய மாகிய(சுஜீ)சத்திரவையமும் விருத்தியாகி இருந்ததென்பதற்கு திருஷ்டாந்தமாக, அந்தபோஜனுக்கே ஒருகாலத்தில் உயங்கரமான தலைவையுண்டாகித்தவிக்க, சலிய சாஸ்திரத்திரத்திற் சிறந்த சுகோதிரர்கள் இருவர் வந்து அவனைப்பார்த்தும், மோஹினி என்னும் மருந்தினால் அந்த அரசனை மூர்ச்சைஅடைபடி செய்தும், அவன் கபாலத்தைக் கத்தியினால் பிளந்தும், மூனையிலிருந்த விஷத்தை நீக்கி சுத்திசெய்தும், மறுபடியும் கபாலத்தைப் பழமைப் போலப் பொருத்தி சந்தைத்தைத்தும், சந்தானகரன் என்னும் மருந்தைக் கொடுத்தும், மூர்ச்சையை நீக்கி நீழிபாழச் செய்ததாகவும் அவனுடைய பிரபந்தமொன்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த போஜனுக்கு வயது 114 வருஷங்கள். போஜனுக்குப்பிறகு அவனுடைய குமாரன் ஜயாநந்தன் 21 வருஷங்கள்ண்டான். அந்த ஜயாநந்தன் போஜனுடைய குமாரத்தி பானுமதியை விவாஹம் செய்துகொண்டான் என்று (A. R. S. Vol. 9) ஒரு சாசனத்தினால் வெளியாகிறபடியால்; அவன் போஜனுடைய மருமகனாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். பிறகு சாலிவாகனன் மாளவநாட்டை மஹாராஷ்டிர

நாட்டுடன் சேர்த்து 21 வருஷங்களாண்டு நீளும்போது, மகமதியர்கள் முக்கியமாக, மகமதுகுஜினி உர்ஜாநாட்டின் றோல் படை எடுத்து வந்து சோமநாத புரத்தையும், அதன் கோயிலையும் இடித்து குட்டிக்கவர்களாக்கி அங்கிருந்த அளவற்ற திரவியத்தை ஆனை ஒட்டைகைகளின் மேலேற்றிக்கொண்டு போனான்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

சாலுகிய ஜாதியார்.

பாலபாகவதம், வசுசரித்திரம், நரசூராலியம், நரபதி விஜயம் முதலான கிரந்தங்களின்படியும், வேறுசாசனங்களின் படியும் சந்திரவமிசப் பாண்டவரில் ஒருவன் அர்ஜுனனுடைய 88 வது சந்ததி நந்திராஜன் என்றும், அந்த நந்த ராஜனுடைய 9-வது சந்ததி சாலுகியன் என்றும், அந்த சாலுகியரில் கலியான்புரியிலாண்டவன் விஜ்ஜலராஜன் என்றும், அவன் பேரன் வீரஹேமமல ராயன் என்றும், அந்த ஹேமமலராயன் மகன் தபீனன் என்றும், அந்த தபீனன் சந்ததியில் இராமராஜாபிறந்தான் என்றும், அந்த ராமராஜா இருஷ்ண தேவராயனுடைய மருமகனென்றும், டாக்டர் கஸ்டவ அப்போர்டுக்கு அசப்பட்ட சாசனத்தை அவர் தென்னிந்தியா சரித்திரம் 78-வது பக்கத்தில் எழுதி இருக்கிறார்.

(Inscription) "From Naryana, Bramā, Atri, Chendra, Buda, Pururavas, Ayu, Nahasa, Yayati, Puru &c. are descended the Bahratas and as the 88rd. in descent from Arjuna is given in the Narpati Vijiam Nanda his 9th descendent is Chalukya and from is descended Vijjal or Bijjala of Kalyana" &c. Geniological Tree of the Narapatis contributions to the Southeren India inscriptions Part 1, Page 78. By Dr. Gustav Oppert, Ph. D. Professor of Sanscrit Presidency College Madras. &c. &c. &c.

சந்திர வமிச கூடிரிய ஆந்திரர்களில் ஒரு வருப்பாராகிய சாலுக்கியர் கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டுவரையில் அதாவது ஆறு நூற்றாண்டுகள் வரையில் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்து பிரசிஸ்தமாக ஆண்டவர்கள் என்றும், ஆதியில் அவர்களில் 59 அரசர்கள் ஐயோத்தியாவை பிரதான பட்டணமாகக் கொண்டு ஆண்டதாக அநேக சாசனங்களிருக்கினும், அவர்களில் மூன்றாவது அரசன் கி. பி. 566 ஹபி தக்ஷணதேசத்தில் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தானந்த சங்கதி முதல் அநேக சரித்திர சாசனங்களினால் ஸ்பஷ்டமாகிறது. அவர்களில் விஜயாதித்தியன் தக்ஷண நாடுகளை நாடி ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபிக்க வந்த போது, ஒரு உய்த்தத்திற் கொல்லப்பட்டான்.

அவன் மனைவி அப்போது பூரிக்கப்பட்டியாக இருந்தமையால், ஓரந்தனா வீட்டில் அடைக்கலம் புருத்தி, விஷ்ணுவரீத்தனன் என்னும் மகனைப் பெற்றான். அந்த விஷ்ணுவரீத்தனன் பஸ்கிப் பெறுகி பராக்ரமசாலியாகி காஞ்சிபுரத்திலாண்டுவந்த பல்லவராஜனை ஜயித்து, அவனுடைய குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டான். அவர்களுக்கு விஜயாதித்யனும், அவ்விஜயாதித்யனுக்கு புலிகேசி வல்லடனும் பிறந்தார்கள். அந்தப் புலிகேசியின் பேரன்மர்கள் பிரபலமானபோது, அவர்களில் மூத்த குடும்பத்தார்கள், மேற்கு தக்கணத்திலும், இனியவளுன குப்தவிஷ்ணுவரீத்தனன் கிழக்குக் கரையோரங்களிலும் படை எடுத்துப்போய் வெங்கிநாட்டிலிருந்த பல்லவ சாலான் கியானர்களை ஜயித்தான். அப்போது வெங்கிநாட்டிலாண்ட ஜீந்திர பிரத்யுயர்கள் புத்தமதஸ்தர்கள், சாலுகஜாதியாரோ வைணவ மதஸ்தர்கள்.

அந்தச் சாலுகியருடைய வம்சாவளியைப்பற்றி டாக்டர் பர்னஸ் (Dr. Burnel's) South Indian Palaeography Page 18 & Mr. Fleets Dynasties of Kanara District P. 18) மேஸ்டர் பிளீட்டவர்களுடைய சரித்திர கிரந்தங்களையும் அனுசரித்து எழுதினோம். அந்த வமிசத்திற்கு ஆதிபதாதைலேபர் என்று இரண்டொரு சாசனங்களினால் தெரியவரினும், பெரும்பான்மையான சாசனங்களில் அடியில் கண்டபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சாலுக்கியருடைய வம்சாவளி.

1. ஜயசிம்ஹன்.
2. புத்தவர்மன்.
3. விஜயவர்மன். அல்லது விஜயராஜன்
(சாலிவாகனசகாப்தம் 394ஆளும் கிறிஸ்து சகாப்தம் 472)
4. இரானராஜன்.
5. புலகேசுவல்லபன்.
6. கிர்த்திவர்மன்.
7. பிரகுதுவி வல்லபன்
சாலிவாகனன் சகாப்தம் 489 கி. பி. 567
8. மங்கலீசராஜன்.
கி. பி. 567 சிங்காசனமேறி 610ஆளும் ஆண்டான்.
9. சத்யஸரிய இந்திரவர்மன்.
சகாப்தம் 532 கி. பி. 610

10. வல்ல பேந்திரன் அல்லது 2-வது புலகேசி வல்லபன்.
இ. பி. 610 முதல் 634 வரும் ஆண்டான்.
- 11: குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன்.
கிழக்குநாட்டு அரசன் இ. பி. 615-633 வரும் ஆண்டான்.
12. 2-வது ஜபகிமஹன். 633-663
13. நாகவர்த்தனன்=இந்திரபட்டகன். 663
14. ஆதித்யவர்மன்.
15. விஜயபதிர்ன்.
16. விக்கிரமாதிதியன் = அம்பிரம்மாள். ஆதி சங்கரராசாரி
வதிந்தகாலம். சகாப்தம் 592-602 இ. பி. 670-681.
17. விஜயாதிதியன்.
சகாப்தம் 603-618 இ. பி. 681-696
18. விஜயாதிதியன்.
சகாப்தம் 618-655 இ. பி. 696-733.
19. விக்கிரமாதிதியன். 2-வது லோகமாதேவியின் கணவன்.
சகாப்தம் 655-669 இ. பி. 733-747.
20. கீர்த்திவர்மன். 2-வது
சகாப்தம் 669-679 இ. பி. 747-757.
21. 1-பிரமராஜன்.
22. 3-கீர்த்தி வர்மன்.
23. 3-விக்கிரமாதிதியன்.
24. 2-பிரமராஜன்.
25. ஜபானன்.
26. 4-வது விக்கிரமார்க்கன். பூகதேவியின் கணவன்.
சகாப்தம் 895-919 இ. பி. 973-997.
27. 4-வது விக்கிரமார்க்கன்.
28. 2-வது சைலபுபன்.
29. சத்யசிரேயன். அம்பிகாதேவியின் கணவன்.
சகாப்தம் 919-930 இ. பி. 997-1008
30. தாசவர்மன். பாகியவதியின் கணவன்.
31. விபுவிசிரமன்.
சகாப்தம் 930-940 இ. பி. 1008-1018
32. ஜயணன்.

33. அக்கதேவி.

சகாப்தம் 944-969 கி. பி. 1022-1047

34. 3-ஜயசிம்ஹன்.

சகாப்தம் 940-964 கி. பி. 1018-1042

35. சோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 964-990 கி. 1042-1068

36. 2-சோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 990-997 கி. 1068-1075

37. 6-வது விக்ரமாதிசயன்.

சகாப்தம் 997-1048 கி. பி. 1075-1126

38. 4-வது ஜயசிம்ஹன்-பானவாசியிலாண்டவன்

சகாப்தம் 1001-1003 கி. 1079-1081

39. ஜயதாரணன்.

40. 3-வது சோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 1048-1060 கி. 1126-1138

41. மையிலாலதேவி-சுதிர்ப்பஜயகேசிரியை மணந்தாள்.

42. ஜதங்காமலன்.

சகாப்தம் 1060-1072 கி. 1138-1150

43. 3-வது நிரிஜோகமல்லன்.

சகாப்தம் 1702-103 கி. 1150-1162

44. 4-வது வீரசோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 1104-1111 கி. 1182-1189

அவர்களில் புலிகேசிவல்லபன் கதம்பருடைய தலைகரமாகிய பானவாசியைப்பிடித்து பாதுகொட்டையை வசமாக்குக்கொண்டான்.

கீர்த்திவர்மன் (1) கதம்பராஜயித்து பிரபலஞானதனறியில், அவன் தம்பி மங்கலேன் கலகரிஜாதிபரரை ஜயித்து கொங்கனாட்டைச்சார்ந்த ரேவதி தீபம், மதங்கம் முதலான கோட்டைகளை பிடித்தான். சத்யஸூரியன் ஹைபரக்சிரமசாயியாகி கலேஸ் நாட்டு அரசுகளைய ஹீகவரீந்தனனையும், ரஸ்தர்கூட ஜாதியைச்சார்ந்த கோவிந்தனையும், கோரரோண மவுரியரையும், கூர்ஜரமால்வ அரசுகளையும் ஜயித்தும், மஹாராஷ்டிரருடைய பிஷ்டா புரத்தைப் பிடித்தும், களிங்கலையும், கோசலரையும், அடக்கியும், பல்லவரை காஞ்சிபுரம் வரையிலோட ஓட்டியும், சோழர்களையும் ஜயித்தாளுவதற்காகப் பெரிய சேனையை அனுப்பினான். அந்த சத்ய சிரேயனுடைய பராக்ரமத்வதையும், தருமராஜாங்கத்தையும் பற்றி அநேக கவிகள் புகழ்ந்தும், அவன் குடும்பத்துக்கே “சத்யசிரேஷ்டர்கள்” என்று பெயரிட்டதன்றியில், அவன்

காலத்திலுண்டான கல்வி சீர்திருத்தத்தை நேரில்வந்துகண்ட Hewen Thsang எவன் தீசாங்கு என்னும் சைன நாட்டு யாத்திரைகாரரும் கொண்டாடி வழி இருப்பதோடு, பாரசீக நாட்டின் அரசன் Khosru II கொச்சுராஜன் வியந்து விலைற்ற வெருமதிகனைக் கொடுத்துப் புகழ்ந்தான்.

அந்த சத்யாசிரேயனுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்குவந்தவர்கள், அதிக பிரபலமாக இராவிடினும், அவன் பட்டத்தையடைந்த விகீரமாதீத்யன் முதலில் பல்லவருடைய முக்கட்டுச்சண்டைகளினால் சற்று சலித்தாலும், கடைசியில் அவர்களை ஜயித்து காஞ்சிபுரத்தைப் பிடித்தான். அப்போது சந்திரகாசாவிய ஆண்ட தேவசகீதிராஜன் அந்த விகீரமாதிக்கனுக்கு கப்பம்கட்டிவந்தான்.

அந்த விகீரமாதிக்கனுடைய குமாரன் வினையாதித்யனும் பல்லவரைக் கண்டித்தடக்கியதன்றியில், அவன் சமஸ்தானம் தக்கரணத்தில் தென்னாடுகளில் பலவிடங்களிற் பரவச்செய்தும் காலம்பரர், கோளர், ஜயசலார், விளாசர், மாலவர், சோழபாண்டியர்களையும் ஜயித்ததாக சிலசாசனங்களால் தெரியவருகிறது. அவன் குமாரன் விஜயாதித்யன் காலத்தில் ஸமஸ்தானத்தில் சண்டை சச்சரவுகளின்றி சமாதானமாக இருந்தது. அவன் குமாரன் 2-வது விகீரமாதிக்கன் பல்லவரை மூன்று தரம் ஜயித்து காஞ்சியைக் கைப்பெற்றான்.

2-வது கீர்த்திவர்மன்-2-வது திரிலோகவல்லபன் காலத்தில் விசேஷ விக்ரமங்களில்லையாயினும், 3-வது ஜயசிம்ஹன் சோழோழர்களைத் தாக்கினான். (2) சோழமேகுவரன், குலத்துங்கசோழனை ஜயித்தான். அவனுக்கு பக்தலா தேவி, சந்திரகதேவி, மைல்தேவி என்ற மூன்று மனைவிகளிருந்தார்கள். (2) சோழமேகுவரன் கதம்பரை ஜயிக்க, அவர்களுடைய நாட்டின் பாதிபாகத்தை அவன் சகோதிரன் (4-வது) விகீரமாதித்தன் ஆண்டான்.

அந்த (4-ம்) விகீரமாதித்தன் சோழராஜனுடைய குமாரத்தியை விவாகம் செய்துக்கொண்டதன்றியில், தன் குமாரத்தியை கதம்பராஜனுக்கும் கொடுத்தான். அப்படி மஹாபார்க்கிரமசாலியாக ஆண்டவரும்போது 1189 ஆளும் பிஜ்ஜரால், காலசூரியர், கணபதிராயலு, பல்லாளராஜர்கள் பிரபலமாகி வந்த போது அந்த மேற்குநாட்டு சாலுகியருடைய மகிமைமங்கியது.

சாலுகிய ஜாதியில் இரண்டு கிளைபார்களென்று முன்னமே சொல்லி அவர்களில் மேல் பிரிவு சாலுகியரைப்பற்றி விவரித்தோம், இனிக்குப்பிரிவு சாலுகியரைப்பற்றி சற்றுச்சங்கிரஹமாகச் சொல்வோம். சாலுகிய குடும்பத்தில் சிரேஷ்டனான துப்துவிஷ்டனுவரித்தனன், கீழ்க்காராடுகளை நாடிவந்து வெங்கி நாட்டிலிருந்து காலங்கியானனை ஜயித்து ஸமஸ்தானத்தை ஸதாபிக்க, அது ஓரிசாமாகானம் வரையில் பரவி இராஜமேற்கிரத்தை பிரதான பட்டணமாக்கிக்கொண்டு நூற்று வருஷகாலங்களாக அந்த களங்கநாட்டை ஆண்டார்கள், டாக்டர் பர்னஸ் (The S. I. Palaography P. 21-22) சாசனத்தின்படி அவர்களுடையவம்சாவளி.

1. குப்தவிஷ்ணுவர்த்தனன் 18 ஐஸ் ஆண்டான்?
2. ஜயசிம்ஹவல்லபன் 30 " "
3. இந்திரராஜன்
4. இராஜநாதன் விஷ்ணுவர்த்தனன் 9 " "
5. மங்கியுவராஜன் 25 " "
6. 2-வது ஜயசிம்ஹவல்லபன் 13 " "
7. 'கோகிளிராஜன் 6 மீ " "
8. (3) விஷ்ணுவர்த்தனன் 37 ஐஸ் " "
9. சக்திவர்மன் (விஜயாதித்ய பட்டான்) 16 அல்லது 18 ஐஸ்
10. (4) விஷ்ணுவர்த்தனன் 30 ஐஸ் ஆண்டான்
11. (2) விஜயாபேந்திரமிகிராஜன் 40 அல்லது 48 வருஷம்
12. (5) காளிவிஷ்ணுவர்த்தனன் 1½ ஐஸ் ஆண்டான்
13. (3) குணபுஷ்பணவிஜயாதித்யன் 10-48 " "
14. விக்கிரமாநிபயவராஜன்
15. சாலுக்ஷியபீடன் 30 " " "
16. சூரபுத்தமல்லன், தரபட்டன், சூரபுத்தமல்லன் 7 ஐஸ் ஆண்டான்
17. கொல்லபிகாவிஜயாதித்யன் 6 மீ ஆண்டான்
18. விக்கிரமாதித்யன் 11 " "
19. அம்மராஜ விஷ்ணுவர்த்தனன் 7 ஐஸ் " "
20. விஜயாதித்யன்
21. இராஜபீமன் 12 ஐஸ் ஆண்டான்
22. அம்மராஜன் 25 " "
23. தானராஜன் 3 வருஷம் ஆண்டபோது பிரபலசண்டைகள்
24. சக்திவர்மன் 12 ஐஸ் ஆண்டான்
25. விமலாதித்யன் 7 " "

அவர்களில் விமலாதித்யன் சூரியவரிசை ஷத்திரியகுதிய இராஜாஜேந்திர சோழனுடைய தங்கையாகிய சூரத்தியை விவாஹம் செய்தான். அவன் குமாரன் சக்திரவபரிசை ஷத்திரியகுதிய இராஜாஜனுடைய குமாரத்தி இந்ருமாங்கியை 1022 ஐஸ் விவாஹம் செய்தான். அவர்களுக்குப் பிறந்த இராஜேந்திரசோழன் 1064 ஐஸ் வெங்கிநாட்டிற்கு முதற் சோழராஜனானான். அப்போது வெங்கிநாடு சோழநாட்டிற்கு வடக்கெல்லையாகியது. இராஜேந்திரகுலத்துங்கள் (1) தன் குமாரனை சாலுசிய நாட்டிற்கு பிரதிகிதி யாக்கினாலும், ஒருவருஷம் கடந்த பிறகு இராஜபுத்தை தன் சிறப்பன் விஜயாதித்தியனிடம் கொடுத்த விட்டு தெற்கே வந்து விட்டான்.

அந்த விஜயாதித்தியன் எனிக்நாட்டை 15 வருஷகாலம் ஆண்டு இறந்த

பிறகு, குலத்துங்கள் தனது துவீதியருமாரனாகிய பிரமாதனுக்கு பிரதிகிதி அரசு
 ஞாக்க, அவன் கி. பி. 1102 வருஷம் வரையில் ஆண்டான். பின்னல் சாஸ்திரியின்
 சாசனத்தின்படி சோழர்கள் அந்த நாட்டை கி. பி. 1228 வருஷம் விட்டு
 விட நேர்ந்தது. துப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனனுடைய ஜயம் கி. பி. 605 வருஷம்
 ஆரம்பித்தது கி. பி. 610 வருஷம் தன் சகோதரவர விட்டுப்பிரிந்தான்.

மங்கியவராஜன், அன்னுடைய சகோதரன் கோக்கனிராஜனும் பட்டத்
 துக்குச் சண்டைப்போட்டுக் கடைசியில் மங்கியேபட்டத்தை வெகித்தான்.
 பிறகு தாரப்பனுக்கும் விக்ரமர்க்கன் மகன் அய்யமராஜனுக்கும் இராஜ்ஜி
 யத்தைப்பற்றி சண்டைச்சரசரவுகளுண்டாகி இராஜப்ரீதியுட்கே ஜயம் கிடைத்தது
 12 வருஷகாலம் ஆண்டான். 2வது அய்யமராஜன் கி. பி. 945இலும் பட்டத்துக்கு
 வந்தபோது பிரபலராஜகலங்களுண்டாகி நாட்டில் சுமார் 27 அல்லது
 30 வருஷம் நாசனற்று குடிசன் தவித்தார்கள். அந்த சாலுகியர்களில் இராஜம
 ஹேந்திரத்திலிருந்த விஷ்ணுவர்த்தனன் நன்னியப்பட்டு என்ற தெலுங்கு அவி
 வணரைக்கொண்டு ஸமஸ்கிருத மஹாபாரதத்தை அதலத்தில் பாடிப்படி செய்
 வித்தான். அப்படி பிரபலமாக நானூறு வருஷகாலங்களாக வெங்கிநாட்
 டையும், கனிங்கநாட்டின் பெருப்பாகத்தையும் சமாதானத்தோடு ஆண்டு
 வந்த சாலுகியரை ஒரிசா நாட்டு கஜபதிசூரர், ஓங்கல்நாட்டு கணபதி
 ராயலுக்கும் பிரபலராகவந்துதாக்க கி. பி. 1223 வருஷம் மங்களூர்த்து மறை
 ந்தது. அந்த சாலுக்கியர் ஒரு காலத்தில் கலியாணிபுரத்தையும் பிரதான பட்
 டணமாகக்கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள் என்று, ஆண்குடி கரபதி ஸபஸ்
 தானம் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய மருமகன் இராமராஜா, அந்த சாலுகிய
 குடும்ப ஸ்தானென்றும் சாசனங்களால் பிரத்தியக்தமாகிறது (Vide Page 105-
 Vol 8-Indian Antiquity by Mr. Fleet)—Vide Pages 1481 to 53-155,
 156 157 158 The Archaeological Survey of S. I. Vol II by Robert
 Sewell M L S

**சாலுகிய மேற்குப்பிரிவு ராஜர்களுடைய காலத்திலுள்ள
டான சாசனங்களின்**

இலம் கி.பி.	இராஜர்களுடைய பெயர்கள்	சாசனங்கள் இப் போதிருக்குமிடம்	ஷரா
650	தாமர ராஜன்	குடூ	தாம்பிரசாசனம்
652-3	சதிய ஸ்ரீரியன்குமா	கர்னூல்	ஷே
முதல் 690 வர	ரன்		
690 முதல் 95	விக்கிரமாரங்கன்	ஷே	ஷே 5 சாசனங்கள்
	விக்கிரமாதத்தியன்	பெல்காம், கோராம்.	சிலாசாசனம், தாம்பி
758	கீர்த்திவர்மன்	ஹரிஸ	ரம்
997	புபாவமல்லன்	ஒக்கலேரி	தாம்பிரசாசனம்
1019	புபசிம்மன்	தாலட்குண்டி.	சிலா சாசனம்
1020 to 1035	ஜகதேவமல்லன்	பெல்காம்	ஷே.
1145 to 1148	ஜகதேவமல்லன்	ஷே.	ஷே.
	சோமேசுவர தேவ	தாலட்குண்டி, பெ	ஷே.
		ல்காம்	
1066	விஷ்ணுவர்த்தனன்	தேவன்கிரி	ஷே.
1068	கிரிலோகமல்லன்	பனவாசி	ஷே.
1070-1075	புவனேசுவரமல்லன்	பெல்காம்	4 ஷே.
1077-1125	விக்கிரமாதத்தியன்	ஷே-அந்தப்பூர், கோ	15 சாசனங்கள்
	நீவது	ராபமுதேவன்கிரி	
		முதலான விடம்	
1029 to 1142	சுலோகமல்லன்	பெல்காம், இங்கிரி	சிலா சாசனம்
		தேவன்கிரி	
1147	ஜகதேவமல்லன்	ஹரிஹர	ஷே.
ஷே	ஸதஸ்பராஜன்	ஷே	ஷே
1154	கிரிலோகமல்லன்	பெல்காம்	ஷே

கீழ்ப்பிரிவு சாலுகியருடைய சாசனங்கள்.

650	1 ஜபசிம்மன்	கிருஷ்ணஜில்லா,	தாமரசாசனம்
"		பெத்தமாத கிராமம்	ஷே.
"	இந்திரபாகிரிகா	சென்னை வீரோத	
"		சாலையில்	ஷே
"	சாலுகியபீடன்	கோதாவரி, மண்ட	ஷே
"		லம்	
"	அம்ம ராஜன் 1	கிருஷ்ணஜில்லா	ஷே
"	ஷே	ஏரே, கிருஷ்ண	
"		சென்னை	ஷே
"	ஷே 2-வது	கிருஷ்ண ஜில்லா	
"	ஷே	ஷே	ஷே

இந்த சாசனங்களினால் அந்த சாலுகியருடைய ராஜ்ய பரிபாலனம் பிரபலமாகும்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

* காலசூரிய ஜாதியார்.

சாலசூரிய ஜாதியாரின் சந்ததியாகிய கலியாணபுரியிலாண்ட விஜ்ஜலன் அல்லது பிஜ்ஜலன் அல்லது விஜயன் என்னும் அரசன் முதலில் காலசூரிய ஜாதியைச் சார்ந்தவனாகவும் அதற்குத்தலைவனாகவும் இருந்து, பிறகு சாலசூரிய நாராயணன், என்றும் வெங்கீதிநு புவனமல்லன் என்றாதிப்பெயர்களைப் பெற்றதாக டாக்டர் ஆபோர்ட்டரவர்களுக்கு தேவனஹள்ளிலும், ரெய்சூரிலும் அகப்பட்ட சாசனங்களினாலும், பாலபாகவத முதலான சரித்திரங்களினாலும் ஸபஷ்டமாகிறது.

"From Calukya descended in course of time the well-known Vijjala or Bijjala of Kalyana. This Vijjala who belonged to the family of the Kalacourys, though he usurped the throne of the Chalukyas of Kalyanee

We hope farther to have brought to light * * The Chalukyas, through Vijjala the Head of the Kalasurya dynasty Pages 25-25-44 T.J. History by Dr. Oppert.

அவர்களுடையவம்சாவளி.

1 பத்தம நாராயணன்	7 கசுதேவி-1164
2 சங்கரன்	8 கோமேசுவரன்-1167-1175
3 கீரன்	9 சங்கமமான் 1175-1180
4 ஜோதிசிங்	11 ஆறாமல்லன் 1186-1188
5 பி.மாத்-1128	12 சிங்கன்னன் 1189
6 விஜ்ஜலன்-1161-1162	

அந்த ஜாதியைப் பின்பற்றிச் சார்ந்த காலசூரிய ஜாதியார் கி-பி 567 முதல் 660 இல் வரையில் ஆண்ட ஒரு பிரபலமான ஜாதியார்கள் என்று மேஸ்டர் ஃலீட் (Mr. Fleet) அவர்களுக்கு அகப்பட்ட சாசனங்களைக் கொண்டு தழுது கணிஜாதி சரித்திரம் 10-11 பக்கங்களில் எழுதி இருக்கிறார்.

அந்த ஜாதியின் ஆதித்தலைவர் புத்தமஹாராஜன். அவனுக்கு சங்கரன், கானர் என்ற புத்திரர்கள் பிறந்து, ஒருவன் வடதேசங்களிலும், மற்றொருவன் தென்தேசங்களிலும் ஆண்டார்கள். அந்த சங்கரருக்கு, ஜோதிசிங்கனும், அவனுக்கு பிரமாதியும் பிறந்து 1128 லுமேற்கு சாலசூரியருக்கு அடங்கி ஆண்டார்கள். அவனுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் விஜ்ஜலன் 1161 முதல் 1162 வருஷம் வரையில், பிறகு கசுதேவியும், பிறகு கோமேசுவரன் 1167 முதல்

1175 வரையிலும், பிறகு சங்கம்மாள் 1175 முதல் 118 வரையிலும், பிறகு 0 ஆறுவம்மலன் 1186 முதல் 1188 வரையிலும், அந்தரம் சிங்கன்னன் 1189 வருஷம் வரையிலும் ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் ஆண்டுவந்த இடங்களையும், அவர்கள் காலத்தில் நடந்த விசேஷங்களையும் விவரமாகக் காட்டும் சாசன சரித்திரங்கள் இது வரையிலும் கிட்டவில்லை. டாக்டர் ஆபோர்க்குரெய்சுரில் கிடைத்த கல் சாசனங்களினாலும், சரித்திரங்களினாலும் அந்த காலகால ராயலேச்சார்த்த விஜ்ஜான் சாலுக்கிபஜாதிக்கும் தலைவனென்றும் அவன் கலியாணபுரியைக்கட்டி ஆண்டு, லிங்காயத்து மதத்தை ஸ்தாபித்த பசுவரை தன்னு மந்திரி பிரதானியாக நியமித்துக்கொண்டும், அவர்சகோதரி பத்மாவதியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதாகவும், கடைசியில் அந்த பசுவரு டைய ஏவுதலினால் விஜ்ஜலன் கொல்லப்பட்டாராம். அந்த விஜ்ஜலனுடைய சந்ததிதான் விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயனுடைய மருமகனாகிய இராமரா ஜாவார். அவர்களின் வீட்டின் பெயர் பூசப்பட்டிவராம்.

டேபில் X L II-தெலுங்காளுவின் பிரதான பட்டணமாகிய ஓரங்கல் வில்ஆண்ட ஆந்திர (துளு) ஆதேவராஜர்கள் பிரதாபருத்திராருக்குமுன் ஓரங்களில் ஆண்ட 19 இராஜர்களில் 18 பெயர் 370ஹு காலம் ஆந்திர ஆதேவராஜர்கள் ஆண்டார்கள், என ஒங்கல்லின் ஒரு கோயிலில் கட்டப்பட்ட சாசனத்தில் கண்டிருப்பதாக ஆ-ரி கிரந்த முதல் வாவியத்தில்கண் டிருக்கிறது. அவர்களில் 1 திருபுவன மல்லராஜா ஓரங்கல்லை ஸ்தாபித்தான்.

கி-பி 1162ஹு பிரதாபருத்திரன் கோயிலைக் கட்டிவைத்தான். அவன் காலத்தில் அந்த சமஸ்தானம், கீழ்க்கு சமுத்திரக்கரை, ஐதராபத்தின் தெற்கு ஸ்ரீசைலமலை, மேற்கு வேங்கடமலை, வடக்கு கோதாவரி மாகாணமாம்.

அங்கு ஆண்ட ஆந்திரர்கள்.

கி. பி. 800 வ. ஸ்ரீரங்கராயன்	25ஹு	நரசிம்மஹன்	8 ஹு
வீரநாராயணன்	23 ,,	துய்யமஹாராஜன்	12 ,,
ஒபினிராஜன்	21 ,,	ஸ்ரீபாண்டியன்	9 ,,
ஸ்ரீரங்கராயகன்	22 ,,	வாசுதேவன்	12 ,,
பிரங்கிண்டயன்	15 ,,	ஸ்ரீவீரநிதி	15 ,,
சந்திரகோபாலன்	32 ,,	குபஜயவேலன்	14 ,,
நரசிம்மஹன்	18 ,,	இராஜவிஜயபாண்டியன்	12 ,,
கம்பீரன்	15 ,,	சாலிநாராயணன்	10 ,,
பக்கள்ளன்	22 ,,	பிரதிவாதிபயங்கர சாலிகன்	87 ,,
வீரநரசிம்மன்	12 ,,		

ஹரகண்ட. பிரதாபருத்திரன் 58 அல்லது 54 வருஷம் ஆண்டு, 1221க்கு முடிந்தது பிறகு மிலேச்சாசனிய மகமதியர் வந்து தாக்க, பிரதாபருத்திரனுடைய

சேனாபதிமொகிய, ஹக்கீம், புதிதன், விஜயநகரத்துக்குப் போய் சமஸ்தா ஸ்தைத ஸ்தாபித்தார்கள். (மேஸ்டர் பிரின்சிப் அவர்கள் எழுதிய வம்சாவளி கிரந்தம் 278-279-ஆது பக்கங்களில் காணலாம்.)

Table X L II Adeva Rajas of Tuluva, Andra or Telingana Capital Warangalli or Warancal.

Nineteen Adeva Rajhas reigned 370 years supposed to be the eighteen princes of Andra descent, prior to Pratapa Rudra (See As Res Vol, Sacra 1113,) Sasanam from a temple at Warangalli & Trans Lip So A Vol II I. Tribuvana Mall Raja of Warangolli Poli Raja, his son A. D. 1162 Pratapa Rudra built a temple.

East boundry the Sea Shore, Sri Sala Hills (South of Hyderabad West Venkata country, North Countries Godavery,

830 Sri Ranga A. R.	25 Years	Narasimha	8 Years.
Viranarayana	23 "	Diva	12 "
Wolaa	21 "	Sri Pandin	2 "
Sciranga Nayaken	22 "	Vasa Deva	12 "
Perunge Enden	15 "	Sri Virandi	15 "
Canda Gopala	32 "	Cutia Deva	14 "
Narasimha	13 "	Raja Visio Bajanga	12 "
Cambale	15 "	Sahca Narna	19 "
Bucana	2 "	Pridivodi Bayanankam Sadican	87
Viranarasimha	12 "		

1167 Uracondi Pratapa Rudra 58 or 54 ended 1221. The milichas (Mahamadans) followed and Pratapa Rudra, whose officers Hacca & Bucca raised the Vigianagar dynasty &c. Vide Pages 278-279-Genealogical Tables of James Prinsep &c

மேஸ்டர் ஜே. சி. மார்ஸ்மேன் எழுதிய இந்தியேச சரித்திரம் 13 வது பக்கத்தில் ஏறக்குறைய சி. மு. 56 வருஷம் ஆந்திர வமிசத்தா மகத ராஜ்யத் தைப்பெற்று 436 வருஷம் ஆண்டார்கள் அவர்களுடைய சமஸ்தானம் தெற்கே அவர்களுடைய பிரதான பட்டணமாகிய ஓரங்கல் வரையிலும், வடக்கே சூரத் பெற்ற உஜ்ஜினி பட்டணம் வரையிலும் பரவி இருந்ததாக எழுதியிருக்கார்.

About the year 56 B. C. The Andra Dynasty obtained possession of the throne of Magada and flourished till 436 A. D. Their dominion extended into the Deccan with Warangal for their capital and Ojjein as the great metropolis of their power in the north (The History of India Page 13-by J. L. Marshman.)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சந்திரவமிச ஆந்திர ராஜர்களில்

மற்றொரு பிரிவாராகிய

ஓரங்கல் கணபதி (ஞானபதி) இராஜர்கள்.

அவர்களை காகத்திய ஜாதியாரன்று சொல்வது முன்பே. சந்திர வமி. ஆந்திரர்களில் மற்றொரு பிரிவாராகிய ஓரங்கல்கணபதி இராஜர்களுடைய சரித் திரத்தைப் பற்றி மேகடர் ப்ரின்ஸ்ப் (Prinsep) டாக்டர், வாகர் (Dr. Walker) கணம் டெய்லர் (Rev. W. Taylor) கணல் மெக்கன்சி (Col. Mckanzie) முதலானவர்கள் பிரபல பிரயத்தனப்பட்டு சாசனங்களைத்தேடி, எழுதி இருக் கினும், திருப்திகரமான சரித்திரம் இன்னமும் அகப்பட வில்லை. ஆயினும் அந்த சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்த அரசன் மிகாதாவரி தீரத்தில் நந்தாவனம் என்னும் பெயரால் இராஜதானியை ஸ்தாபித்தும், சேழர்களை ஜயித்தும், இலங்கை மன்னனுடைய குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துகொண்டதில், பிறந்த குமாரன் புத்திசாலியை மற்றவர்களுக்கும் இருந்ததைக் கருதியும், அவனுடைய இரண்டேபேரன்மார்கள் இராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்ததாகவும், அவர்களுக்குப் பின் ஆண்ட பத்து (10) இராஜர்களுடையப் பெயர்கள் திருப்தி கரமாக தெரியவரவிட்டாலும், அவர்களுடைய ஆண்சந்தியாகிய புரோளராஜன் பட்டத்துக்கு வந்ததாகவும், டாக்டர் வாகர் சாஸ்திரியாருக்கு அகப்பட்ட சாசன சங்கதியினால் தெரியவருகிறது.

அந்த கணபதிராஜர்களுடைய வம்சாவளி.

1. திரிபுவன மல்லன்
2. புரோளராஜன் (அவன் மனைவி முப்பம்மதேவி)
3. பிரதாபருத்திரன்
4. கணபதிதேவராஜன்
அவன்விதந்து
5. ருத்ரம்மகாரு கி. பி. 1257-1295 38 ரெஷங்கன் ஆண்டார்
6. ஷை குமாரத்தி
7. பிரதாபருத்திரன் 2-வது கி. பி. 1295-1323
8. கிருஷ்ணன்
9. விக்ரமகன் அல்லது நாகதேவன்

அந்தத் திருபுவனமல்லன் அனுமகொண்டாலில் அகப்பட்ட சாசனத்தின்
மடி (Vide Mr. Fleets) புரோளி இராஜனுடைய தந்தை என்று மாத்திரம் தெரிய
வருகிறதே யன்றி மற்ற சங்கங்கள் தெரியவரவில்லை.

2. புரோளி ராஜனும் அவனுக்கு முன்னிருந்த 8. பெயர்களும் அனும
கொண்டாலிலிருந்து அரசு செய்தாலும், அது வசதியாக இராமையால், புரோளி
ராஜன் ஓங்கல் அதாவது ஒரே கல்வில் 12,546 கஜ மண்மதில் சுற்றளவுள்ள
பண்மான கோட்டையையும், அதைச் சற்றி அழகான பட்டணத்தையும் கட்டு
வித்த ஆண்டான். அவனுடைய பிதா இறந்தபோது புரோளி ராஜன் பாலிய
னாக இருந்தார் தக்கக் கல்வியறிவைப் பெற்றும் ஒரிசாகஜபதி மன்னனோடு
சண்டை செய்து ஜயித்த தாகவும், சாலுசிய வயிசுந்தனாகிய கைலப்படுதேவ
னையும், மைசூரை சாந்தா அரசர்களுக்கும் ஜயித்ததாகவும், தற்செயலாக தன்
குமாரனால் கொல்லப்பட்டான் என்றும் அனுமகொண்ட சாசனத்தினால்
தெரியவருகிறது.

3. (1) பிரதாபருத்திரன் 1162 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து பீமராஜனை
யும், சோழர்களையும் ஜயித்த பராக்ரமசாலியானான்.

4. கணபதிதேவன் 1190 முதல் 1258 வருஷம் வரையில் ஆண்டான்.
ருத்திரம்மகாரு அவனுடைய மனைவி, அவர்களுக்குப் பிறந்த ஞானும்பாள்
என்னும் குமாரத்தியை அப்போது தாரணிகோட்டைக்கரசனாகிய கோட்ட
பேட்ட ராஜனுக்கு விவாஹம் செய்துக்கொடுத்தார்கள். அந்த கோட்டபேட்ட
ராஜன் ஜயினமதஸ்தனாக இருந்தும், இராஜரீகம் விஷயத்தைக்கருதி
பெண்ணைக் கொடுத்தார்கள் போலும், அப்படி விவாஹமானவர்களுக்கு புகழ்
பெற்ற (2) பிரதாபருத்திரன் பிறந்தான்.

5. ருத்திரம்மகாரு, கணபதிதேவனுக்கு ஆண்சந்ததி இல்லாமையால், அவன்
மனைவி ருத்திரம்மாள் 1290 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து சுமார் 1323 வருஷம்
வரையில் 40 வருஷகாலங்களாக அதிக தரும ராஜியபரிபாலனம் பண்ணினதை
மார்கபோலோ (Marco Polo) என்ற யாத்திரகன் நேரில் பார்த்து புகழ்ந்து
எழுதியிருக்கிறான். அப்போது மதுராவீரதீரனான கங்கைய்ய ரெட்டி ருத்திரம்
மாளுடைய புகழ்பெற்ற தளர்த்தனாக இருந்தான்.

6. 2-வது பிரதாபருத்திரன் ருத்திரம்மாளுடைய பேரனாபடியால் தன்
பாட்டன் பாட்டியின் பிரபுத்தவததை வகித்தான். அவன் தந்தை ஜயினமதஸ்
தனாக இருந்தாலும், பிரதாபருத்திரன் தன் தாய் வர்க்கத்தாருடைய இந்து
மதத்தை அறுஷ்டித்து அதிக பிரபலனாக ஸமஸ்தானத்தை கண்ணியாகுமரி
வரையில் பரவச் செய்தான். அவன் புகழ் எங்கும் பரவியது. அந்தக்காலத்தில்
ஜயோதியாலிலாண்ட கபாபின் சேனைகள் படைஎடுத்த வந்து, ஓங்கல்லுக்கு
அடுத்த தேவகிரிகோட்டையையும் தாக்கி, ஏராளமான பொருள்களை வாரிக்
கொண்டுபோன தன்றியில்; கி. பி, 1306 வருஷம் அலாவுதின், மாலிக்கபூர்
என்னும் சேனைத்தலைவனை அனுப்பி தேவகிரியைத் தாக்கச் செய்தும், கப்பம்

கட்டார்திருத்த (பிரதாபருத்திரனை) சிறைப்பிடித்து டில்லிக்குக் கொண்டு போனான். பிறகு மகமதியர் 1309 வருஷம் ஓரங்கல்லின் மேல் படையை அனுப்பிப் பிடித்து டில்லிக்கு அடங்கி ஆளச்செய்தார்கள். 1310 வருஷம் மகமதியர் மறுபடியும் மலிக்ஃபுரை அனுப்பி கொள்ளை யிடச்செய்தார்கள். 1326 வருஷம் பிரதாபருத்திரன் தேவகிரி அரசனோடு சமாதானமாகி தக்க சேனைகளைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு, தான் டில்லி மகமதியருக்குக் கட்டிம் கப்பத்தை நிறுத்திவிட, 1321ஆம் டில்லி மகமதியர் மஹா கோபங்கொண்டு மறுபடியும் ஓரங்கல்லுக்கு ஒரு சேனையை அனுப்ப, மகமதியர் சேனைகள் கொடிய வியாதிகளால் தாக்கப்பட்டு டில்லிக்குத் திரும்பினாலும்; 1323ஆம் மகமதியர் மறுபடியும் பலமான சேனையை அனுப்பி ஓரங்கல்லைப் பிடித்தும் பிரதாப ருத்திரனை டில்லிக்கு கொண்டுவரப் விட்டார்கள்.

7. அந்த பிரதாப ருத்திரனுடைய குமாரனாகிய வீரபுத்திரனேனும் கிருஷ்ணன், 1425 ஆம் பட்டத்துக்குவந்து, 1344ஆம் அடுத்திருந்த இந்து ராஜர்களை சமாதனப்படுத்தி பெருஞ் சேனையைத் திரட்டி மகமதியரை தூரத்தி அடித்தாலும்; 1358 வருஷம் கதாபுஷா பாமினி படை எடுத்துப்போய் கொள்ளையடித்து உயுத்தச் செலவை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பினான்.

8. அந்த கிருஷ்ணனுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் விநாயகதேவன் அல்லது நாகதேவன் பட்டத்துக்கு வந்து கொஞ்சகாலம் ஆண்டாலும், சிவசாசனங்களில், அவன் குமாரன் கிருஷ்ணனாயிடு ஆண்டதாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1371 ஆம் மறுபடியும் மகமதுபாமினி வமிசத்தாருக்கும், ஓரங்கல்லாருக்கும் சண்டையுண்டாக, பெலலம் பட்டணம் பிடிப்பட்ட தன்றியில், நாகதேவனும் கொல்லப்பட்டபடியால், இந்துக்கள் மகமதியரைச் சின்னா பின்னமாக அடிக்க, மூன்றில் ஒரு பாகச்சேனை மாத்திரம்தான் குல்பர்காவுக்குப் போக மோந்தது. அந்தக்காலத்தில் இந்து மன்னருக்கு சிநேகிதரான டில்லிமகமதியர் இந்தராஜருக்கு உதவிசெய்யாமல் விட்டது சதிமோசமே. 1424ஆம் மறுபடியும் மகமதியர் ஓரங்கல்லின்மேல் படை எடுத்து வந்து பிடித்தாலும், ஒரிசா கஜபதி மன்னர்களும், மற்ற இந்து மன்னர்களும் தேசாபிமானமும் ஜாஜியபீமானமுமற்று ஒருவரோருவரைத் தாக்கிச் சண்டைச்சரசரவுகள் செய்து வர்-ஓரங்கல்லின் மகிமை மங்கலுடையச் சம்பவித்தது.

**ஓங்கல் கணபதிசாயர்களுடைய காலத்திலுண்டான
சாசனங்கள், இப்போது இருக்கும் இடம், காலம்
முதலானதுகளைக்காட்டும் ஜாப்தா.**

ஆண்-ம்	இராஜாளுடைய பெயர்	சாசனங்கள் இருப்பிடம்	ஆர
இ.பி. 1175	கணபதிசாயர் மருமகன்	கோதாவரி நாகசுரஜனம்	சிலா சாசனம்
1179	காகதிய பிரதாபருத் திரன்	குலுக்குருடைய ஷே	3 சாசனம்
1201	கணபதிதேவர் மச்சி னர்	பெஜ்வாடா, செபர்லு	2 ஷே
1248	கணபதிதேவன்	இராஜமந்திரம்	ஷே
1249 முதல்	குதிரதேவன்	காஜா, கிருஷ்ணா, துக்கி, பட்டி பெலுமன் பாடி,	ஷே
1254	ஷே	இலிமல்	5 சாசனம்
1255	பிரதாபருதிரன்	துக்கி-ருஷ்ணா	ஷே
1258	கணபதிதேவன்	ஷே	"
1264	குதிரம்மாள்	காம்பொடி கிருஷ்ணா	"
1268	குதிரமஹாதேவன்	குடிமெட்டல-கிருஷ்ணா	"
ஷே	சாயினிஞானம் நாயு டுதனகர்த்தர்	பெத்தவர்ம ஷே	"
1268	குதிரதேவன்	முதுகரு ஷே	"
ஷே	கணபதிதேவன்	துக்கி ஷே	"
1270	குதிரம்மதேவி	ஷே ஷே	"
1278	குதிரதேவன்	கோதாவரி தாகுராாம்	"
1279	பிரதாபருதிரன்	கர்ணூல்	"
1292	குமாரகுதிரதேவன்	பெத்தகள்ளபல்லி	"
1298	பிரதாபருதிரன்	மச்சர்வா-கிருஷ்ணா	"
1295	குதிரமதேவன்	குடிமெட்டல ஷே	"
1247-99	பிரதாபருதிரன்	துக்கி, தாடாவி, ஸ்ரீகா குளம்	"
1804	ஷே	சிந்தபல்லி கிருஷ்ணா	"
1805	ஷே	கொம்புடி ஷே	"
1806	ஷே	ஸ்ரீகாருளம்	"
1807	ஷே	கர்ணூல், பில்கலகுருடி	"
1810	ஷே	நெல்லூர் கொசிரலகேபட	"
1811	ஷே	கர்ணூல் தாம்படல	"
1812	ஷே	ஷே தாடிபட	"
1813	ஷே	நெல்லூர்-தார்பி	"
1817	ஷே	காரம்பாடி, கிஷ்ணா	"
1818	ஷே	கோலாகருஞ்சி ஷே	"
1819	ஷே	தாரிவிருல, ஷே	"
ஷே	ஷே	மாச்சால ஷே	"
ஷே	காகதியகணபதி [ன்	பெத்தசெருகு	"
ஷே	காகதிய பிரதாபருதி	கோதாவரி பாவிலேறு	"
		கிருஷ்ணா குடிமெட்டல	"
		கந்திவெலுரு, செபரோலு	"
		என்ற விடங்களில்	"

கனம் மவுண்ட்ஸ்லீவர்டு எலிபன்ஸ்டன் இத்துதேச சரித்திரம் 248-வது பக்கத்தில் ஒரிசா கொண்ட விடு ஜாதி யாரைப்பற்றி எழுதுகையில், "ஒரிசா நாட்டு சரித்திரமும் மற்ற தக்ஷணநாட்டினரைப்போல மஹாபாரதத்தில் கண்ட அரசர்களுடைய சந்ததிகளைப்பற்றியே ஆரம்பிக்கிறது; என்று எழுதி இருக்கிறார். (The history of Orissa like all others in the Deccan, begins with princes connected with the Mahabharata &c Page 248. "The History of India by M. S. Elphinstone-Edited by Mr. E. B. Cowell. M. A. &c.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

ஒரிசாகொண்டவிடு கஜபதிராஜர்கள்.

சந்திரவம்ச ஆந்திரர்களில் ஒரு பிரிவாராதிய கஜபதிராஜர்கள் கொண்ட விடுபட்டஸத்தை கெடிஸ்தானமாகக் கொண்டு ஆண்டார்கள். அந்த கொண்டவிடு, கிருஷ்ண ஜில்லாவில் கிருஷ்ணாதிக்குத் தெற்கே ருண்டூருக்கு 8 மைல் தூரத்தில் இருக்கும் அரணுணமலைக்கோட்டை. மகமதியர்களால் ஓரங்கல் கணபதிராஜியம் மங்கலடைந்தபோது, கிழக்குகரையோரமாக இருந்த சில ரெட்டிகள் இளம்பி அதைப் பிடித்து கி-பி-1828 முதல் 1427 வரையிலுன்னவரிச்சே; அவர்களையும் மகமதியர்கள் தாக்கினார்கள்-பிறகு அதன் பிரதான பாத்தியஸ்தார்களான கஜபதிராஜர்கள் பட்டத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களில் விகவம்பரதேவன் மறுபடியும் அந்த ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்து, புட்ட கோட்டையைக் கட்டுவித்தான். அவனுக்கு கணபதிதேவன், பாலபாஷ்கரதேவன், ஸுரிஹரதேவன், விசுவாம்பரதேவன் என்னும் நான்கு குமாரர்கள் பிறந்திருந்தார்கள்-(கி-பி 1145) ஒரு பெரிய கிராமத்தை தாசும்செய்து, பிறகு தனது அரசாஸ்தியை காக்கத்தி யருந்திரதேவனுக்குத் தந்தம் செய்துவிட்டான்.

ஆசியாடிக் குரீசென்சு கிரத்தம் 15ம் வாலியம் 269 பக்கத்தில், ஒரிசாஜபதிராஜனாதிய அனங்கபிமதேவன் தனது அரசாஸ்தியின் 12ம் வருஷத்தில் பூரியை தரிசித்து, தான் ஸ்ரீகாருளம் முதல் இராஜமஹேந்திரம் வரையில் ஜயித்த ஜயபலன்களைப் பற்றி பிரபலமாக்கி, தனது ஜயபலனாக ஐக்கீநாத கவாழிக்கு தோயிலைக் கட்டிவைத்ததாகவும், அப்படி கட்டியது கி. பி. 1174-வருஷம் என்றும் தெரிவித்தப்பட்டிருக்கிறது.

கஜபதிராஜர்கள் அதிகபிரபலமாக 100 ஆண்டுகள், அப்போது இருவ்ருவரிக் களையிலிருக்கும் அமரர்வதிக் கடுத்த தாரணிகோட்டை நோண்டி அல்லி ரேட்டி வசத்திலிருந்தது. அந்த ரெட்டியின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த புரையெழுந்தொட்டி நாளாவட்டத்தில் வீரநீரானது தாரணிகோட்டைக் கருகில் காபித்திய பிரதாபருத்திரனுடைய சேனாவீரனைத் தாக்கியும், கொண்ட விடுக்கு வந்து புட்டகோட்டையைப் புதுப்பித்தம் கி. பி. 1820-1831 ஆண்டும் வரையில் ஆண்டு வந்ததாக சிலசாசனங்களினால் தெரியவருகிறது.

கி. பி. 1420 வருஷம் அலங்காரகஜபதி, இராஜ வெங்கட ரெட்டியை ஐயித்த கி. பி. 1421 வருஷம் களையில் ஆண்டு வர; ஆண்டுவிட விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தைச் சார்ந்த பிரதாப தேவனும், ஹரிஹரதேவனும் படை எடுத்து வந்த பிடித்து, அவர்கள் கி. பி. 1431-1454 வருஷம் முறையே முதல்வர் ஏழு வருஷங்களும், பித்தியவர் பதினைந்து வருஷங்களும் ஆண்டார்கள்.

பிறகு மறுபடியும் பழையகஜபதிராஜர்களுடைய பழையவார்க்கைய கபிலேச வர கஜபதி கி. பி. 1454 வருஷம் சிவசாசனத்தைப் பெற்று கி. பி. 1461-வருஷம் 27 வருஷங்கள் ஆண்டான்.

அந்தகபிலேசவரகஜபதியின் வம்சாவளி.

கபிலேசவர கஜபதிராஜன் கி. பி. 1454-1461-27 வருஷம்.

ஸ்ரீவிரபிரதாப புருஷோத்தமகஜபதி ராஜன் கி. பி. 1461-1496 35 வருஷம் ஆண்டு ச-1411 கிளகவருஷம் கொண்டவிடு குடிகளின் வரியைக்கினான்.

பிரதாபருத்திரகஜபதி கி. பி. 1496-1497 ஒருவருஷம்.

நிரபத்திரகஜபதி கி. பி. 1497-1515-18 வருஷம் ஆண்டான்.

அந்த வீரபத்திரகஜபதியை விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயவழி பி. 1515 வருஷம் உதயகிரி வழியாகப் போய் ஐயித்து அந்த கஜபதியின் சூமாரத்தியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதன்றியில், சாலவதிம்மாசின் அண்ணன் குமாரானுடைய நடிண்டிலகோபமத்தியை கொண்டவிடுக்குத்தலைவனாகியும் ஒரு கோவிலைக் கட்டிவைத்தான். அந்தக்கட்டிடத்தில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் சாசனத்தில் ச-1448 (கி. பி. 1521 வருஷம்) மேல்கண்ட சங்கதிகன் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

பிறகு அச்சுத தேவராயனு படைஎடுத்துப் போனதைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்திருக்கிற தன்றியில், இராமய்ய டாங்கருடு என்னும் மந்திரியும் கொண்டு விடுவிலிருந்து 72 ரெட்டித்தலைவர்களைக் கொல்லவைத்து, கோட்டையைப்

பீமத்தான். பிமரு விஜயநகர சதாநாகராயது காலத்தில் கந்தனுவினிலிருந்து ரீஜனுடைய பேரனும், மூர்த்திராஜனுடைய குமாரனாகிய விட்டலத்தலனுடைய சுவாமினத்தில் கொண்ட விடு கோட்டை இருந்தது. மேலும் விஜயநகர திருமலைதேவராயது பெரிசேனையைத்திரட்டி மகமதியரை கொட்டி தனது குமாரன் இரங்கராயதுதேவனை கொண்டவிடுக்கு அரசனாகினான். அந்தரம் திருமலைதேவராயது 1574 வருஷத்திலும், ஸ்ரீரங்கதேவராயது காலத்தில் கொல்குண்டா இப்ராஹீம் குதப் சாயிபு இராஜாவின் என்னும் மஹாராஷ்டிர பிராமண்ணன் மூலியமாகப் படையை அனுப்ப அந்தரையன் பாலாடு என்னும், நெல்லூர்க்கடுத்த நாடுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கடைசியில் கொண்ட விடுவையும் தாக்கிப் பிடித்தான். அத்தோடு கொண்டுவிடுவின் மகிமை மங்கலடைந்தது.

வேமன பத்தியங்கள் என்னும் வேதாந்த தெலுங்கு பத்தியங்களைப்பாடிய வேமனார் அந்த கொண்டவிடு நாட்டில் பிறந்து அக்கவினைப்பற்றினார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

விஜயநகர ஸம்ஸ்தான நரபதி ஆந்திரராயர்கள்.

சந்திரவயிச ஆந்தரர்களில் மற்றொரு சந்தியாராகிய விஜயநகர ஸம்ஸ்தானம் நரபதிகளும் சந்தரவயிசனாத்திரியராகிய பாண்ட்லுடைய நோன சந்திகளென்று புராண இனிகாசங்களினாலும், பாரிஜாத பஹரனம், மதுகரித் திரம், கிருஷ்ணராஜ விஜயமு, பாண்டரங்க விஜயமு, பிரவுட பிரபந்தகவி சரித்திரம், பாலபாகவதம், நரச பூபாலியம், நரபதி விஜயம், கச சரித்திரம், முதலான கவிசுத்தனங்களுடைய கிரந்தங்களினாலும், ஜேம்ஸ் பிரிங்கிபு (James Prinsep) கான்ஸ் மெக்கன்சி (Col Mackenzie C. S. Surveyor General of India) இராபர்டு சேவல் (Robert Sewall. M. C. S.) முதலானவர்கள் எழுதிப் பதிப்பித்த சிலா செப்பேடு சாதன சரித்திரங்களினாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த உண்மையை ஸ்தாபிக்க வடநாடுகளில் மேன்டர் பிரிங்ஸிப்புகளுக்கு அகப்பட்ட சாதனத்தின் கண்ணி இதனடியில் பதிப்பிக்கின்றனம்.

Table-X i V i-Rajas of Vijianagar.

From history, inscriptions, and family genealogy (See A. R. Vol. X x) The later authority, in the usual manner, deduces a direct line from *Pandu* of the *lunar dynasty*, imperfectly following the Puranic lists to *Chandrabiga*, the last of the *Magadha rajas* to whom succeeds : —

A. D.

„ Maru

„ Nanda

„ Bhutanandi

„ Nandali, who has two sons *Seshunandi* and *Yesanandi*, whose fourteen sons ruling over *Bylendish*, are disposed by two invaders *Amitra* and *Durmitra*, and seven fled to *Andharadesa* or *Telungaa*, where A. D.

1034. *Nanda Maharaja* erected a kingdom and founded *Nandapur* and *Warangal*.

1076. *Chalika Raja*.

1118. *Vejia raja* founder of *Vijianagar*,

1158. *Vimal Rao*.

1182. *Narasimha Deva*.

1249. *Rama Deva*.

1274. *Bhoja Raja* died without issue

1334 *Bukka*, Son of a neighbouring *Raja* raised to the throne of the *Dakhan* by *Vidyaranya* his *Guru*

1367. *Harihara Rao*

1391. *Deva Rao*

1414. *Vijia Rao*

1424. *Pundara Deva Rao* deposed by *Sri Rang Raja* of *Kalian-Drug*

1450. *Ramachandra Rao* Son of *Sri Ranga*

1473. *Narasimha Rao*

1490. *Vira Narasimha Raja*

Achutha Rao

1524. *Krishna Deva*, extended his sway to *Gugerat* &c
Rama Raja killed in invasion of *Nizam Shah*

And Imudul Mulk
1565. Sri Ranga Raja
Tirumala Raja
Viravengatapaty
Sre Ranga II
Rama Drea Row
Venketapaty Rao
Tirumalu Row
Rama Deva Row
Sri Ranga Row
Venketapaty; invaded by the
Moghuls and fled to Chundrageri

Rama Rao, recovered a portion of
the territory.

1693. Haridoss

1704. Cheeka Doss his brother

1721. Chinna Doss Gopal Rao
Son of Chinna Doss

1741. Venkata Paty Rao

Tirumala Rao Sultan Khan took
the country in the name of Tipu;
and with Vira Venketapathy
Rama Raja the dynasty beca
me extint A. D. 1129

See Page 281. Vol II Essays on Indian Antiquities by James
Prinsep and Useful Tables by Edward Thomas. M A

இந்த சாசனத்தின் கருத்து.

விஜயநகர இராஜர்கள்.

சரித்திரத்தினாலும், செப்பேடு முதலான சாசனங்களினாலும், (ஆசியாடி
க்கு சோதன கிரகதம் சரித்திர புத்தகத்தில் கண்ட) குடும்பமங்கலவளியின
லும் (விஜயநகர ராயர்கள்) சந்திர வயிசத்தைச்சார்ந்த பாண்டிமேலாஜாஜ
னுடைய நேரானசத்திகள்.

புராணீதயாகப் பரிசுழிக்கையில் அவர்கள் மகதராஜாதிபாதிபாயிய
சந்திரபிரஜாஜனாகிப் பிறகு செங்கோல் செலுத்தியவர்கள்:—அவர்களில்.

மாருதி ராஜன்.

சந்த ராஜன்.

பூதசந்தி.

சந்திலி-அவனுக்கு சேஷசந்தி, சசகந்தி என்ற இரண்டு குமாரர்கள்
இருந்தார்கள். அவர்கள் ஸபலாண்டிஸ் நாட்டிலானவரசே அமிர்தன், துர்
பிதன் என்ற இரண்டு மன்னர்கள் படை எடுத்து வந்துதாக்க, அப்போது ஏழு
ஆக்திரர்கள் தெலுங்குநாம் என்னும் ஆக்திர தேசத்திற்வந்து ஆண்டார்கள்
அவர்களில்.

பி-பி.

1034இலும்சந்தமறாராஜன்-அங்கு சந்தாபுரத்தையும், ஓங்கல் எமந்தானத்
தையும் ஸ்தாபித்தான்

- 1076—காலிகராஜன்
 1118—விஜயராஜன், விஜயநகரத்தை ஸ்தாபித்தான்
 1158—விமலராயலு
 1182—நரசிம்ம தேவராயலு
 1249—இராமதேவராயலு
 1274—புபராயலு சந்தியுற்றவன்
 1334—புக்கராயலு அயல்காட்டரசருடைய குமாரன், அவன்குரு
 விஜயநகரணியரால் தஷண நாட்டிற்கு அரசனாக நியமிக்கப்பட்டான்
 1367—ஹரிஹர ராயலு
 1391—தேவராயலு
 1414—விஜயராயலு
 1424—புண்டரதேவராயலு, கலியாண தரகத்திலிருந்த ஸ்ரீரங்கராயலால்
 நீக்கப்பட்டான்
 1450—ஸ்ரீராமசந்திரராயலு ஸ்ரீரங்கருடைய குமாரன்
 1473—நரசிம்ம தேவராயலு
 1490—வீரநரசிம்மராயலு

அச்சுததேவராயலு

- 1524, கிழிஷ்டதேவராயலு குஜராத வகையில் சமஸ்தானத்தை பரவச்
 செய்தான்

இராமராஜா ஹைமஷா இயிட்டிலும் ராவல் கொல்லப்பட்டான் 1595-
 ஸ்ரீரங்கராஜா திருமலராஜா, விருவங்கடபதி-ஸ்ரீரங்கன் 2-வது இராமதேவ
 ராயலு, வெங்கடபதிராயலு, திருமலராயலு, இராமதேவராயலு, ஸ்ரீரங்க
 ராயலு-தெங்கடபதி அவர்காலத்தில் மோசலர் படைத்துவர சந்தரிக்கேகிறார்
 இராமராயலு, இழந்த சமஸ்தானத்தில் பாசுலையப்பெற்று ஆண்டார்.

- 1693—ஹரிதாசன்
 1704—சிக்கதாசன்
 1721—சின்னதாசன்
 1734—அராமராயலு
 1741—வெங்கடபதி

1756—திருமலராயலு-அவன் காபுத்தில் தான் கலிதான்களன் திப்புலின் பெய
 ரால் தேசத்தைப் பிடிக்க 1820-ஆம் விருவங்கடபதி ராமராயலுக்காலத்தில்
 சமஸ்தானமளித்தது.

1831
 ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பலர்களுடைய இந்தியபுராதனர் சரித்திரம் எட்கார்டி
 தாமஸவர்களுடைய வயிசாவளி புத்தகம் 281-பக்கம் பார்க்கவும்.

விஜயநகரத்திலாண்ட ஆந்திர நரபதிகள் சிங்கர்சனம்
ஏறிய காலத்தைப்பற்றி, 1630ஆம் சர்வேஜனால் கர்னல்
மெக்கன் லிக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தின்படி விவரம்.

விஜயநகர அரசர்களுடைய பெயர்கள்	சாலி வாகன் சகாப்தம்	திறுந்து சகாப்தம்	ஆண்ட காலம் ஸ்ரீராம்
	தெரியவில்லை		
1 நரபதி ராமதேவ ராயலு			
2 ஹரிஹர ராயலு-தாதுஸ்ரீ வைகாசி-2ம்	1258	1386	14
3 புக்கதேவராயலு	1272	1850	298
4 ஹரி ஹர ராயலு (2-வது)	1301	1379	22
5 விஜயபுக்கராயலு (2வது)	1323	1401	17
6 வல்லபுக்க அல்லது தேவராயலு	1340	1418	16
7 குண்டதேவராயலு	1356	1434	20
8 இராஜசேகர ராயலு	1376	1454	9
9 விஜயராயலு	1376	1455	10
10 பிரவுட பிரதாபராயலு	1378	1456	21
11 வீர ராயலு-	1399	1477	4
12 மல்லிகார்ஜுன ராயலு	1403	1481	6
13 இராமசந்திர ராயலு	1409	1487	1
14 விநாயக ராயலு	1410	1488	2
15 திம்மராயலு-காலம் தெரிய வில்லை-	—	—	—
16 ஈசுவர ராயலு- ஷே	—	—	—
17 நரசிம்மதேவராயலு	1412	1490	5
18 வீர நரசிம்மராயலு	1426	1504	18
19 கிருஷ்ணதேவராயலு இரக்தாக்கிஸ்ரீ வைகாசிமீ சுல்லபகூடம்	1430	1509	21
20 அச்சுதவேராயலு-விக்கிருதி வருஷம்	1462	1530	12
21 சாலுக்கிம்ம ராயலு, சோபுகிருது ஜேஷ்ட (ஷே அச்சுதர் குமாரன் வெங்கடாதிரி மைனராக இருந்ததினால்)	1464	1542	22
22 சதாசிவ ராயலு 5 ஸ்ரீ கலகம், இராமராஜன்	1486	1564	—
23 திருமலைராயலு - பிரமோதுதஸ்ரீ (பெனு கோண்டாவில்	1451	1569	11
24 ஸ்ரீரங்கராயலு-ஆங்கீரச வைகாசி 10 தேதி	1494	1572	14
25 வெங்கடபதிராயலு-பரிதாபிஸ்ரீ மாசம் 10	1507	1585	288 15
26 சிக்க தேவராயலு	1536	1614	4
27 இராமதேவராயலு-	1552	1630	154
28 ஸ்ரீரங்க தேவராயலு-	—	1659	—

பிறகு அகப்பட்ட மற்றுள் சாசனத்தின்படி

கிடைத்துக் கிடைத்தம்.

1	சூரநக தேவராயலு	1665	1678
2	கெங்கடபதியராயலு	1678	1680
3	ஸ்ரீரங்கராயலு	1692	
4	கெங்கடபதியராயலு	1706	
5	ஸ்ரீரங்க தேவராயலு	1716	
6	மணந்தேவராயலு	1724	
7	ஸ்ரீரங்கராயலு	1729	
8	கெங்கடபதியராயலு	1732	
9	இராம ராயலு	1789	
10	கெங்கடபதி ராயலு	1744	
11	ஷை ஷை	1791	1793
12	திருமலையராயலு	1801	1824
13	வீர கெங்கடபதி ராயலு	1881	
14	திருமலை தேவராயலு	1866	
15	கெங்கடராம ராயலு	1870	
16	காசிம்தேவ ராயலு	1871	
இப்போதிருப்பவர் ஸ்ரீரங்கதேவராயலு ராஜா			
சாஸிபு பின்னதாரா			

(மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிபுக்கு அகப்பட்ட சாசனங்களின்படி)

விஜயநகர நரபதிகளின் வம்சாவளி.

- 1 மாருதிமஹாராஜன் (மகதநாட்டிலாண்டவன்)
- 2 நந்தமஹாராஜன்-அர்ஜுனனுக்கு 83ம் சந்ததி
- 3 பூதநந்தன்
- 4 நந்தனிராஜன் (மகதநாட்டு அரசன்)
- 5 யாசநந்திராஜன்
- 6 பூதநந்தி-14 குமாரர்கள் (பயிலாததமரசர்கள்)
- 7 நந்தமஹாராஜன் (கி-பி-1084ஹும்) நந்தபுரம் ஓரங்கல்
லுக்கு அரசன்
- 8 9ம் சந்ததி சாலுக்கியன் (கி-பி- 1076ஹும்)
- 9 விஜயலன் அல்லது 2வது விஜயன் கி-பி-1118 ஹும்-
(ஆணகுதி விஜயநகரம் ஸ்தாபித்தவன்)
- 10 விமலராயலு விட்டலராயலு (கி-பி-1158ஹும்)

- 11 நரசிம்மதேவராயலு-(1182ஆ)
- 12 இராமதேவராயலு-(1249ஆ)
- 13 பூராயலு-(கி-பி-1274ஆ) புக்கன், ஹரிஹர சிம்ந்திரி பிரதானிகள்
- 14 புக்கராயலு (துருவாராட்டிற்குக் கொண்டோய் வளர் தவன்)
- 15 திம்மராயலு அல்லது இராமசத்திராயலு 1450ஆ
- 16 நரசிம்மராயலு
- 17 நசுவராயலு-1473ஆ
- 18 பிரவுடதேவராயலு
- 19 வீரநரசிம்மராயலு 1490ஆ
- 20 அச்சுதராயலு
- 21 கிருஷ்ணதேவராயலு 1524
- 22 ஸ்ரீரங்கராயலு 1565

மற்றபேயர்களை மேஸ்டர் பிரின்சிப் நாமாவளி X I V I பார்க்க.

(மேஸ்டர் இராபர்டுசுவேல் அவர்களுக்கு முதலில் கிடைத்தசாசனத்தின்படி).

விஜயநகரஸமஸ்தானத்தின் வம்சாவளி.

இரண்டாம்சந்ததி

- 1 புக்கராயலு-மங்கம்மாள் மனைவி
- 2 சங்கமகாராஜன்-மல்லம்பிகா-சாரதாமனைவிகள்
- 3 ஹரிஹரன்-கி-பி-1336-1350
- 4 கம்பமஹிபதி-சங்கமா
- 5 புக்கராயலு-கவரம்பிகா, காமாக்கி 1350-1379
- 6 மாரப்பா
- 7 முத்தப்பா
- 8 காமிதேவிக்கு-ஹரிஹரன்-மல்லதேவி மனைவி 1379-1401
- 9 பாஷ்காபூபதி
- 10 விருபாக்கி
- 11 பிரவுடதேவராயலு - பத்மாம்ப, - மல்லாம்பா மனைவிகள் 1406-1412

12 விஜயபூபதி-நாராயணதேவி கி-பி-1418

13 தேவராயலு 1422-1447

14 வீரமல்லன்ன

3-வது சந்ததி

1 திம்மராயலு-தேவகிமனைவி

2 ஈசுவரராயலு-புக்கம்மாள் மனைவி

3 நரசராயலு-திப்பாம்பா-நாகாம்பாமனைவிகள் 1590ஆம்

4 திப்பாம்பாளால் வீரநாசிம்மராயலு 1509ஆம் [தேவி

நாகாம்பாள் வயற்றில் கிருஷ்ணதேவராயலு-சின்னதேவி-திருமலை
(மூரிசா) மனைவிகள் 1509-1530ஆம்

மற்றொருசாசனத்தின்படி 3-வது சந்ததி

1 இராமராஜா-இலக்ஷ்மியாம்பிகாள் மனைவி

2 ஸ்ரீரங்கதேவராயலு-திருமலைதேவி மனைவி

3 இராமராஜன் - சதாசிவனுக்குபித்தி கிருஷ்ணதேவராயலு
குமாரத்தி மனைவி-தலிகோட்டையில் மரணம் 1564

4 திருமலராயலு 1564-1574 வெங்கலாம்பா, பத்மாம்பாள்
கிருஷ்ணாம்பாள், இராகவாம்பாள் - மனைவிகள் ஸமஸ்தா
னத்தை 1567 பெனுகொண்டாவுக்கு கொண்டு போனாள்

5 வெங்கடாத்திரி

மற்றொருசாசனத்தின்படி.

1 இராமராஜா

2 திருமலராயலு

3 கிருஷ்ணராஜா

4 திருமலராஜா-ஆனைகுத்தியை ஆண்டான்

5 ஸ்ரீரங்கராயலு-திருமலைதேவி-கதம்பா 1574-1585 குமாரத்
தியை ஜகதேவராயலு மணம் செய்தார்

6 திருமலைதேவன்

7 வெங்கடபதி 1585-1614 இராஜியத்தை பெனுகொண்டாவி
லிருந்து சந்திரகிரிக்கு மாற்றினான்

அந்தவெங்கடபதிக்குப் பிறகு வந்தவர்கள்.

ஸ்ரீரங்கராயலு	கி. பி. 1619	வெங்கடபதி	1678-1680
இராமராயலு	1622	ஸ்ரீரங்கராயலு	1692
ஸ்ரீரங்கராயலு	1623	வெங்கடபதி	1706-1708
வெங்கடராயலு	1623	ஸ்ரீரங்கராயலு	1724
இராமராயலு	1629	மஹாதேவராயலு	1729
வெங்கடபதி	1636	ஸ்ரீரங்கராயலு	1732
ஸ்ரீரங்கர்	1665	வெங்கடபதி	1736
	பிறகு	இராமராயலு	1739
ஸ்ரீரங்கராயலு	1665-1678	வெங்கடபதி	1791-1793

4-ம் சந்ததி

- 1 திருமலைராஜா-1801-நீலம்ஷா, பின்ன்கொடுத்தார்
 - 2 ஒருகுமாரன்
 - 3 ஒருகுமாரத்தி
 - 4 வீரவெங்கடபதிராயலு-1831ல் இறந்தான்
 - 5 திருமலைதேவன்
 - 6 இலகஷ்மீதேவியம்மாள்-நரசிம்மராயலுமனைவி
 - 7 வெங்கடராமராயலு-ஸ்ரீரங்கம்மாள் மனைவி 1871 இறந்தார்
 - 8 கிருஷ்ணதேவராயலு-குப்பம்மா இராஜ்யம் 1872 இறந்தார்
 - 9 வெங்கய்யா [ர]
 - 10 ஒரு குமார்த்தி
 11. ஒரு குமார்த்தி
 - 12 நரசிம்மராயலு 1870 இறந்தார்
- இந்தியன் ஆர்கியாலோஜிகல் சர்வே புத்தகம்-2-வது வாலியம் 243-253 பக்கங்களில் பார்க்க.

நரபதிகளுடைய ஆதிசரித்திரம்.

நரபதிகளுடைய ஆதிசரித்திரம் திட்டமாகக்கிட்ட வில்லை-சென்னை சர்வ்கலாசாலை எம்ஸ்கிருத ஆந்தரபாஷா பண்டிதர், டாக்டர் ஜூப்பர்ட்டி (Dr. Gustow Oppert, P. H. Dr. Professor of Sanskrit Presidency College Madras, Telugu Translator to Govt, Curator Govt Oriental Mss Library &c) அவர்கள் 1881-ஆம் எழுதிப்பதிப்பித்த (The History

ஒரு Indian செக்ஷனில் சரித்திரம் பற்றும் இரண்டு பக்கங்கள் மொத்தம் ராபதிகளப்பற்ற தமக்குகிடைத்த சிறந்த சிலாசாசனங்களைப்பரிசுதித்து அப்பரிசுதிப்படி எழுதி இருக்கிறார்-அதாவது-ராபதிகளின் சிறந்த தீர்மான ராஜருக்கு அறிவிதமாகப் பதிலான்காம் தூற்றின்கண் ஆரம்பத்தில், பாலபாகவதம் எனவும் தெலுங்கு சிறந்தம் இயற்றப்பட்டதாம். அந்த அந்த மைஸ்தானத்தில் அப்போது பிரதான மந்திரியாக இருந்த நாகைவருடைய குமாரரும், அந்த ராபதிகளுடைய ஆதி உற்பத்தி முதலான விவரங்களைச் சர்கார் ரிகார்டுகளினாலும், அக்கால தேசசுந்தரபாணங்கனினாலும் தெள்ளத்தெரிந்தவராயும் சிறந்த ஸகஸ்கிருத தெலுங்கு வித்துவாங்காராயும் இருந்த கோனேரிநாதர் இயற்றியதாம். அந்தப்பால பாகவதத்தின் முகவுரையில் தமது பாட்டுடைத் தலைவருடைய பிரதபத்தையும், அருடைய ஆதிசுந்தரி சரித்திரங்களையும் விவரமாகக்காட்டி இருக்கிறார். அந்த விவரத்தை இராமபுஷுணர் இயற்றிய வகசரித்திரம், காரதாழர்த்தி இயற்றிய நரசபுபாலியம், நரபதிஜயம், இராமராஜ்யம் முதலான சிறந்தவகனில்கண்ட ராபதிகளுடைய சாத்திரங்க ளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கையில; அந்த பாலபாகவதத்திறாண்ட சங்கதகளும் சரியாக இருப்பதோடு, தேவனஹள்ளியில் கிடைத்த சிலாசாசனத்திற்கண்ட சங்கதிகளுக்கும் சரியாக இருக்கின்றனவாம்.

அந்த விவரமாவது.

நரபதிகள், பூர்வசந்திராவமிச பாண்டாரிய ஒருவராகிய லாஜுன்னு டைய கோன சந்ததிகளென்றும், அந்த அந்தபுன்னுடைய சிவது சந்ததி யாகிய நந்த ராஜனுக்கு ஒன்பதாவது சந்ததி காலுக்கியன் பிறதானென்றும், அந்த சாலுக்கியனுடைய சந்ததியில் கலிமாணபுரதையாண்ட விஜ்ஜலன், அல்லது பிஜ்ஜலன், அல்லது விஜயன் பிறதானென்றும், பாலபாகவதத்திற் செப்பி இருப்பதைப்போலவே, நரபதி விஜயத்திலும் தேவனஹல்லி சாசனத் திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம்.

அந்த விஜ்ஜலன் அல்லது விஜயராஜனுக்கு யுகராஜனுண்டாகி அவனு க்கு ஹெய்மலராஜனும், அன்னுக்கு தாதபின்னராஜனும் பிறந்ததாகவும்; அந்தத் தாதபின்னராஜன்தான் நரபதிகளுக்கு தலைவனென்றும் பாலபாக வதம், வகசரித்திரம், நரசபுபாலியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம்.

அந்தத் தாதபின்னம ராஜனுக்கு “மன்னுபுலி” என்று பெயர். அந்ததாத பின்னமராஜனுக்கு கோமதேவன் என்னும் குமாரன் பிறந்த பஹுபாரகிரமசா வியகி 60000 சேனைகளை உடையவருக்கு இருந்தானாம். அவன் யூரீயிட்டு என் னும், இடத்திலிருந்து ஆண்டு, கொண்டனவலி, இராமரூர், சாதனாரீசோட்ட, யாதங்கிரி, காலசோது, முசலிமடுகு, கங்கனினிகோண்ட என்று ஏழு கோட் டைகளையும் பிடித்தாண்டானாம். அன்னுக்கு பாரமல்லன் அல்லது விபாலன் இயற்றப்பட்டப் பெயர் வழங்குவந்ததாம்.

அவனுடைய குமாரன் இராமராஜன் அண்டிபித்து அதன் குமாரன் பின்னராஜன் அவ்வது பின்னச்சுவி பட்டத்தக்கு வந்தானும் அவனுக்கு சாணவ நாசுங்கராவது பிரதம மந்திரியாக இருந்தானும். அந்த பின்னராஜன் க்குப் பிறகு அவன் குமாரன் புக்கராஜன் பட்டத்தக்கு வந்தானும். அவன் திரு விதிவில்வந்து குடியிருந்தபடியால் அவனுக்கு ஜூனிட்டே புக்கராஜன் என்று பெயர் வழங்கிவந்ததாம். அவனுக்கு வுபலாதேவி, பல்லாதேவி என்ற இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்களாம். அவர்களில் அபிலதேவி வயற்றில் சிங்கராஜனும், பல்லதேவி வயற்றில் இராமராஜனும் பிறந்தார்களாம். அவர்களில் இராமயகுமாரனான இராமராஜன் கண்டனவலியில் சண்டைசெய்த கலிடாணபுரத்தைப்பிடித்து ஆண்டதன்றியில், அதவேனியை அடுத்த காசுதேசத்தையும் ஜயித்தானும். கோனேரிநாதர் கணக்கின்படி அந்த அரசனிடம் அப்போதிருந்த சேனையின் பலம் 70000 பதாதினளாம்.

இராமராஜாவின் மனைவி இலக்கம்பாள் வயற்றில் தீம்மராஜன், கோண்டச்சுரி, ஸ்ரீரங்கராஜன் என்ற மூன்றாமக்கள் பிறந்து, அவர்களில் கடைசி மக்களுள் ஸ்ரீரங்கராஜன் கலிபாணபுரத்தின் பட்டத்தை அடைந்தானும். அவனுடைய மனைவி திம்மராளாள். அவன் ஸ்ரீராமரின் கொட்டத்தை அடக்கியும் காஞ்சிபுரத்தைப்பிடித்தும், காண்டக தேசம் முழுதையும் சுவாதினமாகிக் கொண்டானும். அந்த ஸ்ரீரங்கனுடைய அண்ணன் திம்மராஜன் ஆர்விலில் குடியிருந்தான். அவனுக்கு மன்னிபுலி அதாவது காட்டுப்புலி என்று பட்டப் பெயர்வழங்கிவந்ததாம். அவன் குத்தி, பெனுண்ட, தூதி, கண்டிகோட்ட, தொண்டவை, அடோவனி முதலானகோட்டைகளைப் பிடித்தானும், அவனை அவன் அண்ணன்மகன் இராமராஜ கொன்றதாக ஒரு சரித்திரத்தால் தெரிய வருகிறதாம்.

அந்த திம்மராஜனுக்கு திருமலராஜா, விடலேசன், சின்னதிம்மராஜன், பாபதிம்மராஜன் என்னும் நான்கு குமாரர்கள் பிறந்து, அவர்களில் மூத்தவனாகிய திருமலராஜன் பிரதாபசாலியாகி “காலங்கியநாராயணன்” என்றப்பட்டத்தைவகித்தானும், அவனுடைய சமூகவித்துவனாகிய கோனேரிநாதகவி பிரகாசித்து, பாலபாகவதத்தை இயற்றினாராம். அந்தப்பாகவதத்தில் தான்மேல்கண்ட சங்கதிகளையாவும் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனளாம். கடைசிகுமாரனாகிய விடலேசன் அகிவபிரதாபசாலியாகி மன்னிபுலி, மன்னவீபாலாள் ருதிபிருதுகளைப்பெற்றும் மால்காடு, சாகாடு முதலானதுகளைப் பிடித்தும் கடைசியில் தேபாளதேசத்தையும் ஜயித்தப் பிடித்தானும்.

அப்படிக்கெல்லாம் இருந்தும், அவனுடைய அண்ணன் குமாரனாகிய இராமராஜன் ஆயுசுவரையில் கரபதி என்றப்பட்டத்தை வகித்துவந்தானும் அவன் தந்தையாகிய ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய மனைவி திம்மராளாள் வயற்றில் பிறந்தவன். அவனுக்கு கோனராஜன், திம்மராஜன், திருமலராஜன், வெங்கடராஜன் என்ற சகோதிரர்களும், இலங்காமாம்பா என்ற சகோதரியும் இருந்

தன்னை அந்த இலங்கைமாமன்பாளை குரியவரிடத்திடைக்கார்த்தி கல் கல்கோல ஸ்புலின் ஐந்தாம் சந்தியுரிய அபுபலராஜனுக்கு விவரமும்செய்து கொடு க்கப்பட்டவரானும்.

அந்த அபுபலராஜனுக்கு நரசராஜன் பிறந்தானும். அந்த நரசராஜனுக்கு தான் சார்தா மூர்த்தி என்னும் பட்டேரித்தி நரசபூபாலியம் என்னும் கிரந்த த்தைப்பாடி அங்கிதம் செய்வித்தாராம். மேலே சொன்ன இராமராஜன், விஜயநகரத்திலாண்டான். அவன் மனைவி கிருஷ்ணதேவனுடைய குமாரத்தி உம்பசதாசிவராஜன் அவனுடைய மந்திரியாக இருந்த, நன்றியில், திருமலைராஜு வெண்டராஜன் என்ற இரண்டு சகோதிரர்களும் அவனுக்கு உதவிசெய்துவர் தார்களாம். அவர்கள் உதவியினால் அந்த நரசராஜா பரிடாவினுள்ள அதில் காணியோட்டி பீமரதம் என்னும் இடத்தில் பிடித்தார்களாம்,

நரசபூபாலியத்தின்படி கர்னாடகதேசமுழுதும் இராமராஜாவின் சகாதி னப்பட்டிருந்த தந்தியில், குடியிபுடல் முங்குடன சண்டை செய்து ஜயித்தும், னைஜாமை ஜயித்தும், ரெயிருக்கு கப்பம் கட்டும்படிசெய்தான். நரபதி விஜ யத்தின்படி புடல்கான், அடல்கான், அயின் அலிமுங்கு, உல்லிகான் முதலா னவர்களை ஜயித்தான் என்பது ரெயிருகிலகப்பட்ட சாசனங்களினாலும் ஸ்தா பிதமாகிறதாகவும் எழுதிருக்கிறார்.

"The origin of the Narapatees is in all the four works (Bala-
bigavatham, Vasacharitram, Narasabapeliyam, and Narapathy Vigiam)
and in Devanballi inscription traced back to Arjuna and thence to
Candra The Narapaties are more over, styled Chalukyas. Accord-
ing to the Narapativigiam and to the Devanaballi incscription
Nandaraja is the eighty third (83rd) descendent of the Pandava
Arjuna, and Chlukya the ninth descendent Nanda. From Calukya
descended incourse of time the well known Vijala or Bijjala of
Kalyana This Vijala, who belonged to the family of the Kala-
surayaes, though he usurped the throne of the Calukyas of Kalyana,
he himself called Calukya Narayana; he is also known as Vinga
Tribavana Malla -Vijala's power increased rapidly untill he came to
an untimely end by the machinations of the famous Basava, the
founder of the Lingamates,

Vijjala had raised this Basuva from an insignificant position to
the post of Prime minister and commander-in-chief. through the
influanse of the beautiful *Padmavati*, the sister of Basuva, to whose
charms Vijjala had succumbed and whom he had married. , Vajadeva
malla, Mallaya and Bommanna are mentioned in the *Cenna Basava
Putana* as the actual murderers of Vijjala

The son of Vijala generally known as the Yuvārāja was, according to the Narapaty Vijiam the father of *Hemmaliraja*, who in his turn became the father of *Tatapinnaraja*, who in the *Balabagavatham* *Vasucartram* and *Narasabupoliam* heads the list of the *Narapaty* *Dynasty*.

The Narapaties are therefore, according to the Narapaty Vijiam, the representatives of Vijala and like him they are repeatedly called Calukyas * * * *Tatapinnaraja* of the founder the *Narapaty* *dynasty*, who was also called *Manuvapuly* was succeeded by his son *Somadava* who seems to have been a very powerful prince in his time &c. Pages 25 to 27 Inscription. History in the Southern India by Dr. G. Oppert.

மேவட்டர் ஜேம்ஸ் பிரினிசிபு முத்தலான சாவ்திரிகளுக்கு
அகப்பட்ட சாசனங்களின்படி.

விஜயநகர நரபதிகளுடைய ஆதிசரித்திர
சங்கிரகம்.

மகத தேசத்தை ஆண்ட ஆந்திரர்களில் மாநதி இராஜனுக்கு நந்தன், பூத நந்தன் எனும் இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்து, இராஜிய பரிபாலனம் செய்து வரையில்; மூத்தவனாகிய நந்தனுக்கு, நந்தலி என்பவன் பிறந்து, தக்க காலம் வாய்த்தபோது பட்டத்துக்குவந்து மகதநாட்டை பிரபலமாக ஆண்டு வந்தான்.

அந்த நந்தனுக்கு, சேஷநந்தி, யாசநந்தி என்னும் இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்து, அவருக்கு பதினான்கு (11) குமாரர்கள் பிறந்து மகத நாட்டிற்குத்த பரிலாந்த தேசத்தில் அரசுபுரிந்து வருங்காலத்தில், அமிரிதன், துர்யித்திரன் என்னும் இரண்டு அபலரசர்கள் ஐம்பிவந்து, அந்த 11 பெயர்களைத் தரத்தித்தாக்க; அவர்களில், ஏழு பெயர்கள் அந்த மகத நாட்டை விட்டு தெற்கேவந்து தெலுங்கானாவில் ஆந்திர ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தார்கள், அப்படி ஸ்தாபித்தவர்களில் (சி-பி. 1034ஆம்)

நந்தாமஹாராஜன், நந்தாபுரத்தையும், ஓரங்கல்ையும் கட்டி ஆண்டு வந்தான் (சி-பி 1076ஆம்) அந்த நந்த மஹாராஜனுடைய சந்ததிகளில் ஒரு வனாகிய, சாலுக்கியன் பட்டத்துக்கு வந்து பிரபலமாக ஆண்டான்.

அந்தரம் (சி-பி 1118ஆம்) அந்த நந்தமஹாராஜனுடைய சந்ததிகளில் மற்றொரு ஆந்திரனாகிய விஜ்ஜலன் அல்லது விஜயராஜன் பின்னும் சற்று

தெற்கே தங்கபத்திரா நதிக்கரையோரத்திலிருந்த ஆனைகுந்தி தக்க இடம் எனத்தோன்றியபடியால்; அங்கு தனது பெயரால் விஜயநகரம் என்னும் நகரத்தைக்கட்டி, மைசூரானத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டவர; (சி-பி 1158இலும்) அவன் குமாரன் விமலராவ் பட்டத்துக்கு வந்தான்-பிறகு (சி-பி 1182இலும்) அவன் குமாரன் நரசிம்மதேவராயலும் (சி-பி 1249இலும்) இராமதேவராயலும், (சி-பி 1274வருஷம்) பூபராயலும் முறையே பட்டத்துக்கு வந்து பிரபலமாக ஆண்டார்கள்.

அந்த பூபராயலுக்கு, புக்கனும், ஹரிஹரனும் மந்திரி பிரதானிகளாக இருந்த பிரகாசித்தார்கள். அந்த புக்கனும் ஹரிஹரனும் சந்திரவசிசயாதவரா கிய சங்க மஹாராஜருடைய குமாரர்கள்- அவர்கள் முதலில் ஓரங்கல் பிரதாப ருத்திரானிடம் மந்திரி பிரதானிகளாக இருந்தார்கள்; அந்தராஜியம் மகமதிய ரால் பிடிப்பட்ட பொழுது, அதை விட்டுத் தெற்கேவந்து விஜயநகர பூபதி ராயலிடம் வேண்டுகணைத்தார்கள். (Vide Pages 278-279 Genealogical Tables by James Prinsep.)

அந்த பூபராயலு-புக்கன், ஹரிஹரனுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு, சத்திய ததை நாட்டி தருமராஜிய பரிபாலனஞ்செய்து வருங்காலத்தில்; மூலப்பி பட்டணத்துக் கிபிபதியாகிய மகமதுடோக்லாது எழுந்த சுற்றுப்புக்கத்து குருகில் பெருகிய மன்னர்களைத் தாக்கி ஜயித்தும்; தான்னைசக்கிரவர்த்தி என்று கொண்டாடும்படி கொடுங்கோல் செய்யச்சே, கில்ஜிவசிசத்தைச்சார்ந்த அலாவுதீன் என்பவன், கூர்ஜஜாம் முதலான நாடுகளைத் தாக்கிப்பிடித்து கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு குடிசை வருத்திய தன்றியில்; (சி-பி 1325வருஷம்) தன் சேனைச் சலைவருன மாலிக்காப்பூர் (Malik Kafur) என்பவனைத் தெற்கே இராமே சுவரம் வரையில்போய், இந்து ராஜர்களைத்தாக்கி ஜயித்துக் கப்பம்வாங்கி வருபடிக்கட்டளை இட்டனுப்பினான்.

அந்தமல்லிக்காபூரும் அவனது சேனைகளும் அப்படியேவந்து அனேக இந்து ராஜர்களைத்தாக்கி கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு ஆனைகுந்திக்குவர; அப்போது அங்கிருந்த நரபதி பூபராயலும், அவருடைய சேனை வீரர்களாகிய ஹரிஹரன் புக்கன் முதல னவர்களும் கூடி மகமதிபருக்குப் பயந்து கப்பங்கட்ட மாட்டமாபென்றும், எதிர்கின்று சண்டைசெய்பச் சித்தமாக இருக்கிறோமென்றும் சேகி சொல்லியனுப்ப, அதற்கு அம்மஹமதியர்களும் சம்மதிக்க, இருகணிக் காரருக்கும் பிரமாத சண்டைகள் நடந்தன.

அப்போது ஹரிஹரனும் புக்கனும் சில மஹமதிய வீரர்களுடன் ஒரு ஸூலையில் கின்று மல்லபுத்தம் செய்துகொண்டிருக்க, இது சங்கதியை யறிந்த மகமதியரில் சிலர், ஹரிஹரனும் புக்கனும் மல்ல உயுத்தத்தில் மகமதியரால் கொல்லப்பட்டு இறந்துவிட்டார்கள் என்று பொய்யான சங் சதியைச் சொல்ல; இந்து சேனைகள் பயந்து பல பக்கங்களில் ஓடமகமதியர் கோட்டையைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டும், உள்ளே இருந்த இராயலையும்,

அவருடைய பதினொரு மக்களையும் பிடித்து வரச் செல்லி, அவர்களுடையக் கோட்டை கொத்தளங்களை மகமதியர் தம்வசமாக்கி விடும்படிக்கும்; உயுத்த செல்வக்கு மூன்றுகோடி ரூபாய் தரும்படிக்கும், பிரதி வருஷமும் கிரமமாகக் கப்பமகட்டி ஒருமபடிக்கும்; இராமலும் அறையைய மக்களும்; மகமது மதத்தை அறவுழிக்கவேண்டு மென்று, அப்படி செய்தா விட்டால் கிரச்சேதம் செய்யப்படும் என்றும் சொல்ல; பூபராயலுக் கேட்டுச் சிரித்து, மகமதிய சேனாதிபதி கேட்ட கோட்டை முதலான சொத்துக்களைச் சுவாதினமாக்கச் சித்தமாக இருப்பதாவும், ஆனால் தாமும் தம் மக்களும் தமது இந்து மதத்தை விட்டு, மகமது மதத்தைத் தழுவ பிராணன உள்ள நாள் வரையில் சம்மதிக்கோமென்றும் சொல்ல; ஒருக்கூழிக்காரருக்கும் வெருநீரம் தர்க்கமாகிக்கடையில, பூபராயலும் தன்னு பிள்ளைகளும் மதவாராக்கியத்தினால் அங்கு முனாளு தபா செய்திருந்த அக்கினி குண்டத்திலு “ஹி ஷா ராய் ராய்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இறங்கு சந்த வீரர்களாக சொர்க்கலோக மடைந்தார்கள். கோட்டையின் முனவாசலில் இப்படி நடக்கவே, கோட்டையின் உள்ளே அத்தப்புரத்திலிருந்த இராஜ மஹிஷிகள் தமது நாயர் கருத்தின்படி, முன்னடியாக தபாசெய்திருந்த அக்கினி குண்டத்தில் குதித்து வீர சொர்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் பூபராயலுடைய மூன்றுவயது ஆண் குழந்தையாக இருந்தவனை, ஒரு தாதுக்கிழவி யாருக்கும் மெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டுபோய், கோட்டையின் பெரிய சாக்கடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்தும், மகமதிய பகையாளிக்குத் தெரியாமலு, இரத்தினி காலவகளில எடுத்துக்கொண்டோடியும், கடசியாக தளவதேசத்தை (கனராமைச) சார்த்த ஒருமலைகாட்டில் போய மனறத்து, அவவிடத்திய மலையாளிகளோடு உறவாடியும் அவர்களால் நேனும தினமாவும் பெற்று வளாத்தும வந்தாள். இது நிர்க்,

கோட்டைக்குள் பிரவேசித்த மகமதியர் சேனைகள் (1334-40ருஷம்) அதைச் சினாபிணமாக இடித்தும், பதிலுள்ள விலை உயர்த்த பொருள்களை எல்லாம் வாரிக்கொண்டு வெளியில் வந்தும், கோயில் கூட கோபுரங்களை எல்லாம் இடித்தும், நகர வாசிகளை நாலாவிதமாக ஹிமசைசெய்தும், அவர்கள் வீதி வாசலகளைக் கொள்ளையடித்தும், குரூரங்கள் செய்ய; அநேகர் அந்தாட்டைவிட்டு நாலாபக்கங்களிலும் ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

ஆனைகுத்தி பட்டணம் அல்லோல கலலோலமாகிவிட, இத்தியாதிகளைக் கண்டும கேட்ட ஹரிஹான் புக்கன் என்னும் சேனாதிபதிகள், இனி அவவிடத்திலிருப்பதிலயாத பிரயோஜனமு யிலலையெனக் கண்டுத்தெளிந்தி, ஆடுமேய்க்கும் குரும்பாக்கிப்பீடால வேஷம் தரித்துக்கொண்டும், அநேக காடுமலைகளைத் தாண்டியும், தாங்கள் முன்னிருந்த பட்டணத்தைச் சேர்த்தார்கள். ஆங்கும் மகமதியர் குடிகளை வருதுவதைக் கண்டு, அதற்கடுத்த ஓர் பெரிய மனத்துக்குள் மறைத்து நிற்கப் போயினார். அந்த பயங்கரவனத்தில் ஓர் அழகிய ஆச்சிர

தோலும் ஏலும்புமாகத் தோன்றும் அத்தபோநிதி, தம் ஈட்டில் தருக்கப் புகுந்து தேவாலயங்களையும், மடாலயங்களையும், விக்கிரகங்களையும், வீடுகளை யும் உடைத்துக் கொள்ளியிடும், குழகனைக் குரூரமாக நடத்தியிருதைக் கண்டு சிவபாமல்; சதா அழுதகண்ணும் சீர்நிய மூக்குடன் சிவனைத்தியானித் தும், தமது டீடர்களுக்கு சிவபக்தி சிலத்தையும், தேசாபிமானத்தையும் பேசித் திப்பதைக் கண்டும் கேட்ட ஹரிஹரனுக்கும் புக்கனுக்கும் அவரிடத்தில் அந் யந்த லக்ஷாசமுண்டாசி, அவர்பாதத்தில் அடைக்கலமாக விழுந்ததைக்கண்டு; அந்த வேத்தா அவர்களை ஆசீர்வதித்து, நீங்களாரப்பா? எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? என்று வினவ, அந்த ஹரிஹர புக்கனும் தாம் பிறத்தமுதல் அங்கு வந்தவரை யில நடந்த விருத்தார்த்தங்களை பெல்லாம் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கேட்டு, ஆனைகுந்திக்கு உண்டான கஷ்டத்தைக் கருகி அழுது, அந்தோ! அந்தப் பட்ட ணத்திலும் தருக்கர் புகுந்து தும்சம் செய்ததற்கு துக்கப்பட்டும்; இனி அந்தப் பட்டணத்துக்கு தாம் வந்து குழகளுக்கு நன்மை செய்ய சித்தமாக இருப்பதா கவும் சொன்னார்.

வித்தியாநகரம் என்னும் விஜயநகரம் உண்டான விதம்.

அம்முனிவர் அப்படி சொன்னாலும் என்ன, அப்போது ஓரங்கல்நாடு முதல் ஆனைகுந்தி வரைக்கும் இடைக்கிடை மகமதியர் சேனைகள் தங்கி, வழிப்போக்கர் களை மரித்து உதைத்துக் கொள்ளையடித்து கொலைபுரிந்து வந்தபழியால், ஒருநி விருந்து அடுத்த ணருக்கு உயிருடன் போய்ச் சேர்வது கஷ்டசாத்தியமாக இருந்தது. ஆகவே, அந்த வித்தியாரண்னிய சுவாமிகளை ஒரு பிரேதம்போல் வேஷமிட்டும், ஒரு பாடையில் படுக்கவைத்தும், அவரை அவர் டீடர்களில் சிலரும்; ஹரிஹரன் புக்கன் முதலானவர்களும் மாறுவேடம் தரித்து தூகிக் கொண்டு ஆனைகுந்திவழியே பணக்கோலமாகப்போய் துங்கபத்திராநதி தீரத் தில் வந்திருக்கிறார்கள்.

அவ்விடம் சிறு முயற்குட்டி ஒன்று ஒரு பெரிய சிங்கத்தைத் தூத்திக் கொண்டு போவதை வித்தியாரணியர்ப் பார்த்து “என்ன ஒரு சிறு முயல் சிங் கத்தை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யுமளில், இந்த இடம் எப்படிப்பட்ட வீரர் குடியிருந்த விடமாக விருக்கவேண்டும்! இதுவன்றோ வீரதீரர்கள் வசிக்கத் தக்க விடம்!” என்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு, அருகில் ஒரு மனையின்மேல் விநாயகி சிவஸ்தலமிருக்கக் கண்டுப் போய் உள்ளே துழைந்து அங்குள்ள புகழ்னசுவரி சுவாமியைத் தியானித்தும், அந்தக் கோயிலைக் கட்டியவர்கள் யாவொன்று அருகில் நின்ற அர்ச்சகரை வினவ; அவர்ச்சகர், அம்முனிர் கிரே ஷ்டஹர ரோக்கி “ஏ! எதிர்கிரா! பூமீதராமாயணத்தில் கண்ட கங்கீரீவன்

இந்த மலையீது. ஏறிகவாபியைச் தரிசிக்கையில், வாவியும் அவனைத் தொடர்ந்து வந்து தன்னாலானமட்டும் ஏறிப்போக முந்தியும் முடியாமல் போய்விட்டான். இதைச் சுற்றிலும் மாலவதம், ஏமகூடம், பகுவசிரங்கம், மதங்க பநீவதம், சிஷ்கநீதம், என்னும் ஐந்து பருவதப் பிரதேசங்களிருக்கின்றன. இங்கு தான் ஷம்பிஸ்தலமு மிருக்கிறது. இவைகளைச் சாஷூத் தசரதராமர் கட்டி தரிசித்ததுமுதல் அநேக தீபாபிதிகள் வந்து வனசஞ்சாரிகளாகித் தவஞ்செய்து சர்வேசுவரனை அடைந்தார்கள் என்று சொல்லவே; அந்த வித்தியாரணியருக்கு இவையாவும் ஞானகிருஷ்டியினாலும் உண்மையாகவே தோன்றியதன்மேல், இப்படிப்பட்ட ஸ்தலத்தில் தாமும் தம் உயிர் உள்ளதான் உள்ளவரையில் காலம்போக்கக் கருதியும், சுவ்விடத்தில் அஷ்ட ஐகவிரிபங்களும் திரண்டுவந்த அமுசிய நகர மொன்றை உண்டாக்கித் தரவேண்டுமென்றும், தமது இஷ்ட தேவதையாகிய அஷ்டலக்ஷிமையைத் தியானித்தார்.

அப்படி தியானித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அம்முனி புங்கவருடைய டீடர்களான ஹரிஹரன் புக்கன் முதலானவர்கள் வேறுவேடந்தரித்து ஆனைகுந்திக்குள் போய்ப்பார்க்க, அவ்விடத்திய கோயில் கோபுரங்களும், கோட்டை கொத்தளங்களும், இடிந்து குட்டிச்சுவர்களாக நிற்கவும்; அந்நகரத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் நாலாபக்கங்களில் வலகைப்போய் ஒரு காட்டைப் போலிருப்பதையும் கண்டு பரிதபித்து, தம் தீபாபிதியினிடம் திரும்பிவருகையில், வழியில் ஓர் தடாகத்தைக்கண்டு தண்ணீர் குடிக்க இறங்கினார்கள், அங்கு ஒரு குகை இருக்கக்கண்டு அதற்குள் புக்கன் பிரவேசித்துப் பார்க்க, தங்கக்கம்பங்களும், தகடுகளும் கட்டி கட்டிபாக்கவும், வைரம் கெம்பு முத்து முதலான நவரத்னங்கள் கூடை கூடைகளாகவும், பணம் துட்டுகள் பாலை பாலைகளாகவும் கிடக்கக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, இப்பொருள்களை எந்த ஹிந்தராஜன் தருக்கர் முதலானவர்களுக்குப் படந்த இங்குமுறைத்து வதைவேண்டுமென்று மயங்கி ஒழிப்போய் வித்தியாரணியருக்கு அறிவிக்க; அவர் உததரவுப்படி அலைகளைக் அவர்கள் கொண்டுவர; அங்கு பஹா வித்துவசிகாமணியும், வீரசிகாமணிகளும் வசிக்கத்தக்க நகரத்தைக் கி - பி. 1336 - வருஷம் (அதாவது சுமார் 600 வருஷங்களுக்குமுன்) கட்டிவைப்பித்தார். அந்நிப்படிக்கட்டிய பட்டணத்திற்கு அவர் பெயரே வழங்கிவருகிறது. அததான் வித்தியாரணணியர் நகரம் அந்த விடந்தான் முன் விஜயராயனுக்கட்டிய விஜயநகரம். அந்த நகரத்தான் பிற்காலத்தில் ஆந்திர இராயலு ஸம்ஸ்தானத்தார் தலை நகரமாகவும், சக்கிரவர்த்திப்பட்டம் கட்டும் கெடிஸ்தலமாகவும் பிரபலப்பட்டது.

அப்படிப் பட்டணம் கட்டி முடிந்தது. போதுமான பொருளும் கிட்டியது. அப்படி இடமும் பொருளும் கிட்டவே, முன் மகமதியர்களுக்குப் பயந்து வலசைபோன குடிகளும், நாளாவட்டத்தில் நகரத்தில் வந்து குடிபுக ஆரம்பித்தார்கள். ஆரம்பித்தாலு பெண்ண? அவர்களைத் தக்க தருமநீதி சட்ட திட்டங்களைக்கொண்டு ஆளுவதற்கு ஓர் அரசனில்லாமையால், அக்குறைவை நீக்கும் பொருட்டு, வித்தியாரணியர் அந்த ஆனைகுந்தியில் முன் ஆண்டுவந்த ஸ்ரீர

வதி பூபராயலு அவர்களுடைய சந்ததிகள் எங்கிருக் கிறார்களோவென்று தேடிப்பார்க்க, அக்குடும்ப வार्சுகள் அகப்படவில்லையே என்று விசாரிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அவரது உண்மையான சேடர்களாகிய ஹரிஹரனும் புகளும் வந்து “சுவாமி ஸ்ரீபூபராயலுடைய சந்ததிகள் இங்கேயும் வரும்மட்டும் தாங்களே அரசனாக இராஜிய பரிபாலனம் செய்துவர வேண்டுமென்று அவர் பாதங்களைப்பற்றி வேண்ட, அந்த வித்தியாரணியர் சிரித்து, “நான் பிரபல சந்தியாசி, சுந்திரியர் வேலையிலும், இல்லறத்தார் வேலையிலும் பிரவேசிக்க சரிப்படாது; ஆகவே, பூபராயலுடைய சந்ததிகள் ஒருகிறவனாயில், உங்களில் மூத்தவனாகிய ஹரிஹரன் இராஜனாகவும், பக்கன் சேனாதிபதியாகவும் இருங்கள்; நான் உங்களுக்கு மந்திரியாகவிரந்து என்னாலான உதவிகளைச் செய்து வருகிறேன்” என்று சொல்லி, அவர்களைச் சம்மதிக்க செய்தும், ஆசீர்வதித்தும், அந்நகரத்தில் அரசனுக்கு என்று முன்னாடியாக தயார் செய்திருந்த தங்கத் தினாலும், நவரத்தினங்களாலும் பிரகாசிக்கும் சிங்காசனத்தின் மீது நல்ல முகர்த்தகாலத்தில் ஹரிஹரனைக் கைலாசுக்குக் கொடுத்து ஏற்றி உட்காரச்செய்து பட்டங்கட்டினார். அந்த நியமனத்தைக் குடிகள் வாவரும் அங்கேகிடுத்துக் கொண்டு, அந்த வேத புறானையும் அவரால் கியமிக்கலான ஹரிஹரராயலு அரசனையும் வணங்கினார்கள்.

(1) ஹரிஹரதேவராயலு ஸமஸ்தானம்.

(கி. பி. 1336 முதல் கி. பி. 1350-வருஷம்)

சுப்படி ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகளுடைய ஆசீர்வாதத்தினால் அரசா கியைக், கைக்கொண்ட ஹரிஹரராயலு சந்திரவயிசுந்தரிய ஜாதி, சங்கம வகுப்பைச் சார்ந்தவன். அவனுடைய பிறந்தவர்கள் ஐவர், அவர்களில் புகன் சேனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டாலும், பெருமான்மையான இராஜிய காரியங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு முக்கியமாக கைகூரிலிருந்து அரசுசெய்தான். மற்ற சகோதிரர்களில் “பகம்பராயலு” கீழ்க்கொண்டும், “மாரம்பராயலு” பான்வாசி நாட்டையும் ஆண்டுகொண்டார்கள். அக்காலத்தில் கோவா (தருவ) களாரா ஹயிசாலம் அல்லது கைகூர், பனவாசி, குண்டலம் முதலான கூடுகள் அவர்களுக்கு சுவாதினமாகி இருந்ததன்றியும், களாரா நாட்டிலுள்ள ஜயினர் களையும், கோவாவின் மேற்கு பாகத்தில்நூத அராபிய தலைவர்களையும், ஜயித்தது, 1313-வருஷம் நாட்டின் மீது படை எடுத்தவந்த மகமதியரைத் துரத்தியடிக்க, ஓரங்கல் இந்துமன்னருக்கு உதவியும் செய்தான். பிறகுஅவன் பாதாமி என்னும் இடத்தில் பலமான கோட்டைவயக் கட்டி 7ஆண்டும் சமாதானமாக ஆண்டு 1343ஆளும் பரமபதமடைந்தான். அவனுக்குப் பிறகு

(2) புக்கதேவராயலு ஸம்ஸ்தானம்.

(கி. பி. 1848 - ஓஸ் முதல் 1879 - ஓஸ்.)

ஹரிஹரராயலுக்குப் பிறகு அவனுடைய தம்பி புக்கராயலு விஜயநகரத் துக்கேவந்து அதை ஸம்ஸ்தானத் தலைநகரமாக்கிக்கொண்டும், உல்பர்காவிலிருந்த பாயினி குடும்ப மகமதியர்களைத் தாக்கியும், அநேக கருவுகாலம் மகமதியர் இந்துக்களைத் தாக்காதபடி பாதுகாப்பு செய்தான். அவன் ஓரங்கல்ராட்டரசு எனிய ருத்திரதேவனுக்கு உதவி செய்ததினால், கஸ்தான் மகமது ஷாவுக்கு விரோத முண்டாமி, ரெயிருா ஆபிஸ் 1365-௧௭௦௩ம் இருவருக்கும் பிரமாத சண்டைகளுண்டாக; கடைசியில, கிரபராதிகளான குழகனை எவரும் கொல்லக்கூடா தென்ற கிபந்தினைகளோடு சமாதானம் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு 1876-ம் வருஷம் அந்தச் சுல்தான் மகமதுவின் குமாரன் மூஜாஹித் சாயபு சண்டைக்குவந்தும் தோல்வியடைந்து அதோனியில் சமாதானம் செய்துகொண்டார்கள். அந்த புக்கராயலு காலத்தில் விஜயநகர சமஸ்தானத்துக்கு கோவா, பெல்காம், துளுவம், கொங்கணம் முதலான நாடுநகரங்கள் சுவாதினமானதன்றி யீஸ்; விஜயநகர ஸம்ஸ்தானம் தெற்கே இராமேசுவரம் வரையில் பரவியதனால், இலங்கை மலையாள மன்னர்களும், தருந்த வெகுமானங்களுடன் ஸ்தாஸ்திரிகளை விஜயநகரத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

அக்காலத்தில் விஜயநகரம் சகலசம்பத்துக்களில் கிறைவுபெற்று பிரகாசித்தது. அந்த புக்கராயலு கேவலம் உயுத்தத்தில் சுத்தவீரனாக மாத்திரம் ஜெயவித்ததோடு; கல்விவருதவி விஷயத்திலும், பகவத்பத்தி விஷயத்திலும் அதிகசிரத்தையுடையவனாக விருந்தான். வித்தியாரணியருடைய சகோதிரர் சாயபு சாரியார் வேதங்களுக்கு பாஷ்யமசெய்ய ஆரம்பித்தது இந்தப் புக்கராயலு காலத்தில்தான். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமியனால் ஸ்தாபிக்கலான மைசூரையடுத்த ஸ்ரீங்கேரீ மடத்துக்கு வித்தியாரணிய சுவாமினைப் பிரதம ஆசாரியராக நியமித்ததும் அக்காலத்தில்தான். இம்மட்டோட, அந்தப் புக்கராயலு மதத்தில் சைவனாக விருக்கிலும் அன்னிய மதங்களை தூஷிக்காமலும், அவைகளை ஆதரித்தும் வந்தான். இந்து மதத்துக்கு விரோதிகளான ஜயினர்களுக்கும் உதவியெய்து உத்ததோடு; ஜயினருக்கும் இராமாநுஜ மதஸ்தர்களுக்கும் ஊர்கோல விஷயமாக உண்டான பெரும் கலகத்தைச் சிராவண பெல்கோலாவில் சமரசமாக சமாதானப்படுத்தினான். குழகனுக்கு உபயோகமான சத்திரங்கையும், வைத்தியசாலைகளையும், கிணறுகளையும் வாய்க்கால் முதலான சாதனங்களையும், இப்போது அந்தப்பூரிலிருக்கும் புக்கரகரம் முதலான தடாகங்களையும் உண்டாக்கினான். இப்படி 86ஓஸ் ஆண்ட புக்கதேவராயலு 1879ஓஸும் மரணமடைந்தான். அவனுக்குப் பிறகு

சி.வ.து ஹரிஹரராயலு ஸம்ஸ்தானம்.

கி. பி. 1879 முதல் 1406 வருஷம்.

அந்த புத்தராயலுக்குப் பிறகு அவனுடைய குமாரன் (சி.வ.து) புத்தராயலு அல்லது ஹரிஹரராயலு சிங்காசன மேறினான். அவனுடைய பட்டபுரத் வியின் பெயர் மல்லாம்பிகையம்மாள். அவன் 1893-வருஷம் தென்னாடுகள் வரையில் தமது அதிகாரத்தைப் பரவச்செய்தும், சோழ பாண்டியர்களை அடக்கி அவர்களிடம் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டும், அப்படி அவர்களை அடக்கியதனால் “சாரதாமாத பஞ்சனன்” அல்லது மஹாராஜாதிராஜன் என்ற பிருதுப்பெயரைப் பெற்றான் என மைசூர், தர்வார், செங்கல்பட்டு, திரிசிரபுரம், காஞ்சிபுரம் முதலான விடங்களில் அநேக சாசனங்க ளகப்பட்டன. அவன் பிராம்மணர்களுக்கு அநேக ஆக்கிரகாரங்களையும், கோயில் போபுர கட்டிடங்களையும் தட்டிக்கொடுத்த தன்மையில், ஐயனமத வித்துவானாகிய “தண்டிபர்” வேண்டி கோனியப்படி, விஜய நகரத்தில் ஒரு அழகிய ஐயினர் கோயிலையும் கட்டிக்கொள்ள இடங்கொடுத்தான். அவன் ஸம்ஸ்தானத்தில் ஸம்ஸ்கிருத வித்தையைப்பரவச் செய்ததோடு, வித்தியாணியருடைய சகோதிரரும், தமது முக்கியமான மந்திரியுமாகிய சாயனசாரியாரை அவரது வேத பாஷியத்தை எழுதி முடிக்கவேண்டிய உதவியெய்து முடிப்பித்தான். இந்தியாவின் வடதேசத்தில் பீரோஜஷா ‘டொக்ளாக்’ பிராமணர்களுடைய கோயில் கூட போபுரங்களை இடித்தும், சிறந்த கிரந்தங்களைக் கொளுத்தி நாசமாக்கி வருகையில்; தெற்கே ஹரிஹரன் பிராமணர்களையும் அவர்களுடைய கிரந்தங்களையும் கோயில் போபுரவிக்கிரகங்களையும் பாதுகாத்துப் பரிபாலித்து வந்தான். அவன் அப்படி பாதுகாத்து வந்ததற்கு தர்வார், கன்னடா, கோவா, மைசூர், பல்லாரி, கடப்பை, காஞ்சி, திரிசிராப்பள்ளி முதலான விடங்களில் அகப்பட்ட சாசனங்கள் இன்றும் சாஸிப் பகருகின்றன.

விஜயநகரத்தினுடைய போகங்களைக்கண்டு சகியாத கூல்பர்கா சுல்தான் பேரோஜிஷா 1898-ம் வருஷம் சண்டைக்கு எத்தனிக்க, விஜய நகரத்தாரும் துங்கபத்திரா நதியைக்கடந்து ரெயிச்சுர்வோபைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு மகமதியசேனை மஹா மூர்க்கத்தோடு விஜயநகரம் வரையில் வர, இருகூடியாருக்கும் சமாதானமுண்டாகியது. அந்தக்காலத்தில் தகூணத்திலும் கீரடைகத்திலும் கடும்பஞ்சம் சம்பவித்து 12 வருஷகாலம் நீடித்த நாஸாபக்கத்து நபிவர்களை நாசமாக்கி விட்டது. அக்காலத்தில் வடக்கே தாமிலேஷி படை யெடுத்துவந்து இத்துக்களைத் தும்சம்செய்து வருவதைக் கூல்பர்காவிலிருந்த பேரோராஜிஷா கேட்டு அவன் உதவியைக்கொண்டு குஜராத்திலும், காண்டிஷிலும், கூடுமாகில் விஜயநகரத்திலும் இரண்டாந்தரம் சண்டைசெய்யப் பீரயத்தனப்படுதையில், 1406-வருஷம் ஹரிஹரராயலு சுமார் 20வருஷம் ஆண்டு இறந்தான் அான் காலத்தில் செலாவணியாகிவந்த பொன் வெள்ளி

செம்பு நாளையங்கள் இன்னும் அகப்படுகின்றன. அவன் கட்டுவித்த புதிய-கோட்டை கொத்தளங்களும், கோயில் கோபுரங்களும் தருமசாலைகளும் இன்னும் அவன் பெயரைப் புகழுகின்றன.

1-வது தேவராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1406-ம் முதல் 1416 ம்ஆம் வரையில்.

இரண்டாவது ஹரிஹர ராயலுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் தேவராயலு 1406ஆம் நவம்பர் சிங்காசனமேறினான். அவன் காலத்தில் குடிகளுக்கு கஷ்டமேயொழிய இவ்ந்தலாபம் கிடையாமல் தவித்தார்கள். அப்படி ஆவதற்குக் காரணம், உல்பர்கா பெரோஜிகா சமஸ்தானத்தைச்சேர்ந்த முடுகலநாட்டில் ஒரு குடியானவனுடைய அதிக அழகுடைய பெண்ணையாம் அந்தப் பெண்ணின் பெயர் பிரிதுலை-அவளுக்கு உபாத்தியாயராக இருந்த பிராம்மணன் அவள் அழகைப்பற்றி அடிக்கடி தேவராயலிடம் புகழ்ந்துச் சொல்ல, அந்த தேவராயலும் அவளை விவாஹம்செய்ய விரும்பி அநேக ஆடையாபரணங்களை அந்த அந்தணர் ஸூலியமாக அனுப்பித்தார்-அந்தப் பெண், அரசனை விவாஹம் செய்தால் தன்னை பெற்றாரை இனி பார்ப்பதற்கு அதுஉலப்படா தெனக்கருதி வந்த அந்தணரை திருப்பியனுப்பிவிட, அந்த பிராம்மணன் கொண்டுவந்த ஆடையாபரணங்களை அரசனிடம்கொண்டுபோய்வாப்ஸ்கொடுக்க, அரசன்அதிக கோபாருடனாகி அப்பிரிதலைப் பெண்ணை எப்படியாவதுக்கொண்டுவர தக்கதனைத் தளாதிக்கொடு முடுகல நாட்டின்மேல் படை எடுத்துப்போக அந்தப் பெண்ணின் தந்தை அதைப்பற்றி தமது கஸ்தானிடன் முறையிட, கஸ்தான் விஜய நகரத்தின்மேல் படையெடுத்துவர, இருக்கஷிக்காரர்களுக்கும் பிரமாத சண்டைகள் நடந்ததில், விஜயநகரத்தார் நாவல் குண்டத்தையும் பங்காபுத்தையையும் கஸ்தானுடைய உயுத்தச் செலவுக்குக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்யப்பட்டது. இச்சமாதானத்தினால் தேவராயலுடைய குமாரத்தியை கஸ்தான் விவாஹம் செய்துக் கொண்டதாகவும், மடுகுல நாட்டு குடியானவன் மகளாகிய பிரிதுலையை பெரோஜிகா தன் குமாரன் ஹசேன் கானுக்கு விவாஹம் செய்வித்ததாகவும் ஒரு சாசனத்தில் வெளியாகிறது. இந்த விசனத்தினால் 1416-ல் பரமபதமடைந்தான்.

விஜயபூப்திராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1416 முதல் 1418-ம் வருஷம்.

இறந்துபோன தேவராயலுக்கும் அவன் மனைவி திம்மாப்பிகா தேவிக்கும் பிறந்த விஜயபூப்திராயலு தமது காலத்தையெல்லாம் கல்வியை விரும்பியாகச் சூழ்ந்தும், சிற்றின்ப ககத்திலும் கழித்துவிட்டான்.

பிரவுட தேவராயலு சமஸ்தானம்.

க. பி. 1419 முதல் 1446-ம்.

விஜயபூபுரிராயலுக்கும் அவன் மனைவி நாராயணம்பிகாளுக்கும் ஜனரித்த பிரவுட தேவராயலு பட்டத்துக்கு வந்தான். புராதன புக்கராயலுக்குப் பிறகு பிரபலமான இராயலாகிய பிரிவுடதேவராயலு, மகமதியர் தம் முன்னோரிடம் பிடித்துக்கொண்டிருந்த கோட்டைகளை எல்லாம் சண்டை செய்து ஜயித்து தம் வசமாக்கிக்கொண்டான். அச்சண்டைகளில் மகமதியசேனைத் தலைவரான மீயர்வைசுரல்லி சாயபு இத்துக்களால் கொல்லப்பட்ட சங்கதி சுல்தான் பெரோஜிஷாகேட்டு மனமொழிந்து அதே விசனத்தில் மரணமடைந்தான். அந்தச் சுல்தானுக்குப் பிறகு வந்த அஹமத்ஷா தமது தகப்பனுக்கும் சேனைக்கும் உண்டான கஷ்டத்தைக் கருதி 1422-ம் வருஷம் தேவராயலுக்கு விரோதமாகப் படையெடுத்து வந்து விஜயநகரத்துக்கு முற்றுகை போட்டு வழியில்கண்ட கோயில் கோபுரங்களை எல்லாம் இடித்துச் சண்டைசெய்ய, அவன் உயுத்த செலவைத் தருவதாக சமாதானமாகியது. அந்த பிரபல சண்டைச்சரவுகளினால் 1421-25-ஹி நாட்டில் பிரபல பஞ்சமுண்டாகி பலலா விரம் பிரஜைகள் பரலோக மடைந்தார்கள்.

அந்தச் சண்டையினால் இத்துக்களுக்கு வரவர வில் வித்தையில் சாமாந்தியம் குறைந்துபோய்விட்ட தென்று கண்டு, தேவராயலும் தனது சமஸ்தானத்தில் 2,600 மகமதியகைச் சேனையில் சேர்த்தும், அவர்களுடன் 80,000 இத்துச் சிப்பாய்களையும் சேர்த்தும், மகமதியரை விஜயநகரத்தில் வதிந்து வரும்படி இடங்கொடுத்தும், அவர்களால் இராஜத்துரோகம் செய்கிறதில்லையென்று சொல்லி குரானிஸ்சத்தியம் வாங்கியும், அக்குரானினைத் தனது ஸமஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டான். அப்படி மகமதியரை இத்து சேனையோடு சிப்பாய்களாக சேர்த்துக்கொண்டது இந்த விஜயபூபுரி காலத்தில்தான் ஆரம்பம்.

1435 வருஷம் சுல்தான் அஹமத் சாயபு இறந்துவிட, அவனுடைய குமாரன் அலாவுதின் பட்டத்துக்கு வந்தான். அவனது தம்பி மகமது, தேவராயலுடைய உதவியினால் அலாவுதினை ஜயித்து பெயிச்சூர், பிஜப்பூர், ஷோரணூர் மூதலான கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொள்ள, தேவராயலை மஹாபராக்ஷிரம சாலி என்று மகமதியர்கள் கொண்டாடினர். அந்தக்காலத்தில் (1420-1421-ஹி) விஜயநகரத்தைவந்து பார்த்த ஐரோபிய யாத்திரைக்காரராகிய “நிகாலா கோண்டி” (Nicola Conti.) என்பவர் விஜயநகரம் சகல சம்பத்துப் பெற்றும், 60-மைல் சுற்றளவுள்ள சிறந்த பட்டணமாகவும், 90,000-சேனாவீரர்களால் காக்கப்பட்டும், சஹகமனம், ரத உற்சவம், செழில் குத்தியாடல், மூதலான உற்சவங்களையும் சண்டதாக எழுதியிருக்கின்றனர். மஹ்மூர் யாத்திரை

அதற்குரிய அபிவிருத்தித் திட்டம் எவ்வளவு விரைவில் நிறைவேற்றப் படுகிறது என்பதும், பின்னும் பின்பு வந்த எழுதி இருக்கின்றன.

அதற்குத் தான் (அப்தல் ரஹ்மான்) பரோக் ஸ்டீட் 'கோரோசன்' இராஜாவின் ஏஜன்டாகி மலையாள கரையோரமாக மங்கலாறுக்கு வந்து அங்கிருந்து விஜய நகருக்கு வந்ததில், அந்த விஜயநகரமும் அதைச் சுற்றியு மிருந்த விடங்களில் பலவித பயிர்கள் செய்யப்பட்டு ஓர் சிங்காரகந்தவனம் போலவும், அதன் இராஜாங்கம் தெற்கே இலங்கை முதல், கூல்பர்காவரையிலும்; மலையாளம் முதல் புங்கர்ளம் வரையிலும் பரவி, அந்த எல்லைக்குள்ளாக 800 பெரிய அரணுள் கோட்டைகளும் கட்டிருந்தனவாகவும், அவைகளையடக்கி ஆண்ட இராயது இங்கியாதேசத்திற்குள் சிறந்த சக்கிரவர்த்தியாகவும், அவனுக்குப் பிரதிமாதமும் 'விராச' சம்பளம் பெற்றுவந்த (11,00,000) லக்ஷம் கேஜைகள் சுத்த வீரர்கள் போகவும், ஆயிரக்கணக்கான யானைகளும், அனேக ஆயிரங் குதிரைகளும், இரதங்களும் இருந்தனவாகவும், வியாக்கரம் அல்லது விஜயநகரப்பட்டணம் 10 மைல் நீளமும், 12 மைல் அகலமுள்ள விஸ்தீரணமுள்ளதாயும், அதைச் சுற்றிலும் எழுசுற்றுள்ள பிரமாண்ட கல்சுவர்கள் கட்டப்பட்டும், அதற்குள் அரணுள் ஓர் பெரிய கோட்டையும், உருவிய கத்தியோடு இமைபோடாமல் அனேக வீரர்கள் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்ததாகவும், அந்த நகரத்தில் எங்கு பார்த்தபோதிலும் விசாலமான ரோட்டுகளும், வாய்க்கால்களும், கூடகோபுர மூடாமாளிகளும், அனேகவித புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் தரும் நந்தவனங் களும், உத்தியானவனங்களும், நிறைந்திருந்ததாகவும், அனேக ஆபரணக்கடை களும், ஆடைகளை விற்கும் கடைகளும், தானியக்கடைகளும், பலசாக்கு கடை களும் நிறைவுப் பெற்று, குழிகள் குதுகலத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தாகவும், கண்டு ஆந்நித்து சரித்திரமெழுதி இருப்பதன்றியில்; அந்த ஸாமஸ்தானத்தில் நீதிப்பாலனத்துக்காக அரண்மனைக்கு பின்புரத்தில் கட்டி இருந்த பெரிய நீதிஸ்தலத்தில் "தண்டநாயுடு" என்ற நீதி அபிபர் பிரதிதினமும் வந்து பிராதுக்காரர்களிடம் சொற்ப ரஜூப் பெற்றுக்கொண்டு, பிராதுகளை விசாரித்து நீதி செலுத்தியும்; அச்சங்கதியை அன்றாடம் மாலையில், இராயலவர்களுக்கு அறிவித்த வந்ததாகவும், அப்படி அறிவிக்கும் கேசுகளில் பிசுருகள் நடந்தாகி லும், நீதிதயரி இருந்தாகிலும், அல்லது சிக்குமுக்கான வழக்குகளாக விரும் தாகிலும் இருக்கில் உடனே ஸாமஸ்தானத்திலுள்ள தக்க பண்டிதர்களையும், அபியாந்நுவாசர்களையும் தருவித்து அவர்களோடு யோசனைசெய்து நீதி செலுத்தி வந்ததாகவும், அந்த நீதிஸ்தலத்துக்குப் பின்பச்சத்தில் ரிகார்டு அறைகளும், அங்கு அனேக உத்தியோகஸ்தர்கள் எழுந்தாணிகளால் ஓலைகளில் எழுதிக்கொண் டும், மர்ப்பலகைகளில் எழுதிக்கொண்டு மிருத்ததாகவும், அந்த ரிக் கார்டு குழுக்களுக்கு அருகில் அழகான தங்கசாலைக் கட்டப்பட்டு அதில் தங்கத்தி னாலும், வெள்ளி, செம்புக்ளினாலும், வராகன், பிரதாபன் டணங்களை வார்ப்பிடம் செய்யுதுகொண்டிருந்ததாகவும், மாலிஸ்ட் ரோட்டும், அவர்க்கேசரிணையகங்களும், அபிபர் கட்டிடங்களும் 12,000 பதாதி சேவர்கள் இருந்ததாகவும்.

அவர்களுடைய (பத்திரிகைகளுடைய) மாநகரத்தின் சம்பந்தத்தை அக்காரில் அப்போது செல்வத்தில் ஈடுபட்ட தானொரு விதித்த காரியத்திற்கு மாற்றம் கொடுக்கப்பட்டு வந்ததாகவும்; அந்தப் பன்னிராயிரம் பத்திரிகைகளுக்கு வசியம், மற்ற விடங்களிலும் எடக்கும் அக்காரியத்தின் பூரணமாகத் தெரிவித்து என்னும், ஸமஸ்தானத்தில் குற்றம் செய்திருந்தவர்களின் அகப்படாவிட்டால் அந்த 12,000 பத்திரிகள் உத்தரவாதிகளாகக் கொண்டு நீதி செலுத்தப்பட்டு வந்த படியால், அங்கு குற்றங்கள் அபூர்வமென்றும், ஆகவே குழிகள் தம்பொருள் பயம் பிராணபயம் அற்று கீழ்மதியாக வாழ்ந்திருந்தார்களென்றும், எப்படிப்பட்ட குழிகளும் கீழ்ப்பயமாக நல்ல ஆடை ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு கபமுகமாக இருந்தார்களென்றும் தெரிவித்ததோடு, இராஜாமானியத்தில் அநேக அறைகளின் கூர் கூரைகளையும், தங்கத் தட்டுகளில் சித்திரவெலை செய்தப் பத்திரி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், இராஜாசங்காசனம் தங்கத்தினாலும், கவரத்தினங்களினாலும் பதிக்கப்பட்டு பிரம்மவிமானம்போல் தோன்றியதாகவும்; இராஜ அரண்மனையில் 12,000 ஸ்திரீகளை மஹாசுந்தரவதிகளாகவும், அக்காரில் 3000 பெயர் இராயலுடைய மனைவிகளாகவும், அவர்களில் 500 பெயர் இராயலு வெளியில் போகும்போது கூடபுல்லத்தில் போய் வருவதாகவும் இன்னும் புலவிதமாக இந்த ஸமஸ்தானத்தின் பெருமையைப் பற்றிப் பிரபலமாக எழுதி இருக்கிறார். அன்றியும், அங்கு நடந்த தசதர பண்டிகை காலத்தில் ராயலு கொலுவிருந்தபோது அநேக பெருநில குருநிலை னர்களைத் தருவித்து மரியாதைசெய்து பவனிவந்த பைபவந்தையும் பின்னும் தீபாவளிபண்டிகை காலப்பண்டிகைகளின் வீரோதங்கங்களையும் புகழ்ந்து எழுதி இருக்கின்றனர். அந்த அப்தல் ரஜாக்காய்பே இராஜலக்களைத் தரிக்கப்போன பொழுது அவரை அன்போடு அழைத்து அருகிலிருக்கச்செய்தும் மகமதிய ராஜாங்க விஷயங்களைப்பற்றி விசாரித்ததாகவும், அந்தராயலு நீண்ட உருவமும், ஆஜானுபாகுவும் அழகிய முகாவிர்தமுடைய வாலிபனென்றும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கின்றனர்.

அவ்வளவு வைபவத்தோடு இருந்த தேவராயலு 1449-ம் வருஷம் பிராசுந்தான மீது படை எடுத்துப்போய் முகைல், பானியூர் என்ற கோட்டைகளைப்பிடித்தான். அவன் காலத்தில் ரெய்சுர்லிங்கசாகர் என்ற இரண்டு விடங் கிர, மற்ற பாகங்களிருந்த குழிகள் மகமதியர் பயமற்றவாழ்ந்தார்கள். 30 வருஷங்களாக மாஷிமையோடு ஆண்ட பிரிவுடதேவராயலு வருஷம் பரமபதமடைந்தான்.

இம் முடி தேவராயலு

கி. பி. 1444 முதல் 1449 வருஷம்

பிரவுடதேவன் மனைவி சிம்ஹலாதேவி உயிற்றில் ஜனிக்க மல்லிகார்க்கு னனுக்கு திம்மன்ன தண்டநாயுடு மந்திரி, மல்லிகார்ஜுனன் பெனுடுகான்

புத்திரகுப்போய் அங்கிருந்த நரசிங்கராயலு தக்கடடி அரசு செய்யாமையாதி
தந்து குமாரன் கந்த ராஜாவை அங்கு அரசனாகினான்.

விருபாக்ஷிராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1467-முதல் 1485-வருஷம்.

மல்லிகார்ஜுனனுடைய தம்பியாகிய, விருபாக்ஷிராயலு பங்காளியாத
இருந்தமையால், பாயினி ஸமஸ்தானம் காலாகான் கலான் 1470 வருஷம்
கொங்கணி நாட்டின் மீது படை எடுத்துப்போய், 1471-ம் வருஷம் கோவா
பட்டணத்தைப் பிடித்தான். பிறகு பெல்காமும் 1472-ம் வருஷம் மகமதியர்
வசமாகிவிட்டது. அந்தக் காலத்தில் கடகபுரியிலிருந்த பருஷோத்தமதேவனும்
படை எடுத்து வந்து வருத்தினான். விருபாக்ஷிராயலுக்கு புத்திரசந்தானமில்லை.
மல்லிகார்ஜுனராயலுக்கு சொந்தமக்களில்லாமையால் அவனோடு, (அதாவது
காலிவாகன சகாப்தம் 1407க்கு சரியான இரிஸ்து சகாப்தம் 1485 வருஷத்தில்
மார்ச் 150 வருஷகாலம்) சுமபீரமாக ஆண்டெந்த ஹரிஹரபுக்கராயலுடைய
சமஸ்தானம் முடிந்து விட்டது. ஆகவே பெனுகொண்டாவில் அரசு புரிந்த
சாயலுடைய குமாரனாகிய பிரவுடதேவராயலை (III) மல்லிகார்ஜுனராயலு
க்ஷீகாரம் செய்துகொண்டு விஜயநகரத்தில் பட்டாபிலேகம் செய்வித்ததாக
வும், அந்த பிரிவுடதேவராயலு வாலிபதசையோடு பன்னிரண்டு வருஷம்
ஆண் டெந்த 1498-ம் வருஷம் மகமதியரோடு சண்டைசெய்ய, கத்திகாயம
பட்டு அந்த காயம் சவுக்கியபடாமல் இறந்துவிட்டதாகவும், அந்த ராயலுக்கு
நரசிம்மராயலு தளகர்த்தனாகவும் மந்திரியாகவும் இருந்ததாக (Ferishta)
பிரஷ்டாணப்பவர் சரித்திரத்தில் எழுதி இருக்கிறார்,

அந்த 8-வது பிரவுடதேவராயலும், அவன் தளகர்த்தனும் மந்திரியாக
இருந்த நரசிம்மராயலும், எவர்களென்று சில சாசன சரித்திரங்களைச் சோதித்
துபார்கையில், முன்பு மாலிகாபூர் விஜயநகரத்தின் மீது படை எடுத்து வந்து
பிரமாத சண்டை செய்து கோட்டைபை முற்றுகைபோட்டுப்பிடித்து அக்கோ
ட்டைக்குள்ளிருந்த நரபதி இராஜனாகிய பூபராயலையும், அவன் மக்களையும்
அக்கினிக்கு இரையாக்கியபோது, அவனுடைய தாதியானவன் அரண்மனையில்
இருந்த மூன்று வயதுள்ள புக்கன் என்னும் ஆண்பிள்ளையை அந்தரங்கமாக
வும், கோட்டையின் சாக்கடை வழியாகவும் கொண்டுபோய், துளுவாட்டி
டெல்லி மலையாளர் குடிசையில் தேனும் தினைமாவும் கொடுத்து வளர்த்த
பிள்ளையின் சந்ததிகளென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது.

தாதியின் சந்திரத்தினால் துளுவாட் டெல்லிக்குக் கொண்டுபோன
பிள்ளையின் பெயர் 'புக்கராயலு'. அந்தப் பெயரை பூபராயலு உயிரோடுருந்த
போது தமது சேனாவீனாகிய பக்கனாடைய பாக்கிரமத்தை மெச்சி அச்சோ
கிந்தனைகள் பெயர் பறவாதிருக்கும் கிடத்தும் தமது மக்களில் கடைசி மக

நீகரு வைத்தான். அந்தச் சிறுவனும் தனது பெயருக்குத் தக்கபடி பராக்ரீமம் முகலான குணங்களை உடைத்தாயிருந்தும், மனையாளருடைய தேனுக்குத் திணையுக்கும் எதிர்பார்த்திருந்தபடியால்; அப் பராக்ரீமத்தை உடனே அந்நியருக்கு காட்ட வகையில்லை. ஆயினும், அவனை ஆசையோடு எடுத்துக் கொண்டுபோய் வளர்த்ததாதியானவள் அம்மலை நாட்டில் அகப்பட்ட உபாத்தியாயர்களிடத்தில் சுவல்பக்கல்வியையும், மலையாளர்களிடத்தில் மல்ல உயுத்தம், வில்லு உயுத்தத் தொழில்களையும், கற்பித்தும், காலம் முதிர, அந்த புத்தனுக்கு அம்மலைநாட்டில் வந்து வளரும் விருத்தார்த்தத்தை எல்லாம் சாங்கேச பாங்கமாகச் சொல்ல, அவன் கேட்டுத் தம் விதிவசத்தை எண்ணி தக்கப்பட்டுமிட அப்போது விஜயநகரத்தில் பிரபலமாக ஆண்டுவந்த புக்கராயலுக்கு தமது உண்மையான நிலைமையைச் சொன்னாலும் கால வித்தியாசத்தினாலு காரிய சித்தியுடைய கையிலில்ை என்றஞ்சியும், அந்தத் தாழியைத் தமது தாயாசப் பாவித்தும், அவன் சொற்படி நடந்தும், மலசர்ரப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியைக் கற்பித்துக் கொண்டும், மலசருக்கு வேண்டிய வேட்டைகளாடியும், சொற்ப பொருள் சம்பாதித்த காலம் கழித்துவந்தான். அவனுக்கு கிட்டத்தட்ட இருபது வருஷ வயது ஆகவே, தாதியமமாள பார்த்து இனி அவனுக்குக் கவியாணம் செய்து வைக்கவேண்டுமென்று கருதியும், இரவில் யாமிடமும் சொல்லாமலும், ஆண்குந்திக்குப்போயும், அவரு நரபதி இராமராயலுடைய பூர்வபந்துக்களில் அதிக ஏழைகளாக இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் தான் நடத்திய இரகசியங்களை எல்லாம் சொல்லியும் புக்கனாகரு அங்குள்ள ஓர் நல்ல பெண்ணைப்பார்த்து சம்மதப்பட்டுச் செய்வித்தும், அப்பெண்ணையும், அப்பெண் வீட்டாரையும் இரகசியமாக இராககாலங்களில் துறவ நாட்டிற்கு உழைத்து வந்தும், மலசர் சமுறத்தில் மணம் செய்விக்க; அம்மலசர்கள், அந்த வாலிபப் புக்கராயலுடைய பூர்வசரித்திரத்தையும், அவனுக்கு அங்கு நடந்த விவாஹ வைபவத்தை யும் கண்டு அவன் சாக்காத புராண நரபதி ப்ரராயலுடைய குமாரனென்று அறிந்து அவனை அந்தத் துறவநாட்டிற்கு அரசனாகக் கொண்டு அவன் ஆக்கினைக்குள் அடங்கி வாழ்ந்து வந்தாகன். அந்த புக்கராயலுடை ஆதிபாட்டன் பூட்டன் தந்தை மார்களாகிய நரபதிராயலு மாகளின் ஆதி வீட்டுப் பெயர்கள் “ஸம்பித்தவாரு” “கோட்டவாரு,” “கோலவாரு,” “தேசாவாரு” என்பவைகளாம் இடையில காலதேச வித்தியாசங்களினால் அந்த புக்கராயலு துறவ நாட்டிற்கு அரசனாகியதால் அன்று முதல் அந்த புக்கராயலு குடும்பத்திற்கு “ஐயவவாரு” என்ற புது (வீட்டுப்) பெயர் வழங்க ஓர்ந்தது.

அந்தத் துறவ புக்கராயலுக்கு திம்மராயலு என்ற குமாரன் பிறந்தான். அவனும் தம்முன்னோருடைய விஜயநகரத்தை அடைய பிரயத்தனப்பட்டு, காரியசித்தி பெறுமையால், தமது தந்தையைப் போலவே துறவநாட்டில் ஆண்டுவந்தான்; ஆயினும் அக்காலத்தில் விஜயநகரத்தை யாண்டுவந்த மல்லிகாரஜன ரயலும் தமது பிறப்பையும், பாத்தியதைமையும் தெரிவிக்க, அவன் உண்மையானதும் தம் மலசர்ரப் பிள்ளைக்கொடுக்க சம்பதியாமல், அவ

விஜய நகரம் நரசிங்கராயன் பெனுக்கொண்டாளுக்கு அளித்தியை
 கியும், மறுபடியும் சில வருஷங்களுக்குள்ளாக அவன் அதிகாரத்தை நீக்கு
 கையிட்டுத்தான் தன் குமாரன் நரசராஜன் நியமித்த விட்டதாக ஒரு சரி
 திருவாய் தெரியவருகிறது. அந்தநிம்மராயனுக்குப் பிறகு அகர் குமாரர் நகர
 கையிலும் திருவநாட்டில் சிலநாட்கள் ஆண்டுவர அவருக்கு நரசராயனு என்ற
 குமாரர் பிறந்தும், சகல சல்விகளை ஞானங்களைக்கற்றும் சத்தவிரகை இருந்த
 மையால், தம்முன்னொருடைய பிறரார்ச்சித சொத்தாகிய விஜயநகரத்தை நியா
 யஞ்சலமாகக் கொடுத்தும் இடைக்கரத்தனால், பிறர்சகாயம் பெற்று அந்தக் கோட்
 டையிற்மேல் படை எடுத்துப்போகப் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, அந்த
 விஜயநகரத்தில் புக்கரையனுடைய சமஸ்தானத்துக்குச் சரியான வர்சுகளற்று
 பெனுக்கொண்டாவில் சிலகாயம் ஆண்ட தமது சிறிய தம்பனொருடைய குமா
 ரன் பிரபுடதேவராயனு விருபாக்ஷிராயனு கவிசாரம் செய்துகொண்டு விஜயந
 கர சிம்மாசனத்திலேற்றின சங்கதியைக் கேட்டு ஆகந்தித்து, தாமும் வந்து சே
 ர பிரபுடதேவராயனு 1494-ம் வருஷம் இறந்துப்போக, அவன் மந்திரியாகிய
 நரசிம்ம ராயலே அந்த நரபதிச் சக்கிரவர்த்தி பட்டத்தைப் பெற்று
 ஆண்டுவர ஆரம்பித்தார், மேஸ்டர் கவேல் அவர்கள் எழுதிய பர்காட்டன்
 எஃப்.யர் சரித்திர புத்தகம் 108-வது பக்கத்தில் விருபாக்ஷிராயனு சிற்றின்
 புத்தில் மூழ்கி துஷ்கிருதியங்களைச் செய்துவருவதைப்பற்றி அவன் மூத்த
 குமாரன் அவனைக் கொலைசெய்து விட்டுதான் சிங்காசனமேற, அவனுடைய
 உதோதரகுதியு பிரபுடதேவராயனு அந்த மூத்தகுமாரனைக் கொலைசெய்து
 புட்டம் கட்டிக்கொண்டதாகவும், அந்த பிரபுடதேவராயனும் திருப்திகரமாக
 ஆண்டி வரவுண்டியால் ஸமஸ்தான குடிகளும் பிரபுக்களும் நொந்து அவனைப்
 புட்டத்திலிருந்து நீக்கி நரபதி ஸமஸ்தானத்தின் ஆதிசத்தியாகிய நரசிம்ம
 இசையலை சிங்காசன மேற்றி வித்ததாக எழுதி இருக்கிறார்.

விஜய நகரத்தில் மறுபடியும் நரபதி

ஸமஸ்தான ஸ்தாபனம்.

இப்படி விஜயநகரம் மறுபடியும் நரபதி சமஸ்தானமாக நரசராயனு
 ஆண்டுவர ஆரம்பிக்கையில், ஸமஸ்தான குடிகளும் பிரபுக்களும் சத்தர சக
 வாழ்வைப்பெற்றார்கள். பிறகு பிரார் நாட்டு அரசனாகிய கானாகவான் சாயபு
 இறந்துவிட 1489-ம் வருஷம் ஈசப் ஆதல் ஷாப் பட்டத்திற்குவர அந்நாடெங்
 குடிகலங்கண்ணாடி அல்லோலதல்லோமாதியது. அதே மாதிரியாகவே அஹமத்
 சத்தர் பிரார், பெத்தார், கோல்கொண்டா முதலானவிடங்களிலும் கலங்க
 குண்டாகப் பழனினி, ராஜியம்பழடைந்துவந்தது. தென்தேசத்தின்ஸ்திதி இய்
 படி இருந்த, வடக்கே 'பேபர்' என்பவன் படை எடுத்துவந்த மல்லியைப்
 பிடித்து மோகல்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தும், இந்தியாவிலுள்ள மகமதிய சிற்றரசு

சூர்களுக்கெல்லாம் உதவிபுரியச் சித்தமாக இருப்பதாகச் சங்கதி அறிவித்தான். அப்போது ஐரோப்பாகண்டத்தைச் சார்ந்த போர்த்துகல்விவ்ருந்து 1498இல் ஆகஸ்டு மாதம் 26ம் தேதி வால்கோடிகாமர் என்பவன் மலையாளக்கராலி விறங்கி வந்ததகம் செய்ய ஆரம்பித்தான். இப்படிப்பட்ட ஈவீன சம்பவங்கள் நடக்கும் காலத்தில் அரசாங்கியெய் ஆரம்பித்த நரசராயலின் ஸ்திதி எப்படி இருக்கவேண்டும்.

நரபதி நரசராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி பி-1490-இல் முதல் 1497-இல்-உரையில்



அப்படி தமது பிதுரார்த்தி ஸமஸ்தானத்தை குடிகளுடையவேண்டுகோ ளின்படி அடைந்த நரசராயலு சந்திரவழிச ஸூத்திரிய ஆந்திரர். அவர் வீட்டின் பெயர் கோட்டவாரு. அதாவது அவருடைய ஆதி தாய்தந்தைகள் மகத் நாடு அல்லது புஷ்பபுரி கோட்டையிலிருந்து வந்தவர்களானபடியால், அவர்கள் வீட்டின் பெயர் கோட்டைவாரு என்றாயிற்று. மத்தியகாலத்தில் கால் வித்தியாசத்தினால் தமது தாய்தந்தைகள் துளுவநாட்டிலாண்டு வந்ததைப்பற்றி துளுவவாரு என்றசில சரித்திரக்காரர்கள் வழங்கிருக்கிறார்கள். இதற்குமுன் ஸிஜ்யக்கரம்ஆண்ட புக்கராயலு முதலானவர்கள் சைவர்களாக யிருந்தார்கள். நரபதி நரசராயலு குடும்பத்தார் ஆதியில் புத்தர்களாகவும், பிறகு சைவர்களாகவும் இருந்து, பிறகு வைணவர்களாகிவிட்டார்கள். அப்படியானிலும், சகல மதன் தரிடத்திலும் சமரச மரியாதையுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவருடைய மந்திரி மஹாமதியூதியென்று பிரபலப் பெயர் பெற்ற சாலுவதிமீயராக அல்லது அப்பூலி என்பவர்.

அந்த நரசராயலுக்குத் திப்பாம்பாதேவி; நாகாம்பிகாதேவி, உமாம்பிகாதேவி, என்ற மூன்று மனைவிகளிருந்தார்கள். அவர்களில் திப்பாம்பாதேவி வயிற்றில் 'விரநரசிம்மராயலும்', நாகாம்பிகாதேவிக்கு 'கீழ்ஷண தேவராயலும், உமாம்பிகாதேவிக்கு அக்ஷததேவராயலும், அரங்கதேவராயலுமாக நான்கு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். வேறொரு சாசனத்தினால், நரசராயலுக்கு புஜபலராயலு என்ற ஜேஷ்ட குமாரர் பிறந்து 6 வருஷகாலம் சமஸ்தானத்தை அதிகம் பிரமாக ஆண்டு வந்ததாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு சாசனத்தில், வீர நரசிம்மலு ராயலுக்கே புஜபலராயலு என்ற பெயரும் வழங்கி வந்ததாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது (Vide P. 110. A Forgotten Empire by Robert Sewell) அப்படிப் பிறந்த ஆண்மக்களுக்கு ஸூத்திரிய தருமத்தின்படி சிறுவயதிலேயே கல்வி ஞானத்தையும், வில்வித்தைமல்ல யுத்த முதலான பயிற்சிகளையும்போதித்து, சமஸ்தானத்துக்குத் தக்கபடி ஊர் தினார்கள்.

அந்த நரசராயலு காலத்தில் நடந்த விசேஷங்களைப்பற்றி அநேக சாசனங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் அவர் திக்கு விஜயம் செய்து துவஜஸ்தம்பத்தை நாட்டியதையும், களிங்கன், யவனன், முதலான ராஜர்களை ஜயித்ததையும், விஜயநகரத்தில் ராயலு சமஸ்தானத்தை ஊர்ஜிதமாக்கியதையும், குந்தலேசுவரனை ஜயித்து பீஜப்பூரைச் சுவாதினமாக்கிக் கொண்டீதையும்; மாளவ துருக்க சீமையில் பாரசீகர் முதலானவர்களை ஜயித்தும், சோழபாண்டியருடன் சண்டை செய்து அவர்கள்நாடுகளை வசமாக்கியதையும், ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஹான நரேந்திரனோடு சண்டைசெய்து ஜயித்ததையும், தான் மண்டலிக் மேகமராண்டன் என்ற பிருதை வசித்துக் கொண்டதையும் சொல்லி யிருக்கின்றது. ஆயினும் 'நரசராயலு விஜயம்' என்னும் அவர் சரித்திரத்தைச் சேர்த்துக்கையில், அந்த நரசராயலு தென் சமுத்திரம் வரையில் நேராகப் போய் இடையிலுள்ள சேர சோழ பாண்டியர்களை ஜயித்தும், அவர்களிடம் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, இராமேசுவரத்தையும், ஸ்ரீரங்கத்தையும் தரிசித்துக் கொண்டும் அவ்விடங்களில் அநேக தருமங்களைச் செய்தும், காவிரிநதியில் குழகளுக்குற்ற அணைகளைக் கட்டிக் கட்டித் தடுத்த அநேக வாய்க்கால்களை வெட்டிப் பயிர்ப்பச்சைகளைச் செழித்தோங்கச் செய்வித்தும், அங்குள்ளகோவல் கோபுரங்களுக்கு அநேக மானியங்களையும் தருமங்களையும் தந்தும்; ஸ்ரீரங்கத்திற்கும், காஞ்சிபுரத்திற்கும் மத்தியில் தாம் குடியிருந்த விஷ்ணுவை வணங்க வேண்டி ஒரு கோட்டையையும்; அதற்குள் அநேக கோயில் கோபுர வீடுகளையும் கட்டிவைத்தும், அதில் கொஞ்சகாலம் இருந்தும், அது பகைவரவந்துத் தாக்க வசதியாக இருக்கக்கண்டு, அதை விட்டு மலைகளால் சூழ்ந்த அரணான சந்திரகிரியில் ஒரு கோட்டையைக்கட்டி, அதில் தமது பொக்கிஷத்துடன் சிலகாலம் வாழ்ந்தும், பிறகு வடக்கே புகழ்மதியர் கலகம் செய்த படியால், அவர்கள் மீது படையெடுத்துப்போய் ஜயித்தும், கங்கைக்கரைவரையில் தமது இராஜியத்தைப் பரவச்செய்தும் ஜயசேனாகிவந்து விஜயநகரத்தமாந்தும், வயோதிகம் வருவதற்குமுன்பே தமது ஜேஷ்ட குமாரர் வீரநரசிம்மராயலுக்கு சக்கிரவர்த்தி பட்டங்கட்டியும், தம் இளைய குமாரர்களான கிருஷ்ணதேவராயலு, அக்கததேவராயலு, பங்கதேவராயலு அவருக்குதவியாக விருக்கச்செய்தும், அவர்கள் யாவரும் சாலுவதியம்மரசு என்னும் அப்பாஜியை மந்திரியாகக் கொண்டு அரசுசெய்ய வேண்டுமென்று திட்டப்படுத்தியும், இவ்விதமாகக் 13 வருஷங்களாண்டபிறகு சாலிவாஹன சகாப்தம் 1401-ம் வருஷம் சார்வரி நாமசம்வத்சரமாதிய கி. பி. 1498-ம் வருஷம் பரமபதமடைந்தார்.

வீரநரசிம்மராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1497-முதல் 1598 (ஸ்) வரையில்.

அந்த நரசராயலுக்குப் பிறகு அவர் ஜேஷ்டகுமாரர் வீரநரசிம்மராயலு சாலிவாஹன சகாப்தம் 1410-வருஷம் (சார்வரி நாம சம்வத்சரம்) சிங்காசனமேறின

உடனே தமது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட அகேகபெரு நில குருகில மன்னர்களிடம் கப்பம்வாங்கி வந்தாலும்; மைசூர் ஸம்ஸ்தானத்தாரும், கர்னாடகத்தைச் சார்ந்த உம்மத்தூர், தலைநாடு முதலான விடங்களிலுள்ள பாளையக்காரர்கள் தாம் கப்பங்கட்டமாட்டோமென்று கர்வத்தைக் காட்டியதனால், அந்நாடுகளுக்குத் தமது தம்பிமார்களாகிய கிருஷ்ணதேவராயலையும், அச்சுத தேவராயலையும் தருந்த சேனையோடு அனுப்பி அவர்கள் கொட்டத்தை அடக்கி கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகையில், 1498 வருஷம் போர்த்துகல் தேசத்த 'வாஸ்கோடிகாமா' வின் கப்பல் 'கார்வார்' கரைக்கு வந்தது. 1503 வருஷம் போர்த்துகல் சேசியர் ஹூளீவீர் கோட்டையைத்தாக்க அந்நகரத்தை நெருப்புக்கிரையாக்கி விட்டார். பிறகு அவர்கள் பட்டல்ம என்னும் இடத்திற்குப் போய்த்தாக்கி ராயலு அனுமதியினால் 1505 வருஷம் அன்ஜிடிவ் (Anjdiv) என்ற விடத்தில் கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். அந்தப் போர்த்துகேசியருக்கு (Almeyda) அலம்பியா என்பவர் பிரதி நிதியாக இருந்தார், அந்தப் பிரதிநிதிக்கு நரசிம்மராயலு ஒரு தானாதிபதியையனுப்பிச் சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

அந்தக்காலத்தில் இடாலியா யாத்திரைக் காரராகிய (Varthema) 'வர்த்தமா' என்பவர் கணராவையும், விஜயநகரத்தையும் வந்து நேரில் பார்த்து புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார். அதாவது விஜயநகரம் அப்போது பூலோகத்தில் ஓர் விசித்திர பட்டினமென்றும், அதை ஆண்ட நரசிம்மதேவராயலு கோடசு வரவென்றும், அவருக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 15,00,000 பவுன் அல்லது 2,25,00,000 ரூபாய் வருமானம் என்றும், அவரிடம் 49,000 குதிரை வீரர்களும், 4,000 யானைகளும் இருந்தனவென்றும், அந்தராயலு வெளியில் புறப்படுமீபோது அவருடன் 5,000 குதிரைகளும், அனேக இராஜர்களும், பிரபுக்களும் புறப்பட்டு மரியாதை செய்கிறார்களென்றும், அவர் சமஸ்தானத்தில் திருடர் துஷ்டர் பயம் கிடையாதென்றும் எழுதியிருக்கிறார். அந்த நரசிம்மராயலுடைய ஜயாதிபிராபிரமத்தைப்பற்றி பாரிஜாதபஹாணத்தில்.

|| కుంతేశ్వరుడు చిక్కుపడంగ విద్యాపురంబునకై గొవి. | నిజ
ప్రాడినఱుఁ | బారసీకునకు దుర్భరమానవత్వంబు | హాల
గించె మానవదుర్గసీమ బ్రోలవల్లభునకు సురవధూమదురాధర
ముచ్చ మధురాపురంబు గొనియె | శ్రీరంగవట్టణ సీమఖడ్గనట్టి
వీరసేంబు | హాపసేంబునకుఁబా||

“ஹி நஸ்து நஸி கதா ரா மஸீத்ஸு ரா”

கலிங்கத்தாபவியாபயஸ்து

மண்டலீகரமேஹுமார்தாண்டவிரம

ஹி ராபிபுநரஸ பூதீஸ்துருந்து.

என்று சொல்லி இருக்கும் கலியாஸ் காணலாம். அப்படி பிரபலத்தோடு 11 வருஷகாலம் ஆண்ட வீரநரசிம்மராயனை ‘இராஜாதிராஜ ராஜ பரமேசுவர பிரவுட பிரதாப வீரநரசிம்ம மஹாபுஜபலராயன்’ என்று புகழ்ந்துகொண்டாட சாலிவாஹனசகாப்தம் 1430 (ஈ-பி 1509) (ருத்திரோத்தகாரி) வருஷம் விஷ்ணுபதமடைந்தார். அவருக்குப் பிறகு அவருடைய தம்பி ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராயனு சிங்காசனமேறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராய லு ஸமஸ்தானம்.

1509-ஆம் முதல் 1530-ஆம் வரையில்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராய லுடைய ஜனனத்தைப்பற்றி ஒரு விநோத கதை உண்டு. அதாவது:-அவரது தந்தைக்கு முதல் குமாரனாகிய வீரநரசிம்மராய லு பாலியத்தில் சரீரதிடனாற்றும், சோம்பலாகவும் இருந்தமையால், அப்படிப்பட்ட வன் தனது பெரிய இராஜியத்தை நிருவகிக்க முடியாதென்றும்; ஆகவே, சுறுசுறுப்பும் சுத்தவீரனாகவுயிருக்கும் ஒரு மகன் பிறக்கவேண்டுமென்றும் சதாசகதிகவரனைத் தியானித்தும், அநேக ஜோசிடங்களுடன் ஆலோசனை செய்தும் வருகையில், அந்த ஜோசியரில் கல்லவனான ஒருவன், இராயலைப் பார்த்து, “வேந்தே, விசனப்பட்டவேண்டாம், வெகு சமீபகீகிரத்தில் விண்ணுலகில் ஒரு விசேஷமான வெள்ளி ஜுவலிக்கப்போகின்றது, அதை ஐக்கிரதை யாகக் கவனித்துப்பார்த்து, அன்றிரவு தமது பட்டமகஷியோடு சேர்ந்தால், உடனே கர்ப்பமாகி ஜாதலப் பிரதாபனாகும்படியான ஒரு சுத்தவீரன் பிறப்பான்” என்று சொன்னான். அந்த வாக்கியத்தை நரசராயனு வெகு கவனத் தோடு ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்க, ஒரு நாள் இரவு படுத்த நித்திரை செய்து, நொத்திரியில் நித்திரைத் தெளிந்து வெளிக்குவர, அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து அதிக அற்புதமான ஒரு நகூத்திரம் அந்த அரசன் காலலும்பக் கொண்டபோய் அருகில் வைத்திருந்த பாத்திரஜலத்தில் பிரகாசத்துடன் பாய்ந்துவிழுந்தது. உடனே இராயனு அது சங்கதியை வேவுகாரன் குவியாமல் தமது மந்திரி சாலுமகிம்மரகைக்கு அறிவித்தார்.

அந்த திம்மரசு கேட்ட உடனே ஷோசியன் சொன்ன வாக்மியத்தை நினைத்து வேவுக்காரினைப்பார்த்து, “ஒடிப்போய் இராயலவர்களைத் தம்மருகிலிருக்கும் பாத்திர ஜலத்தில் நகைத்திரம் விழுத்ததாகச் சொன்னாரே, அந்த ஜலத்தை உடனே குடித்துவிட்டு, தமது பட்டமலிவிஷியோடு சேரும்படிச் சொன்னதாகச் சொல்” என்று சொல்லியனுப்ப. அந்த வேவுகாரனும் ஒடிவந்து அப்படியேச் சொல்ல, இராயலவர்களும் அருகிலிருந்த ஜலத்தை உடனே பானம் செய்தும், தம் பட்டமலிவிஷியைப் பள்ளியறைக்கு வரும்படி கட்டளை யிட்டார். அந்த வேவுகாரனும் ஒட்டமாக ஒடிப்போய் பட்டமலிவிஷியிடம் சங்கதியைச் சொல்ல, அந்த மஹாராணி தன் அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி ஆடையாபரணங்களைச் சாவதானமாக அணித்துக்கொண்டுமீற, “ஐயர் வருகிறதற்குள் அமரவாசை யோடிப்போய்விடு” என்னும் பழமொழிப்படி அந்தப் பட்டமலிவிஷி வருவதற்குள் குறித்த நல்ல முடிந்த காலம் முடிந்துவிடுமென்று எண்ணி; இராயலு உடனே தமது பள்ளியறையில் விளக்குகளைத் தூண்டி விசிறியை விசும் கன்னிகையான ஒரு சாகாம்பாளைக்கூட, அந்தப்பெண் கர்ப்ப வதியாகி பத்தாம் மாதத்தில் பாலசூரியனைப்போன்ற பிள்ளையை (கிருஷ்ண தேவராயன்) பெற்றாளாம். அந்த கிருஷ்ணதேவராயலு பிறந்த காலத்தைப் பற்றி.

॥అందలిశాలివాహన శక్త్యాః ద్రివసువ్రహ్మలః వందితమై
నయన్వికృతి వత్సరవందలి పుష్పమాసమందుందగు కృష్ణపక్ష
ముననుండెడి దౌధికి శుక్రవాసరంబందు రయింపఁ గృష్ణుఁడ
శుభానితుఁడ సరసింహము రికి॥

மேலேகாட்டிய கவியினால் கிருஷ்ணதேவராயலு கி-பி 1465இருந்துக் குச் சீரியான சகாப்தம் 1387இலும் விசுருதி வருஷம் புஷ்யபஹுள துவாதசி வெள்ளிக்கிழமைதினம் பிறந்ததாக பிரதியகூழமாகிறது.

புதிருஷ்ணதேவராயலுடைய ஜாதி.

கிருஷ்ணதேவராயலு சந்திரவயிசு சுந்திரயர் குலதிலகனாகிலும், அவருடைய முன்னோர்களிற் சிலர் துளுவநாட்டில் சிலகாலம் வசித்து வந்தபடியால் துளுவ தேசஸ்தார் என்றும், அவருடைய வீட்டின் பெயர்கள், காலாவவாநு, சம்பேட்டவாநு, சேலகோலவாநு என்றாகின்றன கொண்ட வீட்டி கவிகள் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் சந்திரவயிசுத்தார் என்று மறு சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படியெனில்.

కృష్ణరాయని పూర్వుల వృత్తాంతము.

కృష్ణరాయని పూర్వులవంశము చంద్రవంశమైనట్లును, తుళువ

யுను பௌமபுனாமுங்கலதி அயிநல்லுநீகீரி பத்யமுமலனா
 நிம்ம ... மனுசரிமுலு

சந்திரவஞ்சமுலு நோகபுருஷுடு,

௧|| அதனிகி யுடு துர்வமுலு

சுலுபுத்யமுலு ஹிசுதமுலுபலா |

நிதமுலு வாலுலி |

சுதிகீரிநிம்ம துர்வமுலுநிநிதமுலு

௨|| வானிவஞ்சமுலு வானிவானிவானி |

அம்மபெருங்கு நுபுலுதயமுலுநி |

நிதமுலு வானிவானி நிநிதமுலு |

நிதமுலுநி திதமுலுநிவானிவானி || அநி.

அப்படி அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலு பிறந்த உடனே இராயலுக்கு
 அநேக நல்ல சகுனங்களுண்டு. அச் சந்தோஷத்தால் விருத்தியாகியதுடன்,
 பீஜப்பூர் ஸமஸ்தானம் முழுதும் இராயலுக்குச் சொந்தமானபடியால், நாசரா
 யலு மகிழ்ந்து, அந்தக் கிருஷ்ணராயலு மஹா அகிரஷ்டசாலியாலானெனக்
 கொண்டு, நாளொருவண்ணமும் பொருதொரு மேனியுமாக வளர்த்து
 வந்தாராம்.

இதையறிந்த அந்த ராயலுடைய மற்றமனைவிகள் “இனி இந்த கிருஷ்ண
 ராயலு உயிருடனிருந்தால், தம் மக்களுக்கு சிங்காசனம் கிட்டாதென்றஞ்சி,
 அம்மகளை அரண்மனைக்குள்ளாகவே கொண்டுவிடவேண்டுமென்று இரகசிய
 மாகக் கொலைப் பாதகரைத் துண்டி வந்தார்களாம். அந்தச் சூதையறிந்த
 சீலிவதிமரசு என்னும் மந்திரி, அக் கொலைபாதகரைத் தம்வசப்படுத்தி, அ
 லுவர்கள் வசத்திலிருந்த கிருஷ்ணதேவராயலு என்னும் பிள்ளையைத் தாம்
 பெற்றுக்கொண்டும், அப் பிள்ளைக்குப் பதில் ஒரு புகழியைக் கொடுத்துக் கொல்
 லச்செய்து அதன் இரத்தத்தை இராஜகுலிஷிகளுக்கு காட்டிப்படி செய்து
 திருப்தியாக்விட்டும்; கிருஷ்ணராயலு என்னும் சிசுவைத் தன் வீட்டிற்குக்
 கொண்டுவந்து போஷித்தபாதுகாத்தும், பனகலைகளையும் போதித்தவர, அந்தப்
 பாலியனான கிருஷ்ணதேவராயலு, சாலுவதிமரசு தான் தனது பிதாவென்றும்,
 அலுவர், அப்பா” என்று அழைத்தவர; அந்த மந்திரிக்கு அன்று முதல்

“அப்பாஜி” என்ற பெயரே அதிக பிரபலமாகிவிட்டதாம்; அந்த அப்பாஜியும் அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலை அதிக கருணியத்தோடும், கருத்தோடும், வளர்த்து வந்தாராம்.

அப்படி கிருஷ்ணதேவராயலுடைய மந்திரி வீட்டில் வளர்ந்துவர, அரண்மனையிலிருந்த தந்தையாகிய நரச இராமலுக்கு இச்சங்கடிகளை அறிவிக்காமல், கிருஷ்ணராமலு என்னும் சிசு மர்த்தத்தினால் இறந்துவிட்டது என்று பெண்டுகள் கூடி பெருமீ பொய்யைச் சொல்ல, அந்த அரசனும் அது உண்மை என்று நம்பி, அன்று முதல் நல்ல ஆலாரமும் நித்திரை முதலானவைகளுமற்று வியாடலராக காலம்கழித்துவர; விபாதிபும் மேவிட்டு, இனி பிழையோ மென்றெண்ணி, தமது மந்திரி சாலுவதும்மரணசையும், தமது மூத்த மனைவியின் மக்களையும் அருகில் தருவித்தும், தமது சுன்னெவிரலில் அணிந்திருந்த இராஜ முத்திர மோதிரத்தை எந்தமகன் பிடுங்க வல்லவனோ, அவனுக்குத் தான் தமது இராசியம் கொடுப்பதாகச் சொல்ல; அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அந்த மோதிரத்தைப் பிடுங்கப் பல பாடுபட்டும், மோதிரமணிந்த விரலில் வீக்கமிருந்தபடியால், அதைப்பிடுங்க வகையற்றுத் தவிக்க; அரசன் திம்மரணசுப்பார்த்து “மதியுறையிய மந்திரியே! இப்போது கிருஷ்ணதேவராயலு உயிருடனிருந்தால் இம்மோதிரம் இதுவரையில் என் விரலிலிருக்குமோ?” என்று விசனப்படுகையில், திம்மரணசுப்பார்த்து “வேந்தே விசனப்படாதே, உமது கிருஷ்ணதேவராயலு இறந்துப் போகவில்லை, என் வீட்டில் சுகமாக வளர்ந்து வருகிறான், ஆக்கினை கொடுத்தால் அழைப்பிக்கிறேன்” என, “இராமலு சொல்லிமுடியாத சந்தோஷமூற்று உடனே அருகில் தருவிக்கச் செய்து கிருஷ்ணதேவராயலைக் கட்டித்தாவி முத்தமிட்டும். அந்தப்புர்த்து அஞ்ஞான அரிவையர்செய்த சதி மோசத்திற்காக விசனப்பட்டும், கிருஷ்ணராமலை ஏறிட்டுப்பார்த்தும், தன்னை விரலிலிருக்கும் மோதிரத்தைக் கழற்றும்படி சொல்ல, அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலு மகாபுத்திரசாலியானபடியால், அந்த மோதிரமணிந்த விரலுக்கு ஒரு நரத்துணியைச் சற்றுநேரம் சுற்றிவைத்து வீக்கம் நீங்கியபிறகு, அம்மோதிரத்தை லருவில் கழற்றிக்கொடுத்தான். இராமலுக்கு அதிக சந்தோஷ முண்டிச்சி, அந்தக் கிருஷ்ணராயலே தமது சிங்காசனத்துக்குத் தக்கவனென்றும், ஆயினும் மூத்தருமாரன் வீரநரசிம்மராயலு காலம்வரையிலும் அவனுக்கு உதவியாக இளவராச பட்டம் தரிக்கவேண்டுமென்று மந்திரியிடம் சொன்னதாகவும் சிலீரார் சொல்லப்பட்டு வருகின்றது.

இந்தக்கதை உண்மையானதோ என்று நரபதிகளுடைய வம்சாவளியைக் காட்டும் வித்தியாநகர இராஜ சரித்திரம், பிரவுடதேவராயலும் சரித்திர, கொண்ட விதேண்டகவியிலும், மறு சரித்திரம், பாரிஜாதாபஹரணம் முதலான கிரந்தங்களையும், அநேக சிலாசனங்களையும் கொண்டு பரிசோதிக்கையில், இது பொய்யான கதையென்றும், கிருஷ்ணதேவராயலுடைய தாயாராகிய ‘நாகாம்பாதேவி’ சந்திரவயிச சுத்திரிய குலஸ்திரி என்றும், அவள் நரசிம்ம

தேவராயலுடைய இரண்டாந்தரமாயித தருமபத்தினி என்றும் தெரிய வருகிறது.

கிருஷ்ணதேவராயலு தமதுதமயனார் இறந்த பிறகு

சகாப்தம் 1430-க்கு விபவ வருஷம் சித்திரை மாதம் (இ. பி. 1509-ம் வருஷம் பிப்ரவரி 4ல்) சிங்காசன மேறியதாக அனேக சரித்திரங்களினாலும், சாசனங்களினாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. அகரைத் திம்மரசு என்னும் மந்திரிநல்ல சுபமுகர்த்த காலமறிந்து தேவபிராமண பூஜைகளைச் செய்வித்தும், அனேகமூடிசார்ந்த மன்னர்கள் பந்து பித்திரர்களுக்கு முன்பாகவும், சாஸ்திர பத்ததியாகவும், சடங்குகளை நடப்பித்தும், சிங்காசன மேற்றியதாக ஒரு சாசனத்தில் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

அப்படி சிங்காசனமேறிய கிருஷ்ணதேவராயலு, தமது மந்திரி திம்மரசை அருகில் அழைத்து தமது சமஸ்தான சங்கதிகளை எல்லாம் சாங்கோபாங்கமாக அறிந்தும், இராக்காலங்களில் மாறுவேடம் பூண்டு வீதி வீதியாக உலாவிக் குடிகளுடைய சுகதுக்கங்களை நேர் நேராகக் கேட்டும், அரசுசெய்து வருங்காலத்தில்; பிரதாபருத்திரனாகிய கஜபதிராஜனும், ஹைஜாமும் வேறு சில குருநிலமன்னர்களும் கிரமமாகத் தம் குடிகளுடைய நேயத்ததைக் கருதாமல் கஷ்டப்படுத்தி வருவதையும், தமக்குச் செலுத்தவேண்டிய கப்பத்தைக் கிரமமாகச் செலுத்தாமல் அசட்டை செய்துவருவதை அறிந்தும்; பெரிய தண்டு தளாடிகளுடன் படையெடுத்தும், கிருஷ்ண நதியைத்தாண்டிப்போய் கோல்கொண்டாவை முற்றுகைப்போட்டு அங்கிருந்த மகமதியர்களை ஜயித்தும், அருகிலிருந்த அகமது நகரத்துக்குப்போய் அதைப் பிடித்தும், அங்கு தமது ஜயஸ்தம்பத்தை நாட்டியும்; கஜபதி சமஸ்தான நாட்டின் வழியாகத் திரும்புகையில், அந்த கஜபதியும் கப்பங்கட்டாததைப்பற்றி சண்டை செய்ய ஆரம்பிக்கையில்; அந்தக் கஜபதி ஜகந்நாதத்திலிருக்கும் மஹாவிஷ்ணு பந்தனென்றும், சதாபிராம்மண சாதுஜனபோஷகளுன சொந்த பந்துவென்றும், அப்படிப்பட்டவன்மேல் படை எடுப்பது தருமமல்லவென்றும், திம்மரசு மந்திரி தடுத்துச் சொல்லியும்; கிருஷ்ணதேவராயலு கேளாமல், படை எடுக்க; அப்படைகள் அங்கிருந்த பயங்கரமான வனத்துக்குள் சண்டைக் கோலமாகப்போக, அங்கு சித்தாவுத்கான் என்னும் மஹமதிய வீரன் 60-ஆயிரம் சேனையோடுவந்து தாக்க, உடனே கஜபதியின் சேனைகளும், சித்தாவுத்கான் சினேக பந்தத்தால் மற்றோர் புறம் வந்து கிருஷ்ணதேவராயலை வளைத்துக்கொள்ள, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சேனைகள் வேறு வழிப்போக வழியற்றுத் தவிப்பதைக் கிருஷ்ணதேவராயலு கண்டு ஓ ஹோ! மந்திரி திம்மரசு வார்த்தையைக் கேளாமையால்

இந்த வம்புவந்து வாய்த்ததே என்று முகம்பாடி கிறிபுதைத் திம்மாசு மந்திரி பார்த்து “வேந்தே விசனப்படாதே,” மஞ்சிப்போன காரியத்தை எஞ்சி மெஞ்சி யோசிப்பதில் பிரயோசனமில்லை; இந்த அசந்தர்ப்பத்தில் இராச சிவ நிரமாக காரியத்தை முடித்தால்மாதிரம் காரிய சித்திப்பெறலாம்” இதை கிருஷ்ணதேவராயலு “அஃதெப்படி” என, “இதோ செய்கிறேன் பாருங்கள்” என்று அடியில் கண்ட உபாயத்தைச் சொன்னார். அதாவது:—

இந்தச் சண்டையில் அதிக வீரதீரனுன மகமது சிதவத்கானுக்கு ஒரு கடிதமெழுதி, அக்கடிதத்தில் “ஐயா, நாங்கள் முன் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு ஒப்பந்தம் செய்து கொடுத்தபடி, கஜபதி பிரதாப ருத்திரரை உயிருடன் பிடித்துக் கொடுத்தால் உமக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்தபடி ஓரங்கல் கோட்டையை யும், பின்னு மரேக கிராமங்கள் தண்டனளாகி ஆபரணங்களையும், பஹ்மான் மாகத் தாச் சித்தமாக இருக்கிறோம்; அதற்கு அத்தாக்கியாக இக்கடிதத்துடன் சில ஆடை ஆபரணங்களை அனுப்பி இருக்கிறோம். அங்கேகித்துக்கொண்டு இதை சங்கதியை யாவருக்கும் அறிவிக்காமல் அதிக அந்தரங்க சங்கதியாக வைக்க வேண்டிம.

இப்படிக்கு இஷ்டன்

மஹாமந்திரி

“சாலுவ திம்மாசு”

என்று எழுதி கிருஷ்ணதேவராயலுக்குக் கீட்ட, கிருஷ்ணதேவராயலு பார்த்து இப்படிப் பட்ட காரியம்செய்ய இஷ்டப்படாதவராக இருந்தும், இராச சிவ விஷயத்தையும், காலதேச வர்த்தமானத்தையும் அறிந்து, மந்திரியின் இவ் விதமான தந்திரக் கடிதத்தை அங்கேகரித்தார். இதை அங்கேகரிக்கவே,

உடனே திம்மாசு மந்திரி, அந்தக்காதித்தையும், அத்துடன் சில ஆடை ஆபரணங்களையும் சேர்த்து அவைகளை (சிதவத்கானுக்கு அனுப்பாமல்) கஜபதி ராயலிடம் ரேகில் கொடுக்கும்படி வேவுகாரனிடம் கொடுத்தனுப்ப, அந்த வேவுகாரனும் வாயுவேக மனோவேகமாக ஓடி பிரதாபருத்திர கஜபதிராயலிடம் கொண்டிபோய்க் கொடுக்க, அவர் யாதோ சமாதான உடன்படிக்கைக் கடிதமென்றெண்ணி, தம் யானையை விட்டிறங்கி அந்தரங்கமான விடத்திற் கொண்டிபோய் வாசிக்க, அதற்கண்ட சங்கதியினால், அது மகமது சிதவத்கானுக்கு எழுதிய கடிதமென்றும், அது வகைமோசமாக தம்மிடம் வந்து விட்டதென்றும், இனி அதில்கண்டபடி சிதவத்கான் தம்மைப் பிடித்து கிருஷ்ணதேவராயலிடம் ஒப்புவித்து விடுவானென்றும் பயந்து, எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி, எங்கித் தெங்கித் தவித்துத் தலைகுனிந்து நிற்க, அவருடைய சேனைகள் அவர் வெரு ரேரமாக உயுத்த களத்தில் வராதிருப்பதைத் தருதி கஜபதிக்கு யாதோ கெடுதி அல்லது பகைவரால் கொலை சம்பவித்ததென் றெண்ணிப் பயந்து பலபக்கமும் பார்த்து ஓடிவிட்டார்கள்.

இத்தியாதி சங்கதிகளைக்கண்ட வேவுகாரன் ஓடிவந்து, தீம்மரசு மந்திரியிடமும் இராயலிடமும் சலிஸ்தாரமாகச் சொல்ல, தீம்மரசு தம் பல்லக்கு ஏறி இராயலைப் பாதுகாக்கவேண்டிய சேனையை அனுப்பிவிட்டு, அவருத்திர வின்படி சிலதண்டினங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு கஜபதி ஸமஸ்தானக் கோட்டைக்கருகில் வந்து, கஜபதிக்கு தாம் சமாதானம்செய்ய வந்திருப்பதாகச் சங்கதி சொல்லியனுப்பினார்.

கஜபதியும், அவருடைய மந்திரி முதலானவர்களும் சாலுவதீம்மரசை மரியாதையுடன் அழைத்துக்கொண்டு கோட்டைக்குள்ளேபோய் ஷேம்சமரசாரங்களைப் பேசியபிறகு, தீம்மரசு, கஜபதியைநோக்கி, ‘பிரபுவே, நரபதி சமஸ்தானத்தாரும், கஜபதிசமஸ்தானத்தாரும் இந்துக்களாகவும், சந்திரவமிசகூத்திரியர்களாகவும், மாமன் மருமகன் வரிசையான பந்துக்களாகவும் இருக்க, நீங்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்துகொண்டும், இந்துக்களுக்குப் பொதுப்புகையாலான மகமதியரை இந்நாட்டை விட்டு ஒட்டுவதைவிட்டு, அவர்களைச்சிறைதீர்க்களாகக்கொண்டு உங்கள் பொது குடும்பத்தைப் பாழ்த்துப் போகச்செய்வது இந்து மதஸ்தர்களுக்குத் தருமமல்லவே’ என்று புத்திமிகினைச் சொல்ல, கஜபதியின் மனதும் கரைந்து தீம்மரசு வாக்கைத் தேவவாக்காகக் கொள்வதாகச்சொல்ல, தீம்மரசு பார்த்து,

“ஓ! பிரதாபருத்திர கஜபதியே, உமக்கு அதிக ரூபலாவண்யமான குமாரத்தி இருப்பதாக கேள்விப்படுகிறேன், அந்தப்பெண்ணுக்கு ஏற்ற புருஷன் கிருஷ்ணதேவராயலைவிட சிறந்தவர் யாருமில்லை, உங்களிருகும்பத்தார்களும் எப்போதும் மாமன் பச்சான் உறவினானபடியால், தங்கள் பெண்ணைக் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்துவிட்டால், உங்கள் பழய பந்துத்துவமும் போகாமல் நீடிக்கும், மேலும் நீங்களிருவரும் இவவிதமான சம்பந்தத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டு உதவியாகநிற்கில், உங்கள் சமஸ்தானங்களின்மேல் மகமதியர் முதலான வேறு நாட்டு மதஸ்தர்கள் அடி ஏடுத்துவைக்க வழியில்லை. இது விஷயத்தில் உமதிஷ்டம் என்ன” என்று, தீம்மரசு கேட்க. பிரதாபருத்ர கஜபதிராயலும் கேட்டு கால தேச வரத்தமானங்களைத் தழுவியும், ‘அப்படியே யாகட்டும்’ என்று சமமகிப்பட்டு அந்தத் தீம்மரசை அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துப்போய் தமது குமாரத்தியின் அழகிய அரண்மனையையும், ரூபடத்தையும் காட்டி, அவள் அன்போடு வளர்த்துவந்த பஞ்சவர்ணக்கிளியையும் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு பருமானமாகக் கொடுத்தும் தீம்மரசுக்கும் தக்கமரியாதைகளைச் செய்தும், நல்ல சுபமுகூர்த்த காலமறிந்து வந்து நிச்சய தாம்பூல முகூர்த்தம் நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி, தீம்மரசைத்தமது சமஸ்தான எல்லாவரையில் மரியாதைகளுடன் கொண்டுபோய் விட்டு வரும்படி உத்தரவு செய்தார்,

இப்படி மரியாதைகளுடன் திரும்பிப் புறப்பட்ட தீம்மரசு கிருஷ்ணதேவராயலிடம் வந்து தாம் பேசினது முதல் அங்கு வந்த நீமிஷம்வரையில் நிகழ்ந்த

சங்கதிகளையாவையும் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியும், கஜபதி குமாரத்தி கொடுத்த பஞ்சவாணக்கிளியை இராயலிடம் கொடுக்க, அக்கிளியானது இருஷ்ண தேவராயலை முகந்த முத்தமிட்டு தன்னை வளர்த்த வரதாம்பாள். அவ்வுத்த பிரதாபருத்திர கஜபதிராயலுடைய அருமையும் அழகு யாவும் திரண்டிவந்த துகாம்பாதேவியின் அழகையும், குணநிசயங்களையும் அவளுக்கேற்ற கண்ணின் இருஷ்ணதேவராயலே என்றும் இனிய வார்த்தைகளால் கொஞ்சிக் கொஞ்சி பேச, இருஷ்ணதேவராயலும் அதிக சந்தோஷமுற்று, திமமரசின் புத்திசாதுரியத்தைத் துதித்தும், கூடிய சீக்கிரத்தில் கஜபதி குமாரத்திக்கு நிச்சயதாம் பூலம் செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படி செய்யும்போது அந்தப்பெண்ணைத் தாமும் மாறுவேடம் தரித்து முன்னொடியாகப் பார்த்து பிறகு முகூர்த்தத்தை நடத்த வேண்டுமென்றும் திமமரசு மந்திரிக்கும் சொல்ல, அதற்கு அம்மந்திரியும் சம்மதித்து, அந்த இருஷ்ணதேவராயலை ஸமஸ்தான வெற்றிலைப்பாக்கு மடித்துக்கொடுக்கும் வேலைக்காரனைப்போல் வேஷம் போட்டும், நிச்சய தாம் பூல உற்சவத்திற் கேற்ற ஆடை ஆபரணங்களை எடுத்துக்கொண்டும், தக்க தூரக் கஜபதாதி பிருதுகளுடன் புறப்பட்டு வந்தும், கஜபதி ஸமஸ்தானக் கோட்டைக்கு அருகில் பல்லக்குகளை நிறுத்தும்படி செய்தும், தாம்மந்திரிக்கும் சங்கதியைக் கஜபதிராயலுக்கு முன்னொடியாகத் தெரிவிக்கும்படி வேவுக்காரர்களை அனுப்பினார்கள்.

அது சங்கதியைக் கேட்ட பிரதாபருத்திர கஜபதிராயலும், தம் சபா மண்டபத்தைக் கழுகு வானை பூங்கொடிகளால் அலங்கரித்தும், அந்தபுரத்துக்குள் போய் தமது பத்தினி மார்க்கையும் பந்துக்களையும் அழைத்து, தாம் செய்ய தீர்மானித்த விவாக சங்கதியைச் சொல்ல, அவர்கள் கேட்டு அதிசயித்து “அந்தோ! இருஷ்ணதேவராயலு சபத்தினிக்கு பிறக்காமல், தாசியவியற்றில் பிறந்த வனாமே; அப்படிப்பட்ட இழிகுலத்தானுக்கு நமது உயர் குலப்பெண்ணை எப்படித் தருவது” என்று சொல்லி விசனப்பட்டுக் கண்ணீர் விட்டழுதார்கள்.

கஜபதிராயலு, தம்மனைவிமார்களையும் பந்துக்களையும், பார்த்து “பேதைகள் பயப்படாதேயுங்கள்! இருஷ்ணதேவராயலு நரசராயலுக்கும், அவரது தர்மபத்தினி நாகலாம்பாதேவிக்கும் பிறந்த குலஸ்தர்; அவர் பிறந்தது முதல் நரசராயலு அவர்மேல் மிதமிஞ்சிய அன்பைக் காட்டிவந்தமையாலும்; மற்ற மனைவிகளும் மக்களும் நரசராயலுடைய இராஜசிங்காசனம் தம்மக்களுக்கும் தமீக்கும் கிட்டாதென்றஞ்சி, பொறுமைப் பேய்பிடித்து அவரைக் கொல்லவும், ஜாதிபிரஷ்டனாக்கவும், தாசிபுத்திரன் என்று அநியாயமான அனாதையாகச் செய்தார்கள். ஆகவே, அந்தப் பொய்க்கதைகளை மெய்வேண்டாம்; இருஷ்ணதேவராயலு தாசி புத்திரராக இருந்தால், அப்படிப்பட்டவருக்கு எனது குல மணியைக் கொடுக்க சம்மதிப்பேனா? அந்தக் இருஷ்ணதேவராயலு பிறந்ததாண் முதல் நாள்துவரையில் நடந்த அவரது ஜாதகத்தைப் பார்த்துத்தான் கங்குத் தந்தம் செய்தேன்” என்று பலவிதமாக புத்திமன்களைச் சொல்லி சமர்தானப்

புத்தியும், தம் பத்தினிமார்களையும், புத்திரியும், தக்கபடி அலங்காரம் செய்து
கொண்டிருங்கள் என்று திட்டம்செய்தும், தமது பந்து மித்திரர்களையும்,
பிராமணிகரேஷ்டர்களையும், சமஸ்தான் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களையும், சௌ
வாத்தியகோஷங்களுடன் கோட்டைக்கு வெளியில் அனுப்பி, அங்கு வந்து
தங்கியிருக்கும் தீம்மரசு மந்திரிக்குத் தக்க மரியாதைகளைச் செய்தும், அவர்
கூட வெற்றிலைப்பாக்கு மடித்துக்கொடுக்கும் வேஷநாரியான கிருஷ்ணதேவ
ராயலையும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களையும் கோட்டைக்குள் அழைத்துவந்தும்,
அரண்மனைக்குள் அலங்கரித்து வைத்திருந்த சபாமண்டபத்தில் உட்காரச்
செய்த உபசரித்தும்; கிருஷ்ணதேவராயலுடைய க்ஷேமத்தையும், அவர் சம
ஸ்தான க்ஷேமத்தையும் விசாரித்தும் விவாக முகூர்த்தநாளம் வரவே, வேதப்
பிராமணர்கள் வேதகேதங்களைப்பாட நிச்சயதாம்பூலத்துக்கு ஆரம்பித்தார்கள்.

உடனே முகூர்த்தநாளம் கிட்டிவர, புரோகிதர்கள் மந்திரங்களைச்
சொல்லி ஆசீர்வதிக்க, கூடித்திரிய தருமத்தின்படி கிருஷ்ணதேவராயலு அனுப்
பிய ஆடை ஆபரணங்களையும், பண்டு பலாதிகளையும், வெற்றிலை பாக்கு புஷ்ப
சந்தன குங்குமாதிகளையும், மணமகளுக்குக் கொடுக்க, கஜபகிராயலு தீம்மரசு
மந்திரியை அந்த வரிசைகளுடன் அந்தப்புரத்துக்கு வரும்படி அழைத்துப்
போக, அந்தத்திம்மரசும் தன்னுடன் வெற்றிலைப்பாக்கு மடிக்கும் வேஷநார
னாக வந்திருக்கும் கிருஷ்ணதேவராயலையும் கஜபதியின் உதகாவின்மடி அந்தப்
புரத்துக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய், தங்கத் தட்டுகளில் அநேக ஆடை
ஆபரணங்களையும், முத்துகள் கோத்த தட்டுக்களில் மல்லிகை முல்லை முத
லான புஷ்பங்களையும், வைர மணிகள் பதித்தத் தட்டுக்களில் வெற்றிலைபாக்கு
சந்தன குங்குமாதிகளையும், அவைகளின்மேல் வைர கைரேய நவரத்தனங்கள்
பதித்த கட்டாரியையும், அடுக்கடுக்காக அடுக்கச் செய்வித்து, அவைகளை வெற்
றிலைப் பாக்கு மடிக்கும் வேஷநாரியை எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் திரைக்குள்
சகல ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு தேவலோக அப்சர
ஸ்திரீயைப்போல் இருந்த கஜபதி குமாரத்தியினிடம் கொடுக்கும்படி உத்த
ரவுசெய்ய, அவைக்கேட்டு கஜபதி ராஜகன்னிகையும் திரையை நீக்கிக்
கொண்டு தக்க தாதிமார்களுடன் திரைக்கு வெளியில் சந்துவந்து நிற்க, வெற்
றிலைப் பாக்குக் கொடுக்கும் வேஷநாரியும், தீம்மரசு வார்த்தைக்கு யிக்கப் பந்த
வண்ணப்போல பாசாங்கு காட்டியும், அடக்க ஒடுக்கமாக அந்தத் தங்கத் தட்டுக்
களையும், முத்துமணி வைரமணி கட்டாரி தட்டுகளையும் ஏந்திக்கொண்டுபோய்
கஜபதி கன்னிகையின் முகார விந்தத்தை ஜாடையாக ஏறிட்டுப் பார்த்தும்,
அவள் அழகின் பெருமையைக் கண்டு தனக்குந்தான் சந்தோஷித்தும், இரு
வர்களுடனும் எடுத்துக் கொடுக்க, அந்தக் கஜபதி புத்திரியும், அந்த வெற்றிலை
கேஷநாரியின் முகார விந்தத்தையும், காலில் அணிந்திருந்த கஜஜீரவீர்சங்
கிணியையும், கையிலணிந்திருந்த வச்சிரகண்டி முதலானவற்றையும் பார்த்து
பிரமித்தா, இந்த வேஷநாரியே கிருஷ்ணதேவராயலென்று நிர்மாணித்தா
றுபெருமூச்சு விட்டுக் தேவலஸ்திரீஜாதிவான தன் கிமித்தமாக தன் அந்தஸ்தை

பும், பெருமைமையும் மறைத்துக்கொண்டவர்கள் மேலும் பூர்த்தி வந்ததைத் தித் தவிர்ப்போல முத்ததைட்டி கின்றனர்.

உடனே பதில் தாம்மூல மரியாதையாகக் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு உறு பதிராயது தயார்செய்து வைத்திருந்த தங்கத் தட்டி தாம்பூலாங்கூர் அந்தக் கன்னிகையின் கையில் கொடுத்து, வெற்றிலைப் பாக்கு மடிக்கும் வேஷத்தினை வேலைக்காரனிடம் கொடுத்தும்படிச் சொல்ல, அந்தக் கன்னிகையும் மனமு வந்து தனது ஆசை நாயகனாகிய வேஷதாரியின் முக அழகை மறபடியும் பூரித் தும், இரண்டு கைகளால் ஏந்திக்கொடுக்க, அவ்வேஷதாரியும் அடக்க ஒடுக்க மாக வாங்கி தீம்மரங்கூறு அருகில் வந்து வைக்க, அந்தத்திம்மரசம், கஜபதியும் அவர்பந்து யித்தாரங்களும் சந்தன படிப்பங்களைத் தரித்துக் கொண்டு, உல்லரச மாக இரண்டு ஸமஸ்தானங்களின் சங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்க, திரைக் குள் போன இராசகன்னிகையை அவளுடைய தாயார் மூதலான இராச மஹிஷிகள் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு திரைக்கு வெளியில் நடந்த விருத்தாச்சம் கள் என்ன என்று கேட்க, அந்தக் கன்னிகையும், கண்களில் ஆரத் யாத்தும் பெருக, கரங்கள் நடுங்க, தனது தாயாரைப் பார்த்து.

“எனது ஆருயிராகிய அனையே, நான் திரைக்கு வெளியில் போய் வெற்றிலை மடிக்கும் வேலைக்காரனிடம் தாம்பூலமரியாதை வரிசைகள் வாங்கி யது முதல், அந்த வேலைக்காரனே என் முகவந்து, இப்போதும் சயாருபமாக நிற்கிறான். பசும்பொன் கிறமும், பதினெட்டி வயதும், ஆஜாஜாபாஹுனும், வில்லுகளைப்போல வளைந்த புருவங்களும், செந்தாமரையைப்போன்ற பெருத்த கண்களும், விலாசமான கைகளும், நீண்ட மூக்கும், பவளத்தைப்போன்ற உதடுகளும், முத்துவரிசையைப்போன்ற டற்களும், அரும் துளிப்போல் ஆரம் பிக்கு மீசையும், பூரண சந்திரனைப்போன்ற குளிர்த முட்டும், தக்க கரசா ணைகளும் பொருத்தி இருப்பவனும், காவல் வஜ்ஜிர வீரசங்கிலியையும் தரி த்து, பெரு கம்பீரமாக வந்த அந்த வேலைக்கான் எவனோ? அறிவேன்! அவனைப்பார்த்தது முதல் எனக்கு தசாவஸ்தையும் சம்பவித்ததபோலிருக்கிறது. அவன் இப்போதும் திரைக்கு வெளியில்தான் நமது அப்பாவுக்கு அருகில் கைகட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான், பாருங்கள்” என்று சொன்னாள்.

இராஜமஹிஷிகளும் மற்ற அந்தப்புர மாதிரோன்மணிகளும் உடனே கொஞ்சமாகத் திரையை நீக்கிப் பார்க்கையில், அந்த வாலிப வேலைக்கா னுடைய விலகாணங்கள் எல்லாம் தாம் முன் பலரால் கேட்டிருந்தபடியிரு க்ஷணதேவராயனுடைய விலகாணங்களாகவே இருக்கின்றன. மேலும், அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயனு இப்போது வேஷமிட்டு வந்திருக்கிறான் என்றும், அவன் அவவளவு அழகு வாய்ந்தவனாகவும், இராஜாநிராஜனை இருக்கிறதும் தான் புத்திரன்தான் என்றும், அவனை இன்று இராத்திரியில் படுத்தித் தூக்கம் போட்டு எப்படியாவது கொன்று விட்டால், நமது இராஜகுமாரத்தின்மீது நமது சகல ஜாதியாளுக்குத் தட்டிக் கொடுக்கின்றமேயன்றும், குக்குக்கின்ற அஞ்

மேலது அவனது 'கட்டாயமாக' அகலுண்டிய வயிற்றில் ஒரே ருத்தந்தக் குத்திக் கொன்றுவிட்டே. எம்ம வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால்; மறு குடும்பத்திற்கு இப்போது ஸ்திதிரும் இழிவானபெயர் மாறி, நல்ல புகழுண்டாகும். இப்படி செய்வதுதான் ஸ்திதிரிய தருமம். இதை நீ கட்டாயமாகச் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்ல.

இதைக் கேட்ட கஜபதி குமாரத்தி, "என் தாயே! தங்கள் வார்த்தை யைத் தடுத்தப் பேசுவதாக எண்ணவேண்டாம். கிருஷ்ண தேவராயலுடைய பிறப்பைப்பற்றி அப்பா அார்கள் அதிகமாகத் தங்களுக்கும் மற்ற பந்து மித்தி ரார்களுக்கும் திருப்திகரமாகச் சொல்லி இருந்தும், கேவலம் பொறாமையுள்ள சில பந்துக்கள் வார்த்தைகளை நம்பி இப்படி கிலேசப்படுதல் ஆச்சரியம். என் னைக் கிருஷ்ண தேவராயலுக்கு கட்டிக் கொடுக்காமல் மறு பந்துக்களில் யா ரோ ஒரு முட்டாளன் பயலுக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டால் அப்போது இப் படிப்பட்ட வார்த்தைகள் நடவா, நம்மைவிட மறு அப்பா ஞானமும் அறிவு மில்லாத அரசரா? என்னை இழிகுலத்தானுக்குக் கட்டிக்கொடுத்தால் அவ ருக்கு அவமானமில்லையா? அவர் இந்த அவமானமான காரியத்தைச் செய்தும் மீசைவைத்துக்கொண்டு அரசு செய்வாரா? இத்யாதிகளை ஆர ஆமர யோசியா மல், தங்களுக்கு தெய்வீகமாக அமைந்த மருமகனாகிய கிருஷ்ணதேவராயலைப் படுக்கை வீட்டில் கொன்று விட்டுவரச் சொல்லுகிறீர்களே, இது தருமந்தானா? அடைக்கலம் என்று அண்டிய பகையாளிகளையும் ஆசரிக்கவேண்டுமென்று ஸ்திதிரிய தரும விதியாக இருக்க, இரவில் நிரபராதிபாகவும், நிராயுதபாணி யாகவும், பத்தினியை நம்பிப் படுத்துத்தாங்கும் இராஜாதி இராஜனைக் கொல் லாவார்களது தான் துணியும்? கொள்ளைகள் அடித்ததும், குடும்பங்களைக் கெடுத்தும், கொலைகள் செய்யும், குரூரகல்பஞ்சுமுள்ள கள்ளரும், நிரபராதி யானவர்களைக் கொல்லத் துணியார்களெனில்; என்னத் தமது வாழ்க்கைத் துணையாகக்கொண்டு, உலகில் உள்ளவாள் உள்ளவரையிலும், பரலோகத்தி லும் ஏகதேவமாகவும், ஏகமனசாகவும் இருப்பதாக வாக்களித்துத் தரும விவா ஹம் செய்துகொண்ட உயிர்த்தோழனை உரங்கும்போது உயிர்வாங்கும்படி தாங்கள், எனக்குப் போதிப்பது தருமமா? என்னை பாணிகிரஹணம் செய்து கொண்டவன் பன்னாலானும், பறையாலானும், முரடாலானும், குருடால னானும், குஷ்டரோகியானானும், துஷ்டனானானும், திருடனானானும், எனக்குக் கணவனேயல்லவா? அப்படிப்பட்டவனை இரவில் படுக்கையில் கொல்லச் சொல்வது பதிவிரதையாகிய தங்களுக்குத் தருமா? நான் எக்காரியம் செய்யி னாய் பதிவிரதேக மாகிய இக்காரியத்தைச் செய்யேன்" என்று அழுது, குனிந்து கண் தாயார் புரத்தங்களைப் பிடித்து நான் இப்படி சொன்னதற்கு ஸ்திதிக் கேண்டிமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். இத்தியாதிகளைக்கேட்ட ராஜமஹிஷி நன் குமாரத்தி கிருஷ்ணதேவராயலுடைய மோகத்தில் மூழ்கிவிட்டாள், இன் அவனைத் திருப்புவது கஷ்டமெனக் கண்டு வேறு உபாயத்தை நியமித் தான். அதாவது தனது குமாரத்தியுடன் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய படுக்கை

வீட்டுக்குப்போய் தம் மகனை அலங்கரிக்கும் இரண்டு தாழிப்பெண்களை அந்த ரங்கமூலக அழைப்பித்தும், அவர்களுக்கு நடந்த சங்கதிகளை நல்லாம் சொல்லி டீர், கிருஷ்ணதேவராயனு சோபனத்திற்கு இராஜ குமாரத்தியை அலங்கரிக்கும்போது, அவள் இடுப்பில் வில்வைத்த சிறு கத்திகளையும், ஒட்டியாணத்தின் துடன் தெரியாமல் பூட்டி, மேலே மெல்லிய சால்வையைப் போட்டு சூழி, படுக்கவைத்தும், அந்த இராஜ கணிகையின் இடுப்பில் கிருஷ்ணதேவராயனு கைபோட்டவுடனே அந்த விலக்கத்திகள் பீறிட்டுப் பாய்ந்து, கிருஷ்ணதேவராயலைச் சின்னாபின்னமாகக் குத்திக்கொல்லும்படி செய்வித்தும்; தனது குற்ற ரத்தியைக் கஜபதி ஸமஸ்தானத்துக்கே மறுபடியும் கூட்டிக்கொண்டுவந்தால் நல்ல மானியங்களும், வெருமதிகளும் தருவதாகவும்; இச்சங்கதியைத் தன் குமாரத்திக்குகூடத் தெருவிக்கக் கூடாதென்றும் சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டும், நல்ல வில்லுவைத்த கத்திகளைச் செய்வித்துப் பட்டு சால்வைகளில் மறைத்துக் கொடுத்தும், தம் மகளுக்கு வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களைக் கொண்டு சிங்காரித்துத் துக்கத்தோடு அழைத்துப்போய் பலலக்கில் அமர்த்தியும், அவளுக்குத் துணையாக முன்னாடியே தாயா செய்து வைத்திருந்த தாதிமார்க்களையும், பந்து மித்திரர்க்களையும் அனுப்ப; கஜபதி பார்த்துத் தனது மருமகனாகிய கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு தாயா செய்து வைத்திருந்த வரிசைகளுடனும், தனதுதளாவி களுடனும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும் நரபதி சமஸ்தானத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

அப்படி பவனியாகவந்த சங்கதியைக் கிருஷ்ணதேவராயனும், திம்மரசும் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு ஆஸ்தானத்திலுள்ள பெரிய உத்தியோகஸ்தர்க்களையும், தேவ பிராமணர்க்களையும், பந்து மித்திரர்க்களையும் முன்னனுப்பி அழைத்து வரசெய்தும்; அரண்மனையின் காலாபக்கங்களில் நகபத், நகாரு மேளவாத்தியம், நாட்டியங்களும், பாட்டுக் கச்சேரிகளும், விருந்துகளும், தாம்பூல மரியாதைகளும் நடக்கவும், விஜயநகர மெங்கும் மேளவாத்தியங்களும், தாம்பூல சுப சோபனங்களும், சாப்பாடு சந்தோஷங்களும் நடக்கவும், இராஜகுமாரியைத் தக்க மரியாதையுடன் அழைத்து வந்தும், தேவபிராமணர்களால் ஓமங்களைச் செய்வித்தும், சமஸ்தான பெண்களைக்கொண்டு கிருஷ்டி ஆலத்திமுதலான சடங்குகளைக் கிரமமாக நிறைவேற்றியும், பெண்ணைப் படுக்கை வீட்டுக்கனுப்ப; அவள் கூடவந்த தாதிமார்கள் அப்பெண்ணைத் தக்க ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்தும், இடுப்பில் வில் கத்திகளைப் பூட்டி மேலே சால்வைகளைப் போட்டு மூடவே:

இராஜகுமாரி பார்த்து, “ஏ, தாதிகாள்! இதேன் இப்படி வில்லுள்ள கத்திகளை இடுப்பில் புகட்டுகிறீர்கள்? என்ன காரண” மென, தாதிகள்; “அம்மணி, நீங்கள் கூத்திரிய ஜாதியானபடியினால், தங்கள் நாயகர் கட்டாரியையணங்கி விவாஹம் செய்துக்கொண்டார், தாங்கள் அதற்குப் பதிலாக இந்த வில்லுத்திகள் ஹவத்த ஒட்டியாணத்தைப் புகட்டிக் கொண்டு இன்றிரவு இராஜனிடம்

இந்தக் புத்தகத்தைப் பற்றித் தனியாக ஒரு அட்டைத் தாள் இடவேண்டுமென்று
 நினைக்கிறேன். இது குறிப்பிட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிற புத்தகம் முதலாம்
 பின்னாடிப் பார்த்துப் பெருமையாகப் படிக்கத் தகுதியுடைய வாசிப்பவன் உண்டாயி
 தென்படுவதற்குத் தகுதியுடைய நல்லகூறுகளில் பரிந்துரை.

இராஜகுமாரத்தி அப்படிப்படுக்க: இருஷ்ணதேவராயனும் தக்க ஆண்டியா
பாணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு படுக்கை வீட்டுக்குப் போருன் தமதுதப்ப
இருக்குச் சமாளமான மந்திரி தீய்மரகை அழைப்பித்த ஆசிரவதிற்கும்படி
கேட்ட, அந்ததிம்மரகை கண்ணுளிரக்கண்டு ஆசிரவதித்த "அரசே உங்கள்
குடும்பமும், கஜ இருமெட்டமும் ஆகியில் ஒரே குடும்பவந்தராக இருந்தார்தும்,
இன்னயில் இரு குடும்பத்தாருக்கும் இராஜ்ஜிய சண்டை சச்சரவுகளில் ஈடந்த
மன்னதாபுலங்கள் இன்னும் பூரணமாகத் திராமல் இருப்பதாலு , தங்கள் ஜனன
வீதிகளத்ததைப் பற்றி கஜபதி குடும்பத்தாரீகள் தப்பியிப்பிராயப்பட்டிருப்ப
தாலும், பேரையராகிய மாதர்கள் மூடத்தனத்தினால் முதலில் யாதமொரு
காரியத்தைச் செய்தவிட்டு பிறகு வியாபுலப்படுது சகலஜமாய்கையினாலும்,
தாங்கள் படுக்கைவீட்டில் ஜகதிரதையாகக் கொஞ்சகாலம் கழிக்கவேண்டும்,
என்று புத்திமதினைச்சொல்லி, தாமே இருஷ்ணராயலை அழைத்துப்போய்
படுக்கைவீட்டில் விட்டு உந்த விட்டார்

தேவேந்திரகொலும் மண்டபத்தைப்போல சிங்காரித்த அமைத்திருந்த பள்ளியறைக்குப்போன கிருஷ்ணதேவராயலும் முத்துகளணிந்த சோபாயில் உட்காரத் தாதுகள் ஐயபதி குமாரியை அழைத்துவந்த அரசனுடைய இடது பக்கத்தில் உட்காரவைத்து சந்தன புஷ்ப தகம்பூவங்கள் கிறைந்த சிறுமே ஸ்தம்பைக் கொண்லேந்த இராஜகுமாரத்திக்கு அருகில் வைத்த “கனித்திருந் துள்” என்ற செல்லி கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியில் போயினர்.

உடனே இருஷ்ணதேவராயனும், கஜபதி குமாரியும் சந்தன புஷ்பதாம் பூலங்கனைத் தரித்தும், ஒருவர் ஒருவர் கீழும் சமாசாரத்தைப்பற்றி புன்னகை புடன் பேசியும், வீணை முதலான வாத்தியக் கருவிகளை வாசித்துக் காட்ட, காம மோகங்கொண்ட இருஷ்ணதேவராயனு தனது செங்கோலேந்தும் சிங்காரக் கையைத் தனது கட்டமுகியின் இரப்பின்மேல் போட்டவுடனே, விலகத்திகள் பீறிட்டு வந்து தாக்க, இருஷ்ணதேவர் தந்திரமாக குதித்தோட, பிராண்பய மற்றுச் சொல்பகாயங்களுடன் அறையைவிட்டு வெளியில்வந்து, மத்திரி திம் மாணசத்தருவித்து, கிகழ்த்த சங்கதிகளைச்சொல்லி, அந்தப் பெண்ணையும் அக ளுடைய பிதா பந்து மித்திரர்களையும் உடனே கொல்லத்தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டுச் சொல்ல, திம்மாசுப்பார்த்து “வேந்தே! விசனப்படாதே! இக் குற்றம் அந்தப் பெண்ணினாலும், அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனாலும் நடந்ததல்ல; அந்தப்புரத் திலிருக்கும் அவர் கஞ்ஞான ஸ்திரீகளால் நடந்திருக்கலாம். ஆகையால் கஜபதியுடன் சண்டைக்குப்போதல் தருமமல்ல; அந்நுடைய பெண்ணை அடிரட்டத்திற்கே திருப்பி அனுப்பலிட்டால், அந்த அம்மான

தண்டனைமேற்போதும் எனச், இருஷ்ணராயனும் பெயர்சித்த சம்மதித்த
அந்த இராஜகுமாரியைத் தம் தகப்பனார் வீட்டுக்குத் திருப்பி அளிப்ப
அந்தப்பெண் நடந்த சங்கதிகளையும், முக்கியமாகத் தனது தகப்பனாடையது
புத்தியினால் தாதுகள் செய்த குதுகலமும் எண்ணி, ஏன்கி, இனி தனது தகப்ப
டுக்குப் போனதும் தக்க மரியாதைகொடுக்காதென்று மயங்கி, தன்னை எல்லா
யாகது ஒருவனத்தில்விட்டுவிட்டால் நலமென அரசருக்கு விண்ணப்பம்
செய்ய, அவரும் சம்மதித்து நகருக்கு தூரமான ஒரு வனத்தில் ஒரு வீட்டைக்
கட்டி, அதில் சிறையாக வைத்துவிட்டதாக பிரவுடகவிசரித்திரர் கதைநூலில்
தெரியவருகிறது.

இருஷ்ணதேவராயனுடைய மனைவியும் ஐயாதி குமாரியுமாயி யுகாஃபா
அல்லது வரதராஜமான் அப்படி வனவாசம் செய்த இடம் கட்டப்பை ஐய்லா
வுக் கருகிலென்றும், அவரு அந்தம்மான் ந ன்கு பக்கங்களிலிருக்கும் மனைவின்
மேற் பெய்யும் மழைநீர் வந்து ஒரு பெரிய குளமாகத் தங்கிப் பயிர் பண்ணித்
தருக்கு உபயோகமாகுமபடி அக்குளத்தின ந ன்கு பக்கங்களிலும் பலமுண்ட
பெரிய கற்களார் கரைகளைக் கட்டிவைத்ததாகவும், அப்படிச் கட்டிய கரைத்
களில் இரண்டுபக்கங்களில் மலைக் கணவாய்க்கரைகள் அடிக்கடித் கரைத்து
உடைப் பெடுத்து நெரு பயிர்களுக்கு நஷ்டத்தைபுண்டாக்கி வந்ததை அந்தம்
மாளுடைய தயிர்க்காரி ஒருத்திப் பார்த்துப்பரிதபித்து, அதற்கு நரபலிகொடுத்த
தால் நலமென்றும், தமக்குத் தக்க பொருள் கொடுத்ததால் தமது குமாரர்களை
யெ பெரிய கம்பன் சின்னக் கம்பன் என்பவர்களை அந்த அணைக்கு நரபலி
யாகக்கொடுக்க வாக்குத்தந்தம் செய்ததாகவும், அதன்மேல் அந்தத் துறையார்
அம்மான் சம்மதித்து அத்தயிர்க்காரிகு வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களையும்
ரொக்கத் தொகையையும் கொடுத்து, அனாடைய இரண்டு குமாரர்களையும்
தருவித்துச் சம்மதிப்பதச் செய்வததும், அவர்களை அங்கு நரபலி செய்ததன்
மேல் அந்த உடைப்பு நின்றதுவிட்டதாகவும், அப்படி பல ஜனங்களுடைய உப
யோகத்திற்காகத் தம்பிர ணனைக் கொடுத்த கம்பர்களுடைய பெயர்களால்
அங்கு ஒரு கிராமத்தை உண்டாக்கி அதற்கு கம்பம் என்று பெயரிட்டதாக
வும், அதைத்தான் இப்போது கட்டப்பைக் கருகிலிருக்கும் கம்பம் தாலுக்கை
என்றும் ஒருகதை உலாவுகின்றது.

இக்கதைக்கு அனுசரணையாக மிஸ்டர் டயிலா (Mr Taylor) எழுதிய
கிரந்தத்தில் விஜயநகர ராயலின் மனைவி துகாம்பாள் சரியான ஜாதிபாதிக்கு
விவாகம் செய்யப்படாமையால், விசனதேதி ௫௦௭௭ வனக்குத்திராதித
தங்குத்தன் தகப்பனார் ஐயாதி கொடுத்த திரவியத்தை எல்லாம் செலவிட்டு
இந்தக்குளத்தை உண்டாக்கினதாகக் கட்டப்பைக் கருகில் ஒரு சாசனம் அப்ப
ட்டதாக எழுதி இருக்கின்றனர்.

கிருஷ்ணதேவராயலின் இரண்டாம் விவாஹம்.

இப்படித் திருஷ்ணதேவராயலுக்கு முதல் விவாஹத்தினால் உண்டான கஷ்டநிலைகளை நினைத்து நினைத்து விசனப்படுகையில், இந்தச் சமய மறிந்த உத்கலதேசத்து (ஒரிசா நாட்டின்) அரசன் நரபதிகமஸ்தானத்தின் மீது படைபெடுத்து வந்து தாக்க, உடனே கிருஷ்ணதேவராயலும், சிலுவ திம்மரசு மந்திரியும் தக்க தண்டனாதிசளுடன் எதிர்த்துப் போய்ச் சண்டை செய்து ஜயித்து உத்கல நாட்டின் கோட்டைகளுகில் அந்த ராஜாவிடம் திம் மரசு மந்திரி சமாதானம் செய்யப்போகவே, அந்த உத்கல வேந்தனுக்கு அழகு யாகும். திரண்டு அவதாரத்தார்போல ஓர் சுந்தரவதியாகிய குமாரத்தி இருப் பதை அறிந்து, அந்தப்பெண்ணை விசாரித்த கிருஷ்ணராயலுக்கு விவாகம் செய்து விட்டால் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு முதல் மனைவியானுடாகிய வியாகுலம் நீங்குவதுடன், உத்கல நாட்டாரும் நரபதிகளும் சம்பந்திகளாகி, அவர்களோடு முன் சம்பந்தம்செய்த கஜபதியும் சேர, மூன்று பெரிய இந்து மஸ்தானங்களாகி, மகமதியரைத் தலை யெடுக்காமல் தடுக்க அனுகூல மாகு மென்று யோசித்து உத்கல நாட்டரசனுக்கு அறிவிக்க; அந்த இந்து மன்ன னும் ஒருகாலத்தில் நரபதி கஜபதி குடும்பத்தைச்சொந்த சந்திரவதிசுந்தத்திரிய ராண பதியாலும், தமது சநிமணியாகிய குமாரத்திக்குக் கிருஷ்ணதேவராயலே விடச் சிறந்த மணவாளன் அகப்படமாட்டான் என்று எண்ணியும், இந்தச் சம் பந்தத்தினால், இந்து ராஜாங்கம் பிரபலப்பட்டுப் பெரிய ராஜாங்கமாகுமென்று எண்ணிச் சம்மதிக்க, திம்மரசு உடனே கிருஷ்ணதேவராயலிடம் வந்து தாம் தமநாணத்துக்குப் போன இடத்தில் உத்கல ராஜானுடன் நடந்த வந்த மாணங்களை எல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்ல, கிருஷ்ணதேவராயலுங் கேட்டிச் சம்மதித்துச் சந்தோஷமுற்றார்.

பிறகு முகூர்த்தகால மறித்து, கிருஷ்ணதேவராயலும், திம்மரசு மந்திரியும் தக்க தண்டனாதிசளுடனும், ஆடையாபரணங்களுடனும், பந்துயித்திர கோ ஷ்டியுடனும் உத்கல தேசத்துக்குப் போக, அந்த உத்கலகர், நாடு நகர அரசன் மனைகளைத் தக்கபடி அலங்கரித்தும், தன் குமாரத்தியின் விவாஹத்தைப் பற் றித் தனது அந்தப்புர ஸ்திரீகளுக்கும் பந்து யித்திரர்களுக்கும் சொல்லீயும், கிங்காரித்துக்கொண்டு சித்தமாக இருக்கும்படி கிட்டப்படுத்தி வந்துக் கோட் டைக்கு வெளியில் நிற்கும் கிருஷ்ணதேவராயலு முதலானவர்களைத் தக்க மரி யூதியுடன் அழைத்துப்போய்ப் பால் பழங்கொடுத்து, உபசரித்து மந்திர ஸ்தானத்துக்கு அனுப்பி, சுத்தமும் சுந்தரமுமான வஸ்திராபரணங்களைத் தரித் த்செய்யவித்தும், விவாஹ மண்டபத்திற்கு அழைத்து உட்காரச்செய்தும் சிறித பிராமணர்களைக்கொண்டு கலிடாணச் சடங்குகளை மெல்லாம் முறைப்படி செய்வித்து முடித்தும், வந்திருந்த பிராமணர்களுக்கு லக்ஷங் கணக்கான பூரி தட்சணிகளைக் கொடுப்பித்தும், வந்திருந்த பந்து யித்திரர்களுக்கு வீமரிசை

யாத விருந்துகளையும், வரிசைகளையும், செய்யலிந்தும், தூட்டல் பாடல், கச்சேரி கண்ணவத்தும், சகலரும் கந்தோஷ மடையுமபடி: செயலிந்தும், அன்றாடம் திரி கோபன முகாந்தத்திற்கு இன்றிமையா அலங்காரப் படுக்கைகளை, கச்சேரிசைகளும் தயார் செய்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி நடக்கும் காலத்தில் உத்கலதேச மன்னருடைய மனைவியிடம் மூடமதியுடைய சில மங்கையர்வந்து, “அம்மணி, இஃது என்ன அநியாயம்! இருந்திருந்த தங்கள் கந்தரவதியைத் தாசிகளுள் கிருஷ்ணதேவராயனுக்குத்தானே கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும்? கிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பிறந்தவனல்லவென்றும், அவனுடைய முன்தாராமகிய சஜாதி குமாரத்தி அவனிடம் வாழமாட்டேன் என்று வனவாசம்செய்யும் சங்கதி தெரியாதோ? திருந்து இருந்து என்ன இழிவான வேலையைச் செய்துவிட்டீர்கள்! இப்படி இழிவானவனைக் கணவனாகக் கட்டிக்கொள்வதைப்பாராக்கிலும், அவனைக் கொன்றுவிட்டு அறுத்த முண்டச்சியாக அண்டத்தில் அந்தள்தோடு வாழுதல் நலம். கிருஷ்ணதேவராயனுடைய உண்மையான பிறப்பை யறிந்தும் நமது அரசர் ராஜகீய விஷயத்தைக் கருதி இக்காரியம் செய்தாரோ, தாங்கள் எப்படி இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்யத் துணிந்தீர்கள்?” என்று பலவிதமாகச் சொல்ல,

இராஜ மஹிஷிகேட்டு, “அடி! இஃதென்ன வித்தை! எனது அருமை மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட இழிகுலத்தானே கணவனாகவாய்த்தான்? கிருஷ்ணதேவராயனுடைய சரித்திரத்தை நாம் முன்னரே பல அரண்புனை மங்கையர் களால் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அப்படிக்கேள்விப்பட்டிருக்கும், “ஆதிரக் காரனாகுப புத்திமட்டு” என்னும் பழமொழிப்படி அரசர் ஆரத்திர யோசியாமல், ஆயிரங்காலத்துப் பயிராகிய இந்தப் பெண்ணை இப்படிப்பட்ட இழிகுலத்தானுக்குக் கட்டிவிட்டோம். இனி விசைப்படுவதற் பிரதோசனமில்லை. இக்குறையிலே உபாயம் செய்யவேண்டும்” மென்று நீளநினைத்துத் தன் மகளிடம் வந்து பின்வருகிறபடி சொல்லுகிறார்.

முத்துமணியே! “உன் தலைவியை என்னென்று சொல்வேன்? உன்னைப் பெற்ற பெருமை என்ன? உன்னை வளர்த்த அருமை என்ன? இழிகுலத்தானென்று சொல்லும் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு உனது தந்தை தேவனுடிக் கொடுத்த விலையுமாகக் கலியாணம் செய்துகொடுப்பதாக வாக்களித்தது முன்னும் பின்னும் விசாரியாமல் விவாகத்தையும் செய்துவிட்டார். முன்னே சஜாதி ராயனும் இப்படியே தமது நாயகியோடு கலந்துடேசிக் கலியாணம் செய்துபாமல், கேவலம் தூர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளுக்கு இணங்கித் தன் குமாரத்தியைக் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு விவாகம் செய்ததனால், அவர் பெண் இழிகுலத்தானோடு வாழ்வதைப்பாராக்கிலும் உனப்பிராணிகளோடு வாழத் துன்பம் மெனக் கருதி, இப்போது வனசஞ்சாரியாகத்திரிந்து தலிக்கிறான். இது கந்தகதி இத்தேசத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு இராஜ குடும்பத்தாருக்கும் தெரிந்திருப்

[illegible]

இராஜகுமாரி இந்தியாநிசங்கினை அமுத கண்ணுடனும், சீந்திய மூக் குட்டும் கேட்டு, “அன்பே அவதாரமாகவந்த நாயே! இந்தக் கஷ்டகாலத்தில் தாங்கள் சொல்லுகிறபடி நடக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன்” என, இராஜா நிறிஷி “தன்மணியோ சொல்லக்கேள்! காரியமோ முடிந்த விட்டது. இன்று இராத் திரி உனக்குச் சோபன முகூர்த்தம் நிக்சயத்திருக்கிறார்கள். நீ படுக்கை விட் டிருப்போரும்போது உனது அப்பாவின் கைக்கட்டாரியை மடியில் வைத்து உ ணைத்தக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்து, கிருஷ்ணதேவராயனு உன்னோடு தூங்கும்போது அந்தக்கட்டாரியை எடுத்து அவன் வயிற்றில் இரண்டு மூன்று குத்துகள் குத்தி வயிற்றைப்பிளந்து கொன்றுவிட்டு, யாரோ ஒரு தராத்தா வந்த குத்திவிட்டான் என்று உப்பிட்டபூதகொண்டு வெளியில் ஓடிவா; உடனே வந்த பார்ப்பவர்கள் யாரோ பகையாளிகள் இப்படிச் செய்தார்கள் என்று சொல்லிச் கிருஷ்ணநாயகை அக்கினிக்கு இறையாக்கிவிடுவார்கள். அப் படிச் செய்வதனால் சுமது குடும்பத்தின் சீர்ததியும் பிரகாசிக்கிறதோடு, நர பதி ஸ்ரீமந்தானத்துக்கு நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் நார்கள் நிம்மதியாக இருப் பார்கள். சுமது ராஜாங்கத்துக்கும் வேறுபயயில்லை” என்று சொல்ல,

இராஜகன்னிகைகேட்டு, அழுது “அம்மா, கிருஷ்ணதேவராயனு சபபத் தினிக்குப் பிறந்தவரென்றும், சந்திர புருஷரென்றும், சந்திரரென்றும், சகல சமயத்தாருக்கும், ஜாதியாருக்கும் உபகாரம் செய்யும் வள்ளலென்றும், அநேக கிரந்தங்களினாலும் கதைகளினாலும் அறிந்திருக்க, தாங்கள் இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆயினும் என்னை எப்போது வீரம்பி விவரம் செய்தாரோ அன்றே நான் அவருக்குப் பாரியாளாகிவிட்டேன். அப் படியிருக்க என் மனச்சாஸ்திக்கு விரோதமாக அவரை எப்படிக்கட்டாரியாக இருத்திக்கொல்ல மனம் தனியும!” என்று தலைகுனித்து அழுதுகொண்டு ‘செல்ல, இராஜமஹிஷிக்குக் கோபமதிகரித்துப் பதைத்த “அம்! படுகிலி! குழந்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாரிக்காம்பே! உனக்கும் உன் அப்பாவுக்கும் பிறந்த சபத்தியம் தலைமீது ஏறி இப்படி இன்றை பொல்லாத கள்ளக்குத களிப் பேசுவந்தாய்! அடி மாதரு தரோம்! நீ இப்படி என்வாந்தவந்திருப்பது தர் சொல்லவா? ஆ! ஆ! என்ன கலிகளம்! இன்னோடு நீ சொந்தம்! இனி நீ எனக்கும் பின்னிப்பன்று இப்போதே கிருஷ்ணராயலிடமிருந்து, இனி என் வீட்டில் சேர்க்கமாட்டேன்” என்று தறுமுத்துச்

“இவ்வாறு தமது தாய்மொழியை மறந்துப் பார்த்துப் பாய்ந்து பதைத்த
“கொல்லுந் தமையே” ஆகக் கருக்கேன். உன்னை சொல்லப்போனால் இவ்
வாழ்க்கையிலும்; உங்களுக்குப் பழைய கிருஷ்ண தேவராயலைக் கொண்டுவிட்டுக்
கட்டிப்போயிடுகிறேன்!” என்று சொல்ல, அப்பண்ணுக்கு அன்றையோ
ரணத்துக்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்களைப் பூட்டிக் கட்டாரியைக் கொடுத்த
துச் சித்தப்படுத்த.

இத்தியாதிகளைத் திம்மரசு இரட்சியமாகக் கேட்டு விசைப்பட்டிலுக்கு
கிருஷ்ண தேவராயலிடம் சொல்ல, அங்கும் “அந்தோ! முதல்மனைவிதான்
அப்படியானாள்; இந்த இரண்டாம் மனைவியும் இப்படியாகவேண்டுமா!” என்று
நகையாடிக் கினைத்து விசைப்பட,

திம்மரசுபார்த்து “பிரபுவே பயப்படாதே! நான் சொல்லுகிறபடி கேட்
டால் நமது காரியம் ஐயமாகும்” என்று சொல்லி ஓர் அறையில் கிருஷ்ண
தேவராயலைப் படுக்கவைத்துவிட்டு, உத்கலதேசராஜனிடம்போய், “மஹா
ராஜா! இன்று கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு ஐனன்கிணராகவும், உழ்த்தத்திலி
களைத்து ஆபாசமாகவும் இருப்பதால், இன்று செய்யும சோபன முகூர்த்தத்
தை நாளைக்குவைத்துக்கொண்டால் நலம்” எனச் சொல்ல, அந்த மன்னரும்
கேட்டு அப்படியேயாகட்டு மென்று சொல்லி அந்தப்புரத்துக்கும் சங்கதியைத்
தெரிவித்தவர்.

அதன்மேல் மந்திரி திம்மரசு கிருஷ்ணதேவராயலுடைய அறைக்கு
வந்து அவருடன் கலந்துபேசியும், அறைப்போல மெழுகில் ஒரு சிலையைச்
செய்வித்தும், அச்சிலையின் வயற்றில் கொம்புத்தேன் கிறைத்த கரைக்காய்க்
குடுக்கையைப் பதித்தும், மேலே மெல்லிய சாங்கையைப்போட்டு மூடிவைத்
துக்கொண்டிருந்தும், மறுநள் மாலை சோபன காலத்திற் படுக்கை வீட்டை
அலங்கரித்தான் வுடனே, திம்மரசு கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சிலையை ரக
ஸியமாகக் கொண்டுபோய்ச் சோபனக் கட்டிலில் படுக்கவைத்தும் மேலே சல்
லாத்துணி போட்டுமூடிக் கதவை மூடிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்துக்குப்
போய் “கிருஷ்ணதேவராயலு ஆபாசமாகப்படுத்தக்கொண்டிருக்கிறார்; இப்
போது யாரும் அப்படுக்கை வீட்டுக்குள் போகக்கூடாததென்றும், இராஜ
குமாரி மாத்திரம் இராத்திரி பன்னிரண்டுமணிக்கு நல்ல முகூர்த்தகாலமான
படியால் அப்போது தனியாகப்போய்ப் படுக்கலாம் என்றும் சொல்லித் திட்ட
டம் செய்துவிட்டும், திம்மரசும் கிருஷ்ணதேவராயலும் இராப்போஜனும்
செய்து முடித்துக்கொண்டு சோபனப்படுக்கை வீட்டிற்குள் போய்த் தங்கக்
கட்டிலின் அடியில்புதுங்குப் படுத்தக்கொண்டிருக்க, பன்னிரண்டுமணிபாச
வேளாடிகளும் இராஜ குமாரியை அழைத்துவந்து படுக்கைவீட்டிற்குள் விட்டு
விட்டுக் கதவைமூடிக்கொண்டு போக, இராஜகுமாரி தாய் வார்த்தைக்குக்
கட்டிப்பூட்டிக் கட்டாரியைக்கையிலேந்திக் கட்டிலின் மீதுருக்கும் கிருஷ்ண
தேவராயலு சிலையின் வயற்றில் குத்திக் கிழிக்க, அந்நினை கிறைக்கிறுத்தேன்

பீழிக்கொண்டுவந்து இராஜகன்னிகையின் முகத்திலும் உதடு முதலான விடங்களிலும் விழுந்த இராஜகுமாரியின் உதட்டில் விழுந்த தேன் துளியை அவள் சும்பிப்பார்க்க; அது அநிகமதுரமாக இருக்க “அந்தோ! அந்தோ! இந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய இரத்தம் உட அவர்குணங்களைப்போலவேருகியாயிருக்க இப்படிப்பட்ட மஹாநாபாவனை மூடமதியுள்ள தாயார் உத்தரவுப்படி கொன்றோமே; இப்பாவத்துக்கென்னசெய்வோம்” என்று துக்கித்தழு, இந்தியா திசைக் கேட்டிருந்த திம்மரசு மந்திரி திடீரென்று கேட்டவின் கீழிருந்து வந்து இராஜகன்னிகையைப் பார்த்துக் கும்பிட்டு “என்தாயே தயங்காதே! இஃது உன் குற்றமன்று, உன் தாயாரும் மற்ற மூடஸ்திரிகளும் செய்வித்த குற்றம், நீ என்செய்வாய். நீ கிருஷ்ணதேவராயலைக் கொல்லுவதில்லை என்று இந்தக் கட்டாரியைத் தலைமீது வைத்துச் சத்தியம்செய்துகொடுப்பாயாகில் உடனே கிருஷ்ணதேவராயலை எழுப்பித்தருவேன்” என, அந்தராசகன்னிகையும் இவ்வாறு கட்டாரியைத் தலைமீதுவைத்துச் சத்தியம்செய்துகொடுக்க, உடனே கட்டிலின் கீழ்ப் பதுங்கியிருந்த கிருஷ்ணதேவராயலு வந்து திம்மரசின் தந்திரத்திற்குமெச்சி அந்த இராஜகுமாரியைத் தமது தர்மபத்தினியாக அங்கீகரித்து ஆணந்த மடைந்தார்.

[ஆக இந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய இரண்டு விவாஹத்தைப்பற்றிய மேற்கண்ட கதைகள் இப்போது அந்தச் சமஸ்தானத்தின் சந்ததியும், ஆன குத்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீமந்த ஸ்ரீரங்கதேவராயலுராவ் சாஸ்திரியர்கள் சென்ற வருஷம் நீலகிரிமலைக்கு மாண்புமயுள்ள சென்னைக் கவர்னலர்களைப் பார்க்கப் போனபோது, கோயமுத்தூர் ரெயில் ஸ்டேஷனில் நமக்கு வெகுமாணமாகக் கொடுத்த பிரவுட்கவுஸ் சரீத்திரம் என்னும் தெலுங்குப் புத்தகத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தது.]

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய இராஜ்ய பரிபாலன விமரிசனை.

வித்யாநகரம் அல்லது விஜயநகர சமஸ்தானத்தை ஆண்டுவந்த பிரபுக்களில் கிருஷ்ணதேவராயலே சிரோபூஷண ரென்று அநேக சாசன சரித்திரங்களினால் பிரகாச மாவதுடன், அவருடைய தரும இராஜ்ய பரிபாலனத்தைப் பற்றி இன்றளவும் அநேகர் கொண்டாடி வருகின்றார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய விருதுகள்.

அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலு காளத்திலிருந்த அநேக அரசர்களும், கவிஞரும், வித்வான்களும், சந்தவீரர்களும், சமயாசாரியர்களும் அவரை 1. ஸ்ரீமந்த்

மஹாராஜாதிராஜர, 2. இராஜபரமேசுவர, 3. மாநாராயணசுண்ட, 4. ஆரிய
ராயலிபாட, 5. பாஷ்கதப்புலவராயசுண்ட, 6. அஷ்டதிசாஜிம்நேயந்தர,
7. பூர்வதக்ஷிண பஸ்கம கழத்திராதீகனர, 8. யவனராஜியஸ்தாபனசூர்ய,
9. கஜபதிபாட, 10. நரபதிபூஷண, 11. ஸ்ரீ விரபிரதாப, 12. ஸ்ரீ கிருஷ்ண
தேவராய பரபோ, என்றதி பட்ட விருதுகளைச் சேர்த்துப் புகழ்ந்தார்கள்.

இப்படிப் பலவிருதுகளைப்பெற்றுத் தமது தம்பிமார்களாகிய அச்சத்
தேவராயலையும், ஸ்ரீரங்கதேவராயலையும், மஹாமதியூகியாகிய சாலுவதிம்மரசு
என்னும் அப்பாஜியையும், இந்த அப்பாஜியின் தம்பியாகிய கோவிந்தராயலையும்,
மஹா சுத்தவீரனாகிய சுதாசிவராயலு என்னும் தனகர்த்தரையும், தண்ட நாயு
க்கர என்னும் நீதி பரிபாலன பிரதிநிதிகளையும், அஷ்டகஜங்கள் என்னும்
எட்டு ஆந்தர வித்துவான்களையும், அப்பயதீகதர், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர்
என்னும் தாதசாரியர், சாம்பசிவாசாரியர் முதலான துவைதா அத்துவைத விசி
ஷ்டாதீதுவைத சித்தாந்த சிகாமணிகளையும், துணையாக்கக்கொண்டு அரசுசெய்து
வரும்போது கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு அனுசூலிகளாக விருந்த மஹா ஜனங்
கள் பாவரெனில்:

(1) ஆர்வீட்டிலாரு, (2) ரவுகவாரு, (3) கந்தியாலுவாரு, (4) பெம்மசானி
வாரு, (5) வெலம அல்லது வெலகோட்டிலாரு, (6) பூட்டஹரிவாரு, (7) தூர
கண்டிலாரு, (8) துளுகதொரலு, (9) இராவலவாரு என்றாகுவர்களே.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய திரவிய சம்பத்தின் விபரம்.

(1) வித்தியாரணியர் விஜயநகரத்தைக் கட்டி முடிந்தபிறகு இராஜா
பொக்கிஷத்தில் பிச்சுமசு இருந்த ரூபாய் 99,00,00,000.

(2) வித்தியாரணணியருக்குப் பிறகு கிருஷ்ணதேவராயலு வித்தியா
ரணணியர் தபசு செய்த விடத்தில் அகப்பட்ட ரொக்கம் 9,00,00,000-ரூபாய்.

(3) எம்ஸ்தான அரசன்மணியிலிருந்த இரத்தினங்கள் தங்கம் முதலான
ஆபரணங்கள் 4,00,00,000-ரூபாய்.

(4) வெள்ளி முதலான தட்டு முட்டு கட்டில் முதலானவைகள்
5,00,00,000-ரூபாய்.

(5) கனராசேசத்தாற்கூடிக் கப்பமாக அனுப்பிக்கொண்டுவந்தது 84,00
000, ரூபாய்.

(6) பதாகிகள் 100-க்கு ஒருலக்ஷமாக 24-ஆயிரம் பட்டாளத்துக்கும்
பதாகிகள் 24,00,000 இருந்தார்கள்.

(7) யுத்தத்துக்கும் வேறுவேலைகளுக்கும் உபயோகமாக 9,000 யாஜுக்
களும்.

(8) ஒட்டைகள் 60,000.

(10) குதிரைகள் 66,000.

(11) தண்ணீர் கொண்டு வர 12,000 பக்காளிகளும்.

(12) தாசி ஐனங்கள் 29,000-பெயர்களும், அந்தப்புர ஸ்திரீகளுக்கு உதவியாக 12,000 பெண்களும்.

(13) இராயலுடைய சமூகத்திலும், சொந்தவேலிலும் மாதம் ஒன்றுக்கு 24,000 ரூபாய் சம்பளத்தில் 1000-சேவர்களும், 14 ஸமஸ்தான கோட்டைக் காவலாளிகளாக 4,00,000 ரூபாய் சம்பளத்தில் 1,60,000 வாலண்டியர் வீரர்களும் இருந்தார்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் கெலமவாரும், கம்மவாரும்.

கிருஷ்ணதேவராயலு கஜபதி சமஸ்தானத்தாரோடு சம்பந்தம் செய்துக் கொண்டதில், அந்த சமஸ்தானத்தார் பூலியமாக கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு உதவியாகவந்த வீரர்கள் எவர்களெனில்:—

(1) பலபதிரபாத்தூடு, (2) துர்க்காபாத்தூடு, (3) பீமாபாத்தூடு, (4) முகந்தபாத்தூடு, (5) பீகரபாத்தூடு, (6) பேருபாத்தூடு, (7) இரணாங்கபாத்தூடு, (8) கட்டகாபாத்தூடு, (9) கண்டலபாத்தூடு, (10) முகாரிபாத்தூடு, (11) ஹீரமுஷ்டிபாத்தூடு, (12), (13) தருகரேவந்தபாத்தூடு, (14) கஞ்சராகுசபாத்தூடு, (15) அசஹாபபாத்தூடு, (16) பிருகேந்திரபாத்தூடு, என்பவர்களாம். அந்த வீரர்களன்றியில் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சண்டைக் காலத்தில் குதிரைபதாதிகளைக் கொடுத்த உதவிபுரியும்படியான நாயகோரு அல்லது பிரபுக்கள் அல்லது பாணியக்காரர்கள் 200 பெயர்களும் இருந்தார்கள்.

இந்தப் பிரபுக்களன்றியில் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய அடைக்கலத்தை அடைந்த அனேக மகமதியர்கள் சேனாவீரர்களாகி அவருக்கனுசுலமாக உபுத்த சலத்தில் உண்மையுடன் உழைத்து வந்ததன்றியில், அப்போது கோவா பட்டணத்தில் வந்து வந்தகம் செய்துவந்த போர்த்துகேயர்கள் தமக்கு விற்பனைக்காக அரபுநாட்டிலும், பாரசீக நாட்டிலும் பிருந்தவரும் முதல்தரமான குதிரைகளை எல்லாம் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கே கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அன்றியும், அந்தப் போர்த்துகேயவீரர்களில் அநேகர் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய பிராங்கிப்பட்டாளத்தில் சேர்ந்தும், ஐரோபா கண்டத்திலிருந்து முதல்தரமான பிராங்கி, துபாக்கி, இரவை ருண்டு மருந்துகளைத் தருவித்துக் கொடுத்தும், தப்பாக்கிப் பிராங்கி யுத்தத்தில் உற்சாகமாகவும் உண்மையாகவும் உழைத்து ருபபதி ஸமஸ்தானத்தைப் பெருமைப்படுத்தி வந்தார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய விஜயம்.

இப்படி இணையற்ற இரதகஜ தூதக பதாதிகளால் சூழ்ந்திருந்த கிருஷ்ணதேவராயலுடைய உயுத்த பராக்கிரமத்தைப்பற்றிப் பல கிரந்தங்களில் பிரபலமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

கிருஷ்ணதேவராயலு சிங்களாசனமேயுள்ள உடனே தமது விஜயநகரக் கோட்டையை விருத்தியாக்கி, பணகவர்வந்த தாக்குவதற்கு வழியில்லாமல் பத்மோபஸ்தாகக் கட்டுவித்தும், தக்க பாதுகாப்புக்களை நியமித்ததன் மூலம்; அக்காலத்தில் அந்தச் சமஸ்தானத்தின் கலாநிதித் தலைவருந்த பெறுகொண்ட, சந்தா கிரி முதலானக் கோட்டைகளைப் பலப்படுத்தியும், பிறகு காஞ்சி, சென்னை, வேலூர் கோட்டைகளைப் பலப்படுத்தியும், அந்த வேலூர் கோட்டையில் தாமசினத்தைச் சார்ந்த புஜபலாயலை, நாயுடுகாரு என்னும் பட்டணத்தினால் பிரதிநிதியாக நியமித்து ஆண்டுமொருபடி செய்ததில், கர்னாடக ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த உம்மத்தூர், சிவசமுத்திரம் பாளையக்காரராகிய சிற்றாசனத்தைத் தம் வசமாக்க பிரயத்தனப்பட்டார். அப்போது சிவசமுத்திரத்தை ஆண்டுவந்த லக்ஷ்மராயன் முன் வீர நரசிம்மராயலு காவத்திலும் அசட்டைசெய்ததோடு, இப்போதும் அடுத்த சில பாளையக்காரரைத் துணையாகக் கொண்டு, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சேனையைப் பிரங்கிப்பட்டாளத்தோடு எதிர்த்து, கிருஷ்ணதேவராயலு அத்தக்கங்கராயலின் வீரோத்தியான சித்திராபுரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு சிவசமுத்திரத்திற்கு எடுத்த பிரேத பருவதம் சவுரிமலைகாடுகளில் 1510ஆம் சேனைகள் தங்கித் தாக்க, அந்தக் கங்கராயன் பயித்து காவிரி நதியோரத்திலிருந்து கங்குடி வசி என்னும் மலையில் விழுந்து இறந்துபோக, அந்தச் சிவசமுத்திரக் கோட்டை கிருஷ்ணதேவராயலு வசமாகியது. பிறகு 1513ஆம் உம்மத்தூரும் ஸ்வாதினமாக, கிருஷ்ணதேவராயலு ஸ்ரீரங்கப்பட்டினத்திற்குப்போய், அங்கிருந்த காமப்பகவுடர் வீரப்ப கவுடர்களைவசமாக்கி, அவர்களுடைய விசாரணையில் சில நாடுகளையும், சிக்கராயர் வசத்தில் சிலநாடுகளையும் கொடுத்தும், அடுத்திருந்த அநேக பாளையக்காரர்களை ஜயித்தும், அவர்களிடம் கப்பம் பெற்றுக்கொண்டும் கர்னாடக தேசத்தில் சுமார் கோடிருபாய் தபக்குக் கப்பமாகக் கட்டும்படியாகச் செய்துகொண்டும், அக்கர்னாடக ஸமஸ்தானத்தக்கு ஸ்ரீரங்கப்பட்டினத்தைப் பிரதான ஸ்தலமாக நியமித்தும், அவ்விடத்தில் கங்கு சக்கிரங்குளாதி விருதுகளுடன் உடைய கிருஷ்ணதேவராய துஜஸ்தம்பத்தை யும் ஸ்தாபித்ததாக பாரீஜாத ஹாண கிருத்தத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

அப்படி துஜஸ்தம்பம் ஸ்தாபித்தபிறகு கிருஷ்ணதேவராயலு குடகு மலையாளம் கவுட முதலான நாடுகளின்மீது படை எடுத்துப்போய் ஜயித்து, அந்த அரசர்களுக்கு கப்பங்களை நியமித்தும், பிறகு சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின்மீது படையெடுத்துப்போய் ஜயித்து துஜஸ்தம்பங்களை நாட்டிவிட்டுத் தமது விஜயநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தும், வட தேசங்களின்மீது படை எடுக்கத் தக்க ருண்டு துபாக்கி பிரங்கிமருந்து முதலானவைகளைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டுக் களிங்க தேசராஜனைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டும், தமது பஹுமதியுடைய நியமித்த மமரசு அப்பாற்றியையும், சேனாதிபதியாகிய சதாசிகராயலையும் கட்டிக்கொண்டு மத்திய இந்தியா மார்த்தமாக கூர்ச்சரம் அல்லது குஜராத் தேசத்தையும், பிறகு மகத்தேசத்தையும், இடைக்கிண்டி இருந்த மகமதுப் களையும் ஜயித்துக்கொண்டும் விஜயநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்து தமது பிரபுத்

துங்கிதை வலிமுகேது பரியந்தம் பிரபலமாகப் புகழும்படி நடத்திவந்தார்.

கிருஷ்ணதேவராயனு 1515ஆம் ஆண்டு சென்னைக்குச் சென்னை ஐயித்த விரோத சரித்திரத்தைப் புருஷார்த்த பிரதானியில் வெளியான கொண்ட வீட்டி நண்டகலியில் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நாட்டைச் சுற்றிலும் எழுபத்திரண்டு பாணியக்காரர்கள் குழந்திருந்தபடியாலும், அது மகா அரணு மலைக்கோட்டையாக இருந்தபடியாலும், அப்படி அரணு கோட்டையைத் தாக்கிப் பிடிப்பது கஷ்டசாத்தியமென் றிருக்கையில், அதை அறிந்த ஒரு பிராபணர் தந்திர உபாயத்தால் அப்பாணியக்காரர்களாகிய ரெட்டிகளை வசப்படுத்தியும், அவர்களால் அங்கு ஒரு பெரியகோயிலைக் கட்டிவைக்கச் செய்தும், அதில் கோபிநாதசுவாமி விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டிப்பிக்கச் செய்து வித்தும், அந்தப் பிரதிஷ்டை உற்சவத்தைப் பாப்பதற்கு அந்தப் பாணியக்காரர்களைத் தருவித்தும், அவர்களைத் தந்திர மந்திர மருந்து விருந்துகளால் சரகும்படி செய்ய, அச்சமயமறிந்து கிருஷ்ணதேவராயனு அக்கோட்டையின் மீது படை எடுத்துப்போய், மூன்று மாதகாலம் முற்றவைப்போட்டுப்பிடித்து அங்கு சாஸுவதிமரணை அதிகாரியாக நியமித்துவிட்டும், பிறகுபெல்லமுகொண்ட, நாகர்கோண்ட, வினுகொண்ட, என்னுதி மலைக்கோட்டைகளையும், அவைகளை அடுத்த பதினான்கு நாடுகளையும் கைபற்றிக்கொண்டார். அப்படிச் செய்ததனால் உதயகிரிக்கடுத்த கைதெபல்லி, அத்தந்தி சேமைக்கடியில் பரகூரை யும், கேசானுபல்லே, யம்மலமந்த, மாதலம தொண்டபி, கோசரி, ஜுவவலகல்லு, பாகால, சிங்கனபல்லே, தும்புலபேட்ட, கரேடு முதலான கிராமங்கள் வசமாயின. அவைகளில் வினுகொண்ட, பெல்லமுகொண்ட, நாகர்கோண்ட, என்ற கோட்டைகளை சில மாகாணங்களாக வகுத்தும், மற்றப் பத்து கிராமங்களைக் கன்னடத்தேசத்தோடுசேர்த்து விட்டார். பிறகு கொண்ட கொட்டேரு அல்லது இப்போது பரஹம்பூர் பட்டணம் என்று வழங்கி வரும் நாட்டின் அபிவிருத்தியாக கருகாஜு பஹுபலேந்திரனோடு சமர்டன்னிரெண்டுக்கு வகைகாலமாக அடிக்கடி சண்டைசெய்து ஐயம் பெற்றார்.

(மறு சரித்திரம், பாரிஜாதபரஹணம், ஆமுத்தமாலியாதி கிரந்தங்கள்) அக்காலத்தில் (1515ஆம்) கிருஷ்ணதேவராயனு ஸ்வாதினத்தில் உதயகிரி, வினுகொண்ட, கொண்டவீடு, பெல்லமுகொண்ட, வெலுபுகொண்ட, ஜல்லி பல்லி, அந்தகிரி, கம்பம், பெலுவாடா, இராஜமலைந்திரத்திற் கருகி விருத்தும் கணகிரி, கவுதமி, பொட்டேரு, மடியாலு, வட்டாதி, கடகபுரி முதலானவற்றைக் கோட்டைகளிருந்தனவாகத் தெரியவருகிறது. 1510ஆம் போர்த்துகேயர், ஈசுப் அகிலவாவிட மிருந்த கோவாபட்டணத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இந்தவிஷயத்தில் கிருஷ்ணதேவராயனு போர்த்துகேயருக்கு உதவியாக ஹோனுவாலிருந்த தமது வீரனாகிய திம்மய்யாவைத் தள்ளுத்ததை அனுப்பி, பாட்டகால் என்னும் இடத்தில் ஓர் பண்டகசாலையைக் கட்டிக்கொண்டு விடை கொடுத்தார். அன்று முதல் அப்போர்த்துகேயர் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு சித்தேந்திரனாகி பிஹூர் சண்டையில் உதவிசெய்து,

தாரர்கள், 1510-ம் வருஷம் முதலில் ஈகடி வசூல்ஷர்த் இறந்துபோக, ஷகர் பட்டத்திற்கு இவ்மேலில் அதில்ஷா வந்தார். 1520-ம் வருஷம் மேமாதம் 19-ந் தேதி சரிக்கிழமை கிருஷ்ணதேவராயனு பீஜப்பூரைச்சார்ந்த செங்குர் முடகல் கோட்டைகளைப் பிரபல சண்டைசெய்து பிடித்துக்கொண்டார். இக் கோட்டைகளுக்காக இவ்மேல் அதில்ஷா என்பவர் 1522-ம் வருஷம் கிருஷ்ணதேவராயலோடு பிரபல சண்டைசெய்தும் ஐயமடையவில்லை. அந்த யுத்த காலத்தில் கிருஷ்ணதேவராயவிடத்தில் 3,26,000 குதிரைகளும், 586 யானைகளும், 7,13,000 பதாகைகளும், அவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டுவர 12,000 பங்காளிகளும், 20,000 தாசிகளும் இருந்ததாக ஓர் போர்த்துக்கேய சரித்திரகர் எழுதியிருக்கிறார். அந்த உயுத்தத்திற்கு பிறகு பீஜப்பூரார் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய ஆயுள்காலம் வரையில் உயுத்தத்திற்கு வரவேயில்லை. ஷகர்த் தலைவனான உம்மத்தூர் அதிபதியும் பிறகு படை மெக்கவில்லை. கிருஷ்ணதேவர்குடகு நாட்டின்ஸ்ழியாக மலையாளத்துக்குப் பேரக பிரயத்தனம் படுகையில், மலையாள அரசன் சரண்டைந்து கேட்ட கப்பம் கட்டிவந்தார். பிறகு பாண்டிய நாட்டை ஜயித்து, அதற்கு நூதம் நாயுடைப் பிரதிநிதியாக சியமித்து ஆண்டுவரச்செய்தார். தமது தகப்பலார் கட்டுவித்த செஞ்சி, வேலூர், சந்திர கிரியில் கட்டிய சிறு கோட்டைகளைப்பெரிய கோட்டைகளாகக் கட்டுவித்தார். பிறகு தெலுங்குரானையை நாடிச்சென்று நெல்லூரில் உதயகிரி அரசனை ஜயித்துக்கொண்டு, அப்போது ஸைஜாம் சுவாதினத்திலிருக்கும் பெரும்பரகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டார். ஓரிசா சஜபதியேடு சண்டை செய்து கிருஷ்ண கோதாவரி ஜில்லாக்களைப்பிடித்துக் கொண்டதோடு, சஜபதி குமாரத்தியை விவாஹம் செய்து ஐயசிலாரினார்.

இப்படியே கிருஷ்ணதேவராயனு அநேக மகமதிய அரசர்களிடத்திலும், இத்து அரசர்களிடத்திலும் பிரபல சண்டைகள் செய்து ஐயம்பெற்றுவந்தார். கிருஷ்ணதேவராயனுடைய மெரைக்கேட்டமாதிரத்தில் எப்படிப்பட்ட வீரதீரனும் திடுக்கிட்டு நடுங்கி ஆகர் விரும்பிய கப்பத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயனு இப்படிக்கேவலம் சுத்தவீரனாக இருந்து பகைவர் மீது படையெடுத்துப்போய் சண்டைசெய்து ஐயாதிபதி என்று சியாதி பெற்று வரும் குணமே சிறந்த குணமாக உடையவரல்லர்.

அவர் தமது நிழலுக்குள் வாழ்ந்துவந்த குடிகளுடைய இசை, கங்கனையும் நாடி அவர்க்கு இன்றிமையா சாதனங்களையும் செய்துவந்தார். அச் சாதனங்களில் சில இன்றளவும் அவருடைய தருமராஜ்ய பரிபாலனத்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றன.

கிருஷ்ணதேவராயனுடைய 324 வருஷ ஆளுகைக்குள் குடிகளுக்குள்ள டான நன்மைகள் இவ்வளவாவளவல்ல. தமது எம்ஸ்தான நீதி விசாரணைகளைத் தமது பிரதிநிதிநாடநாயுடவந்தனாக்கொண்டு நடத்திவந்தது; சேவ

லம் உத்தியோகஸ்தர்களை நம்பினால் குடிசைக்குக் கஷ்டம் ஒரு மென் டு எண்ணி, இராஜ்யே ஒவ்வொரு காரியத்தையும் பெரும்பாலும் தாமே நேரில் கண்டும் கேட்டும் நீதி செலுத்திவந்தார். முதலில் குடியானவர்களுடைய நன்மையைக் கருதி துங்கபத்திரா நதியின்மேல் 1521-ம் வருஷம் பெரிய கணையைக் கட்டி, அதின் ஜலத்தை விஜயநகரத்தக்குள் திருப்பினார். அதைப்பார்த்து அவருடைய உதவி மந்திரியார் மத்தண்ணன் என்பவர் அந்தத்தங்கபத்திராவிலிருந்து 7 வாய்க்கால்களையும் வெட்டுவித்தார். மைசூருக்கும், தார்வாருக்கும் இடையிலுள்ள பெரியருளம் அவர்காலத்தில்தான் வெட்டப்பட்டது. குடித்தனக் காரருக்கு வேண்டிய ஜலபாசன வேலைகளை அப்போதைக்கப்போது சித்தப்படுத்திக்கொண்டும், குடிகள் கிணறுகளை வெட்டவும், ஆடுமாடுகளை வாங்கவும், பூமிகளைத் திருத்திச் சீர்படுத்தவும், வேளாண்மைக்கு வேண்டிய சருவிகள் விதை முதலானவைகள் வாங்கவும், குறைந்தவட்டியில் கடன் கொடுத்து வந்தார். நிலக்காரர்களுக்குள் எல்லைத் தகரார்கள் உண்டாகாதபடி ரெவினியூ சர்வேயிப்பார்டு மெண்டை நியமித்து தக்கபடி அளந்து கொடுத்த வந்த விலரத்தையும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சரியான ரெவினியூ ரிகார்டுகள் வைப்பித்து, கீதிசெய்து வந்ததாகவும், கணரா தேசத்தில் ஒரு ரிகார்டு ஸீர்தாமஸ் மன்றே பிரபுவுக்கு அகப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இந்த சென்னைராஜகாளியில் இருக்கும் இரயத்துவாரி வழக்கம் அல்லது குடியானவர்களை நேராகக் கவர்ன்மெண்டாருக்குக் கந்தாயத்தைச் செலுத்தும் வழக்கம். முதல் முதல் கிருஷ்ண தேவராயனு சாலத்தில் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்போது குடிகள் கட்டிய கந்தாயம் அதிக கொஞ்சமாக இருந்ததோடு, அந்தக் குறைந்த கந்தாயத்தையும், சிலத்தில் விளைவான மாகுலிலும், சிலவிடங்களில் ரொக்கமாகவும், சிலவிடங்களில் ஆதில் ஒரு பாகமாகவும், குடியானவர்களின் காலஸ்திக்குத் தக்கபடி வருத்தாமல் கஞல் செய்து வந்தார்கள். அந்தத் தரும் நியமனத்தை மகமதிய மன்னர் மாற்றி அதிக கந்தாயமாக்கிவிட்டார்கள். அன்றியும் காடுகளையும் புறம்போக்கு பூமிகளையும் குடிகளுக்கு இலவசமாகக் கொடுத்து அவ்விடங்களில் நன்செய், நந்தவனம், புன்செய், தோட்டங்களைச் செய்யச் செய்து திரவிய சகாயமும் செய்து வந்ததுடன், உள்நாட்டுக் கைத்தொழில் வந்ததகம் விருத்தியாகக் கைத்தொழிலாளிகளுக்கும், வந்ததகர்களுக்கும் வேண்டிய திரவிய சகாயமும், வசதிகளும் செய்து வந்தார்.

அவர்காலத்தில் பர்மா இலங்கை முதலான விடங்களிலிருந்துவரும் புலவித் திரத்தினங்கள் விற்பனைக்காக அந்த விஜயநகரத்தாருக்குத்தான் கொண்டு வரப்பட்டன. ஹாரமிஸ், தெயிலி முதலான விடங்களிலிருந்து நல்ல ஆணி முத்துகள் அங்கு வந்துக் கொண்டிருந்தன. சேனதேசத்திலிருந்தும், ஐரோப்பா, அலக்சாந்திரியா, டமாஸ்கஸ் முதலான விடங்களிலிருந்தும் பட்டுத் திணுகளும், சாயத்துணிகளும், ஏராளமாகக் கொண்டுவரப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டன. அன்றியும்,

கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு கீழ்சமுத்திக்கல்லையோரத்திலிருந்த பெரிய

பட்டணங்கள் ஸ்வாதினத்திலிருந்தபடியால், அப்படித் துன்பங்களுக்கு சிறை, ஸ்பிரிதா, இலங்கை, அரேபியா, மலபார், சுமேத்திரா, ஜாவா முதலான விடங்களிலிருந்து பல பொருள்களுடைய கப்பல்கள் சதா வந்து வியாபாரம் செய்துக்கொண்டிருந்தன. அப்படி பல நாடுகளிலிருந்து ஏராளமான சரக்குகளும் ஜனங்களும் கிருஷ்ணதேவராயலு ஸமஸ்தானத்துக்கு வந்துக்கொண்டிருந்ததில் ஜனத்தொகை அதிகரித்தபடியால், அக்காலதேச தந்தம்மனங்களைத் தழுவி, கர்னாடக சமஸ்தானத்தில் ஹைபிள், பெங்களூர், பல்லாரி, சிக்கபால்லாபுரம் முதலான அநேகப் பட்டணங்களைப் பதிதாக நியமித்தும், எதிரி ராஜாக்கள் தலை எடுத்து வராதபடி அநேக பலமான கோட்டைகளையும் கட்டுவித்தார். இம்மட்டுடோ! ஸமஸ்தானத்தில் பலவிடங்களில் பாடசாலைகளையும், தருமசாலைகளையும், வைத்தியசாலைகளையும், பிராமணர்களுக்கு அநேக அக்கிரஹாரங்களையும், வழிப்போக்கர்களுக்கு ருளங்கள், கிணறுகள், சாலைகள், சத்திரங்கள் முதலானவைகளையும், நியமித்திருந்ததுடன், தாம் பட்டாபிலேகம் பெற்றுக் கொண்டதினமேல் ஷஹிப்பியில் ஒரு பெரிய கோபுரத்தைக் கட்டிவைத்ததன்றியில், பின்னும் பல விடங்களில் அநேக கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டி அனைவர்களுக்கு மானியதர்மங்களைச் செய்வித்தும் வந்தார். விஜயநகரத்தை அடுத்த கிருஷ்ண புரத்தில் 1513-ல் ஒருவம் பிரபலமான கிருஷ்ணருடைய கோயிலையும், விஜயவிட்டலர் கோயிலையும் கட்டுவித்தன்றியில், காஞ்சிபுரத்திலிருக்கும் வரதராஜசுவாமி பெரிய கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டிவித்ததாக சாசன மிகுக்கிறது.

அவர் ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி முதலான விடங்களில் கோயில்களுக்குச் செய்த தருமங்கள் அந்தம். இப்படிப் பலவிதத்திலும் புகழ் பெற்று வந்ததனால் விஜயநகர ஸமஸ்தானம் உலகத்தில் ஒப்பற்ற ஸமஸ்தானமாகி அந்த விஜயநகரத்தில் சகல ஜாதிபாரும், சகலமதஸ்வர்களும், சகல வித்துவான்களும், கவிஞரும், சித்திரிகளும், சாஸ்திரிகளும், பூரணசுகமாகவும் சுதந்திரமாகவும் வாழ்ந்து வந்ததாக கி. பி. 1514-ம் வருஷம் போர்த்துக்கல்லில் இருந்து யாத்திரைக்காரராக வந்துப் பார்த்த (Barbosa) பார்போசா என்பவர் தமது யாத்திரைச் சரித்திரத்தில் எழுதி இருக்கிறார். கிருஷ்ணதேவராயலுடைய பிரபுத்துவம் இப்படி பலவிதத்திலும் பிரபலமானதற்குக் காரணமென்ன என்ற யோசிக்கையில் “உலகம் அறிவுடையார் மாட்டு” என்னுடைய முன்னோர் வாக்கியத்தின்படி, கிருஷ்ணதேவராயலு சமூகத்தில் சதா சமஸ்கிருத பண்டிதர்களும், ஷாஸ்திரங்களென்னும் எட்டு ஆந்திர வித்துவான்களும், அழக்கடி சந்தித்து, இராயலுக்கு இராஜதந்திராகி அறிவைபூட்டியும், அவரையும் ஓர் சிறந்த ஆந்திர கவியாக்கியும் வந்ததனால், அவர் காலத்தில் ஆந்திரபாஷை சீர்திருத்தப்பட்டு பூரணம் பெற்றது.

ஆந்திரப்பாஷைக்கு தெலுங்கு பாஷை என்ற பெயர் வந்த காரணம்.

ஆந்தரம் என்னும் பதத்துக்குப் பிரதிஷ்டை, பெருமை, மேன்மை என்ற பொருள் கொண்டபடியால், ஆந்திரர் என்றால் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்கள், பெருமை பெற்றவர்கள், மேன்மக்கள், உயர்த்தோர் என்றாகியபெயர்களால் பிரகாசித்து வந்தார்கள். அந்த ஆந்தரர் ஆதியில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை வழங்கி வந்தார்கள். பிறகு அந்தப்பாஷையின் சில பதங்களுக்கு இறுதியில் ே-மு. டு-லு, என்றாகி நறு அல்லது பிரத்தியங்கள் சேர, அது ஒரு புது பாஷை போலாகியது. அந்த ஆந்தரப்பாஷை ஒருகாலத்தில் கங்கைநதிமுதல் தென்னாடுகள் பலவற்றிலும் வழங்கிய தன்னியில் ஜாவா, சுமேத்திரா முதலான விடங்களிலும் பரவியிருந்தது. அது 1661-ம் வருஷம் இந்துதேசத்தில் (10,00,000) பத்துலக்ஷம் மைல் விலதிரணமுள்ள நாடுகளில், சுமார் 170,00,000 ஜனங்களால் வழங்கப்பட்டு வந்தது. அந்தப் பாஷைக்காரராகிய ஆந்திரருடைய சந்ததிகள் வடநாடுகளை விட்டுத் தஞ்சைநதேசத்தில் முதல் முதல் குடியேறிய இடத்திற்குத் திரிலிங்கம் என்று பெயர் திரிலிங்கம் என்றால் (1) ஸ்ரீகைலாசுவரம், (2) காளேசுவரம், (3) பீமேசுவரம், என்னும் மூன்று விடங்களில் சிவபெருமான் மல்லிகார்ச்சுனன், காலநாதன், பீமேசுவரன், என்ற மூப்பெயர்களால் மூன்று லிங்கங்களாக வமைந்து, அமரமூவிடங்களுக்கும் 'திரிலிங்கம்' என்று பிரபலமான பெயர் பெற்றுப் பிரகாசித்திற் படியால், அப்படிப் பிரகாசிக்கும் மூன்றுநாட்டெல்லைகளுக்குள் வந்து குடியேறிய ஆந்திரர்களுக்கு திரிலிங்கர் என்ற பெயரிட்டழைக்கப்பட்டுவர, அந்தத் திரிலிங்கர் எனும் வார்த்தையானது, நாளர வட்டத்தில் தெலுங்கர் என்று மருவியதனால், அந்தத் தெலுங்கர் வழங்கி வந்த பாஷைக்கும், தெலுகு, அல்லது தெலுகு, அல்லது தெலுங்கு என்று பிரசித்தியாகி விட்டது.

இம்மாதிரியாகவே பிரம்ம ஷத்திரியர்களுக்கு, ஆதியில் ஆரியர் அல்லது ஆரியர் என்று வழங்கிவந்த பட்டப் பெயர்களும் நாளாவட்டத்தில் ஐய, ஐயர் என்றும் ரஜ, என்ற பதம் ராய, ராயலு, என்று மாறிவிட்டதாகவும் தோன்றுகிறது. மேலும் வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளால் உண்டாக்கிய வித்தியா நகரத்துக்கு அநிபுதிகளானார்கள் வீரதீரவர்களாக இருந்தபடியால், அக்கரத்திற்கு விஜயநகரமென்று பெயருண்டாகியதாகத் தோற்றுகின்றது.

அந்த விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தாரால் முக்கியமாக கிருஷ்ணதேவராயலு தலத்தில் ஆந்தரப்பாஷை அதிகமாக ஸம்ஸ்தான, உதவியைப் பெற்று பிரகாசித்த தென்புது அருளுடைய சமூக விதவார்களால் வீளங்கும்.

அந்த ஆந்திரச்சமூக வித்துவான்கள் எவர்களெனில்.

1. அல்லகானி பெத்தன்ன-இவர் ஆது பாட்டி கணையில் பிறந்து,

தெலுங்கு பாஷைக்கு பிதாவைப்போன்ற பிரபல வித்துவான். இவர் மது சரித்திரம், ராமஸ்தவராஜியம், அத்தைதாந்தம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

2. 'பட்டோரீந்தி'—இவர் பட்டபள்ளியில் குடியிருந்தவர். வசனீத்திரம், ராசபூபாலிய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

3. 'முக்குதிம்மன்ன'—கன்னகரகுடி, பாசிஜாதா பஹாண முதலிய கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

4. 'பிங்குள துரன்ன'—இவர் ராகவபாண்டிய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

5. தெனாவிகாசியாகிய தெனாவி ராமலிங்கம், இவர் பண்ணோங்க விஜயம், பண்ணோங்க பஹாத்திய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

6. சீடேட் டிஸ்ட்ரிக்கு 'இராமபத்திரகவி'—இவர் இராமபுத்திய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

7. சங்கரகவி—இவர் பார்வதிமாலாஜி கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

8. துரிச்சுடி—இவர் அநேக வேடிக்கையான கவிதைப் பாடியவர்.

இப்படிப்பட்ட சுஷ்டகவிச்சிங்கங்களால் சூழப்பட்டிருந்த கிருஷ்ணதேவராயலும் மகாவித்வானென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ. ஆகவே அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலும் (1) ஆழத்தமால், (2) சுசுலகதாசார சாரசங்கிரகம், (3) சிங்காரரசமஞ்சரி முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினார். அன்றியும் விதேதமாகக் காலம் போக்க அச்சமஸ்தானத்தில் சந்திரகிரியில் பிறந்ததாகச் சொல்லும் 'தேவீனாலிராமகிருஷ்ண' னுமிருந்து வெரு ஆரம்பமான யுகிளால் இராயலைச் சந்தேஷபடையச் செய்துரைத்தார். அந்த தென்னாலாம கிருஷ்ணருடைய வேடிக்கையான கதைகளில் சிலதெலுங்கு தமிழ்ப் பாஷைகளிலும் அச்சிட்டிருப்பதுடன், மிஸ்டர் பண்டித நடேச சாஸ்கிரிகள் ஆங்கில பாஷையிலும் அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இவர்களுள்றியில் அக்காலத்தில் விஜயநகர சமஸ்தானம் களிங்கம், வேகி, விதார்பம், கோலருண்ட, பஸ்சமோத்திர கண்டம், தக்ஷண கண்டங்களாக விருந்தடியால் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் சில சிறந்த ஆந்திர வித்துவான் களிருந்தார்கள்.

அந்தக் கவிஞரூடைய
பெயரும்

இயற்றிய
தூ ல் க ளு ம்

களிங்கநாட்டில்.

அடிதம்சூரகவி
பூசபாடி தம்மபூபால்சுவி

கவிரஞ்சனம்
ஸ்ரீகிருஷ்ணவிஜயம்

வேகிதேசத்தில்.

குகிமஞ்சி திம்மகவி
ஏனுக் கண்ணகவி

ரகிஜன மனோபிராமம்
இராம விலாசம்

விதர்ப்பநாட்டில்.

ரெண்டேரங்கராஜரி

பாதுமதிபாணியம்

கனுபார்த்த அப்பயகவி—கவிராஜமனோஞ்சகி

பஸ்சிமோத்திர கண்டத்தில்

கெங்கடாசாரி—சமத்காமஞ்சரி

சாரங்கதம்மயம்—கைஜியத்திலாசம்

தக்ஷண கண்டத்தில்.

சேஷமுகேங்கடபதி—தாராசங்கம்

பண்டிபெத்தகிருஷ்ண கவி—பில்ஹணீயமு

சேயகருவேங்கடராஜகவி—விஜயவிலாசம் என்றதி கிரந்தங்களை இயற்
பிறார்கள்.

அத்தக் கவிளன்றியில் அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் சில ஆந்திர
கவிகள் இச்சமஸ்தானத்தாரால் பிரபலமானார்கள். அவர்களில் சிலரைமாத்நி
ரம் இவ்விடமாகட்டுவது அவசியமென்று எண்ணி எழுதுகிறோம்:—

1. நன்னையபட்டி—இவர் கி-பி-1180-ம் வருஷம் ஆந்திரர் காலத்தில்
கண்ணாநிஷி எழுதிய இலக்கணத்தைச் சுருக்கி எழுதியதுடன், தெலுங்கு
பாசரத்திலும் அந்நிக பாசம் பாடியவர். திக்கன்னசோமயாஜி அதைப்பூரணமாக்கி
கினார்.

2. அப்பகவி—இவர் 12-ம் நூற்றாண்டில் பிரகாசித்த மஹா இலக்கண
வித்துவான். இவரும் அநேக கிரந்தங்களை இயற்றினார். கிருஷ்ணதேவராய
நூக்குப் பிறகு வித்துவான்களைத் தக்கபடி ஆதரிப்பவர் இல்லை. ஆயினும் அவர்
காலத்திற்குப் பிறகு.

3. வேமலவாடாபிமன்ன—இவர் பகின்மூன்றாவது நூற்றாண்டிலிருந்த
வராகத் தெரியவருகிறது. இவர் ஆந்திரசந்தம் எனனும் யாப்பிலக்கணத்தை
இயற்றினார்.

4. கோதலபதி நுமன்ன—இவர் விஜயநகரத்து ஓர் ஆந்திரராஜர் கால
த்தில் சுமார் 200-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர், மிருத்தியுன்னைய
விவாசத்தைக் கவியாகபாடியவர். இந்நாடகத்தில் மரணத்தை வெல்லும்
விதத்தைப்பற்றியதாலும் சிவபெருமான், பார்வதியாரும் கங்கையை விவா
கம், செழித் சங்குகிண்டாங்கி இருக்கின்றன.

5. அத்தம் நுமன்ன—இவர் சுமார் 180 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர்.
இவர் ஆங்கிலேசருக்கு என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றினார்.

6. இரத்தபன்னி சோழப்ப—இவர் 150 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர்
இவர் அனகபல்லி இராஜா சமூக வித்கானக விருத்த ஸ்ரீகிருஷ்ண ருக்மணி
புத்திரானைய பிரதியுன்னஜனதமாகிய "பிரதியுன்னேதயம்" என்னும் நாடகத்
தையும், மேற்படி பிரத்தியுன்னனுக்கு உருக்மாவதியை விவாகம் செய்ததை
யை "உருக்மாவதி பாரினியாயம்" என்னும் கிரந்தத்தையும் இயற்றினார்.

7. **பொய்காய் நல்லகாமேசுவரம்**—இவர் சுமார் 180 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் 'கல்பனா கல்பமஞ்சரி' என்னும் ஸ்ரீராமருடைய புரட்டுரை அஜமஹாராஜர் இத்தமதி என்னும் ஸ்திரீயை விவாஹம் செய்த சங்கதியைக் காவியமாகவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கீர்வாணமாக நின்ற இடைச்சூயின் சீலை யைத் திருடியதை 'கோபிகஜனமுத்த வஸ்திராபஹாணபாலின் பாலிலீசு தால ஹரி' என்னும் காவியத்தையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சுதந்தாவை விவாஹம் செய்ததைத் 'சுதந்த கலியாணம்' என்ற கிரந்தத்தையும் இயற்றினார்.

8. **சக்துராஜலக்ஷுமி நரசி**—இவர் சுமார் 130 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். சிவபார்வதி கலியாணமாகிய ராகவிரினியம், பன்னரூபி, பீம கோதண்டராம சதகம், விசேஷாந்திரம், என்னும் அகராதி ஆகியங்களை இயற்றினார்.

9. **காகரபார்த்தி பக்துருடு**—இவர் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் சத்தியபாமா கிருஷ்ண சம்வாதம், என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றினார்.

10. **குநநந்தி நரசிம்மடு**—இவர் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் சிறந்த அஷ்டாவதானி.

11. **நடமிண்டி சர்வமங்கலோஸ்வா சாஸ்திரி**—இவர் விஜயநகர சமஸ்தானசமஸ்கிருத வித்துவான், தெலுங்கிலும் பிடினார். இவரைக் காஜிநாசகதார மென்று சொல்லுவார்கள். இவர் சமுஸ்கிருத நாமாவளி என்ற இலக்கண கிரந்தத்தை இயற்றினார்.

12. **ஜயகிரீ சராபகவி**—இவரும் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் யாதவராஜபாண்டவியம் என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றினார். இத்தக் கிரந்தத்தின் ஒவ்வொரு காங்கியமும் கிருஷ்ணர், இராமர், பாண்டவர் என்னும் மூவர் பொருளடங்கியிருக்கின்றது.

13. **பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாசாசாரி**—இவரும் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் சமஸ்கிருதத்திலும் வித்துவான். இவர், விஸ்வகுணதரிசனம் என்னும் கிரந்தத்தை ஸமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தார்.

14. **பரவஸ்து இரங்காசாரி**—இவர் மேற்படியார் குமாரர். இவர் ஸப்தார்த்தசரவணம் என்னும் அகராதியை எழுதினவர்.

15. **ஸ்ரீ பாதகாலமய்ய சாஸ்திரி**—இவர் கவுசலியோபாகியானவர், இராம கிருஷ்ணோபாகியானம் என்னும் கிரந்தங்களை இயற்றினார்.

16. **இவர்களைத் தவிர சில்லறைக் கவிகள் ஜனீதா ரயின் நாடகங்களை எழுதினார்கள்.**

17. **வேமன்ன**—இவர் 16-வது நூற்றாண்டில் பிரகாசித்த வேதாந்த வித்துவான். இவர் சுமார் 2000-பத்தியங்களில் இத்தேசத்து தரிசனத்தினை நிகழ்த்த ஸமத்த நிகழ்வுகளையும் வேதாந்த விஷயங்களைவகையும் பரிந்துரை

இதில் இப்படி நேதார்தியானதற்கு பலர் பலகதைகள் சொல்லுவதண்டு. இவர் கொண்டவிலேயில் பிறந்தவர்.

இராவ்பஹதூர் வீரேசலிங்கம் பந்துலு அவர்களுடைய ஆந்திரகவி
கள் சரித்திர கிரந்தத்தில் அடியில்கண்ட வித்வான்கள் ஆந்திர
தேசங்களில் பிரகாசித்ததாகப் பதிப்பித்திருக்கிறார்.

முதல்பாகம் -பூர்வகவிகள்.

(1) ஈன்னையப்பட்டு, (2) திக்சன்ன சோமயாஜி, (3) ஏராயிரகாடரா (4) பாசுனாபல்லன்ன, (5) இரங்கநாதடு, (6) பாஷ்காடு, (7) காசிவிடுனா விட்
டலா ஜு (8) அதர்வனாசரியடு, (9) தேசன்ன, (10) மாரன்ன, (11) புருல
ருரு கிச்சாமநாதடு, (12) மஞ்சன்ன, (13) வினைக்காட்ட பெத்தன்ன, (14)
மடகிரசன்ன, (15) வேமலகாடி பீயகவி, (16) ரசன்ன சோமுடு, (17)
ஸ்ரீநாதடு, (18) பம்மரபோதராஜு, (19) ஆத்தமாரியடு, (20) ஜசயகவி, (21)
பில்லவமாரி பிரிவீரன்ன, (22) பிரவுடகவிமல்லன்ன எண்பார்களாம்.

இரண்டாம்பாகம்-மத்தியகாலத்து கவிகள்.

(1) கந்திமல்லைய்ய, (2) கண்டிசுங்கய்ய, (3) கிருஷ்ணதேவராயலு, (4)
அல்லகாளி பெத்தன்ன, (5) தூர்ஜடகவி, (6) தாளபாக சின்னன்ன, (7) சங்
குல கரசிம்மகவி, (8) வெண்ணலசண்டி ருன்ன, (9) காசேசுவரப்ப, (10) பாஷ்
காரபந்துலு (11) பைச்சராஜு, (12) வெங்கடநாதகவி, (13) தூபருண்ட நா
ராயணகவி, (14) ஜபலராஜு, (15) இராமபதருடு, (16) வெல்லகந்தாதம்
பட்டி, (17) குமரமல்லடு, (18) பீடுபர்த்தி சோடநாபுடு, (19) பீடுபாதிபகவ
கவி, (20) கோடி சுவராமய்யர், (21) குமாரதூர்ஜடி, (22) தே னூரிகோனேரி
கவி, (23) பிங்கன குரியாராயடு, (24) தத்தங்கிக்கத்தரகவி, (25) மொன்னு
கண்டிசெல்லசன்ன, (26) இராமராஜபூஷணடு, (27) மல்லபெட்டி, (28)
இராமராஜாங்கப்பராஜு (29) மல்ல அந்த பூபாலடு, (30) ஏரன்ன, (31)
கஜரன்லீரகாபகவி, (32) தெனாலாமகிருஷ்ணடு, (33) தாளபாகதிருக்கை
கடநாதடு, (34) இராமசுப் கேங்கடபதி, (35) தரிகொப்பமல்லன்ன, (36) சரி
தெண்ட ராயன்ன, (37) சாரங்க தம்பய்ய, (38) தாசாராமகவி, (39) சென்
னாராஜு, (40) சென்னலிஅன்னய்ய, (41) சுவரமு சின்னநாராயண கய்ய
டு, (42) தராமவெங்கடபதி, (43) சித்திரகவி பெத்தன்ன, (44) யாதவா
யாதியகவி, (45) கஞ்சாவிரைய்ய, (46) ஏவகசிபாலசிரவதி, (47) முத்த
தாராஜு, (48) சாமின்ன, (49) விங்குமுருண்ட ராமகவி, (50) விங்குமுருண்ட
கவி, (51) சென்னேக்காராஜு, (52) சிங்கநாதிக்கெக்காடசாமிடு, (53)

சோமகர வெங்கடகவி, (54) இராஜலிங்ககவி, (55) சித்திரகவிமணகவி, (56) அந்துருவ வெங்கய்ய, (57) காகனூரி அப்பகவி என்பவர்களாம்.

மூன்றாம்பாகம்-பிற்காலத்து (தற்காலத்து) கவிகள்.

(1) ஹரிபட்டு, (2) ஒட்டயூரி பெத்தப்ப, (3) காகமாளி மூத்தி, (4) வேணா தூர்ப்பல் லிசுவராதகவி, (5) நாதகவி குன்ன, (6) சமுதவெங்கட கிருஷ்ணப்பராம, (7) நேரசனூரி வெங்கடபதி, (8) பம்பிமாரி வெங்கடபதி, (9) வெலகபூர கிருஷ்ணைய்ய, (10) சேஷமுவெங்கடபதி, (11) கூரம்பசிதம்ம, கவி, (12) பக்கலிங்கவீரபதிரகவி, (13) கூசும்பெருக்கவி, (14) கோவில் கோப ராஜு, (15) பக்கடிசால சீனிவாச கவி, (16) தீவிரபண்ணகவி, (17) கோரேரி வெங்கடாசலகவி, (18) ஏனுசலகாமணகவி, (19) செல்லூரி வீரபாகவகவி, (20) நஞ்சராஜு கோடி வெங்கடராம, (22) சமுதமுருககவி, (23) மங்கள கிர் அந்தக்கவி, (24) கணபர்த்த அப்பராமக நாயக, (25) கணுத பெத்தண்ண சோமபாஜி, (26) கந்துருத்தி வெங்கடாசலகவி, (27) சதுருபல்லப்பவானிசங் கர, (28) தூர்தம வெங்கடராம, (29) மஜ்புரோயலிங்கமு, (30) மரி கண்டி சிக்கராஜராம, (31) முத்துபள்ளி கங்கடிபாபராஜு, (32) புஷ்பகிரி திம்மண்ண, (33) தரணி தீதவலராமமந்திரி, (34) சித்திக் கவி காராயணகவி, (35) கன்னூரி ரங்ககவி, (36) ஆலூரி குப்பண்ணகவி, (37) பிங்களி எல்லாராம, (38) இந்த குண்ட கோதண்ட ராமகவி, (39) ஸம்பமாயண்ண, (40) வெவி தண்ண வெங்கடபதி, (41) பட்டமெட்ட சரணபதி சோமபாஜி, (42) அரேரி பிச்சைய்ய, (43) தக்கணபாடி லங்காண்ண, (44) குடபாடி கோதண்டபணி, (45) மல்லவரபுமாலைசுவர, (46) சிந்தலபள்ளி வீரராகவ, (47) ரேய்சரஸ்வாதவ ராம, (48) அணிபாதி கணபதிதேவ, (49) வெங்கடாசாரிய, (50) விங்க கவிங்ககவி, (51) அங்கர நரசிம்மகவி, (52) சிரிபிரகடதர்மநாமாதிபு, (53) கணபுரபுவெங்கடகவி, (54) வேழமண்ணித்ததேஜி, (55) குடார வெங்கட தாசகவி, (56) காகனூரி ச்ருஷணைய்ய, (56) வெங்கடாசாரிய, (57) மல்லம் பல்லி நாசபூலணகவி, (58) சித்திரகவிசங்காரராம, (59) ரெனூர் வெங்க டாசாரிய, (60) போசிராஜு வீரண்ண, (61) ஜபதாராஜு, (62) நாராயண கவி, (63) கவின தாஸகட்டிகவி, (64) செத்தலம் மிருததஞ்சய, (65) கிரு மல புத்தபட்டணபு வெங்கடாசாரிய, (66) சுகசனேனி நாமய்யகவி, (67) கொண்டமருகு புருஷோத்தம, (68) காகனூரிசேஷபூதி, (69) வீண் முலகூரீபதி, (70) வேமனாரபுலகங்கமேகசராதிக, (71) மூர்ப்பாடிபுச்சண்ண தாஸ்கரி, (72) பாலவேகரிசுதரீபதி, (73) மாதங்கத்திரி, (74) கோபாலகாசிங் கய்ய, (75) கிருஷ்ண வெங்கடராமணகவி, (76) ச்ருஷணைய்ய, (77) கங்கனூரி நரசிம்மகவி, (78) செங்கத்தி குன்ன, (79) பத்தபூதி கிருஷ்ணைய்ய, (80) பகவராஜு சேஷந்ருதி, (81) மாதாரபுரபுராமாதிபு, (82) குருஷ்ணராஜ கவி, (83) சென்னேரி கோபனூரி, (84) பக்கலிங்க, (85) செல்லப்

(87) கிடைபிரபுவு, (88) முப் பிராலகம்புராயகலி, (89) பிரயாக்களேகலிகலி, (90) அந்தாராயு, (91) பைலிகலி, (92) அதுமருத்திரனாயு, (93) தாமரபலலி திம்மய்ய, (94) நாரண்குரண்க, (95) போரேரி பெத்ததாமத்யு, (96) இராமாஜலெ கொண்ட பட்டு, (97) மாயகலி, (98) பரசுராமபநதுலு விங்கலாப்தி, (99) பரசுராம பந்துலு ராமலாத்தி, (100) கோபுர கொண்டநாரயு, (101) வாசுதேவ யோசி, (102) கண்ணநரசிம்மகலி, (103) போதன்ன, (104) பெனுபல்லபாப லுத்தியு, (105) சதுஷல சோமலிங்கய்ய, (106) ஸ்ரீகரமல்லே வெங்கட சாமி, (107) ஓரகண்டி சோமசேகரகலி, (108) முடும்பிவெங்கடேசராயு, (109) அக்ஷணபல்லி நரசிம்மலகலி, (110) பைடிபாடி வெங்கட நரசிம்மகலி, (111) கொடிகலபுடி வெங்கட கிருஷ்ணகலி, (112) கரகரபந்தி கிருஷ்ணகலி, (113) கிருஷ்ணய்ய, (114) தரிக்காண்ட வெங்கட, (115) பிண்டி-பிரோலி லக்ஷ்மண்ண, (116) அல்லமராஜ ராம கிருஷ்ண, (117) கரகரபந்தியுசி பாதகல, (118) கிஷ்டி கிருஷ்ணமூத்திகலி, (119) மந்திரபிரகாடகூரிப பிர காதகலி, (120) பத்தி வெங்கட நரசய்ய, (121) வேலபுரி வெங்கடேசுவரகலி, (122) திருமல புக்க பட்டண திருமல சின்ன தாதாசாயலு, (123) மடபூசி நரசம்மாசாரியலு, (124) கோடமராஜ ந கய்ய, (125) கராலபாடி ரங்கமய கபகலி, (126) திராகராஜமொதலி, (127) ஒகாலபாடிதகலி, (128) நடகு ஹாராமனகலி, (129) மடபூசி வெங்கடாசாரி, (130) பெனுமச்சி பச்சிராஜு, (131) மண்டபாக பார்வதிகலி, (132) சதியாலு பாகவதகலி, (133) குருவ தாஜகலி, (134) அலலமராஜு சுபிரமணியகலி, (135) கோபிராதமு வெங் கடகலி, (136) வீரேசலிங்கு முதலாணலர்களே அகாருடைய சரித்திரங் களை அறிப விரும்பு வோர் அந்த ஆத்திர கலி சரித்திர புத்தகத்தைப்படித்துப் புரக்கலாம்.

கிருஷ்ணதேவராயலு இயற்றிய கிரந்தங்களைப் பற்றி விஷ்ணுசித்தியமெனும் கிரந்தத்தில் அடியில்கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நீ. பவிசுநேய்யேசுவர பாவீசம் பீக்ஷரஸீக ராசன மஹாலீச கலித்ரஃ ஹவத்யவத்யுபேவதிருக: ஷெபிவிசத்யா வத்யாபிரி ஸம்யு: | குருதிருகாஸம் ஸம்யு: | லேஷ்யுசூர்யு நகல கஹ ஸாஸனாசுமாயு ஸ்ரீபுஷ்புடயு விமய்யுரபிவிஷிஸூகந் ஸ்ரீபுஷ்புடயு விமய்யுரபிவிஷிஸூகந் ஸ்ரீபுஷ்புடயு விமய்யுரபிவிஷிஸூகந் ஸ்ரீபுஷ்புடயு விமய்யுரபிவிஷிஸூகந்

சுருஷ்யதேவராயனாம்பி ருஷ்யதேவராயனாம்பி
 ஧்யம் ஐயம் நாகேந்திர விரட்டி மகாமகமயம்மா.

இந்த பத்தியத்தினால் அவருடைய கல்வியின் பெருமை பிரதிபலிப்பதாகும். அன்றியும் இருஷ்ணதேவராயனுக்கு முன்னிருந்த ஆந்திரகவிகல் டாக் இரா மாடண பாகவதாதி புராதன கிரந்தங்களை மொழிபெயர்ப்பாக ஆந்திரபாஸையிலும் இயற்றினார்களேயன்றி வேளை கிரந்தங்களை இயற்றினார்களில்லை. ஆகவே, காலதேசவந்த மாணங்களைத்தழுவி சமயோசிதமாக நூதன (Novel) கிரந்தங்களை இயற்ற இருஷ்ணதேவராயனு தூண்கோலாக இருந்து அநேகப் புது புத்தகங்களை எழுதி பிரபலமாக்கிவித்தார். அன்று முதல் ஆந்திரபாஷைக்கு உச்சாகமும், உயர்வும் அதிகரித்தன.

இராயலு ஸம்ஸ்தானம் தஞ்ணத்தில் சுந்திரகிரிஸ்ல் ஸ்தாபித்தபேரது பெத்தன்ன, போதன்ன, கவிசூட்டி முதலான வித்துவான்கள் பிரகாசித்த துன்றியில், பிறகு ஆங்காங்கு சில சிலலரை வித்துவான்கள் ஐனித்துப்பிரகாசித்த தார்கள், இ. பி. 1806-ஹு தெலுங்கு பாஷைக்கு முதல் முதல் அச்செழுத்தண்டாக்கப்பட்டு 1835-ஹு சில காவியங்கள் அச்சிட்டப்பட்டன. தேட்டையான இந்தத் தெலுங்கு பாஷையைப்பெரும்பான்மையான வடகாடு மாயமொர்கள் இப்போதும் வழங்கி வருகின்றனர்.

இப்படி இருஷ்ணதேவராயலும் கல்வியறிவினாலும் கிறந்த சுக்கிரவர்த்தியாகா விருந்ததன்றியில் தெவ்வெக்கத்தியினாலும், அநேக தரும கைங்கரியங்களினாலும் கிறந்த விளங்கியதாகச் சரித்திரம் சொல்லுகிறது. அந்நாது அவரது அரண்மனையில் சதா 108 சதுர்வேத பாடகர்களான பிரமணப் பண்டிதர்கள் சதா வேதங்களைப்பாடிக்கொண்டே யிருப்பர். அவரது வீட்டு இராச புரேய ஹிதர்களான “அரங்கநாத தீக்ஷிதர், சிவதீக்ஷிதர் அடிக்கடி அரண்மனையில் வரஜு பேயாதி யாகங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பர்.

இருஷ்ணதேவராயலு வைணவ மதசித்தாந்த விசிஷ்டாத்தவைதியாணையால், அகர் ஸம்ஸ்தானத்து மகர் வித்துவ தத்துவ சிகாகமணியாயிய “வேதாந்த தேசிகர்” என்னும் தாதாசாரியார் ராயலுக்குக் குலகுருவாகவிருந்த சடகோபர் முதலானவர்களுடைய பாசுரங்களைத் தத்துவார்த்த நீதியாகப் போதித்துவந்தார். இம்மட்டோ, இத்துமதத்துக்கு விரோதிகளான கிறிஸ்த மக்கதாதி மதாசாரிகளும் ஸம்ஸ்தானத்தின் அங்கத்தினராகவிருந்து அவரவர் மதங்களிவிருக்கும் சத்தியங்களைச் சொல்லிவந்தார்கள். ஆகவே அக்காலத்தில் வீஜய நகரம் சகலமதஸ்தர்களும் சமரசமாக வாழ்ந்துவரும் சந்திர ஸம்ஸ்தானமாகப் பிரகாசித்தது.

இருவ்னதேவராயலுடைய ஸமஸ்தான வைபவம்.

ஐரோப்பாண்ட்னாசன் சார்ந்த பிரீத் தாசுந்தேசத்தில் வந்ததொரு ராஜ்ய டாமிங்கோஸ் ப்ரியம்சு டன்டர் (Damingos Pars) ந. 19. 1520-1522 ஆண்டு ஸ்ரீ இருவ்னதேவராயலுடைய சமஸ்தான வைபவங்களை நேரில் வந்தப் பார்த்து தாது அதிகாரக்கு ஏழுதினு பி. சந்தித் தைத் மேஸ்டர் சுவேல் ஸார்ன் அந்தச் சரித்திரத்தன் சுயஸ்தலிகீதநீதேசீ சர்பாதித்து அங் கியாஸவையில் பொழிபெயர்ந்த தமது பர்காட்டன் வாய்பர் என்னும் விஜய நகரத்தீரம் 286 முதல் 290-ம் பக்கங்களின்பதிப்பித்திருக்கிற சங்கதி களின் சங்கொமொறு.

ஸ்ரீ நரசிம்மராயலுடைய ஸமஸ்தானம் வடக்கே பீஜப்பூர், கோலருண்டா முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையில் பரவி இருந்ததாவது, அச்சற்கு ழுன்ற பக்கங்களிலும் அண்ட சமுத்திரங்களும், அச்சமுத்திரகரைத் தாரங் களில் வந்ததொரு ஸ்ரீசெய்ய வசதியான கரைத்துடைப்பட்ட னுள்ளிருந்த தாவது, உள்நாடுகளில் பிரம்மாண்ட பருவத் பிரதேசங்களு மனைகளும், குளங்களும், காடுகளும், நதிகளும் குளங்களும் வசதியாக அமைந்து இருந்த தனால், கஞ்சைப் புஞ்சை முதலான நாலாங்கைத்தானியங்களும், சென்னை, சமுதமா பலாமுதலான தோப்புக்களும் பயிர் செய்யப்பட்டும் அன்றின் பரவின பிரதி லென்ளிக்கிறுமாதோரும் கடும் சங்கைகளுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு விற்றனச்செய்து விடுவதாவது; அந்தச் சங்கைக்குவிருந்த ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியில் தான் விற்றனைக்குக் கொண்டுவந்த 300 குதிரைகளை நிறுத்தி இருந்ததாவது, இந்த ஸமஸ்தானத்தில் உதித்த வரும் ஆண், பெண் பிரம் மஸர்கள் அதிக அழகுள்ளவர்களாகவும், படித்தவர்களாகவும் பத்தியூஜ்யளில் அதிக சிறந்ததயுள்ளவர்களாகவும், பொதுமாக பிரஜைகள் பலக பன்ன ருடைய பயமற்று வாதரிமமாயும் அக்கியோனியமாயும், சந்தாஷமாயும் இருந்ததாவது.

தாம் விஜயநகரத்தக்குப்போரும் போது இடையில் தார்வாரில் தங்கிப் போனதாவது, அங்கு அழகான கோயில்களும், அமைகளுக்குள் அநேக விகிர கங்ஙனவைத்து பிரதிதினமும் பிரம்மணிகள் வந்து பூஜைசெய்துக்கொண் டும் தாசிப்பொண்கள் அழகான ஆடையாபரணங்களை அணித்து வந்து ஐடி பாடியதாவது, அந்ததாரவாருக்கு 18லீக தூரத்திலுள்ள விஜயநகரத்தக்குப் போனதில், அது 24 லீக விஸ்திரணமுள்ளதாயும் நான்குப் பக்கங்களிலும் மலைகளால் சூழப்பட்டதாயும், அப்படி சூழப்பட்டிருந்த விஜயநகரகோட்டை கருங்கற்களால் கட்டப்பட்ட உன்னதமான மதில் சுற்றளாலும், கோயில் சிகா புரங்களாலும் கட்டப்பட்டும் காசல் கழியன்றி வேறுபழிசுற்றதாயும், நக ரைச் சுற்றி இருக்கும் மலைகளுக்கும் கோட்டையின்மதில் சுற்றளக்கும் இடை யில் அநேக குளங்களும் வாய்க்கால்களும் கெட்டப் பட்டிருப்பதாயும் அவற்

நின் தண்ணீரால் தென்னை மர முதலான தோப்புகளையும் புஷ்பதோட்டங் களையும், சிங்கார ஷட்யினன்களையுமுடையதாய் இருப்பதாகவும்;

° இந்த ஸமஸ்தானத்தில் பெரும்பான்மையோர் பிராமணர்களாகவும், ஸமஸ்தானத்தின் பெரும்பான்மையான காரியங்களை அவர்கள் நடத்திவருவ தாகவும்,—

இந்த லிஜயநகர் இராஜன் மத்தியதர உயரமும், அழகமைந்த உருவமும், சற்றுத் துலித்த தேகமும், அம்மைத் தழும்புள்ள முகமும், தரும கிர்ந்தபு, முடையவராய் இருந்த தாகவும்,—

இவர் அதிகாரத்திற்குள் அநேக ராஜராஜர்கள் அடங்கி ஆண்டு வந்ததாக வும், 12 மனைவிகளை உடையவராயும் அவர்களில் 3 பெயர் பட்டமலிவின்களா யும், அவர்களில் சிலர்ஒரிசா, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் முதலானமன்னர்களுடைய குமாரத்தின்களாயும், ஒருவர் தனது பாலிய சிநேகதியாயும் இருந்ததாகவும்; அந்த மனைவிகள் ஓய்வொருவருக்கும் தனித்தனையான வீடுவாசல்களையும், வேலைக்காரி களையும் உடையவர்களாயும்; பொன்மயமாயும் இரத்தினமயமாயும், ஜிவவலித் தும் ஆடையாபரணங்களை உடையவர்களாயும், அவர்களைப்பாதுகாக்க அநேக கோஷாப்பெண்டிகளும், கோஜாக்களும் உருவியகத்தி கட்டாரிகளோடு நின்று காவல்காத்து வந்ததாயும், இராஜஸ்தானிகள் வெளியில் போக்குவரத்து செய்ய அநேக அழகான மூடுப்பல்லக்குகளும், அவைகளைத் தூக்கி கொண்டுப்போக பெண் சிவிலைகளும், பெண்மெய்காப்புகளும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகவும்; இந்த அந்தபுரஸ்தானிகளைப் பாதுகாக்க 12000 பெண்வேலைக்காரிகளிருந்ததா யும், அவர்களில் சிலர் மலல்யுத்தம், விலலுயுத்தம், சங்கீதம், சட்ட நியாயங்கள் தெரிந்தவர்களாயும் இருந்த பெண்டிகளுக்குள் நடக்கும் சண்டைச் சச்சரவு களை விசாரித்து நீதிசெலுத்தி வந்ததாகவும்;—

கீருஷ்ணதேவராயலு பெரும்பாலும் அண்மனையில் வீரதீரர்களாலும், கோஜாக்களாலும் சூழப்பட்டிருந்ததாயும், தாம் விரும்பியமனைவியைப் பற்றி முதலில் கோஜாக்களிடம் சொல்லிவனுப்ப, அவர்களோய் கோஷாபெண் காவல் காரிகளிடம் சொல்ல, விரும்பியமனைவி மூடுபல்லக்கில் ஒருவதாகவும், இராயலு வெண்பட்டில் ரோஜாமுதலான சரிகைச் சித்திர வேலைப்பாடுக் ளுள்ள வேஷ்டிகளைத் தரிக்கிறவராயும், கழுத்தில் வஜ்ஜிரவையே மணிமாலை களைத் தரிக்கிறவராயும்; அவரை தரிசிக்கவரும் பிரபுக்களையும் ஏனையாநை யும் தக்க மரியாதையுடன் கவுரவப்படுத்தி உபசரித்து அவர்கள் திரும் பிப் போகும் போது, சால்வை முதலான துணிமணிகளைக் கொடுத்த மரியா டைச் செய்த அனுப்பவதாகவும், இராயலு அதிக விடியற்காலத்தில் எழுந் திருநீது குல்தி முதலான கசரத்துக்களை கட்டாயமாகச் செய்தவந்ததாகவும், இவர் சொந்த உபயோகத்துக்கு 800 யானைகளையும், 500 குதிரைகளையும் வைத்திருப்பதாகவும், அவர் வருமானத்திற்கே கணக்குச் சொல்லிமுடியா தென்றும் எழுதி இருப்பதோடு, ஸமஸ்தானத்திலு நடக்கும் தசாராபண்டினை

மீல் மல்லக ஐட்டிகள் செய்யும் குஸ்திகளையும், தாசிகளாகும் அழகையும்
பூணுண்ணை செய்யும் விநோதங்களைப் பற்றியும், பலனிலைபலங்களைப் பற்றியும்
பிரபலமாக எழுதி இருக்கிறார்.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய விஜயத்தைப் பற்றி
மதுசூரித்திரம், பாரிஜாத பஹரணத்தில் பின்வருகிறபடி
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ச|| மூனுகூனி கும்பவிதி கடை மூடதருடருடா கృష్ணபந்தனா ।
சுநசிஜானிந் ஜயிஞ்செநதிமாநுஷமே சரசேந்திரா கృష్ணராய
நృபதீஷ்டவிதி கடைநாஹவ ஹரிவ்ருதாஹத நந்தனுடக
பீரதருட கருணாமலிகாசெ ஜகத்ப்ரீதிந்

ச. நெலகூனி கృష్ணராயதரணீ விஹுடத்குலஹுமி பாஸுதீகல
சநெதிரிஹாஸ்திகரகூண்டதது லுசகம்புஹாஸுலெ மௌசினிசீக
கூடிநசமக்ர யசீஷசநம்பு கஹிதாவலவகசேசெ ஹாஸினி
வசீஷிஹிஜாஹு காலசீர்புந்.

சீ. ஷடயாட்ரிவீக சத்யுத்தி ஸாதிஞ்செ விநுஷ்ட மாஹமாந்ரந
ஹரிஞ்செ | கூஹு லெதரம் கும்பவிதி கலிஞ்செ ஜெல்லுமகும்ப
யஞ்செல்லுஜெசீசெ | வேலுஹகும்பநுத்யுத்தி ஹங்கமசேசெ ஜல்லி
வ்லெநமக்ரகீகீ கூலெகினுச மீஸநநந்த | லிசுக்ரிமகடகசேசெ
கம்புமெல்லு க்ரகீகீ-ந கதலெ லலநிகாயமூ காலமூஹுல
நடஞ்சு || கலகமூநு நிகநநுநு நுத்குலமஹிசுடநுதிந
மூநு நெலுநெவ்விநிசீ நந்தது | ராஜமாந்ரஞ்செ ஸ்ரீகృஷ்ணராய
விஹுது, ஹரிஜாதாஹ ஹாஸமூ.

இன்னும் பலதிரந்தங்களில் பலவிதமாகப் புத்திபூர்வ எழுதிப் பதிப்பிக்கப் பட்
டிருக்கிறது.

இப்படி இருஷ்ணதேவராயலு ஜகதீசுவரனுடைய அருவாக்கும், ஜன சமூக சேஷமத்தக்கும் பாடுபட்டு உழைத்தவந்த சங்கதிக்கு, அறால் செய்த தரும் கைங்கரிய சிலாசாசனங்களே டோதுமான நிதர்சனங்களாகும்.

அவைகளில் சில எவையெனில்:—

சாசனங்களுக்கும் குடங்கள்.

சாலிலாகன சகம்.

பல்லாரி-விஜயநகரம்.	1432—ஒரு
இருஷ்ணத்தில்லா-சிடுமுக்கலகம்.	"
கர்ணால், பால்காலம்.	"
பல்லாரி, பாடபுரம்.	"
காஞ்சிபுரம், செங்கற்பட்டு.	1433 "
பல்லாரி, காஞ்சிபுரம்.	1434 "
" "	1435 "
விஜயநகரம்.	1436 "
பல்லாரி, சங்கலபுரம்.	"
காஞ்சி, செங்கற்பட்டு.	1437 "
பெங்காம், ஊரகல்.	1438 "
கெல்லூர் சு.	"
இருஷ்ண, அவராவதி.	"
பல்லாரி, விஜயநகரம்.	1439 "
தென்னாற்காடு, திருவண்ணாமலை	"
இருஷ்ண, மோடேர்.	"
காஞ்சி, செங்கற்பட்டு, மதுரை	"
அஹோபிலம், ஸ்ரீசைலம், கெடும்புரம்.	"
செங்கற்பட்டு, ஏறமபட்டிபாளையம்	1440 "
இருஷ்ண, பெஹவாடா.	1441 "
பூட்டல்வீடு, சேஜரல், பாபட்டலா	1441 "
ஸ்ரீகாகுளம், காகாளி, கொண்ட	
காவூரு, தர்க்கி, இருக்கழிகுன்றம்	
காஞ்சிபுரம், காதம்பாக்கம்.	
கெல்லூரு, காலுயர், கட்டாலி	1442 "
தென் ஆற்காடு, அண்ணிடாணார்	1443 "
மதுரை, பழனி, திண்டுக்கல்,	"
விஜயநகரம், மங்களபுரி, பல்லாரி, இருஷ்ண.	"

நெல்லூர், கோட்டின்னே, யில்லபுரம்,

1444

கந்தூரி, கட்டப்ப, அந்தத்த

பாகரம், நெல்லூர், நீஞர்

மைசூர், சிலமெர்க்க, சிமோகா

1445

சுக்லப்பாடு, நெல்லூர், நிரஞ்சனூர்

1446

கிருஷ்ணா, கொண்டலீடு

1447

கட்டப்ப, கத்தரகாண்டே

1448

குடிமல்லி, பல்லாரி

1449

காஞ்சி, செங்கல்பட்டு, விருஞ்சிபுரம்,

1450

காஞ்சி, கர்ணூல், பாலேம், விஜயபுரம்

1452

திருவண்ணாமலை, ரங்கராயணி

1453

கொண்ட, சங்கலபுரம், பட்டுர், கண்டபல்லி, இ-பி. 1509-1510 1512, 1513 1514, 1515 1518-14 வருஷங்கள் விரிஞ்சிபுரம் கோயில் 1513ல் 20 சப்டம் பர்-சங்கலபுரம் 1522-23 1527, 28 1529 எப்ரல் 23ல் உகிர நரசிம்மர் கோயிலிலும் சிம்மாசலம் முதலான விடங்களில் இருக்கின்றன—

இன்னும் இவ்விதமாகவே தென்னாற்காசியில் அனேக தரும சாசனங்கள் கண்டிருக்கின்றன. இத்தியாதி சாசனங்களினால் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய சமஸ்தானம் வடக்கே ஸ்ரீஹ முதல், தெற்கே இலங்கைவரையில் பரத்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இப்படி விஸ்தரணத்தில் பரவி இருந்த இவ்வளவு பெரிய சமஸ்தானத்தை ஒரே ராயனு விஜயநகரத்திலிருந்து ஆளுகை செய்வது கஷ்ட சாத்தியமெனத் கண்டு, தம்ஸமஸ்தானத்தைப் பலகண்டங்களாக வகுத்தும், அவைகளைத் தமது “வைசிராய்” என்னும் பிரதிநிதிகளைத் தமது பந்துக்களின் சில பிரபுக்கள் குடும்பத்திலிருந்து தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்கு நாயடுகாரு என்னும் பட்டங்கள் கொடுத்தனுப்பி ஆண்டுவரச் செய்தார்.

அதற்கு கிருஷ்ணாந்தமாக கர்ணாடகதேசத்தை ஜயித்த பிறகு அதைப் பல கண்டங்களாக வகுத்த விதங்களாவன:— கர்ணாடக தேசத்தின் மீது 100,000 பதாபிகளை அனுப்பி ஜயித்தபோது, அந்தப்பதாபிகளுக்கு தளகர்த்தர்களாக (1) விஜயப்ப நாயடு, (2) துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடு, (3) விஜயராகவல்லு நாயடு, வேங்கடபதி நாயடு, இருந்தார்கள். அவர்களில் செஞ்சி, நெல்லூர் முதலான கொல்லிடம் வரையிலுள்ள மாகாணங்களைத் துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடுக்கும், காவிரி நதிப்பாயும் திரிசிராப்பள்ளி நதி வரை முதலான மாகாணங்களை விஜயராகவல்லு நாயடுக்கும், அதற்கு தெற்கே இருக்கும் மாகாணங்களை வேங்கடபதி நாயடுக்கும், மதுரை பாண்டியனுக்கு உதவியாக அனுப்பிய நாகம் நாயடு திருப்பதியாக நடவாமையால் அந்தப் பாண்டியன் மதுரையை விசுவநாத நாயடுக்கும் கொடுத்து, தமது பிரதிநிதிகளாக ஆண்டுவரச் செய்வித்தார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராயலுடைய கீரணம்.

கிருஷ்ணதேவராயலு சுமார் ஐந்தரையடி உயரமும், அதற்குத்தக்க சூற்று ஸ்தூலித்த நேகமும், பொன்னிறமான வருணமும், உயர்ந்தும் அகன்ற முகரா விர்தமும், வில்லு களைப்போன்ற புருவங்களும், கூர்மையுள்ள மூக்கும், பெரு த்து மருண்ட கண்களும், துடிப்புள்ள மீசையும், நீண்ட காசாணுவிலும், உடையவராகவும்; அவருக்கு அம்மைவார்த்த தழும்புகள் ஆங்காங்கு முகத்தி லிருக்கிலும் சந்தர ரூபமும், காருண்யம் கிருபை நிறைந்த முகார விலக்கண முடையவரென்றும்; பின்னும் பலவிதமாக வருணித்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ண தேவராயலு பிரதிநிதமும் விடியிற்காலம் நான்கு மணிக்கு முன்பு மீனகையை விட்டெழுந்த அரைப்படி எண்ணெயைக் குடித்துவிட்டும், தமது தாலிகாளை வில் கலரத், தண்டால், கர்லா, குஸ்தி முதலான துகளைச் செய்து தாம் குடித்த எண்ணெயை வேர்வையாக வெளியில்வந்தபிறகு, குதிரையேறி குடிகள் படுக்கையை விட்டெழுந்ததற்கு முன்பே நகரைச் சுற்றி நல்ல சுவாரசெய்து அரண் மனைக்குவந்தும்; பிராமணர்களால் சுத்தஸ்நானம் செய்துக்கொண்டும் சந்தியாவக் தனம், பூசை முதலான துகளை முடித்துக்கொண்டும், தமது கொலு மண்டபத் துக்கு வந்து சர்க்கார் காரியங்களை நடத்திவருவது வழக்கம். அந்தக் கிருஷ்ண தேவராயலுக்கு (12) மனைவிகளிருந்தாலும், முக்கியமானவர்கள் துக்காம்பா, அல்லது திருமலா தேவியும், சின்னதேவி அல்லது வள்ளபூணி என்னும் இருவரே பட்டமஹிஷிகளாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு இலகஷ்மீமாம்பா அல்லது மகைகவாளி, மோஷுனகி, என்னும் இரண்டு குமாரத்திகள் பிறக்கி அவர்களுக்கு சந்தே முதலான சாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தும், சாலகியபுரம் பத்தைச் சார்ந்த விஜ்ஜலராஜன் சந்ததிகளான பெஜவாடா அபிபிஷளாகிய இராமராஜு, திருமலராஜு என்பவர்களுக்கு முறையே விவரணம் செய்து அவர்களை ஸமஸ்தான தளகர்த்தர்களாகிக் கொண்டார்,

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய ஏக புத்திரனை சாலுவதிம்மரென். குமரன் மேற்படி திம்மரஜினுடையவும் அவர் சகோதரனுடையவும் சகிமோகாந்திரத் தினால் பாஷாணங்கொடுத்துக் கொன்றுவிட, அது சங்கதியை விசாரிக்கும் போது உண்மையாகி, ஸமஸ்தானநீதி பரிடாலக்ர் அம்மூவ்வரையும் கொலைசெய்து விட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கவே; திம்மரசு ஸமஸ்தானத்துக்கு இதுவரையிலே செய்த பேருதவி, முதலான துகளைக் கருதியும், அக்குலைக்குற்றத்திலிருந்து நீங்கியும் அம்மூவர்களுடைய நேத்திரங்களைப் பிடுங்கிவிடுவதே போதுமென்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். கிருஷ்ணதேவராயலு இவ்விதமாக 21 ஹஸம் பிரபலமாக ஆண்ட கடைசியில் சம்பவித்த இந்த விபாகலத்தினாலும், புத்திரசோகத்தினாலும் தமது 42-ம் வயதாகிய சகாப்தம் 1442-க்கு கி. பி. -1531-ல் ஒருவம் ஸம்ப்ர மாதம் 19-ந்தேதி பரமபதமடைய, அவரது சகோதரர் அந்தத் தேவராயலு பட்டாபிஷேகம் பெற்றார்.

அதில் தமது 18 மாத வயதுள்ள ஜூன் சந்ததியை சாலுவ கிம்மாசினால் பாஷணமிட்டு கொல்லப்பட்டபடியாக, தமது சமஸ்தானத்தைத் தமதுதம்பிய ரீதிய வரிசை நேவராயலுக்குத் தரவேண்டுமென்றும், அவருக்கு உதவியாக மற்ருரு சகோதராகிய இரங்கதேவராயலும், தமது, தமயனார் குமாரராகிய புஜபலராயலும், தமதுமருமகனார்களாகிய திருமலராயனும், இராமராமனும் முதலானவர்கள் உதவி செய்யவேண்டுமென்றும், தெரிவித்திருந்தார். ஆகவே அக்காலத்தில் சந்திரகிரி கோட்டையிலிருந்த அச்சுத தேவராயலை வருவித்து, 1530-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாதம் 15-ந்தேதி திங்கட்கிழமை தினம் அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்ஃபட்டுச் செங்கோலைக் கைகொண்டார். அவர் சிங் காசனமேறி அரசுசெய்துவந்த வைபவத்தைப்பற்றி அக்காலத்தில் அந்த விஜய நகரத்திலிருந்த (Fernaõ Nuniz) பெர்னோ நுனிஸ் என்றும் போர்த்துகேசிய யாத்திரிகர் அந்தச் சமஸ்தான வைபவத்தை நெரில் பார்த்து சரித்திரமெழுதி இருக்கிறார். அதன் கருத்தாவது:—

இந்த அச்சுத தேவராயலுடைய அரண்மனையில் உபயோகித்துவந்த அண்டாபாளை பாத்திராதி தட்டு முட்டு சாமாண்டளெல்லாம் பொன் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டிருந்தன வென்றும், அவரும் அவர் மனைவியர்களும் படுத்துக்கொள்ளும் அறைகள் இரும்புத் தகட்டுச் சுவர்களால் அமைக்கப்பட்டும், அவற்றுன்மேல் சித்திராலங்காரவேலைப்பாடுகளுள்ள பொன்தகடுகளால் மூடப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவர் படுக்கும் கட்டில்களும், பொன் நகரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தனவென்றும், அவருடைய சமயவிலைக்கு மாத்திரம் 200 சுடம்பாடிகளும், அவர்ளுக்கு மேல் விசாரணைசெய்ய 8 கத்தர்களும், அச்சுத தேவராயலுடைய சொந்த சாப்படைமாத்திரம் தயார்செய்ய 10 பெண்டுகளும், அவர்களுக்கு அதிகாரிகளாக ஐந்து மேல் விசாரணைக்காரரு மிருந்தார்கள் என்றும், அச்சுதராயலு தங்கத்தகடுகளால் செய்யப்பட்ட முக்காலியின் மேல் சாதம் முதலானதுகளைவைத்து சாப்பிடுவது வழக்கமென்றும், அரண்மனையில் மற்றச் சாதாரண வேலைக்காரர் 600 பெயரும், பெண் வேலைக்காரிகள் 4000 பெயர்களிருந்து சகல காரியங்களைப் பார்த்து வந்தார்களென்றும், அந்த 4000 பெண்களில் சமயல் வேலைச் சந்தேம் சாஸ்திர முதலானவைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தும், அவர்களில் அநெகர் அரண்மனைப்பெண்டுகளுக்குள் நடக்கும் சண்டை சச்சரவுகளை விசாரணை செய்து நீதி செலுத்தியும், தினசரி சரித்திரம் எழுதி வந்தார்களாம்.

மேலும் அரண்மனையின் கோயில் பூணை புரோஹிதாதி விஷயங்களுக்காக 3000 பிராமணசிப்பந்திகளிருந்தார்களென்றும், இராயலுடைய சொந்த உபயோகத்திற்காக 200 பசுக்களும், 200 குதிரைகளும், 400 யானைகளும் இருந்தனவென்றும், இராயரவர்கள் வெளியில் புறப்படும்போது முதலில் 200 குதிரை வீரர்களும், அவர்களுக்குப்பிறகு 100 யானை வீரர்களும், அவர்களுக்குப் பிறகு 2000 ஆயுத பாணிகளும், அவர்களுக்குப் பிறகு இராயரவர்களும் அவருடைய பட்ட மஹிஷிகளும் பொன் தகடுகளால் மூடப்பட்ட பல்லக்கு

களில் ௨௨௫, அவர்களுக்குப் பிறகு 700 குகிறை வீரர்களும், 400 யானை வீரர்களும், 150 வெய் வீரர்களும், பன்னிரு முன்னுள் பிழ்ந்து, அகபத் தகார முதலான 18 வகத்திப கொலவந்தருடன் வருவதற்குப் பார்ப்பவருக்குத் துத்தியி யத்தத் துண்டாக்குமென்றும்; அவரது செலவந்த யானை குகிறைதருக்கு மாத்திர மும் முறையே 1000, 2000 வரான செலவாகிற தென்றும், இந்த ௪௪4 துத்தி ரொக்கமாக வரும் கட்டும் 60 லகஷம் வராகின்றன்றும், அதில் 25 லகஷம் வரா கண் இசுரத்தெவவாகிற தென்றும், அத்தொகையை எம்ஸ்தானத்தைச் சார்ந்த ௨000 பிரபுக்கள் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்களென்றும், சமஸ்தானத்தில் 50,000 வேலக்காரர் சமமாக சம்பளம் பெற்று வந்ததன்றியில், சமஸ்தானத் தைப் பரதகாத்த(6)ஆறு லகஷம் சேனிகளும், 30,000-குகிறைகளும், 1,000-யானைகளும், பிரபுக்களால் எப்போதும் தயார் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன றென்றும், அந்தச் சமஸ்தானத்தில் நவராத்திரிக் கொலுவின் உற்சவ விநோ தங்களையும், அக்காலத்தில் பல பிரபுக்கள் ஒன்று தரிசித்து இராயலு காலே முத்தயிட்டிப் போவதையும், அப்போது குஸதி, கரடி, சதிரக்ச்சேரி முதலான னைவயங்கள் நடப்பதைப் பற்றியும் லிஸ்தரித்த எழுதி இருக்கின்றனர், சொ த்து முதலான துகளைத் திருட்டுக் கொடுத்த நொநவாகளும், மற்ற பிரபுக் காரர்களும், இராயலர்களைக் கண்டு வணங்கி முறையிட்டால் உடனுக்குட னே விசாரணை செய்தும், அந்த குற்றம் நடந்த விடத்திலிருக்கும் உததியோ கஸ்தர்களிடம் அந்தச் சொத்துக்குத் தக்கடொருளை வறுசெய்து கொடுத்தும், திருடர்களையும், பதிவிரதைகளைத் தெடுப்பவர்களையும் பகிரங்கமானக் கடைவீதி யில் கொண்டுபோய் பலரும் பார்க்கும்படி சித்திததும் வந்ததனால், அவர் எம்ஸ்தானத்தில் திருட்டு முதலான குற்றங்கள் நடப்பது அபூவமென்றும் எழுதி இருக்கின்றனர்.

இந்த அச்சததேவராயலுக்கு மந்திரி காலுவ நாயடு அமர்த்தார் அன்றி யும், அச்சததேவராயலு தமது எம்ஸ்தானத்தை நாடி இருந்த 200-பிரபுக் களில் அநேகர் அவருடைய பந்துக்களா யிருந்தபடியால், அவர்களுக்கு விவாக யரிணை ஸ்திரீதனமாக சில சமஸ்தானங்களைக் கொடுத்து ஆண்டுவரச் செய்தார். அவர்களில் தமது மனைவியாகிய திருமலை யம்மா டுளுண்டிய தங்கை மூர்த்தியம்மாளை விவாகம் செய்து கொண்ட சேவப்ப நாயடுகாருக்கு தஞ்சாவூர், திருச்சி, நாகப்பட்டணம், தேவிப்பட்டணம், திருக்கோயிலூர் முதலான இடங்களை ஸ்ரீரீதனமாகக் கொடுத்து ஆண்டு வரச்செய்தார். மதுரை, திருநெல்வேலி முதலான பாகங் களைப் பய்யம் நாயடும், விசுவநாத நாயடும் ஆண்டுவிடச் செய்தார்.]

கோப்பள்ள நாயகிகாரை ரெய்குர் முதலான பாகங்களை ஆண்டோரும் லண்டனிய நாயகிகாரை தார்வார் முதலான பாகங்களை ஆண்டோரும் இப்பிர மாதிரியாக வரதப்ப நாயகி, மல்லப்ப நாயகி, ஆதியப்ப நாயகி, திருத்தூட்டி நாயகி, ராகப்ப நாயகி முதலான அதிகாரிகளை வேலூர், செஞ்சி, சந்திரகிரி உம்மத்தூர், கொண்டவீடு முதலான காகேளுக்குத் தலைவர்களாக நியமித்தார். அக்காலத்தில் அவரது சமஸ்தானம் தெற்கே கிருகெல்வேலி இலங்கை, வறையில் பிரபல்மாக இருந்தது. இருந்துமென்ன? அந்த அச்சதராயலு, இயற்றையில் பயங்காளியாகவுள், பேடித்தன முடையவராகவும் இருந்ததில், இராஜாஜிய பரிபாலனம் இருக்கவேண்டியபடி இருக்கவில்லை. அவர் தமது சமஸ்தானத்தை ஆதரித்து வந்த சில பிரதிநிதிகளை நம்பாமல், அவர்களை அவமானப்படுத்தி வந்தமையால்; அவர்கள் அச்சத தேவராயலை வெறுக்கச்சம்பவித்தது. அதுசந்திகையை அறிந்த 'இஸ்மான்' அதில் ஷாவும், காசிம் பெரிட்டி என்பவரும் கூட்டாளிகளாகி இருவர் சேனைகளை நடத்திக்கொண்டுவந்து, முன் கிருகெல்வேலியிலு அநிக கஷ்டப்பட்டுச் சமடாதித்த ரெய்குர், முடகல் கோட்டைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்கள். அன்றியும் 1534-ஊருஷய கோலகொண்டாவிலிருந்த குதப் சாயிபுக்கு விரோதமாக பீஜநகர் நவாபுக்கு அவர் உதவிசெய்தார். அப்படி இந்துக்கள் மகமதுபாருக்கு உதவி செய்தது இதுதான் முதல் தடவை. அப்படிசெய்ததனால், அந்த இரண்டு மகமது சமஸ்தானத்தார் ஒரே கட்டுப் பாடாகக் கூடிச் சடைசியாக விஜயநகர சமஸ்தானமே நாசமாகச் சம்பவித்தது. ஆயினும், அந்த அச்சத்தேவராயலு ஆண்ட 13-ஹி காலத்தில் அனேககோயில் கோபுரங்களும் கட்டிடங்களும் கட்டப்பட்டன. 1541-ஊஷம் ஜனவரிமாதம் 25-ந்தேதி அச்சத தேவராயலு பரமபதமடைய, அவருடைய வாலிப குமாரான சிய வெங்கடாத்திரிராயலு பட்டத்துக்கு வந்தார்.

வெங்கடாத்திரிராயலு ஸமஸ்தானம்.

இ. பி. 1542-ஹி முதல் 1543-ஹி வரையில்.

அச்சததேவராயலுக்குப் பிறகு பட்டத்திற்கு வந்த அஹுடைய குமாரா வெங்கடாத்திரி சிறுபையானாக இருந்தமையால்; அவர் பேருக்கு மாத்திரம் சக் கிரவர்த்தியாக நியமிக்கப்பட்டு, இராஜாங்க காரியங்களை மந்திரியாகிய சாஸுல திம்மராயலு நடத்திவந்தார். இந்த ஹாசி திம்மராயலு சதாசிவராயலுக்குதாய் மாமினார்(?) அவர் கெட்ட எண்ணத்தினாலும், கெட்ட சாவகாசத்தினாலும், தீர்போதனைகளைக் கேட்டு சமஸ்தானத்திலிருந்த பழய உத்தியோகஸ்தர்களை எல்லா வாரையும் நீக்கிவிட்டு, அந்த ஸ்தானங்களுக்குத் தம் பந்து பித்திரர்களை நியமித்தும்; பரிபாலனத்தில் தகாத காரியங்களையும் செய்தும் வந்தமையால்; சமஸ்தானத்திலிருந்த பெரிய பிரபுக்களெல்லாரும் வெளிநாடுகளுக்குப் புறப்பட்டுப்

பில் வெந்த வெங்கடராஜா, சின்ன வெங்கடராஜா பிறந்த, அவர் மரபில் திரு மலைராஜா, வெங்கடராஜா, கோபாலன் தந்து ஸ்ரீசங்கராஜா பிறந்தார். வெங்கட ராஜா மரபில் கோதண்டராமராஜா மரபில்பெத்தவெங்கடராஜா, சின்ன வெங் கடராஜா, கோதண்டராமராஜா, வெங்கடராஜா, ஸ்ரீரங்கராஜா, சின்ன வெங்கட ராயலு பிறந்தார்கள்-இந்த நரபதிகளின் உதவியால் கோனேரி பன்முதர் பால பாகவத்தத்தையும்; பாட்டு முர்த்தி இராமராஜ பூஷணத்தையும், வசுசரித்திரத்தையு ம்; காரநாமுர்த்தி நரசபூபாலியத்தையும், பாடி அங்கிதம் செய்தார்கள்.

நரபதிகளுடைய ஒரு கிணையாராகிய சாலுக்கிய ரகுப்பைச்சார்ந்த விட்டல் ராயலுடைய தமையனார் திருமலை ராஜாவுக்கு மந்திரியாக விருந்த நாகமிய பட்டருடைய குமாரராகிய கோனேரி நாதபட்டர் மஹாதேவனுக்கு வித்துவான். அவர் நன்னைய பட்டா மஹாபாபத்ததை தெலுங்கில் பாட்டுகளாகச் செய்து விட்ட குறைவை, தீர்க்கின்ன சோமயாஜி முடிவு செய்ததையும், பின்னும் அக் காலத்தில் பீமசந்தசைபாடிய பீமகவியையும், பின்னும் பலவித்துவான் கரு விட்டயக் கவினையும் படித்து உற்சாகமாகி; தீம்மராஜாவின் புகழ்ப்பற்றிப் பா டிப்படி அவர் குமாரா தீருமலராயலு விருமபியபடி, பாலபாகவத்தத்தையுமறிந் தார். அப்புத்தசத்தின் முடிவரையில் தனது பாட்டுகளுடைய தலைவரையும், அந்ருடைய முன் சந்ததி விவரத்தையும் வெரு திருப்திகரமாகவும், தேவனனள்ளி முத்தான சிலாசனங்களுக்குச் சரியாகவும் எழுதி அரங்கேற்றினார்-அந்த கிரந்தத்தினாலும் நரபதி விஜயமென்னும் கிரந்தத்தினாலும்,—

நரபதிகள், சந்திராவசி பாண்டவரைச்சார்ந்த அர்ஜுனனுடைய சீவது சந்ததியாகிய நந்தராஜாவினுடைய ஒன்பதாம் சந்ததி சாலுக்கியனென்றும்- அந்த சாலுக்கியனால், காலதூரஜாதியை ஸ்தாபித்த விஜ்ஜல விசாலராஜர் கல்வி யானை புரியைக் கட்டி ஆண்டார்; அவரை சாலுக்கிய நாராயணர் அல்லது வேங்கி தீருபுவன மல்ல ரென்றும் சொல்லுவதன்கூட. அவருடைய அரசாட்சி பிரபீரம் அதிகமாகறே; விங்காயித்து மதத்தை ஸ்தாபித்த சாதாரண ஸ்திரி யினுள்ள பகவரைத் தமது பிரதான மந்திரியாகவும், பிரதானியாகவும் நியமித் துக் கொண்டார்

அப்படி அந்த பகவரை நியமித்துக்கொண்டதற்கு முக்கியகாரணம்; அந்த பகவருடைய அதிக ரூபலாவணிய முள்ளசகோதரி பத்மாவதி என்னும் பெண் ணின்மேல் மோகப்பட்டு, அவனையே மனைவியாக விவாஹம் செய்துக்கொண்டிருந்தார். அப்படிக்கிருந்தும் யாது காரணத்தைப்பற்றியோ பகவர், வாஜுதேவமல்லன், மொல்லைய, பொம்மனன் என்பவர்களை ஏவி அந்த விசாலராஜரை சொல்லி வெந்த விட்டதாக சென்ன பகவபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம் (Page 253-Mysore Inscriptions by Mr. L. Rice) அந்த விசாலராஜ குலத்தினுள்மலராஜனும், அவனுக்கு தாத பிள்ளையாராஜனும், அவனுக்கு தோழ தேவனும் பிறந்த பிரபலகுலம். அவர்களுக்கிடையே என்னுமிடத்தில் கித்தம், கட்டாவி, இராமசுந்தரன், சாத்தன்கோட்டையன், பாத்திரி, கைய கொத்து, முகலிசெருக் கங்காயனி கொட்டி முதலானவர்கள் அப்பதிகள்

மாங்கிக்கொண்டான். அங்ஙனம் குமாரன் இராமராஜன், பிறகு புகாராஜன், பின்னும் இப்படியே மேல் கட்டிய வம்சாவளி பிரகாரம் பிறந்து ஆண்டான்.

அவர்கள் சூரபுரம் ராஜ்யம் பரையாரை, கருணாநகரம் பரையாரை கீழ்க்கொண்டான். அவன் குமாரன் இராமராஜன், பிறகு புகாராஜன், பின்னும் இப்படியே மேல் கட்டிய வம்சாவளி பிரகாரம் பிறந்து ஆண்டான்.

அவருடைய வீரத்தையே அறிந்த கிருஷ்ணதேவராயனும் அந்த ராமராஜர் வுக்கு தமது குமாரத்தி இலகஷ்மீதேவி என்னும் மோஹநாந்தியை விவாஹம் செய்வித்து தமது செனைக்குத் தலைவராகக் கொண்டார். அப்படி விவாஹம் செய்துக்கொண்டதற்காக வுதோனி கோட்டையை ஸ்ரீராமநாமம் பெற்றார். அந்த ராமராஜர் செங்கோல் செலுத்திய இரண்டு வருஷங்களுக்குள் சமஸ்தானத்திற்குத் தமது பந்துபித்திரர்களை உத்தியோகஸ்தர்களாக நியமித்தும், தமது சகோதரனான தீநாமலராயலைச் சமஸ்தானத்தின் சீவில் விவாஹமாகக் கொடுத்தான். செலுத்தவும்; மற்றோர் சகோதரனாக வேங்கடாத்திரியைச் சேனாதிபதியாகவும் நியமித்த 23 வருஷங்கள் கம்பீரமாக அரசுசெய்துவந்தார்.

கிருஷ்ணதேவராயனும் காலத்தில் ஆரம்பித்த பெரிய வாய்க்கால் வேலைகள் அந்த ராமராஜர்காலத்தில் தான் முடிவு பெற்றன. தம்மைப்போன்ற மகிழ்ச்சி பிரபுக்களுக்கு அடைக்கலம் தந்து, அவர்களை விஜயநகரத்தில் வீடுகளையும், மனைகளையும் கட்டிக் கொள்ள இடங்கொடுத்து ஆதரித்தார். அப்படி அந்த மகிழ்ச்சியை பிரபுக்களும் ராமராஜரும் விஜயநகரத்தில் அநேக பெரிய கட்டிடங்களைப் போட்டுக் கொயில் கோபுரங்களையும் கட்டிவைத்ததுடன்; அநேக வாய்க்கால்களை பாதுகாத்திருக்கத்தக்கபடியாய் நடாட்டினான். பிரபுக்கள் அநேக நகரங்களை யும், புறம் தரும் செடிகளையும் வைத்துப் பயிர் செய்தார்கள். சமஸ்தானத்தில் சிற்ப சாஸ்திரப் பயிற்சியும், சுவர் ஞானமும் விருத்தியாகி, அவருடைய மனைகள், தஞ்சை முதலான சமஸ்தானங்களை ஆண்டுவந்த பிரதிகித்திராயுடைய மனைகளும் இத்திர, விஜேத அரண்மனைக் கட்டிடங்களைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்போது சமஸ்தானத்தில் யாதொருவரும், சமஸ்தானச் சரவணத்தின் இன்னமும் கீழ் விவாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட காலத்தில் தமது சமஸ்தானத்தில் மகிழ்ச்சி இருந்ததற்குத் தான் சமஸ்தானச் சரவணத்தின் கீழ் அப்படிப்பட்ட பிழையாக இருக்கக்கூடாது என்று நினைத்துக் கொண்டு இராமராஜர் மறுபடியும்

பிடித்துக்கொண்டார். அந்த ராமராஜா காலத்தில் பிஜப்பூரை இப்போதில் அதில்தான் என்பவர் தமது மகா தீரஞ்ஞ பெல்கால் அசத்தான் என்பவருடைய உதவியால் ஆண்டுவந்தார். புரான் நிலம்வந்தா, அகமது நகரை ஆண்டுவந்தார். குதுப்பூர் கோல்குண்டாவை ஆண்டுவந்தார். பிரிடிசு என்னும் பீடரின் பிரதான புட்டணத்தை அமீர்பிரத்து என்பவரும் ஆண்டுவந்தார்; அதைப்பிடிப்பார் அகமது நகர், கோல்கொண்டா அந்நிபதிகள் அடிக்கடி சண்டைசெய்து பிடித்துக் கொண்டுக்கொண்டார்கள்.

இருவருண்டேவராயலுக்குப் பிறகு குதப்பூர் விஜயநகரத்தைச் சார்ந்த சில கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்டமையால், அக்கோட்டைகளை மறுபடியும் பிடிக்கவேண்டுமென்று இராமராஜா சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் புரான் கிளாம சாயபுக்கும், இப்பிராஸிம் அகில் சாயபுக்கும் சண்டை ஆரம்பிக்க, புரான் சாயபுக்கு கோல்குண்டா குதுபசாபபு உதவிசெய்ய; இராமராஜா, இப்பிராஸிம் அகில் சாயபுக்கு உதவியாக கின்று பிஜப்பூர்மேல் படை எடுத்துச்சென்றார். அந்தச் சண்டையில் குதுபசாயபுக்கு அடியாகமான காயம் சம்பவித்து இறந்தபடியால்; அப்பட்டத்திற்கு வம்ஸ்தின் பட்டாபிஷேகம் பெற்றார். அப்படிப்பட்டத்தை கட்டிக்கொண்டதை அவர் சொந்தம் 'இப்ராஹிம்' விரோதித்து சண்டைசெய்ய காரியமித்திபொறையால் விஜயநகர சமஸ்தானத்தாரிடம் அபயாகவர, அவரு இராமராஜா அவை மரியாதைபுடன வரவழைத்து தக்க இடங்கொடுத்து ஆதரித்து வந்தார்.

இராமராஜா 1557-ம் வருஷம் போர்த்துகீசிய பிரதிநிதியாகிய (Don-Jarrod-Castro) டாம்-ஜாஸ்காட்-காஷ்டரோ என்பவருடன் ஓர் வீரசை சந்தான உடன்படிக்கையினால்; அரேபியா, பாரசீக தேசங்களிலிருந்து போர்த்துகீசியருக்கு 'எரும் குதிரைகளை இனிமேல் பிஜப்பூருக்கு அனுப்பாமல், நேரத்திலிஜயநகரத்துக்கே அனுப்பவேண்டுமென்றும், பான்சியூர் தார்வாரிலிருந்து ஏற்றும்தியாகும்' தானியங்களை பெல்லாம் விஜயநகர மூலியமாக போர்த்துகீசியருக்குடைய கோட்டைகளாகிய பாண்ட, ஹாண்டவோர் அன்கோலா லிடம் கஞ்சிக்கு அனுப்பித்தரவேண்டுமென்றும், நாட்டிலுண்டாகும் தானிகள் போர்த்துகீசியருக்குடைய தொழிற் சாலைகளுக்கு அனுப்பப் பட்டு அவைகளுக்குப் பித்தின்கிச்செய்ய, தகரம், பலனம், பாதரசம், சாதிவிலகம் முதலான சரக்குகளும், போர்த்துகீசியரால் ஐவையிருந்த தருவில்களும் பட்டித்துணி முதலானவை கிழிக்கும் மாற்றுதல் செய்யப்படவேண்டுமென்றும், விஜயநகரத்தாரும் போர்த்துகீசியரும் கூடி பிஜப்பூர் மகமதியருடன் சண்டைசெய்துவிட்டால், நகரையோரமாக ஒழிம் மகமதியருடைய கப்பல்களைப்பிடித்தும் போர்த்துகீசியருடைய கப்பல்களையும், அந்தக் கலையோரத்திலும் விஜயநகரத்தாரும் மத்தியிலிருக்கும் கலையத்திலிருந்த தலையையுள், வங்காளத்திலிருந்து வந்தவர்களுக்கும் மத்தியிலிருக்கும் கலையத்திலும் பட்டணங்களில் அடிக்கடி வந்தவர்களுக்கும் அடிக்கடிப்போர்த்துகீசியருக்குக் கொடுத்து விட்டியிதது வந்தவர்களுக்கும்.

வைக்கலை விஜயநகரத்தார் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிமென்றும், தீர்மானிக்
கப்பட்டிருந்தது.

1550-ம் வருஷம் கோலகுண்டா ஜம்ஸித் குதபிசாயபு இறந்து விட்டபடியால், ஜம்ஸித் குதபிசாயபு அப்பட்டத்தைப் பெற்றார். அவர் அப்பட்டத்திற்கு வந்தது கோலகுண்ட மகமது பிரபுக்களுக்கு இஷ்டமில்லாமையால்; விஜயநகரத்தில் அடைக்கலம் பெற்றிருந்த சரியான வர்க்கதாரராகிய இப்ரஹிம் குதபிசாயபைப் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யவேண்டுமென்று இராமராஜாவைவேண்டி, அந்த ராமராஜாவும் பெரும்பான்மையான கோலகுண்ட மகமது பிரபுக்களுடைய வேண்டுகோளின்படி இப்ரஹிம் குதபிசாயபுக்கு வேண்டிய தண்டனளாகிகளைக் கொடுத்தனுப்பி கோலகுண்ட அரசுக்கு சிங்காசனமேற்றினார்.

அப்போது அசுக்கான் சாயபு இறந்து விட்டபடியால், பீஜப்பூரின் பேரின் புரான் ஹைதர் சாயபை வடபாகமாகப் படை எடுத்து வரும்படித்தூண்டி, அவரும் அப்படியே வந்து சேளப்பூர், பெரான்டாகோட்டைகளைப் பிடித்துக் கொள்ள, இராமராஜா ராயச்சூர், மடுகல் கோட்டைகளை மறுபடியும் பிடித்துக் கொண்டார்.

1553-வருஷம் மறுபடியும் பீஜப்பூரைப் பற்றிச் சண்டையுண்டாக, இராமராஜாவும், புரான் ஹைதர்சாவும் படை எடுத்துச் சென்றார்கள். புரான் சாயபு அந்தச் சண்டையில் இறந்துபோக, அப்பட்டத்திற்கு உசேன் ஹைதர் சாயபு வந்தார். அதன்மேல் இராமராஜா பீஜப்பூரருடன் சிறேதிராகி அகமத்பாத்ஷோடு சண்டைசெய்தார். அதை அறிந்து இப்ரஹிம் அதில்லா மறுபடியும் சேளப்பூர் கோட்டையைப் பிடிக்க விரும்பி இராமராஜாவின் தயவுகூடாது; அவரும் உதவிசெய்ய, சண்டைநடக்க; கீஜாமின் தளகர்த்தர், உசேனும் வசுபன்மலிக் என்பவர்கள் இப்ரஹிம் கஷியைச் சார்ந்து சதிமோசம்செய்து, பீஜப்பூரையே இழந்து விடும்படி செய்து வருவதை இராமராஜாவின் தம்பி வெங்கடாத்திரி கண்டு சைபின்மலிகைத் தோற்கடித்து அந்த அபாயத்தை நீக்கினார்.

இப்ரஹிம் அதில்லா 1557-வருஷம் இறந்துபோக, அப்பட்டத்திற்கு கலீ அதில்லா வந்து முதலில் இராமராஜாவின் சிறேஹம் பாராட்டி, விஜயநகரத்துக்கு நேராகப்போக, இராமராஜாவும் அவருக்குத் தக்கமரியாதைதருதல்செய்து தம்மாலான உதவிகளையாக வாக்களித்தார். அதை அறிந்த உசேன் கீஜாம் சாயபு, கோலகுண்ட இப்ரஹிம் குதபிசாயபின் உதவியையும், பீஜப்பூரருந் வியையும் நாடி இம்முன்று சம்ஸ்தானத்தின் சேனைகள் அகமத் நகரத்தின் மேல் படையெடுக்க, உலபர்க்காவில் கூடிற்று. அப்போது அம்முன்று சம்ஸ்தானத்தின் சேனையில் 900,000 பதாதிகளும், 100,000 குதிரைப்பட்டாளத்தாரும் இருந்து அகமத் நகருக்கு முற்றுகைப்போட்டார்கள்.

உசேன் ஷஜாம்சா, கையடன்புரிக்கு ஆகாரம் இப்ரஹீம், குதுபிசாயபு இரகசியமாகப் பகையாளிக்கு உதவிசெய்ய; இராமராஜாவும் அவிசாயபிம் ஒரு சம்பிரமாகத் தாக்கி அடித்தார்கள். அதை அறிந்த இப்ரஹீம் சாயபு இராமராஜா இனிச் சண்டைசெய்யாதிருந்தால், கொண்டப்புள்ளி ஜில்லாவை வஞ்சமாகக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஆசைகாட்டியும், இராமராஜா ஒத்துக் கொள்ள வில்லை. அதன்மேல் இப்ரஹீம் சாயபு பயந்த சண்டையை நிறுத்தியும், உசேன் சாயபை இராமராஜா அவிசாயபவர்களிடம் சமாதானம்செய்ய அனுப்பினார். அந்தச் சமாதானத்தினால் கலியாணி நாட்டைப் பீஜப்பூருக்குக் கொடுத்து விடுவதாகவும், இராமராஜா தகடூணத்தினுள்ள மகமதியர் அரசர் களுக்குக்கெல்லாம் தலைவராகக் கொண்டாடி வரவேண்டுமென்றும், கண்டிருந்தது. அந்த ஏற்பாட்டுக்கு முதலில் உசேன் ஷஜாம் சாயபு விதியின்றிச் சம்மதித்துக் கொண்டாலும்; அந்த அவமானத்தை கெடுதலாகக் கொண்டிருக்கச் சபியாமல், அசுமத் நகரத்தின் கோட்டையைப் பலப்படுத்தியும், இப்ரஹீம் குதுபிசாயபுக்குத் தனது குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துக்கொடுத்து வசமாக்கியும், வேண்டிய ஆயுதங்களைத் தயார்செய்து வைத்துக்கொண்டும், 1563 - ஓஸி சண்டைக்காரம்பித்த இப்ரஹீமும், உசேனும் கூடி கலியாணிகோட்டைக்கு முற்றுகைபோட்டார்கள்.

இராமராஜா இந்தச் சண்டையில் குதுபிசாயபைச் சேர்க்காமல், கோலருண்டாவுக்கு ஒரு பெரிய சேனைக்கூட்டத்தை யனுப்பி, தாம் பீஜப்பூர் சேனையோடு கலந்து சண்டைசெய்ய, உசேன்சாயபும் இப்ரஹீம் சாயபும் கலியாணிக்கு அருகில் தோல்வியடைய, விஜயநகர் பீஜப்பூர் சேனைகள் அகமத் நகரைநாடிச் சென்று முற்றுகைப்போட, உசேன் ஷஜாம்ஷா ஜஹானுக்கு ஒடிப்போக; அவரை இராமராஜா தரத்திக்கொண்டே போயினார். ஹாசீசன் சாயபு ஒடிப்போய் மலைத்தாக்குகளில் மறைந்து கொள்ள, இராமராஜா அசுமத் நகரத்துக்கே திரும்பினார். அங்கு சேனாநிகர்கரையில் பட்டாளம் தங்கியிருந்த போது ஆயிரம் கணக்கான சேனையினும், சாமான்களும் ஆற்றவெள்ளம் வாரிக் கொண்டுபோய்விட்டது. இச்சண்டையில் இராமராஜா செய்த உதவிக்காக அவிசாயபு, பாகல்கோட்டை, யாதவகிரி கோட்டைகளை இறுமாகக் கொடுத்தார். அப்போது இராமராஜாவின் தம்பி கெங்கடாத்திரி கோலருண்டாவைத் தாக்கி அடிக்க, அவருடைய மருமகன் திம்மராஜா தேவகொண்டாவில் சண்டைசெய்ய, இப்ரஹீம் குதுபிசாயபு குண்டூர், காணபுரம், பங்குல் முதலான கோட்டைகளை இராம ராஜாவுக்குத் தந்து ராஜிசெய்துகொண்டார். அக்காலத்தில் இராமராஜாவின் அதிகாரம் வங்கும்பரவிவர, மகமதிய மன்னர்களெல்லாரும் அவர் உத்தரவின்படி நடக்கச் சம்பவித்தது. அப்போது ராமராஜாவே தகடூண இத்தியாவுக்கு ஒப்பும் உயர்வுமற்ற சக்திரவர்த்தியாக விளங்கினார்.

தலைக்கோட்டையில் நடந்த பயங்கரமான சண்டை.

அந்த இராமராஜாவின் பிரபல பிரபுத்துவத்தைக்கண்டு பொறாமையினால் சகியாத மகமதியர்கள் யாவரும் ஒரேகட்டுப்பாடாகச் சேர்ந்து விஜயநகர சமஸ்தானத்தை இனி தலை எடுக்காமல் தாக்க வேண்டுமென்று தினேதினே சதிமோசங்கள் செய்துகொண்டே வந்தார்கள். அதற்காக முதலில் உசேன் ரிஜாம் சாயபு ஓர் யுக்திசெய்து பீடர், கோல்குண்டா, பீஜப்பூர் மன்னர்களை தம்முடன் சேரும்படிக்கும்; அந்தக் கட்டுப்பாடு கெடாதபடி தமது குமாரத்தி சந்திபீ என்பனும் பெண்ணை அலி அகில்காவுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்தும்; சோளப்பூரையும் பீஜப்பூரையும் ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்தும் ஆசைகாட்டிய தில்; அல்லிசாயபும் தமது சகோதரியை உசேன் சாயபுக்கு விவாஹம் செய்வதும்; இப்படி பீஜப்பூர், கோல்குண்டாவைச் சம்பந்தப்படுத்தியும்; பின்னும் இராமராஜாவை ஐயிப்பதற்கு வேண்டிய சகல காரியங்களையும் தந்திரமாகவும், அந்தரங்கமாகவும் செய்து முடித்து சண்டைக்குத் தயாராக இருக்கையில்; இராமராஜா இத்தயாதி காரியங்களைக் கவனியாமலும், தக்க மந்திரி முதலான வர்களுடன் கலந்து பேசாமலும், தமக்கு அப்போதிருந்த பெருஞ் சேனையையும், கிரவியத்தையும் பிரபலப் பெயரையும் சருதிச் சண்டைக்குச் சித்தமாக இருப்பதாகத் தெரிவித்தும், இருஷ்ணத்திக்குத் தென்பாகத்திலிருக்கும் தானூருக்கு அருகில் தன் சேனையை அனுப்பினார்.

அந்தச் சண்டை பயங்கரமான பெரிய சண்டை. தஷுணத்திலிருந்த மகமதியமன்னர்கள் யாவரும் ஒரே கட்டுப் பாடாகி விஜயநகரத்தைப் பாழ்த்துப்போக நெடுங்காலம் யோசித்து செய்துவந்த சதிமோசச் சண்டையாகையால்; மகமதிய மன்னர்கள் எல்லோருடைய சேனைகளும் எக்காலத்தில் ஒரே மனதாகித் திரண்டித் தயாராக நின்றிருந்தன. அந்தச் சண்டைக்கு இராமராஜாவின் சேனைப் பலத்தைப் பற்றி பலர் பலவிதமாக மதிப்பிட்டாலும்; மகமதிய சரிததிரக் காரராகிய பெரிஷ்டா (Ferishtah) கணக்கின்படி அப்போது இராமராஜா சேனையில் 9,00,000 ஒன்பது லட்சம் பதாகிகளும், அவர்களுக்கு உணவு முதலான துகளைத்தந்து உதவிசெய்ய 1,500 சேவகர்களும், வேலைக்காரர்களும், 60,000 குதிரைகளும், 2,000 யானைகளும், 1000 பிரங்குகளும், அநேகத் துப்பாக்கிகளும் இருந்தனவாக எழுதி இருக்கிறார்; அப்படிப் பெருந்திருந்த பட்டாளத்தை மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்து, ஒரு பிரிவைத் தனத் தம்பி வெங்கடாத்திரி அதிகாரத்துக்குள்ளும்; மற்றொரு பிரிவை மற்றொரு தம்பியாகிய திருமலைராயலு அதிகாரத்துக்குள்ளும்; மீதி இருந்த பிரிவைத் தமது அதிகாரத்துக்குள்ளும் வைத்து தாமே உயுத்தத்துக்கு நேராகப் புறப்பட்டார். அப்போது அவருக்கு வயது 96-ஆனதுபற்றியும், வேறு காரணங்களைக் கருதியும்; அவரை நேராக உயுத்தத்துக்குப் போகக் கூடாதென்று பலர் தடுத்தும், யார் வார்த்தையையும் கேளாமல் “செத்தால் சமர்களத்தில் செத்து வீரசொர்க்கத்

தை அடைவேளே யொழிய, அரிவையரைப்போல் அரண்மனையில்தங்கன்" எனச் சொல்லிவிட்டு சுமார் 30-யுடைய வீரனைப்போல் உயுத்தத்துக்கென்று தயார் செய்யப்பட்ட பட்டு, மஹம், தங்கம், முத்துகளால் அலங்கரித்திருந்த சிங்காரவிமான பல்லக்கில் ஏறிப்போய் அச்சண்டையில் அதிக வீரதீரத்தோடு சண்டை செய்பவர்களுக்கு அந்த யுத்தங்கள்தில் வீரசங்கிலி, வைரகங்கணம் முதலான விருது தோடாக்களைப் போட்டும், திரவியங்களைக் கொடுத்தும், உற்சாகப்படுத்த வேண்டிய ஆபரணங்கள் முதலானவைகளை தம்புல்லக்கிலே வைத்துக்கொண்டும் மஹா வீரதீரத்துடன் 1565-வருஷம் ஜனவரி மாதம் 23-தேதி செவ்வாய்க்கிழமை சண்டைசெய்ய, முதலில் அவருக் கணுஉலமாகவே ஜெயம் கிடைத்தது.

கிடைத்தாலுமென்ன? அவருடைய சேனைகள் முதலில் ஹெயித்த அகங்கா ரத்தினால் தலைதெரியாமல் குதித்து கொக்கரித்து கொண்டாடும்போது, மகமதியருடைய சேனையிலிருந்த இரண்டொரு யானைகள் மிரண்டோ அல்லது மூர்ச்சத்தனத்தினாலோ பயந்து பாகணுக்கு அடங்காமல் எதிரிலகப்படும் மனுஷர் முதலானவர்களைச் சின்ன பின்னமாக பிடித்துக் கிழித்து கொள்ளையாடி வரவே; இராமராஜாவைச் சுமந்து கொண்டிருந்த போயிகளும் பயந்து தமது இராஜா சிம்மாசனப் பல்லக்கைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஓட, அதைக்கண்ட மற்ற சேனைகள் ஓ! ஓ! இராமராஜாவைக் காணோம், மகமதியர்க் கையில் அகப்பட்டி விட்டார் என்று மதிமயங்கி, நாலாபக்கத்திலோட; இந்தியாநி கல வரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மகமதியர் சேனைகளில் 5000-குதிரை வீரர் ஓடிவந்து வளைந்து இராமராஜாவைப் பிடித்து சிரச்சேதம் செய்து அவர் தலையை அகமதாபாத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். இராமராஜாவின் பிரதாபத்தையும், வீரதீரத்தையும், விருத்த வயதையும், பரோபகாரருணங்கனையும், அறிந்திருந்த பெருமான்மையான மகமதிய மன்னர்கள் அவரைச் சிரச்சேதம் செய்ததைக்கண்டு சங்கடப்பட்டு வருந்தினாலும்; காரியம் முடிந்த பிறகு என்ன யோசனைசெய்தாலும் பிரயோஜனமென்ன? இராமராஜா மகமதியர்களையிலகப் பட்டுச் சாவதற்கு அவரிட உத்தியோகத்திலிருந்த சில மகமதியர்களுடைய சதிமோசத்தினாலென்றும், அந்த இராமராஜா மகமதியர்கையில் சிக்கி அவமானப்படுவதைப் பார்க்கிலும் வீரசொற்கமடைவது சுகிர்தமென்று எண்ணி தன் தலையை வெட்டிக் கொள்ளும்படிதானே வலியக் கேட்டுக் கொண்டதன்மேல் வெட்டப்பட்டதாகவும், கர்னூல் மானூபூல் சரித்திர புத்தகம் 26-வது பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இராமராஜா அந்த தலைக்கோட்டைச் சண்டைக்குத் தாமே நேராகப் போகாமலும், தமது தம்பியர்களுக்கும் வேறுதளகர்த்தர்களையும் அனுப்பிச் சண்டை செய்திருந்தாலும், அல்லது அப்படி மகமதியர்கள் யாவரும் ஒரே சேனையாகத் திரண்டுவரும் கட்டுபாட்டை யறிந்து கொஞ்சம் காலதாமதம் செய்தாலும், தக்கபடி யோசனை செய்திருந்தால்; அவர் பிராணனுக்கும் ஷேடமுண்டாயிராது விடையாகவும் பாழ்த்துப்போயிராது, அவருக்கு அப்போது 31 வயதாகிய

தால்புத்திச்சுவாதின மற்று அப்படிச் செய்தார்போலும், திருஷ்ண தேவராய லுக் குப் பிறகு வில்வித்தையிலும் மல்லையுத்தத்திலும் சிறந்தவீரன் அந்த இராமராஜரே. அவர் ஆண்ட 22 வருஷ காலத்தில் சமஸ்தானத்தில் கல்வி ஞானம் தரு மம் முதலானவைகளைவிருத்தியாக்கியும், குடித்தனக் காரருக்கு வேண்டிய பாசன வசதிகளையும், வந்தத்தகவியாபாரம், சைத்தொழில், சிற்ப விஞ்ஞானங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வித்தும்; அனைக் குளங்கள், கோயில் கோபுரங்களை யும் அக்ரஹாரங்களையும் கட்டுவித்தும்; தண்ணீர் நட்டில் தமக்கு ஒப்பும் உயர்வுமற்ற இராஜராஜாதிபதியாக பிரகாசித்து வந்தார். இப்போது ஹம்பி யிலிருக்கும் ஹஜாரி இராமசுவாமி கோயிலைக் கட்டிவைத்தவர் அவரே.

அப்படிப்பட்ட சத்தவீரன் யுத்த களத்தில் போகலும், அநுரூப தம்பி மார்க்ளாகிய வெங்கடாத்திரியும், திருமலையராயலும் தமக்குப் போதுமான சேனை யின் உதவி இல்லாததை அறித்து, அந்தப்பூர் இல்லாவைச் சேர்ந்த பெனு கொண்டாவுக்குப் போய்விட்டார்கள். விஜயநகரம் மகமதியர்கள் கையில் அகப்பட்டுப் பாழ்த்துபோமென்று எச்சரிக்கையாக இருந்த விஜயநகரப் பிர புக்களும், மற்றக் குடிசகளும், அரண்மனையிலிருந்த உத்தியோகஸ்தர்களும் அதிக விலையுயர்ந்த ராஜ சிங்காசனம், ஆடையாபணரங்களையும், பெண்டு பிள்ளைகளையும் 1550-யாளைகளின்மே லேற்றிக்கொண்டு நாலாபக்கங்களி லுமுள்ள மலை நாடுகளில் போய்த் தங்கிக் கொண்டார்கள். பிறகு மகமதியர் சேனைகள் விஜயநகரத்துக்குள் பிரவேசித்து வீடுகாசல், வக்கிரகம், கோயில் கோபுரங்களை எல்லாம் பாழாக்கிய அக்ரம அந்நியங்களை இப்போதும் அங்குப் பார்க்கலாம். அப்படிப் பாழாக்கிய பட்டணத்தில் 3-மகமதிய மன்னர்களும் வந்து ஐந்து மாதகாலமாகத் தங்கி, எந்தெந்தச் சொத்தைச் எந்தெந்த மன்னர் அனுபவிக்கிறதென்று யோசித்ததில்; ஒருவர் அப்பிராயம் ஒருநாளுக்குப் பெருந்தாமல், மனஸ்தாபங்களும் சண்டை சச்சரவுகளு முண்டாகிக் கடைச் சாயாக விஜயநகரத்தை இராமராஜா சந்ததிகளிடமே விட்டு விட்டு வடக்கே தமது நாடுகளுக்கே போய் விட்டார்கள். உசேன் நீஜாம் சாயபு அகமத் நகரத் துக்குப் போனதும் இறந்தார்.

1566-ம் வருஷம் அலி அகில்வா பெனுகொண்டாலிலிருந்த வெங்கடாத் திரிக்கு விரோதமாக ஒரு சேனையைனுப்ப, வெங்கடாத்திரி கோலகுண்டா, பெனுகுண்ட, நவாப்புகளுடன் சமாதான உடன்படிக்கைகள் செய்துக் கொண்டதில், அவர்கள் சேனைகள் பீஜப்பூர்மேல் படைமெடுக்க, அலி அகில வ்ா பயந்து திரும்பிவிட்டார்.

1568-ம் வருஷம் அந்த திருமலை ராயலு விஜயநகரத்துக்கு வந்த அதைப் பழையபடி பிரபலமாக்க முயன்றும் முடியவில்லை. 1568ஆம் அந்த திரு மலையராயலு உண்மையானவாசாகிய பழய சதாசிவராயலைக் கொன்றுவிட்டு தானே பட்டம் குட்டிக் கொண்டு 8 வருஷம் ஆண்டதாக ஒரு சாசனத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அந்தக்காலத்தில்-விஜயநகரத்தை வந்து பார்த்த ஐரோப்பா வந்தகரரசியர் (Caesar, Frederick) சீஸர், பெய்டரிக் என்பவர் விஜயநகரம் குடியில்லாமல் காலியாகவிருக்கினும்; அங்கு இன்னும் அநேக மாடமாளிகைகளிருக்கின்றனவென்றும், அவைகளில் புவி முதலான காட்டு மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்றனவென்றும், கோயில் கோபுரங்கள் பலமான கட்டிடங்கள் என்றும், அதன் அரண்மனை எட்டுச்சுவர்களால் சூழப்பட்ட இணையில்லாக் கட்டிடமென்றும், அது தக்க வீரர்களால் காக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், எழுதினார்.

1568-ம் வருஷம் அலி அதில் ஷாவானவர் இராமராஜா தமையன் குமாரரிடமிருந்த அத்தோனிகோட்டையையும், 1578-வருஷம் பாதாமி, தோர்கல் கோட்டைகளையும்; 1574-வருஷம் தார்வாரையும், பிறகு பாண்டாபுரத்தையும் பிடித்ததென்பது போக, அப்போது அங்கு பிரதிநிதியாகவிருந்த வேலப்பநாயுடு சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலமாகத் தடுத்தும் முடியாமல், அதில் ஷாஜியித்த அங்கிருந்த இத்துமத கோயிலை இடித்து அந்த அஸ்திவாரத்தினமீதில் பருதி கட்டிவிட்டும், கொங்கணத்திலும் ஜபம் பெற்று மூன்று வருஷத்துக்குள் பெல்லமுக்கெண்டாவையும் பிடித்துக்கொண்டார். பிறகு தங்கபத்திராயுகுத் தெற்கே இருந்த நாகேனைத் திருமலையாலு ஆண்டுவந்தார். அக்காலத்தில் பெயருக்கு மாத்திரம் சக்திரவர்த்தியாக விருந்த சதாசிவராயலைத் திருமலையாலு கொண்டு விட்டதாக பெரெடரிக் என்பவர் எழுதி இருக்கிறார்.

சதாசிவராயலோடு விஜயநகர சமஸ்தானமே முடிவுபெற்ற தென்று சொல்லும்படி யாகிவிட்டது. ஏனெனில் அப்போது அவர்களுக்கு மேற்கே இருந்த நகரங்களும், மைசூரின் வடபாகங்களும் சந்தப்பாகங்களை ஆண்டுவந்த அரசர்களும் சந்திரராகிச்சுவாதினமாக்கிக்கொண்டார்கள். திருமலையாலுடைய முயற்சியினால் சாதாரணமாக ஸ்தாபிக்க முயன்ற குடும்பமும் எதிர்பார்த்த படி பிரபலமாகவில்லை. அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கராயலு 1573 முதல் 1585 வருஷம் வரையில் அரசனாக ஆண்டுவந்தாலும், 1579 வருஷம் அலி அதில் ஷாமறுபடியும் பெனுகொண்டாவின்மேல் படை எடுத்து வந்து முடியாலையால் பெனுகொண்டாவைப் பிழக்காமல் பீஜப்பூருக்குப்போக, அங்கு அவரை மகமதியர் 1580 வருஷம் சதிமோசமாகக் கொலைசெய்துவிட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீரங்கராயலு சந்திரகிரிகோட்டைக்கு வந்து 14 வருஷம் ஆண்டு 1585 வருஷம் இறந்தார். அவருக்குப்பிறகு

வெங்கடபதியாலு ஸமஸ்தானம்.

1586-ம் வருஷம் முதல் 1614-வது வருஷம் வரையில்.

ஸ்ரீரங்கராயலுக்குப் பிறகு அவர் சகோதிரர் வெங்கடபதியாலு சந்திரகிரி சமஸ்தானபதியானார். அவரும் ஓர் வீரரான படியினால், 28-வருஷம் ஆண்டு

தமது செஞ்சிகோட்டைக்கு கிருஷ்ணப்ப நாயுடுவையும், மதுரைக்கு துமார கிருஷ்ணப்ப நாயுடையும், சென்னைக்கு ஜகதேவராயலையும், ஸ்ரீரங்கபாடினத் தீர்த்து திருமலைராயலையும், இரத்தினாங்குரிக்கு தஞ்சை பெணுகொண்டாமுதலான விடங்களுக்கு பிரதிநிதிகளை நியமித்த ஆண்டுவரும்படி செய்வித்தும்; கிருஷ்ணா நதிக்குத் தெற்கே இருக்கும் மகமது குதப்பா நாயுடுகளை ஜயக்கமுபன்று 1593-ம் முதல் 1599-ம் வருஷம்வரையில் சண்டையிசய்து ஜயித்தார். அவருக்குப்பிறகு 1614-ஆம்முதல் 1636 வருஷம்வரையில் அந்த மூன்றாம் சந்ததியில் பெத்தவெங்கடராயலு, சின்னவெங்கடராயலு, இரங்கராயலுமுதலான ஐந்து அரசர்கள் ஆண்டார்கள். 1610-ம் வருஷம்வரையில் விஜயநகரப் பிரதிநிதி மைசூர்நாட்டையும், 1650-ம் வருஷம் வரையில் இக்கரை அல்லது பெத்தனூர் பிரதிநிதிகள் ஆண்டவர, வடதேசத்தில் மொகல் சக்கரவர்த்திகள் பிரபலமாகி தஞ்சை தேச மகமதியர்களை அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தினார்கள்.

1673-ம் வருஷம் மஹாராஷ்டிர தலைவரான சிவாஜியின் தந்தை சாவாஜி போஷலோ வந்து கொங்கண நாயுடுகளையும், பிறகு கன்னடம், செஞ்சி, வேலூர் முதலான கோட்டைகளையும் பிடித்துக்கொண்டார். 1639-ம் வருஷம் ஸ்ரீரங்கராயலு விஜயநகர சமஸ்தானபதியாக இருக்குப்போது, ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி தலைவரான மிஸ்டர் டே (Mr. Day) என்பவர் சென்னையில் போர்ட் செனிட் ஜார்ஜ் கோட்டையைக் கட்டிக்கொள்ள ஒரு மைல் அகலமும், 5 மைல் நீளமுள்ள இடத்தைக் கேட்க; அந்த ஸ்ரீரங்கராயலும் தமது பெயரால் ஸ்ரீரங்கராயலு பட்டணம் என்ற பெயரால் கட்டிக்கொள்ள, அவ்விடத்திலிருந்த தமது பிரதிநிதி நாயுடுகளுக்கு உத்தரவளிக்க, அந்த நாயுடு தமது தகப் பூர் சென்னப்பநாயுடு பெயர் வழங்கும்படி கட்டிக்கொள்ளச் சொல்ல; அன்று முதல் அதற்குச் சென்னப்பபட்டணம் என்று பெயராகியது.

நரபதி சமஸ்தானத்தின் மூன்றாம் சந்ததியின்

வமிசவிருகூடம்

பூசபாட்டி இரங்கராயலுக்கும் அவர் மனைவி திருமலாம்பாளுக்கும் இராமராஜா, திருமலைராயலு, வெங்கடாத்திரி ராயலு, பிறந்தார்கள். அவர்களில்,

1-வது இராமராஜா, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய மூத்தகுமாரத்தி மோலானந்தி அல்லது திருமலாம்பாளை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதில், இரங்கராயலு (4-வது) வேறு நான்கு குமாரர்களும் பிறந்தார்கள். அந்த ரங்கராயலுக்குப் பெத்த வெங்கடராயலும், சின்ன வெங்கடராயலும் பிறக்க, அந்தச் சின்ன வெங்கடராயலுக்கு இரங்கராயலு (6-வது) பிறந்த 1644-ம் வருஷம் கோபாலராயலுக்குச் சுவீகார புத்திரானாக சந்திரகிரியிலிருந்து ஆண்டார்.

2-வது திருமலைராயலும் திருவண்ணாமலைராயலுடைய மற்றொரு குமாரத்தி வெங்கடாம்பாளை விவாகம் செய்ததில், இரகுநாத ராயலும், இரங்கராயலும், (2-வது) இராமராயலும் (3-வது) வெங்கடராயலும் (1-வது) என்ற நான்கு குமாரர்கள் பிறக்க, அவர்களில் இராமராயலுக்குத் திருமலைராயலும், 2-வது, இரங்கராயலும் (3-வது) பிறக்க அந்த ரங்கராயலுக்கு இராமராயலும் (4-வது) மற்ற சில சகோதிரர்களும் பிறந்தார்கள்.

3-வது அந்தரங்கராயலுடைய மற்றொரு குமாரராகிய வெங்கடாத்திரிக்கு இரங்கராயலும், அவருக்கு கோபலராயலும் பிறக்க, அவர் 6-வது இரங்கராயலைச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டார்.

இந்த வரிசைவிருகூத்தினால் (6-வது) இரங்கராயலும் அல்லது ஸ்ரீரங்க தேவராயலும் 3-வது சின்ன வெங்கடராயலுடைய மூன்று குமாரர்களில் இரைய குமாரரென்றும், வீரவெங்கடபதிராயலும் மூத்தவரென்றும், ஸ்பஷ்டமாரும்.

விஜயநகர வம்சவந்தரானத்தாருக்குஞ்ஞண்டான குழப்பங்கள்.

சந்திரகிரியில் கி-பி:1614ம்வருஷம் வெங்கடபதிராயலும், தமது 67 வயதில் இறந்த பிறகு, அவருடைய சிங்காசன வியக்கத்தை பற்றி, 1616ம்வருஷம் ஏ.சம்பர்மீ 12உ கொச்சி சமஸ்தானத்திலிருந்த (Mannal Baradas) மாளியூல் மார்டல் என்பவர் எழுதியசரித்திர சாசனம் லிஸ்பன் (Lisban) பட்டணத்தின் (National Archives Lisbon) தேசவிசாரணைச் சபையில் வைக்கப்பட்டதை மேஸ்டர் சுவேல் (Robert Sewell) சாஸ்திரியாரால் அங்கிலேய பாஷையில் எழுதப்பட்டு தமது விஜயநகர சமஸ்தான சரித்திரத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்-

அதன் கருந்தாவது.

அந்த வெங்கடபதிராயலும், ஜகதேவராயலும் டைய குமாரத்தி பாபாய்மாளை விவாகம் செய்துக்கொண்டதில், ஆண்பிள்ளைகளில்லாமையால், ஓர் அந்நணர் பெண்ணின் ஆண்குழந்தையை சுவீகாரம் செய்து வளர்த்தும், தன் கணவன் மைத்தனார் ஒபிளீ ராயலும் குமாரத்தியை விவாகம் செய்து வைத்தும், வெங்கடபதிராயலுக்கு பிறகு பட்டம் கட்டிவைக்கப் பிரயத்தனப்பட்டச்சே; அந்த வெங்கடராயலும் இந்த சூதையறிந்து தமது தாயாதி குமாரன் சிக்கதேவராயலை பட்டத்திற்கு நியமித்து இறந்த விட்டதாகவும்; அதன் மேல் ஜகதேவராயலும், தீம்மராயலும், மேகராயலும் ஒன்று கூடி அந்த சிக்கதேவராயலை குடும்பத்தோடு பிடித்து கோட்டைக்குள் சிறையில்வைத்து விட்டு, அந்த ஸ்தானத்திற்கு பார்ப்பினி மகளை இராஜனாக நியமிக்க; மைஸ்தானத்தில் பெரிய கலகங்களுண்டாகியதால்; பழைய அரசனை கொன்று விட்டாலன்றி சண்டை சச்சரவு களடங்காதென்று கண்ட ஜகதேவராயலும், சின்ன ஒபிளீ ராயலும் விடம் கத்திகட்டாரிகளைக் கொடுத்து அக்கருமத்தை முடித்து வருப்படி அனுப்பிய

தாகவும், சின்ன ஒபிளி ராயிடும் போய் தான் வந்த சங்கதியைச் சொல்ல, அந்தப் பழய அரசன் சிக்கராயலு கேட்டு விசனப்பட்டு தன் சந்தியால் தன் மனைவி மகனை வெட்டி விட்டு, தாமும் ஹரி ஹரி என்று வெட்டிக் கொண்டு விழுந்து விட்ட தாகவும்; இந்த அக்கிரமத்தை கண்ட எச்சும நாயுடு, உடனே 10000 சேனை யோடு போய் புது அரசனைக் கொன்று விட்டு சரியான வாரீசாகிய சிக்க தேவராயலு குமாரனை சிங்காசன மேற்றிய தாகவும்; அதன் மேல் ஜகதேவ ராயலு 20000 சேனையோடு வந்து எச்சும நாயுடு சேனையை தாக்க முடியா மையால், ஜகதேவராயலு வந்து தந்தையிலாண்ட நாயுடுமர்களிடத்திலும் மதுரையிலாண்ட முத்துவீரப்பராயடுகாரு ஸமஸ்தானத்திலும் உகவி செய்யும் படிவேண்ட அவர்கள் ஜக தேவராயலு அக்கிரமஸ்தனென்றும், இராஜ தரோ கியும், பந்து தரோகியும், என்று கண்டு எவ்வித உதவி செய்ய மாட்டோமென்று சொல்லி துரத்திவிட்டதாகவும் எழுதி இருக்கிறார். இந்தக்குழப்பக்கதையை முழுதும் படித்துப்பார்ப்போர்க்கு தீராதவியாடலத்தை உண்டாக்குமென்பது திண்ணம். விரிவஞ்சி இதை மிகவும் சங்கிரமாகத் தெரிவித்தோம்.

நரபதிகளின் நான்காவது சந்ததி விவரம்.

சின்ன வெங்கடராயலுடன் நரபதியின் நான்காவது சந்ததியார் ஆளு கைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் எவர்களெனில்:—

சின்ன (3-வது) வெங்கடராயலுக்கு வீரவெங்கடராயலு, திருமலையாலு, இரங்கராயலு (6-வது) பிறந்தார்கள். அவர்களில் வீரவெங்கடராயலுக்கு இராமராயலு, இரங்கராயலு பிறந்தார்கள். அந்த இராமராயலுக்கு வெங்கன்ன, சின்னராஜா, ராம ராயலென்ற மூன்று குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். திருமலையாலுக்கு, இராமராயலு, கோடாலராயலு, பிறந்தார்கள். அவர்களில் சின்ன ராஜாவுக்கு பெத்த தாசராயலு, சின்னதாசராயலு பிறந்தார்கள். அந்தச் சின்ன தாசராயலுக்கு இராமராயலு, வீரவெங்கடராயலு பிறந்தார்கள். அந்த வீர வெங்கட ராயலுக்கு திருமலையாலும், செல்லம்மா என்ற ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அந்தத் திருமலையாலுக்கு நரசிம்மராயலு, வீர வெங்கடராயலு, கேசவம்மாள் பிறந்தார்கள். அந்த கேசவம்மாள் வயிற்றில், சின்ன திருமலையாலுக்கு இலக்சுமி தேவி அம்மாள் பிறந்தார்கள். அந்த சின்ன திருமலை ராயலு வெங்கடராயலு, கிருஷ்ணராயலும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அந்த கிருஷ்ணராயலு ரூப்பம்மாளை விவாஹம் செய்த புத்திர சந்தான மில்லாமையால் பம்பாபதிராயலைச் சுவிசரம் செய்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் பம்பா பதிராயலு எவரெனில், முன் சொன்ன வீரவெங்கடராயலு குமாரத்தியாகிய கேல்லம்மாள் வயிற்றில் பெத்த பம்பாபதி சின்ன பம்பாபதிபிறக்க, அந்தச் சின்ன பம்பாபதி வயிற்றில் திருமலையாலும், குமார இராகவராயலும் பிறக்க, அந்த ராகவராயலுக்கு, சதாசிவராயலு, கோதண்டராம ராயலு, ரூப்பம்மாள்

நரசிம்மப்பாபதிராயலு பிறந்தார்கள். இப்போது அந்த நரபதி சந்ததியின் பிரதிநிதியாக இருக்கப்பட்ட ஸ்ரீமான் ஸ்ரீரங்க தேவராயலு இராவ்சாஹிப் பம்பாபதி குடும்பத்தைச் சார்ந்தவராயும், ஆனருத்தி அரசராகவு மிருக்கிறார். இருவராவ தேவராயலுடைய மனைவி குடும்பமாளுக்கு சந்ததி இல்லாமையால், பம்பாபதி ராஜாவை சுவீகாரம் செய்து கொண்டனர்.

விஜயநகர ஸாஸ்தானம் மகமதியர் வசமான பிறகு ஆலி அதில்ஷா இராமர ஜாவின் சந்தி திருமலைராயலுடைய பேரரசு மீட நரசிம்ம தேவராயலுக்கு ஆனருத்தியை ஜாக்கி க்கொடுத்தார். அதை அனுசரித்தே ஐநிராபாத்தர்ஜம் கூடா மெண்டாரும் சில கிராமங்களைத் தம்சால இராயலுக்கு ஜமீனாகக் கொடுத்து ஸ்ரீவ பட்டத்தை விகிதும்படி செய்யும் நமது இங்கிலிஷ் கவர்ன் மெண்டாரும் அந்தச் சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த ஹாஸ்பேட்டை, பல்லாரியைத் தம்பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு அவை கட்டாக 1807 ஆம் மாதம் ஒன் மசுருராய் 1377-11-4- பண்வானாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு இப்போது இராயலுடைய சுவீகாரத்தில் யாதோ சட்டவிரோதமான நடவடிக்கை நடந்திருப்பதாகச் சொல்லி, அந்த நன்கொடையை நிரூபித்தி விட்டார்கள். பிறகு தருத்தசுசனங்களைக்கொண்டு தம்பாதியதையை நிரூபித்த தன்மேல், 1902 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 1 கடைசியில் இப்போதிருக்கும் நரபதி ஸ்ரீரங்கதேவராயலு இராஜா சாஹேப் அவர்களோ, அந்த சமஸ்தானத்ததற்குச் சரியான காரிசு எண்கண்டு நமது சக்கரவாத்தியாகிப ஏழாவது எட்டவீட் கவர்ன் சக் கிரவாச்சி என்னும பட்டத்தைத்தரித்த த முகல் ஸ்ரீநரபதி ஸ்ரீரங்கதேவராயலு இராஜா சாஹேப் அவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 500 ரூபாய் பெண்ண்கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இந்தநரபதிராயலுகாலத்தில் சாசனம் எழுதும்வக்கணை.

சுவஸ்தி, மகாபண்டலேஸ்வர, ராஜாதிராஜ ராஜபரமேஸ்வர, ராஜகுலதிலக, ராஜமார்த்தாண்ட, பாண்டசுக்குத் தப்புபராத, கண்ட கண்டநாடு, கொண்டு கொண்டாடு, கொடாதோன், எம்மண்டல, முத்தினைக்கொண்டு, ஈழமுந் திறைகொண்டு, தலைகொண்ட கண்டன், துலுக்களவிபாடன, துலுக்கமோகந் தவிர்த்தேன், மனுரூர், மாரூர், மகாபண்டலாதிபதி, கஸ்பபதி, நரபதி, செஜாதி, கொடியன்னை, ஆதச்சதானன், ராயச்சுரத்தான், ராஜாதிராஜன், ராஜகெம்பீரன், ராஜராயணன், செனவாசிருரன், தினவர்த்தோழன், சத் தருக்கன் கண்ட, நவீசாடி நாராயணன், பூலோகபுரந்தரன், அசுவருண நகுலன், விருதரபாலன், கோதண்டராமன், கலியுக காணன், தக்ஷண கலத்தானன், இந்தராயர் கலத்தானன், அஷ்டாங்கபயங்கரன், மத்தகாசினி மாறாணன், இரணநங்கவேசியர், புயங்கன், உபயகுலதிலாககத்தளவி பாடன், ராயர்க்குத் தககண்டன், நாகலோக நரபாலன், பூலோகபுரந்தரன், உத்தரதக்ஷண பூர்ப்பச்சிமசத்தசமுத்திராதிபதி, செஜகேட்டை கண்டருளிய ஸ்ரீவீப் பிரதாபன், சேழாண்டல, ஸ்தாபனசாரியன், பாண்டமண்டல ஸ்தா னசாரியன், ஈழாண்டலமுங் கொண்டருளிய ராஜாதி ராஜ ராஜபரமேஸ்வரன், ஸ்ரீவிரதாபன் ஸ்ரீவிரவேங்கடபதிராயர் அய்யர், தேவமகா ராயர், பிருதவிராஜப்பிரபண்ணியருளாநின்ற சகாப்த வருஷம் 1512க்கு மேற்செவலாகின்ற விளம்பி வருஷம் அற்பிசி 56 என்று எழுதிவந்தார்கள்.

முதல்காண்டம் முற்றிற்று.

சுடவஞக்குவந்தனம்.

தேவகியாதாரீ, கதம்பரீ, ஹைசாலர், கேலாதீயர், மைதூரர்,

சேரர் சோழர் பல்லவர் பாண்டியர்களுடைய

சரித்திரங்களடங்கிய

இரண்டாம் காண்டம்.

இதற்குமுன் நிற்கும் முதல்காண்டம், ஏழாவது அத்தியாயத்தில், விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தார்திர்த தேசத்திற்கு இடையில் இந்துராஜாங்கத்தை உதாபித்தும், அந்நிக பராக்கிரமசாலினாகியும்; வடநாடுகளில் படைபெய்ததுவந்த மமதியார் முதலானவர்கள் தென்னாடுகளினின்று படைபெய்ததுவந்த தேசக்குடிகளோ வருகதாபய சுமார் (300) முந்துறு வருவங்கள் வரையில் பாதுகாத்தும்; இந்த மதத்தையும், அன் தருமங்களையும் விருத்தியாக்கியும் வந்தபிறகு, கால வித்தியாசத்தினால் அந்த ஸம்ஸ்தானம் மூங்கலையவே; அவர்களுடைய துணைதார தெற்கேவந்த சுமார் இருநூறு (200) வருவங்கள் ஆண்டு, மமதியார் முதலானவர்களைத் தடுத்தும், இந்த மத தருமங்களை யாதரித்தும் வந்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறோமல்லவா?

அப்படி விஜயநகரத்தாருடைய இனத்தாரும், பிரதிநிதிகளும் தென்னாட் டில்வந்த சமஸ்தானங்களை உதாபித்தபோத, தென்னாடுகள் என்ன மத்திய லிருந்தன? அவைகளை அப்போது ஆண்டிருந்தவர்கள் யார்? அவர்களால் குடிச ளுக்குண்டான சுதேசக்கங்களின்னைவை, என்னுதிவிவரங்களை முன்னாடியாகத் தெரிந்துருததல்லாம்; ஆகவே, அவ்விவரங்களை இந்த இரண்டாம் காண்டத்தில் சற்று விசாரிப்போம். விஜயநகரத்தார் மத்தியநாடுகளிற் பிரபலமாக அரசு செய்துவந்த காலத்தில், தென்னாடுகளிற் தேவகியாதாரீ, கதம்ப ஜாதியார், ஹையசாலபல்லவனார், கேலாதியர் அல்லது பெத்தனாராஜர்க்கு, மைசூரர், கொங்குநாட்டார் முதலிய சிலருருநில மன்னர்களும்; சேரர், சோழர், பல்லவர், பாண்டியர் முதலான பெருநில மன்னர்களும் பலமாகாணங்களைப்பிடித்த பிரபலமாக ஆண்டுவந்தார் ன் அவர்களில் முதலில்குறித்த நான்கு ஜாதியார்களுடைய ஆளுகை காலதேச வந்ததமானங்கள் கொஞ்சமாகையாலும்; அவர்களுக்கு அடுத்தப்படியிலிருக்கும் மைசூரார், மலையாளத்தார் என்னும் சேரர்கள் செய்வானுடலத்தினால் இப்போதும் தமது நாடுகளை ஆண்டுவருகையாலும், அவர்களுடைய சரித்திரங் கள் ஆங்கில தேசபாஷைகளில் அறியலாம்; ஆகவே, அந்த ஆறு அரசுகளியார் களுடைய ஆதி உற்பத்தி முதலானவியங்களை சங்கிரகமாகத் தெரிவித்த விட்டி, இப்போது அரசு அற்றுப்போனதினால் அவர்களுடைய ஆதி உற்பத்தி

முதலான விவரங்களை விவரமாகக் காட்டும் சரிமான சாசனசரித் திருக்கணற்ற்
சோழர் பல்லவர் பாண்டியர்களுடைய சரித்திரங்களை சற்றுவிவரமாகச்
எழுதுகின்றோம்.

முதல் அத்தியாயம்.

தேவநிரி யாதவர்கள்.

சாலுகிரியர் மைத்தானம் மங்களடைந்தபோது அவர்களுடைய சென்
னர்கள் ஹய்சால பல்லாள் அல்லது சேவர சமுத்திரயாகசர் வசமாக; தேவநிரி
(டவுல் தாபாதது) யாதவர்கள் வசமாகிபது—அவர்களில் சிரேஷ்டமான
(1) சிங்கண்ணன், உமையாதேவியை மணம் செய்து கொண்டான் (2) 117
முதல் 1191ஆம் ஆண்டில், (3) 1209—1247ஆம் ஆண்டில் திருபுவனமல்லன்,
(4) 1247 முதல் 1250ஆம் ஆண்டில் ஜயதககன், சிங்கண்ணன், (5) 1271—1309
ஆம் ஆண்டில் இராமசங்கரன், 1309 — 1312ஆம் ஆண்டில் சங்கரன்,
பிறகு பீன், ஹரிபாலனும் 1250—1271 ஆம் ஆண்டில் தேவனும், அமரயனும்,
ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் சிங்கண்ணன் விஷ்ணுவர்த்தனனையும், ஜயதககன், சிரிவிச
வாணியும் ஜயித்தாலும்; 1309ஆம் ஆண்டில் மாலிகாபூர் 10,000 குதிரைபட்டாளத்
தோகென்று மல்விசு குபமட்டாதிந்த இராமசங்கரனையும், 1310ஆம்
ஆண்டில் ஜயித்தும், 1318ஆம் ஆண்டில் மலலியை ஆண்டபோது
ஹரிபாலனாஜனைப்பிடித்துச் சென்றபின்னராக, அதிலும் நடந்ததற்ற் காண்க
விட்டது—(Vide Pages 71-75 Kanaris Dynasties by Mr. Fleet)

சுதம்ப இராதவர்கள்.

அவர்கள் சி.பி 538 முதல் 1246ஆம் ஆண்டில் பெலகாமில், பல்சிகா
அல்லது ஹாஸிகா நாட்டிலுள்ள உடையரைச்சார்ந்த பானகாசி, கோகா
பட்டணத்திலிருந்து ஆண்ட—ஆட்சிசெய்தனர்.

அவர்கள் சந்தரவிசுவரத்தன்.

காஞ்சிவர்மா; சந்திரவர்மா, மிகைசுவர்மா, திரைவர்மா, பாலூர்வர்மா,
சுவரத்தன், அரிவர்மா, பரவாசுவரத்தன், மதசேனவர்மா, சந்திரவர்மா, புரந்தர
வர்மா, மாலுரவர்மா, கோத்திரவர்மா, காளவர்மா, மாலுரவர்மா, சிந்துவணவர்மா,
காகவர்மா, விஷ்ணுவர்மா, யிருகவர்மா, சந்திரவர்மா, விஷ்வவர்மா, ஜயவர்மா,
நாகவர்மா, காகவர்மா, கோத்திரவர்மா, ஆதிரயவர்மா, சதிரயவர்மா, ஜயசிவனன்
ஜயன், தையல்பா, 1018ஆம் ஆண்டில் பானடியினம்கள் பூரிசேவியைவிடவெடுத்த
சாந்திரவர்மா, கோகிதேவன். விசுவரத்தன் 1067—1077 கோத்திரவர்மா, 1079
முதல் 1108ஆம் ஆண்டில் தலீபனும், 1131ஆம் ஆண்டில் மாலுரவர்மனும், 1132
முதல் 1138ஆம் ஆண்டில் மலலிகாரத்தனனும், கோத்திரவர்மனும், கோவாலில்
காமதேவனும், குதுவனும், 1007ஆம் ஆண்டில் சந்திரவர்மனும், 1052ஆம் ஆண்டில்
சிங்கமும், விஷ்வநதிபனும், 1125 ஆம் ஆண்டில், 1147—1175 சிங்கசதனும்,
1147—1171 விஷ்ணுசதனும் 1175—1188 ஜயசிங்கமும், மாணிக் சேவி
மனைவி திரிபுவனமல்லனும், 1246—1250 சந்திரவர்மனும் ஆண்ட, பிறகு,
சாலுகியருக்கு கப்பலாட்டிவந்தார்கள்—(Vide Pages 7-10-48 Mr. Fleet's
the Dynasties of Kanaris District).

ஹாய்சால பல்லாளர்.

அவர்கள் 11ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவு முதல் 14ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிவரையில் கைநூற்றுக்கு அதிக நாட்களில் ஆண்ட யாதவர்கள்—அவர்கள் குடும்பப்பெயர் சாலர். அவர்களுடைய முத்தரான வின்னியா நித்தியம். அவன் கி.பி 1047—1076ஆம் ஆண்டு, கோவிலத்தேவியை விவாஹம் செய்ததில், எரியங்கன் பிறந்த எலிச்சிதேவியை மணந்தான்—அவர்களுக்கு மூன்று குமாரர்கள் பிறக்க, முதல்வருடைய பல்லாண், 1103ஆம் பத்மலாதேவி, சாலாதேவியை விவாஹம் செய்து திருகொண்டான். இரண்டாவது குமாரனாகிய விஷ்ணுவர்த்தனன் 1117 முதல் 1137ஆம் வரையில் ஆண்டு, சாத்தலாதேவியை மணந்தான்—தலைக்காடு அவனுடைய பிரதானக்கரம். மூன்றாமாணுசாயிரமால், விஷ்ணுமத்தைத்தமுவுலாணன்—மூன்றாவது குமாரனாகிய உதயாநித்தியனுக்கு விஜயநகரசிமண பிறந்த, எக்கலாதேவியை மணந்த 1142—1191ஆம் வரையில் ஆண்டான், அவனுக்கு பல்லாண் என்பவன் பிறந்த 1192 முதல் 1211ஆம் வருடத்தில் ஆண்டிசோழர் நாரைக்கோடு சண்ணை—செய்தவந்தான். அவனுக்கு வீரநரசிம்மனம் (1223ஆம்) அவனுக்கு சோமேசுவரனம் பிறந்த 1252ஆம் ஆண்டு சோழநாட்டில் விகிரமபுரத்தை நாடாபித்தான். அவனுக்கு நரசிம்மன்பிறந்த, 1254 முதல் 1283ஆம் கலாயில் ஆண்டுவர, அவனுக்கு பல்லாண் (3) பிறந்த 1310ஆம் மகம்மதியரால் பிடிபட்டபிற்த நாடிகளை மறுபடியும் பிடித்தான், 1316—1327ஆம் அலாவணப் பெருமபண்டோடு வந்துதாக்கு—1347ஆம் மகம்மதியர் மறுபடியும் வந்துதாக்க பல்லாண் நாஜியமபடித்தவிட்டது.

கேலாதி அல்லது பெத்த நூர்ராஜர், ஸ்.

அவுர்கள் 1560 இறும் வரையில் பைருகிவிந்து ஆண்டவர்கள். 1560 ம் விஜயநகர சதாசிவராயலு பகவதவடநுடைய பத்திபுடகமாராருபெ சதாசிவன் என்பவனுக்கு தனதுபெயரால், இக்னரை என்னும் பெத்தாராணாதர, அதை சுயமேயற்சிவிலால் விருத்தியாகுகளுன் — அவன் சந்தத்தியில் சிறந்த வர்களான.

பகவத்புருஷ 1560—1567ஆம் சதாசிவநாயகனும், 1576—1585ம் ஆண்டி
அவன் தம்பி பத்திரப்பநாயகனும் ஆண்டார்கள் சதாசிவநாயகனுக்கு இரண்டி
மனைவிகளிருந்தார்கள் முதல் மனைவியின் திருமகன் சிவசுண்ணாபகன் பிறந்து
1585—1596ஆம் காலத்தில் ஆண்டான். அவனுடைய மகனாகிய செங்கடப்ப
நாயகன் 1604 முதல் 1626ம் காலத்திலும் ஆண்டவர், 1637ம் பெதப்பநாயகப்
புருஷனும், 1649ம் சிவசுண்ணாபகன் பத்திரப்பநாயகனும் முறையே ஆண்டு
வந்தார்கள்.

இரண்டாவது மனைவிக்குப்பிறந்த சிதக (சின்ன) கண்ணாயக்கன் 1596 முதல் 1603ம் ஆண்டுகள் பிறந்த, அவன் மகனாக 1603 முதல் 1604ம் வரையில் சித்தப்பநாயக்கனும், 1649—1671ம் வரையில் சிவப்பநாயக்கனும், 1671 முதல் 1681ம் வரையில் பத்திரப்ப நாயக்கனும், 1681—1695ம் வரையில் சோமசேகர நாயக்கனும், அவன் மனைவி சொட்ட சின்னம்மாஞ்சியும் 1685-1693ம் வரையில் மூன்றையே ஆண்டுகள் புத்திரசந்தானம் தரப்போக, 1698 முதல் 1713ம்

வரையில் தத்துவத்தினாலேயே பகவதாயக்கள் ஆண்டான்—அவன் பெத்ததுதான் செட்டிநாட்டையச் சார்ந்தவன்.

பிறகு 1714 முதல் 1740ம் வரையில் சோமசேகர நாயக்கனும், வீரபத்திர
னும்—1740—1755ம் வரையில் புத்தப்பகவப்ப நாயக்கனும், 1753—1755ம்
வரையில் சிவப்பகவண்ணநாயக்கனும், 1755 முதல் 1763ம் வரையில் சோம
சேகர நாயக்கனும் ஆண்டனர். இவ்வாறு வந்த தாக்கப்பிடித்த தகவல்கள்—
(Vide Page 239. Vol. II Buchanan's Mysore—P. 1—36—37 Wilks.
History of Mysore—Pages 355-356 Vol. II—Rice's Mysore & Coorg.)

இதன்கண்றியல் பெரம்பாய் இராஜதானியைச்சார்ந்த கனரிகஜில்லாவில் ஆண்ட இராஸ்தரகூட்டர்களும், நைஜாம் ஸமஸ்தானத்தக்கடுத்த இலபர்காவில் ஆண்டசிந்தராஜர்களும், காளிகராஜர்களும்-கஞ்சம்ஜில்லாவில் பார்வியூபியில் ஆண்ட கிராமராஜர் முதலானவர்களும் குருநல் மன்னர்களாவிருந்து சிற். சிறு மானவகளை ஆண்டவர்க்குமையல்; அவர்களுடைய சரித்திரங்களை வட்டொழித்த; தீய்ப்பாது பிரபலமாக இருக்கும் மைசூர் வஸ்தஸ்தானத்தைப் பற்றி எழுதலோம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

நை ம கு ா ஸ ம ஸ் த ர ன ம்..

மைசூர் என்பது பழநிலாக்காண்டைய நகரமாய், அதாவது ஏறமையத் தலையை உடைய ஓர் இராக்ஷசன் அங்கு வந்து, அந்த நகரத்தின் குடிமகனாக வந்து வருகையில்; அந்தக் கதைக்கு முடிபாத குடிமகனின் வேண்டுகோலைக் கூறிக் காணிகா தேவியானவன், “சாமுண்டி” அர சாமுண்டிதவந்து, அந்த இராக்ஷசனைக் கொன்று குடிமகனாகக் கவடதனாகச் சிவபடியால்; அப்பட்டணத்திற்கு அந்த இராக்ஷசன் பெயர் கிய மலிஷ் குரன் பட்டணம் அல்லது மைசூர் என்று காலத்தாலையில் வழங்கி வருகிறார். — இப்போது மைசூர் இருக்கும் இடம், பூர்ததல் இராமாயணத்தின் பட்டணம் கங்கை னுடைய எம்மையானிடம் இருக்கிறது. — இப்போது தாதுநிலம் புதராகளும், பிறகு ஐயினரும் இங்கு வந்த தம்தம் மதவித்யமானையில்களாக் கவடிததர்களும்.

மத்தியகால ஸ்தூதி.

ஒருகாலத்தில் விஜயநகர சமஸ்தானத்தில் 'யாதவகுல கூத்திரியர்' வகுப்பிற்கு சனிதச 'விஜயம், கிருஷ்ணன்' என்ற திரண்ட சிகோதிரர்கள் தாளைச் சேர்த்துக் கொண்டு சம்பாதிக்கக் கருதி, தென் தேசத்தை நாடிவந்து மைசூருக்குச் சமீபத்திலுள்ள அடோனா (Hadona) கோட்டைக்குகில் ஒரு குளக்கரையில் உட்கார்; அங்கு தண்ணீருக்கு வந்தபெண்ணை 'குசகுசு' வென்று பேசுவதை உற்றுக்கொட்டித்; அங்கிருக்கும் 33-கிராமாதிசாரியாகுய ஓர் உடையாருடைய அபுத்திரியிடம், அடுத்திருக்கும் கார்டலி கிராமத்திலாவது ஒரு துழிகுளம் தான் மோகன்கொண்டு அவளைத் தனக்கு விவாகம் செய்வித்தும், அவளுக்கு அடோனா என்னும்கோட்டையை ஸ்ரீதமநாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிக்கொடாவிட்டால், உடனே சண்டைக்குராவேண்டுமென்றும், சொல்லி அனுப்பிய சந்ததியை, அந்த உடையார்கள் கேட்டு, தமக்கு தண்டிதனா திகள் அற்றுத் தலிப்பதாவது தெரியவந்தது, அந்த சந்ததியை அறிந்த விஜயகிருஷ்ணன்

என்ற சகோதரர்கள் பிரிவிந்து, அவர்கள் அந்த உடையாருக்குத் தலைநிற்பதாக அனகுதண்ணிருக்குவந்த பெண்டுகளிடம் சங்கதிசொல்லி அனுப்ப; அவர்களும் ஒவ்வொரு உடையாருக்குச்சொல்ல, அவரும் சம்மதித்தவர்து, அந்த விஜய கிருஷ்ணர் என்பவர்களை மரியாதையுடன் அழைத்தப்போய் அதோனியில் சேர்த்தம்; அவர்களுக்கு வேள் மய ஆள்களையும், ஆயுதங்களையும் அந்தாங்கமாகச் சேமித்தவைத்ததற்கொண்மருள், “கார்குள்ளிபண்ணை” மணக்கோலமாகவந்த, உடையார்களைப் பணிக்கொணுமாறுசெய்யும் தருவாயில்; அதோனலில் மறைந்திருந்த விஜய கிருஷ்ணர்கள் ஒவ்வொரு அம்மனைநாள் தாக்கி சின்னாயினமாகக் கிழித்தக்கொண்டிருக்கள் இத்தியாதி புத்தி பாவகிரமத்தைக்கண்ட அந்த உடையார் குமாரத்தி, தமதுகுலத்தின் பெருமையையும், குடும்பத்தின் கோமையையும் கருதிய, அந்த விஜயனை விவாஹம் செய்து கொண்டவராகச் சொல்ல; அவ்வந்தையும் அவன் இஷ்டப்படியே செய்வித்து அவளுக்கு அதோனா, கார்குலி கொட்டைகளை ஸ்ரீதனமாகத் தந்தான்.

உடனே அந்த விஜயன் தனது பூர்வமதமாகிய வைணவமரத்தையிட், தன் மனையியின் வீடுவாய்த்து மதத்தைமுடிவி, சிவாசாரத்தை அதுஷ்டித்து பிரபலமாகியு; பிறகு மைசூர்மன்னதானாது பதவாகி மைசூர் உடையார் குடும்பத்தை மீதாபித்தான்.

அந்த விஜய உடையார் குடும்பத்தில்தான் ஆண்ட அரசர்களாவன

விஜய உடையார் கி.பி 1399 முதல் 1473 வரையிலும், ஹரிபெட்ட சாமராஜா கி.பி 1421—1459, சிம்மா ரா கி.பி 1458—1477, ஆறுவீரல் சாமராஜா கி.பி 1478—1513, பெட்டசாமராஜா கி.பி 1513-1552, அருடையா சி குமாரர்கள் நாட்டைப்பங்கிட்டுச் செண்டர்கள் — அப்பணதில்மராஜா, கி.பி 1552-1571, கிருஷ்ணராஜா, அருங்குச்சந்தியில்லை—ஹரிசாமராஜா, கி.பி 1571-1576, ஸுப்பனதேவரு, கி.பி 1576-1625, சொட்டதேவரு, கி.பி 1625-1672, சித்ததேவரு, கி.பி 1672—1704, காத்நிரவராஜா, கி.பி 1704—1714, சொட்ட கிருஷ்ணராஜா, கி.பி 1714-1731, செம்பதேவராஜா, கி.பி 1659-1672, பெட்டல உடையார், கி.பி 1576-1578, இராஜ உடையார், கி.பி 1578-1617, காத்நிராஜ நரசராஜா, கி.பி 1633-1659, நரசிங்கராஜா, கி.பி 1659-1617, சாமராஜா, கி.பி 1617—1637, இரட்டிசாஜா, கி.பி 1637—1638, சாமராஜா, கி.பி 1731-1733, சிவ கிருஷ்ணராஜா, கி.பி 1734-1749, ஸ்ரீராஜா கிருஷ்ணராஜா, கி.பி 1799-1863, ஸ்ரீசாமராஜா, கி.பி 1881-1891, ஸ்ரீகாணியிலாச மஹாணியா, கி.பி 1894-1903, ஸ்ரீகிருஷ்ணராஜா 1903 ஜூலை 8உ பட்டத்தைப்பெற்றார்.

அப்படி ஆண்ட அரசர்களில் “ஹரிபெட்ட சாமராஜா—” தமது மூன்று குமாரர்களில், “அப்பாதிம்மராஜா” ஹேமல ஹல்லையையும், கருஷ்ணராஜருக்கு, செம்பல நாட்டையும், “சாமராஜருக்கு” பூகிரி என்னும் மைசூர் நாட்டையும் பங்கிட்டுக்கொடுத்தார். அந்தப்படி ஸமந்தஸ்தரத்தை கருத்தக் கொண்ட (1) அப்பாதிம்மராஜா, (2) கிருஷ்ணராஜா (3) சாமராஜா என்ற மூன்று குடும்பத்தைச்சார்ந்த சந்ததிகளே தனது வரையில் மைசூருக்கு மன்னராணை. அப்போது பூகிரி என்னும் மைசூரில் ஒரு புராணக்கோட்டை இருந்த பாய்த்தப்போனபடியால், 1524-அருஷம் இப்போதிருக்கும் சொட்டையக்கட்டினார்கள்.

திருமாவளையார் சிவபத்தி யுள்ளவனபடியால், அமர்கடி நஞ்சன் குடிக்குப்போய் வருமபோது, உம்மத்தார் குடிசைக்குள் சச்சரவுசெய்யவேண்டு, அந்த நகைனுக்கு உயுத்தசெலவு எப்பங்கெட்டியாகும்படி செய்துகொண்டார்.

ஹரிசாமராஜா—1571-ஆம் செவ்வாசனமேறி ஆண்டார். அவர் விஜயநகர மன்னரைத்தாண்டித் தூங்கப்பட்டணத்திலிருந்த பிரதிநிதிக்கு சரியாக எப்பங்கெட்டாமையால், அவரைப்பிடிச்ச பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கச்செ, அவர் தந்திரமாக தப்பித்தொளிந்து 1576-ஆம் இறந்தார்.

பெட்ட உடையார்—அவர் ஒருமுடிந்திராஜா. அவர் விஜயநகரத்திற்கு எப்பங்கெட்ட பணியில்லாமையால், எப்பெண்டுள்ளேனென மெறுமையை வஞ்சு செய்து எப்பங்கெட்டினார். அவரது சகோதரர் இராஜ உடையார் அடிக்கடி அவரோடு சண்டை செய்துவந்தே; குமாரநகராஜா ஒரு தஷ்டனாகொண்டு பெட்ட உடையார் தண்டிப்பிழைக்கிவிடும்படி செய்திவந்துண்டான நியாயவத்தினால் இறந்தார். அவருடைய 6 குமாரர்களும், அவருக்கு முன்னையாகவே இறந்தவிட்டபடியால், நகராஜன் என்ற குமாரனுக்கு ஜனரித்த சாமராஜா என்னும் பேரன் பட்டத்தைப்பெற்றான்.

அந்த சாமராஜா—1617-ம் பட்டத்தக்குவந்த, 20 ஆம் ஆண்டார். அவர் காலத்தில் ஹைகட்டேவன் கோட்டைக்கு முற்றுகைபோட்டு சமஸ்தான வித்திரிணத்தை அநுகமக்கி, 1537ம் வருஷம் இறந்துவிட்டார்.

இம்மிராஜா—1637-ம் வருஷம் செவ்வாசனமேறி ஒன்றரைவருஷத்துக்குள் அவர்மத்திரி விக்கிரமாஜாவின்னு பாண்டாணியிட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

காத்திரேவ கரசாராஜா—அவர் பெரியகுடும்பத்தைச்சார்ந்த பெட்ட உடையாருடைய குமாரர், மஹாவீரதீரர். ரெண்டிலாகொண்டையு ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தைத்தாண்டியபோது தடுத்த ஐயங்கொண்டும், கவுடர்களுடைய அக்கிரமங்களைக் கண்டித்தும், ஸ்ரீரங்கப்பட்டணக்கோட்டையை சிபேச்செய்வித்தும், புதிதாகத் தந்தாரணையை ஸ்தாபித்தும், பிராமண தேவாலயங்களுக்கு மானியங்களை விட்டும், நகரா உற்சவத்தை முதல் முதல் மைசூரில் ஆரம்பித்தச் சிறப்பாக நடத்திவந்தும், 1655ம் வருஷம் சந்ததியற்ற இறந்தார்.

தொட்டதேவராஜா—அவர் சாமராஜாவின் பேரரும், ஸ்ரீரங்கத்தேவராஜருடைய குமாரரும், அவர்காலத்தில் பெத்ததுத்தலைவர் “சேவப்ப நாயகன்” பட்டையெடுத்த வந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீரங்கையலு சேர்ந்த பட்டையெடுத்த வந்த ஐயிக்கவில்லை. பிறகு மகாரை ‘சொக்கநாத நாயர்’ பட்டையெடுத்த வந்த தில்; தாராபுரமும், ஈரோடும், கைராருக்குச் சேர்த்தவிட்டன. அந்ததொட்ட தேவர் சாமுண்டி மலையின்மேல் ஒரு பகவ விக்கிரகத்தை ஸ்தாபித்தும்; சீவில் நியாயங்களைச் சீர்படுத்தியும், அனேக பிராமண தருமங்களைச்செய்தும் 1672-ல் இறந்தார்.

‘சிக்கதேவராஜா’—தொட்டதேவராஜாவின் அண்ணன் குமாரராகிய அவர் 1672-ல் சிக்க சனமேறி, விசாலாகுடிபண்டிதர் அல்லது வலுத்துர் பண்டிதரென்னும் ஐயினமதஜோஷியரை மத்திரியாக நியமித்தும், முதல் முதல் தபாலி லாகவை ஸ்தாபித்தார, அந்த ஐயினமத்திரி ஆண்மனையிலிருந்த வீட்டுக்குப்போகும்போது ஒரி சிவாசாரிமதத்தர் குத்திக்கொல்ல, அம்மத்திரி இறந்தார். அப்படி இறந்தமத்திரியின் கௌரவனுசரித்த திருமலையங்கார் என்னும்

வைணவ பிராமணரை மந்திரியாகக்கொண்டு, 1687-ம்வருஷம் தஞ்சைநகரேஜ்ஜிடம் பெங்களூரோடைய 3 லக்ஷம் ரூபாட்சத்தாகக் கொடுத்தபின்; டிஸம்பர் 17-ம்நாள் பிரதமியாகச் சென்றார். மராட்டியத்தாலவனுள் ஹரிஜனராலும் படைபெடுத்தவர்க்க; அதில் காசம்மான் ஐயமடைய; அங்கிரமேஜர்ஜம் கொட்டடைய காக்கினார். பிறகு மதராசம்நாட்டின்மேல் படைவழியனுப்பி, மராட்டியர்வந்த ஹைதராபாத்தின்குள்ளே. அவர்காலத்தின் லைசு செய்தக்கொண்டிருந்த சிவ்வரை உடையார்களை மதராசம்நாட்டின் கொளவலையையச் செய்யவேண்டுமென்று எட்டினாயிட்டதில்; அவர்களைமயி இருந்த அகேஜ்ஜம்மன் லைசம்செய்ய; சிக்கதேவராஜா அந்த ஜங்கம் குமாரர்களை லஞ்சன்குடிக்கு தருவித்த, அவர்களில் 400 பெயர்களைக்கொண்டு திரோகுறியில் போட்டும்; அவர்களுடைய 700 மடக்களை இடிப்பித்தும், ஜங்கம்மன் லைசு என்னப்போதிலும் லைசெய்தவிலும்படி எட்டினாயிட்டும், லைசத்தை யடக்கியும், 1704-வருஷம் டிசம்பர்மாதம் 22-ந்தேதி முதல் 31-வருஷம் 21-நாள்வரை ஆண்டு இறந்தார்.

“முக்கரசு” — சித்தேவராஜருடைய செவிகிம், ஊமைபுரமான குமரர், பிறகு சிங்கசனமேறினர். அங்காவதில் கர்னாடக கப்பர் “சாதத் அலி” என்பவர்களுள், ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திற்கு முற்றடைபோட, ராஜா 1714ல் இறந்து விட்டார்.

தொட்டிருஷ்ணராஜா—மூக்கையின் குமாரராய அந்ததொட்டிருஷ்ணர் மஹா சிறின்புப்பிரியர். அவர்காலத்தில் யிருக்கைக்கும், ஊர்வன இரத்தகைக்கும் வகைமுரபாய் செலவிட்டு வைத்தியஞ்செய்யச்செய்தார். அவர்காலத்தில் ஆர்காட்டி சாதத் அல்லிகான், குருப்பா, ஈர்னூல் மாமம் தியர்களுடன் படையெடுத்தவர்க்கு, அவர்களுக்கு ஒருகோடிமுரபாய் செலுத்த ராஜிசெய்ய; அதில் 40 வகை முரபாய் சாதத் அல்லிகாளுக்கு கந்தை, மற்றவர்கள் 12 வகை முரபாய்க் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். அந்த தொட்டிருஷ்ணர் 19 வருஷம் ஆண்டு, 1781 வருஷம் இறந்தார்.

சாமராமன்—அவர்களத்தில் சமஸ்தான மந்திரி பிரதானிகள் கூடி அவர்க ளிடப்பட்டபடி அவரை சூட்டி; அவர் இடங்கொடாதிருக்க; அவரையும் அவர் மனைவியையும் பிடித்த கோபாலதருகத்தில் சிறையில் வைத்துச் சாகும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

சிக்கிரஞ்ஞாஜா—கி.பி 1734ம் பட்டத்தக்குவா, பழைய மந்திரிகளே
அதிகாரிகளாவும், அவர்களில் கஞ்சிராஜ சிவில வவஹாராவை நடத்தி 80
லகம் ரூபாய் சம்பாதித்தும்; அதில் இரண்டலகம் ரூபாயை தமது வாலிப
மனைவிக்குக்கொடுத்தவிட்டி, மாண்டா—அந்தகேஸைக்கு குரீசுரீ கஞ்சிராஜை
நியமித்தும்; அந்த குரூஜாஹம் மைஸ்தானத்தில் வஞ்சம் பரிசானம் முதலான
தொண்டுகளுக்கு இடங்கொடுத்துக்கொடுத்தும், 1737-ல் டாஸ்டி அலிகான் தமது
தம்பிமார்க்காடிய காரிம்கான், மோரகான் என்பவர்கள் மூவியாக ஒருபெரிய
சேனையை அனுப்ப, இவ்வித இடத்தில் இராஜா அவர்களை முதியடித்த ஒட்டி
முடிவப்பட்டனத்திற்கு சுவரீராஜத்திருபயினர். 1746ம் கஞ்சிராஜ தாராபாய்,
கோடமுத்தர் பரிசையக்கிராஜைக்கு விசேதமாக சேனையைனுப்ப, தக்கான
கபேதார் கிராம உஸ்மங்கு என்பவர் கஞ்சிங்கை ஒருபடையோடு அனுப்பினார்.

இராஜாபயந்த தருந்த அப்பங்கட்டம் இராஜாபயந்தக்கொண்டார். அந்த இராஜா, நஞ்சுரஜா குமாரரதையைவிவாஹம் செய்து கொண்டார். அதான் கைணகரும் சிபுசாரிகளும் சேர்ந்த முதல் விகாரும். 1740-ம் சேவனவாஸி பரோயக்காரன் ரஜாவுக்குச்சரியான அப்பங்கட்டம்மையால், அவன்மீத படை யெடுக்க, அப்போது அச்சேனைக்கு குதிரைதலைகளு ஐராலியன் அமர்த்தார்.

அப்படி கேவல ஸ்திதிசரிவிரந்த ஐராலியன் சச்சதிகள்ளித், விகரமாவது.

மைதூரில் மகமது திராஜிய ஸ்தாபனம்,

பஞ்சாபுரட்டில் பஹா மத ஹைக்கோமுன்ன மகமது பி ஹி லே லீ என்ற ஜாமகமதார் இருந்தார். அவர் மகமது அலி, மகமதுவாலி என்றமத இரண்டு குமாரர்களுடன் ஐசிராபாதத்துக்கு 110-மைல் தூரத்திலிருக்கும், கடல் பக்கம் அழகிச்சடைச்சார்ந்த அலந்த என்னு இடத்தில் ந்த தங்கி, சோநாட்டில் கேலை சம்பாதித்தும்படி தர்சுமாரர்களை யனுப்ப, அங்கு மகமது அவியன் குமாரர் பட்டமசர்மது பிறந்தார். பிறகு அந்த இரண்டு சகோதரர்களும் கோலாருக்கு அருகில், அங்கு மகமது அலி திறத்தபோதும் அருகைய சகோதரர் பட்டமசர்மதுயும், அவர் யனைவிரையும் தாசதிலி; அவ்வீடத்தில் கைத்தவந்த, நாயி, படமமசமதுக்கு ருசேவனகேலையைக் கொடுத்த ஆகரிக்க, அப்பட்டம் மகமதுவின் மூன்று மனைவிகளில், 3-வது மனைவி கயிற்றில் ஐராலியும், சாபுஜாவும் பூ மி கொட்டையில் பிறந்தார்கள். அவ்வாலிபக்காலமுறையே 9, 10 வருஷ வயது அடைந்தபோது, சந்தையையும் இழந்தும் திராவியனையும், இழந்தலிட கேரிட்டபடியால்; தாய்மாராஸாயிய இப்ரஹீம் சாபு ஒரு இந்து பிடிவக்கு சிபார்கசெய்து அங்களை கேலையிலாத்தானு; ஐராலியாவில் குதிரை வாலண்டியாராக நிபயிக்கப்பட்டார். அவர் 27-வது வயது வரையில் எழுவாசிக்கத் தொரிபாதகராக இருந்தும்; புத்திசாலியும், சுதர்வீரனும், சந்திசுவாதிமுடா இருந்தபடியால், தினைகினை அந்தஸ்தில் பலசிப் பெருகி கை - சியா 1761 வருவாம் சூத்ரமசதய, மைசூர் சமஸ்தாளுதிபதியாகி விட்ட சந்தியில்; வடக்கே பீஷப்பூர், பொம்பாய் கலையிலும், தெற்கே கன்னியா குமாரிகலையிலும், அதிக பலகாரத்தோடு பிரபலமாக ஆண்டதோடு; ஆங்கிலேயரும் படப்பிழம்படியாகவும்; பிராஞ்சுகாரரும் அருகையதாவை நாயிப்படி பாசவா ஆண்டு, 1782-ம் வருவாம் டிசம்பர்மாதம் 17-ந் தேதி திராஜியனை உள் திறந்தார். அப்படி காராலி திறத்த சங்கதியைச் சிலகால்கள் கலையின் மறைத்த கைத்திருந்தாலும்; மகமதுஅமீர் என்னும் குதிரைவீரனும் இறந்த சங்கதிவெளிவந்தவிட்டது.

அப்போது மேற்குக்கலையில் இங்கிலிஷாரோடு எதிர்த்தக்கொண்டிருந்த அவரது குமாரான திபு சுல்தானுக்குச் சங்கதி தெரியவே, சையத் மகமதை ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துக்கு அசனாகிவிட்டும், தாம்கோலாசில் பித்தக்கர் மகமதை முடித்தக்கொண்டு; 1783-ம் வருவாம் ஜூன்மாதம் 2-உ கேலாருக்குள், ஊனிகும் மத்தியிலிருந்த சமதமுக்கிய சேனைகளைச் சார்ந்தார். அப்போது அவர் தப்பொ சம்பாதித்தவைதத ரெக்கம் மூன்றுகோடி ரூபாய்னையும், அதிக விலையுடந்த ஆடை ஆபரணங்களையும், 85,000, சேனாவீரர்களையும், அவருடைய திகான் பூர்ணியச் செங்கெத்த ஒப்பிவைக்க, அங்கவனைப்.

பெற்றுத் தமது சேனாவின் பழயபாக்கியை எல்லாம் கொடுத்தவிட்டும்; தமது தந்தையைப்பார்க்கிலும் அதிகப்பலமாக பிரபுவாக ஆண்டு 1799ம் வருஷம் மேமாதம் 4-ந்தேதி கங்கிலேயரால் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் கொல்லப்பட்டார். அந்தத் தீர்ப்பின் அகதாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் முதுவட்டக்கே பீழ்ப்பூர் கிராமத்தையுடைய பிரபலமாகிய சங்கதின் தீர்த்தாளி, இவ்விலக்கு சரித்திரங்களில் விபரமாகச் சொல்லி இருப்பதால்; இவ்விடத்தில் விரித்து விவரமாகக் கூறவில்லையாம்.

அந்த தீபுசல்தான் இறந்தபிறகு இவ்விலக்குரை நாகு சமஸ்தானத்தின் வாஞ்சுதாராகிய சுலான் 4-வயதள்ள இராஜா கிருஷ்ணராவாஜ உடையாரைத் சேடிப்பிடித்து; ஆம்மாதம் 30-ஆம் தேதிக்குள் சிக்கதேவராய உடையார் வீற்றிருந்த சிம்மாசனத்திலேற்றினான். மஹாமதியுகிய பழயமந்திரியாகிய பூரணையரையே அவருக்குத் திவானாக இருக்கும்படி கியமித்தார்கள்.

அப்படி சிக்கதனாரேறிய கிருஷ்ணராவாஜ உடையாரும் ஆண்டு வருகையில், சுட்டில் கலங்களுண்டாகியும், 75-லகும் ரூபாய் கடன்வரினாலும் அரசுக்கு ஆளும் திறமையற்றிருப்பதையும், சுலான் ஜனரலவர்கள் கண்டு, 1831-ம் வருஷம் ஆக்டோபர்மாதம் 3-ந்தேதி இராஜப்பரிபாலனத்தை ஆங்கிலஸ்தானாதிபதியிடம் கொடுத்தவிடும்படி கேட்க; அவரும் கொடுத்தவிட, அவர்பட்டகடனாகிய 75 லகும் ரூபாயை திர்த்தம், அவருக்கு மாதம் 1-க்கு 70,000 ரூபாய்களும், ஹம் 1-க்கு கிஸ்தி வருவில் 5-௮ ஒரு பங்கும், கங்கா கஸ்ததிர வராகளும் பெற்றுக் கொண்டு வந்த, 1868-வருஷம் மார்ச்சுமீ 27-ந்தேதி தமது 75 வயதில் சந்தித்த இறந்தபோக; 1881-ஆம் சுலான் 4-வயதள்ள சவீகரபுத்திராகிய ஸ்ரீ சாமராவாஜ அவர்கள் பட்டாடைந்தாலும், 1881-ஆம் சரிபாலையது வந்த மைபால், அந்த மஹாராஜா, திவான் இரங்காசார்லா, திவான் சேவாத்திரி அய்யரவர்கள் உதவியினால் ஸமஸ்தானத்தைச் சீர்திருத்தப்பெற்ற சமஸ்தானமாகி கிரும்கிறப்பும்பெற்ற 13-ஆம் ஆண்டு வருகையில்; அவர், 1894-ஆம் மார்ச்சுமீ 29-ந்தேதி கைத்தொவுக்குப்போன விடத்தில், திடமென்று கபலியாதிபால் இறந்தவிட, அவரது உத்தமபதனியார் ஸமஸ்தானத்தை ஆறு ஆம் ஆண்டு வந்தார்.

1894-ஆம் இறந்தபோன ஸ்ரீசாமராவாஜ உடையார் பிறகு அவர் சனக்கும், அவர் சுபதனி ஸ்ரீவாணிவிலாச மஹாராணியவர்களுக்கு உடையாரும் இராஜ குமாரர்களும், 3 இராஜகுமாரத்தர்களும் பிறந்த சமஸ்தானத்துக்கு பார்த்தியச்சான தேஷ்ட புத்திரா, 10 வயதடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணராவாஜ உடையாருக்கு சந்தி விருத்தியினிமித்தம், வட்டேசத்தில் ஒர் இராஜகுமாரியை இராஜ குமாரருக்கு விவாஹம் செய்வித்தம், தக்க கல்விசேஷவர்களை, மின்டர் பிரேசர் என்னும் பார்த்தியாயரைகொண்டு போதிப்பித்தல் 1903-ஆம் ஜூலைமீ 8 உ சிரேஷ்டதேசாதிபதி கரண் பிரபு அவர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்சேய்வித்தார்.

1894-ஆம் அந்த நாளா ஸமஸ்தானத்தின் சுற்றளவு 27,406 சதுரமைல். அதில் 1881-ஆம் கானிங்வாசி கணக்கின்படி 49,14,110 குடியினிருந்தார்கள் 1,02,00,000 ரூபாய் வருவக வருவமானம் இப்போது சுட்டில் கைத்தொழில் சுவீ விருத்தியாக வருகிறது. மஹாமதியுகிய பூரணையரவர்களுடைய

பேரரசிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் இப்போது தவிராணி நிறுப்பதாக, இனி கட்டிடம் செலவு மூலம் சிறும் சிறத்தோர்க்கு மெனபதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்தியாவிலுள்ள மற்ற சுதேசமன்னருடைய ஆளுகையின்க்கும் கட்டுகை எல்லாவற்றிலும் தூதர்ப்பைகள் பெண்கள் அல்லி அகிகிரிபலமாகி வருகின்றது. 1838ஆம் 28 பாலிகைகளே. இவ்விவரம் பின்பு பட்ட பட்டசாலை யில் இப்போது 600 பிள்ளைகளும், அவர்களின் சிலர் பிடிபிடுபெற்றும் வீணைமுதலான சுவகீதவிததையக்கற்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள்.

சேரநாடு அல்லது மலையாள ஸமஸ்தானம்.

மலையாளம் அல்லது சேரநாட்டைக் கொங்கு. தென்று சிலர் அப்பிரியப்பட்டது; பல ஸம்ஸ்கிருத தமிழ்நாடுகளிலும், 1838 வருஷம் கல்கத்தாவில் பிரசுரமாகிய ஜானல் ஆப் ஆசியாமின் ரிசொஸஸ் என்னும் புத்தகம் 182 வது பக்கத்தில் M.S புத்தகம் நெம்பா 3.லும், கவுண்டர்மார்சு 890 கொம்புடன் டர்டர் லெய்டன் (Dr Leyden) என்பவருக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தினாலும், மீட்டர் டெயிலர் எழுதிய டோக இராஜாக்கள் சரித்திர புத்தகத்தினாலும், சேரநாடு வேறு, கொங்குநாடு வேறு என்றும் ஸ்பஷ்டமாகும். சேரநாடு மலையாளம். அச்சு துறை பொருளைத் துறை. அவர்களுடைய மலைபோன்றிலுள்ள, அவர்களுக்கே சிறந்தமலைக் கொல்லி, சேரநாட்டு மன்னன் தமிழ்நாட்டு மூலேந்திரசில ஒருவராவார்.

சேரநாட்டின் உற்பத்தி விவரம்.

பரசுரமர் கூறக் கிராமக்கோ ஐயித்த பிற, தென்மேற்குப் பக்கத்தில் மலைநாட்டிற்கு வர, அதுகு மியமித்திய பட்டங்கள் வந்தும், வருவதைக் கண்ணுற்றும், அப்படிப்பட்ட உதவல்கள் பவருக்குப் பித்தியும் பிராமணவிசுவாசமு முண்டாக்கு வென்றறிந்தும், அப்பாபுயுளை யோட்டி, அங்கு 64 கிராமக்கோ ஸ்தாபித்தம்; அவைகளில் உத்தித்தவர 30,000 சூரியபிரமண கலைக் குடியேற்றியும்; அவர்கள் அந்தேட்டைவிட்டு வேறுக கஞ்சகேகாபம “முன்துழியியையும், முண்டையும்” கியமித்தம்; அவர்களுக்கு ஊழிக்குசெயப் சீசாழ பாண்டிய நாடுகளிலிருந்து அக்க குத்திரகளைத் தருவித்தவைத்தார்; அவர்களுடைய ஜீவனத்தக்காக வருவத்தலை குடிமாதம் மறைபெய்யவேண்டிமென்று தேவேந்திரனிடம் வாம்பொறு; அந்த டி ஸ்திரிபுருடர்கள் வேறுகட்டுக்கு ப்போகாமல் அந்தமலையாளத்திலேயே சதா தங்கும்படி அவர்களுக்கு நமும் ததாமமுடி, குடியாசம் கியமித்தம் அனைக தருமவித்தகையுட வந்தித்தனர்.

அப்படி கியமித்த 64 கிராமக்கோளின் பிராமணர்களில் 11 கிராமப்பிராமணர்கள் மாதிரி யாகவகைச் சடங்குகளை நடத்தப்பாத்திரெக்கு கியமித்ததில்; பிராமணர்களுடன் கலகங்கள் உண்டாகிச் சண்டைகளுண்டாக; அச்சுண்டைகளை அடக்க அக்குடியரசால் முடியாமையால், பிராமணருக்கும், கூத்திரிய ஸ்திரீக்கும் பிறந்த ஒருவனை சிரேஷ்டராஜானாகியும், பிறகு அந்தமலைநாட்டைத் துளுவா, மூசிகம், கோளர், காவசம் என நான்கு பாகங்களாக வகுத்தும்; அவைகளுக்கு சில குருநிலமன்னர்களை கியமித்தும், ஆண்டுவரும்படி செய்தார்கள். அந்த குருநிலமன்னர்களும் கொங்குசேலாசன்க்கு குடியுனை வருத்தினர்; அங்கு ஆகிசங்கராசரியை ஜனிட்ட, அவர்களுக்கு வேண்டிய தருமங்களைப் போதித்தவந்தார், பிறகு மறுபடியும் குடிசுக்குள் கலகம்

இரண்டாம் கரண்டம் பஞ்சம் அதிகரிக்க, குடிசை வருந்தி அவர்கள் உபயோகித்
தவத்த 'நொளளம்' என்னுஞ் குளநீர்ற்றுப்பினதற்கு, இரண்டாம் மறை
வென்று மனைமுன முறையிட, அந்த மனைமும் ஆயிரம் அணைக்கான பிரா
மணர்களை சஞ்வித்தது, அந்தக் களம் என்னும் குளக்கறையிலிருந்து உறு
செய்ப்பச்செய்தம், சந்தப்பண்பெய்விக், உட்கண்ட மறை அமை ஹரோடபெய
ததனால், அத்ததனைத்தையே (நொளளமாண்டு) வருவப்பற்றப்பாக்கெ ஸ்மி
சுகமாக வழிந்து வருகையில்; மறுபடியும் பிரமணக் குடிசைக்கும், அரிசனுக்கும்
சண்டை சச்சரவு இரண்டாக, இனி கரண்டைத் தக்க வகலகணிந்து அரசு
செய்யாவிட்டால் குடியெட்டுப்போகும் என்ற கண்ட சில பெரிய பிரமணர்
கள்: விஜயநகரம் கிருஷ்ணதேவராயலிடமேயே முறையிட்டார்கள் அப்போது
இந்தமதேவதாராக பிரகசித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயு தேட்டு பரிசுவிதம்
தமது கைத்தானத்தில் சதவீ: னுட, சசிலனுமாக இந்நகர் ஆதிகாரபெருமானை
மலையாளத்துக்குப்போய் பிடிபிடிவான் ஆண்டவர் தமது பரிசுதியாக அன்று
ப்பினார்.

அந்த ஆதிசாரபெருமானும் தமது ஏதாவது வடைய மத்தலிப்படி
மலையாளமகந்து, பித்தலி: கரண்டை செய்தவிடம், இரண்டாம் பிரக
அவருக்குப் பதலாக பாண்டியாப் பெருமானை பித்தலி: கரண்டைப்
பித்தலி: அவரும் அப்படிக்கவந்த ஆண்டி சந்தப்பப்போக, அவருக்குப் பதலாக
சேரமான் பெருமானை அனுப்ப, அவருமகந்து கிராமக் பித்தலி: கரண்டை
அவர தருகுண்டை கடைக்ககன் கிருஷ்ணதேவராயுக்கு திருப்பியாக கரண்டை
யா: அவரையே மறுபடியும் இனிது மறை அமைந்து பித்தலி: கரண்டை
கடைச்செய்ய; அந்தச்சேரமான் பெருமானுடைய பித்தலி: கரண்டை
ஒரு அமைதியையும கடைக்க ஆண்டி கரண்டை: கடைக்க
முண்டை: சேரமான் பெருமான் தமது கரண்டை பித்தலி: கரண்டை
கடைக்க சில கடைக்ககரைகரை ஒரு கிராமந்தான் அல்லது கிராமத்தான்
அல்லது பித்தலி: கரண்டை இரண்டாம் கடைக்க கடைக்க
செய்ய கடைக்க, அப்படி கடைக்க சில மகமதியர் கடைக்க கடைக்க
கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
மலையாளத்தல் பவத்தர் என்றுமேயர், சேரமான் பெருமான் அந்த மகமதியரு
டையமதா கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
மதத்தில் புருந்தம், அந்தாட்டிலுள்ள பிரமணர் எல்லாருமே மகமதியர்
தமதுமகமதி கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
நீரிகாரார் என்னும் இடத்தில் ஒரு மகமதியரைக் கடைக்க, மகமதியர்
மதத்தக்கும், பிரமணர் இத்தமதத்துக்கும் திருக்கும் தாரகமதியரைப்பற்றி
அர்க்கம்செய்யிக்: கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
பெற்றதால் சேரமான் பெருமானைப்பாட்டததைவிட்டு கடைக்க, அப்பாட்டததது
அவருடைய குடியை கடைக்க: சேரமான் பெருமான் மதவாராககையதததத
அப்போது கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க

இப்போது கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க
பெருமானுடைய சந்ததிகென்று ஒரு சண்டதிலுள் கடைக்க கடைக்க கடைக்க கடைக்க

ஆதிசங்கராசாரியரும் இச்சேரமான் பெருமான் காலத்திலிருந்த பிரகாசித்ததாக ஒரு சாசனத்தினால் வெளியாகிறது; ஆயினும் அதை அம்புவதற்கு வேறு சாசன ஆதாரங்கள் அகப்படவில்லை.

அந்தச் சேரமான் பெருமான் மக்காவக்குப் போனபிறகு, அகருடைய சந்ததியை தக்கபடி ஆண்டுவராமையால்; மலையாளத்துக்கு விஜயநகர இருஷண தேவராயனு ஒரு குலச்சார்ப்பெருமானை அனுப்பி ஆண்டுகொச்செய்ததாக ஒரு சாசன மிருக்கிறது. பிறகு தீப்போது இராஜனிருக்கும் தளியில் ஒரு வேறு நாட்டி வந்தாகுகிய கோளியன் என்பவன் ஒருபெரிய கோட்டையைக்கட்டி வந்ததாகும்; அதிகாழாசெய்த கந்தப்படியால்; அந்த இடத்திற்கு கோளிக்கட்டு என்று பெயருண்டாகி, பிறகு கள்ளிக்கோட்டை என்னும் தீப்போதியபெயராகி விட்டதாம்.

அந்தமம் ஐரோபா கண்டத்திலிருந்த போர்த்துகேயர் வந்ததாக விஷயமாக வர; அவர்மூலியமாக சீரிய கிறிஸ்தவர்களும் மலையாளத்துக்குள் ஆராயித் தந்தார்கள்.

மிஸ்டர் டெயிலருக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தின்படி அச்சேரநாட்டில் கலியுகம் பிறந்தபிறகு அடியிற்சென்ற அரசர்களாண்டார்கள்;—

ஆதிபெருமான் 12ஆம்—பாண்டியராஜபெருமான் 12ஆம்—சேரமான் பெருமான் அல்லது பாணபெருமான் 36 வருஷம் ஆண்டு மகமதியுதி மக்காவாக்குப்போனார்—தளபனபெருமான் 6ஆம்—இந்திரபெருமான் 12ஆம்—ஆரிய பெருமான் சுயகாந்ததைவகுத்தார் குந்தனபெருமான் கன்னெட்டியில் அரண்மனையைக்கட்டினார்—பிறகு கொட்டிபெருமான், மாதவபெருமான் 11ஆம்—எரிய பெருமான் 12ஆம்—கடபெருமான் 35 ஆம்—விஜயன் பெருமான் விஜயன் கோட்டையை கட்டினார்—வல்லபப்பெருமான் ஓர் புதலிக்காதைத் தண்டு பிடித்தார்—ஹரிச்சந்திரபெருமான் புரளிக்கோட்டையைக்கட்டினார்—மல்லன் பெருமான் 12 ஆம்—குலச்சார்ப்பெருமான் 18ஆம்முமாக ஆண்டார்கள்.

தமிழ் விசனால் புழிந்து பாடப்பெற்ற சில சேரநாடைய

பெயர்முதலான விவரங்களாவன.

(1) சேரமான் கல்லோடிய கேக்கெழுத்தேன்—இவன்போர்வன் மையை கோத்தி யானைப்படையை மேகமாகவும், சேனவீரர் கையிலுள்ள கட்டைகளை மின்னலாகவும், பேராதையை முழக்கமாகவும், குதிரைகளின் து கதிரைக்காற்றுகவும் வல்லிஹை செலுத்தப்படும் பாணங்களை மழை வருவாமலும், பூரியையாலாகவும், தேரை ஏராகவும், படைதிரைகளைச்சாலாகவும், ஏறியப்படும் வேல யானைகளை விததாகவும், சாய்த்தகிடக்குத் தலைகளை நெற்போராகவுக்கொண்டு வேளாண்மை செய்பவனென அவனைப் பரண்புற னானாற்றிலே புழிந்தபாடினார்.

(2) சேரமான் கங்கோவாழியாதன்—இவன் கபிலராலும்; குண்டிட்டு பாலியாதனாலும் பாடப்பட்ட கொருசேரன் தன்னைப்பதிற்பு பததி னுள்ளேழாம்பததென்னும் பாடலாலேபாடிய கபிலருக்கு தூறுபிரங்கணமும் மலையேற்றிக் கண்டாரமும் பரிசாகக்கொடுத்தவன்எனல்,

(3) சேரமான் கனைக்காலிரும்போறை — கோச்செங்கட் சோழனான சிறைசொப்பாட்டிங்க காராகிருகத்திலே ஈடந்த, தாகத்தார சோதித்தமிழும் தண்ணீருவாவதி யுண்ணுது, உயிர் துறந்தவன்.

(4) சேரமான் கருவூரேறிய வொன்வாட் கோபெருஞ் சேரவிரும்போறை—துச்சேரன் கரீவரு உதலைப் த-ற்பாட் பெற்றவன் அப்புலவர் கல்லுடம்பு பெறுதற்குக் காரணனாயிருந்தவனும் ஓவ்வரசனோ (புறநாடாறு).

(5) சேரமான் குட்கெனகோவை—சோனா மி எரிச்சிலா மாடலன் மதரைக் குமாறாற் பாடப்பெற்ற வினையான.

(6) சேரமான் குடக்கோச்சேர விரும்போறை—பெருங்குன்னர் கிழா ராற்பாடப்பெற்ற சேரன-பத்தமுப் பதன்னுள்ளே நுன் பதாம் பதந்தருத் தலைகனு மிகனே.

(7) சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்—இவனும் தேற்பட்டைக் கைப்பெருந்திள்ளியெனனுஞ் சோழனுட போர்விறத்தபோத கழாத்தலையா லும் பரணராலும் அச்சோழனோடு சேர்த்துப் பாடப்பட்டவன்.

(8) சேரமான் கோக்கோதை மார்பன் — இவன் கோச்செங்கட் சோழன்காலத்துச்சேரன-இவன் பொக்கையாராற் பாடப்பெற்றவன்- இவன் உண்மைவிற சிறந்தேன்னென்பது புறநாடாற்றால் விளங்கும்.

(9) சேரமான் கோட்டம்பலத்த தஞ்சியமாக்கோதை—புறநாடாற் றினுள்வருமொரு பாடலால் புலனாகிறத்த சேரருளொருவனென்பது துணியப்படும.

(10) சேரமான் செங்குக்கிங்கோவா வழியாதன்—1 சிக்கற்பள்ளியி லிறத்த பெருங்கொடையானவிய சேரன், இவன் குணம் உற்பலியாதனா றாற்பாடப்பெற்றவன்- 2. கயிலரதகையைப்பற்றி துககைமெல்லியவென, அவராற்பாடப்பெற்ற சேரன்.

(11) சேரமான் தகடுறெறித்த பெருஞ்சேரமான்போறை—தனது முரசு கட்டிலவிறியாதேறி திதனிரைசெய்த மே சிறைரைத் தண்டியது அவர் தயிலொழுகொழுத தலைபவ கவர்வீசி நின்றபெருந்தகையாள் சேரன் புகற்றப்பதன்னா எட்டாமபத்தலை தனவேயாமா அகசி. கழாநாடு கு ன்ப்பதிலகைய பொன்பர்சிலகொடுத்தோனும் தக்கோவெனறவனு மிகனே.

(12) சேரமான் பாபுளாற்றிறத்த கெய்கலங்கான விளஞ்செட்சென்னி- சேரமானுடைய பாபுளரை கெனறுகைக்கொண்ட சேரன்- இவன் ஊன் பொதிபசுங்குடையாராட் பாடப்பெற்றவன்.

(13) சேரமான் பாலைபாடிய பெருக்கெனகோ—இவன் கொடையாலும் வீரதாலும் புகழ்ப்படைத்த கொருசேரன். பேய்மகன் இளவெயினியாற் பாட ப்பெற்றவன்- பாட்டிலும் வல்லவன்.

(14) சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன்—இவன் கரி காற் சோழ னுக்குத்தோற்று கனிவிடநாட்டிற் சென்றிருந்த சேரன்- இவன் கழாத்தலையா லெண்ணிக்குயத்தியார் என்னும் இருவராலும் பாடப்பெற்றவன்.

(15) சேரமான் பெருஞ்சொற்று உதியன்சேலாதன்—இவன் மாண்ட வர்களும் கொளவர்களும் செய்த யுத்தகாலத்திலே அவர்கள் சேனைகளுக்கு அந்தயுத்தம் முடியுங்காரும் நல்லுணவளித்த பெருஞ்செல்வனுடிய சேரன்-இவன மூரிஞ்சியூர் முடிகாசாயாரற் பாடப்பெற்றவன்.

(16) சேரமான் மாந்தரஞ் சேலிரும்பொறை—இவன் சேர்முன்றாஜ குயர்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடு போசெய்த சேரன்-இவன்பெருந்நிலி னன்கிரொலும், வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனாலும் பாடப்பெற்றவன்.

(17) சேரமான் மாவெண்கோ—காணப்பேர்த்த உக்கிரப்பெருவழுதியும், சோழன் இராசகுமார வேட்டபெருநற் கிளியும் தீச்சேரன் காலத்தவாகன்-பூவரும் நடப்பினர்கள்-தீச்சேரமானே சேரமான் பெருமானாயினுனெனப் பெயர் கொண்டவர்-இவரைப்பாடிய புலவர் ஒளவையார்.

(18) சேரமான் யானைக்கட்சேலிரும் பொறை—மாந்தரஞ்சேலிரும் பொறைபாதகாத்நாடு தேவருலகத்தை யொக்கும் ஏன்றலகம் போற்ற அசுபுரிந்த சேரன்-இவன் தன்னையாரும் புலவர்க்குப் பிறரிடத்தேசென்று பாடியிந்த நிலலகண்ணம் அளவின்றிப் பெருமபொருள் வழங்கும் பெருங் கொடை வன்னல். இவனைப்பாடிய புலவர் குறஞ்சேழியூர்கிழார்.

(19) சேரமான் கஞ்சன்—இவன் திருத்தமாளூரற்பாடப் பெற்ற சேரன். அபிநானகோசம்—167—171 பக்கங்கள்

முன்றும் அத்தியாயம்-

திருவநந்தபுர ஸமஸ்தானம்.

சேரமான் பெருமானுடைய சந்ததிகள் உள்ளிக்கோட்டையி லாண்டுவரும் போது அ, வர்களையு கொஞ் நாட்டரசர்கள் படைவெதையப்போனதில்; அந்தச் சேரமான் பெருமானுடைய சந்ததிகள் பயந்து கி-மு 1242ஆம் திருவனந்த புரம் குடிபுகுந்தார்கள். பரசுராமர்களத்தில் பாணுவிகிரானுடைய அண்ணன் குமாரான ஆதித்தியவிகிரானுக்கு பட்டவகட்டியபோது குடிபுகுந்ததாக ஒருசாசனத்தினால் தெரியவருகிறது. ஆயினும் திருவநந்தபுர சரித்திரத்தைப் பற்றி மிகுந்த சங்குண்ணி மேனன் கழுதியதில் அடியிற்கண்ட இரஜர்கள் திருவனந்தபுரத்தை ஆண்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது:—

திருவனந்தபுரத்தை ஆண்ட அரசர்கள்.

(பாணுவிகிரமன் காலத்தொரியவில்லை) வீரமார்த்தாண்டவர்மர் கி-பி 731ம் உதயமார்த்தாண்டவர்மா 824 (இவ் காலத்தில்தான் மலையாள கொள்ளமாண்டு என்னும் புதுகருஷ ஆரம்பம்) ஆதித்தியவர்மா 1185ஆம் வீரமாமார்த்தாண்டன் 1385—1386, (இவர்களால்தான் திருவாங்கூர் கோட்டை கட்டப்பட்டது) ஸிரிவிஹவரம் 1376—1382, கோளவர்மா 1382—3ம் சேரஉதயவர்மா (சோமாதேவி மனைவி) 1382—1444, வானவராத முதலாஜவர்மா 1444—1458, வீரமார்த்தாண்டவர்மா 1453—1471, ஆதித்தியவர்மா 1471—1478; ஸிரிவீரவர்மா 1478—1504, மார்த்தாண்டவர்மா 1504—6ம் வீரவிரிவீரவர்மா 1504—1528, மார்த்தாண்டவர்மா 1528—1537, உதயமார்த்தாண்டவர்மா 1537—1560, கோளசேகரவர்மா 1560—1567, ஆதித்தியவர்மா 1594—1604 உதயமார்த்தாண்டவர்மா 1604—1606, வீர விரிவர்மா 1606—1619, சோபாணவர்மா 1619—1625, இரவீவர்மா 1625—1631, உள்ளிகோளவர்மா 1631—

1661, சூத்தியவர்மா 1661—1677, உமயம்மாள் இராணிவர் 1677—1684, இராமவர்மா 1684—1718, உன்னிகேசுவர்மா 1718—1724, இராமவர்மா 1724—1728, (இச்சகாலத்தில் மதரை விவகாரநாயகனாகப் படைஎடுத்த பீராய் சப்பம்வாங்கிக் கொண்டு பிறகு இராஜசெய்யப்பட்டது) மார்தாண்டவர்மா 1728—1758, இராமவர்மா 1758—1798, பாலராமவர்மா 1798—1810, வெரிலகியி ராணிவர் 1810—1815, வெரிலகியி பாயம்மாள் 1815—1829, இராமவர்மா 1829—1847, மார்தாண்டவர்மா 1847—1860, குகாணி பாயம்மாள் 1860—68, இராமவர்மா 1860—1880, இராமவர்மா 1880—1885, ஸ்ரீவஸ்ரீ பத்மசாப தாசிகஞ்சி பாலராமவர்மா, குலசேகரேந்திரபதி மணனி சுந்தன் மகாராஜாஜா இராமராஜபுத்தூர் ஸமஸ்தானசு மகாராஜர் 1885ஆம் ஆகஸ்டுமாதம் 19உ பட்டாபிஷேகம் பெற்றார்.

அவர்களில் ஸ்ரீராமவர்மா மகாராஜரை மகாமதியுதி என்று புரப்பெற்ற இராஜா மாதவராயரிடம் நான்குகருவர்கள் வரையில் படிப்பினை வைத்தான்; அந்த ராஜா மஹாவீரத்துவ சிரோமணியாகி அனேக இனவிலிப்பாஷா புத்தகங்களை மணியான்பாவையில் மொழிபெயர்த்து வித்தியார்த்திகளுடைய விஞ்ஞானத்தை விருத்தியாக்கிவந்தார்.

அந்த இராஜா பிரபலமான பெருந்த புத்தகசாலையை நியமித்ததுடன்; கத்தோலிக்கருவியுள்ள ரிபுணாக இருந்தபடியாலுடைய பல்வகைப் பூசையினி செடிக்காயும், சாப்பிக்கொட்டை, தேயிலை, மாவன்னிகிழுகரு, மணிலா; புனைவிலை முதலான பயிர்வளையும்கவையது பவிர்செய்த குடிசைகளுக் காட்டினர். அவர் சித்திரபிரதான பாகப் பட்டாண்டி ஸ்ரீராமவர்மாவின் கட்டிடம் பூங்காசரித்தவர்களைத்தேடி சென்னையில் மிஸ்டர் ஜே. பி. ஜாடாருக் கட்டாதிய அநினியம் பதநரிசைக்கும், கல்கட்டா ரிவியு பதநரிசைக்கும் எழுதிவந்தார். அந்ததேசம் முழுதம் யாத்திரைசெய்து காறிப்பாத்தது அநேக சுவதிகை அறிந்தவர். அத்தகையகட்ட மஹி மதியுதி ஆரிய மாதவராயர், அந்தச் சமயத்தானதுசு மந்தரியாகி, மேற்படி ஸமஸ்தானமே 1858ஆம் முதல் 1872ஆம் வரையில் அவர் அதிகாரத்தி விருந்தபடியாக; அந்த த்வான் உடனே தக சித்திரத்தவர்களைக்கையாடி வந்ததம், வரி, கைத்தியம், வித்தியா விவசாயாதி விஷயங்களி விசேஷ சித்திரத்தவர்களைச் செய்துகருகருகைய கேட்கத்தை விருத்தியாக்கிஞா, பிறகு த்வான் சேவையபகாந்திரிஞா, வெம் பாகம் சமயயவகாராரும், ஸ்ரீகிருஷ்ணசாயிராயரும், மாதவராயருந் தவகாராதி அநேக சித்திரத்தவர்களைச் செய்வித்தார்கள்.

இப்போது இந்தத்திருவந்தப்புர ஸமஸ்தானத்தின் (1894ஆம்) சுற்றளவு 6,730 சதுரமைல், இதனுள் 1891ஆம் கானிவ்வாரி கணக்கின்படி 25,57,840 ஜனவன் இருந்தான்- 1881ஆம் கானிஷ்மாரிபடி 17,55,100! இத்தகையனும், 4,98,000 கிரித்தவர்களும், 1,47,000 மமமதிருக் குடியிருந்தார்கள் கணக்கிடப்பட்டிருப்பதால்; இக்காட்டில் கிரிஸ்தவர்கள் அதிகமாக இருக்கிற கைத்தோறும்- அட்டி இருந்தாலும் தந்தால ராஜாகம் த்வானவர் களும் சமஸ்தானத்திலேயும் சமரசமாக கட்டத்திருக்கிறார்கள். இப்போது 16,66,000 ரூபாய் ஸமஸ்தான வரும்படியாக விருத்த. வித்தியா விஷயத்தில் துச்சமஸ்தானம் மருகுவிலி சிறத்தோறும் சொல்லலாம். இத்தோடு

கூட 45 ஊட்டுப்புறைகளென்னும் அன்னசத்திரங்களைத் தாபித்த, ஆயிரச்
சணக்கான வவழப்பிராமணர்களை ஆதரித்தருகிறார்கள் —

நவீன நாடா அத்தியாயம்.

சேரநாட்டார் என்று சிலா தப்பிதபா எண்ணி இருக்கும்

கொங்குதாட்டு அரசர்கள்.

சேரநாட்டாரையே கொங்குநாட்டாரென்று சிலா எண்ணி இருக்கிறார்கள்.
ஆனால் சரிதர சாசனங்களினால் சேரநாட்டார் வேறு ஜாதம் என்றும்,
கொங்கு நாட்டார் வேறு ஜாதம் என்றும் கம்பட்டம் கி.மு. எப்படிமெனில்
அரசோகர ஜனுமைய ஜீர்துஜீர கிரந்தத்தினாலும், பொடோலோயி (Ptolemy's
Works in R. Asiatic Research Vol- VII—1-86) என்பவர் எழுதிய
கிரந்தங்களினாலும்; கொங்கு நாட்டார் கி.பி 1132ஆம் ஒரிசாநாட்டிலிருந்து
கங்கைக்குலத்தாரென்றும், அவர்கள் 16-ம் நூற்றாண்டில் சிவசமுத்திரத்தின்
உபநித்தானத்தைத் தாபித்ததில்; அதை விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயலாசனாஜய்க்கு
ப்பட்ட பிறகு, அகாசனாடைய சந்ததின துப்போது கோயமுத்தூர் நிலலா
வைச்சார்ந்த கருணாப்பிரகாசன பட்டணமாகக்கொண்டும் துண்டிவந்ததாகவும்;
அப்படி ஆண்டவர்களில் தமிழில் கண்டவர்கள் கிரேஷ்டர்கள் என்றும் தெரி
விக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவர்கள் எனில்:—

வீரராயசகிரவர்த்தி, கோவிந்தராயன், கிருஷ்ணராயன், கலங்கல்லப
ராயன், கோவிந்தராயன், சதாபுஜகாமதேவன், தருவிக்கிரமதேவன், கொங்
காணிகர்மன், மாதவராயன், ஹரிவர்மராயன், பரிசுலாதிசாயன், நரசிம்மராயன்,
விஷ்ணுகோபவர்தன்; பிரிகுலாதிதராயன், மாதவராயன், கிருஷ்ணவர்மன்,
கொங்காளிமதிராயன், ஹரிச்சந்திரராயன், கிருஷ்ணவர்மன், கொங்காளிமாதி
ராயன், தருவிந்தராயன், முஷ்கராயன், பிரம்மஹத்திராயன், திருவிசைமராயன்,
பூவிச்சிரமராயன், கங்கபராயன், நவாபராயன், இராஜகோவிந்தன், கந்திவர்மன்
சிகராயன், பிரதீப கொங்காளி, விஜயாதித்தன், மலலதேவன், கந்ததேவன்;
சத்தியாகங்கயன், குணலுத்தமன், கல்லதேவன், காலிங்கராயன், இவர்களாண்ட
காலமுதலானதுகளை விவரமாகக் காட்டும் சாசனங்கள் துன்னமும் அகப்பட
வில்லை ஆயினும் மிஸ்டர் டாசன் (Mr. Dawson's Paper in Asiatic
Journal Vol. VIII) கிரந்தத்தாலும், கிசலம்ஜிகலா மானியலில் கனம்போகன்
(Rev. Foulke's Historical Papers) எழுதிய சரிதரத்தினாலும் ஒருவாறு
அறியலாம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

சோழமர ஜியம்.

சோழமண்டல எல்லையைக்காட்டும்.

வெண்பா.

கடல்நெருக்குத் தெற்குக்கரை பொருவென் னாறு

கூடத்சையிற் கோட்டைக்கரையாம்—வடத்சையிற்

வேணாடுப் பெண்ணையிருப்பத நூற்றாடு

சோழா னாடுக கெல்லை எனச்சொல்.

சோழாஜியம், கிழக்குத்தெற்கும் கடலும், வடக்குவெள்ளதும்; மேற்கு
பாண்டிநாடு எல்லையாக உடையது—அதாவதி கதியாயும் நாடாதினாலும்
கிர்மலிவான் புன்னாடு என்றும், காணவிடுகிற பெயர்களைக்கொண்டு நீலவழி

சீலவனம் பொருந்திய கல்வாடி—அத சாவிரி-பூம்பட்டினம், கருங்கு, திருவாரூர், தருவாரம், திருக்குடந்தை, கங்குசி முதலான சிறந்த இராஜமாநகரங்களை உடையது.

சோழராஜர்களும்—அவர்கள் ஆண்டகாலமும்.

சோழராஜர்கள் இன்னவர்களென்றும், அவர்கள் ஆண்ட காலமும், இடமும் இன்னின்னவை என்றும், ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டும் சரித்திர சாசனம் கிடைக்கவில்லை. தென்னாட்டுப் புராணங்களைப் பரிசேசிப்போமாகில்; அவைகளில் சில சோழர்களுடைய பெயர்களையும், அவர்கள் கட்டியுணங்கிய சைவ வைணவக் கோயில்களின் பெருமைகளையும், பற்றி மாதிரம் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவே ஒழிய; அவர்களோற் குடிசைகளுண்டான சாதகபாதக கால தேசவந்தமானங்களைப்பற்றி விபரமாகச் சொல்லப்படவில்லை. சிலபுராண காவியங்களில் திருநீற்றுச்சோழன், மதுரீதிக்கண்டசோழன், குளக்கோட்டிச் சோழன், தனையுன்னுபுராலசோழன், விடலராயசோழன், குலோத்தங்க சோழன், இராமபத்திர சூப்பசோழன் முதலான சிலருடைய சரித்திரங்களைப் பற்றி மாதிரம் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன—எப்படி எனில்.

வருண சிந்தாமணியின்படி.

முசுருந்தன பூர்வஜன்மத்தில் குரங்காக இருந்த, விலவித்தைப்பறித்த சிவபெருமானைத் தரிசித்த புண்ணியதலினால் சுககிரவந்தியாகியும்; இராஜாநாதரால் வருந்திய சேகேந்திரனுக்கு உதவியதனால் தேவேந்திர ஆதமார்த்தமாகிய தியாகர ஜபெருமாளைப் பெற்றுவந்த, திருவானூரில் பூசையெய்ததனால்; பெருமைப்பெற்றானும்—

காடுவெட்டிய சோழன் — பாண்டியனுக்கு பயந்து மதுரை மீனாழி சுந்தரேசுவரை வேண்டி தவிரக: அந்த நகரம், இராகசாலத்தில் கொண்டுபோய் பாண்டியன் இட்டிருந்த கதுவு முதலிரியைக்கி தரிசனம் பெறச்செய்தாராம்.

தோச்செங்கட்சோழ நாயனார்—இவர் மும்மென்மத்தில் சிலம்பியாகி இருந்த, பட்டினவிழைந்த பந்தவபோட்டு சிவபெருமானை உணங்கியதால் அரசனாகப் பிறந்தார்—இவர் 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராம்.

பகழ்ச்சி சோழ நாயனார்—இவர் உரையூரிலிருந்த ஆண்டி ஒரு குருக்குவந்த கொங்கு, குடகு நாட்டரசராகக் கொண்டேந்தத் திறைப்பொருளைப்பெற்று மரியாதைசெய்தனுப்ப; அதிக சென்னம் மலையாட்டரசன்திறையைச்செலுத்தாமையால், படையோடுபோய், அவன்சேனைகளைவெட்டியழுத்த; அதில் ஒருசொசில் சடையிருக்கக்கண்டு, ஐயோ? சிவதுரோகம் செய்தோமென். மெண்ணி. அச்சிரசேடி அக்கினிகுண்டத்தில் விழ, சிவபதமடைந்தாராம்—இவரும் 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராம்.

அபயகுலசேகரசோழன்—இவர் திருவாரூரை இராஜதானியாகக் கொண்டு ஆளுகையில்; ஒதுவர் பாடியபண்ணைகேட்டு மகிழ்ந்து அறற்பண்ணைகளை தேடிப்பிடிக்க கண்ணம்சட்டிக்கொண்டு, பொல்லாப்பினரை

யாரை பூமித்தருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியைக்கொண்டு சிதம்பரத்தில்
எடேசர்பால் திருக்கக்கண்டு பிடித்தவராம்.

அகபாயசோழன்—இவர் ஜீவக சிந்தாமணியை மெச்சி பாட்டி
வருகதை, அவர் மந்திரி சேக்கிழார் நாயனாகண்டு, அவரை திருத்த
எண்ணி தில்லவாழ்த்தனர் முதலானவர் திருவடியார்களுடைய சரித்தி
ரங்களைப் படிக்கும்படிச்—ஐயி, பலகியாயக்களை எடுத்துச்சொல்ல
சத்திரமூர்த்திகவாயிகன்—பதினொரு திருப்பாடல்களாகப்
பாடியருளிய திருத்தொண்டைத்தொலைக்கு, பொல்லாப்பினை பொருள்
சொல்லியதை, நம்பியாண்டார் நம்பி தமதுபெயரை முன்னிட்ட சலித்ததைத்
திருவந்தாதியை விரித்த புராணமாகப் பாடவேண்டுமென, (அகபாயச்சோழன்
வேண்ட) அந்தசேக்கிழார் இணங்கி, சிதம்பரம்வந்து எடேசர்பெருமான்
“உலகெலாமென” அடி எடுத்துக்கொடுக்க பெரியபுராணம் பாடினாராம்.

ஆதொண்டசோழன்—இவர்தந்தையாகிய மணிகண்டசோழன்
அவ்வதுருலோத்தங்கசோழன், ஒருவர் வேட்டைக்கேசிய வனத்
தில் ஒரு ரிஷியின்னிகையாகிய நாகக்கண்ணிகையை ஆதொண்டை
பூமாயையைச்சுற்றி, காத்தல் விவாஹசெய்துக்கொண்டதனால் பிறந்தவர்—
இவர்தந்தை தனது இராஜபந்தின் தென்பாகத்தை பட்டமகிஷியின் குமார
னுக்குக்கொடுத்தும்; கடபாகத்தை இந்த ஆதொண்டனுக்குக் கொடுத்தும்
ஆனச்செய்தாராம்—இவர் ஆண்டபாகத்திற்கு தொண்டமண்டல மென்று
பெயராகியது—இவர் தமது காட்டிக் கேளானரை குடியேற்றி நிறப்பித்தபடி
யால், அவர்கள் தொண்டமண்டல வேளாள் என்றபெயரைப் பெற்றார்கள்
அத்தொண்டமண்டலத்தின் எல்லையான—

வேள்கடக.

மேற்குப் பலனமலை வேங்கடசோவடக்கா
மார்க்கு மூவரி யணிசிறுக்கு—பார்க்குறைய்
தெற்குப் பிணை திசுழி ருபநின் காச
கற்கெண்டை காடெனவே காட்டு.

இத்தொண்டமண்டலத்திற்கு காஞ்சிபுரம் தலைநகரமாம்—இதறிந்த.

சலிக்கத்தப்பாணி, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருவிசைப்பா, விக்கி
மங்கதேவசரித்திரம், பொருகாரற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை, விக்கிரமசோழன்
உலா, குலோத்தங்கசோழன் கோவை, வீடலராயன் பலசந்தமலை முதலான
சித்தங்கனிக் ஒருவாறு சொல்லப்பட்டிருக்கினும்; பூரணமாகத் தெரிவிக்கப்
பெறவில்லை.

பிங்கு முனிவர்க்கெய்த பிங்கலத்தை என்னும் பிங்கலகிசண்டிக்,
“சென்னிவளவன் செம்பியன் கிள்ளி, பொன்னித்தறைவன் புலிக்கோடியோன்
மால், குழிவேந்த நேரி வெற்ப னுரினகண்ணிய நேரியப்பயன் குரியன்
புக்குடும் சோழன் பெயரே”—என்று சொன்ன 747-வது குத்திரத்தின்படி-
சோழனுக்கு சென்னி வளவன், செம்பியன், கிள்ளி, பொன்னித்தறைவன்;

புலிக்கொடியோன், மால்கொழிவேந்தன், கோவெற்பன், சூரிக்கண்ணியன், கோரியன், அபயன்; சூரியன், புன்னாடன் என்பவர்பெயர்கள் உண்டாம்.

சோழர்கள் ஆம்புவன் அல்லது சாம்புவன் கோத்திரத்தைச் சார்ந்திருந்தாலும்; அக்காலைய சாழியபரிபாலனம் பாணாக்கப்போல பிரகாசித்ததனால் சூரியன் என்றபெயரைப் பெற்றிருந்தாலும்; சாம்புவன் அல்லது சம்பியன் அல்லது சூரியன் ஆண்டராஜியத்தாக சாம்பிய மண்டலம் அல்லது சம்பிய மண்டலம் அல்லது சூரியன் மண்டலமென்ற பெயருண்டாகி; அது காளா கட்டத்தில் சோழமண்டலம் என்றபெயரைப் பெற்றதாகத் தோன்றுகிறது.

பிறகு 1902ஆம் மதராஸ்தமிழ்ச் சுல்தானாருக்கு அசப்பட்டச் சலிங்கத் தப்பாணி யேட்டை ஆதாமாக்கொண்டு பகா-ஈ-பூரி, வி. கணசுரைப்பிணையவர்கள் (பி. ஏ. பி. எல்) சுபகிருதுஷா கார்த்திகை, மார்ச்சு, மைசூர் நகர் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் பின்வருகிற கருத்தை எழுதியிருக்கிறார்.

ஜயங்கொண்டார்—சலிங்கத்தப்பாணியில், “சுராதிராசன் முதலாகவரும் சோழனு முடை சோழமண்டல மமைத்த பிறகேழுலகையு யிராசசேசரிகளா யிருவாரையெனவு மேறுவெம்புலியினையென நின்றுவருளும்” என்று தி பாட்டுகளின்படி சோழராஜபத்தை முதல்முதல் கதாபித்தவன் சுராதிராசன் என்றும்; அவன் மகன் விஜயாலயன் கி-பி 830—850ஆம் பிரகாசித்தவனும்— அவன் கொடிமேய என்னும் ஈரிக் கோயேறியிருக்கும் கொடிமபாளன் அரசன் இடங்கழியாங்கழியில் தோன்றினவனும்—தஞ்சையை ராஜதானியாக்கி, வாகுண பாண்டியனை தாசதியடித்த, சிருவிடைமருதூர் சிவாலய மேற்குவாயிற்கோ பிரமணமத்தவனும். அவன் ஆலத்தில் அமோகவரன் என்னும் மராட்டியமன் னன் அபிமானம்பெற்ற ஈனசேனன் என்னும் சமணமுனி மஹாபுராணத் தின் முதற்பாகமாவிய ஆதிபுராணத்தை எழுதி முடித்தாராம்.

அந்தவிஜயாலயன் காலத்தில் ஆசென்றராசாசனியர் அப்போது புழம்பெற்ற சிவஸ்தலங்களாக இருந்த தில்லையையும், திருவிடை மருதநாயும், குடமுக்கு என்னும் கும்பகோணத்தையும் தரிசித் தப்போனாடும்—பிறகு.

ஆதித்தசோழன் கி-பி 850—880ஆம்

விஜயாலயன் இறந்தபிறகு; அவன்மகன் ஆதித்தன் தஞ்சையில் கிடாசன மேறினான். அவனுக்கு கோவிராஜ சேசரிகர்மன் என்னும் இராஜேந்திரன் என்றும் பெயர்கள் வழங்கிற்றும்—அவன் கொங்குராட்டின்மேற் படைஎடுத்த ப்போய், அப்போது தலைகாடி அல்லது தவணையும் ராஜதானியில் அரசுபுரிந்த பிறதழிபுதியின் மகன் சிவமாறனோடு சண்டைசெய்து, சையமலைகாரியலுள்ள கொங்குராட்டைப் பிடித்தும்; தஞ்சையைவிட்டு உரையூரைத் தனது ராஜதானி யாக்கிக்கொண்டானும்—பிறகு காஞ்சிபுரத்திலிருந்த பல்லவராஜ கோவிலைய திருபதங்கலம்மனுடைய மகன் மணம்புரிந்த, பல்லவராட்டிற்கும் அரசானும், பிறகு கொங்குராட்டில் கொண்டையடித்தப் பொருள்கொண்டு தில்லையின் கோயில் கூடசோபும் மாடமானிகளைக் கட்டிவைத்ததாக முடியாப்பாணி 835, 836, 837ல், “கூடமெடுத்த குளத்தோடு கோபுர மாடமெடுத்த பிரான்மகன் காழியே”—என ஒட்டக்கத்தர் பாடி இருக்கிறார்—அன்றியும்.

பாடிற்றங்கையிலே, னைந்த என்னும் ணரிலே, ஆதித்தச்சாம் என்னும் சிவாலயம் ஐயப்பித்தாலும். பிறகு தனது படைகளை கஞ்சான் என்னும்

அரசனை செங்குந்தரில் தலைவராகிய பழுவூர் வீரன், பழுவை நாராயணன் கச்சித்தனியன் முதலான 12 பெயர்களைக்கொண்டு ஜயசிலைகளையும்; பிறகு திருச்செந்துரிலிருந்த சுபன் என்னும் செங்குந்தனை துணைக்கொண்டும் ஈழமாட்டானை வென்றானும்—

செங்குந்தர் குலத்திலுதித்த ஒட்டக்கூட்டத்தர் ஆதித்தனுடைய சுறாக வித்தவனாகவும்; அவன்மகன் குலத்துக்கனுக்கு உபாத்தியாயனாகவுயிருந்தான். ஆதித்தனுக்கு மூப்பு அதிகரித்த, தன்மகன் குலோத்துங்கனுக்கு துளவாக பட்டங்கூட்ட, உரையுரை அங்கிரித்த அநேக பெருநில குருநில மன்னர்கள் முன்பட்டாபிலேகம் செய்தபோது; இளவரசன்பேரில் வாழ்த்தக் கவியாக ஒட்டக்கூட்டத்தர், “சூடும் கடைமணி காவசையாம வகிலமெங்கு, கீழ்க்குடைமையத் தரித்தபிரான்—என்றுகூற—துளவரசன்சேட்டு—“பாடும் புலவர் புரொட்டக் கூத்தப்பதார்புரத்தைச்—சூடும் குலோத்தங்க சோழனென்றே யென்னைச் சொல்லுகரே”—என்றுபாடி முடித்தானும்—

இந்த ஒட்டக்கூட்டாரோ, குலோத்துங்கனுக்கு பாண்டியன் பெண்ணை விவாஹம்செய்யத் துதுப்போன காலத்தில், ஆதித்தன் மறைந்தாலும், இந்த ஆதித்தன் காலத்தில்தான் ஸ்ரீசங்கராசாரியருடைய சிபர் தேவகவாரும், அவருடைய சிபராகிய சர்வஞாதமன் என்பவர் சங்கேத சாரிககம் என்னும் கிரந்தத்தை எழுதினதாகத் தோன்றுகிறது—இத்கிற்க.

சோழர்கள் சுந்திரவயிசுக்கந்திரியர்கள் என ஹரிவயிசுமென்னும், புராணத்திற் சொல்லப்படமருப்பரைப்போலவே; சோழர்களிற் முதலரசன் துஷியந்தனுடைய பெளதநாஸ்கிய ஆசிரதனுடைய புத்திரன் என்று அபிதானகோசத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சோழர்களுடைய ஆட்சுஉபத்தியைப் பற்றிபலவருவங்களாக சோதித்த வரும் கவான்மெண்டு சிலாசாசன பண்டிதர் ஸ்ரீகெங்கயரவர்கள் “சோழர்கள்” குரியவயிசத்தாரென்றும், அந்தராஜ்யத்தைமுதலிற் ஸ்தாபித்தவன் விஜயாலயன் என்றும் (1900ஆம் கவம்பாய் இந்தியன் ரிவியூவ் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார் (Vide Pages 504—506 A Page in South Indian History in the Indian Review No. II Nov. 1900)

இதற்கு ஓர் ஆதாரமாக 1837-ம் வருஷம் கல்கத்தா ஆசியாமக் சொசைடி சரித்திர சஞ்சிகை 7-வது புத்தகம் 2-வது பாகம் 123-வது பக்கத்தில்.

“சோ சோழ பாண்டிய நாடுகளை உண்டான விடமானது ஒருகாலத்தில் தண்டகாரணிய மென்னும் பெயரால் பயங்கரமான காடாகவும்; அதில் புலி சிங்கம் யானை முதலான கொடியயிருக்கலும், இராசாதிசாரும் வந்த வந்த தாகவும்; அப்படிப்பட்டவிடத்திற்கு அயோத்தியாவிலிருந்த ஸ்ரீராமர் தெற்கே வந்தபோது அவருடன் வந்த ஒருவீரனுக்கு தாயமன்சல்லி, என்று பெயரென்றும்; அந்ததாயமன் சல்லி, ஸ்ரீராமருடைய உத்தரவின்படி காவிரி பரந்து பாயும் திரிபுரமென்னும் இடத்தில் தங்கியிருந்த அங்கிருக்கும் மலையினம் தனதெய்தி வழுங்கும்படி “தாயமன் சல்லி சவாயி” என்னும் காமதேயத்தால் ஒரு சிவஸ்தலத்தை உண்டாக்கி சதாசிவப்பூஜைசெய்துகொண்டு வருகையில்; அந்தச்சிவபெருமானைத் தரிசிச்சுந்தரவர்களுக்கு அனுபலமாக அங்கிருந்த பயங்கரமான காட்டைக்கொன்றும், காவிகுப்பங்களையும், கீகேன் கடைகள் முதலான வசதிகளையுண்டாக்கியும்; அங்கு

தங்கி விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு வேண்டிய கால்வாய் முதலான பாசன வசதிகளை கியமித்த ஆண்டுவந்ததாகவும், பிறகு அவனது முதல் குமாரனாகிய “தர்மவர்தமா சோழன்” ஸ்ரீரங்கேஸ்வரத்தின் முதல் பிராகாரத்தைக் கட்டுவித்தும் அநேகாரமங்களைச் செய்தும் ஸ்ரீரங்கத்தை ஒரு கிராமமாகியதாகவும்; அதனை 2-வது குமாரனாகிய வெண்சோழன் ஆண்டுவந்தபோது காவிரித்தீவிலால் “வேண்ணாத்தைச்” சேர்த்து குடித்தன பாசன வசதியை விருத்தியாக்கியதால்; அச்சோழனுக்கு வெண்சோழன் என்ற பெயருண்டாகிய பொன்றார்; பிறகு அச்சோழனுடைய குமாரனாகிய கரிகாலன் சோழன், காவிரித்தீவின்மீது பெரிய அணையைக் கட்டுவித்ததாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

இச்சாசனத்தையும் சரியான சாசனமென்று எண்ணச், கூடவில்லை; ஏனெனில், திரிபுரபுரமானது ஒருகாலத்தில் பயங்கரமான மூன்று சிங்கள உடைய ஒருராகுடன் வந்தவரிடமென்று ஸ்தலபுராணத்தினால் கம்பவுடமாகி த்தது. மேலும், அங்கிருக்கும் “தாயுமானசுவாமிய” என்னும் சிலஸ்தலம் ஸ்ரீபுராசனமானதென்றும்; அங்கிருக்கும் சிலபெருமான், ஓர் தாயற்றப் பிள்ளைக்குப் பாலகொடுத்த, பாதுகாதபடியால்; அந்தமூர்த்திக்கு மாற்று புதுவனேசுவரர் என்று சமஸ்கிருத பாஷையில்லும், தாயுமானவர் என்று தமிழிலும் வழங்குகருகையில்; வட்டேசத்திலிருந்து வந்த இங்கு குடிபுகுந்த தாயுமான் கல்லி என்றவன் பெயர் எப்படி வந்ததோ தெரியவில்லை.

தென்னாட்டிற் சிறந்த தமிழ்பாஷையில் அச்சோழன் என்கிறதாலத்தில் எழுதிய சில ஸ்தலபுராணங்களையும், முக்கியமாகக் கோயில் புராணம், இரணியவன்மச்சுருக்கம் 9; 10, 11, 17, 23, 33, 52, 53, 132-வது களிலும்; மேற்படி புராணம் திருவிழாச் சுருக்கம் 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12; 13-வது களிலும்; பெரியபுராணம் கூற்றவரையனார் சரித்திரம் 1, 2, 3, 4, 5-வது களிலும், கலிங்கத்துப்பராணி முதலானவற்றில் சோழர் சுருகைய சூதிரசரித்திரம் முதலானவற்றை சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன என்பபடிமேலில்.

கவுடேசன் என்னும் கவுடேசத்தை ஆண்டுவந்த மகாராஜாவக்கு சிங்கவர்மன், வேதவர்மன், சுமதி, என்ற மூன்று குமாரர்கள் பிறந்ததில்; முதற் குமாரனான சிங்கவர்மனுக்கு தேசத்தில் வெண்குட்டர்கள் கருத்தியதனால் இனிப் பிறவித் தன்பத்தைச் சகிக்கமுடியாமல், தனது பிறர் ஸ்ரீராமன் போலப் பாரத்தைத் தனது தந்தைக்குப் பிறகு, கன் தம்பியாகனாகிய வேதவர்மா, சுமதி என்பவர்களே பரிபாலனம் பண்ணச்சொல்லிவிட்டு; சான் ஒரு சன்னி யாசியைப்போல வேடந்தரித்தும், அப்போது தண்டசாணிபமாக இருந்த தென்னாட்டைநாடிவந்தும், தபோநிதியாகியும், மூலில் ஸ்ரீசைலம்; காளா க்ஷிரியில் தங்கியும், அங்குள்ள சிவமூர்த்திகளைப் பூசித்தும்; பிறகு காஞ்சிபுரத் துக்கேசி அங்குள்ள கைம்பாராதரைப் பூசித்தும்; பிறகு தில்லைவனமாக இருந்த சிதம்பரத்தக்குப்போய் அங்கிருந்த வியாககிரபாதரைத் தரிசித்தும்; பிறகு அவருடைய உதவியினால் பதஞ்சலி ஸ்ரீராமானுவரைத் தரிசித்தும்; அவரால் நடேசருடைய அருளைப்பெற்றும்; அங்கிருந்த ‘சிவகங்கை’ என்னும் தில்விய தடாகத்தில் மூழ்க்த்ததை தேசத்திலிருந்த வெண் குட்டியாக் திரிக்கி கிபாண்டேனியாக—இரணியவர்மா என்ற மறுபெயரைப் பெற்றதும்; சதாசிவ

பத்தியில் மூழ்கி வசித்தவரும்போது; தனது தந்தை இறந்ததற்கு நியைக்கேட்டு கவுடதேசமப்பாய், தானனுபவித்த சிவச்சுக்களைச் சோல்வித் தச்சதண்டிதனாதி சருடனும், திரவியத்தடனும், அங்கிருந்த 3,000 பிரம்மரிஷிக்குடனும் திஸிலை வணத்திற்குத் திரும்பிவந்த; அங்கிருந்த பயங்கரமான காட்டைக்களைத்தும், பயங்கர புலினைக்கொன்றும், அக்காட்டை நல்லாடாச்சியும், அக்கேவாலி கூட கூட கோபுரங் கோயில்களையும், தாமரைத்தவந்த மூவாயிர பிரம்மண ரிஷி களாகிய அந்தணர்களுக்கு அழகிய வீடுகளையும், மானியங்களை யும் தியயித்தும்; அந்தஸ்தலத்தக்குச்சுபிபமாக, கீழ்புறத்தில் தான் குடியிருக்க 'படைவீடு' கட்டி வைத்தும்; சபாநாயகர் முதலான விக்ரகங்களை உண்டாக்கியும்; சபாநாயகர் வீற்றிராதின்ற பஞ்சாக்கூர்ப் படியின்மீது வியாக்கிரமர், பஞ்சாலியார் களால் பட்டாபிஷேகம் பெற்றும், புலிப்பதியாகிய சிதம்பரத்தாகு அரசனாகிய தால், புலிக்கொடியை விருதாசப்பெற்றும், பஞ்சாக்கூர உருவாகிய திருநீறைத் தரித்ததனால், திருநீற்றுச் சோழன் என்ற மற்றொரு சைவப்பெயரையும் பெற்றும், சம்குடிகளிடம் ஸ்ரீ ஓ ஒருகடமையாக வரிவாங்கிக்கொண்டும், பிரபலமாக ஆண்டுவந்தபிறகு; கூற்றவநாயனார் என்னும் ஓர் குத்திரகூர் புதுபலபாக்கிர மத்திலில் அக்கே பெருநில குறுநில மன்னர்களை ஜயித்தகொண்டிக் கடைசியாக சிதம்பரத்தாக்கு வந்த, பஞ்சாக்கூர்ப்படியில் சோழனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்த விடத்தில் தனக்கும்பட்டாபிஷேகம்செய்த கிரீடம் தரிக்கவேண்டுமென்றசொல்ல; அப்போது தில்லைமூவாயிரவார்பார்த்த, இராஜியபரிபாலனத்தாக்கு கூத்ததிரியனுக்கப்பிறந்தவனே தக்கவனாலால்; குத்திரனுக்குத் தகாதெனத் தடுத்தச்சொல்ல, அந்தக்கூற்றவநாயனார் கோபத்தினால் கொக்கரித்து, அந்தத் தில்லை மூவாயிரவரை வதைக்க "எத்தனிக்கையில; அந்தத்தில்லை அந்தணர் சோழனுடைய சகோதரனாகிய சோழனுடையதேசமாகும் மலைபாளத்தில் குடி புகுத்தவிட, அவர்களை அந்த மலைபாளத்தார் பட்டார்க்கள் என்றபெயரால் மரியாதையுடன் பாதுகாத்து வருவதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்தச்சரித்திரம் கூடபலவழியில் அனுபவதாக்குப் பொருந்தியிருக்கிறது. 'அந்தச் சிங்கவர்மன்' அல்லது 'இரணியவர்மனுடைய சந்ததிகளே சோழர்கள்' என்று பிரபலப்பெயர்களைப்பெற்று பித்தா பரமென்னும் சிதம்பரத்தையும், கொங்கிடக்களையில் திவுகேட்டைடையுர், திரிசிரபுரம், உரைபூர், தஞ்சை, கருவூர், காஞ்சி முதலான விடங்களையும் பிரதான கெடிஸ்தலங்களாகக்கொண்டு ஆண்டு வந்ததாக அனைக்க சுவைக்கரிருக்கின்றன — இதுதான் —

இப்போது ஆங்கில வரலாற்றெண்டார் அதிகப்பொருளையும், புத்தியையும் செலவிட்டு புராதனகாசன சரித்திரங்களைத்தேடிக்கண்டுபிடித்து வருகின்றனர் அவர்களால்ஏகப்பட்டுத்தென்னிந்திய சரித்திரசாசனங்களைப்பரிசோதித்து கிரந்த மெழுதியிராபாட்டி காவல் சாந்திரியாருடைய ஆர்கியாலோஜிகல் சர்வேசரித் திர புத்தகம், 2-வது வாலியம், 154 முதல் 160 வது பக்கங்களிலும், மிஸ்டர் எலியட் எழுதிய திந்ததேச சரித்திரத்திலும், கனம் பேராசு அவர்கள் எழுதிசேர்த்த சேலம் ஜில்லா சரித்திரம் முதல் வாலியம் 39 வது பக்கத்திலும் அடிபிற்கண்ட சோழர்களுடைய பெயர்களையும், ஆண்டகாலத்தையும் ஒருவாறு குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

சோழர்களின் பெயர்களும்—ஆண்டகாலமும்.

விஜயாலயசோழன், கி.பி 855—880 ஆதித்தியவர்மர், 880—905, வீர சோழ நாராயணதேவன், 905—930 ஹரினியயராஜன், மூன்றுமாதம் தசோதி

விஜயராயன், 930—950 பராந்தகராயன், 950—970 திலியராயன், 970—990 இராஜராஜேந்திரன், 990—995 இராஜேந்திரன், 995—998 கரிகாலசோழன், 998—1023 இராஜராஜசோழன், 1023—1064, வீரசோழன், 1064—1112, விக்கிரமசோழன், 1112—1128 குலோத்தங்கன், 1128—1130 விக்கிரமதேவன், 1130—1146 என்றும்.

திருத்தணியில் அகப்பட்ட சாசனத்திற்கண்ட சிட்டாவின்படி.

கரிகாலசோழன், சக்கிரவர்த்திசோழன், குடமசோழன், குகிசோழன், காராயணராஜன், யாவதீபசோழன், இராஜராஜசோழன் (கி-பி 1023—64) விஜயாதித்தியசோழன், 1079 விக்கிரமாதித்தியசோழன், குலத்தங்கன், 1128—1130 கங்கைகண்டசோழன், குண்டலசோழன், சாரங்கதரன், விக்கிரமசோழன், ஆமொண்டசோழன், இராஜசிங்கசோழன், விப்ரதேவசோழன், 1079 வருஷம் ஆரங்கவர்மன், இராஜேந்திரன், குலத்தங்கன். 11— பரவிகிரமசோழன்; என்றும்.

தஞ்சை பிருத்திசுவரர் கோயில் மஹாதீர்த்தியத்தின் வம்சாவளியில்.

குலத்தங்கன், தேவசோழன், சசிசேகரசோழன், சிவலிங்கன், கரிகாலன், பீமசோழன்; இராஜராஜன், வீரமார்த்தாண்டன், கோத்திரவர்த்தன், ஜயசோழன் கணசோழன், சுந்தரசோழன், காலாகலசோழன், விவாணசோழன், பாதிசோழன், என்றும்.

காஞ்சீபுரத்திலகப்பட்ட சாசன சிட்டாவின்படி.

விஜயசோழன், 991—1011 விஜேந்திரசோழன், 1011 உத்தங்கசோழன், 1026 சுருணசோழன், 1067 பரபாகசோழன், 1069 குருணசோழன், 1091 சுதீமணியசோழன், 1138 அகம்பரசோழன்; 1186 மஞ்ஜுளாசோழன், 1217 கற்பூராஜசோழன், 1242—1262 விஜயநந்தகோபாலன், 1260 இராஜகுமாரபலகப்பசோழன், 1260—72 என்றும்.

தில்லை, திரிசிராபள்ளி, கருநீ சாசன சிட்டாவின்படி.

இரண்டாமசோழன், தாயுமானசோழன், தருமவருமசோழன், பூநீரங்க கோயிலின், உற்பிகாகாரம் கட்டுவித்தவன், விஜயாலயன் கி-பி ஆறந்தசோழன் பாரங்கதன், அல்லது கோபகேசரிவர்மா, அல்லது வீரகாராயணன், இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்ஞயன், இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், ஆதித்தியவர்மா, மதாரங்கதன், பாகேசரிவர்மா, குலோத்தங்கன், ஜயசோழன், விஜயாதித்தன், வீரசோழன், குலோத்தங்கசோழன், ராஜராஜ குலோத்தங்கன், விக்கிரமசோழன், கிருமிண்டசோழன்—பூநீராமாதுகுருக்கு வீரோதி — மன்னரைவென்ற ராஜன் 1240 என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இப்படி தெரிவித்திருக்கிற சோழர்களுடைய சிட்டாவைப் படிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய பெயர்களும், காலமும் இடத்திற்கிடம் வித்தியாசப்பெற்றிருத்தல் பிரதியக்கூமாகும், அப்படி வித்தியாசப்பெற்றிருப்பதற்கு தக்க சாசன சரித்திரங்கள் இன்னும் அகப்படாமையே காரணமாகும்.

இனி அச்சோழர்களுடைய பெயர் இடம் காலம் காரியம் முதலானவை களைப்பற்றி ஆங்கிலேய சரித்திர சாசனங்களுடைய கருத்துக்களைப்பற்றி தெரிவிப்பாம்.

மைஞ்ச்சு சமத்தான சரித்திராவழுதிய மிஸ்டர் ஸைன்ஸ், தமது சரித்திரம் முதல் புத்தகம் 212-வது பக்கத்தில், மைஞ்ஞாருக் கீழ்ப்பக்கத்தில் கி-பி 867 முதல் 927-ஆம் ஆதித்தியவாமா, இராஜேந்திரசோழனும்.—927 முதல் 977-ஆம் வரையில் வீரசோழன் அல்லது நாராயணராயனும், பிறகு 986-ஆம் முதல் 1023-ஆம் வரையில் தசோதித்தியராய சோழனும், பிறகு பாண்டுகிராயன், ஹரிவிராயன், தேவராயன், திலியராயன், திரிபுகனன், வீரசோழன், முறையே ஆண்டதாகச்சாசனங்கள் எழுப்பப்பட்டதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

சேலத்தில்லா சரித்திரத்தில் கனம் போகஸ் பாநியார் மேற்படி முதல் புத்தகம் 39-வது பக்கத்தின் முதலில் விஜயாத்சோழனும், கி-பி 878 ல் விஜயராய ஆதித்தியவாபனும், பிறகு சிதம்பரத்தில் “கனகசபையை” கட்டி வித்த வீரசோழ நாராயணனும், அச்சோழனுக்கு ஹிரண்யன், தசோதிதியன் பிராண தியாகராயன் முதலான குமாரர்கள் பிறக்க, அவர்களில் பிராணதியாகராயன்; சேதராயனுடைய குமாரத்தியை விவாஹம்செய்த கொண்டதில் திலியராயனும், இராஜராஜேந்திரராயனும் இராஜேந்திரசோழனும் பிறந்ததாக எழுதி இருக்கிறார்.

தஞ்சையில் கீதியதிபதியாக இருந்த மிஸ்டர் பர்னஸ் சான்சிரியர் தென்னிந்தியா பாலியோகிராபி புத்தகம் 40-வது பக்கம், முதல் கோட்டில் கி-மு 250-ம் வருஷம் வடக்கே அரசுபுரிந்த அசோக மஹாராஜன் காலத்திலே, தெற்கே சோழர்கள் சோடன என்ற பெயர்களால் பிரபலமாக ஆண்டதாகவும், கி-பி 950-ஆம் கரிகாலசோழனும், 1023—1064-ஆம் இராஜராஜேந்திரனும், 1064—1113-ஆம் வீரசோழன் அல்லது குலோத்தங்கனும், 1113—1128-ஆம் விச்சிரமசோழனும்; 1135-ஆம் விச்சிரமாத்சோழனும், அச்சோழர்களில் இராஜராஜேந்திரன், காலியுய ஜாதியார் குடும்பத்தில் ஒருபெண்ணை விவாஹம்செய்த கொண்டதில், காளிக்காடு வெங்கிக்கோட்டையும சோழராஜாத்துடன் சேர்க்கப்பெற்றதாகவும், அச்சோழன்தான் 1059-ஆம் இலங்கையின்மீது படையெடுத்ததப்போய் மலேந்திரராயனையும், அவனையினவி லோகமகாதேவியையும் பிடித்து சிறையில்வைத்தது சோழநாட்டிலிருந்த ஒரு குருநில மன்னனிடத்திரு வித்த இலங்கைக்கு அநிபதியாகியதாகவும் எழுதி இருப்பதனடியில்,

1064-ஆம் குலோத்தங்கசோழன் பாண்டியநாட்டையும, அதை ஆண்டிருந்த வீரபாண்டியனையும் பிடித்தார், காஞ்சிபுரத்தில் அப்போது பிரபலமாக இருந்த பல்லவரையும் ஐயித்தார். சசமாக்கியவ னென்றும் அந்தச்சோழனுக்கு தானே கோபகேசரி, சோலர் முதல், வீரராஜேந்திரன் என்ற தப்பெயர்களும் அவன்காலத்தில் சோழராஜை மதுகபத்திரா நதிக்கரையவையில் பரவிப் பிரகாசித்ததாம், அதன் தருகை நயித்த இலங்கைபுர்கோட்டையைத் தக்கபடி பாதுகாத்தகந்தாலும், மலேந்திரராயனுடைய மகனை 26-வயதள்ள ‘கசியபன்’ சிலகாலம் காட்டில் வனவாசியாகத் திரிந்தகொண்டிருந்தும், தக்க தண்டி தளாத்கோட்டேமகொண்டெந்தும், இலங்கையையாண்ட சோழனுடைய பிரதிநிதியைத் தருகை ஐயித்தும், சிறையில்வைத்திருந்த தாய்ந்தந்தனை விடுதலைசெய்தார், தானே செங்கோலை கைகொண்டு ஆண்டவோ; திருமென்ற மாபு நோயகண்டு மாண்டனையாலே, அவன் மந்தியாகிய லோகேசுவரன் ஆண்டவோ; அன்னுக்குப்பிறகு அவனருமாற விஜயபாஹு அரசனாகினனும், அவன் சீயம் காட்டி தானுபதியைத் தக்கபடி மரியாதைசெய்தும், சோழனுடைய தானுபதி

வைத்தல்படி மரிபாறத செய்யாமலும் உபேகையாக இருத்தபடியால்; சோழன், தனது நாட்டில்வந்த வந்தவந்த சிங்களாட்டி நாளுகிப்பதிவைப் பிடித்த காதலாக்குகளை அதுத்தம், அகமானப்படுத்தியும், இவகை நாட்டின்மேல் படைஎழித்தப்போய் தாக்க; 'விஜயபாகு' தக்கதன்மே தனாநிலோகி கந்த தடுத்த சோழனை ஒட்டிவிட்டாலும்,

அந்தக்குலோத்தமன் 1118ஆம் இறந்தவிட; அவனது இரண்டிலுமார் களில் வீகிரமசோழன் அரசுசெய்யும்போத, சிங்களோசத்தார் பெரும்படை எழுத்துகத்தம் ஜயித்தார்களில்ல. அந்தக்குலோத்தமன்னுடைய தானொமாதான ஆதண்ட சோழன் பல்லவகீர்னை முறிப்படித்தாதத் திருத்தனிகை லும், காராயணவகத்திலும் அப்பிட்டசாசனங்களினால் எப்பிட்டமாதிரை.

கிரீக்கால சோழனுக்குப் பிறகு, சங்கிரவர்த்தி சோழனும், பிறகு சுதமான், குரோமன், காராயணன் ஆண்டதாகவும்; காராயணவன் சச்சனத்தின்படி ஆண்டான், சுதமன், குரோமன், சோழன், காராயணன் ஆண்டதாகவும் தெரி விக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கனகத்திரிலைப்பட்ட சாசனத்தின்படி, குலோத்தமன்கு சாங்க தான் என்ற சோதானும், இராஜசோழன் என்னும் குமாரனும் இருத்ததாகவும்; அந்த சாங்கதான் கன்னயப்பட்டரிடம் தெலுக்கு விவாகரணம் காசித்ததாக அப்பாவி எழுதியிருக்கிறார். இக்குலோத்தமன் கங்கானம்வகையில் போன தாகவும் ஒருசாசனத்தற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

டாட்டர் கால்டுவெல் சாத்திரிக்கு அப்பட்ட சாசனத்திற், 1023-1064 வருஷம் இராஜாஜசோழன் ஒருசண்டையில் கொல்லப்பட்டதாகவும்; பிறகு விஜயாதித்தியசோழன் 15ஆம் ஆண்டு, 1079ஆம் இறந்ததாகவும், அவன் சோதான் வீகிரமாதிர்தியம், சாலுசிய குலம்பத்தில் ஒருபெண்ணை விவாகரணம் செய்தகொண்டதாகவும், இராஜாஜேந்திர சோழன் மகனாகிய இராஜேந்திர கர்மன் 1079ஆம் சிங்களசாசனமேறி, கிராமோதானை விவாகம்செய்ததக்கொண்டு, 1064ஆம் முதல் 1113ஆம் வகையில் ஆண்டதாகவும்; அவன் சோதானாகிய கங்கைகொண்டான்சோழன் கந்தரபாண்டியனுக்குப்பிறகு பாண்டியகாட்டை யும் ஆண்டான் என்றும்; மற்றொரு சோதானாகிய குண்டலசோழன் சாலுசிய இராஜகுமாரத்தியாகிய விமலாவதிசைய விவாகரணம்செய்ததொன்ற, அவன் கயித்தில் சாங்கதான் பிறந்த மக வித்கிராமணியாகப் பிரகாசித்த, அவனது குமாராகிய வீகிரமசோழன் 1116ஆம் முதல் 1128ஆம் வகையில் அரசு செய்துகொண்டும்; அவன் மகன் குலோத்தமன் 1129ஆம் பட்டத்திற்கு கந்த தமிழ்நாடெல்லாவற்றையும் ஜயித்த ஆண்டுகொண்டும்; அவனுடைய தானொமாதான ஆதண்டசோழன் தொண்டமான் சங்கிரவர்த்தி என்ற பெயரைப் பெற்ற அப்போத பிரபலமாகவிருந்த பல்லவரை ஜயித்தான் என்றும்; அவன் தம்பி இராஜாஜசோழன் காலிக்கொண்டையும், அவனுடைய தம்பி விஷ்ணுவர் தானன் 1079-1102ஆம் வகையில் காலிக்கொண்ட ஆண்டதாகவும், அவர் களுக்கு சோடகத்தை என்ற ஒருசோதரி இருத்ததாகவும்எழுதி இருக்கிறார்.

சிங்களோச சரித்திரத்தின்படி, 1153முதல் 1186ஆம் வகையில் பாக்கிரம பாகு; குலசோச பாண்டியன்மேல் படைஎழுத்துப்போய் இராமேசுவரத்தது ஜயித்த அந்திருந்த ஆத குதாநிலமன்னர்னை ஜயித்தாலும்,

காஞ்சிபுரம்—(191 Inscription) சாசனத்தின்படி, 'சுந்தர' ராஜாங்கச்
சோழன் 1242ஆம் சிங்காசனமேறி 20ஆம் ஆண்டும்; 104—194 செம்பர்
சாசனங்களின்படி, விஜயநகரத்த சோழசோழன் 1250ஆம் சிங்காசனமேறி
யும். 60 — செம்பர் சாசனத்தின்படி இராமநாதபுரம் பங்கப்பதேவசோழன்
1265ஆம் சிங்காசனமேறி அவ்விடத்திய தேவாலயங்களில் நித்திய நாயித்தி
ச்சடங்குகளுக்கு வேண்டிய தருமங்களைத் திட்டப்படுத்தினானும்.

டாக்டர் பர்ஜஸ் (Dr. Burgess) டாக்டர் பர்னல் (Dr. Burnell)
சாங்கிரிசுக்கு அடப்பட்டசாசனங்களையிய தஞ்சை பிருஹதீசுவரர் மஹாத்
மியத்தின்படிக்கு, குலோத்தங்கசோழனுக்குப்பிறகு தேவசோழன், சரசோழன்,
சிவலிங்கசோழன், கரிகாலன், பீமசோழன், இராஜேந்திரன், கீரமார்த்தான்
டன், கீர்த்திவர்த்தனன், ஜெயசோழன், கலியாணசோழன், புத்திசோழன்,
சனகசோழன், சந்திரசோழன், காலாகலசோழன், கலியாணசோழராஜர்கள்
தஞ்சையைப் பிரதான பட்டணமாக்கக்கொண்டு ஆன்மீகத்தாக்கத் தெரிவித்தி
ருக்கின்றனர்.

1837ஆம் ஆண்ட்தாலில் ஜேம்ஸ் 'பிரன்சிப்' அவர்களால் பதிப்பித்த
ஜர்னல் ஆப் ஆசியாமிக் சொசைடி சுஞ்சிகை 6-வது வாலியம், 507-வது பக்க
த்தில் கண்டிருக்கிற இரண்டொரு சேழர்களுடைய சரித்திர சாரத்தை இங்
கெழுதுகிறோம்.

வயலவ ராச ஆசிரியசோழனுக்கு 16-ம் வயது வந்தவுடனே திரிசிரபுரத்
துக்கத்தேத காளியூரில் முடிசூட்டப்பெற்றான். முடிசூட்டப்பெற்றவுடனே
தனது இராஜிய பரிபாலனத்தை மங்கிரிவசத்தில் விட்டுவிட்டு, தான் கைவ
மத்தைப் பரவச்செய்த கருமங்களில், ஒரு காட்டானை வகைமோசமாக காட்
டில்வந்து குடிசனாவாந்தனாகையி, அதைப்பிடித்துகரும்படி 100 வீரர்
வழியனுப்பினான். அந்த வீரர்கள் யானையைப் தாத்திக்கொண்டுவரும்போது
வழியில் ஒரு சன்னியாசி சிவங்கோயிலுக்குப்போய் பூசைசெய்து புஷ்பமாலையி
யைததரித்து வருகதை அந்தக்காட்டானை கண்டுகொண்டு, அந்தச் சன்னியாசி
தரித்திருந்த சிவபூஜா புஷ்பமாலையைப் பிடித்திடுகதை என்னயின்னமாக;
சன்னியாசிக்கு மிசமிஞ்சிய கோபம் ஜனித்தது, அந்த யானையையும், அதை
யோட்டிக்கொண்டுகொண்ட 100 ஜனங்களையும் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக்
கொல்ல; அதசங்கதியைச் சோழன் அறிந்து அந்த சன்னியாசியைக்கொல்ல
சேனையுடன்வர; அந்தச்சன்னியாசி விபூதி உருத்திராக்ஷர மாலையுடனான
சைவசிவனன்களைத் தரித்திருப்பதைப் பார்த்தும் தம் படைபைப் பின்னேநித்த
விட்டு, தான் பாசகாரியாகவந்து சன்னியாசியின் பாதத்தில் விழ்த்தும்; தமது
அபகாரத்தை கையிக்கவேண்டுமென்று வேண்டி, அதகண்ட சன்னியாசி
அந்தோ? தீப்படிப்பட்ட சைவநெறியுள்ள மன்னனுடைய வீரனையும், யானையி
யும் கொன்றோமே என்று பரிதபித்தும், துணி பிராணன் தரிப்பத தகாதென
தனது கைவாளால் குத்திக்கொண்டு தன்பிராணனைவிடப் பிரயத்தனப்படுகை
யில், சோழன்பார்த்த ஜயோ, தனது பதாதிசன், ஒடிவந்ததானுல்லவா? காட்
டானைவந்து சன்னியாசியின் பூமாலையைக் கெடுத்த தாடியால்; அக்குற்றம்
தண்ணைச்சார்த்தென்றும், அக்குற்றத்தாகு தன்னுயிரை விடிகல்தான் தரும
மெனத் தானே தன்வாளால் குத்திக்கொண்டிருந்தானும், அப்படி சைவநெறி

விஷயமாகப் பிரண்ணைவிட்ட சோழன் மனைவி அப்போது பூணைப்பவையாக இருந்தபடியால், அப்போது ஒரு ஆண் மனை அச்சுபதினதிற்பெற அச்செவுக்கு அபச்சோழன் என்று பெயரிட்டார்கள்.

சுப்சோழன் கிஷகசுனமேறியவுடனே ஜம்புகேசுவரத்தக்கு வந்து செவ்வழைசெய்துண்டு 360 ஆண்டபிறகு, அவன் குமாரன் வருணசோழன் பட்டத்தக்குடந்த 75 ஆண்டு வருணாயில்; தனது மனைவியின் வலதையைப் பிடித்த இழுத்த ஜம்புகேசுவரத்தக்கு தத்தம்செய்ய, அந்த நகரார் சோழன் தொட்ட வலதையைமுத்திரமிட்டே, மற்ற பாதத்தை அங்கேரிக்கச்சோழன் ண்டு, தனது பாவ எண்ணங்களையும், தந்தையும் பற்றி அதுதாப்பப்பட்டுவேண்டி, ஜம்புகேசுவர் அந்த வலதையையும் அங்கேரித்தாராம். அவர்களுடைய குமாரன்.

புகழ்சோழன் உலாபுடைத்தனது பிரதானபட்டணமாகக்கொண்டு 360 ஆண்டாம். அந்தப்புசுழ்சோழனுடைய மந்திரி காட்டில் தருமசந்திரம் முதலானதுகொண்ட திரவியத்தகாக சேராட்டின்மேல் படைகடுத்தப் போன; அங்கு, தோல்வியடைந்தபடியால், இராஜ மெய்ப்புரண்காசுகமார் 100 பெயருடைய சிசுகளை வெட்டிக்கொண்டுவந்தகாட்ட, அதில் ஒருசில சில வேடம் தரித்திருக்கக்கண்டு அந்தோ! சிவபகனையும் கொலைசெய்தாயோ என்று துக்கித்த, அந்தப்பாவத்தக்காக தன்னுயிரை மாய்த்திக்கொண்டானாம். அவனுக்குப்பிறகு அவனது குமாரனும் மஹாவீர்த்தகமணியும் சைவபகனும் தருமரீதிமானுமாகிய.

கிருபாலசோழன் பட்டத்தக்கு வந்தான் அவன் தன்னுட்டில் ஒவ்வொருவீதியிலும் ஒருபெரிய மணியைகட்டித் தொங்கவிட்டு துஷ்டர் ணாலும், சர்க்கார் உததியோகண்டாணாலும் குறைவு குற்றங்களுண்டானால், உடனே குடிசுப்போய் அந்தமணியை அடிதால்; மணியோசை உண்டாம் வுடனே அநிகாரிசுப்போய் விசாரித்த நீதசெலுத்தக், கட்டாயவிதினை நியமித்திருந்தபடியால்; அச்சோழன்காலத்தில் புலியும் பசுவும் ஒரு குளத்தில் தண்ணீர்டுடித்தாம்.

அச்சோழனுடைய குமாரனாகிய வீதிவந்தசோழன் ஒருநாள் இரதாரூட ளை வரும்போது; ஒருநேர பசுவும்; என்றும் எதிரேவர, இராஜ கோலாஹலத்தி ளால் என்று பசுவைவிட்டுப் பிரிந்து இரதத்தின் சக்கிரத்தில் சிக்கி இரண்டு தண்டாகப்பட்டது. இதைக்கேட்ட கிருபாலசோழன், மகா துக்கப்பட்டு மந்திரியை அழைத்த, தன் வானைக்கொடுத்தத் தன்குமாரனான வீதிவந்தனைக் கொன்றுவிட்டு வரும்படி உத்திரவு கொடுத்தனுப்ப; அம்மந்திரி, இராஜகுமாரனைத் தொல்ல மனமற்று, விதியின்றித் தன் பிரண்ணையே மாய்த்துக்கொள்ள, இராஜ குமாரன் ண்டு, அந்தோ! நமக்காக மந்திரிபிரண்ணை விட சம்பவித்ததே! என்று துக்கித்த, அந்தவானால் தன்பிரண்ணையும் மாய்த்துக்கொள்ள—கிருபால சோழன், அறிந்த; ஐயோ! ஒரு பிரண்ணுக்கு இரண்டு பிராணன் ளுட்டமாகி யதைப்பற்றி கிலேசப்பட்டே, தமது ராஜ்யத்தை மந்திரிகுமாரனுக்குக் கொடுத்து விட்டே. தானும் உலாபால் வெட்டிக்கொண்டிற்றான் — அவனுக்குப்பிறகு

பூபாலசோழன் 16-வது வயதில் பட்டத்திற்கு வந்தான். அவனும் மஹாசிவபகன்; அவன் காலத்தில் சூதி சந்திரசூரியார் பிரகாசித்ததாக ஒரு தாசனம் சொல்லுகின்றது.

இத்தியாதி வித்தியாசங்களினால் சோழாஜாதன் ஆண்டகாலம், இடம் அகரங்குடைய செம்மேல் நெப்பு முதலானதுகளை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டும் சரித்திரசாசனம் இன்னமும் சரியாக அப்பாடவில்லை என்று ஸ்பஷ்டமாகும்.

சோழர்களுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி சங்கத் தமிழ்புலவர் ஒருவ சோழர் அந்தாதி என்ற கிரந்தத்தில் விவரித்திருக்கிறதாலும், அந்த நூல் எங்குத் தருகதாலும் மா-ஈ-ஸ்ரீ விவரப்பிணையவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வந்தவர், தம் உயிர் உன்ன எங்கையிலும் பலதரம் கேட்டும் தாமஸ் தனைய விட்டதன்மூர். இப்படி எம்மவரிடம் புராண புத்தகங்கள் இருந்தால், பல ருக்கும் வெளியாகும்படி வெளியாகாதிருப்பத ஆச்சரியம்.

ஆயினும் சோழர்கள் எவ்வையையும், கைத்தொழில்வையும், விருத் தியாக்கிய இப்பொது சென்செனெரி விருக்கும் பெரும்பான்மையான கைவ கைவகைச் சோயின் சோழர்களைக் கட்டிவைத்தும், சதாவிவ பத்தியிலும், விஷ்ணுவாதி யிலும் நெத்தவர்களாகி பிராசித்திருந்ததனிலும், குடிசனிடம் ஐந்தின் ஒரு பாகமாக வகிவாங்கிக்கொண்டும், குடித்தனத்திற்கு இன்றியமையாத கால் வாப்பன், அணைகள் முதலான பாசனவசதிகளை உண்டாக்கியும்; தம் செம் சோலர்க்குட்பட்ட குடிசைத் தம் மக்களப்போல பாவித்தும் தருவாரீதியாக ஆண்டுவந்தார்கள் என்பதற்கு சற்றும் சந்தேகமில்லை.

தமிழ்கவிகளால் பாடப்பெற்ற சோழர்களாவன

(அபிதானகோசத்தின்படி)

சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருசென் னி — சோ மாக் மாந்தாஞ் சோலிரும் பொறைபணப் போரிடைகென்றவன், சோழான் மாவென்றோடிக்கும், எனப்பேர்த்த உச்சிப் பெருவழுதிக்கும் கட்டினன், பாண்டாக்கண்ணாலும், ஓளையாராலும், உலோச்சாலும், பாடப்பட்டவன்.

சோழன் கலக்கென் னிசேட்சென் னி — இவன் இலவத்தினைப் பன்னிலே பிறந்த சோழன். எறிச்சலர்மடலன், மதரைக் குமாரனாற் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் உருவலப் பரேறேறினஞ் சேட்சென் னி — இளஞ்சேட் சென்னி உருவப்பரேறினயோன் என்னும் பெயர்னாலும் வழங்கப்படுவான். இவன் வீரவெடைகளைத் தெந்தான். அழுத்துவெளித்தப் பெண்ணொன் டோன் என, எச்சினுக்கினியர் கூறுவர், இவன் கிரைந்தோழன் தந்தை. இவனைப் பானரும், பெருஞ்ஞாந்திராரும் பாடினர்.

சோழன் கிரைத் பெருவளத்தோன்சோழன் கிரைதன் — உருவப்பரேறி னஞ்சேட் சென்னிபுதவன். இவன் காகர் வேளாளனிடத்துப் பெண் கொண்டவன், என எச்சினுக்கினியர் கூறுவர்.

சோழன் கிள்ளிவளவன்—கோவூர் கிழார் பாடப்பட்டவனும் ஆவத்தூர் கிழார், கோவூர்கிழார், மாஞ்செக்கத்தறப்பசுலையார், இடைக்காடனார் முதலிய புலவர் அநேகரர் பாடப்பட்டவனும் இவனே (புறநானூறு)

சோழன் பெருந்திருமா வளவன்—இவன் சூரப்பள்ளியிலே இறந்தவன்—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் களிக்கண்ணனாராலும், மருத்துவன்கு மோதானாராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் கல்லாருத்திரன்—இவன் புலமை மிக்கோன் என்பது புறநானூற்றில் வரும் அவன்பாடலாலினிது புலப்படும்.

சோழன்மாவளத்தான்—இவன் சோழன் கலங்கிள்ளி தம்பி, தாமப்பல் கண்ணனார் பாடப்பட்டவன் (புறநானூறு)

சோழன் கலங்கிள்ளி—பாமே புலமையுடையவன்—சாத்தனார், கோவூர்கிழார், ஆத்தார்கிழாரென்னு முவராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நெய்தலக்கான விளஞ்சேட்சென்னி—ஊன்பொதி பசங்குடையாரென்பவரார் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் போர்வைக்கோப் பெருகற்கிள்ளி—தித்தன் என்னும் சோழன் மகன்—தந்தையைப்போலத்த நாகுழந்த கெஞ்சுவார் புல்லரிசியுமுண்டு, சிலகால மிருந்து பின்னர் கடுகொண்ட டரசுபுரிந்தவன் (புறநானூறு)

சோழன் முடித்தலைக்கோப் பெருகற்கிள்ளி—சோமான் அந்தவன்கு சேர வீரும்பொறைக்குப் பகைவன். இவனைப்பாடிய புலவர் உறையூர் எணிச்சேரி முடமோசியர்.

சோழன் வேற்பறைடக்கைப் பெருகற்கிள்ளி—பாணராலும், கிழாத்தலையராலும் பாடப்பெற்றவன்.

சோழநாட்டுப் பிடவூர் கிழார்மகன் பெருஞ்சாத்தன் — மதரை கங்கெனாரார் பாடப்பட்டவன்—பின்னர் கச்சினாடகியராலும், பொருளறிவாரை யினுள்ளே எடுத்துக்கூறப்பட்டவன்.

சோழிய வேளைநி திருக்குட்டுவன்—மிகுகொடையாவன்—எறிச்சினூர் மாடவன், மதரைக்குமரனார் பாடப்பட்டவன்—பின்னும்பலருள்.

அந்தச்சோழர்கள் காலத்திற்குள் ஒளவை, கம்பர், காலமேகர், அப்பிகாபதி, தமிழ்தண்டி, வில்லிபுத்தூரை, வாய்சுருடர், ஒட்டகூத்தர், புத்தேச்சி முதல் பொய்க்கையார், கோவூர்கிழார் முதலான விததுவானவசு கிறெல்ல அநேகநூல்களை இயற்றி சோழநாட்டை அலகாரித்தார்கள்—அன்றிபும் அந்நாட்டைப்பற்றி.

தண்ணீருங் காவிரியே தாவேநதன சோழனே—

மண்ணு வதஞ்சோழ மண்டலமே—எனவும்

வேழ முடைத்த மலைகூடு மேற்கக—

சோழ வளநாடு சோறுடைத்த—என்றும் ஒளவையார்பாடிபுகழ்ந்தார்

அந்தச்சோழர்களில் சிலர், அக்காலத்தில் இராஜாதிக்காரிகளாக இருந்தாலுங்கிய ஜாதியாரிடத்திலும், பல்லவ ஜாதியாரிடத்திலும் சம்பந்தம் செய்ததாகத் தெரிகிறதோமல்லவா? ஆகவே பல்லவச்சரித்திரத்தை இதனடியில் எழுதிக்கொள்க.

சுருவது அத்தியாயம்.

பல்லவராஜர்கள்.

பல்லவர், ஒருகாலத்தில் இந்தத் தருணதேசத்தில் அதிக பிரபலமாக இராஜ்யபரீபாலனம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய முக்கியப்பட்டனம் காஞ்சி-அவர்களுடைய தெற்கு எல்லு சோழநாடும், வடக்கு எல்லு கோதாவரி நீர்முகாம்; குன்றேரில் அப்பிட்ட ஒருசாசனத்தினால் அவர்கள் என்னவது னுற்றுண்டில் பிரபலமாக இருந்தவர்களென்று டாக்டர் பர்னல் (Dr. Burnel) சாஸ்திரியார், தமது தென்னிந்திய ஓலை சாசனங்கிரந்தம் 36 முதல் 39 அவது பக்கங்களிலும்; எனம் போகஸ் (Rev. Foulkes) அவர்கள் செலம்ஜில்லா சரித்திரத்திலும் நிறப்பித்த எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அக்துமீப்பத்திலாண்ட முக்கிய அரசர்களாவன.

வீரனுக்கந்தவர்மா, விஜயபுத்தவர்மா, கந்தவர்மா, வீரவர்மா, சிம்மவர்மா, விஷ்ணுவர்மா, கந்தவர்மா, சிம்மவர்மா, கந்தவர்மா, சிவ விஷ்ணுவர்மா, மஹேந்தவர்மா, நரசிம்மவர்மா, மஹேந்திரவர்மா, பரமேஸ்வரவர்மா, நரசிம்மவர்மா, கந்திவரமா, பல்லவமல்லநதி, பரமேஸ்வரவர்மா என்பவர்களே.

சேத்தமிழ்த் கண்ட சிட்டாவின்படி.

உத்திரவண்டன் என்ற லோகாதித்தம், இராஜசின்கன் என்றசின்விஷ்ணு, குணபரானேற மஹேந்திரவர்மா, காதிரப்பொண்ட நரசிம்மவர்மன், மஹேந்திரவர்மன், பரமேஸ்வரவர்மன், நரசிம்மவர்மன், பரமேஸ்வரவர்மன், கந்திவர்மன், கந்திவர்மன், பல்லவமல்லன் என்பவர்களாம்—

பல்லவர்கள் காலத்தில் அதாவது கி. பி. 650 முதல் 700-ஹ் ஆதிகைகள் சாரியார், காஞ்சிபுரத்தில் மகோபதேசம்செய்ததாகவும், கி.பி 733 முதல் 714-ம் ஆண்டு மேற்கு சாலுக்கிய வமிச விக்கிரமாதித்திய ராசன் காஞ்சிபுரம்புத்த, கந்தி போதவர்மாவைகொண்டு, காஞ்சியை வசமாக்கி, 11 துற்றுண்டி கடைசியில் இராஜேந்திர குலத்தக ஆகண்டசோழர்கள் காஞ்சிபுரத்தைத்தாக்கி பல்லவர்களை சூழித்த, அதைச் சோழநாடாக்கிக்கொண்டதாகவும் ஒருசாசனத்தினால் தெரியவருகிறது.

பல்லவருடைய ஜாதி சரித்திர விவரம்.

அந்த பல்லவர் இன்னகாதி, இன்னகுலத்தவர்கள் என்ற இன்னும் விவரமாகத் தெரியவகை இல்லை. 1872-ஆம் டெவரிபான ஜாதிகந்திர சாரமென்னும், கிரந்தத்தின், 171வது பக்கத்தில், பல்லவன் என்றபதம், புரவலன் என்று பதத்திலிருந்து உண்டானதாகவும்; அதாவது—புரம் என்ற தேசத்தில், பலம் என்ற வல்லவனுபடியால்; அது (புரவலன்) அரசனுக்குரிய பெயரென்றும்; அன்றியும்; வடமொழியில், பரம், வரமாகவும்; வரம், பரமாகவும் உச்சரித்ததல் வழக்கமானபடியால்; பல்லவன் என்பது வல்லவன் எனப் பொருளாகுமென்றும் சொல்லியிருப்பதோடு; பல்லவன் என்பது இராஜனுடைய பெயர்எனப் பெரியபுராணம், திருத்தொண்டர் புராணம் 8-வது கவிதையும்கூட புராணம் திருவருக்காச சரிதநாம் 84, 85, 95; 144, கவிதையும், காலாதிபிரபந்தம், திருமயங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் 2, 6, 8, முதலானகவிதையும்;

செந்திரமூர்த்தி கையாண்டு தேவாரப்பதிகம், திருவேகம்பம் 10 ஸ்லோகமும், கோயிற் பத்த 4-வது ஸ்லோகமும், காஞ்சிபுரம் அகாம்பராதர் தெய்வீகவச 61, 102, 146, 151 ஸ்லோகமும்; தொண்டமண்டல சதகம் 89 ஸ்லோகமும்மேற்கேள் காராகச் சேட்டப்பெற்றிருக்கிறது—இதறிந்.

பல்லவருடைய இனி சரித்திர சாரத்தைப்பற்றி, இப்போது மதுரை செத்தமிழ் (சேபெருதுணு பவருணி) பத்திரிகையில் மதுராவிற்க்கொடியனிய வகர்ணாமிய ஸ்ரீமான் மகா-சு-ஸ்ரீ ஸ்ரீவிவாசய்யங்காரவர்களை ஒரு தியுல்ல இகிசாசத்தின் ஒருபாகத்தை இரண்டியில் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

இதில்த் பல்லவசக்திரவர்த்திகள் கூத்திரியரென்றும், பாத்தலவாஜ கோத்திரத்தவரென்றும், இவர்களின் தென்மொழிப்பெயர் போத்தசசர் என்றும் தெரியவருகின்றன— வட மொழியிற் பல்லவம் என்றாலும், தென்மொழி யிற் போத்த என்றாலும் பொருள், வளிர் என்பதொன்றேயாம். இக்காலத்தில் எக்காலத்தாலோ பல்லவ ரென்பதற்குத் துரித்தரென்றும், போத்தசசன் என்ப தற்குச் சோம்பேறி பென்றும் பொருள் வழங்குவாயின. வணியர்க்குள் எப்பி யாரும் பள்ளிகள், தாமே அகினிகுல கூகநரியர்க்கெனவும், பல்லவ சக்திர வர்த்திகளின் வங்கிசத்தவர்க்கெனவுஞ் சொல்லித்திரிகின்றனர். சோழ பாண்டியவரசரின் சந்தியார்ப்போலப் பல்லவர்களின் பிள்ளேரோருவரும் இக்காலத்தின்கையால் இரண்டின்கை அறியக்கூடவில்லை. சோழன் சாநியிற் கன்னென்றும், பாண்டியனசாநியில் மறகென்றும் ஒருசாரார் கொள்ளை- இயிற் உண்மையாயின், பள்ளிகள் பல்லவரெனக் கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஆனால் சிலாதாயிரசாஸனக்கோல் வெளியானவையிற் பல்லவர்க்குள் அவ்வளவு தாழ்த்தவர்க்காகத் தோற்றப்படவில்லை. அவ்வாசர்களின் மதம் சைவமும் வைணவமும் லெப்புகண்டிருத்தது. அக்காலத்தே அருக புத்தசமயங்களும் ஈட மாகின. சிவதேயத்த யாதிரிகளை விரிபூர்த்து வளம்பவர் சங்கிரு- வந்தாலத்தில் (அந்தாவது கி-பி 7-ம் சதாப்தம்) அக்காலக்கண் துறையோதியாச் சிவரங்கனும், பிண்டியா பள்ளிபலவும், என்பது சைவ வைஷ்ணவ சூலயங் களும் இருந்தனவாகச் சொல்லுகின்றார்.

பல்லவம் என்ற தொண்டமண்டலம் நாராணகோலவும், என்னென் மது சோட்டக்கோலவும் கருக்கப்பட்டிருத்ததென்றும், ஒருகாலத்தில் அத னெல்ல இறுபெனவரும், இருக்குறையியும், பொன்னியாதமாக விருத்ததென் றும், பின்னர் எட்டிஒன்பதாஞ் சதாப்தங்களிற் பன்னாட்டாசர்களும் ஒருங்கு திரண்டி படைஎடுத்த வந்தமையாற் சிறுதண்டி போயிற்றென்றும் தெரியவரு- கின்றன. அக்கால்கண் சிறப்பையும் ஊர்களின் வளையும்கெடுத்தனக்க எம்மா லாவதன்ற. சோழனுக்குப் புராபோலவும், பாண்டியற்கு கெல்லா போலவும்; (இக்காலத்தா ஈடலுண்டி எக்பர்) பல்லவனுக்கு மாமல்லபுரம் (மாப்பலியூ மன்று) உலவாணிக கிறைந்த கோயிருத்தது, எனடைவில், தென்பாண்டி நாட்டை முக்கிருண்டதபோல், இக்காலக் கெட்கொன்ன மேற்பித்ததுகின்ற சிறில கட்டிடக்கண்மத்திரம் மீத்தன.

இனிப் பல்லவ சக்திரவர்த்திகளின் அருமை பெருமை முதலியவற்றைச் சிறிதாராய்வோம். வடபால் காண்க்கிய வேந்தர்களும், தென்பால் சோழபாண்டி- யர்களும், அவர்க்கு எக்காலத்தும் மாற்றாக்கா விருத்தார்கள். ஆனால் சமுத் ததசகண்டிதே தோழமைகொண்டிருத்தனர், பல்லவவாசிரிசத்துக்குத் தலைவன்

உக்கிரதண்டன் என்ற லோகாதித்தன்: இவன் சுமார் 1400-வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்தவன்-பல்லவராஜனான சாளுக்கியவேந்தனென்ற ரணாவின்னுடன் அநேகம் போர்புரிந்தவன்: இவன்நன் மகன் சிங்கவில்குண வன்ற ராஜசிங்கன்- கால்கிரகரில், இப்போது கைலாசகாதர்கோயில் எனவழங்கும் இராஜசிம்மேச்சுரத்தைக் கட்டிவைத்தான். இவனுடைய மகன் குணபாரன் என்ற மகேந்திரவன்மன்- இவன்காலத்தில் (அஃதாவது கி.பி 640ம் ஆண்டில்) பல்லவநாடு தெற்கே திரிசிரபுரம்வரையிற் பரவியிருந்தது. சிவப்பள்ளியில் உச்சிப்பிள்ளையார் கோயில் கட்டிவைன் இவனேயென்பார், இவன் முதலில் விஷ்ணுசமயத்தவனுயிருந்து, பின்னர் சைவனுனவன்- தென்னிந்தியாவில் காண்கு மலைக்கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்தான்.

இவன்நன் மகன் நரசிம்மவன்மன்- சாளுக்கியவேந்தனான புலிகேசிய (கி-பி 610—644) வாதாபி என்ற பாடியில்வெனறு, தான் முன்னமிழந்த நாடு நகர்களை மீட்டினான்- அறுபத்தமூவருள் ஒருவான சிறுத்தோண்ட நாயனார் இவ்வாதாபிப்போர்களைத்திற்பல்லவன் பக்கல்கின்று போர்புரிந்து வென்றதாகச் சொல்வதுண்டு. திருநகரசிம்மவன்மன் பேரன் பரமேச்சுவன்மன் வல்லபராஜனுடைய விக்ரமாதித்தனுடன் வினைசெய்த பெற்றியடைந்தவன்- இவன் மகன் நரசிம்மவன்மன் கொடியசைவன்-விஷ்ணுவெனினா நாகுறுப்பவன்; ஆனால், பிரமாணர்களைப்பொதுவாகக் காப்பாற்றிப் பேணிவந்தான்- வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களுள் ஒருவான திருமழிசையார் இருந்தகாலம் இதவே யாகலாம். இவ்வாழ்வானைக் கச்சியிலிருக்க வொண்ணாத பல்லவராஜன் வெருட்ட, அவருந் தொண்டைமண்டல நீங்கித் திருக்குடந்தைவந்து சேர்வாராயினார். இவன்நன் மகன் பரமேச்சுவன்மன் வைணவ சமயத்தவன், கச்சிமாநகரில் வைகுண்டப் பெருமாள்கோயிலென வழங்கும் பரமேச்சு வண்ணசுரத்தைக் கட்டுவித்தான். இவன் அளித்த நன்கொடை வண்ணி லடங்காசனவாகும். இவனுடைய மகன் கந்திவன்மன் பராகிரமசாலி யாகாததால், வல்லபனுன விக்ரமாதித்தன் இவனைப் பலகான் முறியடித்ததுக் கச்சியைக் கைக்கொண்டு, நடைபொன்றும் முத்தும் மணியுா இராஜசிம்மேச்சுர முதலாய தேவாலயங்களுக்கும், ஒத்தில் வல்லவரான சதுரவேதி-பாகளுக்கும் வழங்கினான்.

விக்ரமாதித்தன் கச்சிமாநகரைவிட்டகல, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னம்பலமாக்கிய நரிணியவரம்ப பல்லவராயன் வழியிற்றேன்றியவனும், மிகச் புதுபல பராகிரமசாலியும், வீரவைஷ்ணவனுமான நந்திவர்மன் பல்லவ மல்லன் சககிரவாத்தியானான்- இவன் முடிசூடிய காலம் கி-பி 710-க்குப் பின்னராகலாம், இவன் சோழபண்டியரையும், சித்தர்கோனான் பிருதிவி வியாக்கிரினை யும், இன்னும் அகேசு அரகர்னையும் வெல்வேலி, மண்ணைக்குடி, கருவூர் முதலாய போர்களுக்களிற் றோவ்விபடையச் செய்தான். நந்திகாலம்படுத்தினும், பாரத வெண்பாவினும், புகழ்ந்த பாடப்பெற்றனவனும், தென்னாறு என்ற படைவீட்டிற் பகையெறிந்தவனும், தூற்றெட்டுத் திருப்பதினான் ஒளகுன நந்திபுரவின் ணசுரத்தைக்கட்டுவித்தவனும், இவனாக விருத்தல்வேண்டும். இவனுடைய முதன்மைபெற்றசேனாபதி, வில்லிவலாகுடையனான உதயசுந்திரன் என்பான். பல்லவசககிரவாத்தி அண்மீதுபொருமைகொண்ட தென்னாட்டரசர் பலா ஒன்றுகூடித் தொண்டைமண்டலத்திற் படையெடுத்த அனுபுர நகரை முற்றுகைசெய்ய, அதனைசேன்வியுற்ற, உதயசுந்திரன் விரைந்து

‘சென்று அவர்களுையெல்லாம் ஒருக்குசெதறுவித்தான். ஆலி நாடுடையாரான திரு மங்கையாழ்வார் இங்கத்திலுமன் சரித்திரத்தைப் பெரியதிருமொழிப் பாமேச் சுவண்ணாரப்பதித்தாட் பரக்கவின்கிவிருக்கின்றார். மேலும் இதுவரையில் வெளிப்பட்டுள்ள கசகுடி, உதயேந்திரம் செப்பேடுகளாலும் இவற்றைத் தெளி வாய்க்கண்டுகொள்க.

நத்திவன்மப் பல்லவமல்லன் இறந்தபின்பு, சுமார் 50, 60 ஆஸ்திய சரித் திரம் செவ்வையாய் வினங்கிற்றில்லை- தென்னாட்டி மூவேந்தரும், வல்லபவரசு ரும் பலாட்டியர்க்காகிப் பல்லவர்களை நாசன்கண்டு அவர்கள் நாட்டையுந் வந்தகொண்டனர். ஆயினும், பல்லவநாட்டில் நற்பகுதியேனுதின்று பல்லவ ராயனென்ற பெயருஞ் சிலகாலமாக வழங்கிவந்தது- சோழகுலத்தரசர்கள் தலைப்படவும், அவர்களில் வீரநாராயணசோழனும், ராஜாராஜசோழனும் (இ-பி 985, 1004) சேரம், பாண்டியம், கொங்கு முதலான தென்னாங்களைக் கைப்ப ற்றி ஏகசக்திராதிபதிகளாகிவிட, பல்லவதேசம் யாருமறியாவண்ணம், முற்றும் அழிந்தொழிந்தது”

பல்லவர்கள் காலத்திலே செங்குந்தர் என்னும் மாபினர் குருநில மன்னர் களாகவும், படைத்தலைவராகவும் இருந்தமையால், பல்லவராஜன் அச்செங்குந் தருக்கு முதலியார் என்று பெயர்கொடுத்ததாக சுட்டி எழுபது 29வது பாட்டில்,

இந்திர னயன்மேறேவர் யாவர்க்கு முதன்மையாக
வந்தபான்மையினாற் சூலமூப்படையத் தஞர்க்கு
முந்திய நாமந்தானு முதலியராகையாற் செந்
நுந்தர் சந்ததிக்கு மப்பேர் முதலியாரென்று கூறும்

என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது—அன்றியும்

சுட்டி எழுபது 3ம் பாட்டில்.

விடங்கமேழாதி வீதிவிடங்க மாளுவெண்காடு
கடங்கொளுதில்லை மூதூர்பஞ்ச நன்னதி சாய்க்காடு
மிடங்கொன் மாகனமேழு மிடைமருதூர் செங்காடு
தொடங்கிய தருமவாட்சிச் செங்குந்தர்த் தொகுதிவாழ.

என்றுசொல்லி இருப்பதால், தியாராஜர் பூஜிக்கப்படும் விடங்கம் என்று பெயர்பெற்ற ஏழுத்தலங்களிலும், மாகாளமெனது வழங்கும் ஏழுஸ்ஸங்களி லும், செங்குந்தர் தர்மகர்த்தாக்களாய் பரிபாலனம் செய்தார்கள். என்பதாம்— ஒட்டக்கந்தர் அவர் மாணபச்சார்த்தவர். ஆதித்தசோழனுக்கு உதவியெய்த பழுவூர் வீசன் முதலான 12 பெயர் அம்மாணபச் சார்த்தவரேயாம்,

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பாண்டியராஜியம்.

பாண்டியமண்டலத்தின் எல்லை—வேண்பா.

வெள்ளாறது வடக்கே மேற்குப் பெருவழியார்
தென்னார் புறைன்னி தெற்காகு—முன்னார்வத்
தாண்ட கடல்சூழக்கா மைம்பத்தற்காதம்
பாண்டி நாட்டெல்லைப் பதி.—என்றகவியின்படி.

பாண்டியதேசம் சோழதேசத்துக்குத் தென்மேற்கிலே, கன்னியாகுமரி வரையுமுள்ள தேசம். அதற்கு இராஜதானி மதுரை. பாண்டியர் அரசுசெய்தமையின் அஃது அப்பெயர் பெற்றது—அதுவே தமிழ்பிறந்தகாடு, அதமிக்க புராதனமும், பெருமையும், அகேசகரித்திரங்களும், புண்ணியகேசத்திரங்களும்; நதிகளும், மலைகளுமுள்ள நாடு—தமிழ் முச்சக்கயிருந்ததும், அகேச புலவர்களைத் தந்ததும் அந்நாடே. அப்பாண்டியர்களுக்குப் பிங்கல நிகண்டில் “செழியன் கூடற்கோமான நென்னவன் லுழுதி மீனவன் பஞ்சவன் மாறச கௌரியன் வேம்பின் கண்ணியன் கைதவன் மலையப்பொருப்பன் வைகைத்துறைவன் குமரிச்சேர்ப்பன் கோபாண்டியனே”—என்றால், செழியன், கூடற்கோமான், நென்னவன், லுழுதி, மீனவன், பஞ்சவன், மாறன், கௌரியன்; வேம்பின் கண்ணியன், கைதவன், மலையப்பொருப்பன், வைகைத்துறைவன், குமரிச்சேர்ப்பன் என்றதிபெயர்களுண்டென தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

அப்படித் தெரிவிக்கப்பெற்றிருப்பினும், அப்பாண்டியர்களுடைய சரியான சரித்திரம் திட்டமாக இன்னும் கிட்டவில்லை. கடினைமுத்துப் புலவர், வாகுணராம பாண்டியன்மேல் இயற்றிய திகீதுவியுய மென்னும் கிரந்தத்திலும்; திருவினையாடற்புராணம், பெரியபுராணம், மலையனூர் தாழனூர் அரசன் பாவாடராயன்சரித்திரம், கல்லாடம், காதற் பிரபந்தம், பாண்டியன் உலா, பாண்டியர் அகவல் முதலான கிரந்தங்களிலும் ஒருவாறு சொல்லப்பெற்றிருப்பினும்; அச்சங்கதிகள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமுள்ளவைகளாகவும், புராணநியங்கவும் ஏறுதப்பெற்றிருப்பதால்; உண்மையான சரித்திரமென்று இக்காலத்தார் அங்கீகரித்தல் அபூர்வம்—எப்படியெனில்.

காதற் பிரபந்தத்தில் “ஆதியுமை மீனாகியம்மை பங்கின்மேவு சொக்கி, நாநர் கொடுக்க நடாத்துகின்ற செங்கோலான்”—என்றும்.

திகீவியுயம் 4-வது தாழிசை “சொக்கர் கொடுத்த செங்கோன்மைத்துரைப் பாண்டியனை வாகுணனைத், தக்க விஜயத்திரம்பாடித் தமிழாற்றுகிங்க மனநுணரிதேன்” என்றதி கவிகளினுற் பாண்டிய வரிசத்தில் பார்வதிதேவியானவன் மீனாகியம்மையாக, அக்கினிமூலியடாய் மலையத்துவனு பாண்டியன் மகளாக வந்த; அந்த மலையத்துவனுக்கு ஆண் சந்ததிகளில்லாமையால்; பாண்டிய இராஜியபரிபாஸத்தைக்கொண்டு அரசுசெய்தும்; பிறகு சொக்காதரென்னும்

சோமசுந்தரபாண்டியனை விவாகம்செய்தகொண்டும்; தனது இராஜியபரிபால்
னத்தைத் தனது கையகரான சொக்கநாதரிடம் கொடுத்துவிட்டதாகவும்; பிறகு
அந்தச் சொக்கநாதருக்கும், மீனாக்ஷியம்மைக்கும் பிறந்த உக்கிரப்பெருவழுதி
பாண்டியனிடம், இராஜியபாரத்தை கொடுத்தும், பாண்டியர் சந்ததியை விருத்தி
யாக்கியதாகவும்; அந்தச்சந்ததியைச் சார்ந்தவரே இப்போது சிவசிரியிலிருக்கும்
ஜயின் தாரனென்றும் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

திருவிஜயம் 9-வது கவியில்—“பரிமயிற் குமரனிகனென்பகர்வர், படை
முனைச்சமரில்வியலா, மெரியனற்பொறியி லவனுதித்தவ னெழுதிசைக்கடவு
மார்பனே” என்ற கவியினை, சுப்பிரமணியக்கடவுளே வரகுணராம பாண்டியன்
என்றும், சுப்பிரமணியக்கடவுள் குணேஜயிக்க அக்கினி சம்பந்தமாக வந்தாற்
போல, வரகுணபாண்டியனும் அக்கினியில் பிறந்தான் என்றும் தெரிவிக்கப்
பெற்றிருக்கிறது.

திருவிளையாடற்புராணம்—திருமணப்படலம் 18-வது கவியில்—“மீனவன்
கொடியுக்காணவெம் புலிகொடியும்” என்ற கவியினால் பாண்டியர்களுக்கு
மீனக்கொடி என்றும் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. வேறு சில புராணங்களிற்
பாண்டியர்களிற் குலசேகரபாண்டியன்: முதல் முதல், மதுரையில் வந்து
பாண்டியராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்த, மலையத்தவசு பாண்டியனைப் பெற்றதாகவும்,
அவன் குசேனனுடைய குமாரத்தியை விவாகஞ்செய்துகொண்டதில், பார்வதி
தேவியே தடாதனைப் பிராட்டியாகப் பிறந்து, தனது தந்தையின் இராச்சிய
பரிபாலனஞ்செய்து வருகையில்; மதுரைச்சந்தரேசுவரரை விவாகஞ்செய்துக்
கொண்டு, தனதுபாண்டிய ராஜ்யத்தைத் தனது நாயகராகிய சுந்தரேசுவரரிடம்
கொடுத்து ஆளும்படிசெய்ததாகவும்; அந்தச்சந்தரேசுவரருடைய சந்ததிகளே
சிறந்தப் பாண்டியர்களாகித் தென்சேசத்தில் பிரகாசித்ததாகவும் சொல்லப்
பெற்றிருக்கின்றது.

பாண்டிய ராஜர்களின் பெருமை.

வருண சிந்தாமணியின்படி.

குலசேகரபாண்டியன்—மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மீனாட்சிசுந்தரே
சுவரர்களுக்கு ஆலயம் செய்வித்து; மதுரை நகரத்தையும் உண்பெண்ணி, ஆதி
சைவர்களைக் காவியிலிருந்து கொண்டுவந்து அந்நகரத்தில் ஸ்தாபித்தவன்.

மலையத்துவச பாண்டியன்—10,000-வருடமிருந்து, மதுரையையாண்டு
99-அகவமேத யாகஞ்செய்த, 100-ஆவது யாகத்தில் உலக மாதாபாகிய
உமாதேவியாரை மணாகப்பெற்றவன். தடாதனைப் பிராட்டியார் சோம
சுந்தர பாண்டியன், உக்கிரகுமாரபாண்டியன் இம்மூவரும், முறையே உமாதேவி
யார், சிவபெருமான், முருகக்கடவுளாதவன், அவர்கள் பெருமையை யெடுத்துச்
சொல்ல ஒருவராலுமுடியாது.

இராஜசேகர பாண்டியன்—அன்பு மிகுதியினாலே வெள்ளியம்பல வாண
நாகிய கடைசப்பெருமானைக் கானமாறி யாடியருளும்படி செய்தவன்,

குலபூடண பாண்டியன்—இவன் தன்னாட்டிலுண்டான கழாமம் நீக்கச்
சிவபெருமானிடத்து உலவாச்சிழி பெற்றவன்.

வரகுணபாண்டியன்—இவன் பத்தியிருதியினாலே சிவபெருமான் சில லோகங்காட்டியருளத் தரிசித்தவன்.

குலசேகர பாண்டியன்—இவன் தனக்கும் இடைக்காட்டுவோன் னும் புலவருக்கு முள்ள பிணக்கைச் சிவபிரானாலே தீர்த்தருளப்பட்டவன்.

அரிமர்த்தன பாண்டியன்—இவன் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை மந்திரியாகக் கொண்டு, அவரால் நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொண்டுவந்து தரப்பெற்று, பின்பு சோமசுந்தரக்கடவுளை மண்சுமக்கச்செய்து; அவரைப் பிரம்பாலடித்து, அவரது திருவருள் பெற்றவன்.

கடன்பாண்டியன்—இவன் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் தனது கடனல் நியிரப்பெற்றுச் சாவியாதி நீக்கிச் சமணரைக் கழுவினேற்றி, முன்போலச் சைவமதத்துட் பிரவேசித்தவன்—என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

மஹாவம்சம் என்னும் கிரந்தத்தில்—தடாசகை என்னும் மாதை இலங்கை வையாண்டிவந்த விஜயன் என்பவன் விவாஹம் செய்துகொண்டதாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. இத்தியாதி சங்கத்தினினால் உண்மையான சரித்திரம் இன்னதென்று அறியக்கூடவில்லை. இனிப் பாண்டியர்களுடைய சங்கத்தினப் பற்றி ஐரோப்பியருக்கு எட்டியவிவரங்களை எழுதுவாம்.

பாண்டியர்களைப்பற்றி கிரேக்குதேச பூகோளசாஸ்திரிகளுடைய கணக்கின் படிக்கும், (Marcopolo) மார்கோபோலோ சாஸ்திரியின் கணக்கின்படிக்கும், கி-மு 404-ஆம் பிரபலமான இராஜவமிசத்தாரென்றும், வராஹமித்திரரும், பிருஹதஸம்ஹிதையிலும் அப்பாண்டியர்களின் பெருமையைப்பற்றியும், சாம்பிர பர்ணி நதியின் பெருமையைப்பற்றியும் புகழ்ந்து எழுதியிருப்பதாகவும்; மாகஸ்தீன் (Megasthen) கணக்கின்படி, கி-மு 250-ஆம் பிரபலப்பட்ட இராஜா களென்றும்; அசோக மகாராஜனுடைய சாசனகணக்கின்படி, கி-மு 77-ஆம் பிரபலம்பெற்ற அரசர்களென்றும்; மஹாநாமர் எழுதிய மஹாவம்சம் என்னும் சரித்திரகணக்கின்படி, கி-பி 4.9, 477-ஆம் இலங்கைத்தீவு மன்னர்களிடம் சண்டைசெய்து ஜயித்தவர்களென்றும், பவுத்தர் கி-மு 447-ஆம் கிரிவாணத் தையடைந்தபோது, இலங்கைநாட்டி விஜயராஜன் பாண்டியன் மகளை விவாகம் செய்துகொண்டான் என்றும்; ஐரோப்பாவைச் சார்ந்த ரோமாபுரியை கி-பி 300-ஆம் ஆண்டில் அரசன் (Augustus) ஆண்டபோது, ஒருபாண்டியன் அவ் வரசனுடைய கிணேகித்தை நாம அவனது ஸமந்தானத்தாக்குத் தனது மூதாறு பதியை அனுப்பியதாகவும், மிஸ்டர் கால்டுவெல் (Caldwell) சாஸ்திரியர் எழுதிய திருகெல்வேலி சரித்திரம், 17-வது பக்கத்தில் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது.

கல்கத்தாவில் 1827-ஆம் ஆகஸ்டு பதியிந்த, ஜான் லாப் டூசிபாடிக் சொசைட்டியின் சரித்திரத்தில், இலங்கைசரித்திரத்தைப்பற்றி எழுதியதில், ஐயோத்தி க்கு அரசனாக இருந்த குலசேகரனுடைய மருமகன், உக்கிரசேனன் மரபில் வந்த மாருத பிராட்டியானவன், உக்கிரசேனனை விவாகம் செய்துகொண்டு, தென் றிசையை நாடி இலங்கைக்குவந்த, அடங்காபத்த என்னுமிடத்தில் வாவொத்தி மலையோரத்தில், அரசமனையைக்கட்டி வாழ்ந்தவருக்கால்; வாலும் கிங்கமுகமு முள்ள ஒரு மகனைப்பெற்று, அதற்கு வராஜசிங்கமென்று பெயரிட்டு அரச னாகியதாகவும்; அந்த வராஜசிங்கமென்னும் அரசன் மதுரைப்பாண்டியன் மகனாகிய சாமதாதையை விவாகம் செய்துகொண்டதனால்; மதுரை முதலான

பல் காடுகளிலிருந்து பிராம்மணுதி பலஜாதியாரை அழைத்தப்போய், இவர்களை யிருமுகியேற்றியதாகவும், மேற்படி புத்தகம் 48-வது பாராவில், 5-ஆவது பாண்டியர்கள் இவர்களை 5 விடங்களில் இராஜதானியை எதிர்த்தும், அவைகட்கு இனஞ் சிகைகொடு என்பவனை அரசனாகியதாகவா, அந் 5-ஆவது பாண்டியர்கள் தருமபி வருணையில், கடலில் திறிககிலத்தினால் கொல்லப்பட்டதாகவும்; அந்தப்பாண்டியர்களுடைய மனைவியர்கள் பலஜாதியார்களோடு இவர்களைக் குப்போய், மூகமலை, யாழ்ப்பாணம் முதலான விடங்களில் குடியேறி, தம் கணவர் மரணத்தைக் கருதி அகினிப்பிரவேசமானதாகவும் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது.

வேறு சிலபுராண சுரித்திர சாசனங்களினால், அடியிற்கண்ட பாண்டியர்களாண்டதாகத் தெரியவருகிறது.

குலசேகரபாண்டியன், மலையத்துவறு பாண்டியன், தடாதகைபிராட்டியார், உக்கிரபாண்டியன்—(காஞ்சிசோமசேகரன் மகன் காந்திமதியைக் கலியாணம் செய்தவன்) வீரபாண்டியன், அபிவேகபாண்டியன், விகிரபாண்டியன்—ஜயின் மதந்தன், இராஜசேகர பாண்டியன்—சிறந்தவிதவான், குலோத்தங்கபாண்டியன் அந்தருண பாண்டியன்—அவன் காலத்தில் ஸ்ரீராமர் இலங்கைக்கு வந்தார். ஜயின் சண்டை; குலபூஷணபாண்டியன் (சோழனைதாக்கினான்) ராஜமில்லா பாண்டியன் (சோழனைமகளை மணந்தவன்) ராஜராஜேந்திர பாண்டியன்—(சோழனைதாக்கித்தொற்றான்) ராஜேசுவரபாண்டியன், ராஜகம்பீரபாண்டியன், பிரதிப பாண்டியன், புருஹூதிரபாண்டியன், பிரதாப பாண்டியன், கர்சரபாத சேகரபாண்டியன்—(அநேககோயில்களைக் கட்டிவித்தான்—சோழனோடு எதிர்த்து அகழியில்விழுந்த இறந்தான்) வாகுணபாண்டியன், (சோழனையும் தொண்டமாளையும் ராஜியாக்கினான்) இராஜ இராஜபாண்டியன், சுருணபாண்டியன், சித்திரவிறுபாண்டியன், சித்திரபூஷணன், சித்திரத்தவறுபாண்டியன், சித்திரவூர்மபாண்டியன், சித்திரசேனபாண்டியன், சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன், ராஜமார் த்தாண்டபாண்டியன், இராஜ குடாமணிபாண்டியன்; இராஜசுதலாபாண்டியன், யுவஜாஜி குலோத்தங்கபாண்டியன், ஆயுதபிரவிணபாண்டியன், ராஜகுஞ்சர பாண்டியன், பரராஜ பயகரபாண்டியன், உக்கிரசேனபாண்டியன், மஹாசேன பாண்டியன், சதுருஞ்சயபாண்டியன், பீமசேனபாண்டியன், பீமபரக்கிரமபாண்டியன், பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியன், விக்கிரமபாண்டியன், உயத்தகோலாஹல பாண்டியன், அதலவிகிரமபாண்டியன், அதலகீர்த்திபாண்டியன், கீர்த்திவிபூஷண பாண்டியன்—பிரளயகாலம், வமிசசேகரபாண்டியன்—தமிழ்முதற்சங்கம் ஆரம்பித்தவன், வமிசகுடாமணிபாண்டியன். பிரதாப ராஜசேனபாண்டியன், வமிசத்தகஜபாண்டியன், ரிபுமர்த்தபாண்டியன், சோழவமிசபாண்டியன், சேரவமிச பாண்டியன், பாண்டியவமிசார்த்தபாண்டியன், வமிசகுடாமணி பாண்டியன், குளத்தவறுபாண்டியன், வமிசவிபூஷணபாண்டியன், சோமகுடாமணிபாண்டியன், குலகுடாமணிபாண்டியன், ராஜகுடாமணிபாண்டியன், பூபகுடாமணி பாண்டியன், குலசேனபாண்டியன்—தமிழ்வித்தான்—அரிமர்த்தன பாண்டியன்; அவனுடைய மந்திரி மாணிக்கவாசகன்—காஞ்சிசோழர்களைச் சைவர்களாகக் கிரேக ஜயினரைக் கல்காணத்திலாட்டிக் கொண்டவன், ஜகந்நாதபாண்டியன், வீரபாஹுபாண்டியன், விகிரமபாண்டியன், காரிபாண்டியன், குங்கும பாண்டியன், கற்பூரபாண்டியன், காருணிபாண்டியன்; புருஷோத்தமபாண்டியன், சத்தருஞ்செனபாண்டியன் குலபஜாபாண்டியன்—அந்தக் குலப்பாண்டியன்.

யுனைக் “கடன்பாண்டியன்,” என்றும் சொல்வதுண்டு. அவன் சோழாஜனாஜியீதம், அவனுடைய குமாரத்தி வாணிதீசுவரியை விவாகம் செய்துக்கொண்டும், அவன் தந்தையை மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டான், அவன் ஜயினமதஸ்தனாக இருந்த படியால், சைவமதத்திற் சேரக்கருதி, அவன் மனைவியார் திருஞானசம்பந்தரைத் தருவித்துச் சைவமதத்தைப் போதிப்பித்தும், அரசனுடைய ‘ஜார்’ றோயை மந்திரிபலத்தால் நீங்கும்படி செய்ததனால்; அவன் சைவனாகி அப்பாண்டியன் அகேச ஜயினரைக் கல்காணத்திலாட்டிக் கொல்லச் செய்வித்தான். அவன் காலத்தில்தான் அரபி நாட்டிலிருந்து மகமதியர் முதல்முதல் மதுரையில் வந்து தங்கினதாக ஒரு சாசனம் தெரிவிக்கிறது. பிறகு வீரபாண்டிய சோழனும்.

பாண்டியருடைய ஜாதி

முதலான வீரவாங்கன்.

பாண்டியர்கள்—பாரதம், ஹரிவம்ச முதலான கிரந்தங்களின்படி, சந்திர வம்சத்தைத் திரியர்களாம். பாண்டியர்களும் சேரசோழர்களுடைய பந்துக்களே.

அப்பாண்டிய நாட்டை க்ந்தாபித்தவன் தவ்யமந்தன் தம்பியாகிய திஷி யந்தனது பெனத்தினானும் ஆசிரதன் புத்திரன் என “அபிதானகோசத்தில்” அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அவனே குலசேகரபாண்டியன்போலும். அவன் தென்மதுரையை நகராக்கி, நான்குவருணத்த ஜனங்களையும் க்ந்தாபனம் செய்து, காசியிலிருந்து ஆதி சைவர்களையும் கோயற்பூஜைகளைக் கொண்டிருந்த இரத்தி, அகஸ்தியர் அனுமதிபடி அரசுபுரிந்தவனும் — அக் குலசேகரபாண்டியன் மகன் மலைய துவ ஜ பாண்டியனும், மலயமலையைத் தனது கொடியில் தீட்டி க்கொண்டமையால் அப்பெயர் உண்டாகியதபோலும்—அவனும் அகஸ்தியரை உசாவியே கக்காரியமும் செட்பகவெனப்பது அக்கொடியின் குறிப்புப்பொரு ளாம் — அப்பாண்டியன்காலம் தவாபாயுமென சில சரித்திரங்களுடைய கருத்து—பாண்டியர்களுடைய சரியான சரித்திரங்கள் சாசனரீதியாக இன் னும் கிட்டாமையால், திருவிளையாடற்புராணத்தில் செப்பியிருக்கும் சிலருடைய சரித்திரங்களையொத்தும் அபிதானகோசத்தின் சங்கிரகமாக இதனடியில் பதிப் பித்திருக்கிறோம்.

தமிழ் திருவிளையாடலிற் கண்டிருக்கும் சில

பாண்டியர்களாவன.

குலசேகரபாண்டியன்—காலத்திலே, அவன் ராஜதானியாகிய மணவாளிலே வசிக்குந் தனஞ்சயன் என்னும் வணிகன் மேற்றிசையிலுள்ள ஊர், களிற்சென்று, வணிகஞ்செய்த மீனும்வழியிலே, கடம்பவனத்தில் இராத்தங்கியபோது; அங்கே ஒருதிவ்விய விமானமும், அதன்கீழே சிலவில்க பெருமானும், அங்கே தேவர்களுந்தாம், அன்றிரவெல்லாம் அருச்சுணபுரிந்த துக்கண்டு, அநிசயித்தத்தானும் அதித்து வணங்கிக்கொண்டு விடியற் காலத் திலே, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி அரசனையடைந்து, தாண்டடைகூறு; அரசன் உடனேசென்று அவ்வனத்தைவெட்டிச் சில விபரான கனவிடைச் சென்று, தனக்குக்கூறிய பிராரம் ஆலயமும், தனக்கு அரண்மனையும், நான்குவருண த்நாக்கு வீடுகளும், வீதிகளும், மதில்களும், பிறவும்வகுத்து நகராக்கினனும், (திருநகரங்கண்ட 3-ம் திருவிளையாடல்).

குலசேகரபாண்டியன் மான், மலயத்துவகுபாண்டியனுக்கு, அவன்மனைவி காஞ்சனமலை வயிற்றிலே புத்திரோற்பத்தி யில்லாமற்போக, அவன் யாசுரன் செய்த, அவ்யாகத்தினிடமாக உமாசேவியாரைத் தடாதலைப் பிராட்டியாசன் கொன்னும் பெயரோடு மூன்றுவயது நிறைந்த மகனாகப்பெற்றார்; நான்காம் திருவிளையாடல்.

மலயத்துவசன், தடாதலைப் பிராட்டியாருக்கு முடிசூட்டிச் சிவபதமடைந்த பின்னர், தடாதலை பிராட்டியார் திருவிஜயத்துகொழுந்த, திசைதோறும் அரசனாவென்று, வடதிசைபீற் கைலாயஞ்சென்று, அங்கும் படையேற்ற, சிவப்பிரான் வெளிப்பட, அவரைக்கண்டமாத் திரத்தே மும்முனைகளுள் ஒன்றுமறைய, அதன்கீ ராணிச்செயல்மற்று நின்ற தடாதலைப் பிராட்டியாளைச் 'சிவ பிரான்கோக்கி, உன்னை காம் மதரையில்வந்த மணம்புரிவாம்; மீண்டேருக— என்றருளிச்செய்தனர், அவ்வாறு மீண்டு மதரையை யடைந்தபோது, சிவ பிரான் சோமசுந்தரபாண்டியனார் என்னும் பெயரோடுசென்று, உலகறியத்திரு மணம்புரிந்த மதரையை ஆண்டனர்.—ஐந்தாம் திருவிளையாடல்.

சோமசுந்தரபாண்டியனாக உலகாண்ட சிவபிரான், தடாதலைப் பிராட்டியார் வயிற்றிலே, உக்கிரவருமன் என்னும் குமாரனைத் திருவகாசாரஞ்செய்வித்தருளினார்—11-ம் திரு—உக்கிரவருமபாண்டியன், சோமசேகரனென்னும் அரசனது புத்திரி காந்திமதியை மணம்புணர்ந்தான்—12-ம் திருவிளையாடல்.

உக்கிரவருமபாண்டியன், அரசுபுரிந்தவரும்காளில், அசுவமேதயாகம் தொண்ணூற்றாறுசெய்த முடித்தபோது; இந் தான் போறாமையுற்று, வருணனை ஏவிக்கடல்பொக்கிப் பாண்டியநாட்டை அழிக்கும்படிசெய்ய, ஒரிரவிலுள்ளே கடல் சினங்கொண்டெழுந்த, நாட்டைமூடி நகரவயியையடுத்தது. அதனைச்சிவ பிரானுணர்ந்த உக்கிரவருமன் தன்முன்னே சிவன்பாற்பெற்ற வேலையெறிந்தாசுவமேதம் செய்தான்—13-ம் திருவிளையாடல்.

உக்கிரவரம்பாண்டியன்; காந்திமதியிடத்திலே வீரபாண்டியனென்னும் குமாரனையின்ற பின்னர், தனது காமமழையின்று வருந்தலைக்கண்டு துன்பக் கடலிலாழ்த்துகிடக்க, சோமசுந்தரக் கடவுளவனுக்குக் கனவிலே தோன்றி நீ மேருமலையையடைந்த; அம்மேருவாசனைச் செண்டாலடித்த, வணங்கி அழும்பையினுள்ள பொன்னிறையைத் திறந்த, வேண்டுமளவு பொன்னைவாரிக் கொணர்ந்த வழங்கி, மழைபெய்த காமமலியுங்காரும் நினது நாட்டைக்காக்க கடவை, என்று அனுசரிக்க; அவன் தன்சேனைகளோடு புறப்பட்டுப்போய் மேருவையடைந்த செண்டைப்பியோகித்த நிற்ப, அவன்வெளிப்பட்டு பொன்னைப் பொதிசெய்தபோக வென்ன, அவ்வாறுசெய்த மீண்டு தன் நாட்டைக்காத்தான்—15-ம் திருவிளையாடல்.

வீரபாண்டியன், வேங்கை வாய்ப்பட்டிறக்க; அவன்மகன் அபிஷேக பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டுதற்கு முகூர்த்தம்வைத்த, மத்திரிகன் முடியைத் தேடிப் பார்த்தபோது, அதனை வீரபாண்டியன் காமக்கிழத்தி மக்கள்களிற்த் கவர்த்தபோயினரென் றுணர்ந்த கவன்றிருப்ப, சிவபிரான் வணிகனாகி மாணிக்கப்பொதியோடு சென்று; அவருக்கு வேண்டிய அளவுமாணிக்கம் விற்றது—17-ம் திருவிளையாடல்.

வருணன்—தன்வயிற்றுரோயை சிவபிரானுலே தீர்ப்பிக்கும்பொருட்டுகடல் பொங்கியெழுந்த, மதரையைச் சூழும்படிசெய்தபோது, அவன் கருத்தணராத அபிஷேகபாண்டியன் ஒலமிட்டழி, அசந்திதற்கிச் சிவபிரான் அக்கடலைவற்று வித்த, அதுவாயினாக வருணனுக்கு அனுக்கிரகித்தான்—18-ம் திருவிளையாடல்.

அபிஷேகபாண்டியன் சிவபதமடைந்த பின்னர், அவன்மகன், விக்ரம பாண்டியன் அரசுபுரிந்துவரும்நாளிலே, சமணசமயப் பிரவேசஞ்செய்திருந்த சோழாரசன், அஞ்சனம், கிரவுஞ்சம், கோவர்த்தனம், திரிகூடம்; காஞ்சி, அத்திகிரி, ஏமகூடம், விர்தம் என்னும் எட்டிமலைகளினுமுள்ள சமணகுரவர் எண்ணாயிரவரையுமுழைத்த, அபிசாரவேள்வியொன்றை இயற்றுவித்தது, ஒரு யானையை எழுப்பி, பாண்டியனைக் கொல்லுமாறு ஏல; அதனையறிந்த பாண்டியன் சோமசுந்தரபெருமானே வேண்டி, அவர் ஒருவேட்கிவகடிவங்கொண்டு அவ்வி யானையைக்கொன்று பாண்டியனைக் காத்தருளினார்—22-ம் திருவிளையாடல்.

விக்ரம பாண்டியனுக்குப் பின்னர் அவன்மகன் ராஜசேகரன் அரசுபுரி ந்தவரும்நாளிலே, கரிகாற்சோழன் சமஸ்தானத்த வி த்த வ ள் ன் ஒருவன், மதரையடைந்த, அரசன் பாற்சென்று அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில்; கரிகாற்சோழனுக்கு அறுபத்தாண்டுகலையும் வரும், உனக்கோபரதமொழித் தொழிந்த அறுபத்தாண்டுமே வருமென்ன, பாண்டியன் அதுகேட்டு மானத் தாற்றுண்டப்பட்டவரும், உடனே தானே நாடகறால் வல்லாரைவழைத்து அவர்பால் அநனைக்கமருங்கே தண்டாகிய மெய்கருத்ததை நோக்கி, இடைய ரூதபஞ்சகிருத்தியத்தினை பொருட்டு ஆனந்தத்திருத்தாண்டவஞ்செய்தருளும் என்றுகூறித் தவங்கிடக்க, சிவன் அவன பத்திக்கிறங்கி இடக்கா ஹனி கலக் கால்வீசி ஆடியருளினார்—24-ம் திரு.

இராஜசேகரனுக்குப் பின்னர் அவன்மகன் குலோத்தங்கபாண்டியன் அரசுபுரியுங்காலத்திலே, திருப்புத்துரிலிருந்த மதரைக்கு வழிக்கொண்டு சென்ற ஒருவேதியன் தன்னுடனசென்ற மனைவியையும், மகவையும் ஓர்லின் கிழிருத்தி, அவளுக்காகத் தண்ணீர் தேடிச்சென்று மீண்டபோது, ஆலின்மீது கிளைகளிலே சிக்குண்டிருந்த அடபொன்று காற்றால் அலைப்புண்டு வீழ்ந்து கீழேபடுத்திருந்த பாம்புபனியவிற்பிலே தைத்த, உயிர்தந்த கிடக்கக்கண்டு ஒருவேடன் கிற்ப, அவனே கொன்றொன்றெண்ணி, அவனைக்கைப்பற்றிக் கொண்டு இறந்தமனைவியைத்தாக்கித்தன்முதுகிற்கட்டியும், பிள்ளையை அகலியே தாங்கிச்சென்று பாண்டியன் முன் முறையோவென்று வீழ்த்தபுலம்ப; பாண்டியன்: வேடனைப்பார்த்து, யாது கூறுகின்றாயென்று, வேடன் இக்கொடுமப்பழி யான்செய்ததன்று, செய்தானையும் அறியேன், இதுசத்தியம்எனக்கூறினான், அது கேட்ட பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சங்கிதியையடைந்து விண் ணப்பஞ்செய்ய, காளை வணிகனெருவிற்கென்று அங்கே மணப்பந்தலில்நடக்கும் செய்தியைக்காண, என்று ஓசரிக்கேட்க—அவ்வாறே பாண்டியன் அப் பாப்பாறேடு மறநாளை வணிகவீதியிற்கென்று மண வீட்டருகே கிறங்க, யமதுதர் நேற்றுப்பாப்பனியுரை ஆலமரகிளையிற் சிக்கியிருந்த அமமை -வீழ்ததி எவ்வாறுகொண்டோமோ, அவ்வாறே இம் மணமகனுயிரையு மோ ருபாயத்தாற் வரவோமென்ற சொற்கேட்டு இருவரும் ஐயமீங்கினர்—25-ம் திருவிளையாடல்;

குலோத்தங்க பாண்டியன் காலத்திலே—வேற்றுரிவருத்தபேய் மதரையைய வாழ்பதியாக்கி, வான்வித்தை கற்பித்துக்காலக் கழிவு செய்யுமோரிசியனுடைய மாணக்கனாகிய சித்தன் என்பவன், அவ்வாசிரியனுடைய மனைவியை புணர் எத்தனிக்க; அவன் கடவுளைத்தியானிக்க. அவர் ஆசிரியனைப்போல அங்கேசென்று, நாளைவா இருவருக்காலந்த வுட்போர்செய்வார்—என, சித்தன் அடுத்த காளிலே எதிர்க்க, கடவுள் ஆசிரியனைப்போல் நீன்று அவன் அங்கத்தைக் கெட்டிஞர்—27-ம் திரு.

குலோத்தங்க பாண்டியனுக்குப் பின்—அவன்மகன் அனந்த குணபாண்டியன் காலத்திலே. தன்னாடிலே சைவப்பயிரிற் சமணப் பவிரி வேர்கொள்ளா திருத்தலைக்கென, சமணகுரவர்கள் 8,000 பேர் பாண்டியனைக் கொல்ல மாணுஷமாகத்திலே எழுப்பிய அரசன் ஒருநாகசர்ப்பமாகி மதரையை யடைய, பாண்டியன் அந்நாகத்தைப் பாணத்தாற் கொன் றெழுதிக்கும்படி சிவன் அனுக்கிரகஞ்செய்தார்—28-திரு.

அனந்தகுணபாண்டியனுக்குப் பின்—அவன்மகன் குலபூஷணன் காலத்திலே, சோழியன்—மதரைமீதுபடை எடுக்கப்போகின்றான் எனக்கேள்வியுற்று, மந்திரி சித்தராமந்தன் என்பவனிடம் அளவிறந்த தீரவியங்களைக்கொடுத்துச் சேனையைத்திரட்டிப்படி சுஞ்ஞாபிக்க, அவன் அததீரவியத்தைச் சிவாலயத்திருப்பணிக்கும, சிவபக்தருக்கும வழங்கிவிட்டு, 6-மாசமாகச் சிவகைக்கரியத்திற்போககிஞன், அதுகேட்டு பாண்டியன் மந்திரிசாமந்தன் ஒரேநாளில்சேனைத் தருங்கவேண்டிமென, அவன் சோமசுந்தரரை வேண்ட, அவர் ஒருகுதிரை வீரனாகவும், ஸைவன் சேனாவீரராகவும் வெளிப்பட்டு பாண்டியனுக்கு மெய்காட்டியறிவித்தார்—30-ம் திரு.

குலபூஷணனுக்குப் பின்—அவன் மகன் இராஜேந்திரபாண்டியன் காளிலே, காடுகெட்டியசோழன் மதரைச்சோமசுந்தரரை கோரிப்போய் வணங்க நுகுதிப் பாண்டியனுக்கு பெண்ணைகளை வரிசையாயனுப்ப, பாண்டியனும் அச்சோழனுக்கு சிலவரிக்கையனுப்ப, சோழன்மகிழ்த தனது மகளை அப்பாண்டியனுக்கு மணஞ்செய்யவிருப்ப, அகையறிந்த பாண்டியன்கம்பி அரசுசிக்கன், என்பவன் காஞ்சிநகருக்கே, சோழன் தனபுத்திரியை மணஞ்செய்து, பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றக்கருதி வந்ததைப் பாண்டியன்கேட்டு, சோமசுந்தரரை வேண்ட, அவர் அச்சோழனைமருமாளுமி பிணிதவவந்த பாண்டியன் முன்னர் விட, பாண்டியன், அவர்களை சோமசுந்தரருக்கு முன்னிறுத்தி அவருக்கு தண்டம் யாதெனவேண்ட, அவர், உன் எண்ணப்படி புரிசு என்றருளச் சோழனுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களைக்கொடுத்தும் தனது, சம்பிக்கும் தனது செல்வத்த சிலவற்றையுக்கொடுத்தான்—35-ம் திரு.

இராஜேந்திர பாண்டியனுக்குப் பின்னர் இராஜேசனும், அவனுக்குப்பின், இராஜசம்பிரனும், பிறகு பாண்டியவமிசதிபனும், பிறகு புரந்தரசித்தவம், பிறகு பாண்டிய வமிசபதாசனும் முறைமுறை அரசுசெய்த பின்னர்; சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன் அரசுசெய்துவருக்காலத்திலே, சோழராஜன் படைகொடுத்தச்சென்றபொழுது, பாண்டியன் சிவபெருமானிடத்த முறை கீட்டு போட்புரிந்த, சோழனை மெயில்வீழ்த்திக்கொன்றான்—37-ம் திரு.

சந்தரோபாதசேகர பாண்டியனுக்குப்பின் பட்டமடைத்த வாகுணபாண்டியன், சிவலோகத்தை தன் மானிடசரித்தோடு காணவேண்டுமென்று வரங்கேட்ட, சோமசுந்தரர் அவனுக்கெனை காட்டியருளினார்—40-ம் திரு.

வாகுணபாண்டியனுக்குப்பின் இராஜராஜபாண்டியன் தாலத்தில், அவன் தன் காமகிழத்தி எவலாலே, பாணபத்திரன் பத்தினியை இசையிலே லெவ்வீக்கு மாறு, சமுநாட்டிலிருந்து ஒருபாண்மகளை அழைப்பித்து, இசைவாது புரிவித்த போது; பாண்டியன் நடுகிலை பிறழ்வானென்றுணர்ந்து, சோமசுந்தரர் ஓரிசைப் புலவராகத்தோன்றிப் பாணபத்திரன் பத்தினி புலமையைமெச்சி அற்புதம் என்று கூறிமறைந்தருளினார்—41-ம் திரு.—மற்றவிவரங்களைக் கூடி புராணத்தைப்படித்த அறிவலாம்.

தமிழ் வித்துவான்களாற் பாடப்பெற்றபாண்டியர்கள்

அபிதான கோசத்தின்படி.

பாண்டியன் அறிவுடையதும்—இவன் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்த அரசன்.

பாண்டியன் தூரியப்படைதந்த செஞ்செழியன்—இவனே கோவலனைக் கொல்லுவித்த பாண்டியன் என சிலப்பதிகாரத்தால் விளக்குகின்றத—இவன் தல்வியைப் பெருகாக்கவும், கற்றேறாச்சுற்றமாகவும் கொண்டவன்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற செஞ்செழியன்—இவன் புலமையிற் சிறந்த ஓர் அரசன் என—புறநானூற்றினுள்ளே வரும் 72-ம் செய்யுளாற் புலப்படுமீ—இவன் புலமையிற்சிறந்த புலவரைக்காத்தலினும்; அவராற் பாடப்படுதலினும் மிக்கெழுப்புடையவனென்பது மாங்குடி மருதனூரால் மதரைக்காஞ்சிக்குத் தலைவனாக்கப்பட்டமையாலும்; கல்லாடர், இடைக்குன்றர் கிழார் முதலியோராற் பாடப்பெற்றவன்.

பாண்டியன் இலவந்தினைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன்—இவ்வரசன் நற்கோனூராலும், மதரை மருதாளிகாக்கோர் முதலியோராலும் பாடப்பெற்றவன்.

பாண்டியன் கருகரை ஒளவாட்பெரும்பெயர் வழுதி—இவன் இருழ் பிடர்த்தலையாராற் பாடப்பெற்ற வீகையானன்.

பாண்டியன் கானப்பேர்தந்த வுக்கிப்பெருவழுதி—இவன் ஒளவையாராற் பாடப்பெற்றவன், இவனே வேங்கை மார்பனைவென்று கானப்பேரென்னு மான்கொண்டவன் (புறநானூர் 67) இவனே திருவஞ்சைக்குச் சிறப்புப் பாயிரஞ்சொன்ன பாண்டியன்.

பாண்டியன் சேஞ்சாத்தான் — இவன் ஆயூர்மூலக்கிழாராற் பாடப்பெற்றவன்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் தஞ்சியமான்வழுதி— கயூர்முடகனூராலும் மருத னிளகாக்கோராலும் பாடப்பெற்ற பாண்டியன்.

பாண்டியன் சித்திரைமாடத்துத் தஞ்சியமான்மாறன்—இவன் சித்திரைச் சாத்தனூராலே, பாடப்பெற்றவன்.

மீதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

அப்பாண்டியர்கள் அதிகப்பிரலாபிப் பிரசித்தத்துக்குக் காரணம் அவர் னுடைய கவிஅறிவும், சடவுள்பத்தியுமேயாம். அதற்கு உதாரணமாக அப்பாண்டியர் காலத்தில் முத்தமிழ்ச்சங்கங்கள் மதாபிஷேபெற்றும், அச்சங்கங்களில் அரங்கேற்றிய துல்கனேபோதுமான விரிசனங்களாகும்.

வேண்பா.

துலகா லாபிரா னூற்றுநூற் பத்தொன்பான்
பாலான னூற்றுநூற் பத்தொன்பான்—மேலநூற்
பத்தொன்பான் சங்கமறுபத்த காலாட லுக்கும்
சேதம் மதுவாயிற் சொக்கன்—என்ற.

காணமேகப் புலவர் பாட்டின்படி, வங்கசேகர பாண்டியன் காலத்தில் மதுவாயில் முதல் முதல் தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது, அதில் 4449-பெயர் அச்சங்கமேறிச் சிறப்பித்ததாகச் சொல்லப்பெற்றிருப்பினும்; வீர சோழியம் முதலான சில சிறந்த கிரந்தங்களைக்கொண்டாராயுங்கால், 549-பெயர் அச்சங்கமேறியவர்களென்றும், அவர்களுள் அசத்தியனார், வீரிசடையத்தனார், முருகமுதல்வனார், முடிசாங்கையர், நிதிச்சிறுவனார், அதன் கோட்டாசிரியனார், புனம்பாறனார், தொல்காப்பியனார் முதலான சிறந்த வித்வான்கள் சேர்ந்த தொல்காப்பியம், காக்கைபாடினியம்; அவியம், நெற்றத்தம், வாமனம், புரபொருட் பன்னிருபடலம், முருவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பரிபாடல், முதலானை, முதலாகுறகு, னேறியாவிரை முதலான அருமையான தமிழ்துல்களை இயற்றி அரங்கேற்றி அலங்கரித்தார்கள்.

அவர்கள் வுச்சகியத்தை வழிநூலாக வழங்கிவந்தார்கள். அதில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் மூன்றும் வகுத்தரைக்கப்பட்டிருந்தன. தொல்காப்பியம் முாலிபவற்றில் இயற்றமிழும்; பெருநானை, பெருக்குறகு முதலியவற்றில், இசைத்தமிழும்; முருவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் முதலியவற்றில் நாடகத்தமிழும் விரித்தரைக்கப்பெற்றிருந்தன—பிறகு.

இடைச்சங்கம்—சபாபுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது. அவ்விடைச்சங்கமேறியவர்கள் 509-பெயர்—அவர்களில் இருந்தையூர்ச் சுருங்கோழிமோசியார், வெணனூர்க்காப்பியன், சிறுபாண்டரங்கன், திரையன்மாரன், துவரைக்கோமான், கிரந்தையார் முதலான மஹாவித்வான்கள் சிறந்து விளங்கி; கலிகுருகு, வெண்டாஸி முதலான துணை இயற்றி அரங்கேற்றினார்கள். அவ்விடைச்சங்கத்தார் அசத்தியம், தொல்காப்பியம்; மாபுராணம், இசைதுணைகம், பூதபுராணம் முதலான துல்களை வழிநூல்களாக வழங்கிவந்தார்கள்—பிறகு.

கடைச்சங்கம்—உத்திர மதுவாயில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது, அதில் 49 வித்வான்கள் அச்சங்கமேறிச் சிறப்பித்தார்கள், அவர்களில் இறையனார், உக்கிரப் பெருவழுதியார், கபிலர், பரணர், நெகீர், பெருந்தேவனார், சச்சுமனார், குலபதி நாயனார், ஆலங்குடிவங்கனார் முதலானவர்கள் சேர்ந்த செவ்வென்கை, குறந்தொகை நானூறு, நூற்றினை, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐவகுறுகானூறு, எழுபதபரிபாடல், கவிபதிநூற்பத்து, துற்றமைப்பது, உத்தவழி; சிற்றிசை, பேரிசை முதலான துல்களை இயற்றி அரங்கேற்றினார்கள்.

அப்படி முதற்சங்கத்தில் 4449-பெயரும், இடைச்சங்கத்தில் 3700 பெயரும், கடைச்சங்கத்தில் 49 பெயருமாக கவினியற்றி அரங்கேற்றியதாக இறையனார் அப்பொருளின் கவிபால் ஸ்பஷ்டமாகிறது—எப்படியெனில்.

வேண்பா.

எழேழே டைஞ்ஞாறு மேழேழோ பெய்தம்
எழேழுஞ் சங்க மிரியினர்—எழேழ்சேர்
நாற்பதிநா னாறு முப்பானேழ் தூறானாற்ற
நாற்பதி னென் பான்விலுர் நாடு—என்பதாம்.

அப்படிப் பிரகாசித்த சங்கங்களில் முதற்சங்கத்தின் காலம் முன் பின் 450 வருஷங்களென்றும், இடைச்சங்கத்தின் காலம் 350-என்றும், மூன்றாம் சங்கத்தின் காலம் 2000-என்றும், ஒரு தூலில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

அன்றியும், வேறொரு தூலினால் முதற்சங்கத்தின் காலம் காய்சின வழுதி முதல், கடுங்கோன்வழுதி வரையில் 19-பாண்டியர்காலம் வரையிலும்; இடைச் சங்கம் வெண்டோட்செழியன் முதல், முடத்திருமாதனரோடு 59-பாண்டியர் கள் காலம்வரையிலும், மூன்றாஞ்சங்கம் முடித்திருமாதன் முதல், உக்காப்பெரு வழுதி யீறாக 49 பாண்டியர்கள் காலம்வரையிலும் பிரபலமாய்ப் பிரகாசித்ததாகவும்; அப்பாண்டியர்களில் முதற்சங்கத்தில் ஏழுபாண்டியர்களும், இடைச்சங்கத் தில் ஐந்துபாண்டியர்களும், கடைச் சங்கத்தில் மூன்று பாண்டியர்களும், மஹா விதவசிகாமணிகளாகப் பிரகாசித்தும், கவிசனையும் சிந்தனையாளையும் இயற்றி அரங்கேற்றினதாக வேறொரு ஒருசாசனத்தில் எப்படிப்போகிறது.

சங்கத்தின் அரங்கேற்றியவற்றான் திருக்குறளே கடைசியாம். சுமார் 2000 வருஷங்களுக்கு முன்பு-அதாவது உக்காப்பெருவழுதி காலத்தில்சங்கம் கலைந்தபோக ஹேதுவாகியது- பிறகு 200 வருஷங்கள் வரையில் சேர, சோழ பாண்டியர்கள் காலத்தில் அநிலீராமன், ஓளவை, புகழேந்தி, வட்டக்கடத்தர் கம்பர், அம்பிகாபதி, தமிழ்ச்சண்டி, (கொங்குநாட்டரசனாகப்பிரகாசித்த) வில்லி புத்தூரார், முதலான விதவசிகாமணிகள் பற்பல கிரந்தங்களை இயற்றிப் புகழ் பெற்று வந்தாலும்; பராக்கிரமபாண்டியன் காலத்தில்; மகமதியர்கள் பாண்டிய நாட்டில் பிரவேசித்து பட்டணத்தைப் பாழாக்கியும், பிழைகளைப் பங்கப்படுத்தியும், தூல்களை நாசமாக்கியும் விட்டார்கள். பிறகு தமிழ்ச்சங்கத்திற்குத் தலைவர் இல்லாமல் மறைந்தது.

மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம்.

இப்போது தமிழ்பாணியின் பரதாப நிலையைக்கண்டு, அதற்குத்தக்க உதவி செய்யக்கருதி, பிரபலவிதவசிகாமணியும், சிறந்த தேசாபிபனியும், பாலவந்தம் ஐயன் தாரமுகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரை தேவாவர்கள் 1901-ஆம் மேமீ 24உ மதுரை சேதுபதி பாடசாலையில் ஒருமஹாசபையைஉட்டி உபநிபாதித்தும், ஸ்ரீ சேதுபதி முதலானவர்களுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு மறுபடியும் 1901ஆம் செப்டம்பர்மீ 15உ க்குச்சரியான-பிளவாஸ் ஆவணிக் 31உ பாணுவாரம்-சிதகிரிநகரத்திற்-உடியசுபதினம் பகல் 1½ மணிமேல், 2½ குள-தனூர்லக்கினத்தில்-மதுரையில் நான்காவது தமிழ்ச்சங்கத்தை ஸ்தாபித்து அதற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்து வருகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் தென்னாட்டிற் சிறந்த திரவியவான்களும், தமிழ்விதவான்களும், அபிமானிகளும் அவருக்குத் துணைகின்று உதவிசெய்யவரின, இந்த நான்காம் தமிழ்ச்சங்கமும் நான்காண்டத்தில் பலுகிப் பெருகி நாட்டிற்கு காலாவிதங்களிலும் கண்ணம் விளைவிக்குமென்பது நிண்ணம்.

இந்த மனாரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தின்

(1) தமிழ் வித்வான்களாவன

- ம-ள-ஸ்ரீ, ப. பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள்—
பாவனத்தம் கீழின்தார், மதரைதமிழ்ச்சங்கத்தாகிராசனாபதி
- “ உ, வே. சாமிநாதப்பார் அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர், பிரிபென்சிகாலேஜ், சென்னை.
- “ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்—
ஸேதலம்ந்தான விதவான், பிரகடனாசிரியர்—தமிழ்ச்சங்கம்.
- “ வை. மு. சடகோபராமாநுஜர்சாரியர் அவர்கள்—
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், சர்க்கரிஷன் காலேஜ், சென்னை
- “ திருநாராயணையங்கார் அவர்கள்—
தலைமை உபாத்தியாயர் சேதுபதி கலாசாலை தமிழ்ச்சங்கம்
- “ ஸ்ரீ. அரங்கசாமி அய்யங்கார் அவர்கள்—இராமநாதபுரம்
சேர்ந்தார். சுப்பிரமணியக்கவிராயர் அவர்கள்—
திருவாவடுதறை ஆநீனவிதவான், தூன்பரிசேந்தகா தமிழ்ச்சங்கம்
- “ அ. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்—
உபாத்தியாயர் சேதுபதி கலாசாலை—தமிழ்ச்சங்கம்
- “ அம்பலவாண நாவலவர்கள்—திருநெல்வேலி
- “ அஷ்டாவதானம் கலியாணசுந்தர முதலியார், சென்னை
- “ பு. மா. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரிபென்சிகாலேஜ் சென்னை
- “ திருமயிலை. வண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர் சென்ட்ரோம் காலேஜ், சென்னை
- “ அ. நாராயணசாமி அய்யங்கார் அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர் ஹைஸ்கூல்—கும்பகோணம்
- “ எஸ். பாலவண்ண முதலியார் அவர்கள்—
காரியதரிசி சர்வவதிவிவாச புத்தகசாலை திருநெல்வேலி
- “ தி. ப. சிவராமபிள்ளை அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர் இந்தகாலேஜ் திருநெல்வேலி
- “ வர. குலாங்கா திருநாவலர் அவர்கள்—நாகூர்
- “ தி. கோ. நாராயணசாமிபிள்ளை அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர் பெருங்குளம்

- „ ஆ. முத்துத்தம்பி பிள்ளை அவர்கள்—யாழ்ப்பாணம்
 „ அ. குமாரசாமிபிள்ளை அவர்கள்—சுன்னம் „
 „ செந்தநாதய்யர் அவர்கள்—திருப்பரங்குன்றம்

ii. ஆங்கிலத்தமிழ் வித்துவான்கள்,

- ம-ா-புரீ, வி. கனகசபைபிள்ளை அவர்கள் பி. எ. பி. எல்.
 Postal Supt. Madras Division
 „ திவான்பஹதூர் வி. கிருஷ்ணமாசாரியர் அவர்கள்—
 Curator of Books Madras
 „ தண்டலம், பாலசுந்தர முதலியார் அவர்கள், எம். எ.,
 Tamil Translator to the Govt. Madras
 „ எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர் அவர்கள் பி. எ.
 Principal Maharajah's College Pudukotta
 „ ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள்—
 Editor "Swadasamitran" Madras
 „ டி. இராமகிருஷ்ண பிள்ளை அவர்கள் பி. எ.,
 Interpreter H. C. Madras
 „ வி. கோ. சூரியநாயக சாஸ்திரியார் அவர்கள் பி. எ.,
 Tamil Pandit Christian College Madras
 „ கே. சுந்தரராமய்யர் அவர்கள் எம். எ.
 Lecturer Govt. College Kumbakonam
 „ ஜே. எம். கல்லசாமிபிள்ளை அவர்கள் பி. எ. பி. எல்.,
 District Munsiff Nandeyal
 „ எஸ். நாராயணசாமி அய்யர் அவர்கள்—
 Lecturer Govt. College Kumbakonam
 „ பி. குருராவ் அவர்கள், எம். எ. எல். டி. எஸ்.
 P. G. College Trichy
 „ கே. ஜி. சேஷய்யர் அவர்கள் பி. எ. பி. எல்.
 Professor Law College Trevandram
 „ எஸ். இராமசாமி அய்யர் அவர்கள்—
 Munsiff Travancore Samastanam
 „ எம். முத்துராமலிங்க பிள்ளை அவர்கள் பி. எ.
 H. T. Pandit H. H. the Maharajah's College Trevandram
 „ பி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள்—Madras

- 1, ஏஸ். டி. கண்ணபிரான் பிள்ளையவர்கள் பி. ன.
Sub-Magistrate Conjeevaram
- 2, சேலம், பாடால, நரசிம்மா லு நாயடுகாரு—
Editor Kala Nidhi Coimbatore
- 3, பி. நாராயண அய்யர் அவர்கள் பி. எ. பி. எல்.
High Court Vakil Madras
- 4, பி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள்—
1st Grade Pleader Madras
- 5, எஸ். சாமிநாதய்யர் அவர்கள்—
Pleader Ramnad
- 6, என். வி. சுந்தரராஜ அய்யர் அவர்கள் பி. எ. எல். டி.
Teacher Setupathi High School Madura

iii. ஸம்ஸ்கிருத தமிழ்வித்வான்கள்.

ம-ா-ஸ்ரீ, பெ. அரங்கா சாரியார் அவர்கள்—
மகாமகோபாத்தியாயா, சும்பகோணம்

- 1, தி. ர. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர் கவு.மெண்டு காலேஜ் சும்பகோணம்
- 2, வி. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர் சேதுபத கலாசாலை மதுரை
- 3, வீராசாமி அய்யங்கார் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருத வியாகரண வித்வான் எட்டியாபுரம்
- 4, சங்கர சேகர தீகூதிதர் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர் கேட்டிவ் காலேஜ் மதுரை

iv. ஆங்கில ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்கள்.

ம-ா-ஸ்ரீ, பண்டித ச. ம. நடேசசாஸ்திரியார் அவர்கள் பி. எ.

- 1, ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியார் அவர்கள் ஏம். எ.
ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலை இன்ஸ்பெக்டர் சென்னை

ஆக இதுவரையில் இச்சங்கமேறிய வித்வான்கள் 48 பெயர்
இந்த நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தின்
உந்நேசிகளாவனர்.

(1) தமிழ்க்கலாசாலை உளவாகுதலானும் (2) இறவாதாள் தமிழ் ஏடுகள் பலவற்றையும், அச்சிட்ட தமிழ்நூல்கள் அனைத்தையும் தேடிப்பெற்றுப் பிறருக்கு பயன்படுமாறு ஒருவழித் தொகுத்துவைத்தலானும், (3) வெளிவராத அரிய தமிழ்நூல்களைப்பரிசோதித்து அச்சிட்டுப் பரவச்செய்தலானும், (4) வடமொழி ஆங்கிலமூதலிய பிறப்பாடைக்கண்ணுள்ள, அரியநூல்களைத் தமிழில்மொழிப்பெயர்த்து பதிப்பித்தலானும், (5) தமிழ் கலவி அபிவிருத்தியைப்பற்றிய (செந்தமிழ்ப்) பத்திரிகை வெளியிடலானும், (6) தமிழ்பரிசு பலவைத்து உயர்தரத்தே தேதியோர்க்குப் பட்டம் பரிசுமூதலிய அளித்தலானும், (7) தமிழறிஞரால் உபநியாசங்கள் புரிவித்தலானும், (8) இக்கலைத் தமிழறிவு மிக்கார் பலரையும், ஒருங்குகூடித் தமிழராய்தலானும், (9) வேண்டிநூலு, உரைமூதலிபன செய்வித்தலானும், (10) பிறாசெய்தநூல் உரை மூதலிபவற்றை அறங்கேற்றுவித்தலானும், தமிழ்பாஷையை வளர்த்தனாருமென்பதாம்.—

இகாருத்துக்களுக்கிணங்க.

இப்போது இராமநாதபுரம் மைஸ்தானம் ஸ்ரீமத், விஜயராகுநாதர் பாஷ்கரசேதுபதி ராஜாவர்கள் இச்சங்கத்துக்கு பொருளுதவிபுரிந்து என்றும் கிமுமாறு தக்கசாசனமும் அளித்தபடியால்; (1) சேதுபதிச் செந்தமிழ்கலாசாலையை ஸ்தாபித்து, அக்ஷரவிலோதுவோருக்கு உண்டி, உடை முதலானவைகளைக்கொடுத்து, கல்விதர்த்த வருகின்றனர். (2) பாண்டியன் புத்தகசாலை என்னும் பெயரால் பல்லோருக்கு பெரும்பயன்படும்படி நூனிலைய வாசகச்சாலையும், (3) சங்கத்தின் பத்திரிகை புத்தகமூதலிபன அச்சிடத் தமிழ்ச்சங்கமுதலிரசாலையும் (4) சங்கத்தின் சங்கநிகளை வெளியாக்க செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையும், (5) ஆங்கிலகலாசாலைகளின்படிக்கும் தமிழ்மாணவர்களுக்குத் தமிழிஷ் உச்சாசனமுண்டாகும்படி தமிழ் பரிசுபத்திரிகைகளால் பரிசுதித்து பரிசளித்தும் (6) பலவிடங்களிலுபாசகிடக்கும் அச்சிடாத தமிழ்நூல்களைத் தேடிக்கொண்டுவர, காரியகர்த்தர்களையும்—இத்தமிழ்நாட்டு அறிஞர்பலரை வித்வத் அங்கத்தினராகவேண்டி அகர்களை மதரைசங்கத்திற்கு தருவித்து உபநியாசகன்செய்ய கல்விக்கழகமும் கட்டிப்பித்து; அந்நிகழ்வையாக உழைத்துவருகின்றனர்—கடவுள் இச்சங்கத்திற்கு பூரணசகலாழ்வை பிரசாதிப்பாராக—

தமிழாசர் மூவருள்ளும், பாண்டியரே மற்ற இருவரிலும் செந்தமிழை சிறப்பு
ற்றோங்கச் செய்தவர்களைப்பற்றி—யாப் பருங்கல மேற்கோளில்.

“வில்லுடையான் வானவன் வியாத் தமிழுடையான்
பங்கேற் கடற்றூனைப் பாண்டியன்—சொல்லிகவா
வில்லுடையான் பாலு வளஞ்சாத்தான் வேட்டனே
செல்லுடையா னீர்காடர் கோ-என்றும்

“கல்லம்பர் கல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன் வாழ்
வில்லந்தொறுமூன் றெரியுடைத்து—கல்லவப்
பாட்டேடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டிய நின்
கூட்டேடைத்து கல்ல தமிழ்—(ஒளவையாரும்)

தமிழ்கில பெற்ற தாங்கு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும்—(சிறுபாணாற்றுப்படையிலும்)

“உயர்மதிந்குடலினாய்ந்தவொண்ணீர் தமிழின் றுறை—(திருகோவை)

“உலக மொருகிறையாத் தானோர் நிறையப்
புலவர் புலக்கோலாற் றாக்க—வுலகனைத்துந்
தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவ

னன்மாடக் கூடநகர்—(பரிபாடலுறுப்பாதி) கவினைப்பார்க்கவும்

மேலும்—பூதபாண்டியனும், அவந்தேவியாரும் மஹாலிங்கசிகாமணிகளென
அகநானூறு புறநானூறுநிவ்காணலாம் பிரதியகூடம்—புறத்திற்காணப்பட்ட—
மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத—தடங்கைத் தானே கேட்கருடங்கையைத்
தென்னொடுபொருது மென்ப வகை—யுரம ரலறத் தாக்கித் தேரோ
டவர்ப்புறக் காணே னாயிற் சிறந்த—பேரமருண்கணிகளினும் பிரிக-
என்றாகிகவிஞ்சால் சிபங்கடமரகும்—

அன்றியும்—வரததுங்கப்பாண்டியன் பிரம்மோத்திரகாண்டத்தை தமிழாற்
பாடினதன்றியில்; அவந்தேவியார் மஹாகவிசுந்தரினம் என்பதற்கு அத்தேவியார்
பணிபாரக்குடத்துக்குள் மதுரைப்பு பாண்டியன் தேவி விடுத்தகவி என்னும்
தலைப்பினகீழ்.

“என்னையவ்வா நவரமறந்தம் யானவரை மிகநினைத்திங் கிருந்து வரட
முன்னையினைப் பயன்றோனே வப்பிறப்பிற் செய்யக் தவ முடிந்த வாரோ
கன்னம்மத னபிரமன் வரதங்க ராமனியற் காகிராட்டி.

லன்னவயற் குருகினங்கா னினியெவ்வா றுயிர்தரித்திங் காற்றுமாதே-

என்று தழுழ்காவலர் சரிதைக்கண் தெரிவிச்சுப்பெற்றிருத்தல்யிரதியகூடம்.

* மதரையிலாண்ட புராண பாண்டியர்கள் சேவலம் இப்படிக்கல்வி விவசயத்தில்
மாத்திரம் கருத்தாச்செய்ததினது மாத்திரமல்ல; ஈசுவர பக்திக்கும் பாபெட்ட
வர்கள்கி, அநேக சைவ வைணவக் கோயில் கோபுர மாடமாணிக்கையுர், ஆவி
கூப, தடாகக்களையும் உண்டாக்கி, உட்கிருஷ்டமடைந் திருந்தார்கள், என
திருவிளையாடற்புராணம் முதலான கிரந்தங்கள் நிதர்சனங்களாக நிரூபித்
கின்றன.

குலசேகரன், மலையதவசன் முதலான சிலபாண்டியர்கள், அகத்தியருடைய
கட்டளையின்படி தருமரஹிய பரிபாலனை செய்துத் குடிசை ஈசுமகவாழ்ச்
செய்தார்களென முன்னமேசொல்லி இருக்கிறமல்லவா? அதற்கு இரண்
கூடாரு உதாரணங்களை இதனடியில் காட்டுகின்றனம்—

விக்கிரம சிங்கபாண்டியனுக்கு அகஸ்தியர் மனுநீதி யுரைத்தது,
பாவநாசத்தல புராணத்தில்-

ஆறிலொன்றிறையாகவே—கூறுகொண்டதகோடலா

மீறில்வெந்துயரெய்தினோர்க்—கூறுநீக்குவதன் கடன்-

ஆதிநூலி னறாவின—மாதர் பால்வயோநிய

ரோதுவெம்பினி யோர்சமைப்—பாதகாத்திடல் பண்பரோ

காமமாதி கடந்திடல்—வாமமரதி மறந்திட

லேமவில்லியை யேத்ததல்—பூமிமன்னவர் பொற்பரோ

ஊக்கெஞ்சிலுறைத்தலு—மாக்கநாடொறுமாக்கலும்

வாக்குமாறலைமாற்றலுந்—தூக்கிமன்னவர் சூழ்ச்சியாக்.

ஒற்றர் மூவருல்கனி—வற்றமனவந்தியு

மற்றுமோர்ந்தவையமாற்றதல்—கொற்றமன்னவர்கொண்டையாம். என்றும்

குடிபறங் காத்தல் கேட்ககூற்று வந்தெதிர்த்தபோது

மடியிலாச்சேனை சேர்த்தன் மாற்றலுறை போதற்குத்

தடைபடு மரணுண்டாக்கல் சத்தம் பொச்சாப்பின்மை

புடவியோர் புயத்திற்குங்குட புலவருக்குறுதியாமல்

என்று திகவிலிகளாகாண்க-

மேலும்—பாண்டியர்காலத்தில் மஹாபகத சிவசுந்தரர்களாகிய மாணிக்கசுவாமிகள், திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநா, அப்பர், சுந்தரர் முதலான மஹான்களும்; “பாண்டியன் கொண்டாடப்பட்டபிரான் கந்தானென்றிண்டிய சகலமெடுத்துத்” என்றாதி கவிகளின்படி ஆழ்வார்களும், காயன்மார்களும் பரிமளித்தப் பாண்டியராட்டைப் பிரபஞ்சத்திற் பிரபலமாக்கினார்கள்.

அந்தப்பாண்டியர்களுக்கும் பின்வந்த பாண்டியர்க்கும் கலவிடையுட, கடவுள் பத்தியையும் அசுட்டைசெய்தா; சிற்றிசபத்தலும், சோழபலிலும் காலத்தைக் கழித்தவகே; பாண்டியநாடு பாழ்த்துவா, கேளுகாட்டார் படை எடுத்துவரச்சம்பலித்தது.

பாண்டிய இராலியத்தின்முடிவு.

குலாப்தன் அல்லது கூடபாண்டியன் காலத்தில் அரபிகாட்டிலிருந்தமகமதியர் மதுரைக்குவா ஆரம்பித்தார்கள் என்று முன்சொல்லி இருக்கிறோம்வவா? அந்த கூடபாண்டியனுக்குப் பிறகு, வீரபாண்டியசோழன் பட்டதரைப்பெற்றான். அவன் ஆதிபாண்டியருடைய 74-வது சந்ததி. அந்த வீரபாண்டியனுக்கு சந்ததி இல்லாமல் போய்விட்டபடியால்; பழைய பாண்டியர்களுடைய வைப்பாட்டி பிள்ளைகள் கிளம்பிக்ந்த, பாண்டியநாட்டை ஆளத்தலைப்பட்டார்கள் என்று, ஸ்ரீ ஸ்தலபுத்தகத்தில் சொல்லி இருக்கிறதாக, மதுரைஜில்லா மருத்துவத்தை எழுதிய மின்டர் நெல்சன் அவர்கள் எழுதிவிருக்கிறார். (Vide Mr. Nelson's Madura Mannal) (Mr. Taylor's Supplementary M. S. S. & Mr. Robert Sewell's S. I. A. Pages 218-219).

அப்படி ஆண்ட பாண்டியர்களுடைய வைப்பாட்டிமக்களாவன-

சோமசேகரபாண்டியன், கி.பி 1100 வருஷம் சிங்கராசனமேறி 20ஆம் ஆண்டான்- சுரப்பூசுந்தரபாண்டியன், குமாரசேகரபாண்டியன், குமாரசுந்தரன், சுந்தரராஜன், உண்முகராஜன், மேருசுந்தரபாண்டியன், (அவன் சோழ சோழநாடுகளையும் ஆண்டான்) இந்நிரவர்மன், (அவன் சோழநாடுவிடுதலைசெய்தஅவன் மகளை விவாஹம்செய்தான்) சுந்திரகுலதிபன், மீனசேனன், மீனத்துவஜன்,

(அவன்சோழன்மகளைவிவாஹம் செய்தான்—அவன் மகன் சோரிநாட்டை ஆண்டான்) (மகரத்துவஜன், அவன் மஹாவீரன்) மார்த்தாண்டன், குலையாந்த பாண்டியன் (இவன் கப்பல்யாத்திரைசெய்து கடலில் விழுந்திற்தான்) கிருஷ்ணன் மகன் கிருபாநிதிநாயர், (அவன் குண்டல பாண்டியனை விவாஹம் செய்தான்) சதருபிகாபாண்டியன், சத்ருசர்ஹான், வீரவர்மன், வீரபாஹு, மருதவர்த்தனன், (சோழனால் சொல்லப்பட்டான்) வீரசிம்மன், வம்சகுலத்துவன், அதிவீரராமபாண்டியன், (சோழன் சோழன், அவன் டைலம், நறுச் சொகை முரலானகிரந்தங்களை இயற்றிய கிறந்த தரிழ்விசுவான்) குலவர்த்தன பாண்டியன், சோமசேகரன், சோமசுந்தரன், இராஜராஜன், இராஜகுஞ்சரன், இராஜசேகரன், இராஜவர்மன், இராஜமதாவிபாண்டியன், வரதராஜன், குமார சிம்ஹன், வீரசேனன், பிரதாபராஜன், வகுணராஜன் குமாரசந்திரன், வரதவகன, சந்திரசேகரன், சோமசேகரன், பராக்கிரமபாண்டியன், (அவன்பகையாளிகளிடமிருந்து பாண்டியநாட்டைப்பிழைக்கிவரும்போது, ஆதி சந்தான்மலிக் பூர்சயிபு, சி-பி 1311ஆம் பண்டமெடுத்தவந்த பாண்டியநாட்டைப்பிடித்ததக்கொன்ன; 1312ஆம் முதல் 8 மகமதியர்கள் மதராபுரியை 45 ஆண்டார்கள்.

அந்த மகமதிய அரசர்களாவன.

மலிக்காபூராயபு சி-பி 1310—1313—3, அலாவுதீன்கான், 1313-1319, 6 உத்தமதீன்கான், 1316—1322—3, தீபுதீன்கான், 1322—1327,—6 நாகுதீன்கான், 1327—1334—7, சவுத்மலீசு அஹமத்மலீசு, 1334-1345—12 பாண்டிக் மலீசு, 1346—1358—12, என்பவர்கள் ஆண்டிருந்து காலத்தில்; இந்தக் குடிசளுக்குப் பலவித கஷ்டநிஷ்டேகங்கள் சம்பவிக்க; அக்கஷ்ட நிஷ்டேகங்களை நீக்கி, உத்தரராஜபுத்தை கட்டிக்கக்கூட; விஜயநகர புக்கராயனு 1350—1379ஆம் பாண்டியநாட்டி ராஜனற்று கெட்டகைவதைக்கண்டு, கெம்பன்ன உடையாரைப் பாண்டியநாட்டிற்கு அழிபதியாக அனுப்ப; அவர் 1572 ஆம் வரையிலும்; அவர் குமாரா என்பவன் உடையாரும், மைத்தனர் பிரகாச உடையாரும், 1404ஆம் வரையிலும் ஆண்டு சந்ததிபற்றுப் போனதனால்; புக்கராயனுடைய பந்துகளில் பராக்கிரமசாலிவான சில நாயகிகாரர்களை பிரித்தின்காக அனுப்பி ஆண்டுவாச்செய்ததாக ஒருசாதனையில் தெரிவிக்கப் பெற்றிருக்கிறது அப்படி அனுப்பப் பெற்ற நாயகிகாரர்களாவன—

(1) இலட்சுமணசாயபு, (2) முத்தன்னசாயபு, அவ்விருவர்களும் 1404-ம் வருஷ முதல், 1451ஆம் வரையில் ஆண்டிருகையில், அப்பாண்டிய நாட்டிற்கு பாத்தியஸ்தர்களாக சிலவார்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.—அவர்களாவன,

சுந்தரத்தான் மஹாவிசுவகாந்தராயர், காளியாசோமனார், அஞ்சாதபெருமான்; முத்தராஜ திருமலை மஹா விசுவநாதராயர் என்பவர்களே, அவர்களுடைய பெயர்களையார், பாத்தியஸ்தர்களையும் பற்றிப் புக்கராயனுக்கு அறிவிக்க; அவர் உடனே பாண்டியநாட்டை அந்த வாகசுளிடம் கொடுத்தவிட்டுவருமபடி உத்தரவுகொடுக்க; அவரும் அப்படியே செய்ய; அந்தப்பாண்டிய நாட்டு வர்க்களும் 1451ஆம் முதல் 1498 ஆம் ஆகிய 48ஆம் ஆண்டார்கள். அப்படி ஆண்டவர்களை கைப்பிடிப்பினைகளென்று குடிசன் கலகம்செய்து மறுபடியும் விஜயநகரத்துக்கு முறையிட்டு அறிவிக்க; கிருஷ்ணதேவராயனு 1445—1500ஆம் நரசராயனையும், 1500—1516ஆம் தென்னமராயனையும் 1519—1519ஆம் நரசராயனையும்; பிரித்தின்காக அனுப்பி ஆண்டுவாச்செய்ததில், அவர்கள் சந்ததியினில்,

குருகுருதிம்மநாயகி, 1519—1524ஆம், காட்டியும் காமநாயகி, 1524—1526, சின்னப்பநாயகி; 1526—1530; ஜங்கமநாயகி, 1530—1535, விசுவநாதநாயகி, 1535—1544, வாதப்பநாயகி, 1544—1545, தொம்பச்சிநாயகி, 1545-1546, விசுவநாதநாயகி, 1546-1547, விட்டலநாயகி, 1547-1558, வரிவழக்களில் சூண்டபிறகு, பாண்டியநாட்டிற்குத் தக்க பாத்தியுத்தன் என்ற ஒரு சந்திரசேகரபாண்டியன் கிளம்பிவந்து, தனது பாதியுதையைத் தாபித்துக்கட்டியதனால்; அந்தச்சந்திரசேகரப் பாண்டியனுக்குப் பட்டம்சட்டி ஆண்டுவரச்செய்தார்கள்—அப்போது தஞ்சையிலிருந்த வீரசேகரசோழன், பாண்டியநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரை மதரை எடுத்துவந்து தாக்கி பாண்டிய நாட்டைப் பிடுங்கிக்கொள்ள; அப்பாண்டியன், விஜயநகரமன்னரான தக்குப்போய் முறையிட்டடி, கிருஷ்ண தேவராயனுடைய பிரதிரிதியாகிய நாகமகாபதியை தக்கசென்னிதளாகிக் கொடுப்போய், வீரசேகரச்சோழனைத் தாக்கித் துறத்தி, அவனிடமிருந்த பாண்டிய நாட்டைப்பிடுங்கி, பாண்டியனிடம் கொடுத்தவருட்படிக்கட்டளைக்கொடுத்தனுப்பி; அந்த நாகமநாயகி அப்படியேவந்து சோழனைத் தாக்கித் துறத்தி, அவனிடமிருந்த பாண்டியநாட்டைப்பிடுங்கி, அதன்வாசகாராகிய பாண்டியனிடம் கொடுக்காமல், தன்சொந்தமாக்கிக்கொள்ள; இதுசங்கதி விஜயநகர ஸமஸ்தானத் தாருக்குத்தெரிய, விஜயநகரத்தார் விசனப்பட்டு, இப்படி இராஜதிரோகம்செய்த நாகமநாயகிவைக்கொன்று, அவன் அக்கிரமமாகப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பாண்டியநாட்டைப்பிடுங்கி, சரியானவாசகிப சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்தவருட்படி ஒரு நாகமநாயகியின் குமாராகிய விசுவநாதநாயகிகொண்டு அனுப்ப, அவ்விசுவநாதநாயகிவந்து, தந்தகப்பன் என்றமுறையையும் கருதாமல்; சத்தியத்துககு கட்டுப்பட்டு, தந்தகப்பனான நாகமநாயகைப்பிடித்து சிறையில் வைத்தும், அந்நாகமநாயகிப்பிடித்து அக்கிரமமாகவைத்துக்கொண்டிருந்தபாண்டிய நாட்டைப்பிடுங்கி, அன்னவாசகிய சந்திரசேகரபாண்டியனிடம் கொடுத்தும், அப்பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டி, அச்சங்கதிகளை விஜயநகரராயனுக்கு அறிவிக்க, அந்த இராயனும் விசுவநாதநாயகிகொருடைய சத்தியத்தைக்கண்டிவியர்த்துகொண்டாடி, அவரை அப்பாண்டியநாட்டில் சிலவருட்களினருந்த, அப்பாண்டியனுக்கு உதவிசெய்தவருட்படிசெய்ய, அந்தவிசுவநாதநாயகி அப்படியேசெய்தவருக்கையில்தான்; அச்சந்திரசேகரபாண்டியனும் அவன்குமாரனும்கொண்டுவருவத்க்கொண்டி சந்தியற்று இறந்துப்போகவே; பாண்டியநாட்டிற்குத் தருந்த வாச்சகனற்றுப்போன சங்கதியை விஜயநகரத்தாருக்குத் தெரிவிக்க; அந்தவிஜயநகர ஸமஸ்தானத்தார், விசுவநாதநாயகிகொருடைய சுத்தவீரத்துவம், சத்தியம், சுவாமிபத்தி, தருமகுணத்திசயத்தைக்கொடுப்பி; பாண்டியநாட்டை அந்தவிசுவநாதநாயகிகொண்டு ஆளத்தக்கவல்லவர் என்று பாண்டியநாட்டுக் குடிகளுடைய வேண்டுகோளைக் கருதியும், விஜயநகர ஸமஸ்தானத்திலிருந்து தேவபிரம்மணர்களிடம் கண்கைதீர்த்தம், இராஜகில்லத்த அல்லதுகட்டளை, சத்தி, கட்டாரி, ஆடை சூபணைகளைக் கொடுத்தனுப்பி, பாண்டியநாட்டுக்கு பிரதானப்பட்டணமாகிய மதுரையில் கி-பி 1559இல் விசுவநாதநாயகிகொருக்கு பாண்டிய சக்கிரவர்த்தி என்றமகுடாபிஷேகம்செய்தது. பட்டம்சட்டிவைத்தார்கள்—அந்தவிசுவநாத நாயகிகொரு அவருடைய பதினாறு சந்ததிகளும், பதினாறுபேறுகளைப்பெற்ற நாயகிகொரு மன்னரானதார் என்ற பெயரால், சுமார் இருநூறுவருஷகாலம் இத்தகரும சாஸ்திரப்படி ஆண்டார்கள்—ஆகையால் தீனி அத்தநாயகிகொருசுமத்தானசரித்திரத்தை அபித்தகாண்டத்தில்—எழுதுகிறோம்.

இரண்டாமகாண்டம் முற்றிற்று.

நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

இதற்கு முன் நிற்கு இரண்டாம் காண்டத்தில் சோழ பாண்டியர்கள் ஒரு காலத்தில் மஹாமஹோன்னதஸ்திதியிலிருந்து, பிறகு மங்கலடையவே; சூழிகளுக்குப் பலவித கஷ்ட நிஷ்டரேங்கள் உண்டாகிவருந்த; அச்சோழபாண்டிய நாடுகளில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்த விவரம் ஸ்பஷ்டமாகும்-

ஸ்ரீசந்திர வயிச க்ஷத்திரிய குலத்தாராகிய ஆந்திரருக்கு ஆதியில் "இராஜன், மஹராஜன், விஜயன், சேனன், விகிரமன், போஜன், பாலன், புவனன், சிம்ஷன், சாலுக்கியன், வர்மன், வல்லபன், வீர்த்தனன், மல்லன், காலதூயன், கணபதி, கஜபதி, நரபதி, இராயலு என்றாதிப் பட்டபெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்க; அந்த ஆந்திரருடைய பின் சந்ததியருக்கு இப்போது நாயடு என்றப் பட்டப்பெயர் வழங்கி வரவேண்டியக் காரணம் என்ன என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். அப்படி நாயடு பட்டம் வந்த காரணம் என்னவென்றால்,

ஆந்திரர் ஆதியில் மகதநாட்டையும், பிறகு உஜ்ஜினி முதலான வடநாடுகளையும், ஆண்டிருக்கையில்; அந்தக்காலத்தில் அந்நாடுகளில் சதாரணமாக வழங்கிவந்த ஸமஸ்கிருத பஷா பட்டப்பெயர்களை தரித்து கொண்டுவந்தார்கள்- பிறகு அவர்கள் அவ்வட நாடுகளை விட்டு தென்னாடுகளை அடைந்து ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தமையால்; அத்தந்த காலத்தையும், நாட்டையும், அங்கு வழங்கிய பாஷைகளையும் அநுசரித்து பட்டப் பெயர்களை தரிக்கச் சம்பவித்தன-

அப்படிச் சம்பவிக்கினும், அவர்களுக்கு வடநாடுகளில் வழங்கி வந்தப் பட்டப்பெயர்களையும்; பிறகு அவர்களுக்கு தென்னாடுகளில் வழங்கும் பட்டப் பெயர்களையும், பரிசோதித்துப் பார்ப்போமாகில்; அவைகள் பாடபேத சப்தரூபங்களில் வித்தியாசமானவைகளாகக் காணப் பெறினும், பொருளில் பேதம்பெறா திருத்தல் பிரதியக்ஷமாகும்; மேலும் சிலபதங்கள், பாஷாந்திரபிரதியங்களைக் கவனித்து விதமாகத் தோன்றுவதும் ஸ்பஷ்டமாகும்-

எப்படியெனில்-

இராஜா என்ற ஸமஸ்கிருதபதம் இராவு, அல்லது இராயலு என்று தெலுங்குபாஷையில் மருவி வந்ததும் பிரதியக்ஷம். இதேமாதிரியாகவே, அதிகாரி, தலைவன், எஜமானன் என்றாதிப் பொருள்களைத்தரும் நாயக என்ற ஸமஸ்கிருதபதம், தெலுங்கில் நாயடு என்ற மருவியதாம்-ஆகவே, நாயடு என்றபதமும், இராஜன் என்றப் பதப்பெயருக்குள்ள பலபெயர்களில் ஒன்றாகும்.

விஜயநகர ஸமஸ்தானம் திணை திணை பங்கிப்பெருகி தெற்கே கன்னியா குமாரி வரையில் வியாபித்துக் கொண்டுவரவே, அல்லவாவு விஸ்தீரணமுள்ள பெரிய சமஸ்தானத்தை, ஒரேராஜன் விஜயநகரத்திலிருந்து திருப்பியாக ஆண்டிருவது அசாதகியமெனக் கண்டு; அச்சமஸ்தானத்தை நவ (9) கண்டங்களாக வகுத்தும்; அந்நவ கண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தம் பிரதி நீதிகளாக (Governors & Viceroys) ப்போய் ஆண்டுவர தம்பந்துக்களிற் சிலரை தெரிந் தெடுத்தும், அவர்களுக்கு நாயடுகாநு என்றப்பட்டத்தைக் கொடுத்தும் அனுப்பினார்கள்-

எப்படியெனில்

விஜயநகரத்தில் அக்கததேவராயலு அரகாண்டகாலத்தில், அவர்மனைவி ஸ்ரீநீநமலை அம்மாளுடைய தங்கை, ஸ்ரீத்தியம் மாணை சேவப்ப நாயடுகாநு விவாஹம் செய்துகொண்டதின் நிமித்தம், அந்தச் சேவப்பநாயடுகாருக்கு சோழநேச மாகிய தஞ்சாவூரை ஸ்ரீநாமாநகர் கொடுத்து ஆண்டு அனுபவித்துக் கொள்ளும்படி அனுப்பியதாக தஞ்சாவூர் அசரித்திரத்தில் செப்பி இருப்பதை போலவே, 1837-வருஷம் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பவர்கள் பதிப்பித்த ஆசிரியாழக ஜர்னல் சரித்திரம், 6-வது வாலியம், 2-ம் பாகம், 502-505 பக்கங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (Vide Pages 502-505 Part 2 Vol VI A The Journal of Asiatic Society by J. Prinsep)

மேலும்-விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயலு, அச்சுத தேவராயலு ஆண்டபோது, போர்த்துக்கல் தேசத்திலிருந்து வந்ததக விஷயமாக வந்த பிராணல் நூனிஸ் (Ferno Nuniz) என்பவர் தம் சரித்திரக் கடிதத்தில் விஜயநகர ஸமஸ்தானம் அப்போது மஹாபெரியதென்றும், அதை ஆண்ட இராயலுக்கு 200 பிரதி நிதிகள் நாயடுகாநு என்றப் பெயர்களைப் பெற்ற உதவியாக விருந்த அரகாநுடி செய்துவந்ததைப் பார்த்ததாகவும்; போர்த்துகியபாஷையில் எழுதி இருப்பதை மேஸ்டர் சுவேல் துரையவர்கள் இங்கிலாஷில் மொழிபெயர்த்த தமது விஜயநகரசரித்திரபுத்தகம் 345-349 பக்கங்களிற் பதிப்பித்திருக்கிறார் (Vide Pages 345-349 A-Forogotten Empire by Mr. R. Sewell) ஆகவே அப்படி ஆண்டுவந்த நாயடுகாருகளிற் சிலரைப் பற்றி இதனடியில் எழுதுகிறோம்-

1. அந் வீரநீயம்ப நாடிகாநு—அவர் உதயகிரி, கொண்டலிடு, பெனு கொண்ட, கடப்பை, சித்தவட்டம், கண்டிகோட்டை, நெல்லூர், கனககிரி, ஒரிசாவோரமாக இருக்கப்பட்ட நாடுகளுக்கு அதிபதி. அகருக்கு 8,00,000-லக்ஷம் பொன்வராகன் வரவு. அதில் 3,00,000-லக்ஷம் பொன்வராகன் நா பதிக்குக்கப்பம் கட்டி விட்டு, பாக்கியைத் தாமெடுத்துக்கொண்டு, ஸமஸ்தான உதவிக்காக 25,000-பதாதிக்கையும், 15,000-குதிரைகளையும் 40-யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

2. கோபாலநாயடுகாநு—அவர் கோவாவை யடுத்த இராஜகுலம், திருபுரம், திருமூலம், போகலேலம், அடைக்கலம் என்றாதி வடமேற்கு நாடுகளுக்கு

அதிபதி. அவருக்கு 600,000-லகஷம் பொன்வராகன் வருமானம். அதில் 1,50,000 வராகனை நரபதிக்கு கப்பம்கட்டிவிட்டு 20,000-பதாதிகளையும் 2,500-குதிரைகளையும் 20-யாளைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

3. “இலக்ஷமய்ய நாயகோநு—அவர் தார்வாருக்குத் தெற்கேயுள்ள பங்கப்பூர் முதலான நாடுகளுக்குத் தலைவர். அவருக்கு 3,00,000 லகஷம் பொன்வராகன் வருமானம். அதில் 80,000 வராகனை நரபதிக்குக் கப்பம் கட்டிவிட்டு; பாக்கித்தொகைச் செலவில் 20,000 பதாதிகளையும், 1200 குதிரைகளையும், 28 யாளைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

4. நரஹி நாயகோநு—அவர் முதலில் நாகலாபுரி நகை முதலானவைகளுக்கு பொக்கிஷாதிபதியாகவும், ஒண்டிக்கிராமம், பல்லாரி, ஹார்பன ஹள்ளிக் கடுத்த தூக்கவதி, இராயதுருக்கம், அஸ்திரி முதலான நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 4,00,000 லகஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 2,00,000 வராகன் கப்பம்போக; பாக்கியில் 12,000 பதாதிகளையும், 600 குதிரைகளையும், 20 யாளைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

5. சின்னப்ப நாயகோநு—அவர் மைசூரையடுத்த கனாலி முதல் கொச்சி வரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் அவருக்கு 3,00,000 லகஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 1,00,000 வராகன் கப்பம்போக; பாக்கியில் 10,000 பதாதிகளையும் 800 குதிரைகளையும் தயாராகவைத்திருக்க வேண்டும்.

6. கிருஷ்ணப்ப நாயகோநு—அவர் அசோலை முதலான நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 20,000 பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 7000 வராகன் கப்பம்போக, பாக்கியில் 700 பதாதி 500 குதிரைகளுடன் சித்தமாக இருக்க வேண்டும்.

7. விஜயப்ப நாயகோநு—அவருக்கு இராஜப்ப நாயகி என்று பெயருமுண்டு. அவர் மைசூர், சித்தல் தருக்கம். போடியால் முதல் மங்களூர் வரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 3,00,000 லகஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 10,000 வராகன் கப்பம்கட்டி, 10,000 பதாதிகளையும் 800 குதிரைகளையும் 15 யாளைகளையும் வைத்திருக்கவேண்டும்.

8. மல்லப்ப நாயகோநு—கிருஷ்ணராயலுடைய குதிரை வீரர். அவர் கள்ளிகோட்டை முதலான மலையாள நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவருக்கு 15,000 பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 5000-வராகனைக் கப்பம் கட்டி விட்டு பாக்கியில், 6000-பதாதிகளையும் 400-குதிரைகளையும் தயாராகவைத்திருக்க வேண்டும்.

9. காலாவ நாயகோநு—அவர் ஒருகாலத்தில் மந்திரியாகவிருந்த தந்தியில் சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த தஞ்சை, நாகப்பட்டினம், திருக்கோவிலூர், போமகிரி, காயல் பட்டணம் முதல் இலங்கைவரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவருக்கு அந்நாடுகளால் (11,00,000)

பதினொரு லட்சம் பொன் வராகன் வரவு. அதில் 3-ல் ஒருபாகத்தை நரபதிக்கு கப்பமாகக் கட்டிவிட்டி; பாக்கி இரண்டுபாகத்தைத் தமது செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதன்றியில், தமது அந்தஸ்துக்காகவும், சமஸ்தான உதவிக்காகவும் 3000-குதிரைகளையும், 30000-பநாதிகளையும் 30-யாளைகளையும் எப்போதும் தயாராகவைத்திருக்கவேண்டும்.

10. விஜயப்ப நாயடுகாநு—அவர் இராயருர் முதலிய நாட்டிற்குத்திகாரி. அவைகளால் 4,00,000-லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 150,000 வராகன் கப்பம் கட்டிப்பாக்கியில் 150,00 பநாதிகளையும், 1000குதிரை வீரர்களையும், 50 யாளைகளையும் வைத்திருக்கவேண்டும்.

11. ஆத்யப்ப நாயடுகாநு—அவர் குத்தி முதலான நாடுகளிலுண்டாகும் வைரக்கற்களுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 3,00,000 இலக்ஷம் பொன்வராகன் வருமானம்; அதில் 40,000 வராகன் கப்பம்போக, பாக்கியில் 8000 பநாதிகளையும், 800 குதிரைகளையும், 30 யாளைகளையும் சித்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும்.

12. இதே மாதிரியாகவே மதுரையை நரசா நாயடு முதல் விசுவநாத நாயடுவரையில் ஆண்ட மன்னர்கள் கட்டிவந்த கட்டத்தைப்பற்றியும், மதுரைச் சரித்திரத்தை எழுதிய பிஸ்டர் நெலசன்வர்களுக்கு கிடைத்த சாசனத்தினால் 1609-1623-ம் வருஷம் ஆண்டுவந்த விசுவநாத நாயடு பேரனான முதலு வீரப்ப நாயடுகாநு விஜயநகர நரபதிக்கு 6,00,000-லக்ஷம் பொன்வராகனைக் கப்பமாகக் கட்டி வந்ததைப் பற்றியும்; எழுதி இருக்கிறார்.

இத்தியாதி சங்கதிகளினால் பலவிஜயவாங்கிய ஆந்திரருக்கு நாயடுகாநு என்ற பட்டமும், அவர்களாண்ட நாடுகளுக்கு நாயடுகாநு ஸமஸ்தானமென்று பெயரானதற்குக் காரணமும் பிரத்தியக்ஷமாகும். இனி இவ்வகண்ட நாயடுகாநு ஸமஸ்தானங்களை யெல்லாம் எழுதப்புகுந்தால்; இது ஒரு பெரிய புரணமாகிப் பலர் படிக்க விரும்பார்களாகையால், அவர்களில் மது தென்னாடுகளில் ஆண்டுவந்தவர்களையும், இப்போது ஆளுபவர்களுடையாவும் சிலர் சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரகமாக எழுதுகின்றோம். அப்போது-

மார்காடகதேசத்தின் ஸ்திதி.

விஜயநகர நரபதி சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த நவ (9) கண்டங்களில் கர்ணாடக (கண்டம்) தேசம் அதிகபெரிது. அதற்கு நாயடுகாநு அதிகாரியாக இருந்த ஆண்டபிறகு, அவர் சந்ததிகள் சாலிவாகன சகாப்தம் 520-ஆம் வருஷம் முதல் 638-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டுவந்தார்கள். அதில் ஒரு பாகமாகிய திராவிட தெசமென்னும் சோழ நாட்டை சகாப்தம் 670-ஆம் வருஷம் முதல் 710-ஆம் வருஷம் வரையில் கைப்பற்றிச் சகாப்தம் 711-ஆம்

வருஷம் முதல் 720-ஆம் வருஷம் வரையில் பரிபாலித்த பிறகு அதைச் சகாப்தம் 720-ஆம் முதல் 780-ஆம் வருஷம் வரையில் பிரதாப இராயலும்; சகாப்தம் 781-ஆம் வருஷம் முதல் 900-ஆம் வருஷம் வரையில் கோவிந்தராயலும் ஷக்ங்கராயலும், வித்யதாராயலும் பரிபாலித்து வரச்சே. 901-ஆம் வருஷம் முதல் 970-ஆம் வருஷம் வரையில் சீக்கராயலு பரிபாலனம் செய்தார். ச. 971-ஆம் வருஷம் மாதவராயலு சிவசமுத்திரத்தைப் பரிபாலனம் செய்த பிறகு ச. 971-ஆம் வருஷம் முதல் வெங்கடபதீராயலும், அவர் சந்ததிகளும் 1050-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டுவர, 1081-முதல் 1110-ஆம் வருஷம் வரையில் சோமகேசவராயலு ஆண்டுவந்தார். ச. 1280-ஆம் வருஷம் தேசத்தில் நாதனற்றுத் தவிக்க, 1300-ஆம் வருஷம் முதல் 1340-ஆம் வருஷம் வரை இம்மத்தூர் ராயலு ஆண்டார்கள். 1385-முதல் 1416-ஆம் வருஷம் வரையில் நஞ்சராயலு, கோவந்தீரனராயலு ஆண்டுவர, அவர்களை ஜகதேவராயலு வந்து தாக்கி 1492 வரையிலு; பிறகு 1515-ஆம் வருஷம் இம்முடிஜகதேவராயலும், 1222-ஆம் வருஷமும் குமாரஜகதேவராயலும் ஆண்டுவந்ததாக பிரிவுப் பிரபந்தகவினு சரித்திரம் 77-ஆவது பக்கத்தில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

கெல்லூர் சீமை கஜபதியினிடமிருந்து நரபதிக்கு சுவாதினமான பிறகு அதை இலங்கையிராஜ, சின்னராஜ, நாராயணராஜா ஆண்டு வந்ததாக ஒரு சரித்திரத்தில் கண்டிருக்கிறது. இப்படி பல பிரபுக்கள் கர்னாடகதேசத்தையாண்டு வந்தாலும், இந்தக் கர்னாடக தேசம் அதிக வீஸ்தீரணமானதாயும், பற்பல ஜாதி, பற்பல பாஷை, வேஷம் முதலானவைகளால் வருக்கப்பட்டிருந்தமையாலும், இந்தேசத்தைத் திருநிகரமாக ஆளுவது கஷ்டமாக இருந்தது.

அக்காலத்திலிருந்த

கர்னாடகதேசத்தின் எல்லைவிவஸ்தீரண விபரம்.

பெங்களத்தில் 1837-ஆம் வருஷம் ஜேம்ஸ் பிரிங்கிப்பவர்களால் பதிப்பித்த ஜர்னலாப் ஆசியாடிக் சொஸைடியின் சரித்திரப்புத்தகம் 11ஆம் வாலியம் 2-ஆம் பாகம் 124-வது பக்கத்தில் கி.பி. 1807-8-ஆம் வருஷம்-சென்னை யில் 'லார்ட் பெண்டிக்', (Lord Bentinck) கவர்னராகவும், கர்னால் வில்லியம் மெக்லோடு (Col. William Mecold) ஆர்க்காட்டில் கமிஷனராகவும், இருந்த போது அவர் வேண்டுகோளின்படி, செஞ்சி கோட்டை நாராயணன் எழுதிய "கர்னாடகராஜகங்குடையசனில்தார" சரித்திரத்தில் நரபதி இராயலு காலத்தில் கர்னாடக தேசத்தைச் சார்ந்த நாடுகளை அடியில்கண்டபடி எழுதியிருக்கிறார்—அதாவது அப்போது கர்னாடக தேசத்தில்

1. தொண்டமண்டலம்—அதன் பிரதான பட்டினம் காஞ்சிபுரம். [ணம்.
2. களுரா—அல்லது துளுவம்—அதன் பிரதான பட்டினம், ஸ்ரீரங்கபட்டி.
3. கொங்குமண்டலம்—அப்போது பிரதான பட்டினம் கருவூர்.

4. சோழநேசம்—பிரதான பட்டினம் தஞ்சை.

5. தென்பாண்டிய நேசம்—பிரதான பட்டினம் மதுரை-திருச்சாப்பள்ளி.

6. கோமண்டலம்—திருநகரி, கோளம், அந்நத சயனம்.

அடங்கிய விஸ்தீரணமான ஸம்ஸ்தானமாகவிலுந், அவ்வளவு விஸ்தீரணமுள்ள தேசத்தை ஒரே அரசன் ஆள்வது கஷ்ட மெனக்கண்டு; கிருஷ்ண தேவராயலு காலத்தில் அக் கர்நாடகத்தை மூன்று கண்டங்களாக (ஸம்ஸ்தானங்களாக) வகுத்து, அவைகளுக்குத் தக்க கப்பங்களையும், அதிபதிகளையும் நியமிக்கக்கூடியும்; 1,00,000 சேனைகளுடனும் விஜயப்பநாயடு, துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடு, விஜயராகவலுநாயடு, வெங்கடப்ப நாயடு, ஆகிய தமது பத்துக்களையும் பிரதிநிதிகளையும் அனுப்ப, பசலி 879-ஆம் வருஷம் விஜயநாயடு ராயலேனுருக்கு வந்து தங்க; சித்தூர் தொண்டமண்டல பாண்டியக் காரர்கள் வந்து தரிசித்தபோது; அவர்கள் ஸம்ஸ்தானத்துக்குக் கட்டவேண்டிய கப்பத்தை நிர்ணயித்தார்கள். பிறகு அந்த விஜயப்ப நாயடுாரின் சந்தர் சோழமண்டலத்துக்கே, செஞ்சி கோட்டை மன்னர்கள் கட்டவேண்டிய கப்பத்தை நிர்ணயித்தும்; பிறகு விஜயப்ப நாயடுகாரு சேர சோழ பாண்டியநாடுகளுக்குப் போய் அம்மன்னர்கள் கட்டவேண்டிய கப்பத்தையும் நிர்ணயித்தார்கள். அப்படி நியமித்த கப்பமானது வருஷம் ஒன்றுக்கு முன்றுகோடி ரூபாயாகிய பிறகு அம்மூன்று கண்டங்களுக்கும்.

1. துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரை செஞ்சி, நெல்லூர் முதல் கோல்லிட நதி வரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு இராஜாவாகவும்.

2. விஜயராகவலு நாயடுகாரைத் தஞ்சை முதல் காவிரிநதி பாயும் நாடுகளுக்கு இராஜாவாகவும்.

3. வெங்கடப்ப நாயடுகாரை அதற்குத் தெற்கே இருக்கும் நாடுகளுக் கெல்லாம் இராஜாவாகவும் நியமிக்கப்பட்டு ஆண்டுவந்தார்கள். 'அவர்களில் செஞ்சியிலிருந்த துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடு சிலமகமதியரைச் சேர்த்துக் கொண்டு சுதந்திர ரானதாக பிரவுடகவிலு சரித்திரம் 80 ஆம் பக்கத்தில்கண்டிருக்கிறது. கன்னல் மெக்கன்ஜி துரையர்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு சாசனத்தினால், கி. பி. 1585-ஆம் ஸ்ரீரங்கநாயலுடைய சகோதரர் வெங்கடபதி ராயலு சிங்காசன மேறிய உடனே சந்திரகிரியை தமது பிரதானப்பட்டணமாகவும், வேலுரைத் தமது இரானுவம் தங்கும் தலைநகரமாகச் செய்துக் கொண்டும், செஞ்சி கோட்டையை கிஷ்ணம் நாயடும், தஞ்சாவூரை, விஜய ராகவலு நாயடும், மதுரையை, துமார கிருஷ்ணப்ப நாயடும்; சென்னப்பட்டணத்தை ஜகதேவராயலும், பெணுகோண்டாவை புஜபலராயலும் ஆண்டு வரும்படி நியமித்ததாகத் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறத-இப்படி பலஸம்ஸ்தானங்களுக்குப் பட்டினங்களாக நியமிக்கப் பெற்ற நாயடுகளும் (Vide Pages 129, 180—Vol. VI—Part II. The Journal of Asiatic Society of 1887) அவர்களுடைய சந்ததிகளும் செல்லூர், செஞ்சி, காஞ்சி, வேலூர், சித்தூர் சேலம்,

திரிசிரபுரம், தஞ்சை, மதுரை, திருநெல்வேலி முதலான பல விடங்களில் பரவி சுமார் 200 வருஷங்கள் வரையில் மகமதியரால் இத்துக்குள் கஷ்டப் பட்டாமல் காத்துவந்தார்கள். பிறகு இப்போதிருக்கும் வெங்கடகிரி, காளஸ்திரி, கார்வேடிநகரம், பிட்டாபுரம், போபுலி, பர்லகிமிடி முதலான சிறு ஜமீன்கள் தவிர மற்ற நாடுகள் முறையே மகமதியர் வசமாகிப் பிறகு ஆங்கிலேயர் வசமாகிவிட்டன.

மேல் குறித்த வெங்கடகிரி, காளஸ்திரி முதலானவைகள் இப்போதும் நாயடு ஸமஸ்தானங்களாக இருக்கின்றமையால், அவற்றின் சரித்திரங்களைச் சங்கிரஹமாக எழுதுகிறோம்.

வெங்கடகிரி ஸமஸ்தானம்.

இச்சமஸ்தானத்தை கி. பி. 1257-ஆம் வருஷம் வேலம் பலிஜுவாராகிய பேட்டலநாயகிருநு ஸ்தாபித்தார். இவர் வரங்கல் கஜபதியாலிடமிருந்து வந்தவர் இவருக்கு தாமநாயடு பிரகாதித்தியநாயுடு, ருத்திரநாயுடு என்ற மூன்று குமாரர்கள் பிறக்க; முதற் குமாரர் மஹாவிஜயராக இருந்தபடியால் இவருக்கு வரங்கல் ராஜா கண்டபேரண்டபுரத்திற் கொடிமைப் பிருதாகக் கொடுக்கப் பெற்றார். இவர் மனைவியார் ஜகதிமோஹனி மாதவி. இரண்டாவது குமார ராகிய பிரகாதித்தியநாயுடும் அதிகவிஜயராக இருந்தபடியால், நரபதி ஜரங்க கத்தை ஸ்தாபித்தார். தர்மநாயகிருநு பத்மாதேவியை விவாகம் செய்ததில் வென்னம நாயடு, சாமி நாயடு, பிறந்தார்கள். இந்த வென்னம நாயடுவின் குமாரரான எரதுளசி நாயடு கி. பி. 1293 முதல் 1323 ஆம் வருஷம் பிரதாப ருத்திரருடைய உத்திரவின் படி காஞ்சிபுரத்தில் பாண்டிய ராஜனைத் தாக்கி ஜயலேரானார்.

இந்த எரதுளசி நாயடுக்கு வீராதிவீரனாகிய சிங்கம நாயடு, வென்னம நாயடு, எச்சமநாயடு, என்ற மூவர் பிறக்க; சிங்கமநாயடுக்கு அந்தப்போக நாயடு பிறந்து, 1300-ஆம் வருஷம் சுமார் 101 பாண்டியக்காரருடன் எதிர்த்தச் சண்டைசெய்து ஜயித்துப் புகழ்பெற்றார்.

மற்றொரு குமாரராகிய மாதவநாயடு 1369-ஆம் வருஷம் ஸ்ரீசைலத்தை விருத்தியாக்கினார். அந்தப்போக நாயடுக்குப் பெத்த சிங்கம நாயடு, தருமநாயடு, திம்மநாயடு, அன்னம நாயடு, சின்னச்சிங்கமநாயடு, பிறந்தார்கள். இந்தத் திம்ம நாயடுக்கு தர்ம நாயடு, சித்தி தாசநாயடு, அனுபோத நாயடு பிறந்து, 1456 முதல் 1477 ஆம் வருஷம் வரையில் நாட்டை யாண்டுவந்தார்கள். அனுபோத நாயடுக்கு பெத்த மாதவநாயடு, சின்ன மாதவநாயடு, வீரகுர நாயடு, மதுகுதன நாயடு, எச்சமநாயடு, சின்ன சிங்கம நாயடு, கிர்வாடனராம நாயடு பிறந்தார்கள். பிறகு இராஜியம் விஜயநகர அச்சுத தேவராயனுடைய ஆதினத்துக்குள் வந்தது.

1530-ஆம் வருஷம் சிங்கமநாயடு, குமாரதிம்ம நாயடும் பிரகு பெத்தகோண்டப் பநாயடும், திருமலை நாயடும், ஞானதிம்ம நாயடும், கொண்டமநாயடும், பிறகு பெத்த கொண்டப் பநாயடும், இவர் குமாரர் சென்னப் பநாயடும், பட்டத்துக்கு வந்தார்கள். இவர் கண்டிகோட்டையில் மகமதியரை மடக்கி ஜயித்தார்.

பெத்த கொண்டம நாயடு சகோதரர் எச்சம் நாயடுக்கு கஸ்தூரி ரங்கப் பநாயடு பிறந்தார். இவர் 1579-ஆம் வருஷம் விஜயநகர நரபதி ஸம்ஸ்தானத் தாருக் குதவியாக கோலகுண்ட, வினுகோண்ட, கொண்டவிடு, கோட்டைகளைத் தாக்கிய மகமதியோடு சண்டை செய்து ஜயித்தார். மற்றொரு குமார நாயடு ஆர்வீட்டி திம்மப் பநாயடுக்கு சந்ததி இல்லை. கஸ்தூரி ரங்கப் பநாயடுக்கு எச்சம் நாயடு பிறந்தார். இவர் 1602-ஆம் வருஷம் செங்கல்பட்டைச் சார்ந்த மதுராந்தகத்தை விஜயநகர வெங்கடபதி ராயரால் பஹுமானமாகப் பெற்றார். இவர் குமாரர் எச்சப் பநாயடு மைசூரில் சண்டைசெய்து டில்லி சக்கிர வர்த்தியினால் பஹுமானங்களைப்பெற்றார். இந்த எச்சம் நாயடுக்கு பங்காரு எச்சம் நாயடு பிறந்து, 1639 ஆம் வருஷம் ஒரு பெரிய அக்கிரஹாரத்தைக் கட்டி 1658-ஆம் வருஷம் வேலூர் ஜலிப் பகர்கானால் கொல்லப்பட்டார். இவர் குமாரர் சர்வீகன குமார எச்சப் பநாயடு 1700-ம் ஆண்டு வேலூரில் சண்டை செய்தும், 1712 ஆம் வருஷம் மைசூரிலும், 1714-ஆம் வருஷம் செஞ்சிக் கோட்டையிலும் பிரபல சண்டைகளைச்செய்து 1747-ல் இறந்தார். இவர் குமாரர் பங்காரு எச்சம் நாயடு 1760 ஆம் வருஷம் வெங்கடகிரியில் கோட்டையைக் கட்டி 1747 முதல் 1776 ஆம் வருஷம் வரையிலாண்டார். இவர் சகோதரர் பெத்த எச்சம் நாயடுக்கு சந்ததி இல்லை. ஆகவே குமார எச்சன்ன நாயடுவைத் தத்துவாங்க அவர் 1776-ஆம் வருஷம் முதல் 1802 ஆம் வருஷம் வரையிலாண்டு வருகையில்; ஐதிராலிடையெடுத்து வந்து தாக்க இந்த நாயடு காரு அங்கிலேயரோடு சேர்ந்து 1802-ஆம் (Lord Olive) கிளைவு பிரபு வினால் சமஸ்தான சன்னத்தைப் பெற்றார். இந்த நாயடுகாருக்கும் சந்ததியில்லாமையால் 1802-ஆம் வருஷம் பங்காரு எச்சம் நாயடுகாரைச் சவீகரம் செய்துகொண்டார். இந்த நாயடுகாரு 1847-ஆம் வருஷம் வரையிலாண்டார். இவர் குமாரன் தான் இப்போது அந்த வெங்கடகிரி ஸம்ஸ்தானத்தை ஆண்டு வரும் சுமார் 38-வயதுடைய ஸ்ரீ ராஜா ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண நாயடுகாரு பஹதூரவர்கள். இவர் இந்த ஸம்ஸ்தானத்துக்கு 28-வது சந்ததி.

இந்த வெங்கடகிரி ஸம்ஸ்தானம் நெல்லூர் ஜில்லாவுக்குத் தெற்கும், சென்னைக்கு வடமேற்காக இருக்கிறது. இதன் விஸ்தீரணம் 2,117-சதுரமைல் இதில் 1881-ஆம் வருஷம் கணக்கின்படி 300,865-குடிசுகளிருந்தார்கள். இப்போதிலுக்கும் ஸம்ஸ்தானபதி கல்வி கேள்வி களிற் கிற்றது தேசாபிமானத்தை நாடி (Land Holders Association) சிலச் சுவானதாரர்கள்ளுடைய சங்கத் திற் கு சிரேஷ்ட அங்கத்தினராக இருக்கிறார். இச்சமஸ்தானத்தில் மிஸ்டர் நாராயணசாமி செட்டியார் பி. ஏ., மந்திரியாக இருக்கிறார். இச்சமஸ்தானத்

தில் மீஸ்டர் காராயணசாமி செட்டியார் பி. ஏ., மந்திரியாக இருக்கிறார். இச் சமஸ்தானத்தை நன்கு அறிய விரும்புவார் மீஸ்டர் ப்ரெஸ்கென்ட் மூடியெஸ் ஓர் மானியூவல் 712-முதல் 724-பக்கங்களையும், இராபர்ட் சேவல் சாஸ்திரியா ருடைய ஆரியலோஜி சரித்திரம் 239, 242-பக்கங்களிலும், 1875-ஆம் ஆண்டு கோர்ட்டு வக்டில் இராமராயர் எழுதிய சரித்திரத்தையும், 1897-ஆம் வருஷம் ஆசியாடிச் ஜர்னல் 2-ஆவது வாலியம் 2-ஆவது பாகம் 107, 110, 115, 117-ஆம் பக்கங்களையும் படித்துப் பார்க்கலாம்.

(இரண்டாவது அத்தியாயம்.)

காளாஸ்திரி சமஸ்தானம்.

ஸ்ரீமத் திவான் பஹதூர் இரகுநாதராவ அவர்கள் 1891-ஆம் வருஷம் எழுதிப் பதிப்பித்த காளாஸ்திரி சமஸ்தான சரித்திரத்தின்படி, இந்தச் சமஸ்தானத்தைப் பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் (இ. பி. 1112-ஆம் வருஷம்) கஜபதிசியவயிச, இனிகால கோத்திரம், ஜாபிநாயகோரு ஸ்தாபித்தார்.

இவர் சாவிவாஹன சகாப்தம் 1033-ஆம் வருஷம் (இ. பி. 1112-ஆம்) வாரங்கல் பிரதாபருத்திரராயலுக்கு உதவியாகியும், மகமதியரைத் தாக்கி ஜயித்த படியால், இச் சமஸ்தானத்தைப் பெற்றார். இவர் குமாரர் மாத நாயகோரு 14-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரபலராகி பிரதாப ருத்திரருக்கு உதவியாய்ப் பான்டியபேதத்தை ஜயித்ததாக, மிஸ்டர் மெக்ஸுலி சாசனத்தினாலும், மிஸ்டர் வில்கிஸ் (Wilks' Mysore Vol. I-P 13) சரித்திரத்தினாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

இவர் குமாரர் வல்லபநாயகோரு கஜபதிசுக்கு உதவியாகி நின்று, காதர்கான் என்னும் மகமதிய மந்திரியைக் கொன்றார். இவர் குமாரர் கிம்மநாயகோரு மகமதியரை வென்று “தேவரகொண்ட” ஜாதிரைப் பெற்றார். இவர் குமாரர் அப்பாய் நாயகோரு “காலாஸ்திரி” ஜயித்து ஆண்டார். இவரது சகோதரர் அன்னம் நாயகோருக்கு அநேக சந்ததிகளுண்டு. இவர் குமாரர் வெங்கடப்ப நாயகோரு குணசாலாவிலிருந்த மகமதியரை ஜயித்து, அதைத் தன் சமஸ்தானத்துடன் சேர்த்தார்.

பதினாண்டம் (15) நூற்றாண்டில் கஜபதி ஸமஸ்தானத்தின் மகிமை குறைவ, விஜயநகர ஸமஸ்தானம் விருத்தியாக, இந்தக் காளாஸ்திரியைச் சார்ந்த தாமரால வீரப்ப நாயகோரு அந்த ஸமஸ்தானத்தைக்கு உதவியாக நின்று மகமதியரைத் தடுத்தவந்தார். இவர் குமாரர் தாமரால வெங்கடப்ப நாயகோரு ஸ்ரீரங்க இராயலுக்காலத்தில் (இ. பி. 1573-1585-ல்) பிரபலரானார் (Vide P. 438 Nellore Manual) இந்த ஸ்ரீரங்க ராயலு மகமதியர் தாக்கியபோது, இந்த வெங்கடப்ப நாயகோரு கத்துடரிலில் எதிர்த்து காதி என்னும் மகமதிய வீரனை ஜயித்தபடியாக; இராயலு மகிழ்ந்து செஞ்சி, வந்தவாசி, காளாஸ்திரி ஜாதிரை

யுத், 1881 பிருது பட்டங்கியும் கொடுத்தார். இவருடைய குமாரர் வெங்கடப்ப நாயகொரு இராபூரி சண்டையில் ஜயசிலனானதால், இராமனு மகிழ்ந்து கிரி கொப்பஸ்ஸி, தஞ்சை முதலான நகரங்களை கொடுக்கப் பெற்றும், கிரிகொப்பஸ்ஸிக் கருகில், சமயவரம் என்னும் இடத்தில் நடந்த சண்டையில் கொல்லப்பட்டார்.

இவர் குமாரர் சென்னப்ப நாயகிகாரு பட்டத்துக்கு வந்தபோது தேச சுக மின்மையால், இப்போது சென்னப்பட்டணமென்று பிரசித்திப்பெற்ற பட்டணம் அப்போது ஓர் மீன்பிடிக்கும் குப்பமாக இருந்த இடத்திற்குப்போய் கடல்காற்றுக்குத் தங்கு; அதற்கு 'சென்னதப்பம்' என்று பெயர் வழங்கிக் கொண்டுவந்தது. இவருடைய குமாரர் தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயகொரு பட்டத்துக்கு வந்தகாலத்தில், தக்ஷிண நாட்டில் ஆங்கிலேயர், பிரான்சுக்காரர், டானியர், போர்த்துக் கோர்க்கர் வந்து வர்த்தக ஸ்தலங்களை ஸ்தாபிக்கவேண்டிய இடங்களுக்குப் பல குருசில மன்னர்களுடைய உதவியை நாடித்திரிகையிலும்; இக்குருசில மன்னர்கள் வந்த ஜாதிபாருக்கு உதவி செய்வதென்று மனோ ராஜியம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயகிகாருக்கு ஆங்கிலேயரே நல்லவர்களென்றும், அவர்களுக்கு உதவிசெய்வதே உத்தமமென்றும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்; செல்லுரிவிருந்த குரு வப்பநாயகியும், ஜறுமுகழதலியாரும் 1639-ஆம் வருஷம் வந்து, சென்னப்ப நாயகொருக்கும், வெங்கடாத்திரி நாயகொருக்கும் சிப்பார்க் செய்து, சென்ன குப்பத்தை ஆங்கிலேயருக்கு கொடுக்கும்படி கேட்ட; இந்தத் தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயகொரு அப்போது சந்திரகிரியில் இருந்த நரபதி ஸ்ரீரங்கராயலுக்குத் தெரிவித்து, அவர் அனுமதியின்படி அப்போது ஈலு இலகியாக் கம்பனிக்கு காரியஸ்தராகவிருந்த மிஸ்டர் டே (Mr. Day) என்பவர் மூலியமாகக் கொடுத்தார்.

அப்படிச் கொடுத்த அந்த இடத்திற்கு ஸ்ரீரங்கராயலுடையபட்டணம் என்று தம் பெயரிடும்படி சந்திரகிரி ஸ்ரீரங்கராயலு தெரிவித்திருந்தாலும்; இந்த வெங்கடாத்திரி நாயகொரு தகப்பனார் சென்னப்பநாயகொருமும் அந்த இடத்தை அதிகமாக விரும்பிப் பாராட்டி வந்தமையால், அவர் பெயரே விளங்குகிறமென்று அதற்கு சென்னப்பட்டணம் என்று பெயரிடும்படி சொன்னதில், அதே பெயரிடும், இப்போதும் சென்னப்பட்டணம், அல்லது சென்னை என்ற பெயரால் இந்த தக்ஷணராஜதானிக்கு தலைமை நகராகப் பிரகாசிக்கிறது.

[Vide Pages 172 of the Gazetteer of Southern India; Pages of 216 Manual of the North Arcot; Pages 441, 442 of Mr. Boswells Dt. Manual of Nellore; Pages 14, 15 of Abuer's Rice & Progress of India]

இந்தத் தாமரால நாயகொருகள் மகா வீரதீரர்களாகவிருந்து, கஜபதி நரபதிகளுக்கு உதவிசெய்ததன்றியும், அரங்கஜிச் சக்கிரவர்த்திக்கும், உஜ்ஜினி யுத்தத்தில் உதவி செய்ததனால், 1637-ஆம் வருஷம், தாமரால அக்கப்ப நாயகொரு

ருக்கு பஹதூர் பட்டமும், பல்லக்கு முதலான பிருதுகளையும் கொடுத்தக் கவுரவித்தார்.

இவருக்குச் சந்ததியில்லாமையால், இவர் அண்ணன் குமரர் தாமரால் வெங்கடப்ப நாயடு 1745-ஆம் வருஷம் பட்டத்தக்கு வந்தார். இவருக்கு அகத்து சாயிபு மந்திரி. நாகிபகான் 1751-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 5-ந்தேதி தாரூர் முதலான கிராமங்களையும், கம்பத்துக்குப் பதிலாக கணகிரி முதலான விடங் களையும் கொடுத்தார்.

1758-ஆம் வருஷம் மராட்டியர் காளாஸ்திரியைத்தாக்கம் பிறவருஷம் வரை யில் இங்கிலீஷ் காரர், பாதுகாத்தார்கள். 1781-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 26-ஆந்தேதி ஸர் ஐயர்கூட் (Sir Eyre Coote) இவரை இங்கிலீஷ் காரர்களுக்கு உத வியாக இருக்கவேண்டு மென்று கடிதமெழுத, உடனே சம்மதித்து இங்கிலீஷ் சேனைளுக்கு வேண்டிய அரிசி, ஆடு, மாடு முதலானவைகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்த வந்தனம் பெற்றார். இவருக்கு ஆங்கிலேயரிடமிருந்த இராஜ விசுவா சத்தைப்பற்றி 1791-ஓடு ஆகஸ்டு மாதம் 12-ந்தேதியில் ஸர், ஜார்ஜ் பார்ட் நெட் (Sir George Bardnet) அவர்களும் (Lord Cornwallis) காரன்வாலிஸ் பிரபுவும் புகழ்ந்து கொண்டாடி எழுதி இருக்கிறார்கள். இந்தச் சூமார் வெங்க டப்பநாயடு இவ்வளவு புகழ்முடன் 50-வருஷம் வயஸ்தானத்தை யாண்டு இறந் துபோக. 1795-வருஷம் இவர் குமார் தாமரால் திம்ம நாயடுகாரு பட்டத்துக் குவந்தார்.

இவர் இயற்கையில் குரூரரானாலும், ஆங்கிலேயருக்கு அன்பராக இருந் தார். இவருடைய வீரதீரத்தைப் பார்த்து கர்னாடக இங்கிலீஷ் சேனாதிபதி யாகிய ஜார்ஜ் ஹாரிசும் (George Harris) அப்போது சென்னைக் கவர்னரான கிளைவு பிரபு (Lord Clive) முதலானவர்கள் கடிதங்கள் மூலியமாக இவர் உத வினை நாயடுகள், 1803-ம் ஓடு இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் இவரையும் ம ற்ற சுதேசகுருநிலான்றையரும் தம் சமஸ்தான சேனைகளை எடுத்துவிடவே ண்டிமென்று கட்டினாயிட்டதில் அதேவிசனத்தில் இறந்தார்.

இவருக்கு பெத்த வெங்கடப்ப நாயடு, சின்ன வெங்கடப்ப நாயடு என்ற இரண்டு குமாரர்கள் இருந்ததில், பெத்த வெங்கடப்ப நாயடு காலுக்கு பட்டம் கிடைத்தது. இவருக்குப் பிறகு இவர் குமார் திம்ம நாயடுகாரு பட் டத்துக்கு வந்து 1832 ஆம் வருஷம் இறந்துபோக, இவர் மனைவி தமரால் வெங்கடப்ப நாயடுகாரைச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டதில், 1834 ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 12 ஆந்தேதி பட்டத்தை யடைந்தார். இவர் 17 வருஷம் ஆண்டு விதவான்களை ஆதரித்தார். 1837 ஆம் வருஷம் வட நாயடுகளில் சிப்பாய் கலக முண்டான காலத்தில் தாம் இங்கிலீஷ் காரர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைத் தனையும் செய்வதாக அநதாப கடிதத்தைச் சென்னை கவர்ன்மெண்டாருக்கு அனுப்பினார். இவர் காலத்தில் ஜயின் கந்தாயம் ரெய் செய்யும் விஷயத்தில் புது சட்டங்களுண்டாகியதால்; நஷ்டமடைந்து லஞ்சக்கணக்காக கடன்வாங்கி

1881- வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 23-க்குதேதி (தம் ஸமஸ்தான் துக்கு ருமாரர் கணவரின்) இறந்தார். இந்த ருமாரர்களில் ஜெஷ்டராஜிக்கு இராஜா ஓம்நார ஜா இராஜா தர்மராஜ ருமாரமுத்தி வெங்கடப்ப ராய்க்கொரு பத்திரப் பட்டித் தைப்பெற, 1881-ஆம் மே மாதம் 17-ஆக்குதேதி இங்கிலீஷ் கவர்ன் மெண்டா ரால் கெத்தைப் பெற்றார்-1890-ஆம் சென்னை கவர்ன் மெண்டரால், (Lord Connemara & Lord Wenlock) இந்த ஸமஸ்தானபதி சென்னைக் கவர்ன்மெண்டு மானிகைக்குப் போய் வரும்போதும், இராஜாவண்டி, தண்டு பிரதானோடன் போய் வரும் கவர்ன்மெண்டுக்கேட்கப்பட்டது.

இப்போழுது இந்த காளாஸ்திரி சித்தார் ஜில்லாவிலிருக்கிறது. இதில் பாமூர், காளாஸ்திரி, மாதர் பாக்கம் என்ற வடதென் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வடபிரிவில் 5 தாலுகாக்களும், 415 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், அதில் 194 இராணங்களும் 100,000 குடிமக்களும்;-தென்பிரிவில் 786 சதுரமைல் விஸ் தீரணமும்; ஸமஸ்தான முழுதும் 1151 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளதாயும், 1191-ம் வருஷம் காலிஷ் மானிகணக்கின்படி 240,000 குடிமக்கள் வசிக்கிறார்கள். இச்சமஸ்தான வருஷாந்திர வரவு 4 லட்சம் ரூபாய் இதில் 174,0000 பேஷ் கஷும், மற்றவர்களில் 27,000 ரூபாய் இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்கு கட்டவேண்டும்.

இந்த சமஸ்தானத்தின் ராஜ வமிசாவளி.

1 தாமராலஜாபிராயகொரு 2 மாதநாயகொரு 3 வல்லநாயகொரு 4 திம்ம நாயகொரு 5 இராகவ நாயகொரு 6 அப்பாய் நாயகொரு 7 தர்ம நாயகொரு 8 சென்னப்ப நாயகொரு 9 வெங்கடப்ப நாயகொரு 10 திம்ம நாயகொரு 11 வெங்கடப்ப நாயகொரு 12 சென்னப்ப நாயகொரு 13 வெங்கடப்ப நாயகொரு 14 ஜயப்ப நாயகொரு 15 வல்ல நாயகொரு 16 அன்னம் நாயகொரு 17 மகி பதி நாயனிகொரு 18 ஸ்ரீபாத நாயனிகொரு 19 அப்பநாயகொரு 20 தர்மநாயகொரு 21 வரதப்பநாயகொரு 22 வெங்கடப்ப நாயகொரு 23 வெங்கடப்பநாயகொரு 24 அச்சப்ப நாயகொரு 25 சென்னப்ப நாயகொரு 26 அக்கப்ப நாயகொரு 27 வெங்கடப்பநாயகொரு 28 வெங்கடப்பநாயகொரு 29 திம்மப்பநாயகொரு 30 பெத்த வெங்கடப்பநாயகொரு 31 திம்மநாயனிகொரு 32 வெங்கடப்ப நாயகொரு (1877-வருஷம் இப்போதிக் அபிபதி-)

[Vide History of Kalastry by Dewan Bahadur R. Ragunatha Row, 1891.]

(முன்றும் அத்தியாயம்.)

கார்வேட்டி நகர ஸமஸ்தான்ம்.

இதெத்தூர் அல்லது வட ஆர்காடு ஜில்லாவிலிருந்திரு ஒரு சிறியசமஸ்தான்ம். ஆதிகாஸத்தில், ஆற + காடு = என்னும் பூர்க்காட்டில் இருந்த பயங்கரமான காடுகளைவெட்டி நாடாக்கியதனால், அந்த ஆற்காட்டுக்கு அதிகாரி மழித்து அக்காடுவெட்டியவருக்கு இந்த கார்வேட்டி அதாவது காடு + வெட்டி = கார்வேட்டி நகரை ஜாகிராகக் கொடுத்ததாய்த் ஒரு சாசனத்திலிருப்பதாய் ஸைரூச் சரித்திர சாஸ்திரி மிஸ்டர் ரைஸ் அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஆயினும்

இந்தச் சமஸ்தான் ஆதி உற்பத்தி சரித்திரத்திலும், மிஸ்டர் காக்ஸ் எழுதிய வட ஆர் காட் மானியூல் சரித்திரம் 223-வது பக்கத்திலும்; மிஸ்டர் ராபர்ட் சுவேல் சாஸ்திரியாரின் சரித்திரம் 2-வது வாலியம், 184-வது பக்கத்திலும், பின் வருகிறபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

இச்சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தவர், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில், கோதாவரி ஜில்லா, பிட்டாபுரத்தில் சிறந்த ஷத்திரிய வேலமபலி ருமேபஸ்தர்கனாகிய பொம்மராஜு, ருட்டி மேகராஜு என்ற சகோதிரர்கள், இராமேஸ்வர யாத்திரைசெய்தவர்தம்; திருபதிமலை தரிசனத்துக்கு வந்து சுவாமியைக்கண்டு வணங்கியும், கால் நோய் பரிசுமம் தீர்த்துக்கொள்ள அடுத்திருந்த, “மட்டி துண்டா” என்னும் கிராமத்தில் சிலநாள்கள் தங்கி இருக்க; ஒரு நாளிரவில் சில கூட்டக் கொள்ளைக்காரர்கள் வந்து அந்தக் கிராமத்தையும், அதன் அதிபதியையும் தாக்கி, கொன்றையிடும்போது; அந்த பொம்மராஜும், ருட்டிமேகராஜும் எதிர்த்துக் கள்ளரையடித்து ஓட்ட; அந்தக் கிராமாதிகாரி கண்டு வியக்க, அதில் முக்கியவீரனாகிய பொம்மராஜனைத் தன் மந்திரியாக சியமித்தக்கொண்டு ஆண்டுகளுங்கால்; அகருக்கு சந்ததியில்லாமையால், அந்த உண்மையுள்ள வீரதீரனான மந்திரி பொம்மராஜுக்கே இராஜியத்தைத் தந்து இறந்த போக; அந்தப் பொம்மராஜு தருமராஜிய பரிபாலனம் செய்தவந்தாராம். இவருக்கும் சந்ததி இல்லாமையால், கோதாவரி பிட்ட பூரிலிருந்த இவர்தாயாதி குமாரர் சாலு வரசநாயகி 1016ல்-வந்து அங்கு அரசாபுரம் என்ற ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தும்; 1020 வருஷம் சிங்காசனமேறி, 1023 வருஷம் இறந்து போக; இவர் குமாரர் சாலு வவங்கடபதி நாயகி பட்டத்துக்கு வந்து கோழர் கணையித்து, 35-வருஷம் ஆண்டாராம்.

வேறொரு சாசனத்தினால், சால்காசன சகாப்தம் 880-ஆம் வருஷம் கி.ம. லாதித்திய நாயகம், 980-வெங்கடபதிநாயகம், 988ம் பீமநாயகம் ஆண்டதாகத் தெரிய வருகிறது. 1077-வருஷம் புஜங்க நாயகம், 1236 நரசாநாயகம், ஆண்டதாகத் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்போது இந்தக் கார்வேட்டி நகர சமஸ்தானம் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் சந்திரவிரி, காளாஸ்திரி, செங்கல்பட்டு, காலாஜா,

சித்ராருக்கு இடையில் 9438 சதுரகிழங்கு விஸ்தீரணமுள்ளதாயும்; நாராயண வனம், மல்விப்பேட்டை, திருத்தணி முதலான கிராமங்களுள் 798 கிராமங்களில், 125,000 ஏக்கர் விளைவு நிலமுள்ளதாயும்; தற்காலம் 700,000 ரூபாய் வருமான முடையதாயும் இருக்கிறது. இதைத் தக்கபடி விருத்திசெய்தால் 10,00,000 ரூபாய் கிடைக்கலாம். கடன் அதிகமாக யிருப்பதால் ஸமஸ்தானம் இருக்கவேண்டிய ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவர நமது ஆங்கில கவர்ன்மெண்டார் வேண்டிய முயற்சிகளைக் கையாடி வருகிறார்கள்.

(நான்காம் அத்தியாயம்.)

போபுலி ஸமஸ்தானம்.

இந்த போபுலி ஸமஸ்தானம் விசாகப்பட்டணம் ஜில்லாவில், விஜயநகரத் துக்கு வடக்கே இருக்கும் புராதான நாயடு ஸமஸ்தானம். 1652 ஆம் வருஷம் பெத்த நாயடுஎன்னும் இச்சமஸ்தானத்தின் ஆதிதந்தை, இராஜம்என்னும் இடத் துக்கு வந்து போபுலி-இராஜபுலி என்னும் பெயரால் ஒரு கோட்டையைக் கட்டினார். 1756-வருஷம் ஸமஸ்தானத்தில் சிறு கலகங்கள் உண்டாக, அக் காலங்களுக்கு இந்தப் பெத்தநாயடுதான் காரணமென்று பொறுமையினால் சாடிகள் சொல்லி (M Bussy) புசி என்னும் பிரான்சு வீரனை விஜயநகரத்தி பதினாண்டி, 11,000-சேனைகளுடன் உதவி செய்ய; போபுலிராஜர் இனி பகையானிகளை ஜயிப்பது அசாத்தியமெனக் கண்டு, தம் மனைவி மக்களை அக் கிணிக்கு இரையாக்கியும்; பிரதி மனுஷனும் பிரானனுள்ளவரையில் போர் செய்தும், போர்முகத்தில் சொர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். தப்பி இருந்த ஒரு கிழவன் ஸமஸ்தானத்தக்கு வார்சான ஒரு பாவியனைப் புசியிடம் ஒப்புவித்து விட்டும்; உயிர் தப்பி இருந்த பிராஞ்சு வீரர், வேறு நால்வர் விஜயநகர அகிபதி யின் உடாரத்துக்குள் புகுந்து, அந்த அகிபதியைக் கைவாளால் வெட்டிக் கொன்று பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். அப்போது சிறுபையனாக இருந்த சின்ன இரங்காராவு என்பவனை 1794-வருஷம் (Bussy) புசி என்பவர் ஸமஸ்தானபதியாகி 1801 வருஷம், சர்க்கார் பேஷ்கஷ் 90,000-ரூபாயாக நியமித் தார்கள். இராஜாசுவேதசலபத் ரங்கராவ்பஹதர் பிரபுவாயிருந்தபோது கி. பி. 1832-ஆம் கஞ்சாயிலும், விசாகப்பட்டணத்திலும், பிரபலகலகங்களுண்டாக இவர் அங்கிலேயருக்கு உதவியாக விருந்து அக்கலகத்தை அடக்கிவைத்தார். இவர் மஹாதரும பிரபுவாக இருந்தும்; சந்ததியற்ற கி. பி. 1862 வருஷம் ஆகஸ்டுமீ 18-ம் தேதி பிட்டாபூர் கமஸ்தானத்தில் ஒரு குமாரனை கவீகா நம் செய்துக் கொண்டு இறந்து விட்டார். அவரும் 5 வருஷம் ஆண்டு 1864 வருஷம் தமது 28ம் வயதில் இறந்து விட்டார். அவர் மனைவி செல்லாய் அம்ம காரு பட்டத்தைப் பெற்று கொஞ்சகாலம் ஆண்டபிறகு, சென்றகிசரி சமஸ்தான ராஜாவின் மூன்றாவது குமாரராகிய இப்போகிருக்கும் ஸ்ரீ வேங்கடஸ்.

வேதாசலபதி இரங்காராவ் பஹதரவர்களை ஸ்லீசாந்தம் செய்துக் கொள்ளப் பட்டு பட்டத்தைப் பெற்றார், இவர் கல்வியில் கீபுணரணபடியாதி; சென்னை சட்ட நிருபண சபையின் ஒரு அங்கத்தினராக சியமிக்கப் பட்டிருப்பதோடு; கி. பி. 1893 வருஷம், வீக்டோரியா சக்கிரவர்த்தியாவுக்குப் பட்டம் கட்டிய காலத்தில், இங்கிலாந்துக்கு இரண்டு தடவைபோய் மஹாராணியார், சக்கிரவர்த்தி, சக்கிரவர்த்தினிகளால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றுவந்தார். இச்சமஸ்தானம் 920-சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், 202 ஜூரிகிராமங்களும், 70 அகிரஹாரங்களும், 7 மோகஸ்கிராமங்களும், முள்ளது-மொத்த வருமானம் 5 லக்ஷம் ரூபாய், பேஷ்கஷ் 95315 ரூபாய் சிலவரி, 32467 ரூபாய் (Vide Pages 34 to 62 The Aristocracy of Southern India, A Vadevelu, 1881 வருஷம் கானிஷ்வாரி கணக்கின்படி அதில் 158 178-குடிகளிருந்தார்கள்.

(ஐந்தாம் அத்தியாயம்.)

பிட்டாபூர் ஸமஸ்தானம்.

இது கோதாவரி ஜில்லாவில் 371 சதுரமைலும், 128 கிராமங்களும், 8,11,500 ரூபாய் வருமானமும்; 2,49,000 ரூபாய் பேஷ்கஷ் கட்டும்படியான சிறு சமஸ்தானம். இந்தத் தெலுங்கு கூத்திரிய வெலம் நாயடு, 1647-ஆம் வருஷம் அயோத்தியிலிருந்து வந்தாராம். இப்போதிருக்கும் ஸ்ரீராஜன் பெயர் இராஜாராவ கங்காதர ராமராவ். 1881-ம் வருஷம் 11,593 குடிகள் இருந்தார்கள். இவைகள் அன்றியில், இப்போது இந்த ராஜதானியின் வட காடுகளில் இருக்கும், சில ஜமீன்தார்களும், நாபதி ஐப்பதி ஸமஸ்தானங்களினால் ஜாகீர் இனம் பூமிகளைப்பெற்ற பிரபுக்களும், பலஜ தெலுங்கரேயாவர்-11526 சதுரமைலும், 442454 குடித்தொகையும், உடைய விஜயநகர விகிரம தேவரவர்களும்; 911 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், 35,656 குடித்தொகையுமுள்ள இரக்கப் பாள்வி பாலவன்சா பராசலம்தி முதலான விடங்களுக்கு இராஜாராவ பிரதாபருத்திர காலத்தில் பிரபலமான ஸ்ரீராஜா பார்த்தகாரதி அப்பாராவ் சாவே, அகவுராவ் பஹதரவர்களும்; 700 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், 274 கிராமங்களும், 400 சதுரமைல் காடுகளும், இலக்ஷம் ரூபாயிக்கு மேல்பட்ட வருமானமுள்ள, 1898714 பேஷ்கஷ் உடைய துருப்பம்ஜமீன்தார் ஸ்ரீராஜா வீரபக்திராஜா பஹதரவர்களும்; கிருஷ்ண ஜில்லா சபீலீஷ் வரமுட்ட சிஸிவிடி ஜமீன் தாராராவ ஸ்ரீவேங்கடரங்கய்ய அப்பாராவ் பஹதரவர்களும்; பிரதாபருத்திர ராவ் பெருமைபெற்று இப்போது விசாகப்பட்டணம் ஜில்லா கங்கமீவலச ஜமீன் தாரர் ஸ்ரீமீருத்தியத்தய நிஷாலக் பஹதர் அவர்களும்; கோதாவரி கோத்தய ஜமீன்தாரர் ஸ்ரீஇராஜவச்சைய்ய வெங்கடசிம்ஸாதிர், ஐப்பதி பஹதரவர்களும்; கோதாவரி பல்லரவரம் ஜமீன்தார் ஸ்ரீராஜ கிருஷ்ணராவ், B. A. பஹதரவர்களும், ஒருவரை பலஜ நாடமொர்களாம். இதேமாதிரியாகவே தெற்கே

புத்திரர், கங்குத்தி, சத்திரபதி, வடகங்கை முதலான நாயடு சமஸ்தானங்களிலுக்
கின்றன. அங்கங்களின் சரித்திரம் கலப் பிரபலமாயதல் அறியலாம்.

இனிகடப்பை, கீர்ணாஸ், அகத்தப்பூர், செல்லூர், கெஞ்சி, வேலூர் முத
லானவிடங்களிலிருந்து ஆண்ட நாயடுகாருகளுடைய சரித்திரங்கள் நிருபதி
யாகக் கிட்டவில்லை. ஆயினும் அவர்களைவிடகாலதேசவர்த்தமானங்களாகச் சிறக்
தவர்களும், பவிஜவாருக்குள் பஞ்சபாண்டவர்களாகவும், மஹாமதுக்களாகவும்,
மஹா சக்திரவர்த்திகளாகவும் கொண்டாட வரப்பெற்றவர்களும்; ஆதி சக்திர
உயிச நரபதிகளின் கோரண சக்திகளும்; தஞ்சை, மதுரை, சிம்மூர் நாடுகளில்
ஸமஸ்தானங்களைப் பெற்று பிரபலமாக ஆண்டவர்களும் என; பல கவிகளால்
புகழப்பெற்றோருக்கும் தஞ்சை மதுரை முதலான நாடுகளில் ஆண்ட நாயடு
காருகளுடைய சரித்திரங்களைப் பற்றி எழுதுகிறோம்.

(ஆறாம் வத்தியாயம்.)

தஞ்சையிலுந் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

நீ ந மூ லி க்.

* * * *
* * * *
[புஜ்ஜிர்லெது வோ'பபுலபரம்பர.]
வினுடி யாநந்தமாவீனலகனு |
கீ'நுசுருங்கு சவபுநாயது |
யுசுபுபுயுநு யுவினயுநு |
ரகநாபுது விசயராபுநு நாயது |
யுநாபுமநுநு ரு'நுமுகனு |
புநாபுமநுநுநு [பாபுமுகநுநுநு |
புபுபுபுபுபு மநாநி'காநு]

* * * * *

இதன் கருத்து

சோழதேசமாகிய தஞ்சை நகராதிபதிகளாகிய ஸ்ரீமான்

1. சேவப்ப நாயடுகாரு 2. அகத்தப்ப நாயடுகாரு 3. இராமநாத நாயடுகாரு
4. விஜயராம நாயடுகாரு 5. மன்னாறுவாயி நாயடுகாரு ஆகிய ஐவர் பஞ்ச
பாண்டவர்களுக்கொப்பனவர்களாகையதல், முதலில் இவர்களுடைய சரித்திர
ங்களைப் பற்றி எழுதுகிறோம்.

தஞ்சாவூரில் நாயகோரு ஸமஸ்தானம்.

சோழர்களுக்கு ஒருகாலத்தில் பிரபல பட்டணமாக இருந்த தஞ்சாவூரானது சகாப்தம் 1365 (கி-பி 1443) விஜயநகரத்தில் புகழ்பெற்றோங்கிய பிரதாபதேவராயலு காலத்தில், அவர்களுடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்ததாக (தஞ்சாவூருக்குச் சமர்ப்பிக்கங்களிலுள்ள கோயில்களிலிருக்கும்) சாசனங்களால் ஸ்பஷ்டமாகிறது; சகாப்தம் 1377க்குச் சரியான (கி-பி 1455ஆம்) விஜயநகரத்தில் நரபதி மூல புருஷரான திருமலைதேவராயலு காலத்திலும், இந்த தஞ்சாவூர் விஜயநகரத்தாருடைய அதிகாரத்துக்குள் இருந்ததாகத் தஞ்சை பெரியகோயில் தென் பிராகாரத்தில் அடியிற் கண்ட சாசனம் (கி-பி 1455 வருஷம்) வரையப்பெற்றிருக்கிறது.

அதாவது

* * ஸ்ரீசகாப்தம் ஆயிரத்து முன்னூற்று எழுபத்து ஏழின்மேற் செல்லா
“நின்ற பாவவருஷத்துக்குச் செல்லும், யுவ வருஷத்து சித்தியரமீ” கவுடஸ்ரீமன்
“மஹா மண்டலேசுவரன் மேதினீ யிச்சிரகண்ட கட்டாரி சாளுவ சாளுவத்திரு
“மலை தேவமகாராசர், தஞ்சாவூர் வ* * * ண்டயம் தஞ்சாமணி கண்டிருறை
“நாகளாபுரம் பழமாரன் ஏரி அன்மதினீமேலகரம் வேலங்குடி அம்மை அப்பன்
“*** புரம் தென் அருள் கருப்பூர், மருவூர், இராஜேந்திர சோழ நல்லூர் சுங்கந்த
“விர்த்த சோழ நல்லூரான திருமலை ராஜபுரம் சமுத்திரம்—புரம் ஆக இந்த
“அகரங்களிற் வாரியன் காரணத்தானுக்கு நிரும்பம் தங்கள் அகரங்களுக்கு அவ
“நாவகக்கலை ராஜஸ்பக்கலை பிரதான கோடி கரணிக்க சோழதலையாரி கம்ம
“வடை மரவடை குளவடை மற்றும் எப்போர்ப்பட்ட பல உபாதிசுமிழித்த
“விட்ட அளவுக்கு சந்திராதித்தவரையும் ஸர்வமானியமாக ககமே இருக்கவும்—
“2 இராஜாவின் அருளிசெயல்படிக்கு மந்திர மூர்த்தி வெட்டு வித்தது, (Vide
“P. 118. Part I. Vol II, Dr. E. Hultzschis, S. Indian Inscription.

இதனாலும்; தஞ்சை தெற்கு அலங்கம், தொப்பாரம் கேட்ட பின்னையா ரென்னும் அளகேசுவர பின்னையார் கோயில் கோபுர முன்பக்கத்துச் சுவர்களிற் காணும், சகாப்தம் 1454 (கி-பி-1532) சிலாசாசனத்தினாலும்; தஞ்சை வடக்கு வீதி இராஜ கோபால ரென்னும் மதன கோபால சுவாயிகோயில் மூலஸ்தானத்தின் வெளிச் சுவர்களில் வரைந்திருக்கும் சகாப்தம் 1461 (கி-பி-1539 வருஷம்) சாசனத்தினாலும்; பின்னும் இப்போது மறைத்து மங்கலடைந்திருக்கும் பல சாசனங்களினாலும், சோழராஜியத்தின் சிறந்த பட்டணமாகிய தஞ்சை வெகு காலமாக விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தாருடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்ததாக பிரதியக்ஷமாகிறது—

அப்படிக்கொண்டும்—அந்த விஜயநகரத்தாருடைய உதவிபெற்று சில மன்னர்கள் சோழன் என்ற பட்டப்பெயரால் ஆண்டு வந்ததாகத் தோற்று

மீரே ஸம்ஸ்யஸமேதமுதாஸாயி அதுஷ்டுதேந விரதேஹவோஸுநிஷ்டி - சாதபரவி
 பாண்ட்யுநிதே அதவிதேசம் யதாபுதாரம் ஐப்பிவி, அநோதேசமுது ஐப்பிதேசி ஸரூ-
 ருயிஸாஸாஸா மதுஷ்டுலபி செப்பிவிருமுது, ராயலபுஷ்டிவிசித ப்ரகாரம் தண்டுந
 மேதமுதோ ராசாஸே, வோதராஸாஸி வப்யுயுஷ்டமுதேசி, விரதேஹவோஸுநிஷ்டி
 அராஸ்யம் தநவசம்சேசுகோனி, வதுரகஸாஸாயி, வோதடுவாவிவாந் ரபுருலபுஸு தவி
 ஷ்டி, அராஸ்யமந்திதம வரபுபுதாரம் பாண்ட்யுதேசி ஐயுதே, அபிநி ராஸேஅபகாஸி
 ருசுநிஷ்டுந, அதவிதமுதாஸா, விசுவநாதநாயனி வாரி ராயல அஸிவி, அதடு
 வப்யு துண்டிவிராசாஸா ப்ரகாரமுதேயிவி, தநவசம்சேசுகோனி, ராஸ்யம்பாண்ட்யுநி
 யிவிநந்தலோ, சந்திரேஹரபி ஸந்தாஸமுது - அதிவந்தமுது தேநமதுஷ்டுந்
 தநவிதேசம் விசுவநாதநாயாது துண்டிவி மாதக, தேயிவிராஸ்யம்தநகிவி நாதவி
 பகாஸம்ஸோமுதுதே, அதிவிபுதேசகாரம் சேசுகோனி, தநராஸாஸி அதுவாதேச ப்ர
 காரம்ராயலபாது அதேசாஸி, விசுவநாதநாயாஸிவாஸிவி, வப்யுதேசகாரம், வப்யு
 அதடு கோனி ஸந்தாஸமுது ராஸ்யமேயுதாஸாஸா, அராஸ்யஸு தராஸு அதிவந்த
 தேவராயல, அதிவிபுதேச திவமுதுஷ்டு செல்லுதே, மாதகமுது திரேவமுதுநாயிவா
 திவிவாஸம்ஸுதேசி, காஸஸித வப்யுதாஸமுதுஷ்டு அபரதமுதுவிவி வோதேசாஸிஸா
 தடுவந்நமு, தேவமுதுநாயிவி திரேவம்ஸிவி, வோதேசமுது ஸந்திவி விரதேசா
 தேசிஅஸிவி.

* * * *

Tanjore Rajulu Cbaritra-The History of Tanjore Rajas-Prese-
 ved in charector Telugu Pages 82, Lines 4-5-6-Injured. Collections of
 Col Mecprenziss, Collection.—

இதன்கருத்தாவது.

ஆதியில் விஜயநகரத்தில் இராயலு ஈஜியபரிபாலனம் செய்யும்போது
 பாண்டிய நாட்டரசனாகிய சந்திரசேகரபாண்டியன் மதுரையில் ஆளுகையில்,
 சோழ தேசாதிபதி வீரசேகரகோழன் தஞ்சையிலிருந்து மதுரையிலிருக்கும்
 சந்திரசேகர பாண்டியன்மேல் சண்டைக்குப்போய், அப்பாண்டியனை ஜயித்து,
 அந்த ராஜ்யத்தை அபகரித்துக் கொண்டபடியால், சந்திரசேகர பாண்டியன்
 விஜயநகரம்போய் இராயலு சமூகத்தில், வீரசேகர கோழயன் தூரதிர
 மாக தன்காட்டைப் பிடுங்கிக் கொண்டபடியால், எங்களைப்பாது காப்பதற்கு,
 கப்பம்வாங்கிவரும் தாங்கள் இக்காலத்தில் உதவி செய்யவேண்டுமென்று
 கேண்ட; இராயலு கேட்டு விசனப்பட்டு கோபித்து, தென்னாற்காசில் கப்பம்
 வாங்கிவரும் நாகமநாயகைத் தருவித்து, இந்த அந்திரம நடவடிக்கைகளைச்

சொல்லி, தக்க தண்டனையினைத் தரவேண்டுமென்று போய் அச்சோழனைக் கண்டித்து ஒட்டி, அவன் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பாண்டியநாட்டை சந்திரசேகரனிடம் கொடுத்து விட்டு; சோழன் பட்டணமாகிய தஞ்சையை சமஸ்தான சர்க்காரில் வைத்து வரும்படி கட்டளை இட்டனுப்ப; அந்த நாகம் நாயகம் அப்படியே சோழ நாட்டில் செய்துவிட்டு, பாண்டியநாட்டைப் பிடித்து அதைத்தாமே அனுபவித்துவர; இராமலு கேட்டு விசனப்பட்டு, விசுவநாயகிகாரை அனுப்பி, நாகம் நாயகிகாரைக் கண்டித்து அவரிடமிருந்த பாண்டிய நாட்டைப் பிடுங்கி சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்து வரும்படி கட்டளை இட்டனுப்ப, அவரும் வந்து அப்படியே செய்து, செய்யினுப்ப, இராமலு கேட்டு அதிக சந்தோஷத்தோடு கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கையில், சந்திரசேகரபாண்டியன் இறந்து, அவன் சந்ததியற்றுப்போன சங்கதி இராமலு கேட்டு, தமது இஷ்டப்படி நடந்துக்கொண்ட விசுவநாதநாயகை சுவிசுவநாதனாகக் கொண்டும், அப்பாண்டிய நாட்டிற்கு அதிபதியாக நியமித்தார்-பிறகு சோழநாட்டிற்குத் தஞ்சை அரசன் இல்லாமல் அலைவதை அறிந்து, அந்தராமலுநாளுக்குப் பிண்பட்ட மடைந்த ஸ்ரீஅக்ஷததேவராயலு காரு தமது மனைவி திருமலைமாமகா நகரத்திற் தங்கியாகிய ஸ்ரீதீபி அம்மகாரை விவாஹம் செய்துக்கொண்ட சேவப்ப நாயகிகாருக்கு ஆடையாபரண ஆணைக்குகிரை முதலான வரிசைகளைக் கொடுத்தும், சோழநேகத்தை தக்கபடி ஆளுவதற்கு அச்சேவப்ப நாயகே ஏற்றவரெனக் கண்டு, அச்சோழநேகத்தையே அவருக்கு ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்தும் ஆண்டு அனுபவித்துக்கொள்ளும்படி அனுப்பினான் எனப்படேயாம்

* * * * *

இந்த சரித்திர சாசனத்தினால் தஞ்சையில் நாயகிகாரு ஸமஸ்தானம்

உண்டான விவரம் ஸ்மர்த்தமாகும்.

தஞ்சையில் நாயகிகாரு முதல் ஸமஸ்தானம்.

சேவப்ப நாயகிகாரு.

கி.பி. 1549 முதல் 1572 வருஷம் வரையில்

தஞ்சையில் நாயகிகாரு ஸமஸ்தானத்தை முதல்முதல் ஸ்தாபித்தவர்சேவப்பநாயகிகாரு. இவருடைய மந்திரியின் மூத்த குமாரராகிய இராஜதுடாமணி தீக்ஷதரவர்கள் இயற்றிய நகம்ணிபரணியம் என்னும் காவியத்தின் முதல் சருக்கம், 34-வது, சலோகத்தினால், இந்தசேவப்ப நாயகிகாரின் தந்தை தீபி மப்ப நாயகிகாரென்றும், தாயார் வயியமம்பாள் என்றும் தெரிவருகிறது சந்திரவரிச ஸுத்திரிய குலதிலகரான ஸ்ரீஅக்ஷததேவராய லுடைய மனைவி யார் திருமலைமாமப்பாள் அவர்களுடைய இனிய சகோதிரி ஸ்ரீதீபியம்பாள் என்னும் மங்கையை மணம் புரிந்ததனால், தஞ்சையுரை ஸ்ரீதீபிதன் மாகப்

பெற்றதாய் தஞ்சாவூர்வரு இராஜசரித்திரம் என்னும் கிரந்தத்தினாலும், விஜய விஹாரம் என்னும் கிரந்தத்தினாலும் வேறு அநேக சாசனங்களினாலும் ஸ்வ. வட்டமாகிறது.

இந்த சேவப்ப நாயகொரு முதலில் விஜயநகரத்தை அடுத்த நாகலாபூரில் இருந்த தண்டுக்கு தளகர்த்தராக இருந்தவர். இவர் பஹு விரதீரனு. மதியூகியுமாயிருந்ததோடு, சத்தியம், சாந்தம், சிவபக்தி, விஷ்ணுபக்தி, தருமம், தயை முதலான குணங்களிற் சிறந்து விளங்கியபடியால்; அப்போது தஞ்சையிலும் அதை அடுத்த விடங்களிலும் சோழர்களுடைய சந்ததிகள் என்று சிலர் எழுந்த அடிக்கடி சண்டைச்சச்சரவுகளைச் செய்துக் குடிகளை வருத்திவந்தவர்களை அடக்கியாளவும், கல்வி, நாகரீகம், தெய்வபக்தி முதலான சீர்திருத்தங்களைப் பல்லாண்டாகப் பெற்றிருந்த சோழநாட்டாரைச் சாந்தமாகவும், சுகமாகவும் வாழும்படிச் செய்ய சக்தியுள்ளவர் இந்தச் சேவப்ப நாயகொரே எனக்கண்டு, விஜயநகரத்தார் சோழநாட்டையே ஸ்ரீ தனமாகக் கொடுத்தனுப்பினார்கள் போலும்- சேவப்ப நாயகொரு தஞ்சை ஸமஸ்தானத்தைக் கைக்கொண்ட உடனே, குடிகளுக்கு இன்றிமையா அநேக சத்தாசனங்களை ஸ்தாபிக்க முயன்றார்- முதலில் தஞ்சையிலும் அதைச் சார்ந்த இடங்களிலும் பரக்க விருந்த சைவ வைணவாதி சேஷத்திரங்களில் கால கிரமமாக பூஜைகள் முதலான ரித்திய நைமித்திகாதிசிரியைகளை கிரமமாகச் செய்துவரும்படி கட்டளை இட்டார். தஞ்சாவூர் ராஜசரித்திரத்திற் கண்டபடி அநேக கோயில் கோபுர ஆவிகுப தடாகங்களை செப்பநீட்சசெய்தார். தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் சகல ஜனங்களும் சுத்தமான தண்ணீரை சதா உபயோகிக்கும்படியாக சிவகங்கைக்குளத்துக்குட்பாய்ச்சல் ஏரியாகிய சேவப்பனேரி அல்லது சேப்பன்துளம் ஒன்றை வெட்டி வைத்ததில்; அது இப்போதும் இவர்பெயரை பலரும் புகழும். படி குடிகளுக்கு உபயோகமாகி பிரகாசிக்கின்றது-தஞ்சைக் கோயிலுக்கு அடுத்திருக்கும் பிபரியகோட்டையையும், இந்த சேவப்ப நாயகொரால் கி-பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கட்டிவித்ததாக மேஸ்டா சுவேல் துரைப் பதிப்பித்த அண்டிகுட்டிபட்டி புத்தகம் 277-வது பத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

லாலுரிஉத்தியரத்திராய், 3-வது சர்க்கம், 6-வது சுலோகத்தின்படி திருவண்ணாமலையில் கோயிலுக்கு வெளியில் அகன்று ஆழ்ந்த அழகாக இருக்கும் குளமும், அந்தக் கோயிலின் முன்னிருக்கும் சிறந்த கோபுரமும் இந்த நாயகொருடைய கைக்கரியங்களாம். இவர் காலத்தில் அதாவது சகாப்தம் 1494 வருஷத்துக்கு சரியான கி-பி 1572 வருஷம் திருவண்ணாமலையில் சிவநேசன், லோகநாதன் என்ற இரண்டு சகோதிரர்கள் கோபுரம் ஒன்று கட்டியதாக அந்த திருவண்ணாமலை கோவிலில் சிலாசாசனம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சேவப்ப நாயகொரு செய்த தருமங்கள் கேவலம் இந்துமதஸ்தர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, மகமதீயர் முதலான ஏனைய மதஸ்தர்களுக்கும் செய்ததாக இப்போது தஞ்சாவூர் புறகவண்டி ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்த சமசுநப்

பள்ளிவாசலில் ஒரு கல் கம்பத்தில் சகாப்தம் 1472 சரியான இ-பி 1549 வருஷம் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் சிலாசனத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

அந்தச்சாசனத்தின் நகல் இது

“சாதாரண வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 10-ஆ தஞ்சாவூரிலிருக்கும் சமசுருப்
“பள்ளிவாசல் பக்கிரிகளுக்கு நிலம் விடவேண்டுமென்று சேவப்ப நாயக்கர்
“நாஞ்சிக் கோட்டையிலிருக்கும், எண்ணையக்காரனை அழைப்பிக்க உங்கள்
“எல்லையிலே ஏழுவேலி நிலம் விடு என்று சொன்னபடியினாலே ஞாயக்கர் அய்
“யன் அவர்கள் உத்தராரப்படிக்கு சம்மதித்து * * * மேற்றூ இந்த நாயக்கர்
“இவர்களுள் பட்ட நிலத்தை சந்திராதித்த வரைக்கும், ஆண்டு அனுபவிச்சுக்
“கொள்ளக் கடவீராகவும், இந்தப்படிக்கு ஞாயக்கர் அய்யன் அவர்களும், என்
“ணையார்காரும் சம்மதித்து விட்டது. இதுக்கு யாதாமொருவர் தத்த * * * விக்கி
“னம் பண்ணினார்கள் ஆனால் காசி ராமேசுவரத்தில் காராம்பசுவைக் கொன்ற
“தோசத்திலே போவார்கள். துலக்காகள் யாதாமொருவர் விக்கினம் பண்ணி
“னார்களானால் மக்காவிலே பெற்றதாயை ஜனசெய்தபாவத்திலே போவார்கள்.
“யிதுக்குவெட்டியான் “ * * * ||” என்பதேயாம்.

இப்படி சமரசமாகத் தருமராஜிய பரிபாலனம் செய்து வந்த சேவப்ப நாயகிகாரு ஸாஸ்திர ரத்னாகரம் 3-ம் சர்க்கம் 9-17 சுலோகங்ஙவளிற் சொல்லி இருக்கிறபடி; தமது ஜீவகாலத்திலேயே தமது புத்திரசிகாமணியாகிய அச்சு தப்ப நாயகிகாருக்கு தஞ்சையில் பட்டம் சூட்டிய பிறகு, பரமபதத்தை அலங் கரித்தார். இந்தச் சேவப்ப நாயகிகாருக்குப் பிறகு-

அச்சுதப்ப நாயகிகாரு ஸமஸ்தானம்.

இ-பி. 1577 முதல் 1614 வருஷம் வரையில்

அச்சுதப்ப நாயகிகாரு தஞ்சையில் சிங்காசன மேறினார்-இவருக்கு ஸாஸ்திர ரத்னாகரம் 3-ம் சர்க்கம், 38-வது சோலோகத்தின்படி சின்னசேவப்ப, அச்சு தப்ப நாயகிகாரு என்னும் மற்றொரு பெயர் வழங்கி வந்தாலும், இவரது தந்தைக்குப்பேருபகாரியாக இருந்த; தஞ்சை ஸமஸ்தானத்தையே ஸ்ரீ தனமாகக் கொடுத்த விஜயநகர அச்சுததேவராயலுடைய பெயரை சதாஞாபகத்திலிருக்கும்படி கூறுகியே, இவருக்கு அச்சுதப்பநாயகிகாரு என்ற பெயரிட்டதுபோலும். இவருடைய ஆளுகையைப்பற்றி தஞ்சாவூரிலாரு சரித்திரமென்னும் ஆங்கிரசுரத்தத்தில் விவரமாக தெரிவிக்காவிடினும்; சாஸ்திரரத்னாகரம், நுகர்மணி பரணியம், டிஸ்ட்ரிக்ட்டு மானியூல் சரித்திரமுதலானதுகளில் ஒருவாறு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர் கல்வியைக்கற்று தெளிந்தவராக இருந்ததோடு, தம்மைப்போலவே உலகோர் கற்றுய்யும்படி கல்வியை விருத்தி செய்தார்.

ஸ்பிருதிகளில் சொல்லியபடி தக்கோருக்கு தானத்தருமாக்களைச் செய்துவந்தார். ஸ்ரீரங்கசேஷத்திராததிற்கு மானியமாக அநேக இராமங்களை விட்டதன்றியில்; ஸ்ரீரங்கநாதருக்கு இரத்தனபீடம், இரத்தனகிரீடம், பற்பலரத்தனபதக்கங்கள், கால்கலங்கை முதலான ஆபரணங்களைச் செய்து சமர்ப்பித்தும், காவிரியாற் றின் கல்அணையைப் பழுதுபார்த்த புதுப்பித்தும்; மாயவரம் மத்தியாச்சீகனம் (திருவிடைமருதூர்), ரும்புகோணம், திருவலம்ஞ்சுழி, விருத்தாசலம், திரு வையாறு, இராமசேது முதலியவிடங்களில் படித்தறைகளையும், புஷ்யமண்ட பங்களையும் கட்டுவித்தார். ஸாஹிதியாத்தனாகாவியம், 8-ம் சர்க்கம், 48,47 48,50-வது சுலோகங்களின்படி தமதுபெயரால் அநேக புது அக்ஷரங்களைக் கட்டுவித்தது, அவைகளில் அநேகவிடங்களிலுள்ள வேதநிதிகளான விபரீக ணைத் தருவித்துக் குடியேற்றினார். ருக்மணிபரிணிகாவியம், 1-ம் சர்க்கம், 48-49-சுலோகங்களின்படி. சிதம்பரம், திருப்பதி, காளஹஸ்தி முதலான சேஷத்திராங்களுக்கு அநேகத் திருப்பணிகளைச் செய்வத்திருப்பதால், இவர் காலத்தில் இவரது அரசாக்கிரிசிராப்பள்ளிமுதல், கீழ்சமுத்திரக்கரைவரையிலும், இராமேச்சுரமுதல் விருத்தாசலம் வரையிலும் எட்டி இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது—

இவருடையபெயரும், ஸமஸ்தானமும் இவ்வளவு மஹான்னதஸ்திதியை அடைவதற்குக் காரணம் இவருடைய மதியூகிய மந்திரியே என்று தோன்று கிறது. அவர் ஸாஹிதியாத்தனாகரம் 10-வது சர்க்கம் 1-2-சுலோகங்களின்படி கர்னாடக பிராம்மணரான கோவிந்த தீக்ஷதர்—அந்த மந்திரியின் உத்திரவின் படி, கி-பி 1605-ஓர்ப் வடமொழியிலிருந்த திருவையாற்றுப் புராணத்தைத் தமிழிற் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றதாக அந்தப் புராணத்தின் 18-வது செய்யு ளில் அடியிற்கண்டபடிப் பாடப்பெற்றிருக்கிறது—அதாவது,

“மலிபுனல்குழி சோணடு தஞ்சையிற் காத்திடுமரசர் மதியமைச்ச ரெல்லிமறைதேர் கோவிர்த்ததிட்சிதராமன் திருவாக்குடைமையாலே கலியுகத்துச்சகராண்டு மூவைந்தூற்றிருபதின்மேற்காணுமேழாய்ப் பொலிவருடத்வையாற்றுப் புராணவடமொழிதமிழாற் புகலுற்றேன்”

நிற்க, பழைய சோழராஜ வயிசத்தார் அங்குமிங்கும் சண்டைச் சச்சரவுகளைச் செய்வதைக் கண்டித்தும் (ஸாஹிதிரத்தனாகரம் 6-சர்க்கம், 8-வது சுலோகத் தின்படி) காகப்பட்டணத்திற் கடல்மார்க்கமாக வந்திறங்கின மகமதியர்களை முறியடித்தோட்டினதாகவும் தெரியவருகிறது—

இவர் மனைவியின்பெயர் ஸ்ரீத்தி ஆம்பாள் அம்மான், இாத்தனாகரம், 8-ம் சர்க்கம், 20-ப் சுலோகத்தின்படி, இரத்தநாட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு இராமத் திற்கு ஸ்ரீத்தமாய்ப்பாபுர மென்று இன்னும் பெயர் வழங்கிவருகிறது—அன்றி யும், தஞ்சை பிரஹதீசுவரஸ்வாமிகோயில் இரண்டாவது கோபிரத்தத் தென் பக்கத்து பிரகாரத்தில், இவர்காலத்தில் அதாவது சகாப்தம் 1490-க்குச்சரியான

செ-பி-1577இல் தட்டாருக்குவிட்ட சர்வமானிய சாசனம் இப்போதுமிருக்கிறது. அதன் கல் அடியில் வருமாறு—

“ஸ்வஸ்திஸ்ரீசகாப்தம் 1499இதன்மேற் செல்லாநின்ற வெருதானிய வருஷம் ஆனிய 12உ சோமவாரமும் பிரதம துவாதசியும் பெற்ற புண்ணிய காலத்து சேவப்பநாயக்கர் அய்யன் தஞ்சாவூர் தட்டாருக்குக் கொடுத்த தரும சாசன பட்டயம் கந்தளேது நாயக்கர் குருநாதன்சிற்பன் ளி நாகபத்த சேஷா ஸ்திரியும் சொல்ல தந்தளிர் கிழிப்பித்தபடியாலே சந்திராதித்தவரையும், சர்வ ஸானியமாக நடக்கவும், இந்த தருமத்திற்கு அகிதம் பண்ணினவன் கன்னைக் கரையிலே காராம்பசுவைக்கொன்ற தோஷத்திலே போகக்கடவாராகவும், இந்த தருமத்தை அகிதம்பண்ணினவன் ஆயிரம்விற்கத்தைப் பிழைக்கினதோஷத்திலே போகக்கடவான்.”

இதே மாதிரியாக திருவையாறு புஷ்யமண்டபத்தில் செ-பி-1614-5இல் சிலாசாசனம் வரையப்பட்டிருக்கிறது—இது நிற்க—செ-பி-1614இலும் கர்னாடகாதிபதி திருவேங்கடதேவராயனுக்கு சந்தானமில்லாமையால், அவன் சகோதரன் மகன் பட்டத்தை அடைய, அதை வெங்கடதேவருடைய மனைவியும் அவள் தந்தையும் 20000 பேர் சேவகருக்கு தலைவரை இருந்த ருக்கராஜனுக்குத் தடுத்து புதியமன்னனைக் கொன்றுவிட, அவன் மகளுடன் பாலியனை 800 படைச் சேவகருக்கு தலைவரான யாசபூபதி அல்லது எச்சமநாயகி தன் ஆதரவில் வைத்து பாதுகாத்தும்; ஜக்களேடு சண்டைசெய்த தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயகருடைய உதவியை நாடியதை, ஜக்கராஜனப்பார்த்து பாண்டியனுடைய சகாயத்தைத் தேடினான். இதை யறிந்த அச்சுதநாயகருரு தமது ஜீவியகாலத்திலேயே தமது குமாரரான இரகுநாத நாயகருக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து ஸமஸ்தானத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தாம் ஸ்ரீரங்கத்துக்குப்போய் ஸாஷிதியாத் தாரம் 12-ம் சர்க்கம் 94-ம் சுலோகத்தின்படி உள்ளநாள் உள்ளவரையில் வாசம் செய்துகொண்டும், ஸ்ரீரங்கநாதரை சதா தரிசித்துக்கொண்டும், காலம் கழித்துவிட்டார்—இவருக்குப்பிறகு—

இரகுநாத நாயகரு ஸமஸ்தானம்.

செ-பி 1614 முதல் 1630 வரையில்

அச்சுதப்ப நாயகருக்குப் பிறகு தஞ்சை ஸமஸ்தானத்துக்கு அதிபதி யாமுடிமுடிப்பெற்ற இரகுநாத நாயகரு இயற்கையில் கல்விபிரியர். இவருக்கு இத்துருமசாஸ்திர மூறைப்படிக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்விகப்பெற்ற ததுவரை ஒரு தட்டிலும், பசும்பொன்னை ஒரு தட்டிலும் வைத்த நிறத்தி அப்பொன்னை எல்லாம் பிராம்மணர்களுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுத்ததன்மீயில்

பொன்னுலஹத்த பிரம்மாண்டம், பொன்னுதிரை, பொந்தேர், பொன்யாணை காமதேனு, கம்பசவிருவும் முதலியதானங்களும், ஆயிரம் கோதானமும் செய்யப்பெற்றதாக, ஸாஹிதியர்த்தகாரம் 12-ம் சர்க்கம், 56 முதல் 82-வது கலோ கங்கனீர் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வளவும் இவரது தந்தைக்காலத்தில் மந்திரியாக இருந்த கோவிந்த தீக்ஷதரே இவர் காலத்திலும் இருந்து செய்வித்தார்—

இவர் கும்பகோணம், விஜயராகவபுரம், ஸ்ரீரங்கம், இராமசேது முதலான விடங்களில் இராமஸ்வாமி முதலானகோயில்களைக் கட்டிவைத்ததுடன்; இவருடைய அன்னசத்திரங்களில் பிரதிதினம் ஒன்றுக்கு 24000 ஜனங்களுக்கு சாப்பாடிட்டு வந்தார். ஸாஹிதியர்த்தகாரம், 13-ம் சர்க்கம் 74-79-களோக்கங்களின்படி ஜக்கராஜன் பாண்டியனோடுச் சேர்ந்துத் துண்டிவிட, அப்பாண்டியன் காவிரியாற்றின் கல்லணையை உடைத்துவிட; உடனே இரகுநாத நாயகொரு அப்பாண்டியன் மீதுப் படையெடுத்துச் சென்று, அவனை முற்றிலும் முறியடித்தோட்ட, அப்பாண்டியன்பயந்து தனது துமாரத்தியை இரகுநாதநாயகொரு கீது விவாஹம் செய்துக்கொடுத்துச் சமாதானம் செய்துக்கொண்டான். பிறகு முன் இறந்துபோன கர்னாடக ராஜனுடைய குமாரனை நாயகொரு இரகுநாத விவாசம் 4-ம் அங்கத்தின்படி, கர்னாடக ஸமஸ்தானத்தின் சிங்ககாணமேற்றி உதவிசெய்தார்.

இந்த இரகுநாத நாயகொரு இயற்கையில் கல்விபிரியரென்று முன்னமே சொல்லி இருக்கிறோம்ல்லவா—இவர் சரித்திரத்தைப்பற்றி தஞ்சாவூர் இராஜாக்கள் என்னும் தெலுங்கு கிரந்தத்தில் பரிஷித்தையில், இவர் மஹாவீரவசிகாமணி என்றும், கும்பகோணம் முதலானவிடங்களில் இராமஸ்வாமிகோயில் முதலானதனைக் கட்டுவித்து, அநேக தருமங்களைச் செய்துவந்தாரென்றுமாத் திரம் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றனவேயன்றி, இவர்காலத்திற் சிறந்துவிளங்கிய வித்துவான்களைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. ஆயினும், அக்குறைவை இப்போது (சி-பி-1903-ஆம்) தஞ்சை நாயக்கராஜவமிச சரித்திரத்தைப் பதிப்பித்த ஸ்ரீ தப்புசாமிசாஸ்திரிகள் நீக்கினார். அதாவது அவர் இரகுநாதநாயகொருடைய ஸமஸ்தானத்தை அலங்கரித்த சில விசேஷ வித்துவான்களுடைய சரித்திரசங்கதிகளை வெகு பிரயாசப்பட்டு சம்பாதித்து பதிப்பித்திருக்கிறார். அச்சிறு தூவிற்கண்ட வித்வான்களாவன.

(1) கோவிந்த தீக்ஷதர்—இவர் ஹரிவமிச சார சரித்திரம் என்றப் பெயரால் 23 சர்க்கங்களுடைய காவியத்தை இயற்ற, அதற்கு அப்பயிய தீக்ஷதர் “ஹரிவமிசஸாரசரிதவியாகீத்யானம்” எழுதினார். எங்கேதெவ்வியமாக “ஸீத் கீதகதாநிதி” என்றொரு கிரந்தத்தையும் இயற்றியதன்றியில், இரகுநாதநாயகொருக்கும் அவர் தந்தைக்கும் மஹாமந்திரியாகவுயிருந்தார்—

(2) எகியநாராயணதீக்ஷதர்—இவர் மேல்சொன்ன கோவிந்த தீக்ஷதருடைய ஜெஷ்டகுமாரரும் ஸாஹிதியாத்நகரகாவியம், இரகுநாத பூபவீஜயம், இரகுநாத விவாச நாடகம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினவர்—

(3) வெங்கடேசுவரமஹாதீக்ஷதர்=இவர் மேலே சொன்ன வையகாராயன தீக்ஷதருடைய சகோதரர். இவர் வார்த்திகாபரணம், சந்தே விஹயமரண சதர்த்தண்டி பிரகாசிகை, முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியதோடு (இ.பி. 1638ல்) கங்காதாண காவியம் 1 சர்க்கம், 5]-வது சுலோகத்தின்படி நீலகண்ட விஜய சம்புகாவியம் செய்த நீலகண்டதீக்ஷதருக்கு ஆசாரியராய் இருந்ததாகத் தோன்றுகின்றார்-

(4) இராஜகுடாமணிதீக்ஷதர்=இவர் புகழ்பெற்ற பலஸ்வாமி பட்டருக்கு 6-வது தலைமுறையார். வட ஆர்க்காடு ஜில்லா, வேலூர் தாலுக்கா, சத்தியமங்கல மென்னும் கிராமத்தில் ஸ்ரீநீலாச தீக்ஷதருக்குப் பிறந்தவர். ஒருநாளிவர் இரகுநாதநாயக சமுதத்தில் வாசத்தின் காலவியைப்பற்றி பிரபலமாக வர்ணிக்க, நாயகோரு வியந்து இரத்தினகேடதீக்ஷதர் என்று பட்டம் சூட்டினார். இந்த தீக்ஷதர் பாலியத்தில் உடக்கே நவதீவபம் போய் கல்விகற்று பட்டாசாரியர் என்ற பட்டம் பெற்றதாக ருக்மணி பரிணியம், 4-வது சுலோகத்தினால் தெரிய வருகிறது. இவர், ருக்மணிபரிணியம், கம்ஸதுவம்ஸனம், கார்த்மித்தியபயமம், ரத்தினகேடவிஜயம்; சித்திரமஞ்சரி, சிங்காரஸுவஸவம்; காவிய தர்ப்பணம், அலங்காரகுடாமணி, ஸாஸ்திரிய ஸமாராஜியம்; தத்திர சிகாமணி, ஸங்கர்ஷ் மூத்தாவளி, நியாய குடாமணித் தர்ப்பணம், முதலான காவிய, நாடக, பாண, அலங்கார சாஸ்திர கிரந்தங்களிற்றியவராகத் தெரியவரின்னும்; இவருடைய தந்தை கேட்டஸ்ரீனிவாசதீக்ஷதர் பாவனா புருஷோத்தம முதலான 18 நாடகங்களையும், சதகண்ட விஜயம் முதலான 60 காவியங்களையும், ஸாஸ்திரிய சஞ்சேவினி, பாவோத்பேதம், ரஸாஸ்ரவம், முதலான அலங்கார கிரந்தங்களையும், வேதாந்த ரத்னாவளி, வாததாராளாவளி, மணிதருப்பணம், அத்தைத கவுந்தபம், விதிநிர்ணயம், ஸ்வஸமய ஸர்வஸ்வம், ஸ்மிருதிரத்தன பிரதீபம், ஸஷ்டபங்கம் முதலான வியாகியான கிரந்தங்களையும், பரிகத்தி, தத்துவாவ போதம் முதலான சாஸ்திர கிரந்தங்களையும் இயற்றியவர். பாவனா புருஷோத்தம நாடகத்தின்படி, வெங்களாம்பாபுரம் போத சமுத்திரம் முதலான அகிரஹாரங்களையும், செஞ்சிக்கோட்டையில் வெங்கடேசப் பெருமாள்கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டிப் புகழ்பெற்ற செஞ்சிக்கோட்டைக்கரசரான துரப்ப நாயகோரினால் ஆதரிக்கப்பட்டவராக தெரியவருகிறது-

(5) துமாரதாதாசாரியர்=இவர் சடமர்சன கோத்திரஸ்தரும், தாதாசாரியருடைய வயிச்சத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீநீலாசாசாரியருடைய பெளத்திரரும், வெங்கடேசாச் சாரியருடைய புத்திரராம். இவர் பரிஜாதாபஹரணம் என்னும் நாடகத்தை இயற்றியவர்-அந்நாடகத்தில் தஞ்சையின் பெருமையையும், இரகுநாத நாயகாரின் பிரதாபத்தையும் பற்றிப் புகழ்ந்து அவர்காலத்திலேயே இயற்றினார்-

(6) பாஷ்கரதீக்ஷதர்=இவர் கோனேரி ராஜபுரத்திற் பிறந்தவர். இவர், ஆத்மபரிசுஷ்ட, அல்லது பாஷ்கரதீக்ஷத்யம், தப்சமுத்திராவிதராவணம், முத

வானகிரத்தங்களை இயற்றி அவைகளில் ஆத்மபரிசுஷயின் தூக்கத்தில் இரகுநாத நாயகிகாரால் தமக்கு ருறைவற்றச் செல்வம் கொடுக்கப் பெற்றதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்-இந்த வித்தவானுடைய தந்தை அத்தைவத்திபிசை, பேதத் திக்காரம், முதலான கிரத்தங்களை இயற்றிய நீருஸிம்மா செயிஸ்வாயிக்குடைய சேஷரான உமாமகேசுவராகாரியர்-

(7) இவர்களன்றியில் இந்தத் தஞ்சை ராஜாதிபதியாகிய இரகுநாதநாயகிகாரும் ஒரு சிறந்த வித்வானாக இருந்தாரென்பதற்கு இவரியற்றிய பாரிஜாதப ஹரணம், நாளாப்பியுதயம் அச்சுதாப்பியுதயம், இராமாயணஸங்கிரஹம், மஹாபாரதஸங்கிரஹம் முதலான கிரத்தங்களை சாக்ஷிமாக இருக்கின்றன-சந்திரவாசிச சுத்ததிரிய ஆந்திராக்களுக்குள் விஜயநகரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பிறகு, கல்வியை விருத்திபாக்கிப்பவர் இவரேயாம்-

இராஜதாமணிதீக்ஷதர் இயற்றிய பூநந்திராகவ நாடகத்தின் கடைசி அலோகத்தின்படி இந்த இரகுநாத நாயகிகாருக்கு அச்சுதாப்பநாயகிகார, இராமபந்திர நாயகிகார என்ற இரண்டு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள்-இவர்களில் அச்சுத நாயகிகாருக்கு அச்சுதவிஜயநாகவ நாயகிகார அல்லது விஜயநாகவல நாயகிகார என்ற பெயர்கள் வழங்குவந்தன- இவரே மூத்தவரானபடியால் இரகுநாத நாயகிகாருக்குப் பிறகு தஞ்சை ஸமஸ்தானாதிபதியானார்-

விஜயநாகவல நாயகிகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி-பி. 1630 முதல் கி-பி. 1670 ஆளும் கரையில்.

இரகுநாத நாயகிகாருடைய ஜேஷ்ட குமாரராகிய இந்த விஜயநாகவல நாயகிகாருக்கு அச்சுதவிஜயநாகவல நாயகிகார என்ற பெயரும் வழங்கி வந்ததார்கள் இவருடைய காலத்திலும் கோவிந்ததீக்ஷதரே மந்திரியாக இருந்தாரென தஞ்சைமஹாநகரம் மானுய்ய சரித்திரம் 287-751 வது பக்கங்களிலும், ஸ்ரீ சீரவணபிள்ளை யார்கள் எழுதிய மோஹநாங்கி நாடகத்திலும், தஞ்சாவூர் இராஜாக்கள் சரித்திர முதலான கிரத்தங்களிலும் தெரிவிக்கப் பெற்றிருக்கினும்; இந்த கோவிந்ததீக்ஷதர் விஜயநாகவல நாயகிகாரின் தந்தைக்கும், இவர் பாட்டனாருக்கும் மந்திரியாக இருந்ததாகவும், சாசனங்கள் இருக்கிறபடியாலும், கி-பி. 1605 வருஷம் கோவிந்த தீக்ஷதர் பஞ்சனை மஹான் மியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த தெழுதியதாகவும் தெரியவருகிறபடியாலும்; இந்த விஜயநாகவல நாயகிகாருடைய பாட்டனார் அச்சுதாப்ப நாயகிகாருடைய காலம் கி-பி. 1577 வருஷம் என்று சாசன மிருத்திரபடியாலும் இந்த விஜயநாகவல நாயகிகாரு கி-பி. 1660 வருஷம் நாகப்பட்டணத்தை டக்கக்காரருக்குக் கொடுத்ததாக இப்போது பட்டேவியாவில் கவர்ன்மெண்டு கண்காணிதலால்

யில் இருக்கும் வெள்ளிசாசனப் பட்டயம் சாக்ஷிசொல்லுகிறபடியாலும்; அந்த சாசனத்திற்குப் பிறகு இரண்டு வருஷங்களுக்கெல்லாம் விஜயராகவலு நாயடு காரு தேகவியோகம்டைந்ததாக தஞ்சை முஸ்லிம்கட்டு மானியூல் சரித்திரம் 760-வது பக்கத்தில் கண்டிருக்கிறபடியாலும்; இந்த கோவில்த் தீக்ஷதரே இந்த விஜயராகவலு நாயடுகாருக்கும் மந்திரியாராக இருக்கக்கூடுமோ என்று சந்தேகம் ஜனிக்கிறது-

தஞ்சை ஜில்லா முஸ்லிம்கட்டு மானியூல் சரித்திரத்தை, த்தஞ்சாவூர் இராஜாக்கள் சரித்திரமென்னும் தெலுங்கு கிரந்தத்தைப் பார்த்து எழுதியதாகத் தோன்றுகின்றது. அப்புத்தகம் இப்போது எங்கையோ மறைந்துபோய் விட்டதாக ம-ா-ா-ஸ்ரீ துப்புசுவாமி சாஸ்திரிகள் தம் புத்தகத்தில் எழுதி இருக்கிறார். அப்புத்தகம் இப்போது எங்கேயும் மறைந்துப் போகவில்லை. சென்னை கவர்ன்மெண்டு கண்காணிச் சாலையில் O. M. S. L. கீழ்க்கட்டு கையெழுத்து கிரந்தசாலையில் பத்திரமாகவைத்துப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். அதை இப்போதும்போய் வாங்கிப் படிக்க விருப்பமுடையவர்களுக்கு கொடுத்து வருகிறார்கள்.

அந்தப்புத்தகத்தினால் இந்த விஜயராகவலு நாயடுகாரு மஹா வைஷ்ணவ பக்தர் கிரோமணி என்றும், தம் குடிகளுடைய கேஷமத்தைக் கருதி பிரதி தினமும் 12000 பிராம்மண சாதுக்களுக்கு பீரீதி போஜனமிட்டபிறகு, தாமும் தம் அரண்மனையாரும் உண்டு வருவது வழக்கமானபடியால்; ஒருகாலத்தில் தஞ்சையிலும் அதன் சுற்றுப்பக்கங்களிலும் ஓய்வற்றஜடி மழைப்பொழிந்து வீசிகளெல்லாம் ஆறுகளாகி, பிரவாக மெடுத்ததோடுகையில், பிராம்மண போஜனத்துக்காக அடுப்பிற்கு விறகு அகப்படாமற் தவித்து அந்த கஷ்டத்தை விஜயராகவலு நாயடுவாரிடம்விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் தமது அரண்மனையின் ஒருபாகத்திலிருந்த மாடிமேடைகளை இடிப்பித்து; அதிலுள்ள தூலம், விட்டம், சட்டம், துலாககட்டை, கம்பம், நிலவு கதவு, ஜன்னல் ஸ்தம்பங்களை எல்லாம் இடித்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து எரித்துவிட உத்தரவு செய்ததாகவும்; அந்த உத்தரவின்படி சமயஸ்காரர்கள் 3-நாள்கள் செய்து; வீட்டில் வீட்டொடு கட்டப்பட்டிருந்த மரச் சாமான்களை எல்லாம் பிடுங்கி எரித்துவிட்டு, பின்னும் விறகில்லையென்று சொல்ல, நாயடவர்கள் அரண்மனையிலிருக்கும் பட்டுபட்டாவளி, பீதாம்பரம், காசிதுப்பட்டா சால்வை முதலான விலை உயர்ந்த ஆடைகளை எல்லாம் கிழித்து எண்ணெயில் துவைத்து அடுப்பெரித்து அந்தணர் போஜனத்துக்கு ஹாணிவராதபடி செய்வித்ததாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது மேலும்;—

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் மூக்கிலிருந்த ஒரு விஷயுயர்ந்த இரத்தின மூக்குத்தி காணாமற்போய்விட்டதாகவும், அதை அந்த அம்மன்கேயில் ஸ்தானிக பிராமணர் திருடியதாக ஸ்தலத்தார் எண்ணி அந்த ஸ்தானிகளை அடித்து வதைக்க, அந்த ஸ்தானிகள் அந்த வதை யைச் சிக்கமுடியாமல், இந்த தஞ்சை விஜயராகவலு நாயடவர்களிடம் வந்து

முறையிட; நாயடவர்கள் கேட்டுபரிதவித்து இது விவகாரமாக மனோராசியம் செய்துகொண்டிருக்க, தமது அரண்மனையில் இருந்த ஒரு பிராமண ஸ்திரீக்கு ஸ்ரீரங்க நாச்சியார் ஆவேசம் வந்து சொன்னதாவது “ ஸ்ரீ விஜயநகரவது நாயடு காரு மஹா பத்த சிரேஷ்டரானபடியினால், அவருடைய கட்டணியின்படி பிரதிதினமும் 12000 பிராம்மணருக்கு பேஜனமிடாமல் தாம் காப்பிடுகதிஸ்ஸென விரதம் பூண்டிருக்க; மழையினால் விறகுகள் அகப்படாமல், அரண்மனையின் ஆடைகளை எல்லாம் எடுத்து எண்ணெயிற் றுணைத்து அடுப்பெற்றிய போது, உண்டான புகையைச் சகிக்கமுடியாமல் அநேக பரிசாரகர்கள் ஒழிப்போய் விட்டார்கள். இனி 12000 பிரம்மணருக்கு காலசிரமத்திற் பேஜனமிடாவிட்டால், விஜயநகரவது நாயடவர்களுடைய வீரவிரதம் கெட்டுப்போய் விடுமென்று, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே பரிதவித்து, ஒரு ஏழை பிராம்மண பரிசாரிக ஸ்திரீயைப் போல் வேஷம்தரித்து வந்த சமயம்செய்ய; அச்சமயம்விட்டு புகை அதிகமாக எழும்பி, அந்த பரிசாரக பிராம்மண ஸ்திரீயின் முகத்திலும், மூத்திலும் தாக்கி வருத்தியதனால்; அந்தம்மை கொண்டு அங்கிருந்தக் கழனித் தொட்டியில் மூக்கை சேர்க்கிப்போது, அந்த மூக்குத்தி அக்கழனித்தொட்டியில் விழுந்திருக்கிறதென்றும்; ஆகவே, கோயில் அர்ச்சகரை அடித்து வதைப்பது பாவமென்றும், அவர்களை வதைக்கக்கூடாதென்றும் வாக்குச்சொல்ல, அவ்வாக்கின்படி அக்கழனிப்பாதத்திரத்தைத் தேடிப்பார்க்க, அப்பாததிரத்தில் அவ்வா பரணம் இருக்கக்கண்டு, நாயடவர்களுக்கு அதிக ஆரத்தமுண்டாகி, அம்மண்டனது அரண்மனைக்கு வந்த மகத்தவத்தைப்பற்றி மேன்மேலும் கொண்டாடி அதை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, ஆரத்த பாஷபம் சொரித்தும், அதைப்போல எட்டுமூக்குத்திகளைச் செய்வித்தும்; 24,000 பூவராகனால் ஒரு பொன் பிரதிமை நாச்சியாரைச் செய்வித்தும், அதன் முக்கில் அந்த மூக்குத்தி ஆபுரணத்தைத் தரிப்பித்தும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும், இராஜ மரியாதைகளுடனும் அனுப்பிவிட்டு, அன்றுமுதல் ஸ்ரீரங்கநாதரும், நாச்சியாரும் தம்மிடம் கொண்டிருக்கும் காரணியத்தைக்கருதி “ இனி பிரதிதினமும் காவிரியில் ஸ்நானம்கெய்து ஸ்ரீரங்கநாதரையும், நாச்சியாலரையும் தரிசிக்காமல் உண்ணேம், என்ற வீர விரதத்தைக் கைக்கொண்டு, சுமார் முப்பது மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு பிரதிதினமும்போய்வர பல்லக்குதாக்கும் போயர்களை நியமித்து அப்படியே போய்வந்தாராம். இந்த விஜயநகரவது நாயடுகாருடைய சமூகத்தில் சோமசுந்தர சுவாமிகள் என்ற ஒரு தபோநிதியும், மஹாமதியுக்கியான மந்திரியும், இரங்கப்ப நாயடு என்ற தனக்கத்தரும் அக்கிராஜா என்ற குகிரைவீரரும் வீரபானு மற்றும் புத்தியாண்களான பிரதானி, இராயசம், கொத்தவால் முதலான அதிகாரிகளிருந்து இராஜாங்கத்தைக் கிரமமாக நடத்திவந்தார்கள்.

இவர் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த ஸ்ம்மாந்த ஸ்ரீமணவல பிராமணர் களைத் தருவித்து காவிரிக் கி யோரமாக இருக்கும் கிராமங்களில் குடியேற்றி கல்வியையும் ஞானத்தையும் விருத்தியாக்கி வந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட புத்திமான்களால் குழந்திருந்த விஜயராகவலு நாயடு தஞ்சாவூர், பெரியகோட்டை, அரந்தாங்கிக்கோட்டை, பட்டுக்கோட்டை, இசுரம நாதபுரம் ஜமீனில் உள்ள திருப்பத்தூர்கோட்டை, வள்ளமகோட்டை, திருக்கட்டிப் பள்ளிக்கோட்டை, செங்கோட்டை, பண்டை நல்லூர், தீவிக்கோட்டை முதலான கங்கோட்டைகளையும்; மாயவரம், காவேரிநதி தீரத்திலிருக்கும், புஷ்பமண்டபம், மத்தியார்ஜனத்தில் புஷ்பமண்டபம்செப்பிட்டிம், மன்னாருகுடியில் இராஜகோபால சுவாமி கோயில், ஹரிதிராநதி என்ற பெரிய தெப்பக்குளம் பின்னும் அந்த ஜில்லாவிலிருக்கும் அநேக விஷ்ணு கோயில்களைக்கட்டி வைத்தும்; குழகனிடம் ஆரில் ஒரு கடமை வாங்கிக்கொண்டும், தருமரஜிய பரிபாலனம் செய்துவருகதைக் கண்டு ஐரோப்பிய நாட்டாராயி போர்த்துகேசியர் தஞ்சையில் முதல் முதல் கால்வைத்தார்கள். பிறகு 1620-ஆம் வருஷம் முதல் 1845-ஆம் வருஷம் வரையில் தரங்கம்பாடிக்கு டேனீஸ் சக்கரர்களும். 1636-ஆம் வருஷம் பிரஞ்சுக்காரர்களும் காரைக்காலுக்கு கந்ததாக இப்போது ஆபிரிகா நெட்டாவிலிருக்கும் ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ பிணாசை, சோ-விருத்தாசலம்பின்னை மவர்கள் அபிபிராயப்படுகிறார்கள்.

இப்படி மிக்கமேன்மைபெற்று வாழ்ந்துவருங்கால் விஜயராகவலு நாயடு காலுக்கு வயது எண்பதாடி, முதிர் முதிர் வியாகூலங்களும், கஷ்டங்களுமுண்டாகி விசுணப்பட்டிதக்கவேண்டிச் சம்பவித்தது.

அதற்குக் காரணம்; அவர் பின்னாலும் துர்மந்திரர்களுடைய துர்போதனைகளுமேயாம். அதாவது: அவரது மூத்தகுமாரனாகிய மன்னாறுசாமி நாயடும், தனார்த்தன் இரங்கப்ப நாயடு குமாரன் வீரபாணு என்னும் அரங்கநாதனும், விப்பின் வெங்கண்ணனும், பாலிய சிநேகிதர்களாக விருந்து வேடிக்கை விளேதமாகக் காலம் கழித்து வருங்காலத்தில், மன்னாறுசாமி நாயடு தமது சிநேகிதன் ஒருவனுக்கு எழுதிய கந்தாங்கக் கடிதத்தையும், இராஜமுத்திர மோதிரத்தையும், திருச்சியிலிருந்து குமாரசாமி என்று பொய்வேடம் பூண்டுவந்த அளகிரியன்வன், தஞ்சை சபஸ்தான மந்திரியாகிய கோவிந்த தீக்ஷதருடைய குமாரர்தையும், இராகவேந்திர தீக்ஷதருடைய மனைவியுமாகிய கல்நாடினிக்குக் கொடுத்து, அவள் இராஜ உத்தியாசவனத்தில் ஏகாந்தமான இராஜ கிரஹத்திலிருக்கும்போது போய் பிடித்தும், இழுத்தும் முத்தமிட்டிடும முத்திரை மோதிரமிட்டிடும அவமானப் படுத்தியதால்; அவள் அந்தச் சங்கதியைப்பற்றி தனது தந்தையிடம் முறையிட; அவர் அரசனாகிய விஜயராகவலு நாயடுகாலுக்கு அறிவிக்க; அவர் அவ்வித அக்கிரமம் செய்தவர் இஃதுவென்று சரியாக விசாரித்து அறிபரம்பல், தன் மகன்தான் செய்திருப்பானென்று பிடித்தக் கொண்டு வரச்சொல்லி சிறையில் போட்டு விட்டதாக தஞ்சை நாயக்கர் ஸமஸ்தாந் சரித்திரத்தைப்பற்றி நாகை நீலலோசனிப் பத்திரிகையில் ஸ்ரீமான் T. இராஜம் ஐய்யங்காரவர்கள் B. A. எழுதிய சரித்திரத்தால் ஸபஷ்டமாகிறது. ஆனால் இது விஷயத்தில் பாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ கரவண முத்துப் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய “மோஹனம்” சரித்திரத்தில் வேறுவிதமாகச் சொல்லப் பெற்றிருக்

கிறது. அதாவது தஞ்சை தளகர்த்தராகிய “இரங்கப்ப நாயடு” தமது குமாரன் வீரபாணு என்னும் அரங்கநாதன் விஜயராகவனு நாயடு குமாரத்தி மோஹனங் கி என்னும் “மங்கம்மாளை” விவாகம் செய்வித்துக்கொண்டால், இராஜபரிபால னம் தன் குமாரனுக்கு கிட்டிமென்மெண்ணி, கோவிந்தாசாரியாருக்கு பரிதா னம் கொடுத்தும், அந்த ஆசாரியருடைய குமாரத்தி விஷயத்தில் மன்னாறு செய்த குற்றங்களைப்பற்றித் தூண்டியும், அந்த ஆசாரியைக் கொண்டு விஜய ராகவனு நாயடுகாரிடம் மன்னாறு நாயடுவின்மேல் புல சாடிகளைச் சொல்வியு ம், முக்கியமாக விஜயராகவனு நாயடுவைக் கொல்லப் பிரயத்தனப் படுவதாகச் சொல்ல, மன்னாறுசாயி நாயடை இராஜ கலகக்காரனாகி சிறையில் வைக்கும் படியாகச் செய்து விட்டதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். இது விஷயத்தில் தக்க சாசன மகப்பாடாமையால் உண்மை இன்னதென்று அறிபக்கூடவில்லை. அன்றி யும் இந்த விஜயராகவனு நாயடுகாரு காலத்தில் கோவிந்த தீக்ஷதரே மந்திரி யாக இருந்ததற்குத் தகுந்த சாசனங்களகப்படவில்லை என்று முன்னமே சொல் வி இருப்பதால்; இந்தக்கதையை உண்மையான தென்று நம்பக்கூடவில்லை; ஆயினும், மஹாவீரதீரான மன்னாறை மந்திரிகளுடைய துர்ப்பேர்தனையினால் இராஜகைதியாகச் சிறையில் வைக்கச் சம்பவித்ததனால்; விஜயராகவனு நாயடு காருக்கு உண்டான வியாடலம் கொஞ்ச நஞ்ச மல்ல.

இப்படி புத்திரனால் வியாடல முண்டான தோடுகூட; தம் புத்திரியின லும் பிரபல வியாடல முண்டாகச் சம்பவித்தது. அதாவது-தமது அதிருபலா வணியமும், இயற்றை அறிவும் பெற்ற மதிவிலாசனி என்னும் மங்கம்மாளை, தமது தளகர்த்தரான இரங்கப்ப நாயடு குமாரன் அரங்கநாதனுக்கு விவாகம் செய்வித்துத் தமது அரண்மனையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணமிட்டிருக்க; அதற்கு விரோதமாக மதுரைப் பூபதியும், திரிசிராப்பள்ளி பி லிருந்த கோக்கநாத நாயடும் அந்த மங்கம்மாளையே விவாகம் செய்வே னென்று பிடிவாடம் செய்ததேயாம்—

மதுரைக் கிபுதியாகிய சொக்கநாத நாயடுவின் தந்தை இறந்ததும், அந்த ஸமஸ்தானத்தின் குலகுருவாகிய பகீத பெரியசுவாமி களும், பேஷ்கர் சின்ன தம்பி முதலியாரவர்களும், மந்திரியும் தளாதிபதியார் பெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயடும் கூடி சொக்கநாதருடைய தாயாராகிய மங்கனவிலாசனியிடம் போய் சொக்கநாதருக்குத் தக்க பெண்ணைத் தேடி விவாகம் செய்வித்து பட்டங் கட்டாவிடில் ஸமஸ்தானம் கெட்டுப்போகுமென்று சொல்ல; அந்த அம்மைபுத் தனது சகோதிரர் நாகபூஷ்ணருடைய குமாரத்தி விலோசனியை விவாகம் செய்வதது சிங்காசன மேற்றுக்கொண்டு உத்தரவு கொடுத்தார். இது சங்கதி யை அருகிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த சொக்கநாதர், திகெக்கிட்டெழுந்த ‘தஞ்சை விஜயராகவனு நாயடு குமாரத்தி மங்கம்மாளை மணந்த செய்வித் தால் மாத்திரம் செய்துக்கொள்வதேயன்றி; மற்றப் பெண்ணைச் செய்துக் கொள்ளமாட்டேன்,’ என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட; மூதாதாம மந்திரிகளும், இது விஷயத்தைப் பற்றிச் சில நாட்கள் வரையில் பேசாமல்

ஆறவீட்டு பிசுந்தாயிக்கு; அந்தச் சொக்கநாதர் முன் சொன்ன வந்ததையை மாற்றமாட்டேன் என்று சாதிக்க; பிறகு விதியின்றி அந்தத் தஞ்சை மங்கம் மாலை விவாகம் செய்ய தீர்மானித்து; தளகத்தர் வெங்கட கிருஷ்ணமறையர் காரையும், இராஜ புரோஹிதர் பண்டித பிராமணர்களையும், தக்க ஆடை ஆபரண பண்டிதபலாதி பஹுமானங்களைக் கொடுத்து தஞ்சைக்குப் பெண்விஷயமாகத் தூதாகப் போய்வர அனுப்பினார்கள். ஆவரும் அப்படியே விஜயராகவலு நாயகம் அவருடைய மந்திரிகளும் கொலுவீருக்குத் தஞ்சைத் தூதலுந்த காரியத்தைச் சொல்லியனுப்ப; விஜயராகவர் மிக்க கோபம் கொண்டு, தன்குடும்பத்தில் சொக்கநாதர் பெண்ணைக் கேட்டத் துணியலாமா வென்று திட்டியும், தூதலுந்தவெங்கடகிருஷ்ணம் நாயகுவையும், மந்திரி முதலான சபையார் முன் அவமானமாகப்பெயும், அவர் கொண்டுவந்த ஆடை ஆபரணவரிசைகளை வாங்கிக்கொள்ளாமல் வாய்சாக அனுப்பிவிட்டார்.

அந்த விஜயராகவலு நாயகொரு அப்படி தூதலுந்தவரையும், சொக்கநாதரையும் இராஜ சபையில் அவமானமாகப்பெயி பெண்கொடேனென்று சொன்னதற்குப் பல காரணங்கள் சொல்லுகிறார்கள், அவைகளில்-முதலாவது சொக்கநாதருடைய பாட்டனார் திருமலைநாயகி காருக்கு இந்தத் தஞ்சாவூர் சமஸ்தானப் பெண்ணைய அச்சுதரதிநாதம்மகாரைப் பட்டஸ்திரியாக முன் விவாகம் செய்வித்து கொடுத்ததில், ஒரு நாள் திருமலை நாயகொரு தாம் மதுரையில் கட்டிவைத்த சிற்பலங்காரங்களைக் காட்டி எப்படி இருக்கின்றன வென்றுக் கேட்ட, அந்தத் தஞ்சை அச்சுதரதிநாதம்மாள் தன் தகப்பனார் வீட்டு சாக்கடை வேலைக்குச் சமணமானதனை வேடிக்கைக்குச் சொல்ல; அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட திருமலை நாயகொரு கோபவெகல்கொண்டு கையிலிருந்த கட்டாரியால் ஒரொருத்தாகக் குத்திக் கொன்று விட்டபடியால்; இப்படி முரட்டுத்தனமுள்ள மதுரை ஸமஸ்தானத்தார் வீட்டுக்கு இனி தஞ்சை ஸமஸ்தானப் பெண்ணைத் தருகதில்லையென்று பிரதிக்கினை செய்துக்கொண்டதனால், அந்தப் பிரதிக்கினைபை அனுசரித்துச் சொக்கநாதருடைய தூதலனை அவமானப் படுத்தியதாக சிலர் கருத்து- 2-வது- விஜயராகவலு நாயகி குமாரன் மன்றாறு தனது பிதாவின் பிராணனைப் போக்கி, பட்டம் கட்டிக் கொள்வதாக சில துஷ்டர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அந்த மன்றாறுசாயி நாயகை சின்னக்கோட்டையிற் சிறையில் வைத்துவிட்டதால்; இனி விஜயராகவலுக்குப் பிறகு தஞ்சைப்பட்டத்துக்குத் தகுந்த வயதுடைய ஆண்கத்தி இல்லாமல் விஜயராகவலு நாயகி மைத்துனர் இரங்கப்ப நாயகி குமாரன் ஈரங்கநாத நாயகிக்கு தனது குமாரத்தியை விவாகம் செய்வித்தும், பிறகு தமது ஸமஸ்தானத்தையே பூரிதனமாகக் கொடுக்க தீர்மானித்திருந்தபடியால், சொக்கநாதர் தூதனை இப்படி அவமானம் செய்தனுப்பியதாகச் சிலர் கருத்து.

3-வது கோவிர்த ஆசாரியருடைய குமாரத்தியைக் கொடுக்கத் தீர்மானித்த மன்றாறுசாயி நாயகைத் தஞ்சையின் பட்டத்துக்கு வராமல் தடுத்து சிறையில் போட்டுக் கொன்று பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணப்பட்டிருந்த கோவிர்த

நீங்குதருக்கு இரங்கப்ப நாயகி லஞ்சங்கள் கொடுத்து துதித்து, தஞ்சை சமஸ்தானத்துப் பெண்ணை, தன் மகனுக்கே வாய்க்கும்படி கொடுக்க கேட்டுக் கொண்டமையால்; அந்தக் கோலித்த நிகழ்தர், அடிக்கடி அரசன்மனைக்குள் போய்; அரசிக்கும், அரசனுக்கும் அரசங்கநாத நாயகிவைப்பற்றிப் போற்றியும்; சொக்கநாதன், முரடன் குடும்பத்தைச்சார்ந்த மூடன் என்றும்; அவனும் அவன் தாயார் முதலானவர்களும் சைவ மதாபிமானிக ளாகையால்; அப்படிப்பட்ட வீட்டிற்கு வைணவமதாபிமானமுள்ள வீட்டின் பெண்ணைக் கொடுத்தால், மஹாபாவமென்று சொல்லியும், விஜயராகவனு நாயகியின் மனைத மாற்றிய தால்; அவர் சொக்கநாதருடைய தூதுவனை இப்படி அலங்குயமாகப் பேசி அவ மாணப்படுத்தி யனுப்பியதாக சிலர் கருத்து. பின்னும் சிலர் பற்பலவிதமாக மனோராச்சியம் செய்து சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம்; விஜயராகவனு நாயகிகாருக்கு அப்போது வயது 82-ம், அத்தோடு வைணவத்தில் புக்தி அதிகமாகி, சதா ஸ்ரீரங்கநாதர் தியானத்திலும், பூஜையிலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு காலத்தைய கழித்துக் கொண்டும், இராஜாங்க காரியங்களை எல்லாம் அவர் மைத்துனர் இரங்கப்பநாயகி வசத்திலும், அவர் குமாரன் அரசங்கநாதிடத்திலும், மந்திரி மார்களிடத்திலும் விட்டு விட்டும்; அந்த துர்மந்திரிகள் சொல்லும்வார்த்தைகளை யெல்லாம் தேவவாக்காகக் கொண்டும், அவர்களிடமிடமிக்கொண்டும், சதா ஸ்ரீரங்கா! ஸ்ரீரங்கா! என்று பாடிக்கொண்டும் பரவசமாக நின்றதேயாம்.

இப்படி தஞ்சாவூர் ஸமஸ்தானகாரியங்கள் சீர்கெட்டிருக்கும் தகையில், தூதாக வந்துபோன வெங்கடிகுருஷணப்ப நாயகி, தாம் தஞ்சைக்குத்தூதாக வந்த விடத்தில் உண்டான அவமானத்தையும், அசங்கதத்தையும், தமது அரசர் சொக்கநாதிடமும், பேஷ்கார் சின்னத்தப்பி முதலிபாரிடமும் மற்றுமுள்ள இராஜமகிஷி முதலானவர்களிடமும் போய்ச்சொல்ல; அவர்கள் திடுக்கிட்டு விசனப்பட்டு, அத்தோ! “தஞ்சை விஜயராகவர் தம்பெண்ணைக்கொடாவிட்டால் பாதகமில்லை, நமது சமஸ்தானத்தையும், சமஸ்தான தூதவனையும், தமது இராஜசபையில் இவ்வளவு அவமானமாகப்பேசி யனுப்பியது இராஜதருமமல்லவென்றும்; அக்குற்றத்திற்குத் தகுந்த மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்ளாவிட்டால், அவரோடு சண்டை செய்யப்படுமென்றும், சமாசாரமனுப்பினார்கள்.

இந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்ட விஜயராகவனு நாயகி க்ஷித்த, தமது மந்திரி பிரதானிகளை நோக்கி “பார்த்தீர்களா? இந்த சொக்கனுடைய குரும்பு; இந்தப் பயலை நான் மன்னிப்பு கேட்கிறதா? இவனுடைய ராஜியத்தைப் பிடுங்கி, பாழ்த்துப்போகச் செய்து விடுகிறேன் பார்! சொக்கனை சண்டைக்கே வரச் சொல்,” என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டார்.

இது சங்கதியைக் கேட்டு வந்து திரிசியில் சொக்கநாதர் சமூகத்தில் தூதுக்காரர்கள் பயபத்தியுடன் சொல்ல; சொக்கநாதரும், அவர் ஸமஸ்தானத்தாரும் அகிஷிணப்பட்டும், விஜயராகவ நாயகிகாருடைய மூத்தவயதையும், பக்தி

தரும குணங்களைக் கருதியும், பூர்வசம்பந்தத்தைக் கருதியும் அவரோடு எப்படி சண்டைச் செய்யக்கொண்டு இருநேரம் யோசித்தும்) கண்டியாக, அவர் மதுரைச் சொக்கநாத. மைந்தனானதிபதியையும், அவருக்கு பிரதிநிதியாகத் தூது போன தளவாய் வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயகோரையும், இராஜசபையில் பவிரங்கமாகச் செய்தனுப்பிய அவமானத்தை நீக்கிக்கொள்ள விதியின்றி சண்டை செய்ய தீர்மானித்தார்கள்-தீர்மானித்தாலுமென்ன? விஜயராகவநாயகோரு மறுபுத்தி சிரேஷ்டராகவும், மந்திர தந்திர சதுரங்கச் சேனைகளில் நெத்தவ ரானபடியாலும், அவரை உய்த்தத்தில் வெல்வது சாதாரணமல்லவென்று அறிந்து, உடனே 10000 சாம்பற் பூசினிக்காய்களைத் தருவித்து, அவைகளைத் துண்டு துண்டுகளாக வெட்டியும், அவற்றின் ஜஸத்தில் சொக்கநாதர் எட்டு நாட்கள் சின்று, மந்திர ஜபம் செய்துவிட்டும் (பிறகு 1670-ஆம் ஆண்டும்) வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயகி, பேஷ்கார் சின்ன தம்பி முதலியார்வசம் 10000 சேனை வைக கொடுத்தனுப்பித் தானும் பின் படையோடு ருதிராவீரனாகப் போக; சின்னதம்பி முதலியாரும், வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயகியும் வேகமாய்ச்சேனையை நடத்திக்கொண்டுபோய், முதலில் வல்லம் கோட்டையைத் தாக்கிச் சண்டை செய்ய, அப்போது அதை காவல் காத்தது கொண்டிருந்த தஞ்சாவூரார் சேனை எதிர்த்தும் முடியாமையால், அந்த வல்லம் கோட்டை திரிரொப்பள்ளியார் வசமாகிவிட்டே; திரிரொப்பள்ளியார் தைரியங்கொண்டு தஞ்சைக்கருகில் பத்தேரிகளை நியமித்தும், கோட்டையை நாடி பத்துப் பிரங்கிக் குண்டுகளைச் சுட்டு சொக்கநாதர் சண்டைக்கு வந்திருக்கிற சங்கதியைத் தெரிவித்தார்கள். தெரிவித்தாலுமென்ன? விஜயராகவன நாயகோரு அப்போது விஷ்ணு பூஜையில் உட்கார்ந்துகொண்டும், கண்களை மூடிக்கொண்டும், ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா! என்று ஸ்தோத்திரமும், ஜபமும் செய்துக்கொண்டிருக்க; வேவுகாரர்கள் போய் “கவாமி! சொக்கநாதருடைய சேனை நமது வல்லம் கோட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு, இப்போது தஞ்சைக்கோட்டையைப் பிடித்துக் கொள்ள உள்ளே வந்துவிட்டார்கள்” என்று சொல்ல, நாயகோரு வெருநேரம் பேசாம விருத்தி, பிறகு கண்களைத் திறந்துப் பார்த்து; வேவுகாரர்களை நோக்கி கர்ஜித்து, “நமது பூஜைபூரணமாக முடிக்கிறவரையில” நம்மிடம் யாவரும் வரவும்பேசவும் கூடாதென்று, அத்தடி சொல்லிவிட்டு; மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா! வென்று சொல்லிக்கொண்டு வெருநேரம் பூஜையிலேயே இருந்த விட்டார்-

இது கிற்- இந்த விஜயராகவன நாயகோருடைய வயதையும், பத்திவிசை சாதனையும், தரும சிந்தைகளையும், பூர்வபந்த சம்பந்தத்தையும் சொக்கநாதர் சித்தித்து, இவருடன் சண்டைசெய்ய விருப்பங்கொள்ளாமல், இனிமேலாகிலும் சமாதானத்துக்கு வரக்கூடுமோ என்று தூதுவர்களை கேட்டுவரும்படி சொல்லி அனுப்பினார்-

அப்போது தான் பூஜையைப் பூரணமாக முடித்து, கண்களைத் திறந்துப் பார்த்து; தூதுக் காரர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித்து, “கடித்

ரிய சிங்கம் சமர்க்குத்திலும் சமாதானத்தை நாடினோ” என்று கூறித்து, தமது தளையுய் இரங்கப்பநாயடு, வீரபாலு, வக்கிராஜா, கொத்தவந்தைய நால்வரை அழைத்து, உடனே ஆயுதபாளிகளாகி சண்டைக்குப்புறப்படுங்கள் என்று கட்டளையிட்டு, அந்நால்வரும் காலதேசவர்த்தமானன்களை அனுசரித்து, மஹாவிதவசிகாமணியும், வீரதி வீரகுமாரியு அரசர் குமாரர் ஸ்ரீ மன்னாறுசாமி நாயடுகாரை இப்போதாவது சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்ததால், நலமென்று ஸ்ரீ விஜயராகவ நாயடுகாரை வணங்கிவெண்ட, அவரும் காலவிதவியாசத்தைக் கருதி விடுதலை உத்திரவு கொடுத்து, அந்நால்வரை அனுப்பி மன்னாறுசாமி நாயடை அழைத்தவரும்படி கட்டளையிட்டு, அவர்களும் அப்படியே போய் மன்னாறுசாமி நாயடை விடுதலைசெய்தித்து அழைத்து வந்து, அரசர் சமுகம்விட; அம்மன்னாறுசாமி நாயடும் தமது தந்தையின் பத்தங்களில் வீழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து, கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வணங்கி நிற்க: விஜயராகவ நாயடு தமது அருமைக்குமாரராகிய மன்னாறுசாமி நாயடுகாரை ஏறிட்டுப் பார்த்து-

“அடேமன்னாறு! மதுரைத் திரிசிப்புரத்தரசனான சொக்கன் நம்மவீட்டின் பெண்ணை விவாஹம்செய்துத் தரவேண்டி தூதனுப்பினான்! அந்த மூர்க்கன் குடும்பத்திற்கு, நமது குடும்பப் பெண்ணை கொடுக்கமாட்டோமென்றும் அத்தூதுவனையும், சொக்கனையும், சபையிற்றிட்டி அவமானப்படுத்தி அனுப்பியதற்கு, அச்சொக்கன் தனது அவமானத்தைநீக்கிக் கொள்ளக்கருதி, இதோசண்டைக்கு தண்டெளதிகளை அனுப்பி இருக்கிறான்-இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் நாம், சொக்கனுக்கு பயந்து, நமது அருமைப் பெண்ணை விவாஹம் செய்துக் கொடுத்து, சமாதானம் செய்வித்துக்கொள்வது தகுதியா? அல்லது நமது கைநிரியதருமத்திற்கு தக்கபடிக்கும், நமது பெரியோருடைய அந்தஸ்துக்கு தக்கபடிக்கும், கேவலமானவர்களுக்கு பயப்படாமல் சண்டை செய்து ஐயித்து நமது குடும்பத்தின் அந்தஸ்தையும், பிரதிக்கினையையும் பாதுகாப்பது தகுதியா! உடனே சொல்” என்று வினவ-

அப்போது மன்னாறுசாமிநாயடு சொன்ன

பத்தியம் (காகியம்) இது

சு|| மனிக்ஷண்டசுபரவிவலிநி, ப்ரிஸுமூ ப்ரெஸுமிஸுபரவி தேசுமே||
மனிக்ஷண்டப்ரிஸுமூப்ரிஸுமே | ருவிவலிநி விவலிநி
என்று சொன்னார்- அதாவது-

சமூத்திரத்தின் அடியில் இருக்கும் இரத்தினமணிகளின்மேல், ரூபையுக் கூழங்களைப்போட்டு மூடினும், அந்தரத்தினமணிகள் மங்கலையுமல்ல, பிரகாசித்து, அக்குப்பைக்கூழங்கையும் பிரகாசிக்கும்படி செய்யும்-

அநாவது “கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே என்று சொல்ல; விஜயராகவது நாயகோருகேட்டு;” அந்தோ! இப்படிப்பட்ட கல்விமானும், வீரதீரனுமான மன்னுறை துர்மந்திரிகளுடைய வர்த்தைகளைக்கேட்டு சிறையில் வைத்தோமே என்று சிரிதுநேரம் விசனப்பட்டு, பிறகு மன்னுறைத்தாவி உச்சி முகத்து முத்தமிட்டுப்பார்த்து

“அடே மன்னாறு! உன் வீரதீரத்திற்கு நாம் மெச்சினோம்-ஆனால் இந்தச் “சன்னையோ பிரமாதமாக முடியும்போலிருக்கிறது-ஒருவேளை இந்த உயுத் “தத்தில் நாம் வீரசொர்க்கத்தை அடைந்தப்பிறகு, சொக்கன் வந்து நம்மப் “பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டுபோய் விவாகம் செய்துக்கொள்ளக்கூடும்! அந்த “அவமானத்திற்கு இடமில்லாதிருக்கும்படி, அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் நம்ம அரி “வையர் எல்லாரும் நமக்கு முன்னமே வீரசொர்க்கத்தை அடைவதற்கு உருவி “யகத்திகளோடுதயராக இருக்கச்சொல்! அந்த அரிவையர் அந்தப்புரத்தை அ “ரைகொடியில் பஸ்பமாகும்படி நான்கு மூலைகளிலும் வெழுமருந்துகளை நிறப்பி “யப்பாணைகளைப் புதைப்பித்து, நமது குறிப்பை அறிந்த உடனே நெருப்பிட்டு “வெடித்து விழும்படி உத்திரவுசெய்துவா”, என்று அனுப்ப-மன்னாறு நாயகம் அந்தப் புரத்துக்குப் போய் தமது தாய், தங்கை, தாரம் முதலானவர்களைக் கண்டுத் தழுவி, தமக்குச் சம்பவித்த காலவித்தியாசத்தைச் சொல்லி விசனப் பட்டும், பிறகு தந்தையவர்கள் அனுப்பிய ஆகினையைச் சொல்ல, அந்த ராஜ மலிவுகளும், உடனே சுத்த அநாணம் செய்து, மஞ்சள் குங்குமம் புஷ்பங்களை அணிந்தும், மஞ்சள் பட்டுப் புடவைகளைக் கட்டிக்கொண்டும், கத்திகட்டாரிகளை கைகளிலேந்திக்கொண்டும், இராஜ உத்திரவிற்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, வெடிக்காரர் வெடி மருந்துகளைப் பாணைகளில் நிறைத்து, அந்தப்புரத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் புதைத்து; தீவர்த்தியை, கையிலேந்தி வேந்தர் உத்திரவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்-அந்தப் பெண்மணிகள் வெந்து இறந்த இடத்தை இப்போதும் இராக்காலங்களில் அணுக அஞ்சுகிறார்கள் -

இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் விஜயராகவது நாயகோரு இனி ஸ்ரீரங்கத் துக்குப் போய் ஸ்ரீரங்க நாதரை நேரில் தரிசிப்பதற்கு வழியில்லாததைக்கண்டு, தமது அரண்மனையின் மாடியின்மேல் மர உப்பிரிகைப்போட்டு, அதன்மே லேறி ஸ்ரீரங்கக்கேத்திரத்தின் கோபுரங்களை தரிசித்து வணங்கி இறங்கிவந்தும், இராஜவீரவெலும் தரித்தும், வயதின் கோலத்தினால் தொங்கிக் கொண்டிருக்க கண் இரப்பைணிகத் தங்கக் கம்பிகளினூற்றாக்கிக் கட்டிக்கொண்டும், இராஜ ஆடை ஆபரணம் தட்டி சல்லடம் கட்டிக்கொண்டும், இடது கையிற் கட்டாரி யையும், கேட்டியத்தையும், வலதுகையிற் இராஜ பட்டாகத்தியையும் பிடித் துக் கொண்டும், ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா என்று உப்பிட்டு கற்றித்து சண்டைக்குப் பிறப்பிட, கூடவீருந்த மன்னாறுசாயி நாயகம், தக்க தட்டி சல்ல டம் கட்டிக்கொண்டும், கட்டாரியும், கத்தியை ஏந்திக்கொண்டும் இராஜ குக்கு முன் அணியாகச் சண்டைக்குப்போக-விஜயராகவது நாயகோருபார்த்து-

“அடே மன்னாறு! நீ எண்குறியிலும் அக்கிரமம், வீரபாஹு முதலான
“வீரகாண்டன் பின் அணியில் நில்? ஏனெனில், ஒருவேளை உனக்கு எதிரிக
“ஞடைய கத்தியடிப்பட்டு விழுந்த, வீரசொர்க்கமடைவாயானால்- உன்னைப்
“பார்க்கும் என் கண்களில் (புத்திரசோகத்தினால்) கண்ணீர் ததும்பி, தண்களை
“மூடிக்கொள்ளும்? மூலநீனக்குமுன் இறப்பாயானால், புத்திரசோகத்தினால்
“என்கைகளின் வலிமைக்குள் நிச்சனமடைசெய்ய சக்திபற்றுப் போகட்டும்
“என்று சொல்ல-மன்னாறு நாயடுகட்டு வணங்கி, “தந்தையே! தாங்கள்
“சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்று தெளிந்தவர், அப்படிக்கி நுக்க, இப்படிச் சொல்ல
“லாமோ! தாங்கள் தந்தை, நான் குமாரன், -தாங்கள் அரசர், நான் சேவகன்.
“இப்படிக்கிருக்க, தங்களுடைய உப்பைத் தின்றதற்கு, இப்படிப்பட்ட தருணத்
“தில்லல்லவா நான் தங்களுக்கு முன்னின்று உதவிசெய்ய வேண்டும். இப்படிப்
“பட்ட தருணத்தில் நான் தங்களுக்கு முன்னின்று தங்கள் புகைகளைத்
“தாக்காவிட்டால், நான் இருந்தும் பிரயோஜன மில்லை,” என்று பலகூறு பஞ்சிக்
“கெஞ்சிக் கேட்டு சமாதானப்படுத்தி, ஆயுதபாணியோடு சமர்களைத் தின் முன்
இளஞ் சிங்கம் கர்ஜித்து குதிப்பதைப் போல் குதித்துவர, சொக்கராதருடைய
தளாவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப் நாயடுகாரும் ஆயுதபாணியோடு முன்வந்தார்.

இந்த மன்னாறுசாமி நாயடும், பாலியத்தில் வில்வித்தை, மலையுத்தம்,
சாமலித்தை, பட்டாசத்தி சுழல் வித்தையிற் பயின்றவராகையால், அருக்கு
அவ்வித்தைகளில்ச் சமாளமான சக்தியை உடைய வெங்கட கிருஷ்ணப்
நாயடுகாரோடு வெகுநேரம் நின்று கத்திச் சண்டைகளைச் செய்துவர, முதலில்
மன்னாறு நாயடு பட்டாசத்தியால் வெங்கட கிருஷ்ணப் நாயடுகாருடைய
சிரசைப் பார்த்து அடிக்க, அது அவர் தலைப்பாகையைத் தூக்கி எறிந்து சிறு
காயப்படுத்த, வெங்கட கிருஷ்ண நாயடுகாரு மஹாவீர கோபத்துடன் மன்னாறு
நாயடு தலையைப் பார்த்து அடிக்கத் தலைவேறு, உடல்வேறாக அடிப்பட்டு
விழுந்தன.

இதை அறிந்த விஜயராகவது நாயடுகாரு இனி தப்புவது அபூர்வமென
ஆறிந்து, அந்தப் புரத்துக்குச் சேதியை அனுப்ப, அங்கிருந்த இராஜா-நயிஷி
கள் உடனே ஒருவரை ஒருவர் கத்திகளால் வெட்டிக்கொண்டுச்சாக; அவர்
களில் ஒரு இராணியார் தமது அருமையான நான்கு வையையையுடைய ஆண்
குழந்தையை, அதற்குப் பால் கொடுத்த தாதுயிடம் கொடுத்தும், அச்செவின்
பூஷணக்காக தாமணிந்திருந்த நவரத்தின ஆபரணங்களைக் கொடுத்தும்,
யாருக்கும் தெரியாமற் போய் வளர்த்திக்கொள்ளும்படி யனுப்பிவிட்டும்,
அந்த இராணியும் தம்கத்தியால் வெட்டிக்கொண்டு இறந்தார்- இத்தியாதி
களைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மங்கம்மாளும், மற்றவர்களும் தம் வாள்களால்
வெட்டிக் கொண்டு வீரசொர்க்கமடைய; உடனே வெடிமருந்துக்காரன்
நான்கு மூலகளிலும் புதைத்திருந்த மருத்துப்பானைகளுக்கு தீயை மூட்ட,
அவைகள் ஏககாலத்திற் குபீரென்று பீறிட்டுக் கொண்டு, பல பீரக்கிச் சித்தங்க
ளோடு பயங்கர இடிசுப்தம்போல வெடித்து; அந்தப்புரத்தை அஸ்திவாரத்தோடு

கொண்டி வெழுக்கச்செய்து கிழங்கும் புண்ணெய்யுக்கியது- இதுச் சந்தியை அறித்து விஜயராகவனு நாயகொரு, இனி தாம் உணவெடுப்பதில் பிரயோஜனமில்லையெனத் தெளிந்து, தமது தனவாய்முதலானவர்களுடிகெங்கடிகிருஷ்ணப்ப நாயகிடன்மறா பயங்கரச் சண்டைசெய்ய, அக்கிராஜாவும், வீரபாணமுதலானவர்களும் எதிரிகளால் வெட்டப்பட்டு விழுந்து இறந்தார்கள்.

இனி விஜயராகவனு நாயகொருத் தனியாக நின்று கத்திச் சண்டைசெய்யையில், எதிரியின்சேனைகள் நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து துப்பாக்கிகளுக்குண்டு கிண்போட்டு சுட்டுக்கொண்டு வந்து வளைத்துக் கொள்ளவே, விஜயராகவனுநாயகொருப்பார்த்து, ஒரு துதுவனை எதிரித்தலைவன் வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயகி வீடமனுப்பி, “தூரத்திலும், மறைவிலு மிருந்துத் துபாக்கித்தன்களினால் சூட்டிக் கொல்லது, ஆண்பிள்ளைகள் செய்யும் உயுத்தமல்ல, பேடிக்களான பெண்பிள்ளைகள் செய்யும் உயுத்தம், அரசர்கள் ஆண்சிங்கங்களைப் போல ஒருவரோடு ஒருவர் நேர்நேராக நின்று சண்டைசெய்வதே ஆண்பிள்ளைத்தனம்”, மறாவில்கூணுபத்தனாகிய என்னை திரிசிராப் பன்னியார் துபாக்கி குண்டில் சுட்டுக் கொன்றால் அவர்களுக்கும் அபரகியாதி, எனக்கும் வீரசொர்க்கம் கிட்டாமற் போகக்கூடும்,” என்று சொல்லும்படி கட்டளை இட, அத்தனாதுவனும் அப்படியேப்போய்ச் சொல்ல, அதற்கு வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயகொரு இணங்கி, தமது சேனையில் துப்பாக்கிகளை சுடுபவர்களை கிறத்திலிழிம்படி கட்டளைக்கொடுத்துவிட்டும், கத்திக்கட்டாரிக்காரர்களை மாத்திரம் முன்வந்து கிற்கும்படி திட்டம் செய்துவிட்டும், தாமும் கத்திகட்டாரியுடன் வந்து விஜயராகவனுநாயகொருடன் நேர்நேராக நின்று நெடுநேரம் சண்டைசெய்தார்- விஜயராகவனு நாயகொரு கத்தி கட்டாரிவரிசையில் அதிகவல்லவரானபடியால்; நெடுநேரம் பயங்கரசண்டை செய்தாலும், விருதாப்பியவயதினாலும், புத்திர சோகத்தினாலும், குடும்பசோகத்தினாலும் அதிகநேரம் நின்று சண்டைசெய்ததனால் சற்றத் தளரவே, வாலிபவயதும், மகாவீரதிரமுடைய வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயகி வெருமும்மரமாக தளராமல் சண்டைசெய்ய, அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீரன் சமயம் பார்த்து தனது பட்டா கத்தியை ஒங்கி விஜயராகவனு நாயகொருடைய கழுத்தைப்பார்த்து வெட்டவே ஷரீஷர்! ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா! என்று சொல்லிக்கொண்டு விழுந்து வீரசொர்க்கத்தை அடைந்தார்- இந்தச் சண்டை தஞ்சை வடக்கு கோட்டை வாசலுக்கு அடுத்த இராஜகோபாலசாயி கோவில்வாசலில் நடந்தது.

உடனே வெங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயகொருடைய சேனைகள் கோட்டை மாடியின் மேலேறி திரிசிரபுர ஜயக் கொடியை நாட்டி “சோக்கநாதவிஜயீப்வா! என்று ஜயபேரிகை முதலான வாத்தியங்கள் கொலுத்தார்கள்- இந்த ஜயத்தைப்பற்றி வெங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயகி உடனே சவீஸ்தாரமாக எழுதி இரண்டு குதிரைச் சவாரிக்காரரிடம் கொடுத்த திரிசிரபுரத்திற்கு கனுப்பினார்-

இதற்குத் தஞ்சையில் இப்படி நடந்துக் கொண்டிருக்க, அப்போது ஸ்ரீரங்க நாதத்திரிபுரத்தில் அதன் அரசர்கள், இந்தச் சண்டை எப்படி முடியுமோ

வென்று ஒரு கோயில் கட்டி அதில் அந்த ஸ்ரீரங்க கோயில் பூஜைகளை முடித்துக்கொண்டு தம் தம் விடுதலையுடையவருக்கு உரிய இடங்களில், தஞ்சை விஜயநகரம், நாயக்கரு வழிப்படி தமது இடங்களைக் கட்டி ஸ்ரீரங்கநாதர் சேவைக்கு வந்திருக்கிறபடியால் (அச்சகர்) யாருக்கும் வந்து கோயிலுக்கு வந்த பூஜைகள் செய்யுங்கள் என்று சேவர்கள் போல சொல்வது சொல்லவே, அச்சகர்களும் ஒழிப்போய்ப்பார்க்க, விஜயநகரம் நாயக்காரும் பல்லக்கில் வந்திருக்கக் கண்டு, ஒரு வேளை இரண்டு அரசர்களுக்கும் சமாதானமாகிவிட்டபடியால், மாமூல்படி கோயிலுக்கு வந்தாரோ என்று எண்ணி, கோயிலுக்கு வந்த பூஜைகளைச் செய்து, தீர்த்தம் உட்கொடும் முதலான பிரசாதங்களை சாதித்துக்கொண்டிருக்க, விஜயநகரம் நாயக்காரும் அவருடன் வந்த ஆட்களும் மாயமாக மறைந்துவிட, அச்சகர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, ஸ்ரீ விஜயநகரம் நாயக்கரு மஹாபக்த சீரோஷ்டரான படியினால், ஸ்ரீரங்க நகருக்குள் ஐயமாயி விட்டார் போலும், என்றெண்ணி, இது சங்கதியை திரிசிர புரத்திலிருக்கும் சொக்கநாத நாயக்கரு சமூகத்திலும் சொல்ல, ஆச்சரியப்பட்டுள்ளார். இது நிமிசம் தஞ்சையிலிருந்து தளவாய் வெங்கட சிறுவண்ணப்ப நாயகி எழுதிய ஓலை திரிசிரபுரத்திற் சொக்கநாதர் சமூகத்தில் வந்து சேர், சொக்கநாதரும் அவருடைய மந்திரி முதலான சபையாரும், தாயார் முதலான குடும்பத்தாரும் கேட்டு அதிகவிசனப்பட்டு, கேவலமான ஒரு பெண்ணைப் பற்றியவார்த்தையினாலே தஞ்சாவூர் சமஸ்தானமே போர் சொல்லக்கூடியதிரு மித்திரகளைத் திராவிடகளுடைய போரும்படி சம்பவித்ததைப் பற்றி அதிகமாகச் சிந்தித்தும், இனி நடந்து போன காரியத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில் பிரயோஜனமில்லை என்று எண்ணியும்; தம்மையும் தமது தூதனையும் அவமானப்படுத்திய அரசனை அடியோடு அதம் செய்து விடுவதைப் பற்றிச் சந்தேகித்தும், உடனே தஞ்சையிலிருந்து விஜயநகரம் நாயக்கரு முதலான இராஜ குடும்பத்தாரை இராஜ மரியாதையுடன் எடுப்பித்து தகனம்செய்வித்தும், அவர்களுடைய அந்தஸ்துக்கு தக்கபடி கருமாகி காரியங்களை நடப்பித்தும், இராஜ பொக்கிஷத்தை பந்தோபஸ்து செய்வித்தும், நகரில் தருந்த சேனாவீரரை வைத்துப் பாதுகாத்தும், தமக்குப்பால் கொடுத்து வளர்த்த சவஸ்த்தாய்க்குமாரான வுளகிரிசாமநாயகி காரிடம் சமஸ்தானத்தைக் கொடுத்த வரும்படி வெங்கட சிறுவண்ணப்ப நாயகருக்கு உடனே பதில் ஓலை எழுதி அனுப்பிவிட்டும், சொக்கநாதர் சகல பிருதுகளுடன் காவிரிநதிக்கு வந்து சுத்தஸ்தானம் செய்தும், 120 கோதானத்தையும், 12000 சில்லரைதானங்களையும், 24 குதிரை தானங்களையும், 60 கன்னிகாதானங்களையும், 120,2 உபயனதானங்களையும், 12 சிராமங்களை அக்கிரமாரங்களைக் செய்வித்தும், ஸ்ரீரங்கம், ஐம்புகேசுவரம், மதுரை, இராமேசுவரம் முதலான ஷேத்திரங்களில் அபிஷேகங்களை யும், இலகூம் பிராம்மணர்களுக்கு போஜனமும் செய்விக்கும்படி உத்திரவளித்து விட்டும்; தாம் அரண்மனைக்கு வந்து அன்றிரவு வல்லாம் உபவாசியிருந்து, மறு நாள் உண்டு உலாத்திக்கொண்டிருக்க; தஞ்சையிலிருந்து வெங்கட சிறுவண்ணப்ப நாயகி தஞ்சை பொக்கிஷத்தையும், ஆபத்தங்களைப் பாரிசு குதிரை

இந்த லட்சணங்களையும் கொண்டு உதவி யுட்ப்புள்ளினால் சொக்கநாதர் பா
தங்களை பூஜித்து, தாம் தஞ்சையின் சண்டைசெய்து ஜயித்தவைபலங்களை ஜில்
லாம் ஸ்விஸ்தாரமாகச் சொல்ல, சொக்கநாதர் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு அவர்
கனாக்கும், அவர்களுக்கு உதவியாகப் போன பானையக்காரர்களுக்கும் வஸ்திரா
பரணங்களையும், சர்வமானியங்களையும் கொடுத்தும் மரியாதை செய்வித்தும்,
அவர்களை ஸ்தலங்களுக்கு போரும்படி கட்டளை இட்டனுப்பியதாக தஞ்சை
ஜா ராஜாக்கள் சரித்திர புத்தகத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்த தஞ்சை
உய்த்தத்தில் இவ்வளவு பராதிரமத்தைக்காட்டிய வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயடு,
திண்டுக்கல் இரங்கண்ண நாயடு குமாரரென்றும், இவருக்கு அப்போது தக்க
உதவியாக நின்றவர், திண்டுக்கல் சின்ன கதிரப்ப நாயடு என்றும் தெரியவரு
கிற தன்றியல்; இந்தச் சண்டை முடிந்த பிறகு சொக்க நாதர் சந்திரசிரி
துப்பாக்கி வீங்கப்ப நாயடு குமார்த்தி மங்கம்மாளை விவாஹம் செய்துக்கொண்ட
தாக கனம் டெய்லர்கள் தமது சரித்திரம் 2-வது புத்தகம் 199-வது பக்கத்
திற் சொல்லி இருக்கிறார்—நிற்க

தஞ்சை நாயக்கர் ஸமஸ்தானசரித்திரத்தைப் பற்றி நவநாடகமாக எழு
திய ம-1-1-ஸ்ரீ பி. ஏ. சரவணமுத்து பிள்ளையார்கள், அவருடைய கிரந்தம் 344-
டக் முதல் 372-பக்கங்களில் தஞ்சை உய்த்தத்தின் கடைசி பாகத்தைப் பற்றி
கேறுவதமாக எழுதி இருக்கிறார்—அந்த ஸ்ரீ சரவணமுத்துப் பிள்ளையார்கள்
பி-ஏ. பட்டதாரியாகவும், சென்னை கவர்ன் மெண்டு O. M. T. கீழ்காட்டு
கைபெழுத்து பிரதி, புத்தகச் சாலையின் தலைவராக இருந்து, அநேகபுரதான சரித்
திரச்சாசன நிகாடுகளைப்படிக்க அனுசூல யிருந்தபடியால்; அவர்; எழுதியச்
சங்கதிகள் சரியான சங்கதிகளென்று நம்பவேண்டி இருக்கின்றன; ஆகவே
அதன் சங்கிரஹத்தை இதனடியிற் சுருக்கமாக எழுதுகிறோம்—

அதாவது தஞ்சை விஜயராகவலு நாயகொரை சமாதானத்துக்கு ஸரச்
சொக்கநாதர் பலதரம் வேண்டியும், சம்மதிக்காமல் சண்டைசெய்தே தீர
வேண்டுமென்று ஒரேபடியாகச் சாதித்து தமது அந்த புரத்திலிருக்கும் மனைவி
மக்களையவரையும் மருந்து வெடிவைத்தக் கொல்லும்படி உத்திரவளித்த
போது, அவர் புத்திரி மங்கம்மாள் கேட்டு மதிமயங்கி தவிக்கும்போது, அவ
ருடைய தோழிகளான விமலையுமீ, இலகாழியும் உடி தஞ்சை ஸமஸ்தானத்
தக்குச் சம்பவிக்கும் ஆபத்தை விவரமாகச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட காலத்
தில் மங்கம்மாளை மாறுவேடமும், புற்காவும்போட்டுக் கொண்டு கோட்டைக்
கு வெளியில் வெண்குதிரைமேல் நிற்கும் சொக்கநாதரிடம்போய் அவர்பாதத்
தில் விழாந்து, தமது ஸமஸ்தான குடும்பத்தை கெடுக்காமல் பாதுகாக்க வேண்டு
மென்று கேட்டுக் கொண்டால்; அவமானயிறங்குவார் என்று சொல்ல; மங்கம்
மாளுக்கும் விதியின்றி இணங்கி, மாறு வேடம் தரித்துக் கொண்டு கோட்டை நந்தா
வண வாசல்வழியாக இரகசியமாகப் போய், சொக்கநாதருக்குச் சொல்லியனுப்ப;
அவரும் பரிதாபத்தோடு ஒடிவந்தும்; மங்கம்மாள் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டும்,
விசனப்பட்டும், விதியின்றி அவளவோடு உய்த்தத்தை நிறுத்துவிடும்படி

செய்து, செல்வம், நாயுடுக்குத் தந்தி சொல்லியது, பத்திரம் போய் செல்லவதற்குள், விஜயராகவனு நாயுடுகாரும் அவர் குமாரன் மனதுதான் நாயுடு முதலானவர்கள், செட்டிப்பட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள் என்றும், அந்தப் புரஸ்கிரிதனும், அத்திலிருந்து இராயுடு விட்டார்கள் என்றும் சங்கடமொன்றைத் தாதுக் கொண்டு அதிலுள்ளபட்டு மங்கம்மாளுக்குச் சொல்ல; அந்தம்மாள் திகைத்து விழுந்து, ஒப்பாரிட்டு அழ; உடனே அருகிலிருந்தவர்கள், பலவாறு ஊதையஞ்செல்லி சமாதானப்படுத்திவிட்டும்; கோட்டைக்குள் எங்குபார்த்தபோதிலும் பிணக்காடாகக் கிடந்திருந்த பிரேதங்களில் விஜயராகவனுநாயுடுகாருடையவும், மன்னுநாயுடு காருடையவும், அவர் தாயார் முதலானவர்களுடையவும் பிரேதங்களைத் தேடி எடுப்பித்தம்; அவர்களுக்கு இராஜ மரியாதைகளுடனும், யானைப்பட்டாளம், குதிரைப்பட்டாளம், பதாதிப்பட்டாளம் இரண்டு பேரிகை, முரக்கொடி முதலானவைபவங்களுடனும் எடுப்பித்துக் கொண்டுச் சொக்கநாதரும், மங்கம்மாள் முதலானவர்களும் மயானத்துக்கு கூடப்போய், மங்கம்மாள் மூலியமாகத் தகனம் செய்வித்து வந்து, தஞ்சையிலுள்ள பெரிய பிரபுக்களையும் ஈத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் சபையாகக் கூட்டி, தாம் (சொக்கநாதர்) எழுந்த தஞ்சைவாசிகளே! நாம் உங்கள் தஞ்சையைப் பிரிக்க இந்த உபத்தம் செய்தோமல்லம்; எம்மையும், எமது தூதனையும் இராஜ சபையில் அவமானப்படுத்தியதைத் கருதிச் சண்டைக்கு வந்தோம்; அப்படி வந்தும், அடிக்கடி சமாதான, துக்கு அழைத்தோம், விஜயராகவர் சம்மதிக்காமல் முரட்டுப் பிரபுக்கள் என்னை செய்வததனால் அவர் தம் குடும்பத்தோடு சாகச்சமயவிர்த்தது; அந்தக்கா உங்களைவிட நாம் மெத்த விசனப்படுகிறோம்; இனி இந்தத் தஞ்சைக்கு ஆர் அரசர் இருந்தால் உங்கள் சம்மத மெனக்கேட்க; நாட்டின் பிரபுக்கள் கேட்டு, “விஜயராகவனு நாயுடுகாரு துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு இப்படிச் செய்துவிட்டார்- இனி இதைப்பற்றி பிரலாபிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை; தஞ்சை சமஸ்தானத்துக்கு தக்காலத்துக்கு சரியான வாரீசு ஸ்ரீ மங்கம்மாளுக்கு யால்; அந்தம்மையைத் தாங்களே தரும் விவாஹம் செய்துக்கொண்டு, தாங்களே அரசராக இருக்கவேண்டுமென்று வேண்ட,” சொக்கநாதர் கேட்டு, தமது மதுரை ஸமஸ்தானம் பெரியதானையால், தாம் தக்க பிரதி நிதியை நியமித்து அடிக்கடி வந்துப் பார்ப்பதாகச் சொல்லி, மங்கம்மாளை மூடுபல்லக்கில் வைத்து கிரிபுரம் கொண்டுபோய் தம் தாயாரிடம் விட, அந்தம்மை ஆலிங்கனம் செய்தும், முத்தங்கொடுத்தும், மிக்க கம்பீரமாக மங்கள விவாஹம் செய்வித்து ஆனந்தித்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

இப்படி சரித்திரக்காரர்களுடைய அபிபிராயங்கள் ஒருவாறு வித்தியாசமுடனும்; இந்தத் தஞ்சை, எம்ஸ்தானத்துக்கு நேர்த்த நஷ்டத்தையும், கேவலம் ஒரு பெண்ணைப்பற்றியும், ஒரு கோபமானவார்த்தையைப்பற்றியும் ஒரு இராஜ குடும்பத்தின் முன்னன் மனைவி புத்திரன் புத்திரகனத்திராதிக்கள் பாழ்த்துப் போகச் சம்பவத்ததை எண்ணிப்பார்க்கும் அவர் மனதுதான் அழகாகத் துர்மந்திரிகளுடைய துர்போதனைகளாலயே இப்படி நடந்ததாக அருகில் அப்பிராயப்படுகிறார்கள்-

திரிசிராப்பள்ளி சங்கதிகள் இப்படி இருக்க, தஞ்சைக்கு புது அரசனாக
கியமிக்கப்பட்ட அளகிரிநாயடு சொக்கநாதருக்கு ஆதிரை பால்கொடுத்தான்
த்த செவிவித்தாய் மகன், அவன் தஞ்சைக்கதிபதியாகவே, துர்-அஹங்காரியாகி
யும், சொக்கரைச் சட்டைசெய்யாமலும், அவருக்கு விரோதமாக அபித்திருந்த
சிவபாளையக்காரர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டும் வந்ததன் நியில்; தஞ்சை சமஸ்தானத்தில்
புராதனமாக இருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் சிப்பந்திகள் எல்லாரையும்
வேலையை விட்டுப் போகச் சொல்லி; அவர்களுடைய சொத்துக்களை ஸமஸ்தானச்
சொத்துக் கொண்டு விவாதம் செய்தான்.

இப்படி நீக்கப்பட்ட வேலைக்காரர்களில் ஒருவராகிய வெங்கண்ணு என்ற ஒரு
கியோடு பிராமணர். விஜயராகவனு நாயடு காலத்தில் இராயசம் வேலையிலிருந்து
பழகினவர். அவரை வேலையை விட்டு நீங்கும்படி செய்யவே; அந்தப் பிராமணர்,
தன் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்; விஜய
ராகவனு நாயடுவின் துறைய குமாரன் சுமார் நான்கு வயதுடைய பையனை
ஒரு தாடி எடுத்துக் கொண்டுபோய் நாகபட்டணத்தில் ஒரு செட்டியாரிடம்
வளர்ப்பதாக சங்கதி தெரிந்துப் போய்ப்பார்க்க, அந்தப்பயன் படித்துக்கொண்
டிருக்க; அங்கு ஒருவருஷமிருந்து, அந்த செட்டியாருக்கு நம்பிக்கையுண்டா
ரும்படி செய்வித்துக்கொண்டு, அந்தப் பையனுக்கு பன்னிரண்டு வயதுக்குமே
லாகி யிருந்தபடியால்; அந்தப் பையனாகிய கெங்கமல தாணியும், அவனை
வளர்த்த தாதியையும், செட்டியாரையும், தட்டிக்கொடுத்து, தைரியம் சொல்
லி, தாறு ஜனங்களையும் பல்லக்கினையும் தயார் செய்து, அவர்களை அழைத்துக்
கொண்டு பீஜப்பூர் கிசந்தர் பாதஷாவிடம் உட்டிக்கொண்டுபோய் நடந்த சங்
கதிகளை எல்லாம் சொல்லி முறையிட; அந்த பாதஷாவானவர் விஜயராகவனு
நாயடு குடும்பத்துக்குச் சம்பவித்த அலங்கோலத்தைப்பற்றி பரிதாபித்தும், அந்த
ராஜாங்கத்தை அளகிரி நாயடு இடமிருப்பதைப் பிடுங்கி இந்தச் செங்கமலதாசு
நாயடு கைம் கொடுக்கவேண்டிய உதவி செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினார்.
எண்ணினு மென்ன! அப்போது தஞ்சையிலிருந்த அளகிரிநாயடு சொக்கநாத
நாயடு காரின்மனுஷனுடையாலும்; அந்தச் சொக்கநாதர் மதுரைக்கதிபியும்,
பெருந்த சேனைகளை உடைய வராகையாலும், அவரால் கியமித்த அளகிரி நாய
டையும் அவரையும் ஐயிப்பது கஷ்ட சாத்தியமாக முடியுமென்று யோசித்துக்
கொண்டிருக்க; வெங்கண்ணு என்ற பிராமணர் ஒரு உபாயம் சொன்னார்-
அதாவது தாம் (வெங்கண்ணு) தஞ்சைக்குப்போய் அளகிரிநாயடு உடன்போய்
உடவுசெய்தும், அந்த அளகிரி நாயடு திரிசி, சொக்கநாதருக்கு எழுதும் கடிதங்
களை அவையியாதையுண்டாகும்படி எழுதிவித்தும்; அவைகளால் தஞ்சை அள
கிரி நாயடுக்கும், சொக்கநாத நாயடுகாருக்கும் மனஸ்தாபமுண்டாக்கி இருவரும்
புணர்வப்போல் ஒருவருக்கொருவர் உதவியெய்தப்படி செய்த விட்டு வருகிற
தாக, பாதஷாவிடம் சொல்ல; அவரும் கேட்டு, இது நல்ல உபாயமென்று நம்ப,
அந்த வெங்கண்ணுவுக்கும் தஞ்சைக்கு உடனே வந்து, அதேமாதிரியாகவே தஞ்
சைக்கு, திரிசிபுரத்தாருக்கும் சங்கடங்கள் உண்டாகும்படி கத்தினோசனை

ச் செய்வித்து வந்து பாதுஷா இடம் சொல்ல; அங்கும் இந்தச் சமயம் யார்த்த தம்மிடமிருந்த மஹாசாஷ்டா வீரனாகிய எக்கோஜியிடம் 12000 ரூபியைப் பட்டாளத்தையும் 2000ம், பதாகையையும் அனுப்பித்தர, அந்த எக்கோஜியும் பாதுஷாவின் உத்தரவின்படி வந்து, பொற்கூறில் தன்சகோதிரரிடமிருந்மாதம் தங்கி, அவ்விடத்திலிருந்து கொஞ்சம் ரூபியைப் பட்டாளத்தையும், பதாகையையும் உட்டிக்கொண்டு ஐயம்பேட்டைக் கருகில் வந்து, அளகிரிநாயகியின் சேனையோடுதாக்க; எக்கோஜியின் 400-மராட்டிய வீரர்களும், அளகிரிநாயகியின் 500-வீரர்களும் மடிந்தார்கள். இதனால் அளகிரிநாயகி இனி மராட்டியரை ஐயப்பது கஷ்டமெனக் கண்டு, திரிசிரபுரத்திலிருக்கும் சைக்காநாதரை உதவிசெய்யவேண்டுமென்று மன்றாடி; அப்போது அருகிலிருந்த வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயகிமுதலானவர்கள் இந்த ஆபத்துகாலத்தில் உதவிப்பிரியவேண்டுமென்று சொல்லி, இந்த அளகிரிநாயகி தஞ்சைக்கரசனான பிறகு தஞ்சை அட்டைசெய்து தூர் அஹங்காரியாக இருப்பதைக்கொண்டும் தமக்கு முதிய கிழவர்களை ஏன் தக்கமரியாதையாக எழுதவில்லை என்று கேட்டதற்கு, தஞ்சை ரார் மதுரைக்காரருக்கு மாமூலாக எழுதுவதுப்போலவே தாம் கழுதியதாக வெங்கண்ணனுடைய துப்போதனியினுல்கர்வத்தோடு சொல்லியதுப்பியதால்; அப்படிப்பட்ட அளகிரிநாயகிக்கு தாம் எவ்வித உதவிசெய்யமாட்டோமென்று சொல்லி யனுப்பிவிட்டார்.

“எட்டிமரமானாலும் தான் நடமாடமென்ற” பழமொழிப்படி, அளகிரியின் அஹங்காரத்தைச் சுட்டைசெய்யாமல், இப்படிப்பட்ட ஆபத்துகாலத்தில் சொக்கர் உதவிசெய்திருந்தால்; தஞ்சை மராட்டியர் வசமாகாமல் இன்றளவும் நாயகி ஸமஸ்தானமாகவே இருக்கும். சொக்கநாதர் இராஜ தந்திரத்தை அனுசரிக்காமல், தஞ்சை அளகிரியின் அறிவியமான வேண்டதலுக்கு மிகுந்த உதவி செய்யாமல் போகவே; எக்கோஜி தஞ்சைக்கே முற்றுகைபோட்டுப் பிடிக்கும் தருணத்தில், அளகிரிநாயகி பயந்து மைசூர் எல்லைக்குள் போய்விட்டாள்; அந்த தஞ்சை ஸமஸ்தான சிங்காசனத்தில் கேங்கமலநாக நாயகை உட்காரசவைத்தும்; வழக்கபடி மருடாபிஷேகம் செய்வித்தும், உயர்த்த செலவுக்கு ரூபகோணம், மன்றாறுகோயில், பாபநாசமாகிய மூன்றுதாலுக்காக்களில் கிண்கிரிந்த கிண்கிரித்தொகைகளை வசூல் செய்து கொண்டும் பீஜப்பூருக்குப்போக பிரயத்தனப்பட்டச்சே; தஞ்சைக்கு விஜயராகவது நாயகி சந்ததியே பட்டத்துக்கு வந்து விட்ட சந்தோஷத்தினால், விஜயராகவதுநாயகி கோட்டைக்குள் புதைத்து வைத்திருந்த பொக்கிஷக் குறியை பழைய பொக்கிஷாதிபதிக்கேட்டாள்; அதைவெட்டிப்பார்க்கையில் அதில் 20 லக்ஷம் வராகனும், பத்துலக்ஷ ரூபாய்களும், 6-லக்ஷம் இரத்தினங்களைகளும் அநேக லக்ஷம்சாணா காகிகள் அகப்பட்டன; அவைகளை எடுத்து தமக்கு உதவிசெய்த எக்கோஜி சொந்த செலவுக்கு 15 லக்ஷம் ரூபாயும், அவர் திவானுக்கு இரண்டு லக்ஷம் ரூபாயும், சையது சாஹிபுக்கு லக்ஷம் ரூபாயும், மற்ற சிவ்வரையாக ஐந்து லக்ஷம் ரூபாயும், தப்பாசு செலவுக்கு 5 லக்ஷம் ரூபாயாக கொடுத்து; தாமும், வெங்கண்ணரும் ஐயம்

இப்படி உலகக்குமரனான இயோகேயாவாசியைச் செய்த பீழப்புருக்கு அனுப்பிக்கொடுத்தார்கள்.

இப்படிப் பட்டமுடைந்த செங்கமலதாஸனுக்கு, இராயசம் வெங்கண்ணனை மந்திரியாக நியமிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளு; அச்செங்கமலனை லுளர்த்த தாநியானவள் பிரவேசித்து, இதைச் செங்கமலனை வளர்த்த நாகப்பட்டுணம் செட்டியாரை மந்திரியாக நியமிக்க வேண்டுமென்று வம்புகள் செய்யு; செங்கமலன் பெற்றதாயாருக்கு சமமான தாதியின் வாத்தைக்கெண்ணி செட்டியாரையே மந்திரியாக நியமிக்க கோர்த்து.

இப்படி தஞ்சை சமஸ்தானத்துக்கு செட்டியாரை மந்திரியாக நியமித்த நிலை; இராயசம் வெங்கண்ணனுக்கு அதிக விசனமும் பொருமைபு முண்டாகி, சமஸ்தாபுர்த்து பீழப்புருக்குப்போய் பாதுஷாவையும், எக்கோஜியையும் கண்ணி, செங்கமலதாசன் செங்கோலைச் செலுத்த சகதியறவனென்றும், அதனால் சூழ்கள் பலவித கஷ்டங்களை யனுபவிக்கிறார்கள் என்றும், இனி பாதுஷாவின் உயிர் தட்டினும், கப்பலும் கிரமமாகச் செல்லமாட்டாதென்றும், சாக்குகள் சொல்லி, எக்கோஜியை மறுபடியும் தண்டிடுன்னுப்பி தஞ்சையை வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொல்லப்; பாதுஷா கேட்டு, நாமே ஒருவனை சிறகாசனத்திலேற்றி, அவனை நாமே சிறகாசனம் விட்டு நீக்குவது இராஜ தரும மல்லவென்றும், அவன் பாக்கித் தொகையை மாதிரும் கிரமமாக ஒருவ செய்துக்கொள்வது நியாயமானதென்றும், பாதுஷா மனதிலு தோன்றி அக்கருத்தை எக்கோஜிக்கும் தெரிவித்தும், ஒரு சிறிய தண்டிடன் தஞ்சைக்கனுப்ப, அந்த எக்கோஜியும் வந்து குமபகோணத்தில் சேனையைத் தங்கச் செய்து இடைப் பாத்றிக்கொண்டிருந்தார்.

இந்தச் செங்கமலதாச நாயகி, விஜயராகவது நாயகி குமாரனென்று டிஸ் தரிக்கட்டு மாண்பு வ் சரித்திரத்திலு சொல்லப்பட்டிருக்கினும், அவரை விஜயராக வது நாயகோருடைய பேரன் என்று கண்ட டெயிலர் புத்தகத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதாழியினும் அச்செங்கமலதாச நாயகி சதா விஷ்ணுபகதியிலீடுபட் டும், சத்தியத்திற்கும் சுவாமி பக்திக்கும் பயந்தவராகையால், கிரபராதிமான துழித்து எக்கோஜி படையெடுத்துவர ஏதகாரணமுமில்லையே யென்று எங்கா திருந்தார். பிறகு வேவுகாரர்கள் ஓடிவந்து செங்கமலனை கண்டி எக்கோஜி யின் சேனகள் கோட்டைக் கருகில் வந்து விட்டதென பலதரம் சொல்லியும், தக்க தண்டி தளர்த்தினோடு போய் தடுக்காமல், எக்கோஜிசேனை வரும் நாயு லிவ துளசியைக் கொண்டுபோய் போட்டுவிடுங்கள், எக்கோஜி மரட்டிக்குறும் துறும்சியருடைய சேனைத் தலைவனுமாக இருப்பினும், பிறப்பில் இத்தவாகை யுள்ளும், விஷ்ணு சக்ரபுரமான் துளசியத்தாண்டி, வம்பிட்டேரென்றும் கொல்லி அனுப்பியிட்டு, கண்ண மூடிக்கொண்டு விஷ்ணு சக்ரபுரவிலிருக்க, வெவுகாரர்களும் செந்தன் உதிரி வுப்படி கோட்டையிலிருந்து இராயசின் சி னையப் புகுகி கட்டைகட்டியாகக் கொண்டுபோய் எக்கோஜி வகுத்துக்கொ

போட்டுவிட்டார்கள். மேற்படி துள்ளியிடுவதென்பதும் இத்தகைய மாரட்டியர் அடை மிதித்துக்கொண்டோயாதொரு தங்கு தடைகளில்லையென்பதே உண்மையை வந்து வந்ததுக் கொண்டு, உபுத்தி லெனையும் கப்பத்தையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்.

எக்கோஜி வந்த உத்தேசத்தை அறியாத செங்கமலதாசன், மாரட்டியர் விஷ்ணுபத்தியும் இந்து மதாபிமானமுயில்வாத அசத்தியர்களென்றும்; இவர் அவர்களோடு எதிர்த்துச் சண்டையெய்வது சத்தியவாக்களுக்கும்; சுவாமிபத்தியுள்ளாருக்கும் தகாதென்றும் எண்ணி, கோட்டையின் கூசலைத் திறந்து விடச் சொல்லிவிட்டு, தாம் அரியலூர் பாளையக்காரரிடம் அடைக்கலம் புக்கு தார்.

இது விஷயத்தைப்பற்றி தஞ்சாவூரிலிருந்து சரித்திரத்தில் வேறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது-எக்கோஜி கும்பகோணத்தில் தங்கி இருந்த போது பொறாமைகொண்ட வெங்கண்ணன் போய் “இப்படிப்பட்ட ஜெய தேசத்துக்கு தாங்கள் இராஜராக இருப்பதுபோய் ஒரு துணுக்கைக்கு கீழிருந்துக்கொண்டு, இந்த செங்கமலனிடம் கப்பம் வாங்கி பிழைப்பது புருஷத்தானல்லவே, என்று பலவாறு சொல்ல,” எக்கோஜிகேட்டு நமமைப்போன்ற இத்துவாகிய செங்கமலனைக் கெடுத்து, அன் இராஜியத்தைப் பிடுங்கி வாயில் போட்டுக்கொளவது தருமமல்லவென்றும், இது சங்கதியைக் கேட்டால் பாதுஷா தம்மிடம் சிறையிலிருக்கும் எக்கோஜியின் தந்தையையும், தம்மையும் கொன்று விடுவானென்றும்; மேலும், தஞ்சைக்கு அருகில் திரிசிரபுரத்தாரிருப்பதால், அவர்கள் செங்கமலனுக்கு உதவி செய்ய ஆரம்பித்தால், தூரதேசத்தானாகிய தமக்கு கஷ்டம் வந்து விடுமென்று சொல்லி வெங்கண்ணனைக் கண்டித்தும், வெங்கண்ணன் கேளாமல் ஸடஸ்தானத்தை எப்படியாவது கெடுத்து விடுவேன்மென்று ஒரு உபாயம் செய்தார்- அதாவது “எக்கோஜி செங்கமலதாசனைக் கொன்று தஞ்சையைப் பிடித்துக் கொள்ள சமயம் பார்ப்பதாயும், உடனே கோட்டையை விட்டு வெளியே ஒடிப்போகாவிட்டால் பிராணம் மிச்சமாகாதென்றும் பயப்படுத்தி, ஆஷாட பூதியாகிய வெங்கண்ணன் செங்கமலதாசனுக்குக் கடிதம் எழுதி, பரிசாங்கு வயதையுடைய செங்கமலதாசனுக்கு அறியாநூற்கு ஒடிப்போகவே; இது சங்கதியைப்பற்றி அந்த வெங்கண்ணன் சொல்லி, எக்கோஜியின் மனதை கலக்கவே, எக்கோஜியும் கோட்டையிலிருந்து செங்கமலதாசனுடைய சத்தியத்தையும் பத்தியையும் பார்த்தும் அவர் அனுகூலமாக கோட்டையை விட்டுப் போனதைப்பற்றி விசாரிப்பதும்; அவரை மறுபடியும் தருவித்த பாதுஷாவின் கப்பத்தையும் கட்டினதும் கட்டிவிட்டு, எப்போதும் போல தஞ்சை ஆண்டவரும்படி சொல்லியனுப்பி, இராஜசம் வெங்கண்ணன் இப்படிச் செய்யதகாதென்றும், எக்கோஜிக்கு உதவித் தந்திரோபாயங்களைச் சொல்லி, தஞ்சையைத்தாமே ஆண்டவரும்படி கேட்ட, எக்கோஜி இப்படிப்பட்ட அச்சமம் செய்தால் பாதுஷா அங்கோகக் காட்டாக்கொண்டும், தாரும் இப்படிப்பட்ட அக்கோகத்தை எடுத்த இஷ்டமில்லை

என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பீஜப்பூர் பாதுஷா இறந்துவிட்டதாகவும், அவர் சந்திகள் அச்சமஸ்தானத்திலிருக்கும் இந்து உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கொடுத்திருந்த பெரிய உத்தியோகங்களைப் பிடுங்கித் தம் இனத்தாரான மகமதியருக்கே கொடுத்துவருவதாகவும் சங்கதி வந்தமையால், “பணமென்றால் பணமும் வாய்திறக்கும்” என்ற பழமொழிப்படி, மஹாயோகியரான எக்கோஜியின் மனமும்கெட்டு தஞ்சாவூருக்குத்தாமோஜன் என்றுபட்டங்கட்டிக்கொண்டார். இவரிப்படி தஞ்சையிற் பட்டங்கட்டிக்கொள்ளவே, செங்கமலதாச நாயகி பயந்து அரியலூருக்குப்போகச் சம்பவித்தது-அப்போது அந்த அரியலூர் மதுரைஸமஸ்தானத்தைச்சார்ந்ததாகவும், அச்சமஸ்தானத்தார்தமது தஞ்சை குடும்பத்தாருக்கு பழய பகைவரானபடியினாலும், என்ன கஷ்டம் சம்பவிக்குமோ வென்று மனோரஞ்சயம் செய்யச்சே; அப்போது அந்த அரியலூருக்கி பதியாக இருந்த இரங்கப்ப நாயகி எதிர்வந்து செங்கமலருடைய பயத்தைப் போக்கி, தக்க மரியாதையுடன் அழைத்துப்போய் ஆதரிக்க; தஞ்சை மன்னருக்கு மராட்டியராலுண்டான கஷ்டத்தைக் கேட்டு சேதுபதி ஒரு சிறிய தண்டிடன் சண்டைக்குவர, சேதுபதியின் உள்உளவை அறிந்த வெங்கண்ணன் 2000 குதிரை பட்டாளத்தோடும் 6000 பதாகைகளோடுப்போய்த் தாக்கி தந்திரமாக வசப்படுத்தி சமாதானமாக்கிவிட்டார் பிறகு செங்கமலதாச நாயகி புதுக்கோட்டைக்குவர அங்கு அவரையும், அவர் குமாரர்களான விஜயமன்னா நாயகிவையும், பங்காருசாயி நாயகிவையும், தக்க மரியாதையோடு வரவழைத்து வைத்திருக்கையில்; இலங்கையைச் சார்ந்த கண்டிதேசத்தில் இராஜனை இருந்த நாயகிளுக்கு இந்த விஜய மன்னராப்ப நாயகி குமாரத்தினை விவாஹம் செய்வித்துக்கொடுத்ததில், அவர் இவர்களுக்கு பூண்டி, நாட்டை ஜாரோகக் கொடுத்தும்; பிறகு தமக்கு சந்தி இல்லாமையால் இந்த விஜயமன்னா நாயகி குமாரர் விஜயராகவா நாயகினை சவிகாரம் செய்துக் கொண்டும், சிமஹந்திவிற்கு அரசனாகிணர்கள்-மற்றொரு குமாரராகியபங்காருசாயி நாயகி ஐம்புகேசுவரத்தை யடுத்த கொண்டையம்பேட்டையிற் குடிப்புருந்தார். இப்படித் தஞ்சையில் அதிக வீரதீரத்துடனும், பக்தி விகவாசத்துடனும் ஆண்டு வந்த நாயகி ஸமஸ்தானம் தேசாபிமானம், மதாபிமானமற்ற மன்னர்கள்காலத்தில், மற்ற மன்னர் வசமாகச் சம்பவித்தது என்ன பரிதாபமான விஷயம்! இந்த தஞ்சை நாயக்கருடைய வம்சாவளியைநாகை நீலோசனி பத்திரிகையில் ஸ்ரீமான் பி. ஏ. இராஜமய்யங்கார் எழுதி வந்தவாசகங்களிலும், ஸ்ரீசுவாணப்பிள்ளை எழுதிய மோஹனாந்தி புத்தகத்திலும் ஸ்ரீ-குப்புசாயி சாய்நிரிகள் எழுதிய நாயக்கராஜ சரித்திரத்திலும் தஞ்சை சரித்திரத்திலும் விவரமாக காணலாம்.

சுழுவது அத்தியாயம்.

தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்டிர ஸமஸ்தானம்மினர்க்கள்
வம்சாவளி.

1. பாபாஜி பவுசைலே—இவர் புறவுக் கருகிலுள்ள மூன்று கிராமம் களுக்குத் தலைவர்.
2. மாலோஜி—நைஜாமிடம் வேலையிலிருந்தவர்.
3. வானோஜி
4. சஹோஜி—1544-ஆம் வருஷம் பிறந்தவர். துங்காபாய் மோஹினி யை மணந்தார்.
5. மேற்படி மனைவி ஜீஜிபாய்.
6. எக்கோஜி-வெங்கோஜி தஞ்சையைச் செங்கமலனிடமிருந்து பிடுக்கினர்.
7. சாந்தோஜி சம்சாரி புத்திரானல்லன்.
8. சாஹோஜி—1648-1711 சந்ததியற்றவர்.
9. சார்போஜி—1711-1729 மேற்படி.
10. தக்கோஜி—1729-1736
11. பாபாசாஹிப்—1736-37 ஸ்ரீ ஜானபாய் புருஷர்.
12. சாஹோஜி—1749 சகோதிரன் சண்டைக்காக ஆங்கிலேயர் உதவியை தேடினார். 1765-ல் இறந்தார்.
13. பிரதாபசிங்கு மகாராஜா - வைப்பாட்டி மகன் 1778-ல் இறந்தார்.
14. துலாஜி ராஜா—1765-1788 ஆங்காடு நாவப்புடன், 1767-ல் சண்டை இட்டார்.
15. அமர்சிங் மகாராஜா—1788-1898 அவிலேகன்.
16. சார்போஜி ராஜா—1798-1833 தத்து புத்திரன்.
17. கிஷோஜி மகாராஜா—1833-1855 பொம்மைராஜா.
18. விஜயமோகன முத்தாம்பாபாய் டைசிராணி.

நாயடுகாருகளுக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்த மஹாராஷ்டிர மன்னர் களில் பெரும்பாலர், சிற்றின்பத்தில் காலம்போக்கி; மிதமிஞ்சிய கடன்னை வாங்கிக் கெட்டுப்போய் விட்டாலும், தஞ்சையில் சந்தேம் சிற்பவிஞ்ஞான வித்தை முதலான சில சிந்திரத்தங்கள் விருத்தியாயின. விருத்தியாகியும் என்ன? அரசர் இராஜாங்க விஷயத்தைக் கவனிக்காமல், அருமையான காலத் தையும், அருத்தத்தையும், அரிவையர்க்கிடுத்து அளித்த விட்டபடியால், 1857ம்

சுதந்திரம் தஞ்சை நகரம் ஆங்கிலேய கவர்ன்மென்ட்ஸ் தேர்தலுக்குள்ளப் பட்டது. இந்த மஹாசாஷ்டிகளுடைய விருத்தாந்தத்தை கடைசி அத்தியாயத்தில் விவரமாகக் காணலாம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

மதுரையில் நாயகிகாரு ஸமஸ்தானம்.

இப்புத்தகத்தின் இரண்டாவது பாகத்தின் கடைசியில், மதுரையில் சரியான பாண்டியர்களிருந்து ஆண்டவராமையால்; குழிகள் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தார் அப்பாண்டிய தலை நகருக்கு

இ. பி. 1404 வருஷம் இலக்ஷ்மண நாயகிகாரையும்,

ஷ. 1449-1500 வருஷம் நாச நாயகிகாரையும்

ஷ. 1451 ஷ. முத்தன்ன நாயகிகாரையும்

ஷ. 1500-1515 வருஷம் தென்னமநாயகிகாரையும்

ஷ. 1515-1519 வருஷம் நரசிம்ம நாயகிகாரையும்

ஷ. 1519-1524 வருஷம் குருகுரு திம்மநாயகிகாரையும்

ஷ. 1524-1526 வருஷம் கட்டியம் காமய நாயகிகாரையும்

ஷ. 1526-1530 வருஷம் சின்னப்ப நாயகிகாரையும்

ஷ. 1530-1535 வருஷம் ஜகதேவ நாயகிகாரையும்

ஷ. 1535-1544 வருஷம் விசுவநாத நாயகிகாரையும்

ஷ. 1544-1545 வருஷம் கருதப்ப நாயகிகாரையும்

ஷ. 1545-1546 வருஷம் தொம்பச்சி நாயகிகாரையும்

ஷ. 1546-1547 வருஷம் விசுவநாத நாயகிகாரையும்

ஷ. 1547-1558 வருஷம் லிட்டல நாயகிகாரையும் பிரதி நிதிகளாக அனுப்பி ஆண்டவரரசு செய்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறோம்.

அப்படி வந்து ஆண்டவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சரியாக எழுத சரியான சாசனங்கள் எமக்கு கிட்டாமையால்; கேலம் கேள்வியினாலும், யுக்தியினாலும் எழுதி காணத்தைப் போக்குவதைவிட சிலாசாசனங்களினால் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிற "சரியான" சரித்திரம் எழுதவது சிதேஷ்டம்ல்லவா?

அப்படி சரியான சிலாசாசனங்களால் தெரியவருகிற சரித்திரம் பூர்விகவநாத நாயகிகாருடையவும் அவர்சந்ததிகளுடையவும் சரித்திரங்களாகையால் அவைகளைப் பற்றிச் சங்கிரகமாத எழுதுகிறோம்.

11. முத்துலிங்கய்யாநாயடு 1677-வருஷம்.
12. இரங்கிருஷ்ண முத்துவீரப்ப நாயடு 1682-1689.
13. மங்கம்மகாரு—1689—1904-வருஷம்.
14. விஜயரகுநாத சொக்கலிங்கநாயடு—1704—1731-வருஷம்.
15. மீனாஷியம்மகாரு—1731—1736-வருஷம்.
16. பங்காரு திருமலைநாயடும், விஜயரகுநாத நாயடுகளும்—1736.

இப்படிப்பாண்டியநாட்டில் 16-நாட்கொரு சந்ததிகள் ஆண்டு வந்தார்கள்.

இவர்கள் காலத்தில் பாண்டியநாடு பலவிதத்திலும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று பிரகாசித்தது. ஆகையால் அப்படி-ஆண்டவர்களில் சிலருடைய சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரகமாக இதனடியில் எழுதுகிறோம்.

மதுரையில் நாயடு ஸமஸ்தானம்.

மதுரையில் (பாண்டியநாட்டில்) நாயடுகொரு சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தவர்களில் முதன்மையானவர் ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகொரு என, ஸ்ரீஸ்தலப் புத்தகத்தினாலும், மிஸ்டர் டெயலர் (Mr Taylor) கிரந்தத்தினாலும், ககான் டென்டு ரிசுக்கர்களுினாலும் ஸ்பட்டமாகிறது. இந்த விசுவநாத நாயடு மதுரையில் நாயடு ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தகாலம் கி. பி. 1559-இல். இவருடையதந்தைவிஜயநகர ஸமஸ்தான உக்கிராணகர்த்தராயும், பிறகு ஸமஸ்தான தளகர்த்தராயுமிருந்த கோட்டயநாகம் அல்லதுநாகப்பநாயடு, அவர் அப்போது விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்கு இருந்த 56 இராஜியங்களில் நற்பதினாயிரம் குதிரைப்பட்டாளமும், நாலாயிரம் பாசைப்பட்டாளமும், பத்தாயிரம் ஒட்டகைப்பட்டாளமுமாகிய பெரிய சேனைகளுக்கு சிறைஸ்தளகர்த்தராக இருந்ததன்றியும்; தம்சொந்த காப்புக்கு ஆறுபிரம் குதிரைப்பட்டாளத்தையும், 20,000 பதாதிக்கையும் வைத்துக்கொண்டும், அவைகளின் செலவுக்காக, ஆறு காடுமுதல் திருவருந்தபுரம் உள்படவருந்த குருநிலமன்னர்களிடம்பேஷ்களவருல்செய்துக்கொள்ள அதிகாரம்பெற்றிருந்தார். அவருடைய தவப்புதல்வர் தான் விசுவநாத நாயடு.

அந்த கோட்டய நாகநாயடு காருக்கு புத்திரசந்தான மில்லாத கவலையால், அநேகவிரதங்களைப்பூண்டும், கலாசியாக காசிக்ஷேத்ரித்திற்குப் போய் கங்கானதிக்கரையில் அகோர தபசுசெய்துவந்ததில், ஒரு ஆண்டுமுழந்தைபிறந்தது. அக்குழந்தை ஸ்ரீகாசிவிஸ்வநாதருடைய கிருபையால் பிறந்தமையால், அம்மகனுக்கு விசுவநாதன் என்றுபெயரிட்டார். இந்த விசுவநாதன் பிறந்த வருஷம் 1500 என்று சிலரிகார்க்களில் காணப்பெற்றாலும், வேறுசிலசாசனங்களினால் 1510 வருஷம் என்று தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இப்படி இவர் பிறந்த வயதைப்பற்றி சிலசாசனங்கள் வித்திடாப்பெற்றிருக்கின்றன, இவர் மதுரைக்கதிபதியாகும்டோது சுமார் நற்பது வயதுக்குள் இருக்கவேண்டும்.

இந்த விசுவநாதர் சிறுபையானது இருக்கும்போதே கல்வி, தேள்விசுவநாதர் அநிக்விருப்பமுள்ளவராக இருந்ததன்றியும், தன் தந்தையைப்போலவே உயர்ந்த தொழிற்பயிற்சியிலும் சிறந்து சந்த விரானது, அப்போது விஜயநகரத்தை நாடிவந்த மகமதியரைத் தாக்கி தன் தோள்வலிமையைக் காட்டியதனாக; 1535-ம் வருஷம் அச்சமஸ்தானத்தின் சேனைத்தலைவராக நியமிக்கப்பெற்றார்.

மதுரையில் பாண்டியருடைய வாய்க்கணில் ஒருவராகிய 'சந்திரசேகர பாண்டியன்' ஆண்டு வரும்போது, தஞ்சையிலிருந்து 'விரோகா கோமுகன்' டைடெயெடுத்துப் போய்ச்சண்டைசெய்து, ஜயித்துப் பாண்டியநாட்டைச் சேர்ந்தோர் டோடுசேர்த்துக்கொள்ள; அப்போதுசுத்தி சகாயமற்ற சந்திரசேகர பாண்டியன் சங்கடப்பட்டு, விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி அச்சுத தேவராயனுடைய அவர்களிடம் போய் முறைபிடி; விஜயநகர ஸம்ஸ்தானாதிபதி அப்பாண்டியன் விஷயத்தில் பரிதபித்து, 1536-ம் வருஷம் தமது தளக்கத்தார் நாகம நாயகர்களைத் தருவித்து, தக்க தண்டி தளாதிக்களைக் கொடுத்து, தெந்தே தஞ்சைக்குப்போய் விரசேகரனுடைய கொட்டத்தை யடக்கி, மதுரையைச் சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்து வரும்படி சொன்னார். அந்த நாகமநாயகம் ஸம்ஸ்தானத்தின் உத்தரவின்படி சாவிடாகன சகாப்தம் 1400 ஆம் - காளாயுத்தி ஆம் - பங்குனி மாதம், 15-ம் தேதி தஞ்சைக்கு வந்து விரசேகரனுடன் தாக்கி; மதுரையைப் பிடித்து சந்திரசேகர பாண்டியனுக்கு (கட்டளைப்படி) கொடுக்காமல், பேராசையினால் தாமே பாண்டியனென்ற பட்டத்தைக் கொண்டு ஆண்டுகூர்; விஜயநகர ஸம்ஸ்தானாதிபதிக்குத் தெரிந்ததில், அவர் அதிக விசனப்பட்டு, தமது ஸம்ஸ்தான மந்திரி பிரதானி போர்வார் கூடிய சபையைக் கூட்டி, அச்சபைக்கு முன்டாக நாகம நாயகி செய்த இராஜதுரோகத்தையும், உக்கிரமத்தையும் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து; இப்படிப்பட்ட இராஜதுரோகியின் சிறைக் கொண்டு வந்து எனது பாத்தந்தனிடையில் வைக்கும் வீரன் இச்சபையில் இல்லையோ? வென்று பலதரம் வீரகோபத்துடன் கர்ஜித்துச் சொன்னார்.

அப்போது அந்தச் சபையில் ஒருவராக இருந்தவரும், பாண்டியனை மோசஞ்செய்த ஷை நாகம நாயகிவின் குமாரநாமாயி இந்த விசுவநாயகி எழுந்து வணங்கி, "பிரபு துரோகியும், எனது பிதாவாகிய நாகம நாயகிவின் சிறைக் கொண்மெடுத்து, தங்கள் பாத்தந்தனில் வைத்து, தங்கள் புகழை பாண்டிய நாடுக்குமோங்கு படி செய்கிக் இதோ சித்தமாக இருக்கிறேன், உத்தரவு தர வேண்டும் என்று கேட்க; விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி கேட்டு இந்த விசுவநாதன், நாகம நாயகிவின் குமாரனாகையால், இவனும் தனது தந்தையோடு சேர்ந்துகொண்டு, பின்னும் பலவித உட்புகளைப் பாண்டிய நாட்டிற்குச் செய்து விடுகானே என்று சந்தேக முற்றாலும்; விசுவநாதன் சிறு பிராய முதல் சத்தியம், சுவாமி பக்தி, இராஜ பக்திகளில் சிறந்தவரென்று நேரில் கண்டிருந்தவராகையால், அவரிடமிருக்கவேண்டிய சந்தேகத்தை விட்டு, பூரண நம்பிக்கை மெய்த்தும், தக்க தண்டி தளாதிக்களைக் கொடுத்து மனுப்பினார்.

இராஜவிசுவாசத்தின் கீழ் விசுவாசமும் இதற்கு மதரைக்கு உத்தமம், தமது தகப்பனாரைக் கல் சகாயமுடன் பிரயாணம் செய்ததும், அவரைப் பிடித்துச் சிறையில் வைத்தும், ஸ்ரீரங்கத்திற்கு யுக்தியும், சந்திரசேகர பாண்டியனைச் சிங்காசனமேற்றியும், இப்படி நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்துக்குத் தெரிவிக்க; இராமனு கேட்டு, விசுவநாத ரூபைய வீரநீர்த்தையும், இராஜ விசுவாசத்தையும் பற்றிய புசுழ்ந்து, இவ விசுவநாதரால் சிறையாகப் பிடிக்கப் பட்டிருந்த நாகம் நாயடை விசுவநாத நாயடி மேலிருந்த விசுவாசத்தின் பொருட்டு விடுதலை செய்யும்படியாகவும், விசுவநாதரைப் பாண்டியனுக்கு கொஞ்சகாலம் உதவியாகவிரிந்து சகாயம் செய்யும்படியாகவும் சொல்லியனுப்பினர்.

இப்படிப் பட்டம் பெற்ற இந்த சந்திரசேகர பாண்டியன், கைப்பாட்டி மகன் என்றும், அத்தோடு இராஜிய பரிபாலனம் செய்யும் சக்தியும், சேனையும் அற்றவனென்றும்; ஆகவே, மதரையில் மறுபடியும் கலகங்களுண்டாகுமென்றும், அப்போது விசுவநாதரிடம் போதுமான் தண்டு தளாதின விரும்பத்தோடு, இவருடைய இனத்தார் இத் தென்னாட்டில் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டு களுக்கு முன் குடியேறி இருப்பதால், அரசருக்கு அவர்களுடைய சகாயமும் கிடைக்குமென்றும், கடைசியாக விசுவநாதர் சத்தியம், சாந்தம், சுவாமிபத்தி, பரோபகாரம், குடிகளிடத்து பச்சாதாப முதலான குணச்சிறப்புகளை இயற் கையாகவே பெற்றிருப்பதாலும், இப்படிப் பெற்ற விசுவநாதரென்னும் உத்த மனை மதரையில் சில காலம் தங்குப்படி செய்யவேண்டுமென்றும், மதரைக் குடிகள் திரண்டு விஜயநகரத்தாரிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள; அவ்விஜயநக ரத்தாருக்கு சந்தோஷமடைந்து, விசுவநாதரை மதரையிலிருந்து பாண்டிய னுக்கு வேண்டிய உதவியையும், குடிகளுக்கு வேண்டிய சகாயத்தையும் செய்யும்படி உத்தரவுனுப்ப; விசுவநாதரும் சமஸ்தான உத்திரவிற்படி பாண் டியனுக்கு உதவிகள் செய்துகொண்டும், அப்போது பழனி திண்டுக்கல் மது ரைக்கடுத்த பயங்கரமான காடுகளைக் களைத்து விவசாயம்செய்து ஜீவனம் செய் யும்படி தம்மினத்தாருக்கு நிலங்களைக் கொடுத்தும், குடித்தனத்துக்கு வேண் டிய சாதனங்களையும் செய்து வருகையில்; சந்திரசேகர பாண்டியன் பரமபத மடைய, அவன் பவிய குமாரன் வீரபாண்டியன் சிங்காசன மேறினான். அந் தப்பாலிய பாண்டியனும் அற்பாயுசாக இறந்துவிடப், பாண்டிய நாட்டிற்கு லாக்குக் களில்லாத குறையைப் பற்றி விஜய நகரத்தாருக்கு அறிவிக்க; அவர் விசுவநாதருடைய உண்மையையும், உதாரத்தையு மறித்து இவரையே பாண்டிய நாட்டிற்கு கதிபதியாக்கி, சிங்காசனமேற்றி ஆண்டவராக் செய்யவேண்டுமென் னு முடிவானித்து, மருடாபிஷேகத்துக்குக் கங்கை ஜலத்தோடும், விஜயநகர னுக் கிணையின் பிரதிமையோடும், பிராமண பண்டிதர்களும் உத்தரவின் படி மது ரைக்கு வந்து விசுவநாதருக்கு இரவுத்திரி நாம வருஷம், கார்த்திகைமாதம் 15ம் தேதி கூடிய சுபதினத்தில் பாண்டிய நாட்டுக்குப்புட்டி உத்தரவுனுத்தார்கள்.

விசுவநாத நாயகாரின் ஸ்பீச் தானம்.

கி. பி. 1559-ஆம் ஆண்டு முதல் 1563-வரையில்.

இப்படிப் பாண்டியநாட்டுக்குப் பட்டம் கட்டிய விசுவநாத நாயகாரை
செங்காசனமேறி இராஜியபாரத்தைத் தாமே நேரில் நடத்த வாங்குகிறே; பாண்
டிய நாட்டுக் குடிகள் இவருடைய தரும குணங்களையும், சுத்த வீரத்தனத்
தையும் கண்டு இவரிடம் நம்பிக்கை யுண்டாகி நாட்டுப்புறங்களுக்கு கலகை
யாகப் போயிருந்த பெரும்பான்மைவான மானமுள்ள குடிகளெல்லோரும்
மறுபடியும் நாட்டில் வந்து வசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். குடிதனம் விசுவநாத
செய்யும் கிருஷிகர் குதாசலமடைந்து கிருஷிகரு வேண்டிய கடிநிலங்களைத்
தர்காஸ்தசெய்து தருமபடி தேடிக்கொண்டுவந்தார்கள். பிரம்மஞானத்திற்
சிறந்த பிராமணர்களெல்லாரும் தங்களுக்கு வேண்டிய அக்கிரஹாரங்களையும்,
கோயில் குளங்களையும் கியமித்துத் தரும்படி தோததிரம் செய்துகொண்டு ஆந்
தார்கள். விசுவநாதர் சோழன் மீது படையெடுத்து வந்தபோது இவருக்குத்
துணைநின்று சண்டை செய்து உதவிய உறவினர் முதலானவர்கள் தங்கள்
விசுவாசத்திற்கும், உதவிகளுக்கும் தக்க பருமான பிராசுமானியங்களைத் தரும்
படி கேட்க எதிர்பார்த்தார்கள். மேலும் புராநான பாண்டியர்களுடைய கைப்
பாட்டி மக்சனிற் சிலர் கள்ளர் மறவர் முதலான சிலர்களைக் கூட்டி நாட்டில்
குட்டிக்கலைக்கள் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இப்படிப் பாண்டிய நாடு தலை
விரிக்கோலமாக இருப்பதை யறிந்த விசுவநாத நாயகாரை, இத்தியாதி குறை
களை நீக்கிக் குடிகளுக்குச் சுகவாழ்வை உண்டாக்கவேண்டிய வன்மையைத்தர
தருது இவ்வுடதேவதையை வணங்கி வேண்டி; அத்தேவதையின் அருளால் அப்
பேரிது அரியநாயகம் என்னும் உத்தம மந்திரி அகப்பட்டார்.

அரியநாயக முதலியாரவர்கள்,

இந்த அரியநாயகம் எவரென்றால், காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் மெய்ப்பேடு
என்னும் கிராமத்தில் ஒரு ஏழை வேளாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவர் சிறு
குழந்தையாக இருந்தபோது, பெற்ற தாயார் இவரை ஓர் பாவின்மேல் பறிக்க
வைத்து ஜலத்துக்கு வெளியே போயிருக்கும்போது, ஒரு பெருநீரில் வந்து
இக்குழந்தையின் உடலைச் சுற்றிக்கொண்டும், அதன் படத்தைக் குழந்தையின்
தலைக்குமேல் குடைபோல் மறைத்தும் கிழ்க்; மாதா வந்து பார்க்குது படியுது
பாம்பை போட்டிப் பின்னிருண்டான பயங்கரத்தை டெரிபோரிடம் சொல்லி,
அப்பெரியோர் கெட்டு, இந்தப் பிள்ளை பிரபல பிரபுவாக வாழ்க்கொண்டு
சொல்வனராம். பிறகு பிள்ளைக்குப் பிள்ளைத்து வயதானபோது ஓர் பிராம்பன

ஜோஷியர் கண்டு “நீ பிரபல பிரபு ஆவாய் அப்போது உனக்குண்டாகும் சொத்தில் காப்பகம் எனக்குத் தரவேண்டும்” என்று ஜோஷியம் சொன்னாராம்.

இப்படி அரியநாயகம் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோதே இவருடைய பிற்காலத்துப் பிரபலத்தைச் சொல்லுவதற்குத் தகுந்தபடி, இவர் கல்வியில் முக்கியமாகக் கணிதத்தில் டிபுணராயும், மல்யுத்தம், வில் யுத்தம் முதலான யுத்தப் பயிற்சிகளிற் சிறந்தவராக இருந்தபடியால்; விஜயநகர சமஸ்தானபதியினிடம் யாதாவது ஒரு வேலையைச் சம்பாதிக்கலா மென்று போசு; அங்கு இராயலு சமஸ்தானத்தில் ஓர் சிக்குமுக்கலான கணக்கினால் சபையார் சர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்ததை, இந்த அரியநாயகம் கண்டு, உடனுக்குடனே அக்கணக்கின் விவரத்தை வெட்ட வெளியாக்கியும், இராயலுடைய ஜாதகத்தை பரிசோதித்து ஜோஷியம் சொல்லியும்; நவராத்திரிகாலத்தில் கொல்லும் எருமைக்கழுத்தின் குறிப்பான தூதத்தைக்காட்டியும் வந்ததினால் இராயலுக்குச் சந்தோஷம் ஜனித்து, தமது அரண்மனையில் ஒரு கணக்குப் பிள்ளைவேலையில் அமர்த்திக் கொண்டார். இவர் இப்படி சிறுவேலையில் அமர்ந்திருக்கும் நாளில், இவருடைய புத்தி யூசத்தை இராயலுண்டு இவரைதமது மந்திரிகளில் ஒருவராக்கியும் இவருக்கு பல்லாக்கு மரியாதையையும், முதலியாரீ என்ற பட்டத்தையும் கொது மரியாதைச் செய்தார்.

அதாவது விஜயநகர ஸமஸ்தான பிரபுக்கள் பிரதிவருஷமும் காட்டிற்குள் வேட்டைக்குட்டோய், ஓர் காட்டெருமையை வலைசிப் பிடித்துவந்து, தமது ஸமஸ்தானத்தில் பிரதிவருஷம் நடக்கும் நவராத்திரிகொலு உற்சவகாலத்தின் பத்தாம்தான் உற்சவம் கோட்டைக்காவல் காளிகாதேவியின் முன் ஒரே வெட்டில் சிரமவேறு முண்டம் வேறாக வெட்டிப்பலி கொடுப்பது புராதான வழக்கம். அவ்வழக்கத்தை அனுசரித்து அந்த வருஷமும் காட்டிற்குள் சென்றும் கம் பிரமாண ஒரு காட்டெருமையைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோட்டைக்காவல் காளிகாதேவியின் முன் பலி கொடுக்க வந்தபோது, அந்தக் காட்டெருமையின் கொம்புகள் அதிகமாக நீண்டும்; விரிந்தும் இருந்தமையால், அப்படிப்பட்ட பயங்கர கொம்புகளையுடைய எருமையை ஒரே வெட்டில் வெட்ட முடியாமல் காவலாளிகள் மனோராச்சியம் செய்தார்கள். அந்த எருமையின் சிரசு ஒரே வெட்டில் துண்டிக்கப் படாவிடில், சமஸ்தானத்துக்கே கெடுதியுண்டாகுமென்ற சகுன பயமிருப்பதால், இந்தப் பயத்தைக் கருதி இக்கருமத்தைச் செய்ய இராயலு முதலானவர்கள் எண்ணாது எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றிருக்கையில்; இந்தியாதிகளை அறிந்த அரியநாயகம் ஓடிவந்து அந்த எருமையை எப்படி நிற்க வைத்து, எந்த விடத்தில் எப்படி வெட்டினால் துண்டாகும் என்னும் உபாயத்தைச் சொல்ல; அந்த உபாயத்தின்படி காவற்காரர்கள் வெட்டி, எருமையின் கழுத்து ஒரே வெட்டில் வெட்டப்பட்டதைக் கண்டு, இராயலும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்தானத்தாரும் அரியநாயகத்தின் ஆழ்ந்த புத்திக்கு ஆரத்தித்து, அவரை அரண்மனையில் அந்தஸ்தான உத்தியோகத்

தில் அமர்த்தினார்கள், இந்த விருத்தாந்தத்தைப் பற்றி கனம் டெய்லர் (W. Taylor's) வேறு விதமாக எழுதி இருக்கிறார். அதாவது அப்போது 16 வயதை வுடைய இந்த விசுவநாத நாயடுகாரின் சொற்பணத்தில் காலிகாதேவியார் வந்து அந்த எருமையின் கழுத்தை வெட்டவேண்டிய விடத்தைச் சூறிப்பாகக் சொன்னதாகவும், அந்த சொற்பணத்தின்படி விசுவநாத நாயடு எழுந்த ஸமஸ்தான ஆயுதச் சாலையிலிருந்த 2, முதல் 8-ஆங்குல் அகலமுள்ள கத்தியைக்கொண்டு வந்து எருமையின் கழுத்தை வெட்டி கீர்த்திப்பெற்றாராம். (Vide Pages 7, 15 Vol 2 - O. H. N. by Rev. W. Taylor)

இப்படி அரண்மனையில் அந்தஸ்தான ஆலுவலில் அமர்த்தப்பட்ட அரிய நாயகம், அன்றொருநாள் அதிவீரதீரரென்ற சில மல்லக ஜட்டிகளோடு மல்ல உய்த்தம்செய்து ஜயித்த சங்கதி யறிந்த இராமலு அவரை ஒரு தளகர்த்தராகவும் நியமித்துக் கொண்டிருந்து, நாகம் நாயடுக்கு விரோதமாக விசுவநாத நாயடுத் தெற்கே தண்டென் போன்போது இந்த அரியநாயகத்தையும் துணையாக அனுப்பினார்.

இப்படித் துணையாகவந்த அரியநாயகம் பாண்டியநாட்டை ஜயித்தபிறகு, தேவலம் தண்டு தளாகிகளை விசாரணைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இவருடைய மனோவலிமையையும், தேக தாருட்டியத்தையும், தீரத்தன்மையையும், சத்தியம் சார்தம், சுவாமிபக்தி, பரோபகாரம் இராஜவிசுவாசம் முதலான குணச்சிறப்பு களையும் நன்கறிந்திருந்த விசுவநாத நாயடுகாரும் சிங்காசன மேறியபிறகு தமது தரும ராஜிய பரிபாலனத்துக்கு உண்மையாக உதவி செய்ய, இந்த அரிய நாயகத்தைவிடத் தக்கவர் கிடையாதென்று தெரிந்து, இவரையே தமது முதல் மந்திரியாகவும், தளவாய் தளகர்த்தராகவும் நியமித்தும், இவருக்கு "முதலியாரீ" அதாவது பாண்டிய நாட்டு நாயடு ஸமஸ்தானத்திற்கு முதன்மையானவரென்று முடிசூட்டினார்.

இப்படி முதலியாரீ என்று மருடம் பூண்ட அரியநாயக முதலியார் மந்திரி தளகர்த்தராக நியமிக்கவே; அரியநாயக முதலியாரும் உடல்வேறு உயிரொன்றாக விசுவநாத நாயடுடன் கூடி, அவருடைய ஸமஸ்தான காரியங்களை எல்லாம் ஆழ்நீர் ஆராய்ந்து, தீர்மானித்துப் பாண்டிய நாட்டிற்கு நன்மை செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கையாடினார்கள்.

**விசுவநாத நாயடுகாரும், அரியநாயக முதலியாரும்
பாண்டியநாட்டிற் செய்த காரியங்கள்.**

மஹாமதியூகியாசிய அரியநாயக முதலியாரை மந்திரியாகக் கொண்டு விசுவநாத நாயடுகாரு, முதலில் மதுரை மீனாசுரியம்மன் கோயிற் சுவரின் ஓர் மாக்கைட்டப் பெற்றிருந்த புராதான பாண்டியருடைய கோட்டை கொத்த

இந்த காலத்தில் தான் தஞ்சை நகரில் தஞ்சை மன்னரின் பிள்ளைகள் செயல்பட்டார்கள். இப்படி விசுவநாதராயடு திருநெல்வேலியில் சீர்திருத்தங்கள் செய்தவருமட்டும்தான், தெற்கே திருநெல்வேலியைச் சீர்திருத்தப்போவிரும்பு அரியநாயகருடையாரைப் 'பஞ்சபாண்டியர்கள்' என்ற பெயரால் பஞ்சபாண்டியர்களுடைய 'சந்திரிகளென்றும், அவர்கள் விசுவநாதருடைய ஆக்கிரமங்குலாட்களிடக்கொட்டோமென்றும், காயத்தட்டுரி விருத்த எதிர்த்தார்கள். அவர்களுக்கு அரியநாயகம் பல்விதமான புத்திமிகுனைச் சொல்லியும், தந்திரம் களைச் செய்தும் வெல்லக்கூடாமையாலும்; அப்போது தம்மோடு இருந்தபேரனை வொருசமக இருந்தபடியாலும், இக்கஷ்டத்தை உடனே விசுவநாதருக்கு அறிவித்தார்.

விசுவநாதர் இச்சங்கதியைக்கேட்ட உடனே காலதாமதமின்றிக் காலுள் குளிரைபட்டாளங்களுடன் திருநெல்வேலிக்குவந்து, அந்தப்பஞ்சபாண்டியர்களைக் கண்டு பகிரங்கச் சண்டைக்கு வரும்படி கேட்க; அவர்கள் விசுவநாத ராயடு வின் பட்டாள வல்லமையைக்கண்டு, அவருடன் எதிர்த்த சண்டைசெய்யுதல் சேனையும் திரவியமுமில்லை என்றும்; விசுவநாதர் ஒருவருடனே ஒரே காலத்தில் மல்ல உயுத்தம் செய்ய மாத்திரம் தங்கள் ஜவருக்கும் சக்தி இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லி யனுப்ப; விசுவநாதரும் அதற்குச் சம்மதித்துத் தமது சேனையையும், ஆயுத்தத்தையும் அரியநாயகரிடம் கொடுத்துவிட்டு; அவருக்கு எதிராகவே வந்து, அந்த ஐந்து பாண்டியர்களிடம் தாம் தனியாக நின்று மல்ல யுத்தமசெய்து, எதிரிகளில் முக்கியமானவனைக்கொன்று ஜயித்ததிலும்பிற நால்வரும் விசுவநாதருடைய தோள் வலிமைக்கு மெச்சி திருநெல்வேலியையும், அந்தையதேத நாகேனையும் விட்டுப் போய்விட்டார்கள். (Vide the History of Carnatic Governors) இப்படி ஜயித்த விசுவநாத ராயடுகாரு திருநெல்வேலியைப் புதியகட்டிடங்களினாலும்; கோயில், கோபுரங்கள் குளங்களினாலும் புதுப்பித்தும்; தாம்பிரபரணி நகிக் கரையோரமாக விருந்த அசங்கியமான குடிசைகளை நீக்கிப் புது வீடுகளைக் கட்டுவித்தும், தாம்பிரபரணி நதியின் ஜலத்தைக் குடிக்கும், திருநெல்விகளும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளக் கால்வாய், வாய்க்கால் முதலிய பாசனவசதிகளை நியமித்தும்; பிராமணருக்கு வேண்டிய கோயில் கோபுரம், அக்ஷரதாரங்களை நியமித்தும், குடிகளால் கல்ல புகழையும், பிரதிஷ்டை வைத்தும் பெற்றார்.

விசுவநாதர் இப்படித் தெற்கே திருநெல்வேலியிற் சீர்திருத்தங்களைச் செய்துவருகையில்; திண்டிக்குல்லையடுத்த கம்பம் கூடலூர்த் தலைவர், சோழன் தன்னைத் தாங்கியபோது, பாண்டியர் உதவியெய்யாமல் விட்டு விட்டபடியால்; தான், விசுவநாதருக்குத் திரும்பித் தாரம். கம்பம் கட்டுவதில்லை என்று கலகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தபடியால், உடனே தஞ்சை நகரெருடன் திண்டிக்குல் சீர்திருத்தப்போய்க் கலகக்காரனிடம் சண்டைசெய்து, அவன் கோட்டைடையப் புடித்து, அவன் கொட்டைத் தூக்கினார்.

இப்படித் தெய்விகவெண்ணெய்க்காரர்களை அடக்கிவட்டைதவறுத்ததிலிருந்து விலாண்டு வந்ததும்; கேடுறாவுகட்டைத் தம்பலித்தது அதாவது, விசுவநாத காயமெதுரைக்கு வரும்போது அவர்கட்கு வந்த நாயமொர்களும், கண்ணடியார்களும், வேறுசிலரும் வேண்டிய உதவிகளை உண்மையோடு செய்தவந்தமையால்; அவர்கள் விசுவநாத நாயடே பாண்டிய நாட்டிற்குச் சங்கிரவர்த்தியானதில், தமக்குத் தக்க சிறு ஸமஸ்தானங்களையும், சம்பத்துக்களையும், பஹுமானங்களையும் கொடுப்பாரென்று பொறுமையோடு காத்தகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் திருத்தியாகக்கொடுத்துக் கொளரவிப்பது கஷ்டமாக விருந்தது. ஆயினும், விசுவநாத நாயடும், அரியநாயக முதலியாரும் இக்கஷ்டத்தை நீக்க ஓர் உபாயம் செய்தார்கள். அதாவது, பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றிலும் 72-கொத்தளங்க ளிருந்தமையால், அக்கொத்தளங்களுக்குத் தக்க வீரரைத்தலைவர் அல்லது பாணியக்காரராக நியமித்தும்; அவர்கள் இராஜாங்கத்துக்கு உதவியாக வருஷாந்திரம்இவ்வளவுவரோக்கம்கப்பமாகக் கட்டும்படிக்கும், ஸமஸ்தானத்தின்மேல் எதிரிகள் சண்டைசெய்ய வரும்போது, தக்க தண்டனாதிசனைக் கொடுத்துத் உதவிசெய்யும்படிக்கும், இதனியாதி செலவுகளுக்குச் சில பல கிரமங்களையும், பட்ட பிருதுகளையும், அப்பாணிய காரர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொளரவித்தால்; அவர்கள் ஆனந்த மடைந்து இராஜவிசுவாசமாகவும், தம் பின் சந்ததியாருக்கு உதவியாகவும் இருக்கக்கூடு மென்றும் எண்ணி ஏற்படுத்தியதேயாம்.

THE ZAMENDARS OF MADURA.

பாண்டியநாட்டின் பாவளியப்பட்டுகள் அல்லது ஜமீன்கள்.

இத்தண்ணத்தின்படி 72 பாணியப்பட்டுகளை ஸ்தாபித்தும், அவைகளுக்குத் தம்மினத்தாரில் உதவிசெய்த வீரர்களையும், மற்றப்படி பொதுவாகப் பாண்டிய நாட்டிற்கு உதவி செய்தவர்களையும் பாணியக்காரர்கள் அல்லது ஜமீன்தாரர்களாக நியமித்தும், அவர்களுக்கு இனமாக அநேக கிராமங்களையும், பிருதுகளையும் கொடுத்தார்கள். மதுரைச்சீமையின் விருத்தாந்தத்தில், மதுரையைச்சுற்றியும் அம்மயநாயக்கனார், சிலக்கோட்டை, வடகரை, போடிநாயக்கனார், கோம்பை, தேவாரம், கண்டப்பநாயக்கனார், தோட்டயநாயக்கனார், காமராயக்கனார், மாதவநாயக்கனார், தம்பிக்கையக்கனார், சந்தையூர், ஏழுமலை, பாவாளி, கவுண்டன் கோட்டை, கண்ணிபாடிய, விருப்பாஸி, ஆயக்குடி, எமக்கண்டியூர், ஒண்டனூர், கூடப்பநாயக்கனார், சிலக்கோட்டை, இராமச்சக்கையக்கனார், சந்திரப்பட்டி, மாடுரு, மருங்காபுரி, செங்குருச்சி, பிள்ளைவீழும்பி, இராமநிலி, இடைய கோட்டை, தோலைமலை, வீரமலை, வெள்ளியருன்றம், சிறுபாளி, மாம்பரை,

பள்ளியப்பநாயக்கனார், எரியோடு, சொக்கம்பட்டி, மீரதுத்தி, தவசெமடை, அம்பட்டரை, தேவதானப்பட்டி, புதுக்கோட்டை, செவ்வக்கை, இராமநாத புரமாகிய 47 பாளையப்பட்டு களைமாத்திரம் குறித்திருக்கின்றன. மற்ற 23 பாளையப்பட்டுகள் மறைத்திருக்கும் காரணம் தெரியவில்லை.

போடிநாயக்கனாரீப் பாளையக்காரர், 1386-வருஷம் மசமதியரால் தாக்கப் பட்டு இங்கு வந்தார்கள். இவர்கள் ஒருவரை மலையாளத்தார், இவர்களில் எட்டுத் தலைவர் பிரபலரானார்கள். கடைசித் தலைவரான "செலாபோடி நாயக்கரும், அவர் குமாரர் "பங்காருமுத்து நாயகம்," 60-ஆவது கொத்தளத்துக்குத் தலைவரானார். வைகை நதிக்கு வடக்கே வடகரை ஜமீன்தாரராயிருக்கும் "புரீ ராமபத்திரநாயகி காருடைய ஆதிபதி" நாகம் நாயகமென் னாசிருப்போயும், அவருடன்கூட மதுரைக்கு வந்தும் உதவிசெய்ததனறியில்; கம்பம் சண்டையில்தக்க உதவி செய்ததனால் அவர் சந்திகளுக்குப் பழனிக்குகிவிருக்கும் வடகரை பாளையப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டது. தவசெமேடு பாளையப்பட்டுக்கத்பதி கோட்டலநாயகி, குட்டியைச் சார்ந்த தொட்டிய ஜாதியர், இவருடைய ஆதிதந்தை நாகம் நாயகி தேச உபாதையோடு பழனிக்குபோனபோது வைத்தியம் செய்த உதவியதனால் இப்பாளையப்பட்டைப் பெற்றார். இப்படியே மற்றப் பாளையக் காரர்களும் ஒவ்வொரு காரணத்தைப் பற்றிப்பாளையக்காரரானார்கள்.

மதுரை ஜில்லா இங்கிலீஷ்காரர் வசமாகி மீஸ்டர் வின்ச(M.Wynch)

காலத்தில் (1795-ஐஸ்வம்பர்மீ 24உ) மதுரையைச்சார்ந்த 24

பாளையப் பட்டிகளின் விவரமாவது —

(1) கோம்பி:—3000 சக்கிரம் வருமானமுள்ளது. 1500 சக்கிரம் கிஸ்தி. சக்கிர மென்றால் கிட்டத் தட்ட இரண்டு ரூபாய் விலையுள்ள நணயம். அப்பாஜி கவுண்டர் பாளையக்காரர், கம்பிலியஜாதி, அவருக்கு 100 சேவகர்களுண்டு.

(2) எச்சக்க நாயக்கனார்:—500 சக்கிரம் வருமானம். பாளையக்காரர், கம்பளியஜாதி. வாலிபர்.

(3) தேவாரம்:—357 சக்கிரவருமானம். 110 சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தி. பாளையக்காரர் கம்பளத்தார், போடி நாயக்கனார் மாப்பிளனை.

(4) போடி நாயக்கனார்:— 7000 சக்கிர வருமானமுள்ள பெரியபுறியிப் பட்டு, திருமலபோடி நாயக்கர் என்பவர் பாளையக்காரர். கம்பளத்தார், 5000 சக்கிரம் கிஸ்தி தரக்கூடுமாம்.

(5) கண்டப்ப நாயக்கனார்:—பெரிதும், உபயோகமற்ற நிலமுள்ளது. 4500 சக்கிரம் வருமானம். 1900-சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தியுள்ளது.

(6) தேவதானப்பட்டி:—4000 - சக்கிரம் வருமானம். 3100-சர்க்கார்கிஸ்தி. நல்லதாச நாயக்கர் என்னும் பாளையக்காரர் கம்பளத்தார்.

(7) தொட்டியன்கோட்டை:—1600-சக்கிரம் வருமானம். கல்தகன் கா

ஸ்தலில் 850-சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. தொட்டப்படியக்கொன்னும் பாணியக் காரர், கம்பளத்தார்.

(8) நிலக்கோட்டை:—2000 சக்கிரவருமானம். 7000 சக்கிரம் இஸ்தி. கோலப்ப நாயக்கரொன்ற பாணயக்காரர் கம்பளத்தார்.

(9) அம்மய நாயக்கனார்:—அநேக மலை நாகினுடன் சேர்ந்த பெரிய பாணியப்பட்டி. 11,000 சக்கிரம் வருமானம். 8,600 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. அத்திரப்பநாயக்கரொன்ற பாணயக்காரர் கம்பளத்தார்.

(10) அம்பலத்தாரு:—2000 சக்கிரம் வருமானம், 1500 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. மகாபலநாயக்கரென்னும் பாணயக்காரர், கம்பளத்தார்.

(11) தவசுமேடை:— 65. சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. சோடலநாயக்க ரென்னும் பாணயக்காரர், கம்பளத்தார்.

(12) எமகாலபுரம்:—550 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. பாணயக்காரர் கம்பளத்தார்.

(13) மறவநாடு:— கம்பளஜாதி, சின்ன அளகிரி நாயக்கர் பாணயக்காரர், 600 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி.

(14) சோக்கம்பட்டி:—பழனிமுத்து நாயக்கர் பாணயக்காரர்.

(15) எரியோடு:—12 கிராமங்களும் 39 சிறு கிராமங்களுமுள்ள பெரிய பாணியப்பட்டி. 9000 சக்கிரம் வருமானம். 6700 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. பாணயக்காரராகிய முத்துக்குமாரவேலு பெல்லகொண்டம் நாயக்கர், வடுகர்.

(16) பள்ளியப்ப நாயக்கனார்:—2000 சக்கிரம் வருமானம். 1000 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. பழனியப்ப நாயக்கரென்னும் பாணயக்காரர், கம்பளத்தார்.

(17) இடையகோட்டை:—நல்ல பாணியப்பட்டி. சர்க்கார் இஸ்தி 2237-சக்கிரம். பாணயக்காரர் கம்பளத்தார்.

(18) மாய்பறை:—400-சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. சாகரம் தொம்மநாயக்கர், கம்பளத்தார்.

(19) பழனி:—பெரிய பாணியப்பட்டி. இது பழனி, இட்டம்பாடி, ஆயக்குடி என்று மூன்று பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பாணியப்பட்டி முன் 80,000-ரூபாய் கிஸ்திகட்டிக்கொண்டு வந்து, பிறகு 16,000 -சக்கிரமாகக் கட்டியது. 25,000-சக்கிரம் கட்டக்கூடியஸ்திதியிலிருக்கிறது. இதன் முன் பாணயக்காரராகிய வேலாபுத நாயக்கர், வேடஜாதியார்.

(20) ஆயக்குடி:—8000 சக்கிரமவருமான முடியுது. 4000 சக்கிரம் சர்க்கார் இஸ்தி. பாணயக்காரராகிய ஒயிலிகொண்டம் நாயக்கர் வேடஜாதி.

(21) வீரபாணி:—மலைநாட்டிய இது பெரியபாணியப்பட்டி. 12000 சக்கிரம் வருமானம், 16000 சர்க்கார் இஸ்தி. பாணயக்காரர் குப்பண்ண, நாயக்கர், அழ் பளத்தார்.

(22) கண்ணியவரமானது 14 பெரிய பிராமணர்களும் 48 சிறு பிராமணர்களும் பெரிய படிசையப்பட்டு 21,000 சக்கிரம் இருமுகம்- 12300 சக்கிரம்.

(23) மாதாரி:—பெரிய பாணியப்பட்டு. கடனில் முற்றிவிட்டபடியால், கவர்ன்மென்டார் மாணேஜ்மெண்டில் இருக்கிறது. பாணியக்காரர் வேங்கடாபதி நாயடு. (Vide Pages 9 to 16 Pages IV Dt. Manual Madura).

இனிவடகரை, வட்டியுடைய, இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, புதுக்கோட்டை முதலான சில பெரிய பாணியப்பட்டு ஜமீன்களின் சங்கதிகளைச் சந்திரமுகரது இதழிற்யி காணலாம்.

வடகரை ஜமீன் தாரரின் விவரம்

வடகரை ஜமீன் தாரரவர்களுடைய ஆதிதந்தையாகிய ஸ்ரீராமபத்திரநாயகர் காரு மதுரையில் முதலில் ஆண்டுகந்த இராஜா கோட்டய நாகம் நாயடுகாருடைய சேனைத் தலைவராக இருந்தவர். இத்த நாகம் நாயடுகாருக்கு புத்திர சந்தானமில்லாத குறைவால் காசிசேஷத்திரம் யாத்திரைப் போன போது, அவருடைய சமஸ்தானத்தை இந்த ஸ்ரீராம பத்திர நாயடுகாரு அவருக்கும் பிரதிநிதியாக இருந்த இராஜபத்தை யாண்டுவந்த தனறியல்; நாகம் நாயடுகாரு சோழராஜாவின் மேல்படையெடுத்துப் போனபோதும், பிறகு ஸ்ரீலிங்கவராத நாயடுகாரு மதுரையைப் பிடிக்க வந்தபோதும், தக்க உதவிசெய்தவந்ததன்றியல்; கம்பம் கோட்டையை முற்றுகைப்போட்டதில் விசேஷ உதவி செய்த தனல், அவரைப் பழனிக்குடிலும், வைகை நதிக்கு வடகரையிலுமிருக்கும் வடகரை பாணியப் பட்டுக்கு பாணியக்காரராக ஆக்கினார். இந்த வடகரை பாணியக்காரரும், சொக்கம்பட்டி, ஊற்றுமலை, பாணியக்காராகளும் இராமநாதபுரம் சேதுபதியவர்களுக்கு மற்றப் பாணியக்காரர்களைப்போல எவவிதமான வணக்கமும் செய்யவில்லையாம். 1795 லும் இதன் வருமானம் 6500 சக்கிரமாம்.

இப்போது இந்த வடகரை ஜமீன் தாரராக இருக்கும் பு. மான் வீ. இராஜபத்திர நாயடுகாரு காலிபர். கோர்ட்டாப் வார்ட்ஸில் சுமார் 13-ஐருஷங்குகளிருந்தும், பிறகு வேறு உபாத்தியாயரிடம் முறையாகக்கற்று தெனிற்குத், சர்வதலாசாலை பிரவேச புரிசுஷியில் தேறியவர். சுந்தரபுருஷரும், கருணாநிதியும், தேசாயிமானும், மதாயிமானமுடையவர். 1901 லும் மதுரையில் கடியு முக்கண்ணு மஹா சபையில் “கோர்ட்டாப் வாட்டஸ்” என்னும் பிரபுக்களுடைய (ஸ்டேன்) மக்களை ஏனைய ஜாதியாரிடமும், ஏனைய மதத்தாரிடமும் கல்விதற்க விடுவதனாலுண்டாகும் சாதக பாதகங்களைப்பற்றி பிரபல நியாயங்களோடு ஆங்கில பரஸ்பரையில் பேசியதை நாம் காதால் கேட்டும், கண்ணால் கண்டும் கனிப்புற்றோம். அந்த உபநியாசம் மதுரை மக்காண கூட்டத்தின் ரிபோர்ட்டு 96-97-98 வது பக்கங்களில் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆதைத் தமிழில் மொழிப்பெயர்த்து

மது நாட்டிலிருக்கும் ஒவ்வொரு ஜமீன் தாரர்களையில்கொடுத்துப் படிக்கச்செய்தும், அதில் குறித்த புத்திமதிகளின்படி நடக்கவும் செய்தால்; மது ஜமீன் தாரர்களுக்கு நல்லகால வருமென்பது திண்ணம்.

இந்த ஸ்ரீ இராமபத்மீர நாயகொருடைய சுருணங்களை நேரிலறிந்த சென்னை கவர்ன்மெண்டு சட்ட நிருபண சபையைச் சார்ந்த ஆளரெயில் ஸ்ரீசிவாசராயாவர்களே (அந்தரிப்போர்டு 99-100-வது பக்கங்களில் புதுமந்து கொண்டாடி இருக்கையில்; இனி அவரைப்பற்றி காம் விசேஷமாக எழுதுவ தனாவசியம்.

எட்டியாபுரம் ஜமீன்தாரர்.

இப்போது மதுரையைச் சார்ந்த குண்டம் நாயக்கனாரை யடுத்த வல்ல நாதிழவிசனுக்கும், திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த எட்டியாபுரத்துக்கும் தலைவராகிய ஸ்ரீ இராஜாஜ்ஜீவீரராமவெங்கடேசுவர எட்டப்பநாயக்கப்பலுதாரவர்களுடையமுன்னோர்களும், ஆதியில்விஜயநகரத்தாராலும், பிறகுமதுரைகுமாரகிருஷ்ணப்ப நாயக்கராலும், முத்துகிஷ்ருணப்ப நாயக்கராலும் கவுரவப்படுத்தப்பெற்றவர்கள். எப்படியெனில், இந்தகுடும்பத்தின் பத்தாவது சந்ததி யாகிய நல்லம் நாயக்கர் மஹாவீரதீரரானபடியால், விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்குப் போக; அங்கு கோட்டைத்தலைவாசல் காவல்காரனாகிய சோமனை ஜயித்துக்கொண்டு உள்ளே பிரவேசிக்க வேண்டும்; அல்லது அந்தசோமனுடைய கால்வீரலுக்கும் கேட்டுவாசலுக்கும் கட்டி இருந்த தங்கச்சங்கலிக்குள் துழைந்துப் போகவேண்டுமாம். இந்த நல்லம் நாயக்கர் அந்த சோமன் தலையைவெட்டி ஜயித்து உள்ளே பிரவேசிக்க, விஜயநகர ஸமஸ்தானபதி கண்டு வியந்து, பொன்னுல் ஒரு தலையைச் செய்துகொடுத்து, அதை யோர்பிருதாகிடுவது கால்முழங்காவில் கட்டிக் கொள்ளவும், அந்த சோமனுடைய இரத்தத்தனியை கொடியாக வைத்துக் கொள்ளவும் உத்திரவுகொடுத்தார்; மேலும் அந்த சோமனுடைய எட்டு சகோதிரர்களைக்கொல்லாமல் பாதுகாத்ததற்காக எட்டப்பன், அதாவதுஎட்டுபெயருக்குத் தந்தை என்று பொருள்படும்படியான பட்டத்தைவெிக்கவும், இராஜ விசிரி வரிசை முதலானதுகளைக் கொடுத்த மரியாதை செய்தனுப்பினாராம். அன்று முதல் இந்த ஸமஸ்தானத்துக்கு எட்டியாபுர ஸமஸ்தானமென்று பெயர் வந்ததாம். இந்த குடும்பத்தாரில் சிலர், மதுரை பாண்டியர்களுக்கு உதவிசெய்து மாணியங்களையும், மரியாதைகளையும் பெற்றிருப்ப தன்றியில், 1567 ஜகவீர ராம குமார் எட்டப்ப நாயக்கர், மதுரை சக்கிரவர்த்தியாகிய குமார கிருஷ்ணப்ப நாயக்கருக்கு உதவியாகி, திருவந்தப் புரத்திற்போய் கப்பம் வாங்கி வரும் வழியில் இறந்தவிட்டபடியால், மதுரை நாயக்கர் இந்தஜமீனுக் குருகுருமலையை இனாமாகவும்; ஐயன் என்றப் பட்டத்தை தரித்துக் கொள்ளவும் உத்திரவு கொடுத்தார்.

இதே மாதிரியாகவே மதுரைமுத்து திருவண்ணாமலை காலத்தில் அங்குக்குதலியாக திருவந்தப்பூர்த்துக்குப் போய் சர்க்கார் பாக்கியை வசூல் செய்த பழையமானங்களைப் பெற்றார். இந்த மஸ்தானத்தாரைச் சேர்த்துப் பிழைக்கும், சேவியத்தையிலும் ஏராளமான பொருளை விலைவாசிப் பிடிபுகள் இப்போது இந்த மதுவஸ்தானம் 647 சதுரமைல் விலைவாசியுடையதாயும், 415428 ஏக்கர் நிலத்தில், 374441 ஏக்கர் விளைவுள்ள நிலமுடையதாயும், 415000 ரூபாய் வருமானமும், இதில் 135000 பேஷ்ஷ் கட்டக் கூடியதாய் இருக்கிறது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் விளையும் 60 லக்ஷம் ரூபாய் வருத்தில், இந்த மஸ்தானத்தில் 30 லக்ஷம் ரூபாய் விளைகின்றது. தக்காலத்திய வாலிப ஜமீன்தார் 1899 பட்டத்தைப் பெற்று, ஸ்ரீ ராயபகதூர் ஜகநாத செட்டியாரார்கள் சகாயத்தினால் திருப்பதியாக நடத்திக்ருகிறார்.

இப்படி பாண்டிய நாட்டை பாதுகாக்க 72 பாண்டியப்பட்டுகளும், ஜமீன்களும் இருக்கிறும், இவைகளில் எல்லாவற்றிலும் சிறந்து சிறிய மஸ்தானங்களாகவும், நாயக்காரு மஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து அவர்களால் புழம் பிறுதுகளும் பெற்றவை இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, புதுகோட்டை மஸ்தானங்களாகையால், அவற்றின் சரித்திரங்களைச் சங்கிரகமாக எழுதுகிறோம்.

இராமநாத சேதுபதி வம்சவந்தானம்.

இராமநாதபுர மஸ்தானம் எப்போது வரால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டதோ விவரமாகத் தெரிவிக்கும் சரித்திர சாதனங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், இங்கு வாகுவம்ச திலகராகிய ஸ்ரீராமர் வனவாசம் செய்தபோது, அருடைய உத்தமபத்தினிச் சேதையை இராவணசகலன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் இலங்கையில் வைத்திருக்கிற சங்கதியைக் கேட்டு, அந்த இராவணனை ஜயித்து சேதையை மீட்கவந்ததில்; இடையில் சமுத்திர மிருக்கக் கண்டு, அச்சமுத்திரத்திற்கு வரவாதியைக் கட்ட ஆரம்பித்தபோது, அவருக்கு அடுத்த விடங் களிலிருந்த வீரதீரமுள்ள ஒரு ஜாதியார் வந்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ததால்; அவர்களுடைய நன்றியை நன்குணர்ந்த ஸ்ரீராமர் அவர்களைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி மறவோம் என்றார். என்றால், 'இலங்கைக்கு வாராவதி கட்டிய காலத்தில் நீங்கள் செய்த உதவியை என்றும் மறக்கமாட்டோம்' என்பது கருத்தாம். ஆகவே, இந்த ஜாதியாருக்கு அன்று முதல் 'மறவர்' என்ற பெயருண்டாகியதாம். இந்த மறவர்களில் (1) சேம்பு நாட்டு மறவர், (2) கொண்டையன் கோட்டை மறவர், (3) அத்தூர் நாட்டு மறவர், (4) அகத்து மறவர், (5) உரையூர் நாட்டு மறவர், (6) உப்புக்கோட்டை மறவர், (7) துரிச்சிக்காட்டை மறவர் என ஏழுவருப்பார்களுண்டு. இவர்களுடைய மதம் வைசம். (Vide P. 113, 114. M. D. Manual.)

இவர்களுக்குச் சேதுபதி என்னும் பெயர் வந்தது காரணம்.

ஸ்ரீராமர் இராமேசுவர ஜயித்து மீண்ட காலத்தில், பிரம்மத்திற்கும் படி சேதுபதினாத்துக் கருகே நீராடிய நீர்த்தத் துறையருகில், மூர்த்தி ஸ்தலமாக ஸ்தாபித்த இராமேசுவரம் வந்து, அங்கு ஒரு சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து வண்ணிய வியடம் மகா விசேஷ தீவ்விய நீர்த்த மூர்த்தி யாத்திரை ஸ்தலமாகையால்; அந்த ஸ்தலத்தைத் தரிசிக்க ஆரீயவிர்த்தம் ஓரெட்டிலு மிருக்கும் ஏராளமான ஜனங்கள் சதா யாத்திரைசெய்யும்பேர்து; இடையில் பயங்கரமான காட்டு மிருகவகனினாலும், கள்ளர் முதலான கொடிய திருடர்களினாலும் கஷ்ட சிஷ ரோகி னுண்டாகா வண்ணம், இந்த மறவர் ஜாதியில் சிரேஷ்டரானவருக்கு சேதுபதி அதாவது இராமேசுவர கடற்கரைக் குட்பட்ட ஜன்முகத்தாருக்கு பதித்தவைவர் அல்லது வரசி என்று பொருள்படும் பட்டத்துடன் ஸ்ரீராமர் சியமித்த தன்றியில்; இவர்கள் வசிக்கும் இடத்திற்கும், ஸ்ரீராமர் பெயரே வழங்கட்டு மென்று என்னி “ஸ்ரீராமநாதபுரம்” என்று பெயருமிட்டு இச் சமஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தும், துயோத்தியாவுக்கேடுறா ராம்.

அன்று முதல், இந்த சமஸ்தானத்துக்கு இராமநாதபுர் சமஸ்தானமென் றும்; இவர்களுக்கு சேதுபதி என்ற சிறந்த பட்டப் பெயரும் வழங்குவருகின் மது. இச்சேதுபதிகளுக்கு சில காலங்களில் தேவபுரம், இராமேசுவரம், தோண்டி, இராமநாதபுரம், விரவகஸ்தூர் முதலான விடங்கள் பிரதான பட்டணங் களாக இருக்கிலும், இராமநாதபுரமே புராதன பிரதான பட்டணமாக.

இவர்களுக்குச் சேதுபதி என்ற பட்ட மிருப்பதை பலபாண்டியர்களும் அங்கேரித்துக் கொண்ட தன்றியில்; சோழன், பாண்டியநாட்டின்மேல் படை எடுத்து வந்து பிடித்துக்கொள்ளும் தருணத்தில், பாண்டியனுக்கு உதவியாக வதிவிராடுநாத சேதுபதி சோழனைத் துரத்தி யடித்தபடியால்; பாண்டியன் கொண்டாடி அச்சேதுபதிக்குத் தோண்டரேவுறுமையை வெருமதியாகக் கொடுக்கப் பெற்றார்.

பிறகு கணரா நாட்டு மன்னன் பாண்டிய நாட்டின்மேல் படை எடுத்து வந்தபோது, பரபீதி சேதுபதிவந்து அக்கணரா நாட்டு மன்னனைத் துரத்தி யடித்ததினால்; அச்சேதுபதிக்கு “பாண்டியநாட்டு ஸ்தாபகர்” என்ற பட்டப் பிரதான திருக்குழி, பழனிமடம், திருப்புவனாதி காடுகளை மானியமாகக் கொடுத்தார்.

பிறகு சோழநாட்டின்மேல் தெலுங்கு நாட்டார் படையெடுத்து வந்து தாக்கிப்போது; ஸ்ரீ வரதங்க ரகுநாத சேதுபதி அத்தெலுங்கரைத் துரத்தி யடித்ததினால், அவருக்கு “சோழநாட்டின்மேல்வந்தார்” என்ற பட்டத்தையும் கொடுக்கப் பெற்றார். மேலும், “குலத்தனங் சேதுபதி” காவத்தித் தோழன், பாண்டிய நாட்டின் மீது வச, அவனை இச்சேதுபதி ஜயித்து பட்டினகோட்டைப், அறந்தாங்கிக் கோட்டைகளைப் பெற்றார். ஸ்ரீ “சமர்கோலாகில் இராமநாத

சேதுபதி" காலத்தில்; சோழபாண்டிய நாடுகளின் எல்லைப்பற்றி உண்டான வழக்கைத் தீர்க்க, இச்சேதுபதியை நியமிக்க, அவர் இருக்கைக் காரர்களுக்கும் திருத்திகரமாக எல்லை வழக்கைத் தீர்த்ததில், சோழன் மெச்சி சேதுபதிக்கு மன்றார் குடாக்கடலில் முத்துசலாபம் எடுத்துக்கொள்ள சுதந்திரம் தந்ததன்றியில்; அந்தப் பாண்டியனும் மெச்சி சேதுபதிக்கு 'மஹாராஜா இராஜபரமேசுவர, மார்த்தாண்ட இராஜகம்பீரர்' என்ற பிருதையும் வகிக்கும் படி கொடுத்தார்.

அந்தரம் விஜயநகரஸம்ஸ்தானத்தார் தெற்கே இருக்கும் இடத்துக்கண் வருத்தும், மகமதியரைக் கண்டிக்க மந்திராலோசனை செய்ய ஒவ்வொரு இந்து மன்னனையும் பிரதிநிதிகளை யனுப்பும்படி உத்தரவு செய்தபோது; பாண்டியன் சேதுபதியைத் தமது பிரதிநிதியாக அனுப்ப, அச்சேதுபதி போய் அங்கு காட்டிய புத்திசாமர்த்தியங்களைக் கண்டு, விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி அச்சேதுபதிக்கு சோழனிடமிருந்த மன்றார்கோயில், திருவாரூர், தீவுகோட்டை முதலான விடங்களை வெருமதியாகக் கொடுத்தார். நிற்க அந்தச் சேதுபதிகளுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி, அச்சேதுபதியின் தத்தகாலஸம்ஸ்தான வித்துவசிரோன் மணியும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து சேநீதமிழீன் பத்திராசியரும், அந்த சமஸ்தான சரித்திரத்தை ஆதியோடந்தமாக அறிந்த ஸ்ரீமத் உபயவேதார்த்த பண்டிதராகிய ஸ்ரீ, ரா, இராகவைய்யங்காரவர்கள் 1904ஆம்ஸபகிருதுஸ்ரீமார் கழி தைமாதங்களில் வெளியிட்ட சேநீதமிழீ பத்திரிகைகளில் பிரபலமாக எழுதிப் பதிப்பித்திருக்கிறார். அச்சரித்திரங்களினால், சேதுபதிகளுக்கு வில்லேருழவர், ஊளுழவர், மழவர், வீரர், வெட்டி மறவர், கரந்தைமறவர், சேரன் மறவர், பாண்டியன் மறவர், சோழன் மறவர் என்றாதிப் பெயர்களை பலகாலங்குளிற் பலபாவணர்களால் பாடப் பெற்றதாகவும்; அவர்களில் நன்னன், ஏறை, அத்தி, கங்கன், கட்டி முதலாயோர் சேரன் மறவரென்றும்; கோட்டைப் பொருளன், பண்ணிமுதலாயோர் பாண்டியன் மறவரென்றும்; பழையன், பண்ணன் முதலாயோர் சோழன் மறவரென்றும்; செம்பிராட்டிறை, இரவிசுலத்தவர், அகலங்கன் என்றாதி அநேகசிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்று கி-பி-1064ஆம்ஸம் குலோத்துங்க சோழன் வீரபாண்டியனை வென்றபோது அம்மறவர் பாண்டிய நாட்டில் குடியேறி, பிறகு நாளாவட்டத்திற் கடலொரமாகப் போந்து, சேதுநாட்டை ஸ்தாபித்தாண்டார்கள் என்றும்; அகநானூறு, புறநானூறு, ஒருதுறைக்கோவை, முதலான புராதான நூல்களிலிருந்து அநேகமேற்கோள்களை யெடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறார். அன்றியும் அநேக கையெழுத்து பிரதிகளைப் பரிசோதித்து (1) ஆதிசாருநாத சேதுபதி, (2) ஜயத்துங்க ரகுநாத சேதுபதி, (3) அதிவீர ரகுநாதர், (4) வரகுண ரகுநாதர், (5) குலோத்துங்கர், (6) சமரகோலாகலர், (7) மார்த்தண்ட பைரவர், (8) சுந்தரபாண்டியர், (9) காங்கேய ரகுநாத சேதுபதி (10) விஜயமுத்து ராமலிங்கசேதுபதிகளாக பத்து புராதான சேதுபதிகளுடைய பெயர்களும்தெரிவித்திருப்பதன்றில்; சேதுபதிகளால் ஆதிநிக்கப்பெற்ற அடியிற்கண்டதமிழ் வித்காண்களைப்பற்றியும், விவரமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அத்தமிழ் வித்துவாங்களாவன

அகோர தேவர், திருச்சிற்றம்பல தேசிகர், தலைமலைக் கண்ட தேவர், சிற்றம்பலக் கவியார், மங்கைப்பாகக் கவிராயர், அமிர்த கவிராயர், இராமநாஜ கவிராயர், சக்கரைப் புலவர், ஜவ்வாதுப் புலவர், சோமசுந்தர கவிராயர், மதுரகவி, பெரிய சரவணக்கவி, முத்துநாயகப் புலவர், சிறிய சரவணக் கவிராயர், கிருஷ்ணையங்கர், முத்தழகரையங்கர், முத்துசாமி ஐயங்கார், வேலாயுதக் கவிராயர், முத்துவீரப்பிள்ளை, வெண்பாபுலி முதலான மஹாவித்துவான்களாம். சோசோழப்பாண்டியர்க்குப் பின் சேதுபதிகளே தமிழ்பாஷையை அபிமானித்து பாதுகாத்தவர்கள்.

இச்சேதுபதிகள் கல்வியில் மாத்திர மல்ல, ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த தேவாலயங்களுக்கும், தருமசத்திரங்களுக்கும் (ஹிம் ஒன்றுக்கு நான்கு இலகூம் ரூபாய் செலவிட்டு வருவதோடு, சில்லரை தருமங்களுக்கு முப்பத்தாயிரம் ரூபாயாக தரும மகிமையாகக் கொண்டு செலவிட்டு வருகிறார்கள்.

சேதுபதிகளுடைய விவரம்.

இனி இந்த இராமநாதபுரத்தை யாண்ட சில விசேஷ சேதுபதிகளின் பெயர், காலம் முதலான தகவலைப் பற்றித் தெரிவிப்போம்.

சரித்திர சாசனங்களால் நமக்குத் தெரிந்த முதல் சேதுபதியின் பெயர் “சுடையக்க தேவர்” இவர் (சகாப்தம் 1411 முதல் 1422) அதாவது கி. பி. 1604 ஹிம் புகளூர் கிராமத்தில் பட்டத்தைப் பெற்று, அந்த புகளூர் கோட்டையை விருத்தியாக்கியும், வடக்கு வட்டிகை, காளியார் கோயில் பட்ட, மங்கலம் முதலான கிராமங்களைச் சேர்த்து விருத்தியாக்கியும், குடிகளுக்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்தும், 17 வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டும், 1621-ஆம் வருஷம் பரமபதமாடைந்தார்.

இவர் சரித்திரத்தைப் பற்றி 1855-ம் வருஷம் “பரோரா கம்பெனியார்” (Pharoara & Co) பதிப்பித்த தகவண் இந்திய சரித்திரத்தில் (A Gazetteer of Southern India) 393-வது பக்கத்தில் கி. பி. 1590-ஆம் வருஷம் மதுரையை யாண்டுக்கொண்டிருந்த “முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயுடு” கார்டைய ஆசாரியர் இராமேசுவர யாத்திரை செய்தபோது, அங்காசாரியருக்கு வேண்டிய உதவி களைச் செய்ததனால், அந்த நாயடவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு, இந்த உடையார் சுடையக்க தேவருக்கு “சேதுபதி” என்ற பட்டம் கொடுத்ததாகவும், இந்த சேதுபதி கி. பி. 1623-ஆம் வருஷம் இறந்ததாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் சுடையக்க தேவருடைய குமாரர் “குட்டன் சேதுபதி” 1621 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து 1635-வருஷம் இறந்தார், இவருக்கு “கங்கை நாகீசியார்” என்ற சகோதரியும், சுடையக்கதேவர் என்ற சகோதிரரும் இருந்தார்கள்.

இந்த சட்டையக்கேவலருக்கு தளவாய் சேதுபதி என்றும் பெயர். இவர் 1637-ம் வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து மூன்று வருஷம் ஆண்டு நான்காவது வருஷ ஆரம்பத்தில் தமது தத்து புத்திரரான “இரகுநாத தேவரை” பட்டத்திற்குப் பாத்நிராக்கப் பிரயத்தனிக்கையில், காளியார் கோயிலிலிருந்த இவர் சகோதிரரான “தம்பித் தேவர்” அல்லது “பெட்டண்ண நாயக்க” ரெழுந்த சேதுபதி பட்டம் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று சச்சரவு செய்தும்; மதரை “திருமலை நாயுடு” காருடைய உதவியை நாட; அவர் மூன்றும் பின்னும் யோசியாமலும், தக்க வார்ச இன்னொன்று தெரிந்துக்கொள்ளாமலும்; தளவாய் சேதுபதியைப் பிடித்து வரும்படி தமது தளகர்த்தர் ‘இராமப்பய்யநுடன்’ ஒரு சிறு சேனையை யனுப்ப; அவரும் வந்து தளவாய் சேதுபதியைப் பிடித்துக்கொண்டு மதரைக்குப்போய் சிறையிலிட்டும், ‘தம்பித் தேவரைக்கு’ பட்டங்கட்ட, உடனே தளவாய் சேதுபதியின் சகோதிரருடைய குமாரர்களாகிய ‘இரகுநாத தேவர்’, ‘நாராயண தேவர்’ என்பவர்கள் எழுந்த, தம்பிதேவர் தக்க வார்ச அல்லவென்று சண்டைகளைச் செய்துவந்ததில்; சமஸ்தானத்தில் இராஜனற்றுக் குடிகள் தலித்தும், இராமேசுவர யாத்திரைக் காரர்கள் அதிக கஷ்ட நிஷ்டைகளுக்குப் பட்டமும், திருமலை நாயுடு அவர்களிடம் முறையிட; அவர் தமது குற்றத்தை யறிந்து பரிதபித்து, உடனே தளவாய்சேதுபதியை சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்வித்து சேதுபதி ஸ்தானத்தை வகிக்கும்படி யனுப்பினார்.

இப்படி வந்த தளவாய் சேதுபதி நாட்டிலுண்டான கலகங்களை யடக்கியும், யாத்திரைகாரருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தும் வருகையில், 1645-ம் வருஷம் இந்த தளவாய் சேதுபதியைத் தம்பி தேவர் கொலைசெய்து விட்டார். இதனால் ஸமஸ்தானத்தில் அதிக கலகங்களுண்டாகிக் குடிகள் கஷ்டப்படுவதைக் கேட்ட திருமலை நாயுடுகாரு, இந்த ஸமஸ்தானத்தை மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரித்தும், இரகுநாத தேவரை இராமநாதபுர சேதுபதியாகவும், இவருடைய மாப்பிள்ளையும் சகோதிரர்களான தானுகார்தா அல்லது தினகர தேவரையும், நாராயண தேவரையும் திருவதானியில் கூடிவாழவும், தம்பித் தேவரை சிவகங்கையிலிருந்து ஆண்டுரைவும் நியமித்தார்.

இந்த நியமனம் நெடுங்காலம் நிற்கவில்லை. இரகுநாத சேதுபதி அல்லது திருமலைச் சேதுபதி 1648-ஆம் வருஷம் முதல் 1670-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டார். தானுகார்தா அல்லது தினகர தேவரும், தம்பி தேவரும் 1659 ஆம் வருஷம் இறந்து விட்டபடியால்; தளவாயின் தத்து புத்திரராகிய விஜயரகுநாத சேதுபதி சிவகங்கையையும், திருவதானியையும் பிடித்துக்கொள்ள; மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஸமஸ்தானம் மறுபடியும் ஒரே ஸமஸ்தானமாகியது. தானுகார்தா தேவர் உயிரோடிருந்தபோது, சேதுபதியும் கலந்து தஞ்சைமேல் படைமெடுத்துப்போய், மன்னார்கோயில், பட்டுக்கோட்டை, தேவகோட்டை, அறந்தாங்கி, திருவாரூரைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு மைசூரார் மதரையின் மீது படை எடுத்து வந்தபோதும், இந்த சேதுபதியானவர் திருமலை நாயுடவர்களுடைய சேனையை நடத்தி மைசூரரை முறியடித்து

ஓட்டியபடியால், நாயடவர்கள் இவரைக் கொண்டாடித் திருப்புகளும்; திருச்சு
ளூர், பள்ளிமடை கிராமங்களை இலாமாகக் கொடுக்கப் பெற்றும், நாயடவர்
களுக்குத் திருத்திகரமாக நடந்தும், 30-வருஷம் ஆண்டு 1670-ஆம் வருஷம்
இறந்தார். இவர் காலத்தில் தான் இராமநாதபுர சமஸ்தானத்தில் “நவராத்திரி
கோலு” உற்சவம் முதற் முதல் ஆரம்பித்துக் கொண்டாடப்பெற்றது.

சூரியதேவ சேதுபதி:—இவர் முன் சொன்ன சேதுபதியின் சகோதர
ருடைய குமாரர். இவரை மதுரை நாயடு ஸமஸ்தான தளவாய் வெங்கட
கிருஷ்ணம் நாயடு பிடித்து திரிசிராப்பள்ளியில் காவலில் போட்டு 1685-ல்
கொல்லப்பட்டார். இச்சேதுபதிக்கும் சந்தி இல்லாமையால், அத்தண்ணூர்
சந்திரப்ப சேர்வைக்காரர் ஸமஸ்தானத்தை நடத்திவர, மறவர் ஜனங்கள் மஹா
நாடு கூடி 1686-ஆம் வருஷம் இறந்துபோன சேதுபதியின் சிறப்பானருடைய
பேரரசாகிய புட்டின “இரகுநாத சேதுபதி” அல்லது ‘சிழவன்’ சேதுபதிக்குப்
பட்டங்கட்டிவைத்தார்கள்.

இந்த இரகுநாத சேதுபதி மஹாபராக்கிரம சாலியாகி (1673-1708) 37-
வருஷம் ஆண்டுவந்தார். இவர்கிறுந்து மதத்துவேஷியானபடியினால், சதேச கிறு
ஸ்தவர்களை வருத்தி வந்தார். இவர் காலத்தில் தான் (1693-பிப்ரவரி) ஜான். டி.
பிரிட்டோ (Jean de Brito) என்பவர் கொல்லப்பட்டார். 1700 - 1702-ஆம்
வருஷம் தஞ்சை ராஜனோடு பிரமாத சண்டை செய்ததில்; தேவகோட்டை,
மன்னார் கோயில், திருவாரூர் முதலான விடங்களை தஞ்சை மன்னர் விட்டு
விடச் சம்பவித்தது. 1706-ஆம் வருஷம் தஞ்சையாரோடு பின்னுமோர் சண்
டை செய்த தன்றியில், மதுரைமீது படை எடுத்து வந்த ‘ரஸ்தம்கானை’ தாக்கி
த் துரத்தியடித்தார். புகளூரிலிருந்த ஸமஸ்தானத்தை இராமநாத புரத்துக்கு
மாற்றியும், இரகுநாதருடைய தங்கைக் காட்டேரியை விவாஹம் செய்துக்
கொண்டும், அந்த மனைவியின் கூடப் பிறந்த ‘இரகுநாதரை’ புதுக்கோட்டை
கித்தி தொண்டமானுக்கியும், 1708-ஆம் வருஷம் பரமபத மடைந்தார். இவ
ரோடு இவருடைய அகேச மனைவி மாரர்கள் உடன்கட்டை ஏறினார்கள்.

இவருக்குப் பிறகு இவரது சகோதரியின் குமாரனும், தமது தந்த புத்தி
ரருமாகிய ‘விஜய ரகுநாததேவர்’ அல்லது திருவுடையதேவர் (1709-1723 ஆம்
வருஷம்) பட்டமடைந்தார். இக்காலத்தில் தஞ்சை மன்னர் புதுக்கோட்டைத்
தொண்டமானைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு சேதுபதியின் மேல் சண்டைக்கு
வர, சேதுபதி சேனைக்குத் தொத்து வியாதிக்கண்டு தவித்த இறந்தார்கள்.
இக்காலத்தில் தான் நிலக்கோட்டைக் குடும்பத்தார் பிரபலரானார்கள். இந்த
நிலக்கோட்டைக் குடும்பத்தின் தலைவர் இராமநாதபுர சேதுபதியின் குமாரத்தி
அகிலாண்டேசுவரியை விவாஹம் செய்தவர்.

தாண்டதேவர் (1723-1724ம் வருஷம்) இவர் சிழவன் சேதுபதியின்
புராதன பேரர். இவருக்கு விரோதமாகக் சிழவன் சேதுபதியின் குமாரர்
பவானி சங்கர தேவர் எழுந்து தஞ்சை ராஜனுடைய உதவியினால் இராம

நாத புரத்தைப் பிடித்தும், தண்டதேவரை சிறையில் போட்டுக் கொண்டும் சேதுபதிப் பட்டம் கட்டிக்கொண்டார்.

பலாணி சங்கர சேதுபதி (1724-1728-ம் வருஷம்) தமக்கு கீழ்ப்பட்ட பாளையக்காரர்களைத் தக்கபடி டேத்திவராமையால், “சேவண பெரிய உடையதேவர்” தஞ்சைக்கு ஒடிப்போய், அந்த இராஜன் முன், ஒரு பெரிய புலியோடு எதிர்த்து ஜயித்து சந்தோஷம் மூட்டியதினால், அந்த இராஜனுடைய உதவியினால் அங்கு அடைக்கலமாக இருந்த சேதுபதியின் தாய் மாமனார் குட்ட தேவருடன் சிகேகம் செய்தும், இருவரும் கூடித் தஞ்சை நாயக்கருடைய சேனாபலத்தினால் உறையூரில் சேதுபதியோடு சண்டைசெய்து ஜயித்தும், பலாணி சங்கரரை சிறையில் பிடித்து வைத்து விட்டு குட்டதேவருக்கு 1729-ம் வருஷம் பட்டம் கட்டினார்கள்.

குட்டதேவர் அல்லது குமாரமுத்து விஜய இரகுநாத சேதுபதி (1728-1784 ஆம் வருஷம்) இவர் இராமநாதபுர முழுநகையும் ஆளவில்லை. தஞ்சை மன்னர் பாம்பாறுக்கு வடக்கேயுள்ள இடங்களைப் பிடித்ததக்கொண்டார். மற்ற பாகங்களை ஐந்து பிரிவுகளாக வகுத்தும், அவைகளில் இரண்டுபாகங்களை இந்த முத்துக்குமாரர் வைத்துக்கொண்டு, சிவகங்கையைப் பிரதான பட்டணமாகக் கொண்டு ஆண்டார், இதற்கு வகை என்று பெயர். மற்ற மூன்று பாகங்களாகிய பெரிய வகை என்னும் இராமநாதபுரத்தை குட்டதேவர் ஆண்டு வர, இவர் குமாரர்.

முத்துகுமார விஜயரகுநாத சேதுபதி (1734-1747 ஆம் வருஷம்) பட்ட மடைந்தார். இவர்காலத்தில் இவர் தளவாயிக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுத்து விட்டதில், இவருடைய பெருமைப் பிரதிஷ்டை பெறவில்லை. இவர் பாலிய வயதிலேயே சந்ததியற்ற இறந்து விட்டபடியால், குட்டத் தேவருடைய சந்ததி இராக்க தேவருக்குப் பட்டம் கட்டப்பட்டது.

இராக்கதேவ சேதுபதி (1747-1748 ஆம் வருஷம்) இவர்காலத்தில் தஞ்சை மன்னர் படையை வெள்ளையன் என்னும் சேர்வைக்காரன் நடத்தி திருநெல்வேலி பாளையக்காரர்களைத் தாக்கிவருவதை சேதுபதி பார்த்து; அச் சேர்வைக்காரரை வரவழைக்க, அவர் வந்து சேதுபதியையும் தாக்க, சேதுபதி பயந்து பாம்பனுக்கு ஓட, அவரைத் தொடர்ந்து போய்ப் பிடித்து சிறையில் போட்டு சேதுபதிப்பட்டத்தைக் கீழவன் குடும்பத்தைச்சார்ந்த செல்வத் தேவருக்கு கொடுக்கச் சம்பவித்தது.

இந்தச் செல்வத்தேவர் (1748-1760-ம் வருஷம்) ஆண்டார். இவர் காலத்தில் தஞ்சை மன்னன் படை எடுத்துவந்து தாக்க, 1760-ம் வருஷம் இறந்துபோக, இவர் சகோதரி குமாரர் சுமார் இரண்டுவயதுள்ள குழந்தைக்குப் பட்டம் கட்டப்பட்டது.

குழந்தையாகிய இந்த முத்து இராமலிங்க தேவர் (1760-1772-ம் வருஷம்) ஆண்டார். இவர் காலத்தில் “வெள்ளைச் சேர்வைக்காரன்” இறந்துவிட்ட

படியால், தாமோதரம் பிள்ளைக்கு தளவாய் பட்டம் கட்டப்பட்டது. பிறகு முத்து திருவாய் நாச்சியார் கொஞ்சகாலம் ஆண்டுவருகையில், 1770-ஆம் வருஷம் தஞ்சைமன்னர் ஹனுமந்தருடியைக் காரணமாகக் கொண்டு இராமநாத புரத்தின்மேல் படையெடுத்துவர, கர்னாடக ஸாபு மகமது அலி ஆங்கிலேயரைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்த் தஞ்சை மன்னனைத் தாக்கிக் கப்பம் பெற்றுக் கொண்டார்.

இந்தச் சண்டையில் சேதுபதி ஸாபுக்கு உதவியாக வரவில்லை என்றக் காரணத்தைக் காட்டி 1772-ம் வருஷம் தமது குமாரரிடம் ஒரு சேனையை யனுப்பி, அதற்கு ஆங்கிலேயரும் உதவியாக வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள; ஆங்கிலேயரும் சோசப் ஸ்மித் (Joshep Smith) என்னும் தளகர்த்தரையனுப்பித் தாக்கச் செய்தும், ஸாபிப சேதுபதியின் தாயார் முத்து திருவாய் நாச்சியாரையும், தங்கை மங்கலேசுவரி நாச்சியாரையும் பிடித்துத் திரிசிர புரத்தில் சிறையில் வைத்தார்கள். 1773 முதல் 1780-வருஷம் வரையில் (எட்டுவருஷகாலம்) இராமநாதபுரம் மகமதியர்வசத்திலிருக்க, இடைக்கிடை சண்டை சச்சரவுகளுண்டாகி சிறையிலிருந்த சேதுபதிகளை விடுதலை செய்வித்தும், வருஷம் ஒன்றுக்கு 17,500 ரூபாய் கப்பம்கட்டிவிட்டு அச்சேதுபதிகளை ஸமஸ்தானத்தை யாண்டுவரும்படி செய்ததில், அவர் 14 வருஷங்களாண்டுவர, மறுபடியும் அவர்கள்மேல் அதிருப்தி உண்டாகி, 1794-ம் வருஷம் திரிசிரா பள்ளியில் சிறையில் வைத்தார்கள்.

1802-ஆம் வருஷம் கர்னாடகதேசம் ஆங்கிலேயர் வசமாகியபடியால், அவர்கள் சேதுபதியை அழைத்துப்போய் சென்னையில் சிறையில் வைத்திருந்து 1803-ம் வருஷம் சேதுபதியின் சகோதிரி மங்கலேசுவரிக்கு ஸமஸ்தானத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

பட்டம் பெற்ற மங்கலேசுவரி நாச்சியார் (1803-1812-ம் வருஷம்) ஆண்டகாலத்தில் ஆங்கிலேய கவர்ன்மெண்டார் நிரந்தர செட்டில்மெண்டாக ரூபா 3,24,387-1-2 கியமித்து, மிஸ்டர் சலிவனை பேஷ்கஷை கலெக்டராக நியமித்தார்கள். பாரோர கம்பெனியார் பதிப்பித்த சரித்திரத்தில் பேஷ்கஷை தொகை ரூபா 3,31,565-8-0 என்று கண்டிருக்கிறது. இந்தம்மை 10 வருஷம் ஆண்டு அநேக தருமங்களைச் செய்தனர்.

இவருக்குப் பிறகு இவரது தந்தை புத்திரராகிய “ஆண்ணாச்சாமி” சேதுபதி (1812-1815-ம் வருஷம்) பட்டத்துக்கு வந்தார். இவர் ஸமஸ்தானபடியால், ஸமஸ்தான் காரியங்களை தியாகராய பிள்ளை என்னும் பிரதானியார் நடத்தி வருகையில், இராமலிங்க சேதுபதியின் குமாரி ராணி சிவகாமி நாச்சியார், தாம்தான் பட்டத்துக்குத் தக்கவார்க என்று சொல்ல, அது சிவில் கோர்ட்டில் விசாரிக்கப்படும். 1813-ம் வருஷம் புரோவின்ஷியல் கோர்ட்டில் விசாரிக்கப்படும், இராணியாளுக்கு அனுபலமாகத்தீர்ப்பு இடைக்க; அத்தீர்ப்பை 1816-ம் வருஷம் சதர் அதாலத் கோர்ட்டார் மாற்றிவிட, 1825-ம் வருஷம் பிரிட்டிஷ்

பிரபுக்கள் சபைக்கு அப்பீல் செய்ய, அந்தச்சபையார் சதர் அதாலத்தோர்ட்டார் செய்ததே சரியென்று ஸ்தாபித்து விட்டார்கள்.

சிவகாமி நாச்சியார் (1815-1822-ம் வருஷம்) ஆண்டு வந்தாலும், சர்க்கார் கிஸ்தியைக்கிரமமாக செலுத்தாமையால், சமஸ்தானத்தை சதர் அதாலத்தோர்ட்டு விசாரணையில் 14 வருஷங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. கடைசியில் அண்ணாச்சாமி தேவருடைய வியாச்சியம் அப்பீலில் அனுசலமாக முடிவுபெற்றாலும், அந்தமுடிவு தெரிவதற்குள் அவர் இறந்து விட்டபடியால், வழக்கை அவர் மனைவியார் இராணிமுத்துவீராய் நாச்சியார் கிரமமாக நடப்பித்தார். இந்த அண்ணாச்சாமி தேவருக்குப் பிறகு, இவரது மைத்தனரும் தத்து புத்திரருமாகிய இராமசாமி தேவர் 1829 பட்டத்துக்கு வந்து, ஒரு வருஷத்துக்குள் 1830ம் வருஷம் இறந்து விட்டபடியால், இவர் குமாரத்தி களில் இராணி மங்கலேசுவரி நாச்சியார் பட்டத்துக்கு வந்தார்கள்.

இந்த மங்கலேசுவரி நாச்சியார் (1830-1838-ம் வருஷம்) வாலிபராக இருந்தபடியால், இவர் பாட்டியா முத்துச் செல்வி தேவியாரும், முத்துவீராய் நாச்சியாரும் ஸமஸ்தானத்தை யாண்டு வந்தார்கள். மங்கலேசுவரி நாச்சியாரும் 1448-ம் வருஷம் இறந்தபோய் விட்டபடியால், இராணி “துரைராஜ நாச்சியார்” (1838-1845-ம் வருஷம்) ஸமஸ்தானத்துக்கு வந்தார். இவர் மங்கலேசுவரி நாச்சியாரின் தங்கை, இவர் முத்தச்சலாப காரியங்களைப் பார்த்துவந்ததில், கம்பனியாருக்குத் திருப்தியைக் கொடாமையால், ஸமஸ்தானம் கோர்ட்டு ஆப் வார்ட்ஸ்த் வைக்கப்பட்டது.

இந்த துரைராஜ நாச்சியார் இறந்தபிறகு, இராமசாமியேதுபதியின் மனைவி ‘ஸ்ரீ பர்வத வரீத்தனி நாச்சியார்’ பட்டத்துக்கு வந்து (1845-1868-ம் வருஷம்) ஆண்டார். இவர் ஸ்ரீமுத்துராமலிங்கச்சேதுபதியை ஸ்வீகாரம் செய்துக்கொள்ள அந்த பட்டத்தைப் பெற்றார். இவர் வித்வகிாமணியாக இருந்ததோடு, வீக்கிரகாராதனை முதலான வீணசடங்குகளை விட்டு பிரம்மதியான பாராயணராகி பிரம்மஸுமாமத சித்தார்த்தராய் இருந்தும் தேசோபகாரமான அநேக தருமங்களைச் செய்தும், பிரபாகரமலை, வள்ளிமணியாலை, முருகரதுபுதி, மும்மொழிமலை, பாலபோதகம், காயகாப்பிரியா, ரஸிகரஞ்சனம், பிரம்மகைவலியம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றி பிரகாசித்ததாக 1874-ஆம் மேஸ்டர் கோல்ட்டன் அவர்கள் பதிப்பித்த மதுரைச் சீமை விருத்தார்த்தப்புத்தகம் 63-வது பக்கத்திற் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த சேதுபதி 1873-ஆம் மார்ச் 17-தேதி சரத்தால் இறந்தார். இக்காலத்தில் ஸமஸ்தான வியாஜ்ஜியத்தினால் அதிக பணம் செலவாகி சர்க்கார் கப்பம் கட்டக் கூட வகையற்றுப் போய்விட்ட படியால், ஸமஸ்தானத்தை மஹாமதியுடைய, வித்வகிாமணியின் போஷகரும், மேல் சொன்ன முத்து இராமலிங்க சேதுபதியவர்களுக்கு சகோதிரருமாகிய ஸ்ரீ ‘பொன்னுச்சாமி தேவர்’ கரடாத்தி வந்தார்.

ஸ்ரீ பொன்னுச்சாமி தேவரவர்கள்—இவர் புதுக்கோட்டைச் சிவஞான

தேவருடைய புத்திரர். "மஹாவிதவ சிகாமணியாகவும், பத்திமரூந்திலும் பிரபலமடைந்தவர். இராமநாதபுரம் கீர் கெட்டிலைந்த காலத்தில், அதைத் தக்க படி சீர்திருத்திநல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவந்தார். இவரை தஞ்சைநகாட்டின் "போஜராஜன்" என்று புகழலாம். இவர் ஆறுமுக நாவலரைக்கொண்டு திருக் குறையும்; திருக்கோவையாரூரை, திருவள்ளுவறுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, இலக்கணக்கொத்துரை, தொல்காப்பியபாயிர விருத்தி, முதற்குத்திர விருத்தி, தமிழ்ப் பிரயோக விவேகவுரை, தருக்கச் சங்கிரகவுரை, தனிபாடற்றிரட்டு மருத்துநூல் முதலான நூலைத் தக்க வித்துவான்களால் எழுதிவைத்துப் பதிப்பித்தனர். திருச்சி மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையென்ன? மாம்பழக்கவிச் சிங்கமென்ன? தியாகராய செட்டியாரென்ன? இன்னும் மனோக பிரபலத் தமிழ்க் கவிஞரும், வித்வான்களும் இவரிடம் பொண்ணையும் புகழையும் பெற்றனர். இவர் இராஜ தாரந்தரராய் தருமசாஸ்திர சட்டதிட்டங்களை முற்றும் கற்றுத்தெளிந்தவராகையால், இப்போது இந்நாட்டிற்சிறந்த கனம் நார்ட்டன் நியாயவாதியின்தந்தை மிஸ்டர் ஜே.பி. நார்ட்டன், ஜே.டி. மெயின் முதலான ஆங்கிலநியாயவாதிகளும், இப்போது சென்னையிற் சிறந்து விளங்கும் ஐக்கோர்ட்டு வக்லே மிஸ்டர் V.C. தேசிகாசாரியார் தந்தையும், பிரதிவாதி பயங்கரருமாகிய மிஸ்டர் இராஜகோபாலாசாரியார் முதலான வக்லேகளும் வியந்து கொண்டாடி வந்தார்கள். இத்தேவர் சிவ பக்தியில் சிறந்தவரேயாயினும், சமரச ஞானிபாகையால், சென்னையில் ஸ்தாபித்த பிரம்ம ஸமாஜத்தாருடைய தத்துவபோதினியைப் பதிப்பித்துப் பிரபலமாக்க அச்சுயந்திரத்திற்கு 1000 ரூபாய் நன்கொடையாகக் கொடுத்து உதவினார். இப்படியானே ஸத்தகருமங்களைச் செய்து சிறந்து இறந்தார். இந்தப் பொன்னுச்சாமி தேவரவர்களிடம் சேதுபதிகளுடைய சரியான சரித்திர மிருக கிதாக மதுரை ஜில்லா சரித்திரம் எழுதிய மிஸ்டர் ரெல்சன் முதலானவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறபடியால்; அதை அச்சிட்டால் திருப்திகரமான சரித்திரமாகும்.

இந்த ஸ்ரீபொன்னுச்சாமி தேவர்களுடையபுத்திரர்களில் ஒருவராகிய பாலவனத்தம் ஜயீன்தாரராகிய ஸ்ரீபாண்டித் துரை தேவரவர்கள் தமது தந்தையைப் போலவே தேசாபிமானம், மதாபிமானம் முதலான குணங்களிற் சிறந்து பிரகாசிக்கிறார்.

மதுரையில் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் கூடிய மஹாஜனசபைக்குத் தலைவராக நின்று வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கீர்த்தி வகித்ததன்மீயில் தமிழ்ப்பாஷையிற் சிறந்த வித்வ சிகாமணியாகையால், பன்னூற்றிரட்டு முதலான பல கிரந்தங்களை இயற்றியதோடு, மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத் தையும் ஸ்தாபித்து அதற்கு அநேக வித்வான்களையும், வித்தியார்த்திகளையும் சேர்த்து ஆதரித்தும்; மகேந்திர கிடக்கும் புராதன தமிழ் கிரந்தங்களையும், ஆங்கிலம் முதலான ஏனைய பாஷைகளிலுள்ள சிறந்த நூல்களையும் மொழிபெயர்ப்பித்தும், "செந்தமிழ்" என்னும் பெயரால் ஒரு பத்திரிகையையும் பதிப்பிக்க அச்ச இயந்திரத்தை ஸ்தாபித்திருக்கின்றனர், இப்படிப்பட்ட ஜனோபகாரியுங், தேசோப

முத்து இராமலிங்க சேதுபதி பட்டத்திற்கு வந்தது (1868:1878 கருகும்) ஆண்டிலும், ஸமஸ்தானக்கடன் அதிகமாகிவிட்டபடியால், இங்கிலாந்து அரசு மெண்டாரீ ஒரு ஸ்பெஷல் அலிஸ்டான்டு கலெக்டரை நியமித்தார்கள். 1878-ம் வருஷம் இந்த முத்திராமலிங்க சேதுபதியாருக்கு 7 மனைவியார்கள், அவர்களுக்கு குட்டையொரு குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களே, ஸ்ரீ பாஷ்கரசேதுபதி, ஸ்ரீ தினகராசாய சேதுபதி என்ற வாலிபர்களாம்.

இந்த ஸைஸ்தானத்துக்கு 1855-ம் வருஷத்தில் இராமநாதபுரம், சிவக்காடி, சிங்கை, மூத்துருளத்தூர், பாபபள்ளுளம், கழுதி, அபிராமம், வேதேணி, அனமங்கோட்டை, சாணக்கிராமம், இராஜசிங்கமங்கலம், அறு தூற்றுமங்கலம், குததகைநாடு, ஒளூர், கோட்டைப்பட்டினம், பள்ளிமடம், திருக்குழி என்ற ஏழுதாலுக்கார்த்தனும்; இவைகளில் 2162, பெரிய மணிரா இராமங்கலம், 574 குக்கிராமங்களுடையிருந்தன. இவைகளின் சுற்றளவு 1900 சதுரமைல். இதில் பூநிபுலம் பற்றிச்செய்ய தஞ்சனிகள் லளமானதும், மற்றபாகம் மலை, தரிசு (Vidya Pages 392-Gazetteer of South India) 1894-ம் வருஷம் டாக்டர் மட்டி. அவர்கள் பதிப்பித்த இந்திய சுதேச ஸைஸ்தான சரித்திரபுத்தகம் 83-வது பக்கத்தில், இச்சைஸ்தானத்தின் சுற்றளவு 2351 சதுரமைலென்றும்; இதில் (1881-ம் வருஷம்) 3,44,000 இத்துக்களும், 60,000 மகமதியரும், 28,000 திரிஸ்தவர்களும், 472,868 குடிகள் இருந்த தாதவும், 1874 வருஷம் 94788 புவராதன்மாவதன் லாவும், 741,744 ரூபாய் வரும் லாமென்று எழுதுப்பட்டிருந்ததென்று

இந்த சமஸ்தானத்தின் 1780-ம் வருஷம் இராமநாதபுரத்திலிருந்தும் 175000 ரூபாய் செலுத்தி கட்டப்பட்டதாயும்; பிறகு மங்களேசுவரிக் கிளையார் காலத்தில் 20000 ரூபாய்க்கு ஒப்படைக்கப்பட்டதாகவும்; பிறகு 1801 வருஷம் கிஸ்தியா கும்பெனியாருக்கு மூன்று இலட்சத்து சில்வாசைத் தொகைக் கட்டும்படி சிய மித்தாகவும் மதுரைச் சிமைவிலுந் தாத்த புத்தகம் 62 பக்கத்தில் அறிவிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

இப்போது இராமநாதபுரத்திலிருக்கும் கோட்டை மதில்கள் நான்குபக்கங் கிலிதும் அரைமைல் நீளமுள்ளவைகளாகவும், 32 கொத்தளங்கள் உள்ளவை களாகவும், கிழக்குப்பார்த்த வாசலுடையதாகவும் இருக்கிறதன்றியும்; இதன் கைகள் 27 அடி உயரமும், 5 அடி அகலம் கனகியும் சுற்றிலும் அகிகள் உள்ள தாயுக் இருக்கிறது. இந்தக் கோட்டையை 17-ம் நூற்றாண்டில் மோகவ இரகு நாத சேதுபதியவர்கள் கட்டிவைத்தார். கோட்டைவாசல்படியிலிருந்து கமர் 200 அடி தூரத்திற்குள் சேதுபதியவர்களுடைய அழகிய அரண்மனை இருக் கிறது. கோட்டைக்கு வடமேற்குப் பாகத்தில் அழகிய பெரிய தடாகம் ஒன்று கிடமிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதற்கு வடகிழக்குப் பாகத்தில் புரோட்டஸ்டான்ட் சிஸ்து கோயிலும், மேற்கு கரையில் மாயானமும், கிழக்கு பாகத்தில் (Col. Martine's) கான்ல் மார்ட்டினது பங்களாவும் இருக்கின்றன. இராமநாதபுரத் தில் 1881-ம் வருஷத்தில் கானிஷ்காரி கணக்கின்படி 11,000 குடிசைகளுக்கீ ள் 5 ககரத்தகரு வெளியில் ஏராளமான வப்பைகளும் செட்டிமாரர்களும் குடி இருக்கின்றனர். கல்சாயப்புடைகள் வியாபாரம் அதிகம். இந்த ஸமஸ்தானத் தேவகோட்டை, தேவிபட்டணம், பாலவணத்தம், ஒரியூர், திருவாடணை, தொ ண்டூர், கம்மிதான் முதலான 42 ஊர்களுளளது. 1729-ஆம் வருஷம் இச்சமஸ்தா னத்தின் கிழக்கில் இரண்டு பாகமாகிய சிவகங்கையை உடையதேவருக்குத் கொடுத்துவிட்டபடியால், அதன் கீர்த்திரத்தைச் சங்கிரகமாகக் காட்டுகிறோம்.

சிவகங்கை ஸமஸ்தானம்:—இந்தச் சிவகங்கை ஸமஸ்தானம் இராமநாத புரத்தைக் கைந்ததென்று முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறோம். அதாவது இரகு நாத தேவர் அல்லது கிழவன் சேதுபதி காலத்திலுண்டான கலகத்தினால், ஆகா 8000 செனாவீர்களைப் போஷிக்கத்தக்க இராஜ்யம் பெரிய உடையதேவ ருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

இரகுநாத சேதுபதி (1723-ம் வருஷம்) இறந்தபோகதற்கு முந்தி, தமது சகோதரரின் குளிரான விஜயரகுநாத தேவரை இராமநாதபுரத்தில் சிங்கா டின் மேற்றினர். இவர்களுண்டு சியாத நிலக்கோட்டை உடைய தேவரீரீமது குமார்க்கிப் சேஷபாருண தேவருக்கு" இராஜருடைய குமாரத்தி "அகிலாண் டேவகன்" கச்சியாரை விவாகம் செய்வித்ததில், 10,001 வீரர்களை வைத்துப் போஷிக்கும்படியான நிலத்தை ஸ்ரீ தனங்கொடுக்கப் பெற்றார்.

விஜயரகுநாத சேதுபதி சிவகாலம் ஆண்டு சரியான கத்தியிற்று இறந்த விட்டபடியால், இச்சமஸ்தானத்திற்கு இரகுநாதசேதுபதியின் கிழப்பு புத்திர ராகிய பவானிசங்கரதேவரும்; விஜயரகுநாத தேவருடைய மருமகனாகிய குட்டி

புதிதிலும் சண்டை சச்சரவுகள் செய்யும் இவ்விருவர்களின் உயர்ச்சிக்கு
தஞ்சை ராஜாவுடைய உதவியினால் இராமநாத ஸ்வாமிநாதருக்குத் தபால்
மூட்டத்தோடு கஷ்டப்பட்டு வருந்தச்சம்பவித்தது. இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமிநாதருக்கு
சேஷவருணதேவர் தஞ்சையில் நடந்த ஒரு விசேஷ உற்சவகாலத்திற் சென்று
ஒரு ஸேவகட்புவியை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து அப்புவியைக் கொன்றதி
னால்; தஞ்சை மன்னர் மகிழ்ந்து அந்த சேஷவருண தேவரும் குட்டத்தேவரும்
இராமநாதபுர ஸமஸ்தானத்தை மறுபடியும் பெரும்படியான சேனையை உதவி
செய்ய, அவர்கள் அச்சேனையைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து பகாணி சங்கரரைப்
பட்டத்திலிருந்தோடு, குட்டத்தேவருக்குப் பட்டம் கட்டிவைத்தார்கள்.

இந்தக் குட்டத்தேவரும் தஞ்சை மன்னர் செய்த உதவிக்காக இராமநாத
புரத்தைச்சார்ந்த 17 தாலுக்காக்களில் பட்டுச்சகோட்டை முதல் கொட்டருக்கர்
வரையிலுள்ள நான்கு தாலுக்காக்களையும் கொடுத்தவிட்டார். இதனால் குட்
டத்தேவர் இராமநாதபுர ஸமஸ்தானத்தை ஐந்து பிரிவுகளாக வகுத்து சேஷ
வருணதேவர் செய்த உதவிக்காக ஜூனில் இரண்டுபாகத்தைத் தந்தார். அன்று
முதல் இந்த ராமநாத புரத்தை ஆள்பவரை பெரியமறவர் சமஸ்தானம் என்றும்,
சிவகங்கையை ஆள்பவர் சிறியமறவர் ஸமஸ்தானம் என்றும், கீலக்கோட்டை
பாளையக்காரர் என்றும் பெயருண்டாயிற்று. இந்த சேஷ வருணதேவருக்குப்
பிறகு வகோந்ந்த தேவர் பட்டத்தக்குவர, 1772-வருஷம் மகமது-ஆலிபாகிய
நபாப், இந்த ராமநாதபுரம், சிவகங்கை ஸமஸ்தானங்கள் தமது கட்டுடகத்
தத்துக்குள் சேர்த்தவை என்று; இவர்கள், அந்த மகமது அலி தஞ்சை மன்ன
னோடு சண்டைசெய்க்போது உதவி செய்ய வரவில்லையென்றுபுகுத்தப்படுத்தி;
நபாபின் குமாரராகிய உமதிட் உல் உமராவுடன் ஒருசேனையை அனுப்பியும்
அவருக்கு உதவிபாக ஆங்கிலேயரும் தக்க தண்டனளாளிகளுடன்போய் இராம
நாத சிவகங்கை ஸமஸ்தானங்களைத் தாக்கவேண்டுமென்றுத் தூண்ட; ஆங்கி
லேயரும் காணல் ஜோஸப் ஸ்மித் (Col. Joseph Smith) எனலும் தனகர்த்த
ருடன் திரிச்சியிலிருந்து சேனையை யனுப்ப அச்சேனையும் வந்து இராமநாத
புரத்தைத் தாக்கி வாலிப பாளையக்காரரைக் கொன்றுவிட்டு, சிவகங்கைக்கு
போக,வகோந்ந்த தேவர் பெரியமருது என்னமருது என்று இரண்டு அகம்பூழி
யச் சேர்வைக்காரர்களை துணைக்காகக் கேட்டுக் கட்டைய, அவர்கள் அவரை தாக்கி
யார்கோயிலுக் கருகிலிருக்கும் காடுகளிலிருக்கச்செய்தார்கள். அப்படிக்கிணர்
தும், எதிரிச்சேனைகள் நாலுக்கங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டும், கட்டுக்கொண்
டும் வருகையில், 1712-ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 22- தேதி பாளையக்காரர்
கொல்லப்பட்டார். அப்போது பூர்ண கப்பவதியாக இருந்த இராஜமஹிஷி
சேர்வைக்காரரான மருதப்பருடைய உதவியினால் திண்டுக்கல்லுக்குப் போய்
அங்கு ஐதரிவியால் பாதுகாக்கப்பட்டார்.

கப்பவதியாக விரும்ப இராஜமஹிஷி மென் குழினைதையப் பெற்று அக்கு
ழினைத் திறவயதாக இருக்கும்போதே வெவ்விக்கம்பெரிய உண்டையதேவருக்கு விசை
தும் செய்து கொடுக்கப்பட்டார்.

1874-இல் கண்டென்படி இந்த சிவகங்கை 1557 சதுரமைல். விஸ்தீரணமும், 4,34,196 ரூபிகளும், 75000 பூவராகன் பேஷ்கஷ் உடையதாயும், உலகங்கை, திருப்பூலணம், மானுமதரை, இளையங்குடி, திருவெங்கப்பத்த, இலவங்கோட்டை, சோளாபுரம், சாக்கை, திருப்பத்திராசிய, 9-தாலுக்காக்களை உடையதாயும்; குன்னக்குடி, காணியார்கோயில், திருகோட்டியூர் அம்மாவதி, ஆந்தூர், மானுமதரை முதலான 25 ஊர்களுடையதாயும் இருக்கிறது. இந்த சிவகங்கை ஜமீன ருத்தனைக்குக் கொண்ட மேஸ்டர் பெரிட் பீஸர் துரையார்களுக்கு அப்பட்ட சகாப்தம் 1655க்கு சரியான கி-பி 1783 ன்றும் செம்புப்பட்டயத்தில் முத்த வஜய ரகுநாத சேதுபதியின் குருடானவர் ஒரு தெப்பருளத்தை வெட்டி அதற்கு சிவதீர்த்தமென்று பொருளாகும் சிவகங்கை என்று பெயரிட்டதாக சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானம்:—இது ஒரு காலத்தில் தஞ்சை ஸமஸ்தானத்துக்குட்பட்டிருந்த, அந்த தஞ்சை ராஜருக்கு மிகவும் நம்பிக்கையுள்ள பல்லவாரய தொண்டமானுடைய முன்னோருக்கு வெகுமதியாகக்கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு 1673-1708-ல் வருஷம் இப்புதுக்கோட்டையை தஞ்சை முன்னருடைய ஆக்கினக்குள் மாற்ற விரும்பி இருக்கிறதை, சேதுபதிகளில் பிரபலமான இரகுநாத கிழவசேதுபதி யானவர் இரகுநாதருடைய சகோதரியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதில், தம்மைத்துவாரான இரகுநாதருக்குத் தொண்டமான் என்ற பட்டம் சூட்டி இப்புதுக்கோட்டையை கொடுத்தார்.

இந்த இரகுநாத தொண்டமானுடைய சந்ததிலாளனும்,

1. திருமலைத் தொண்டமான். 2. நாமன் தொண்டமான். 3. பச்சைத் தொண்டமான். 4. தாண்டக தொண்டமான். 5. நாமன் தொண்டமான். 6. திருமலை தொண்டமான். 7. நாரான தொண்டமான். 8. பச்சைச்சே தொண்டமான். 9. நாமன தொண்டமான். 10. பச்சைச்சே தொண்டமான். 11. கிங்கினி தொண்டமான். 12. தாண்டக தொண்டமான். 13. திருமலை தொண்டமான். 14. பச்சைச்சே தொண்டமான். 15. பல்லவாரய தொண்டமான். 16. இரகுநாதராய தொண்டமான் கி. பி. 1680 முதல் 1730 வரையில். 17. விஜய ரகுநாத தொண்டமான் கி. பி. 1730-1767 வருஷம். 18. இரகுநாத தொண்டமான் 1767-1789-வருஷம். 19. இராஜவிஜய ரகுநாதராய பஹதூர் 1789-1807 வருஷம். 20. விஜயரகுநாதராய பஹதூர் 1807-1825 வருஷம். 21. இரகுநாதராய தொண்டமான் 1825-1889-வருஷம். 22. இராமசந்திர தொண்டமான் 1889. முதலானவர்களாம்

(Vide Pages 225 & 226 of R. Sewalls and the Manual of Dewan Bahadur Seshia Sastrigal &c.

இப்போது ஆளும் மகாராஜருடைய பெயர் ஸ்ரீ இராஜமகேந்திரன் என்பவரவருடைய பதவிதான் பற்றாது அவர்கள். இவர் 1894-ம் வருஷம் 12 பிரசயமுள்ள காரை இருந்தபடியால், இப்போது சுமார் இருபது இருபத்திரண்டு வயதுடைய வராய் இருக்கவேண்டும்.

இந்தப் புதுக்கோட்டை-வடக்கில் திரிச்சி தஞ்சை நாடுகளும், தெற்கில் சிவகங்கை, இராமநாதபுரம், கிழக்கில் தஞ்சையும் மேற்கில் திரிச்சியும், திண்டுக்கூடும் எல்லையாக உடையது. இதன் சுற்றளவு 1880 சதுரமைல் விஸ்வரூபமானது. இவற்றில் மூன்றில் ஒருபாகம் காடு காடுகளாகிறதென்றது. மற்ற பாகங்களில் பயிர்ப்பச்சைகள் விளையக்கூடியது. இந்த சமஸ்தானம் (1) கொளத்தூர், (2) ஆவங்குடி, (3) குறவநாடு, (4) அன்னகாசல், (5) கோடெல்லி என்று ஐந்து தாலுக்காக்களாக வகுக்கப்பட்டும்; வெள்ளாறு, பாம்பாறு, கவரையாறு, சூரையாறு, அம்பிவியாறு, முதலான சிற்றாறுகளாலும் அநேக சிறு மலைக்குன்று காடுகளாலும் சூழப்பட்டிருந்தலோடு, சுமார் 3000 குளங்களாலும் வளம் பொருந்தியது. இதில் செல் முதலான தானியங்களின் விளைவும், பட்டுதூற்றும் தெழில்களும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. 1881-ம் வருஷம் 2,82,009 இந்துக்களும், 11,000 கிறிஸ்தவர்களும், 9000 மகமதியரும், 83,000 தொழிலாளர்களும், 54,000 செம்படவர்களும், 30,000 விவசாயிகளும், 20,000 இடைப்பார்களும் 27,000 பறையர்களும் கசித்து வந்தார்கள்.

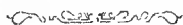
புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானம் ஸ்ரீ சேஷய்ய சாஸ்திரிகள் திவானாக வந்தது முதல் பல்விதங்களிலும் பிரபலமாக பிரகாசித்ததுடன், புதுக்கோட்டையுள் சுத்தியாகவும், அலங்காரமாகவும் சீர்திருத்தப்பட்டு 1881-ம் வருஷம் 15,000 குடிகள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். 1883-ம் வருஷம் ஸமஸ்தான கல்லூரியில் 357 வித்தியார்த்திகள் வாசித்து வந்தார்கள். நகரத்தில் சர்க்கார் வைத்தியசாலை முதலான கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இப்புதுக்கோட்டை இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்கு கப்பங்கட்டாத சுதந்திரநாடாகவும்; இதன் இராஜாவர்கள் இங்கிலாண்டு முதலான நாடுகளை நேரில்போய் பார்த்தறிந்த புத்திப் பிரகாசமுள்ளவராகவும் இருப்பதோடு, இப்போது திவானாக இருக்கும் மீஸ்டர் திவான்பஹதர் வெங்கடராமநாத நாயகோரு மஹாமதியாகியானபடியால், இவர்கள் காலத்திலும் சமஸ்தானம் பின்னும் அதிக சீரும் சுகமும் பெற்று பிரகாசிக்கு மென்பது திண்ணம்.

இப்படிப்பட்ட 72 ஆணையப்பட்டு ஜமீன் தாரர்களுக்கு பிரபுவாகவும், பாண்டியரோடு குடிசளுக்கு 19 தாலபேரன் இருந்தும், சாலிவாகன சகாப்தம் 1380 வருஷம், பரீதாபி நாம் வருஷம் முதல், சசுவர நாம் வருஷமாயி 26 வருஷங்கள் வரையில், தருமராஜிய பரிபாலனம் செய்து வந்த புகழுடம் பிணராகிய ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகாரு இ-பி. 1563 வருஷம் டிசம்பர்மீ பூரணபுகழுடன் ஸ்தலஉடலை விட்டு புகழுடம்மைப் பெற்று பரமபத மடைந்தார். அவர் மரணத்தைப் பற்றி அக்காலத்து குடிகள் அழக கண்ணும் சிந்திய மூக்குடன் சிந்தித்த தன்றியில்; இக்காலத்தாரும் மதுரை சுந்தரேசுவரர் கோயில் வசந்த மண்டபத்தில் சிலா ரூபமாக வைத்திருக்கும், இந்த உத்தமன் விகிரகத்துக்கு மேலாக மகா ராஜ ராஜஸ்ரீ விசுவநாத நாயுனி ஐயவகாரு என்று எழுதி வணங்கி வருகிறார்கள். இம்மட்டோ, இவருடைய குமாரர் முதலான பின் சந்ததியார்தான் இவர் பெயரை மறைக்க மனமில்லாமல், அவர்கள் செய்து வந்த தரும சாசனங்களுக்கு மேல், இந்த விசுவநாத நாயடுகாரு பெயரை மகுடமாக மூன்னம் எழுதி, பிறகு தம் பெயர்தான் எழுதிவந்தார்கள். இவ்வுருவத்தில் நீண்டு ஆஜானுபாஹராகவும், சற்று கருத்தமேனியையுடையதாகவும், நீண்டமுகமும், நெரித்தபுருவங்களும், துடிக்கும் மீசைகளை உடையவராகவும்; பார்வைக்கு பயங்கர புருஷராகவும் இருக்கினும்; ஜீவதையை, பஸ்சாதாபம், தருமம், தானம், சத்தியம், சார்தம், சுவாமிபுத்தி முதலான குண பூஷணங்களை உடையவராக இருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவிராதுபாவராகிய விசுவநாத நாயடுகாருக்கு பிறகு பாண்டிய நாட்டிற்கு இவர் குமாரராகிய கிஷ்ணப்ப நாயடுகாரு அரசரானார்.

ஸ்ரீ குமார அல்லது பெரிய கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரு சமஸ்தானம்.

கி.பி. 1568-ஆம் வருஷம் முதல் 1573-வரையில்



புகழுடன்பினான விசுவநாதநாயடு அவர்களுக்குப் பிறகு, அவர் குமாரர் குமாரகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரு மதுரையில் மருடாபிஷேகம் செய்யப்பட்டுச்சிங்காசனமேறினார். இப்படிச்சிங்காசனமேறிய குமார கிருஷ்ணப்பநாயடுகாளைப் பெரியகிருஷ்ணப்பநாயடு என்றசொல்வதுமுண்டு. இந்தக் குமார கிருஷ்ணப்பநாயடுகாரும் சுந்தவீர்த்துவமும், இராஜதந்திரமுமுடையவர். அஃதோடுகூட அரியநாயக முத்லியாடே இவருக்கும் மந்திரியாக இருத்தபடியால், நாட்டிற்கலகங்களுண்டாகாமல் நிம்மதியாக இருந்தார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில், வடக்கே மகமதியர்கலகம் செய்து சேனையோடு மதுரைசமஸ்தானத்துக்குவருவதாகச் சங்கதிகேட்டு, அரியநாயக முத்லியார் தக்கசேனையோடு தாக்கப்போனார்.

இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் 72-பாளையக்காரர்களில் ஒருவராகிய தொம்பிச்சி நாயக்கன், வேறு சில பாளையக்காரர்களுடைய உதவியைப்பெற்றுக் கொண்டு, மதுரை குமார கிருஷ்ணப்ப நாயடுமேல் படை எடுத்துவந்தான். இப்படிப் படைஎடுத்து வந்ததற்குக் காரணம்: தொம்பிச்சி நாயக்கன் 1543 வருஷம் ஒருபெரியமாகாணத்துக்குத் தலைவனாக இருந்தான். விசுவநாத நாயடு காலத்தில் அவனுடைய சில கிராமங்களைப் பிடுங்கி வேறு பாளையக்காரர்களுக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தமையால், அந்தப்பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ள இதுசமயமாகத்தோன்றி, பண ஆசையையும், பேராசையுமுடைய சிலப்பாளையக்காரருடைய துண்டுதலினால்பலமான சேனையை இரகசியமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தும், அரியநாயகம் வடக்கேபோன சங்கதியறிந்தும், திடினெனச் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு பரமசூழக்கருகில்வந்து முற்றுகை போட்டும், நாட்டைக் கொள்ளையடித்தும் சூழிகளை வருத்தியும்வர, குமார கிருஷ்ணப்பநாயடுக்குச் சங்கதி தெரிந்துஉடனே தமது தளகர்த்தராகிய பெரிய கேசவப்ப நாயடுவசம் சேனையனுப்பித் தாக்கச்செய்தார்.

அந்தப் பெரியகேசவப்பநாயடும் வந்துசண்டைசெய்ய, உயுத்தகளத்திற்கத்தியடிப்பட்டிறந்தார். இது சங்கதியைக்கேட்ட குமார கிருஷ்ணப்பர் விசனப்பட்டு, அந்தக்கேசவப்பருடை குமாரர் வசம் 18,000 பதாசிகளைக் கொடுத்து அனுப்ப, அவரும்போய்ச் சண்டைசெய்து, தன் தகப்பனைக்கொ

ன்ற “தொம்பிச்சிநாயக்கன் தலையை” வெட்டி, மற்றப்பாளையக்காரர்களுக்குப் படிப்பிளையாகக்காட்டும்படி குமார கிருஷ்ணப்பநாயகிவிடம் அனுப்பினார். உடனே கலகமடைகிறது. இக்கலகத்துக்குக் காரணமாக நின்ற தொம்பிச்சி நாயக்கனுடைய மனைவிகள் மக்களைச் சிறையாகப்பிடித்துக் குமார கிருஷ்ணப்பரிட மனுப்ப, இவர் மஹாராஜத்திரியாகையால் உடனே அவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்தும், உயுத்த செலவுக்குப்பிடித்த பணத்தைப் பாளையப்பட்டிலிருந்து கொடுப்பித்தும், அவர்கள் ஜீவனாபிமானங்களைப் பரமகுடி கிராமத்தைக் கொடுத்தும், மூத்தமகனுக்குப் பாளையக்காரன் என்றுபட்டத்தையும் சூட்டினார்.

இந்தக்காலத்தில் இலங்கையிலிருக்கும் கண்டிராஜன், தொம்பிச்சி நாயகனுக்கு உதவியாக இருந்து அந்தரங்கத்தில் அதிக உதவிசெய்தும், வேறு பாளையக்காரர்களைச் சண்டைக்குத் தூண்டிவிட்டதன்றியும், நாயகி ஸமஸ்தானத்தைப்பற்றிப்பரிசாகமாகப் பேசினாளெனாம் செய்து வருவதாகச்சங்க திதெரிந்து, அவன் கொட்டத்தை அடக்கக் குமார கிருஷ்ணப்பநாயகி உயுத்த கோலமாக புறப்பட, அவருடன் அவருக்குட்பட்ட 52-பாளையக்காரர்களும், அவர்கள் இனத்தாரும் சேர்ந்தும், இலங்கைக்கு இராமநகட்டியவாராவதியின் ஒன்பநாவது கல்லுக்கருகில் போய்க் கண்டிராஜனுக்கு தாம்யுட்பந்தமாக வந்திருக்கிற சங்கதியைத் தெரிவிக்க, அக்கண்டிராஜன் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளாமல், முனையுத்தில் நிற்க மனமுவந்து தமது நான்கு மந்திரிகளோடும், அஷ்ட (8) தசநாதர்களுடன், 40,000சேனையைச் சண்டைக்கு அனுப்பி, ஆயுதங்களுடன் நிற்கச்செய்தான். இதையறிந்த குமார கிருஷ்ணப்பநாயகி தமது தளகர்த்தன்வசம் 20,000-சேனையை முன் அணியாகவும் பின் அணியாக வகுத்தும், அப்பின் அணியைத்தாமே நடத்திக்கொண்டும்போய்ச் சண்டை செய்ய, இருபக்கத்திலும் பிரமாதமாகப் பிராணச் சேதமுண்டாகி, கடைசியில் கண்டிராஜனுடைய மந்திரிகளில் இரண்டுபெயரும், அஷ்ட தசநாதர்களில் ஐந்துபெயரும், அநேக ஆயிரம் பதாதிகளும்பிடிபட்டுச் சிறையாக, அவர்களுக்குக் குமாரகிருஷ்ணப்பர் உயுத்தத்திலுண்டான வெட்டுக்காயங்களை ஆற்றி ஆதரித்துத்தனித்தனிகூடாரங்களில் தங்கச்செய்வித்து உபசரித்தும்வர; மறுநாள் கண்டிராஜனுடையநாள் மந்திரிகள் வந்துகுமார கிருஷ்ணப்பரைவணங்கி, கண்டிராஜன்செய்த அக்கிரமங்களுக்கும், அவமானத்துக்கும், தக்க மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டும், இந்த உயுத்தச்செலவுக்குப் பிடித்த தொகைக்குத்தக்க மாகாணங்களைக்கொடுத்தாகிலும், அல்லது அடகுவைத்தாகிலும், கடன்கட்டி வருவதாகவும்; இவ்வளவுடன் சண்டையை நிறுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ள, குமார கிருஷ்ணப்பரும் சம்மதித்து, அம்மந்திரிகளோடு தக்க தமது இராஜபாரியையனுப்ப, கண்டிராஜன்கேட்டு இப்படிப்பட்ட சமாதானத்துக்கு வரத் தனக்கு இஷ்டமில்லையென்றும், சண்டைக்குத்தயாராக இருக்கச்

சொல்லென்றும், சொல்லியனுப்பிவிட்டு, 60,000 சிங்காளியர்களையும், 8000 காப்பிரிகள் (போர்த்துகீயர்) சேனையையும் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். வந்தாலுமென்ன? இந்த 60,000 சிங்காளிகளும், 8000 காப்பிரிகளும் முன்பின் போர் முகத்தையறியாது காட்டாளர்களாக இருந்தபடியால், உய்த்தப்பயிர்ச்சியைமுதையாகக் கற்றறிந்தமதுரைச் சேனையோடு சரியாகச் சண்டை செய்யச் சந்தியற்று, நல்ல சமயத்தில் நாலாபக்கமுமோடிப்போக, கண்டிராஜனும், அவனுடைய ஆயத்தபந்தர்களான பத்துப்பெயர்மாதிரும் கடைசிவரை கிரமமாகச் சண்டைசெய்ய, மற்றவர்கள் கைதிகளாகப் பிடிபட்டார்கள். இதை மாகிரியாகவே கண்டிராஜனையும் உயிருடன் பிடிக்கப் பிரபல பிரயத்தனப்பட்டும், முடியாமல் கடைசியில் குமா கிருஷ்ணப்பருடைய அம்பினால் அடிபட்டு அடியற்ற மடம்போல் விழுந்து இறந்தான்.

கண்டிராஜன் கதறி விழுந்து சாகவே, கதிரவனும்மேற்கே சாய்ந்து அஸ்தமாயினான். கண்டிராஜியம் குமா கிருஷ்ணப்பர் வசமாகியதால் உடனே பிருதுக்கொடியைக் கோட்டையின்மேல் கட்டு, இறந்துபோன, கண்டிராஜனுடைய பிரேதத்தை,ந்தேடி எடுத்துத் தக்க மரியாதையுடன் தகனம் செய்வித்தும், அவர் மனைவி மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வித்தும், அவருமுன்று நாளிருந்தும், அந்தக் கண்டிராஜிக்குத் தமதுமைத்துனர் விஜயபூபால நாயடுகாரை இராஜாபாக நியமித்துவிட்டும் ஜய சிலாக், மதுரைக்குத் திருப்பிவந்தார்.



இலங்கைக் கண்டிராஜ ஸமஸ்தானம்.

சி ஸ ம லி க் .

* * *

“ மரியலங்காதிபதியே நமஸ்கரிக்க. வ ரிபரஃபரல் வசுதவனுடி .

“ உத்தரவையுள்ளவசுதாஜாதி . யங்காங்கிராஜஸுலகாண்டி .

“ சாலமசுராஜ வசுதவனுடி . சிஹமசுராஜாதி .

“ ரெல்லராஜாதி சிஹமசுலகா . வசுதவனுடி .

கீ—பலகருவசுதவ ரிபரஃபரல்

வசுதவசுதா கபுரபுரவசுதா

சிஹமசுராஜாதி .

பலகருவசுதவ ரிபரஃபரல்

இந்த இலங்கையின் கண்டியில் விஜய பூபால மஹாராஜருக்குப் பிறகு (2) கொண்டசரல மஹாராஜரும் (3) அங்கதாங்கித மஹாராஜரும் (4) கீர்த்தி சிம்ஹமஹாராஜரும், (5) இராஜா திராஜமஹாராஜரும் (6) விகி மகிம்ஹா மஹாராஜரும் முறையே ஆண்டுவந்தார்கள். இவர்களுக்கு வெள்ளிக் குருச்சியில் இருந்த புராண விசுவநாத நாயடு சந்ததிகளாகிய இராமகிருஷ்ண நாயடு, நாராயணநாயடு, பங்காரு திருமலை நாயடுகாருடைய குமார த்திகளையும்—பிறகு தஞ்சை ஸமஸ்தானம் மன்னாரு காமி நாயடுகாருடைய குமாரத் திகளையும், விவாஹம் செய்து வைத்தாலும், சந்ததிகளன்றுப்போனதாகத் த தெரியவருகிறது. இப்போது நஞ்சைஜில்லா திருவையாற்றில் சப்ரிஜி ஷ்டிராக இருக்கும் ஸ்ரீ மஹாரா—தியசகிம் ஸாலாஜவர்களும், அவருக்கு சம்பந்தப்பட்டு இப்போது வெள்ளிக் குருச்சிருநலான விடங்கலிவிருந்தும் சிலரும், இந்தக்கண்டி சமஸ்தானபதிகளுடைய வாரசுகளாகி இங்கிலாந்து கவர்மெண்டாரிடத்தில் (தமது இலங்கை இராஜியத்துக்காக) (பென்சன்) நன்கொடைப்பெற்று வருவதாகக்கேள்வி. இது நிற்க.

குமார கிருஷ்ணப்பர் மதுரைக்குவந்து சேரவே, மகமதியர் வடக்கே 1564-ம் வருஷம் விஜயநகரத்தாரோடு பிழமாநகரண்டைசெய்ததில் இராமராஜா இறந்துவிட்டபடியால், சமஸ்தானத்தாக்குள் கலகங்களுண்டாகி, விஜயநகரத்தாருடைய தென்னாங்கிலே அடியாயக முதலியாருக்குக்கொடுத்து ஆண்டுவரும்படி செய்யவும், குமார்கிஷ்ணப்பரை வடகாடுகளுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கவும் யோசித்தார்கள். இதையறிந்த அரியநாயகம் தமது ஆசாரியரிடம் சம்மதிக்கேட்க, அவர் ஒரு தேசத்தை அண்டுவரும் வேலை கஷத்திரிய ஜாதியாருக்கே பொருத்தியது, வைசியரும், வேளாளமாதிய உனக்குத் தகாதெனத் தடுத்தது சொல்ல. தந் வாக்கியத்தைத் திருவாக்காகக்கொள்ளும் அரிய நாயகரும், அது சங்கதியை விஜயநகரத்தாருக்கு அறிவிக்க, அவர்கள் அரிய நாயகத்தை மதுரை, மைசூர், தஞ்சை முதலான தென்னாங்குகளுக்கு விசேஷ விசாரணை மந்திரியாகவும், தனகர்த்தகாகவும், இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டமையால்; அரிய நாயகரும் அதற்குச் சம்மதித்து, இச்சமஸ்தானங்களுக்கு இடையில் தாம் வசிப்பது உத்தம மெனக்கருதி 1566-ஆம் வருஷம் மதுரைக்கடுத்த கோழலத்தாள் கிராமத்தில் ஒரு சிறு கோட்டையையும், அதற்குள் 300 வீடுகளையும் கோயில், குருமடம் முதலானவைகளையும் கட்டுவித்துக் காஞ்சிபுரத்துக் கடுத்த மெய்ப்பேட்டிலிருந்த தமது நெருங்கிய பந்துரித்திர்களையும், சிவடிசாரியையும் தருவித்து அங்குவந்து வசிக்கும்படி செய்வித்தும், அவர்களுக்கு உதவியாகப் பார்ப்பான் முதல் பறையனீராக பல சிப்பந்திகளை உதவிசெய்ய நியமித்ததன்றியில், மற்றசாதாரண பந்துமித்திபர்களே நகரி, திருமங்கலம், பட்டனேரி முதலான கிராமங்களில் குடியேற்றினார். இப்படிக்குடி

யேற்றவே, பாண்டியநாட்டாருக்கு இவரிடத்தில் சம்பிக்கை அதிகமுண்டா கியதனால், நாட்டில் கலகமில்லாமல் குடிகள் சுகமாகவாழ்ந்து வந்தனர்.

இப்படி நாட்டில் கலகமற்றுப்போகவே, குமார கிருஷ்ணப்பருக்கு வேறு வேலையற்றுத் பாளையங்கோட்டைக்குக்கிழக்கில் மது பெயரால் கிருஷ்ணபுரம் என்ற நகரத்தையும், அதில் சைவ வைணவக் கோயில்களையும், குளத்தையும், பிராமணர்களுக்கு அக்கி. ஹாரங்கோயும் கட்டிவைத் ததன்றியில், திருநெல்வேலிக்கு மேற்கேகாடியம் கிருஷ்ணபுரம் என்ற நகரங்கோயும் கட்டிக் குடிகளுக்கு உகலிசெய்து பாண்டியநாட்டைப் பத் துவருஷம் ஆண்டு 1573-ஆம் வருஷம் பபதமடைந்தார் கணம் டெயிலர் கணக்கின்படி சகாப்தம் 1411-ஆம் வருஷானிய வருஷமுதல் கீல வருஷமாகிய 31 வருஷம் ஆண்டமாந்த தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணப்ப அல்லது பெரியவீரப்பநாயகி

இரண்டாம் விசுவநாதநாயகி சமஸ்தான்.

கி. பி. 1573-ஆம் வருஷம் முதல் 1595-ஆம் வருஷம் வரையில்.

கீர்த்திமானாகிய குமாரகிருஷ்ணப்பருக்குப் பிறகு அவருடைய இ. ண்டி குமார்களாகிய கிருஷ்ணப்ப அல்லது பெரியவீரப்பநாயகியும்; சிறிய குமாரன் இரண்டாவது விசுவநாத நாயகியும் தவிராஜர்களாகப் பாண்டியநாட்டிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டார்கள். இவர்கள் காலத்திலும் அரியநாயகமுதலியாரே மந்திரியாக இருந்தபடியால், நாட்டில் கலகமற்றுப்போக; இராஜ குமார்கள், அண்ணையில் ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்தார்கள். இவர்காலத்தில் விசுவநாதர் குடும்பத்தைச்சார்ந்த ஒரு வாலிபனுடைய துண்டுதலினால் காங்கியூர்க் கோயிலிலிருந்த மாவலிவான் ராஜா குட்டிக்கலகம்செய்ய எத்தனப்பட, உடனே அக்கலகத்தை அடக்கி விட்டனர். பிறகு திரிச்சிஞ்சுப்பள்ளிக்கோட்டையைப் பத்தோபஸ்த்தாக் கியும், சிதம்பரக்கோட்டையைக் கட்டிவைத்தும், பிராமணர்களுக்கு அனேக அக்கிரஹாரங்களையும் கியமித்தார்கள். இவர்களில் இளையவராகிய விசுவநாதர்முதலில் இறந்துவிடப் பெரிய வீரப்ப கிருஷ்ணர் 1585 வருஷம்பரமபத மடைந்தார். கணம் டெயிலர் சரித்திரப்படி சகாப்தம் 1438-கி.பி.1516 சவுமியவருஷ முதல்யுவ வருஷமாகிய 27 வருஷங்களாண்டார்.

குமார கிருஷ்ணப்பநாயகி இலிங்கப்பநாயகி

விசுவப்பநாயகி ஸமஸ்தான்.

(கி. பி. 1595.முதல் 1602-வரையில்.)

பெரியகிருஷ்ணப்பநாயகியின் குமார்களாகிய இலிங்கப்பநாயகி, விசுவப்பநாயகி பட்டத்துக்கு வந்தகாலத்தில், மஹாமதியூகியும் மதுரை

நாட்டிதற்குமேதாவியும், மதுரைக் கோயிலில் ஆயிரங்கால் மண்டபங்கட்டி வைத்தவரும், பாண்டிய நாட்டிற்கும் பாளையக்காரருக்கும் பிதாவுமாக் இருந்தவருமாகிய அரியநாயகமுதலியார் 1600 வருஷம் சிவபதமடைந்தார். அவர் இறந்தது பலவிதத்திலும் விசனிக்கத்தக்கதேயாகிலும், சில விஷயங்களில் சந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது அவர் புராதனரும், பிடிவாதமுடைய வருமாகையால், நாட்டில் நவநாகரிகம் விருத்தியடையத் தடைபட்டிருந்தன. அவர் இறந்துவிட்டவே நாட்டில் நவநாகரிகங்கள் தலைகாட்டித் திருத்தடங்கலற்று நடந்தன.

விசுவநாதநாயகிக்குப் பிறகு மதுரையில் ஆண்ட மூன்று தலைமுறை நாயகிமார்களும் வயதிலும், உலக அனுபவத்திலும் கல்லி நேன்விகளிலும் அரியநாயக முதலியாருக்குத் தாழ்த்தவர்களுடையபால்; அவர்கள் தம்முதாக்களுடைய உத்தரவின்படி அரியநாயகமுதலியாரைப் பிதாவைப்போல் பாலித்து அவர் வார்த்தையை மீறிக்க மனமெழாம் விருந்தார்கள், ஆகவே, அந்த வாலிபநாயகிமார்கள் தம்மிஷ்டப்படி நாட்டில் நவநாகரிகத்துக் கேற்றபடி செய்ய வகையற்றிருந்தார்கள். இப்போது அரியநாயக முதலியார் இறந்துவிட்டபடியால், நாயகிமார்கள் நாட்டில் இஷ்டப்படி புதிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

இப்படி ஆரம்பித்தாலும், இவர்களுடைய பாண்டிய நாடு விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்குள்ளடங்கிய ஒருபாகமாக இருந்ததேயோடிய, சுதந்திர நாடாகவில்லை. அப்போது 1602-ஆம் வருஷம் விஜயநகர சமஸ்தானம் பெனுகொண்டாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டி, அதற்கு ஸ்ரீ வேங்கடபதியாறு பிரபுவாகவிருந்தார். இந்தவேங்கடபதியாறு இராமராயனுக்குப் பிறகு 21-வருஷம் ஆண்டு 1613-ஆம்வருஷம் இறந்தபோக; மதுரைநாயகி சமஸ்தானம் சுதந்திர நாடாகியதாக 1609-ஆம் வருஷம் சாசனத்தினால் வெளியாகிறது. அரியநாயகமுதலியார் இறந்தவுடனே, விசுவப்பர் அல்லது 3,வது விசுவநாதநாயகி இறந்தபோக, 1602-ஆம் வருஷம் இலிக்கப்பநாயகிகாரும் பம்பதமடைய, கனம் டெயிலர் சரித்திரப்படி சகாப்தம் 1458-(கி. 1537.) தாதுமுதல் மன்மதவருஷமாகிய 20-ஆண்டுகள் பிறகு அவர்குமாரர் முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயகிகாரு சிங்காசனமேறினர்.

ஸ்ரீ முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயகி ஸமஸ்தானம்.

1602 ஆம் வருஷம் முதல் 1609 வரையில்.

இந்த முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயகி சிங்காசனமேறிச் செங்கோலைக் கைக்கொண்டவுடனே, இவரது சிற்றப்பனும், பொருமையையும் பண ஆகைப்பேயும் பிடித்தவருமாகிய கஸ்தூரி இரங்கையநாயகி, முத்துகிருஷ்ணப்பனை வடைமேளசமாகப்பிடித்துச் சிறையில்வைத்துவிட்டுத் தானே பாண்டி

யநாட்டின் சிங்காசனாதிபதி என்று பறையடித்துச் சிங்காசனமேறி யதில்; இங்கு அக்கிரம நடவடிக்கையைக்கேட்ட முத்துகிருஷ்ணப்பருடைய ஆபத்த பந்து மித்திரர்கள் அடுத்த வாரத்திலே கஸ்தூரி இலங்கையநாயடு சந்தியா வந்தனமடத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டும், சுவாமிசை தோழுதுகொண் டிருக்கும்சமயத்தை யறிந்துப்போய், அவர்சிரசை ஒரேவெட்டில் வெட்டித் தள்ளிப் பாண்டிய நாட்டுப் பட்டத்தை மறுபடியும் முத்துக்கிருஷ் நாயடு வசமாக்கினார்கள் ஸமஸ்தானத்தில் அக்கிரமமாகஒருவர்பட்டத்தைப் பிடுங்க, அப்படிபிடுங்கியவரைப்பிரேதமாகும்படி செய்த அக்கிரம நடவடிக்கைகளில் இதவே முதலாம். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி கண்டெடெயில் சரித் திரத்தில்வேறுவிதமாக எழுதி இருக்கிறார். அதாவது விசுவப்ப நாயடுகாருக்கு பிறகுசமஸ்தானத்தை அவர் குமாரர் குமார ஒருஷ்ணப்ப நாயடும்-அவர் தம்பி கஸ்தூரி இலங்கையநாயடு சகாப்தம் 1475-கி. பி. (1553) தன்முகி முதல், பரிதாபி வருஷமாகிய 17-வருஷங்களாண்டதாகவும், பிறகு விசுவப்ப நாயடு குமாரர் முத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு வாலிபமாக இருந்தபடியால்,தம்பி கஸ்தூரி இலங்கையநாயடு சகாப்தம் 1482(கி-பி1660)பி.மாதி முதல்பரிதாபி இலும் வரையில் 7வருஷம் ஆண்டுவந்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பாண்டியநாட்டைப் பெற்ற முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடு காலத்தில் நாட்டி நகலகம் சண்டை சச்சரவுகளில்லாமையால் இவர் குடிகளுக்கு உபயோகமானது.

பல குளங்களையும். அக்கிரமங்களை உண்டாக்கியும் மதுரைக்கும் ஸ் காத்தமலைக்கும் இடையில் தம் பெயரால் 'கிஷ்ஷ்ணபுரம்'. என்ற நகரத் தையும் கட்டிவைத்தார் இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இராமேசுவரத்துக்கு யாத்திரை செய்பவர்கள் மஹாபயங்கமான காடுகளைத் தாண்டிப்போகவேண்டி யிருந்தமையாலும், அவ்விடத்தில் திருடர்கள் கையில் (யாத்திரைக்காரர்) அகப்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டு அலைந்து, இந்தப் பாண்டியர் நாட்டு மன்னன் முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரிடம் முறையிட்டழுது வந்தமையாலும், இந்தராமேசுவரயாத்திரைக் காரைப்பரதுகாக்க கியமித்த காரியக்காரர்கள், தம் காரியங்களைக்கிம்மமாகச் செய்பாமல் இப்படிப்பட்டகஷ்டங்கள் சம்பவிக்கின்றனவென்றறிந்து, நாயடுகாரு 1605-ம் வருஷம் இராமநாதபுரசேதுபதி குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீ "சுடையங்கேதேவ" உடையாரே இக் கஷ்டங்களை நீக்கவல்லவென்று கண்டு, இராமநாதபுரத்துக் கடுத்த போகலூரில் சேதுபதி என்று பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க, அந்தச் சடயக்கேதேவ உடையார் சேதுபதியும் உடனே காடுகளை அழித்து, அவைகளை காடுகளாகவும், நந்தவனங்களாகவும் மாற்றியும், திருடரைத் தும்சம்செய்தும், யாத்திரைக்காரர் சுகமாக யாத்திரை செய்துவரும்படி செய்வித்தும், இராமநாதபுரம், போகலுரை விருத்தியாக்கியும், அங்கு கோட்டைகளைக் கட்டு வித்தும், வடக்கு வட்டகி, காளியார்கோவில், பட்டமங்கலம் முதலான

வீடங்களைப்பிடித்து வருஷாந்திரம் நல்ல வருமானத்தை வசூல்செய்வீத்தும் மதுரை சமஸ்தானதிபதிக்குக் கப்பமாய் அனுப்பி, அவருடைய அன்பையும் பிருதையும் பெற்றும் அநேகவருஷங்கள் ஆண்டு 1621-ஆம் வருஷம்இறந்து போக, அந்த இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்துக்கு அவருடையகுமாரர் குட்டனைச் சேதுபதியாக்கியதாக மதுரைச் சரித்திரத்தில் மிஸ்டர் நெல்சன் எழுதியிருக்கிறார். இந்தச் சேதுபதியினின் ஆதி அந்தஸ்தைப்பற்றி இராமநாதபுரம் மானேஜர் மிஸ்டர் ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித் தேவருடைய மெமோரான்டம் என்னும் குறிப்பில் வேறுவிதமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைஇராமநாதபுரம் சேதுபதி சரித்திரத்தில் விபரமாகக் காணலாம் இப்படிச் சூழ்ச்சியை நன்மையைக்கருதியும், இராமேச்சுவர யாத்திரைக்காரருடைய சுகத்தைக் கருதியும் பாடுபட்டிருக்கும் முத்துக்குஷணப்ப நாயகிகாரு, முத்துவீரப்பநாயகி, திருமலை நாயகி, குமாரமுத்து வீரப்பநாயகி என்ற மூன்று குமாரர்களை விட்டு 1609-வருஷம் அல்லது கனம் டெயிலர் கணக்கின்படி சுகாப்தம் 1512 (கி. பி. 1590) ரவுத்திரிமுகல் வீரோதி விசிறுதியாகிய 30 ஆம் ஆண்டு ப. மபதமடைந்தார். பிறகு

ஸ்ரீ முத்துவீரப்ப நாயகிகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1609-ஆமுதல் 1623-ஆவது வில்.

முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயகிகாருக்குப் பிறகு அவர்ஜேஷ்டகுமாராகிய “முத்துவீரப்ப நாயகி காரு 1609-ஆம் வருஷம் சிங்காசனமேறினார். இவர் தஞ்சை அரசனோடும், மைசூர் மன்னனோடும் சண்டை செய்ததன்றிப் பல் மதுரையின் வடமேற்குப் பாகத்தில் மகமதியர் வந்து தாக்க, அவர்களை விருபாசுரி பாளையக்காரரும் வேறுசில பாளையக்காரர்களும் கூடி, எதிர்க்க அப்படிமகமதியரைத் தாடித்தியடித்ததில், அதிக சத்தியத்தையும், சுந்தவீரத்தையும்காட்டியவிருபாசுரிபாளையக்காரர்களுக்குப் “பதிக்காவலன்” என்று பட்டப் பிருதைக்கொடுத்தார். பிறகு மைசூரிலிருந்து முகிலன் என்றவன் சிறுபடையோடு வந்து திண்டுக்கல் கோட்டையை முற்றுகைப்போடத் திண்டுக்கலைச் சுற்றியிருந்த பதினெட்டுப் பாளையக்காரர்களுக்கும், முக்கியமாக நடுக்கட்டளை பாளையக்காரனாகிய சின்ன குட்டிதுரை நாயக்கன் எதிர்த்து மூறியடித் தோட்டியதனால், இப்பாளையக் காரனுக்கு திண்டுக்கல் பாளைய கோட்டையைக்கொடுத்தும், அப்பிராந்தியங்களுக்கு முக்கியஸ்தனாகிஇன்னும் பட்டப்பிருதையையும் கொடுத்தார். இவர் (முத்துவீரப்பநாயகி) காலத்தில் தான் ‘பிரான்சிஸ் சாவியரால் (Francis Xavier) கிறிஸ்தவர்களாக்கப்பட்ட சிலசெம்படவராகிய பராவாசுகன் மதுரையில் நாயகி உத்தரவின்படி முதல் முதல்-கிறிஸ்துமதக் கோயிலைக் கட்டுரைகள் அதையறிந்து பாதரி பர்னான்டஸ் (Father Fernandez) என்பவர் வந்து வகை முதலான உயர்ந்த வரு

ப்பாரைக்கிறிஸ்து மதஞ்சேர்க்க பிரபலபிரயத்தனபட்டும், முடியாமையால் பாத்திரி நோபில் பிஸ் (Robert de Nobilibus) என்பவர் வந்து; தாம்ஜோர்ப்பிய பிராமணனென்றும், இந்துமதச் சந்திரியாகினைப்போல காவியேஷ்டிகளைத் தரித்தும், சில இந்துக்களைக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்க்கவே, மதுரை கோயில் பிராமணர்களுக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் குட்டிக்கலகங்க ளுண்டாகி, அந்தப்பாத்திரியாருடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி ஜோர்ப்பிய மன்னர்களும் கண்டித்தார்கள். அப்படிப்பட்ட காலத்தில் முத்துவீரப்ப நாயகமும், சராபத்தம் 1544 (கி-பி 1622) விகாரிமுதல், துண்புகிஆகிய 32 ஸூஆண்டு மதமையுடைய; அவர் உத்தம சகோதரராகிய புகழ்பெற்ற திருமலைநாயகிகாரு பாண்டியாபட்டநிபதியாக, சாலிவாகன சகாப்தம் 1544-ல், தூத்துமிகுமும், மாகிஸ் 7 தேதிக்குச் சரியான 1623 ஸூ ஜெனவரிமாதம் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றார்.

ஸ்ரீ திருமலை ஐய நாயகிகாரு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1623 முதல் 1659 (ஸ்ரீவரையல்).

மதுராபிரியானது பெயருக்குமாத்திரம் பாண்டிய நாட்டிற்குப் பிரதான பட்டணமாக விருந்தாலும், உண்மையில் உயுத்த வீரர்களுக்கு வசதியில்லாத பட்டணமாக இருந்தது. அதன் சுற்றுப்பக்கங்களில் பருவதங்களுள், காடுகளும், கடல்களும், நதிகளுமில்லாமல் வெட்ட வெளியாக விருந்தபடியால், பகையாளிகள் நாலாபக்கங்களிலும் வந்து தாக்க வசதியாக இருந்ததையறித்து, விசுவாதாரதரும், அரியநாயகமும் அதைப்பாதுகாப்பதற்கு அதன் நாலாபக்கங்களிலும் 72 பாளையக்காரர்களை வாசல்காவற்காரர்களாக நியமித்திருந்ததன்றியும்; எலவளம், காவிரி நீர்வளம் பொருந்திய திரிசிராப்பள்ளியானது பகைவரைத் தடுத்து ஒட்டுவதற்கு வசதியானவிடமெனக்கண்டு, அங்குப் பெரியகோட்டைக் கட்டத்தளங்களைக்கட்டினார்கள். அவர்கள் சந்ததிகளும் இக்கட்டத்தைக் கருதியே சிதம்பர முதலானவிடங்களிலும் கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்தார்கள். மேலும், மதுரையில் வெயிற்காலத்தில் அதிகஜலக்கஷ்டமும், மீதமிஞ்சிய ஊஷணமும், மலைக்காய்ச்சலு முண்டாவதனால்; மதுராபிரிக்குமன்னரான நாயகிகாருகள், கேவலம் முடிசூட்டும்போது மாத்திரம் மதுரைக்குப் போய்ச் சூட்டிக்கொண்டு, மற்றகாலமெல்லாம் காவிரி நதிபாயும் திரிசிராப்பள்ளியிலேயே பெரும்பான்மையாகக்காலம் கழித்துவந்தார்கள். இந்தவழக்கத்தை அதுசரித்தே முத்துவீரப்பநாயகியின் சகோதரராகிய இந்தத் திருமலைநாயகிகாரும் தமக்கு முப்பது முப்பத்தைந்து வயதாகிவரையில் திரிச்சிவிலேயே இருந்தார். இவர் சிறுவயதாக இருக்கும்போதே இவ

ருக்குஜலதோஷ (Catarrh) காச கபலியாதி கண்டுவிருந்தியும், விதியின்றி முடிசூட்ட மதுராபுரிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகையில், இடையில் வியாதி அதிகரித்துத் திண்டுக்கல்லைச் சார்ந்து, தமது கூடாரத்தில் படுத்தித் தூங்கும்போது, நடு திசையில் மதுரைச் “சோக்கநாதரும், மீனாஷியும்” ஒரு கீழப்பிராமணர், பார்ப்பினியைப்போல வந்து, திருமலைநாயகைத் தட்டி எழுப்பிப் பஞ்சாக்ஷரமகிமை ரூபமாகிய விபூதியைக் கொடுத்து உண்ணும்படி செய்தும், கொஞ்சம் விபூதியை எடுத்து இராஜனுடைய கழுத்திலும், வயிற்றிலும் தடவிக்கொடுத்தும், “ஐ மதுராபுரியைத் தலைநகரமாக்கிக்கொண்டு, அங்கேயே தங்குவாயாகில், உனது வியாதியை நீக்கிச் சுகலகம்பத்தும் அடையுமாடி ஆசீர்வதிப்போம்”, என்று சொல்லி மறைந்ததாகக் கணவுகண்டு: திடீரென்று எழுந்து தம் தருகிவிடாநின்ற மெய்க்காவலர், பிராமணர்களுக்குச் சொல்ல; அவர்கள் ஆநந்தத்துச் சொப்பனத்தில் உந்தவர்கள் சொர்க்காநரும், மீனாஷியும் என்றும்; அவர்கள் ஆசீர்வாதத்தின் படியே, ஆருமென்றுந் தைரியம் சொல்லித் தட்டிக்கொடுக்கத் திருமலை நாயகாரும் அதே கவலையாக இருந்த; காலையில் எழுந்து தந்தகத்தி செய்யவே, தம்மை வருத்திய வியாதி வாயின் வழியாகச் சுகிப்போவதை உணர்ந்தும், உடனே மதுரைக்குப்போய்த் தமது இஷ்டமேதவையாகிய மீனாஷிசன்னிதியின் முன் மருடாபிஷேகம் பூண்டும்; இனித்தாம் உலகில் உள்ளநான் உள்ளவனாயின் மதுரையிலேயே இருக்கத்தீர்மானித்தும், தமது வியாதியைச் சொப்பனத்தில் வந்து சிக்கிய சொர்க்காதர்மீனாஷியம்மனுக்குக்காண்க்கையாக 1,50,000-ரூபாயைச் செலவிட்டு, நவந்தனங்களடங்கிய ஆபாணங்களையும், ஆடைகளையும், உபஹரங்களையும், தந்தத்தினுற் செய்த பல்லக்குச் சப்பிரம், ஞாநங்களையும் தயார்செய்துக் கொண்டுவர; தமது வியாதிமுடிதும் நீங்கி, திடகாத்திராகவே; மதுரை நகரத்திற்கு வேண்டிய மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களையும், அழகிய அரண்மனைக் கோட்டைகொத்தனங்களையும் கட்டிவைக்க, பனலிடங்கலி லுள்ளநிறந்த சிற்பிகளைத் தருவித்தும், அவர்களுடைய வேலைக்காகசெவகல் குளைகளைப் பருவதங்களைப்போல் கட்டித் தயார்செய்தும், அவைகளைச்சுட, சுற்றுப்பக்கங்களெல்லிருந்தபிரமாண்டமான மரக்கட்டைகளைவெட்டிக்கொண்வாச் செய்தும், கருங்கல் கட்டிடத்திற்கு அநேக கற்களங்களை வெட்டி, உயரமும் விசாலமுமான உருவமுமுடைய விதம் விதமான கற்களைக் கிளப்பி எடுப்பித்தும்; மீனாஷியம்மன் கோயிலின் வெளிமதில் சுவர்களை யும், வசந்தமண்டபம், புது மண்டபம், குளங்கள் முதலான கட்டிடங் களையும் கட்டிவைக்க ஆயிரக்கணக்கான வேலைக்காரரை நியமித்தும்; வேலைகளை நடத்திவந்த தன்றியில், அந்தந்தவேலைகளைத் தாமே பிரதி தினமும் நேரில்போய்ப் பார்த்தும், புத்திசாலித்தனமாக வேலை செய்யும் சிற்பிகளுக்கு, தம் செங்கோலேந்திய சிங்காரமான சொந்தக்கையினால்

தாம்பூலம் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தியும், இந்தக் கூலிக்காரருடைய கூலியை, அன்றாடம் தம்முன்னாலே கொடுக்கும்படி திட்டம்செய்தும் வந்ததன்றியில்; தமது அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி ஆயிரங்கணக்கான ஆணைகள், குதிரைகள், ஆள்மாகாணங்களோடு, மதுராபுரியில் மாட்சிமையுடன் வாழ்ந்து வந்தபடியால்; அப்பட்டணத்தில் லக்ஷங்கணக்கான ஜனங்கள் பலவிடங்களிலிருந்து வந்து குடியேறினார்கள். இப்படியேறவே மதுராபுரியானது இத்தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாநகரங்களுக்கும் ஒரு தலைமையாகிவிட்டது.

திருமலை நாயடுகாருக்கு முன்னாண்ட நாயடுகார்கள் விஜயநகரம் மஸ்தானத்துக் கட்டங்கித் கப்பம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். திருமலை நாயடோ அப்படிக்கப்பம் கட்டாமலும்; அந்தச் சமஸ்தானம் 1613 ஆம் வருஷம் சீர்கெட்டிருப்பதைக்கேட்டுத் தாம் சுதந்திரப்பிடிவென்றும் பறையடிப்பித்தார். இவர் இப்படிச்செய்யவே, வல்லமையிற் சிறந்த விஜயநகரத்தார் எந்தக்காலத்தில் திரும்புவதென்று மதுரை மன்னனையும், குடியினையும் கொன்றோய்ட்டு வதைத்து விடுவார்களோ என்றுகுடிகள் வதங்கியிருக்க; திருமலைநாயடுமாத்நிலம் பயப்படாமல், விஜயநகரத்தின் சேனாபதிமைக்கு தக்கபடி தமது சேனையைவிருத்தி செய்துகொண்டு வேண்டிய பந்தோபஸ்தாக இருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் மகனா நாயடு சமஸ்தானத்தின் சம்பந்தையும், சுதந்திரத்தையும்கண்டு பொருமையுற்றவரும், முன்னொருகால் நாயடு ஸமஸ்தானத்தாரால் அவமானப்பட்டவருமான மைசூர்சமஸ்தான பதியாகிய சாமாஜ் உடையார் தமது பழையபழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கருதி, தமது தளகர்த்தாகிய ஹாசுரநந்திராவுக்குத் தக்கசேனைகளைக் கொடுத்துப்பாண்டிய நாட்டின்மேல்படை எடுத்துப் போகச்சொல்ல; அத்தளாதிபதியும் வந்து கணவாயோடுகளிலுள்ளகிராமங்களை எல்லாம் பிடித்துக்கொண்டும், திண்டுக்கல்லுக்கும் முற்றுகைபோட்டு, ஏராளமான பொருளைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டும் கம்பீரமாக மைசூருக்குப் போய்; பின்னு மொருபெரியசேனையைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து மறுபடியும் திண்டுக்கல்லைத்தாக்க, அப்போது திருமலை நாயடுடைய தளவாய் தளகர்த்தன் இராமப்ப ஸ்தாலும், உதவிதளகர்த்தர் இரங்கண்ண நாயடும் உடனேவேண்டியமுயற்சிகள்செய்துசுற்றுப்பக்கத்துப்பாளையக்காரர்களைத் துணையாக அழைத்துக் கொண்டும், உயுத்தச் செல்வுக்குத் தக்கதிரவியத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டும், போதாதபணத்துக்கு இரங்கண்ணநாயடுவிடம் 14,000 ரூபாய்ப்பெற்றுக்கொண்டும் போய் மைசூர்க்கோட்டைக்கே முற்றுகைபோட்டு கர்ஜித்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இந்த இராமப்பயருடைய சாமார்த்தியத் தையும், சேனை வலிமையையும், கண்டுபொறுமைகொண்ட சில துஷ்டர்கள், இனி இந்த இராமப் அய்யனுக்கு இவ்வளவு அதிகாரம் கொடுத்தால், ஒரு வேளை பாண்டிய நாட்டையும் சண்டையில் ஐயித்துவிடுவான் என்று திருமலைநாயுடுக்குக் கோள்கள் சொல்ல; அவரும் முன்பின் யோசியாமல், துஷ்டருடைய தூர்ப்போதனைகளுக்குக் காதலொடுத்து, இராமப்பயனை உடனே பாண்டியநாட்டிற்கு வந்துவிடவேண்டுமென்று கட்டரயமான கட்டளையைனுப்பினார். இக்கட்டளையைக்கேட்க இராமப்பயர்ஸ்திதி தருமசங்கடமாகிவிட்டது. ஏனெனில், இராமப்பயர் திருமலைநாயடுவின் உத்தரவின் படி உடனே மைசூரைவிட்டுப்போய்விட்டால் பகையாளிகள் கையிற் சிக்கிப் பட்டாபாடும், மானபக்கமும் உடையவேண்டும். அப்படிக்கன்றித் திருமலைநாயடுவின் கட்டளைப்படி உடனே போகாவிட்டால், எஜமான்தரோகம் நேரிடுவது உறுத் தமது உத்தியோகமும் அந்தஸ்தும் போய்விடும். இப்படிப்பட்ட அச்சந்தர்ப்பத்தில் இராமப்பயன் விதியின்றித் திருமலைநாயடுவின் கட்டளையையுரிநி, மைசூரைப்பிடித்தப பகைவரைப் பங்கப்படுத்திப் பயமுட்டி வீராவீ குக மதனக்குத் திரும்பினார்.

திருமலைநாயடு சுதீசியம், தரும முதலான குணங்களிற் சிறந்த ராணபடியால், அவர் கட்டளையையுரிநி கடந்த இராமப்பயனுடைய குற்றத் தை கூறித்துவிடுவான் என்றெண்ணக்கூடுமா ன்றும், துஷ்டர்களுடைய வார்த்தைகளுக்குச் செலி கொடுத்து என்ன செய்வாரோ என்று பயந்து, உதவித் தனகர்த்தர் இரங்கண்ணநாயடுவைச் சமஸ்தானபதியிடம் போய்ச் சாந்தப்படுத்த முன்னமேயனுப்பி, பிரகு தாம்வந்து சரணாகதியடைந்தார்.

இராஜதந்திரியாகிய திருமலைநாயடு உடனே தளவாய் இராமப்பயனைத்தக்க பரிமாணங்களையும் பிருதுகரோயும் கொடுத்து கொண்டாடியும், உதவித்தளகர்த்தா இராமண்ணநாயடுவை புகழ்ந்துக்கொண்டார். இதனால் சமஸ்தானம் பலமான அய்யனாவாத்தில் ஆதாரப்பட்டிருந்தது. இந்தக்காலத்தில் 1623-வருஷம் ரூன் மாதம் (Robert De Nobilibus) இராபாட்டி 'நோபிலிபஸ்' என்பவர் மோமாபுரி போப்புகளுடைய கட்டுபாட்டிற்கு கிணங்காமல் மதுரைபுரத்திலும், கிரிகிரபுரத்திலும், சேந்தமங்கலம், சேலம் முதலான விடங்களிலும் வந்து, மதபோதனைசெய்து கள்ளா முறையினவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்கிக் குடித்தனம்செய்து ஜீவனம் செம்பப்போதிக்க, திருமலைநாயடு அக்கள்ளர்களுக்கு அநேக புறம்போக்கு நிலங்களைத் தரக் காஸ்தாகத் தந்தார்.

இராமநாதபுரத்தில் சேதுபதி கலகம்.

திருமலைநாயகி சேனைகள் மைசூராரை ஜெயித்த சில வருஷங்களுக்குள்ளாகச் சேதுபதிகளுக்குள் உண்டான கலகத்தை யடக்க நேர்ந்தது. அதாவது 1621 ஆம் வருஷம் இராமநாதபுரத்திலிருட்டன் என்பவர் சேதுபதியாகிப் பதினான்கு வருஷம் பிரபலமாக ஆண்டு 1635 ஆம் வருஷம் இறந்துபோக, அவருக்குச் சடையக்க தேவர் அல்லது தளவாய்ச் சேதுபதியும், கங்கை நாச்சியாரும் பிள்ளைகளாக இருந்தார்கள். இந்த தளவாய்ச் சேதுபதி இராமநாதபுரத்தில் இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் ஆண்டபிறகு யாது காரணத்தைக் கருதியோ தமது தத்து புத்திரனாகிய இரகுநாத சேதுபதிக்குச் சிங்காசனம் கொடுக்க விரும்பி இருப்பானதைக் குட்டன் சேதுபதியின் வைப்பாட்டி குமாரனாகிய தம்பி சேதுபதி அந்த நியமனத்துக்கு இடந்தராமல், மதுரைக்கு வந்து மந்திரிமார்களிடம் முறையிட்டு, அந்தப் பட்டத்திற்குத் தம்மை நியமிக்க நாயடவர்களுக்குச் சிபார்சு செய்யுப்படி கேட்டுக்கொள்ள; அவர்களும் அப்படியே சிபார்சுசெய்ய, திருமலைநாயடவர்கள் முன்பின்னுமையோசித்துப்பாராமல், மந்திரிவார்த்தைகளைநம்பித் தம் பிசேதுபதிக்குத் தளவாய்ப்பட்டம் கொடுத்து அனுப்ப, அவரும்வந்து சேதுபதிசிம்மாசனத்தைத் தம்பிடம் கொடுக்கும்படி நாயகி உத்தரவைக்காட்ட, சரியானவார் சாகிய தளவாய்ச்சேதுபதி தமது பட்டத்தைத் தபேனென, இது சங்கதி திருமலைநாயகிக்குத் தெரிவிக்க, இதுவிகழத்தில் தாம் பிசுகிப்போய்விட்டதை அறிந்திருந்தும், தமது ஆக்கினையை மீறி நடந்தசேதுபதியைத் தக்கபடி சிஹித்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் சில பாளையக்காரருடைய சேனைகளுடன், தளவாய் இராமப்பயனையும், உதவியாக இரங்கண்ண நாயகியையும் தலைவர்களாக இராமநாதபுரத்துக்கு அனுப்ப, அவர்களும்சேதுபதியோடுபிரபல சண்டைசெய்யவே, சேதுபதி தந்திரமாகப் பாடபன்வழியாக ஒரு தீவுக்குள் ஓடிப்போக, அங்கு அப்போது இலங்கையிலும், கொச்சியிலுமிருந்து ஐந்து கப்பல்களில் வந்த ஐரோப்பியருடைய உதவியைப்பெற்று எதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய; நாயகி சேனையானது இடையில் ஒரு சிறு பாலத்தைக்கட்டி அதன் வழியாகப் போய்ச் சேதுபதியைத்தாக்க அந்தச் சண்டையில் இராமப்பயர் வியாதி கண்டு இறந்துவிட்டார். இராமப்பயர் இறந்தாலும், அவருடைய மருமகனாகிய சிவராமப்பயர் உடனே தளபதியாக நின்று தாக்கிச் சேதுபதியையும், அவர் பந்து தனகதேவனையும் பிடித்து மதுரைக்குக் கொண்டுவர, அவர்களை அடியாயமாக விலங்குபூட்டிச் சிறையிலடைத்தார்கள். இதனால் திருமலை நாயகிக்கு அபகீர்த்தி யுண்டானதன்றியில், தப்பிசேதுபதிக்கு மறவர் முதலான குடிகள் அடங்காமல் கலகம் செய்தும், இராமேசுவர யாத்திரைக்காரர்களைத் தாக்கியும்வருத்திவ

ந்ததன்றியும்; இரகுநாத தேவரும், நாராயணதேவரும் கிளம்பி; தக்கசேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு இராமநாதபுரத்துக்குத் தாமே நாதர்களென்று சொல்ல; தம்பி தனவாய் மதுரைக்கு ஒடிப்போய் நாயடவர்களை உதவி செய்ய வேண்ட, அவர் அச்சேதுபதியின் தூர்டந்தையைக் கண்டு எவ்வித உதவியும் செய்ய மாட்டோமென்று சொல்லிவிட்டார். இக்காலத்தில் இராமேச்சுவர யாத்திரிகர்களென்று வழிகளிருக்கும் கஷ்டநிலைகளைச் சொல்லி முறையிட்டிடுச், சிறையிலிருக்கும் சேதுபதியை மறுபடியும் சிங்காசனமேற்றினாலன்றிச் சுகம் கிடையாதென்று பிடிவாதமாகப் பிரார்த்திக்க, இது விஷயத்தில் திருமலைநாயகி தாம் செய்த தப்பித்ததைப்பற்றி அநாதையப்பட்டும், சிறையிலிருந்த சேதுபதியை விடுதலைசெய்தும், தக்க மரியாதை யுடனும் இராமநாதபுரத்துக்குச் சேதுபதியாகவிரும்பக் கியமித்தார்.

இப்படிப்பட்டும்பெற்ற தனவாய்ச்சேதுபதி ஐந்தாறு வருஷம் திருப்பதிகரமாக ஆண்டு வருகையில், தம்பி சேதுபதி அவரைக் கொலைசெய்து 1645-ம் வருஷத்தில் மறுபடியும் சிங்காசனமேறப் பிரயத்தனப்பட, மறவர் முதலானவர்கள் தடுக்க, இக்கலகந்தை யடக்க வேறு வழியற்று அந்தச் சேதுபதி சமஸ்தானத்தை மூன்று பாகங்களாக வகுத்தும், 1646-ஆம் வருஷம் இராஜதானி உள்பட சப் பிவிஷ்ணு இரகுநாத தேவருக்கும், சிவகங்கையைத்தம்பி தேவருக்கும், திருவாதனை நாராயணத் தேவர் தனக் தேவருக்கும் கொடுத்துச் சமாதானப்படுத்தினார். இது விஷயத்திலும் திருமலை நாயகி பிசுகிப்போய்விட்டார். எப்படிபெனில், தனக்கேவர் சீக்கிரம் மரணமடைய, இரகுநாத தேவர் அவருடைய பங்கைத்தம் பாகத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ள, தம்பித்தேவர் மறுபடியும் சண்டைக் காரம்பித்தார். தெய்வானைக் கூலத்தினால் தம்பித்தேவர் திடீரென்று சாகவே, இரகுநாததேவர் வகுத்த மூன்று பாகங்களுக்கும் பார்த்தியஸ்தரானார். இதனால் மண்ணாக்கோயில், பட்டுக்கோட்டை, தீவுகோட்டை, அறந்தாங்கி, திருவாரூர் முதலானவை இராமநாதபுரத்துக்குச்சேர்ந்து அந்த ஸமஸ்தானம் பலகியது. 1653-ஆம் வருஷம் பாண்டியநாட்டில் பிரபல பயமுண்டாகியது. அதாவது வடக்கே தேவதாம்சமாக ஒரு இராஜகுமாரன் பிறந்த, தன் தாயோடு தெற்கே வந்து, துஷ்டசம்ஹாரமும், சிஷ்டபரிபாலனமும் செய்யப் போவதாக எங்குப்பார்த்தபோதிலும், யார்வாயிலும் இதேவார்த்தையாகி, வழிவழி பார்த்து பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குத்தக்கபடி பெங்களூரில் புதிதாக வடநாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு விதந்துஸ்திரியையும், அவன் மகனான சிறு பையனையும் பார்த்து அவர்கள் தாமென்று சொல்லி அவ்விடத்திய ஜனங்கள் பார்த்துப் பயப்பட, அப்போது அங்கிருந்த மகமதியர் அவ்விருவர் சிசுகளையும் வெட்டிக் குடிகளைப் பயப்படாதிருக்கும்படி சொல்லியும் மூடஜனங்கள் இம்மூடபீதியை விட்டார்களில்லை. சிலர் இந்த சிறு பையன் தான் அகட விகட விதவஜ்ஜன வீரபோக வீரவசந்தராயனு என்று

1866-ஆம் வருஷம் வரையிலும் அநேக படிப்பாளிகளும் கம்பி எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். நிற்க,

திருமலை நாயடுடைய ஸமஸ்தானம் தினேதினே பலுகிப்பெருகிய தனல், இனி இச்சமஸ்தானத்தை விஜயநகர சமஸ்தானத்துக்கு அடங்கியதாகக் கொள்ளாமல்; ஓர் சதந்திர சமஸ்தானமாக்கக் கருதி மேற்படி விஜயநகர சமஸ்தானம் வேங்கடபதி இராயலுகாலத்திலேயே பாண்டிய நாட்டார் கப்பம்கட்டாமலிருந்தார்கள் என்று முன்னமேசொன்ன மல்லவா? இப்போது இத்திருமலை நாயடுகாரும் அந்த வேங்கடபதியாயலுடைய சந்ததிகளுக்கும் கப்பம் கட்டாமல், தம் ஸமஸ்தானத்தைக் சுத்த சதந்திரசமஸ்தானமாக்கிப் பிரபலப்படுத்தக் கருதித் தம்மைப்போன்றதகூணைகடேசசமஸ்தானாதிபதிகளாகியசெஞ்சி, தஞ்சைநாயடுகாருகளைத்தம்மோடுகட்டுப்பாடாகச்சேரும்படிசொல்ல; அவர்களும் அங்கீகரிக்க, இந்தக்கட்டுப்பாடானசங்கதி விஜயநகர ஸமஸ்தானபதி காசிங்க தேவராயலுக்குத் தெரிந்து, உடனேபெரிய சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு தெற்கே தமது பிரதிநிதிகளுடைய அக்கிரம நடவடிக்கைகளைக் கண்டிக்கவர, 'பேடியாகிய தஞ்சை மன்னர்பயந்து விஜயநகரத்தாரிடம் சரணடைந்து மன்னிப்புக்கேட்டிக்கொண்டுசேர்ந்து விட்டதன்றியில, திருமலை நாயடுவின் கட்டுப்பாட்டையும், செஞ்சிநாயடுவின் கட்டுப்பாட்டையும் நசிங்கத்தேவராயலுக்குச் சொல்லி, இவ்விரு மன்னரையும் சிவந்திரம்படி தூண்டிவிட்டார். இது சங்கதியையறிந்த திருமலைநாயடு கொஞ்சமேனும் முன்னும் பின்னும் யோசியாமலும்; தேசாபிமானத்தையும், சுஜனாபிமானத்தையும் மறந்தும், துர்மத்திரிகளுடைய வார்த்தைக் கிணங்கி, அப்போது கோலகுண்டாவிலிருந்த மகமதியரைத் தமக்கு உதவியாகவும், நசிங்கராயலுக்கு விரோதியாகவும் வரவேண்டுமென்று சங்கதி சொல்லி யனுப்ப, அந்தக்கோலகுண்ட சுபாசாஸிபவர்கள், பழம் நழுவி பாலில் விழுந்ததைப்போல இக்கருமத்திற்கு உடன்பட்டு உடனே ஒரு பொருஞ்சேனையோடுவந்து, நசிங்க தேவராயலு ஸமஸ்தானத்தின் பலபக்கங்களிற் புகுந்துக் கொளையடித்துக் குடிகளைக்கொலைசெய்து வருவதாகச் சங்கதி எட்டவே, உடனே நசிங்கராயலு தமது தகூணயுத்தத்தைவிட்டு விட்டு, தம்சேனையோடு வடக்கே போய், தம் ஸமஸ்தானத்தில்புகுந்துகொளையடித்துக்கொண்டிருந்த கோலகுண்டநபாபைத்தாக்கித் துரத்தியடிக்க, அந்த நவாபின்சேனை அதிகமாகவும் பலமுள்ளதாகவும் இருந்தமையால், அவர்கள் நசிங்கராயலுவைவட நாட்டில்கால் எடுத்துவைக்காதபடி துரத்தியடித்துக்கொண்டுவர, நசிங்கராயலு திகைத்துத்தெற்கேஇருக்கும் செஞ்சி, தஞ்சை, மதுரை நாயடுமார்களைத்தம்மக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்தாலத்தில் உதவிசெய்யவேண்டுமென்று பல விதமாகப் பஞ்சைபோல் கெஞ்சிக்கேட்டும்; இம்முன்று நாயடுகாரர்களும்

கொஞ்சமேனும் ஜாதியபிமானம், மதாபிமானம் தம்மரபாபிமானத்தில் புத்தியைநாட்டாமல்; கேவலம் பொறாமை என்னும் பேயால்பிடிப்பட்டு மவுனம்சாதிக்க, அந்த நரசிங்க தேவராயலு மனமொழிந்து, தஞ்சையின் வடக்கே கள்ளர் சீமைக்குப் போய்ப் படாத பாடெல்லாம் பட்டு நொந்தார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் மைசூர் கொஞ்சம் அவருக்கு உதவிச் செய்யவந்தாலும், தென்னாடுகள் செல்வத்திற் சிறந்து விளங்கிய படியால், இப்படிப்பட்ட நாடுகளில் சிலவற்றைத் தமது நாடுகளோடு சேர்த்துக்கொள்ளப் பேராசை கொண்ட கோலகுண்ட நபாபு, நரசிங்கராயலை அடக்கிய உடனே, செஞ்சிக்கோட்டைமேல் படையை நடதிக்கொண்டு போய் முற்றுகைப் போட்டார்.

இதை யறிந்த தஞ்சை நாயகி பேடித்தனத்தினால் முன்னும் பின்னும்யோசித்துப்பாராமல், எங்கேதமது கோட்டைக்கும் முற்றுகை போடப் படுமோ என்ற பயத்தினால், தம் கோலகுண்ட நபாபின் பக்கம் சேர்ந்து, அவரிட்படப்படி நடப்பதாக இராயபாரியை அனுப்பத் திருமலை நாயுடுவின் ஸ்திதி அபாயமாகும்படியாகிவிட்டது. ஆகவே அந்த ஆபத்தை நீக்கிக் கொள்ளத்தக்கபடி யோசியாமல், முன்மாதிரியாகவே துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு, தக்கணிநாட்டு நபாபாகிய இடில்கான் 'மகமதிய ருடைய உதவியை நாட, அந்த நபாபும் தமது 17,000-குதிரை வீரரைத் திருமலைநாயுடுக்கு அனுகூலமாக அனுப்ப; அத்துடன் திருமலைநாயுடுடைய 30,000. சேனையையும் சேர்த்துச் செஞ்சிக் கோட்டையின் முற்றுகையை நீக்க நடத்திக் கொண்டபோனார். இப்படி பெருமசேனையை நடத்திக்கொண்டு போயும் காரியசித்தி யடையவில்லை. ஏனெனில் திருமலைநாயுடுவின் பட்டாளத்தில் தெலுங்கர், தமிழர், கள்ளர், மறவர், மராட்டியர், மகமதியர் முதலான பல ஜாதியார்களிருந்தமையால்; அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஜாதிச்சண்டை, மதச்சண்டை செய்துகொண்டே வந்து; கடைசியில் பெரிய கலகத்தை யுண்டாக்கி, மண்டைகளை யுடைத்துக்கொண்டு மாண்டுவரவே, கோட்டையின் கதவுகளைக் கவனிப்பாற்றாத் திறந்துவைக்க, கோலகுண்ட நபாபின் சேனைகள் சமயம் பார்த்து யாதொரு தட்டித்தடங்கலற்றுக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்துக் கொடியை நாட்டி, அதிலுள்ள தங்கம் வெள்ளி முதலான ஆபரணங்களையும், பொக்கிஷத்தையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இத்தியாதி அசம்பவங்களைக் கண்ட திருமலை நாயுடு விசனத்தோடு தம் நாட்டிற்குவந்து, இனித்தம்மையும்கூடவந்து தாக்குவர்களோ வென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தபடியே; மமதைகொண்ட மகமதியர் மதுரைப் பட்டணத்தையும் முற்றுகைப்போட்டுத் தாக்கினார்கள். இந்தத்தாக்குதலைத் தடுக்கத் திருமலை நாயுடுகாருக்கு அப்போது தக்க தண்டதளாதிகள்

லாதிருத்தலைக் கருதியும், தமது இனத்தாராகிய தஞ்சைமன்னர் மகமதியர் பக்கம் சேர்ந்திருப்பதைக் கருதியும்; இனி வீணாகச் சண்டை செய்து பொருள் நஷ்டத்தையும், பிராண நஷ்டத்தையும் உண்டாக்குவதைப் பார்க்கிலும், உயுத்தச் செலவுக்குப் பொருள் கொடுத்தும், வருஷாந்திரம் கோலகுண்ட பீஜப்பூருக்குச் சுப்பங்கட்டி வருஷமாக ஒப்பந்தம் செய்தும் சமாதானப்படுத்தி; மகமதியர் முற்றுக்கையை ிக்கித் தம் நாடுகளுக்கேகினார்கள். என்ன கால வித்தியாசம்! திருமலைநாயகி தமது சொந்த இனத்தாரும், ஆதி அநியாயபுரிகிய விஜயநகர சமஸ்தான நரசிங்க தேவராயலுக்கு மாமூலாகக் கட்டியகொண்ட வந்த ஒப்பந்தைக் கட்டாமல் சுதந்திரம் நாடப்போய்; உட்போது வேறு ஜாதி, வேறு மதஸ்தருக்கு உதவி செய்ய, அந்த வேறு மதஸ்தான மகமதியருக்குக் கப்பங்கட்ட நேர்ந்தது. இந்த வியாகூலத்தினாலும் திருமலைநாயகி மந்திரி வார்த்தைகளை நம்பியுடனாலும் வந்த மத்தான விசனத்தினால் மனஞ்சலித்து நிற்க, மறுபடியும் துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு மற்றுமோர் அவிவேக காரியம் செய்யலானார். அகாலது—கோலகுண்ட மகமதியர் தம் வடநாயகனைவிட்டுத் தெற்கே வருவார் வந்துவிட்ட படியால், அந்நாடுகள் பக்க நாதனற்றுத் துரிப்பநையறிந்து, உடனே படையெடுத்துப்போய் தாம் போர்க்கடித்துக்கொண்ட நாடுகளையாவது பிடித்துக் கொள்ளலாமென்று வண்ணங்கொண்டி நரசிங்க தேவராயனை மதுரை, தஞ்சை, மைசூர், மன்னர்களுடைய கோகு உதவிடும் கேட்க; மைசூரார் மாத்திரம் உண்மையான தேசாபிமானத்துடன் உதவி யாக அனுப்பித்தரவே, அந்த நரசிங்க ராயலும் போய்ச்சண்டைசெய்துசில பல சில்லறைக்கோட்டைகள் பிடித்துக்கொண்டு வருகையால்; இந்த நாடுகளையெல்லாம் உதவிசெய்த மைசூராரின் கொட்டத்தையடக்க மகமதியர் ஒருபடையை யனுப்ப, அப்படையானது திருமலைநாயகியின் ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த தென்கனவாய் வாசல்வழிகளை விடும்படி கேட்க; உடனே விட்டுவிடும்படி திருமலைநாயகி உத்தரவுச்செய்ய, மகமதியர்சேனைகள் தாராளமாக மைசூருக்குள்போய், முற்றுக்கைப்போட்டுச் சின்னாபின்ன மாக்கியதன்றியில், நாடுகளையுடைய சமஸ்தானத்தையும் தாக்கிக்கெடுத்தும், கடைசியாகத் தமக்கு காலமறிந்து உதவிச்செய்த இந்தத்திருமலை நாயகிவர்களுடைய ஸமஸ்தானத்துக்கும் வந்தும், அரை செய்த உதவி உபகாரத்தையும், சினேகத்தையும் கருதாமல்; ஏராளமான பொருளைக் கப்பமாகவாங்கிக்கொண்டும், போதும் வழியில் தஞ்சைநாயகி இடத்திலும் மிக்க கப்பம் வாங்கிக்கொண்டும் தம் நாடுகளுக் கேகினார்கள்.

இக்காலத்தில் திருமலை நாயகிகாருக்குச் சம்பவித்தகஷ்டங்கள் இம்மட்டோடு முடியவில்லை. இந்தத் தகூணநாட்டு நாயகிகார்களுக்கு

ஆபத்துவருங்காலத்தில் உதவிசெய்துவந்த, விஜயநகரத்தாரோடு பகைவரான தன்றியில், இவரது பக்கத்திலுள்ள மைசூர் நாட்டாரும் இவருடைய சேனாபதிமானமற்றதமான நடவடிக்கைகளினால் பகைவரானார்கள் இத்தியாதிகளைத் திருமலை நாயகி எண்ணியெண்ணி ஏக்கமுற்று, அதனை வியாதியும் சம்பவித்திருக்கும் தருணத்தில், மைசூரார் இவருடைய தேர்பிமானமற்ற நடவடிக்கைகளினால் தமக்குண்டான நஷ்டங்களைக் கருதிப் பழிதீர்த்துக்கொள்ள ஒர் பெரும் படையெடுத்து வந்தார்கள்.

திருநென்று மைசூரார் படையெடுத்து வருவார்களென்று கனலிலும் எண்ணிநின்ற திருமலைநாயகி கண்டு தம்மோடு அப்போதிருந்த ஸமஸ்தான சேனை போதுமான வலிமையோடு இல்லாதிருந்ததைக் கருதியும், பாளையங்காரர்களுடைய சேனா உதவியைச் சம்பாதிக்கப் போதுமானகாலமில்லாமையைக்கருதியும், நுகைந்ததத் தமது ஸ்திதியைப்பற்றிச் சேதுபதிக்குச் சொல்லியனுப்ப; அந் காலதாமதமின்றி 25,000 மதவர் சேனையோடு அங்கு கோட்டைக்கு வந்துநிற்க, திருமலைநாயகி கண்டு வியந்து அத்தோடு தமது ஸமஸ்தான காப்புச் சேனையாகிய 35,000 பெயரைச்சேர்த்துத் தக்கதளகர்த்தர்களோடு மைசூராரைத் தடுக்க அனுப்ப, மைசூரார் கண்டு பயந்து அவ்வளவுபெரிய சேனையை எப்படி ஜயிப்பதென்றெண்ணித் தம் காரியத்தைத் தந்தித்தால் முடிக்கக்கருதித் திருமலைநாயகிவின் தளகர்த்தனாகிய போரரசைக்கொண்ட சிவராமய்யனுக்கு மீதரிஞ்சிய வஞ்சம் கொடுத்துச்சரிப்படுத்தி, உயர்ந்த விஷயத்தில் ஜாடையாக இருக்குப்படி செய்துவிட்டார்கள். இந்த வஞ்சனைக் கட்டுப்பாட்டையறிந்த சேதுபதி, அந்த ராஜகுமாரோடு பாரம்மணநளகர்த்தனைப் பிடித்துச் சிறையில்போட்டுச் சுத்தவீரராக நின்று, மைசூராரிடம் சண்டை செய்ய, மைசூரார் பயந்து திண்டுக்கல்கோட்டைக்கே, அங்கு அவர்களுக்கு மறுபடியும் 20,000 சேனை வந்துசேர, திரண்டு சேனைகளும் பிரமாத சண்டைசெய்து இருபக்கங்களிலும் 12,000 சேனைகள் கொல்லப்பட்ட பிறகு மைசூரார் தலைக்காட்டாமல் ஒடி விட்டார்கள்.

சேதுபதியின் ஜோஜ விசுவாசத்தையும், சுத்தவீரத் தன்மையையும் கண்டு வியந்து, திருமலைநாயகி ஆநந்தபரவசமாகி அந்தச் சேதுபதிக்கு அநேக பஹுமானங்களைக் கொடுத்தும் “திருமலை சேதுபதி” என்னும் பிருதுகளையும், சிவாழகப் பல்லக்கும் கொடுத்தும், இனி ஜிராமநாத புரத்தார் மதுரைச் ஸமஸ்தானத்துக்கு எவ்விதகப்பமும் கட்டாமல் சுதந்திரமாகியும்; திருப்புலனம், திருச்சுழி, பள்ளிமடம் முதலான கிராமங்களைக் கொடுத்தும், மரியாதைச்செய்து கொண்டாடினார்.

மைசூராரை மதுரையார் ஜயித்த பிறகு, திருமலை நாயகிகாருக்கு உற்சாகமுண்டாகி, அந்த மைசூரார் போகும்போது தமது குடிகளைச்

செய்த அவமானத்துக்குப் பழிதீர்க்கக்கொள்ள எத்தனப்பட்டார். அதாவது, மைசூரார் மதுரை நாட்டைவிட்டுப் போகும்போது தமக்கு அகப்பட்ட சேனையுடைய மூக்குகளையும், சீர்ப்பாதிக்களாயிருந்த ஆண் பெண்களின் மூக்குகளையும் ஆயிரம் கணக்காக அறுத்தாச் சாக்குகளில் கட்டி, மைசூர் மன்னன் கயிர்க்குப் படி அணுப்பினார்கள். அதற்குப் பதிலாக அந்த மைசூர் மன்னனுடைய மூக்கையும் அப்படி அறுத்துக் கொண்டுவந்து தமக்கு காட்டவேண்டுமென்று ஒரு பெரியசேனைபைத் திரட்டி, அதற்குத் தமது தம்பியார் குமார முதலவீரப்ப நாயகிவை தளகர்த்தராகவும், இரங்கண்ண நாயகிவை உதவியாகவும் அனுப்ப, அவர்கள் திண்டுக்கல் வழியாகப்போய் மைசூர் நாட்டின் பல் கோட்டைகளைத் தாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டும்; கடைசியாக மைசூரையும் பிடித்து அதன் இராஜனை சிறையாக்கி; அவன் மூக்கையும், அவன் தளகர்த்தர் மந்திரிமுதலான சேனா வீரர்களுடைய மூக்குக்களையும் அறுத்து மூட்டைகளாகட்டித் திருமலைநாயகிகாரு களாருக்கும் படிமுன் னுடியாக அனுப்பிவிட்டுப் பிறகு குமாரமுத்து வீரப்பர், இரங்கண்ண நாயகி தமது தனித்தனிகளுடன் ஜபலீர்க்களாகத் திருப்பி வருகையில்; மதுரை மைசூரானுதிபதியும், அச்சமஸ்தானத்தை மீட்டப் பத்தாய் (36) வருஷம் மிகவா சுகிமையோடு ஆண்டுவந்த திருமலை நாயகிகாரு 1659 ஆம் வருஷம், தமது 75 ஆவது வயதில் பாம்புத் தாண்டித் தார் என்று சமஸ்திக்கேட்டு மகத்தான விசமமாய் வரலாறுகள்.

புதுமுட்டம்பிணாகாரி திருமலைநாயகி பாம்புத் தாண்டித் தவித்த மின்ன தென்று விஷமாக விளங்கினால்; ஆயினும் அது விஷயமாகச் சொல்லப்படும் இரண்டொரு கதைகள் பின்வருவனவே. முதலாவது— திருமலைநாயகி கோயில் கோபு விஷயங்களில் கணக்கற்ற காசைப் பாழாக் குலவைப்பார்க்கிலும், அப்பணத்தைக்கொண்டு குடிசைக்கு உபயோகமான குளம் குட்டை கால்வாய் முதலான வசதிகளை உண்டாக்கினால் கலமென்று கிறிஸ்துமத போதகர் அடிக்கடி செய்துவந்த கோபுரையைக்கேட்டுவந்ததில்; நாயகிகாரு இனி கிறிஸ்து மதத்திலும் புகுந்து விடுவான்ற பயத்தினால், அவரைக் கொல்லக்கருதி, மீனாசியம்மன் கோயில் கர்ப்ப மண்டபத்தில் ஒரு குகையைப் போலத் தோண்டி மறைத்துவைத்தும், அக்கருமத்திற்கு முக்கிய காரணமாகிய அம்மன் பூஜாரி குலசேகரபட்டன் என்றவரும், வேறு சிலரும் கூடித் திருமலை நாயகிவிடம்போய், மீனாசியம்மன் தன் கர்ப்ப மண்டபத்தினடியில் கணக்கற்ற திரவியம் வைத்திருப்பதாகவும், அத்திரவியத்தைத் தங்களை தனியாக வந்து எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி உத்தரவு செய்ததாகவுஞ்சொல்ல, திருமலைநாயகி அங்ஙனத்தை உண்மையாக நம்பியும், சுத்தஸ்நானம் செய்தும் தனியாகப்போய், அத்தக்கர்ப்ப மண்டபத்தின் குகையிலிறங்க,

அவரிடமிருந்து உடனே ஒரு பெரிய பலமான பலகைக் கல்லிப்போட்டு சூழிமறைத்தலிட்டு வந்து, திருமலை நாயகிகாரு மீனாக்ஷியம்மனுக்குள் ஐக்கியமாகிப் பொத்தியோடு கைலாசம் போய்விட்டார் என்று சொல்லி, எல்லாரும் நம்பிக்கொண்டதாகவும்; இரண்டாவது திருமலை நாயகிகாரு ஒரு பட்டருடைய மனைவியுடன் சுட்புப் பாராட்டி வந்துகொண்டிருந்து ஒருநாளிரவு அவள் வீட்டுக்குத் தனியாகப் போய்த் திரும்புகையில்; வழியில் கைப்பிடிச் சுவரத்திற்குத் திணறிய விழுந்துவிட, அந்தப்பட்டர் பார்த்து தன்மேல் பழி வந்துவிடுமெனப் பயந்து; மேலே மண்ணைப் போட்டு மூடிவிட்டதாகவும், பின்னும் பலர் பலவிதமான கதைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இக்கதைகளை உண்மையானவையென்று நம்பக்கூடவில்லை எனினில், திருமலைநாயகி தமது ஸமஸ்தானத்திற்கு வந்த ஐரோபிய கிறிஸ்துமதப் போதகருக்குக் கேவலம் இடமுதலான வசதிகளை மாத்திரம் கொடுத்து உதவினாயன்றி, மற்றப்படி கிறிஸ்துமதத்தில் சிறிதும் பிரியங்கொள்ளவில்லை என்று, அக்காலத்திற் கிறிஸ்துமத போதகர்களே ரோமாபுரிக்குக் கடிதமெழுதி இருக்கிறதன்றியில்; அவரைப் பிராமணர்கள் கொலைசெய்திருக்கிற விஷயத்தில் உடனே அது சங்கதியையும் எழுதி இருப்பார்கள் மேலும் 1659 ஆம் வருஷம் திரிசிராப்பள்ளியிலிருந்து (Father Proenza) “பொரினசா” பாதிரியார், ரோமாபுரிக்கு எழுதிய நிரூபத்தில், திருமலைநாயகி சுத்த இந்து மதத் தவறென்றும், அவருக்குக் கிறிஸ்துமதத்தில் நம்பிக்கை சுத்தமாகவே இல்லையென்றும், அவர் திடீரென்று இறந்துவிட்டாடென்றும் எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே, அவர் கிறிஸ்துமத விஷயமாகக் கொலைச் செய்யப்படவில்லை என்று ஸபஷ்டமாகிறது.

இரண்டாவது—பட்டர்மனைவி விஷயமாக இறந்த சங்கதியையும் நம்பக்கூடவில்லை எனினில், திருமலை நாயகிவர்கள் இறந்தபோது அவருக்கு வயது கிட்டத்திட்ட 75. மேலும், அவருடைய அரண்மனையில் அஷ்ட லக்ஷமிகளுள்ளாம் திரண்டி அவதாரமாக வந்தாற்போல 200 மனைவிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தப் பெரிய வயதில் பெரும்பான்மையான சலக்ஷணமுள்ள சபத்தினிகளை விட்டுப்போய், அவக் கோலங்கொண்ட பட்டர் மனைவிக்காக அர்த்த ராத்திரியில் ஆளும் துணையற்றுக் கிணறிய விழுந்து செத்தாரென்று சொல்லும் கதையை எப்படி நம்பக்கூடும்? மதுரைச் சரித்திரம் எழுதிய மிஸ்டர் நெல்ஸன் முதலில் சொல்லிய கதை ஒருவேளை உண்மையாக இருக்கலாமென்று சொல்லுகிறார்.

இப்படிப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லி அபிப்பிராயங்கொண்டாலும், எதோ ஒரு விதத்தில் இறந்தாரென்று விவரமாகக் காட்டிச் சான்றம் இன்னும் அப்பாடாமையால் உண்மை சொல்ல வகையில்லை.

புகழுடம்பினரான திருமலைநாயுடு ஒரு சேதுபதி விஷயத்திலும், தம்மினத்தாருக்கு விரோதமாக மகமதியருக்கு உதவிசெய்த விஷயத்திலும், தூர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு இராஜகீய தந்திரத்தில் பிசகு செய்துவிட்டாலும்; மற்ற விஷயங்களில் இவரைப்போல பிரபல தருமங்களினால் புகழப்பெற்று 36-வருஷம் செங்கோல் செலுத்தியவர் அபூர்வம் இவர்புன்னோராகிய விஜயநகர ஸமஸ்தான கிருஷ்ண தேவராயலு, இராமராயலு எப்படிவடதேசத்தில் செல்வமும், சிறப்பும் பெற்றுவாழ்ந்ததைப்போலவே, அவர்கள் பின்சந்ததியாராகிய இத்திருமலைநாயுடும் செந்தேசங்களில் சிறப்பும் செல்வமும் பெற்றுவாழ்ந்து செங்கோல் செலுத்தியதை, இன்றளவும் மதுரைப் புது மண்டபத்திலிருக்கும் அவரதுபிரதிமைக்கு புஷ்பமாலைகளைச் சூட்டி சுவாமியைப்போல வணங்கிக்கொண்டாடிவருகிறார்கள்.

திருமலை நாயுடு சமஸ்தானத்தின் சிறப்பு.

திருமலை, நாயுகொரு இறந்து போகும்பேரது, அவருடைய சமஸ்தானத்தில் மதுரை, திருநெல்வேலி, திருவனந்த புரத்தில் பாதி பாகம், திண்டுக்கல், இராமநாதபுரம். சிவகங்கை, கள்ளநாடு, புதுக்கோட்டை, மணப்பாறை, கோயமுத்தூர், திரிசிராப்பள்ளி, சேலம் முதலானவைகள் சேர்ந்திருந்தன. இவைகளில் அநேகம் பாளையப் பட்டிகளும், பாளையக் காரர்களும் இருந்து உயுத்தகாலங்களில் ஸமஸ்தானத்தைப்பாது காத்து வந்தார்கள். சேதுபதியும் வேறு சிலரும் இவருக்குக் கப்பம் கட்டாமல் இவரால் சுதந்திரம்பெற்றாலும், இவரைத்தமது சக்கிரவர்த்தியாகக் கொண்டு வணங்கி, இவர்கட்டளைகளின்படி தம் ஸமஸ்தானங்களையும் பரிபாலித்து வந்தார்கள். திருவனந்தபுர சமஸ்தானத்தாரும் கப்பம் கட்டிக்கொண்டுவந்தார்கள்.

பகைவர்கள்வந்து தாக்காதபடி திண்டுக்கல், தாராபுரம், கோயமுத்தூர், தென்னமநாயக்கனூர், சந்தியமங்கலம். அந்தியூர், ஈரோடு, காங்கியம், கரூர், விஜயமங்கலம், நாமக்கல், சேந்தமங்கலம், சேலம், மேலூர், செங்ககிரி, சாமப்பள்ளி, காவிரிபுரம், ஆத்தூர், அரந்தகிரி, அரவக்குறிச்சி, மூகலூர், சக்கிரகிரி, கம்மத்தி, செக்கம்கிரிமுதலான விடங்களில், பெரிய கோட்டைகளை (நாயுடவர்களால்) கட்டிவைக்கப்பட்டன.

இவ்வளவு பெரிய ஜில்லாக்களையும், கோட்டைகளையும், திருமலை நாயுடு எப்படி அடக்கி ஆண்டுவந்தாரென்று யோசிப்போமாகில்; இவர்

தமது முன்னோகிய விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயலைப்போல பல தக்க சிப்பந்திகளை நியமித்துக் கொண்டு ஆண்டுவந்தாரென்று வட்டவட்டமாகி மது. இவர் காலத்தில், இவர் சமஸ்தானத்தில் (1) மந்திரி=தளவாய், (2) தளகர்த்தர்=சேனாவீரன், (3) பிரதானி=வரவுசெலவு கணக்கு வைப்பவர், (4) இராயசம்=ஆரைட்டர் காரியதரிசியும். (5) பொக்கிஷாதிபதி=கஜானசி (6) ஸ்தாநாபதி-இதரராஜாங்கங்களில்போய் அந்தரங்க சங்கதிகளை அறிந்து தெரிவிப்போர், (7) கணக்கன்=சர்க்கார் வசூல் வரவு செலவு கணக்குகளுக்கு அதிகாரி, (8) மணியகாரன்—அம்பலகாரன்—கந்தாயம் வசூல் செய்யப்பட்டவன் ஆகிய எட்டக்கத்தார் இருந்து இராமஜிய பரிபாலனத்துக்கு உதவியெய்துவந்த தன்றியில்; குற்றவிசாரணை, சீவில்விசாரணை, யாமத்து இலாகா முதலான உத்தியோகஸ்தர்களும் நியமிக்கப்பட்டு, அவரவர்கள் தந்தம் காரியங்களைச் சரியாகப் பார்த்து வருவதும் வராததையும் பற்றிவிசாரிக்க, நாயடவர்களே அடிக்கடி சமஸ்தான சபை கூடிவிசாரணை செய்து, தக்க உத்தியோகஸ்தர்களைச் சன்மானித்தும் துஷ்டர்களைத் தக்கபடி சிுகித்தும் வந்தார். இப்போது இந்நாட்டில்இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் சர்க்கார் கந்தாயத்தைக் கிராம மணியம், கரணம் முதலான சிப்பந்திகளைக் கொண்டு எப்படி வசூல்செய்து வருகிறார்களோ இதேமாதிரியாகவேதான் திருமலைநாயகி காலத்திலும் வசூல்செய்தபடியால், இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் திருமலைநாயகி முதலான முன்னோர் வழக்கத்தையே இப்போதும் அநுசரித்து வருகிறார்கள்.

திருமலை நாயகிகாரின் வருமானம்.

திருமலை நாயகிகாருக்கு நிலக்கந்தாயமும், முத்துசிப்பி முதலானவைகளில் வரும் வருமானமன்றியில், தமது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பாளையக்காரர்களிடமிருந்தும் அதிக வருமானம் கிடைத்துக்கொண்டுவந்தது. 1742-ஆம் வருஷம் திண்டுக்கல் பிரிக்காவைச் சார்ந்த (20) இருபது பாளையப்பட்டிகளில் பாளையப்பட்டு ஒன்றுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 17,500 ரூபாய் வீதம் 3,50,000-ரூபாய் வருவாகியது. இந்தக்கணக்கின்படி 72-பாளையப்பட்டிகளுடைய வருமானக்கணக்கை கூட்டினால் 12,60,000-ரூபாய் வருமானமானதாகிறது. மற்றொரு சாசனத்தினால் திருமலை நாயகிகாருக்கு வருஷாவருஷம் பாளையப்பட்டிகளுடைய கப்பம்மாத்திரம் 18,90,000-ரூபாய் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் மதுரை நாயகிகார்கள் விஜயநகரத்தாருக்கு வருஷா வருஷம் 4,00,000 பவுன் அல்லது 60,00,000 ரூபாய் கப்பம் கட்டி வந்ததாக பாதிரி வீகோ (Father Vico) எழுதி இருக்கிறார்.

ஆப்படியாகில் அது மொத்தத்தில் மூன்றில் ஒருபாகமாகையால், மற்ற இரண்டுபாகம் அதாவது 12,00,000, பவுன் அல்லது 1,80,00,000 ரூபாய் ஆகிறது. பிஸ்டர் நெல்ஸனுக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தினால் திருமலைநாயகருக்கு நிலக்கந்தாயத்தில் இராஜப்பமாக வருஷம் 1க்கு பவுன் 8,80,000 அல்லது 13,20,000 ரூபாயும்; சாதாரண ரப்பங்களினால் பவுன் 1,89,000 அல்லது 28,35,000 ரூபாயும், கடற்சங்கம், வரிவசூலில் 1,31,000 அல்லது 19,65,000 ரூபாயும், ஆக வருஷந்திரவருமானம் 12,00,000 பவுன் அல்லது 1,80,00,000 ரூபாய் என தெரிவித்திருக்கிறார். இந்த வருமான மன்றியில், ஒவ்வொரு பாளையக்காரர்களும், இராஜபந்து பிரபுக்களும், ஸமஸ்தானத்தின் காப்புக்காக 3000 பதாதிக்களையும், 200 குதிரைகளையும், 50 யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்க வேண்டும். இப்படியானால் 72 பாளையப்பட்டுகளில் மாத்திரம் 2,16,000 பதாதிக்களும், 14,400 குதிரைகளும்; 3,600 யானைகளும் தயாராக இருந்திருக்கவேண்டும். இப்படி ஏராளமான சம்பந்தையுடைய திருமலைநாயகரு தம் சம்பத்தை யெல்லாம் சொந்தப் பந்துமித்திரர்களுக்குக் கொடாமல், கோயில் கோபுரம் குளம், மானிய முதலான தருமங்களில் ஏராளமாகச் செலவுசெய்து சகல ராலும் பிரதிஷ்டையடைந்தார்.

திருமலைநாயகரு செய்வித்தசிலந் திருப்பணிகள்

(1) மதுரை மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரர் சன்னிதியைத் தக்கபடி பழுதுபார்த்து நித்திய நைமித்திக காரியங்களை நடப்பித்துவர அநேகத் தருமகர்த்தர்களை நியமித்தும்; அவர்களுக்கு அநேக மானியங்களைக் கொடுத்தும்; கோயில் பூஜை செலவுக்கு மாத்திரம் வருஷம் ஒன்றுக்கு 2,400 பவுன் அல்லது 36,000 ரூபாயைக் கொடுத்துக்கொண்டும் வந்தார். கோயில் பிரசாதச்செலவுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 88,000 ரூபாய் வருமானமுள்ள பூமிகளையும், ஸ்தானிகர்செலவுக்காக அநேகங்கிராமங்களையும் கொடுத்தன்றியில், மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரருக்கு நவரத்தின ஆபரண ஆடைவாகனதிகளுக்கு (மிருத்தியஞ்சய விலாசத்தின்படி) 1,23,00,000, ரூபாய்செலவிட்டும்; மீனாக்ஷியின் சன்னிதிகர்ப்பக் கிரகம்முதல், சுபாலி உடையார் சன்னிதி வரையுள்ள கீட்டிடங்களைப் புதுப்பித்தும்; பிரம்மாண்டமான இராயகோபுரத்தையும் கட்ட அஸ்திவாரமு மிட்டார். மதுரைச்சீமை விருத்தார்த்தம் 122 பக்கத்தில் திருமலைநாயகரு மீனாக்ஷியம்மன் கோவில் செலவுக்குவிட்ட 150 கிராமங்களை சர்வமானியமாக விட்டிருக்க, அந்தகிராமங்களை இப்போதிய கவர்மெண்டர் எடுத்துக்கொண்டு, அவைகட்காக பிரதிவருஷம் 40,000 ரூபாய் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அத்தொகையைக்கொண்டு 250 பிராம்மண சிப்பந்திகளும், ஏனையரும்கூட 700 சிப்பந்திகளை போஷித்து வரு

கிறார்கள். மேலும் திருமலைநாயகிகாரு இந்த கேஷத்திரத்திற்கு ஐந்தரை 5½ லக்ஷம் ரூபாய் விலையுள்ள ஆபரணங்களையும் கொடுத்தார்.

(2) வசந்த மண்டபம் அல்லது புதுமண்டபம், இது சுமார் 300 அடி நீளமும், 20-ம், 30-கஜம் அல்லது 800 அடி அகலமுமுள்ள அழகியகருங்கல் கட்டிடம், இதில் சிற்பாலங்காரமாக நான்கு வரிசைகளில், சுமார் இருபத்தி ஊரமும், விநோத வேலைப்பாடுமுள்ள 124-கல் ஸ்தம்பங்கள் இருக்கின்றன. இது வசந்த காலத்தில் சொக்கர் பத்துநாள் உற்சவம் கொண்டாடக் கட்டி வைக்கப்பெற்றது. இன்றும் அந்த உற்சவத்தை வெருவிமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இந்தக் கட்டிடத்தில் ஏககாலத்தில் 1000 பெயர் தராளமாக உட்காரலாம். இந்தக் கட்டிடத்தின் பத்து ஸ்தம்பங்களில் திருமலை நாயகிகாரைப்போலவும், அவருக்குமுன் மதுரையை யாண்ட ஒன்பது மன்னர்களையும் போலவும், அவர்கள் மனைவிகளையும் போலவும், சுவாமியை வணங்கும்பாவினியாகவும் உருவங்களை ஸமஸ்தானத்தின் பிரதான சிற்பியாகிய சுமந்திரமூர்த்தி ஆசாரியரைக் கொண்டுச் செதுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப்பத்துப் பிரதமைகளில் திருமலைநாயகி பிரதமைக்கு, அவருடைய பராக்கிரமத்தையும், மேல்நோக்கும் பார்வைக்குத் தக்கபடியாகவும்; அவருடைய தொப்பை வயிறு முதலானவை செம்மையாகத் தெரியும்படியாகவும், வர்ணப்பூசிப் பூமாலையிட்டு இப்போதும் அநேகர் வணங்கிவருகிறார்கள், அந்த விக்கிரகத்தின் அழகு அதை நேரில் பார்த்தவருக்குத்தான் ஸபஷ்டமாகும். அந்த திருமலைநாயகிகாரு விக்கிரகத்தின் அவருடைய ஆறுபட்ட மகிஷிகளுடைய உருவங்களையும் செதுக்கப்பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர் சோழச் சக்கிரவர்த்தியின் குமாரத்தியாம், அன்றியும் அந்த மண்டபத்தின் மேல்பாகத்திலும் அவரைப்போலவே பிரதிமைசெய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரதிமைகளைப் பார்த்தவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட மன்னரும் எப்படி மாண்டாரோ என்ற எண்ணம் ஜனிக்கும். இந்தக் கட்டிடவேலையைத் திருமலைநாயகி பட்டத்துக்கு வந்த இரண்டாவது வருஷம் ஆரம்பித்து 22 வருஷங்களாக 1,50,00,000 ரூபாய்கள் செலவிட்டுக் கட்டியதாக மிஸ்டர் வில்ஸன் சாஸ்திரியார் தெரிவித்தாலும்; O. H. M. S. S. சாசனத்தின்படி 1626 வருஷம் வேலையாரம்பிக்கப்பட்டு 1645 வருஷத்தில் 20, 000 பவுன் அல்லது 3,00,000 ரூபாய் செலவீல்கட்டப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாளாகமத்தின்படி 1,00,00,000 ரூபாய் செலவிட்டிருக்கிறதாக தெரியவருகிறது. இந்தக் கட்டிடம் கட்டும்போது திருமலைநாயகிகாரு பிரதிதினம் காலையில் தாமே நேராகப்போய் மேல்விசாரணைசெய்தும்; அங்கு வித்தகமாக வேலைசெய்யும் சிற்பிகளுக்குச் செங்கோலேந்திய தமது சிங்காரக் கைகளால் தாம்பூலங்கொடுத்தும் உதலாகப் படுத்தினாராம். இந்த மண்டப உற்சவங்களுக்காக சுமார் 20,000 ரூபாய்

வருமானமுள்ள திடயின்புத்தூர் என்ற கிராமம் மாணியங்க வீட்டிருக்கிறதாக தாண்டவமூர்த்தி பண்டாரத்தின் திருப்பணிமசீஸ்யால் தெரிய வருகிறது.

(3) தேப்பக்குளம்—இது மதுரைக்குச்சுமார் ஒன்றரைமைல் தூரத்தில் (இப்போது ஆங்கிலேயர் உலாத்திவரும் இடத்தில்) வெட்டிக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இத்தேப்பக்குளம் பக்கம் ஒன்றுக்கு 300 கெஜமாக, நான்கு பக்கங்களிலும் 1,200-கெஜ சுற்றளவுள்ள சதுரவடிவான இக்குளத்தைப் பலமான கற்களால் படிக்கட்டுகள், சுவர்கள், கைப்பிடிச் சுவர்களால் சிற்பாலங்காரமாகவும், சுந்தரமாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கிற தன்றியில்; குளத்தின் மத்தியில் ஒரு தீவைப்போன்ற இடத்தில், அழகிய கருங்கல் கட்டிடக் கோயிலும்; அதைச்சுற்றிலும் அழகிய விருகங்களையுடைய உத்தியானவண்ணமும், இலகும்பொன் அல்லது இரண்டு வட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தத் தேப்பக்குளத்தில் வருஷந்திரம் உற்சவத்தைக் கொண்டாடி வருகிறார்கள். அந்நகரத்தில் சொக்கநாதரைத் தேப்பத்திலவைத்து இழுத்தும்; குளத்தைச்சுற்றி இலகும்புக்கான விளக்குகளைவைத்தும், பாணவெடிக்கைகளுடன் கொண்டாடும்வைபவம்வியக்கத் தக்கதே. இவைகளன்றிச் சொக்கநாதருடைய வெளிப்பிராகாரத்தையும், பெரிய கோபுரங்களையும் விலியநாதியார் கட்டிவைத்ததாக சிலரப்பிராயப் பட்டாலும்; அவைகளைத் திருமலைநாயுடு கட்டிவைத்ததாகச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் மிருத்திஞ்சய கிருத்தின்படி புராதனமும் பாழ்த்துப்போய்க் கொண்டுவந்த மீனாடியம்மன் கோயிலைத் தக்கபண்ச்செலவீட்டுப் புதிப்பித்தவர்திருமலைநாயுடுகாரென்று சாதிக்கிறது. மேலும் மதுரையில் பிரமாண்டமான இராயகோபுரம் கட்டும்படி கடைக்கால் போட்டபோது, அவ்விதமாகவே தமது சமஸ்தானத்திற்கு உட்பட்ட 64 ஸ்தலங்களிலும் பெரிய கோபுரங்களைக் கட்டிவைக்கக் கடைக்கால் போட்டும், சில விடங்களில் பாதிக்கட்டிடவேலையையும் முடிப்பித்தனராம். இப்போது மதுரையில் கடைக்கால்போட்டு கட்ட ஆரம்பித்த இராயகோபுரத்தின் நான்குபக்கங்களிலும் நாட்டிருக்கும் ஒட்டில்லாத 4 கல் தூண்களின் உயரம் 60 அடிகளாம். அவற்றின் அடி அஸ்திவாரத்தை அறிய வெட்டிப்பார்த்தபோது (13) அடி வெட்டவே, ஜலக்கண் ஊற்றெழும்பியதனால் பிறகு வெட்ட முடியாமல் லீட்டு விட்டார்கள். இதனால் இந்தத் தூண்கள் கீலத்தின் அடியில் வெகு ஆழத்தில் நாட்டிவைத்திருக்கவேண்டும். இந்த கோபுரம் கட்டிமுடித்தால் ஒப்பரிய பர்வதத்தைப் போலிருக்கும்.

இம்மட்டோ, தமது சமஸ்தானத்துக்குட்பட்ட அநேகஞ் சிலரைக்கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டிவைத்ததன்றியில்; தமது சமஸ்தானத்தில் வந்து வந்த சைவ வைணவ மதாசாரியர்களுக்கு மண்டபம்,

முள்ளிகை, முதலானவைகளைக் கட்டிக்கொடுத்தும்; தமது ஆசாரியரைச் சில விசேஷதாலங்களில் பல்லக்கிலேற்றியும், ஆசாரியருடைய பாதாட்சைகளை வேறு பல்லக்கிலேற்றி எடுப்பித்துக்கொண்டும், அவைகளுடன் தாம் பாதச்சாரியாக நகர்பிரதக்ஷணமும் வருவாராம். இப்படி மத விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய திருப்பணிகளை யெல்லாம் செய்வித்துத் தமது அந்தஸ்துக்கும் வாசத்துக்கும் வேண்டிய அரண்மனைக் கட்டிடங்களையும் கட்டினார்.

மதுரை திருமலைநாயகி மஹால் - இதையே திருமலை நாயகொரு டைய அரண்மனையென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த அழகிய அரண்மனைக் கட்டிடம் திருமலைநாயகி காலத்தில், ஒருமைல் சுற்றளவு விஸ்தீரணமுள்ள விடத்தில், விசாலமாகவும் உலகவாழ்வுக்கேற்ற விநோதமாகவும், பல கட்டிடங்களாக அமைத்துக்கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். கால வித்தியாசத்தினால் அநேககட்டிடங்கள் இப்போது இல்லாமல் இடிந்துவிட்டதன்றியும்; இவரது பேரனாகிய சோக்கநாதநாயகி பட்டத்துக்கு வந்தபோது பெரும்பாலும் திரிச்சிராப்பள்ளியிலிருந்தே ஆண்டு வந்தபடியால்; மதுரையில் இவ்வளவு பெரிய அரண்மனை மஹால் அனுவசியமென்று எண்ணி இடித்து, அந்தச் சாமான்களை வண்டிவண்டியாகக் கொண்டுவர்த்துத் திரிச்சிராப்பள்ளியில் புது அரண்மனையைக்கட்ட ஆரம்பித்தார். அக்காலத்தில் அவருக்கு மந்திரியாக விருந்தவர் பார்த்துப், “பெரியோர்கள் கட்டிய பிரபல கட்டிடத்தை இப்படிச் சின்னப்பின்னமாக இடிப்பது அவியேகமென்றும்; பாவத்தொழி லென்றும் தடுத்தவந்தமையால்; இப்போதிருக்கும் நவபக்கானு, சொர்க்க விலாசமென்னும் அரைக்கால் பாகமான கட்டிடமாகவது இடிப்படாமல் நின்ற விட்டது. இப்போது கலெக்டர் கச்சேரியும், ஜெயிலும் இருக்கிற கட்டிடங்கள்கூட இந்த அரண்மனையைச்சார்ந்தனவென்று சில சாசனங்களினால் தெரியவருகிறபடியால்; இப்போதிருக்கும் மஹால் கட்டிடம் முன் திருமலைநாயகிகாலத்திலிருந்த கட்டிடத்தில் நான்கில் ஒருபாகமென்று திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். இப்போதிருக்கும் கட்டிடம் 90-அடி நீளமும், 40-அடி அகலமுமுள்ள ஹால்சுள்ளதாகவும்; செங்கல் சுண்ணாம்பினால் 40-அடி உயரமும், 15-அடி சுற்றளவுமுள்ள பெரிய ஸ்தம்பங்களைக்கட்டி, அவற்றின் மேல் யாதொரு மரத்துலம் சட்டம், விட்டம் முதலான மரச்சாமான்களில் லாமல் சுத்த செங்கல் சுவர்களினால் வளைவு தார்க்குபோட்டுக் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றது. இதைச்சேர்ந்த மற்றக்கட்டிடங்களும், ஜலக்கிளையிடையி, மிருகாலயகனம் முதலானதுகள் இப்போதிருப்பதைவிட விசாலமானவைகளாகவும், அழகானவைகளாகவும் இருந்தனவாம். இந்தக் கட்டிடத்தை ஜரோப்பா கண்டத்தைச்சேர்ந்த இட்டாலி ரோமபுரி சிற்பிகளைத் தருவித்துக்கட்டிவைத்ததாகக் கேள்வி. இஃது உண்மையென்றே நம்பவேண்டும்.

டியிருக்கிறது. இப்போது இதில் ரிஜிஸ்டிரேஷன் ஆபீசுமுதலான கோர்ட்டு கச்சேரி எழுதிக்கொண்டன.

திருமலைநாயகொருடைய அரண்மனையின் விவரம்.

இந்தத்திருமலை நாயகொருடைய மாஹலை அவர்காலத்தில் நேராக வந்துப் பார்த்த ஐரோப்பிய யாத்திரகர் ஒருவர் பின்வருகிறபடி எழுதியிருப்பதாக, கனம் டேயலர், (Rev Taylor) தமது சரித்திரப்புத்தகம், 2-வது வாலியம், 157-158-வது பக்கங்களில் மொழி பெயர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கிறார்—அதன் கருத்தாவது— ‘‘இந்தத் திருமலை நாயகொருடைய அரண்மனைக்குள் வடக்கே அல்லது கிழக்கேப்புகுந்துப் பார்த்தால், பிரம்மாண்டமான பத்துஸ்தம்பங்கள் கட்டப்பட்டு, அவைகட்டு கிழக்கே அகன்ற நீண்ட அழகிய ஆலாரமும்; அதில் பதினெட்டு வாத்தியக்காரர்கள் சதாவாத்திய கோஷங்களைச் செய்துகொண்டிருக்க; அதற்கு சற்று கிழக்கே இராஜபவனிக்குப்பேரகமான, தந்த பல்லாக்குகளும், வேறு பல விதம் விதமான மேலா பல்லாக்குகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். அந்த ஆலாரமண்டபத்துக்கு மேற்கே சற்றுவிடைவாகவும், சிற்பவங்கார வேலைகளால் முடிப்பித்த அழகிய அரங்கவிலாசமும்; அதற்கு மேற்கே சிறந்த சந்திரமேடையும், அதைச்சுற்றிவர ஸ்பதிகத்தொட்டிகளும், மேலே கோபுரங்களைப் போன்ற ஸ்தூபிகளும், சிங்காரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். அதற்கு வடக்கே, குருநில மன்னர்களை வைக்கும் இராஜசீமையிச்சாலையும், அதற்கருகே கத்திகட்டாரி முதலான இராஜ ஆயுதச்சாலை இருந்ததாம்—அரங்கவிலாசத்துக்கு மேற்கே இராஜஸ்திரிகள் தங்கும்படிபான அலங்காரமண்டபமும், அதற்கு தென்மேற்கு பாகத்தில் சுற்றுவிடைவான விமானகட்டிடத்தில், பல விக்கிரகங்களை வைத்து பூஜை செய்துக்கொண்டும்; அதற்கு எதிரில் கருப்புஸ்பதிகங்களினால் அமைத்தப் படிக்கட்டுகளும், வாசல்களும், அரங்கவிலாசத்துக்கு கிழக்கே அனேக அழகிய அறைகளும், மேல் வாசல்களும் இருந்தனவாம். அவற்றிற்கு எதிரில் செதுக்கிய சற்களால் கட்டிய ஜலகிரீடையையும் (குளமும்) அதற்கருகில் அநேகபுகழ்பாடிச் செடிகளால் பிரகாசித்த உத்தியானவனமும், சித்திராலங்கார மதில்களால் சூழப்பட்டிருந்தனவாம்.

அதற்கு தென்மேற்கே, அகன்ற நீண்ட அழகமைந்த நடனசாலையும், அந்த நடனசாலையில் திருமலைநாயகொரு சொர்ணமயமான பீடத்தில் அழிக்கடிவந்து உட்கார்ந்து, தமது மந்திரி, தளவாய், பிரதானி, இராயசம் முதலான ஸமஸ்தானத்தின் உத்தியோகஸ்தர்கள் புடைமுழை, இராஜகீய விஷயங்களைப்பற்றி விசாரணைச்செய்துக்கொண்டிருக்க; அழகிலும் அறிவிலும் சிறந்த நாட்டியபெண்கள் அபிநயங்களுடன் பாடி ஆடி வர. தீவட்டிசலாம் முதலான மரியாதைகளைச்செய்து வந்தனராம். அந்தநாடகசாலைக்கு

மேற்கே, அநேககோபுரமண்டபங்களும்; அதற்குமத்தியிற் கருங்கல்லுகளி னால் வெகுச் சூத்தமாகச் செதுக்கிக் கட்டிய சதுரமஹாலும் இருந்ததாம். அதற்குத்தெற்கே, இந்த உலகத்திலிருக்கும் சிற்பவேலைகளெல்லாம் கண்டு நாண் முறும்படியாகவும், இணையற்றதாகவும், விசுவ கர்மாவே நேரில் வந்து அமைத்ததைப்போன்ற சொர்க்கவிலாசமிருந்ததாம். அதன்மேற் அதை நேரில் பார்ப்பவருக்கே விவரமாகுமெயொழிய, எழுத்தால் எழுதி முடியா தாம். அதன் மாடியினின்று ஏறிப்பார்த்தால் மதுரைக்குவெகு தூரத்திலிருக் கும் காங்கிகள் செவ்வையாக தெரியுமாம். அதற்குமேற்கே கோபுர மாஹாலில் ஒரு பெரிய கருங்கல் கட்டிடமும்; அதற்குள் ஆனைத் தந்தங்களினால் செய்து முடித்த அழகிய கட்டிடமும்; அதற்குள் அதிகவிலை உயர்ந்த இரத்தினங்களி னால் பதிப்பித்தமைத்த சிம்ஹாசனமும், பொன்மயமான இராஜசிம்ஹயிருதுக் கொடி, குடை, முரசு முதலானவைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். அந்த சிங்காசனத்தில் நாயடவர்கள் நவராத்திரி உற்சவகாலத்தில், இரக்பாபத் தத்தோடு வந்து உட்கார்ந்து கொலுவிருப்பாராம். அந்த சொர்க்க விலாசத் திற்கு வடக்கு மேற்கு தெற்குப் பக்கங்களில் முறையே மூன்று சதுர மந்திரங்கள் சிங்காரமாக கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். அரண்மனைக்கு எதிரில் இரட்டைக் குதிரை வண்டிகள் போய்வா, இரட்டை ரோட்டிகளும், அவைகளுக்குமேலே, மேல்மாடிக்குப்போக வழிகளும்; அவ்வழிகளின்போ ளால் இராஜஸ்திரிகள் வந்து அந்தரங்கமாக நின்று ஊர்கோலமாகவரும் சுவாமி தரிசனைச் செய்யும்படியாக உப்பரிக்கைகளும், சிகரங்களும் கட்டப் பட்டிருந்தனவாம். இதேமாதிரியான உன்னத உப்பரிக்கை சிகரங்கள் இரங் கவிலாசத்திற்கு மேலும்கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். அந்த கட்டிடத்திற்கு மேற்கே, சிற்பலங்காரமாக செதுக்கிய கற்களால் கட்டப்பட்ட இரண்டு மந்திரங்களும், அவைகளில் இராஜ ஸ்திரிகளும், அவர்களுடைய தாதுகளும் புடைசூழ்ந்திருக்க புராணங்களைப்படிப்பதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தன ராம். அவற்றிற்கு அருகே, இராஜஸ்திரிகள் குளிப்பதற்காக அழகிய துளையும், அதைச்சுற்றிலும் அழகான உயர்ந்த மதில்கள் சூழ்ந்திருந்தனவாம். அதற்கு மேற்கே வெடிமருந்து கொட்டியும், அதற்குப் பக்கத்தில் புலி கரடி முத லான மிருகங்களோடு சண்டை செய்யும் மல்லகஜட்டி கெரடிக் கொட் டடிகளும், அவற்றிற்கு வடக்கே இராஜபந்து மித்திரர்கள் வந்து தங்கும் படியான கட்டிடங்களும், தென்கிழக்கிலிருந்து வடமேற்குபாகம் வரையிற் கருங்கல்லுகளினால் கட்டிய வெளி மதில்களும், தென்கிழக்காக இருந்த மதில்களுக்குள் சிங்கர உத்தியானவனமும், அதை நாயடவர்கள் போய்ப் பார்த்து வந்துக்கொண்டிருந்ததாகவும் — இரங்கவிலாசத்தில் அப்போது நாயகொருடையசகோதிரர் முத்துவீரப்பநாயகொருவரின்துவந்ததைக்கண் டனராம்.

தமகம்—இது வைகைநகருக்கு உடக்கே இராண்டுகெழு மெத்தை யாகக் கட்டிவைத்த சிறிய கட்டிடம். இங்கு புலி யானை முதலான மிருகங் களைச் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கைப்பார்ப்பதற்காகத் திருமலைநாயகி கட்டி வைத்தார். இப்போது இந்தக் கட்டிடத்தில் மதுரை கலெக்டர் குடியிருக்கிறார் இம்மட்டோ, காசி இராமேச்சுரம் போவோருக்கு அநேக ரோட்டுகளையும், சாலைகளையும், சத்திரங்களையும், தண்ணீர்பந்தல் முதலான ஏராளமான தருமங் களையும் செய்வித்திருந்தார்.

நாயடவர்களுக்குப்பல வர்ணமுள்ள பட்டுத்துணிகளை தரித்துக் கொள்வதில் விருப்பமிகமாயினால், அவைகளை செய்துக்கொடுக்கச் சஜ் ராஷ்டிரநாட்டிலிருந்து பட்டுதாற்காரரைத் தருவித்துத்தமது நகரிக்கரு கில் வதியும்படி செய்வித்தார்.

திருமலை நாயடுவின் காலசரிதை.

பரதகண்டத்தில் மோகல் இராஜியத்தை ஸ்தாபித்த பேபரைப் போல திருமலை நாயடும் தினசரி சரித்திரத்தை எழுதிவைத்திருந்தால் இக்காலத்தாருக்குப் பலவிதத்திலும் பயன்படும் அவர் அப்படி எழுதிவைக் காமையால், சாசனங்களைக் கொண்டும், புராதனரான பல பெரியோர் பாரம்பரை யாரைக் கண்டும், கேட்ட சங்கதிகளைக் கொண்டே எழுதவெ ண்டி இருக்கிறது.

திருமலைநாயடு, இந்நாட்டின் சில சோம்பேறி மன்னர்களைப் போல ன்றிச் சூரியோதயமாவதற்கு முந்தியே எழுந்து, படுக்கை விடுமுன் பரமே சுவரனத் தியானித்தும்; பிறகு தண்டால் கரிலா முதலான கரடிகளைச் செய்துகொண்டு வெளியில் வந்தும்; கால்கை கழுவித் தந்தசுத்தி செய்து கொண்டும், சமஸ்தான அவசரக் காரியங்களிருந்தால் உடனே இராஜ சபை யைக் கூட்டிக் காரியங்களைக் கிரமமாக செய்து முடிப்பார். சமஸ் தான அவசரக்காரியங்கள் இல்லாவிட்டால், கோவில் முதலான திருப்பணி வேலைகளைப் போய்ப்பார்த்து வேலைசெய்வோரை உற்சாகப்படுத்திவருவார். சில சமயங்களில் தமகத்துக்குப் போய் வேங்கை புலியையும், காட்டெரு மையையும் வெளியில்விட்டு அவைகள் சண்டை செய்வதைப் பார்ப்பார். தாம் தொப்பை வயிற்றோடு ஸ்தூலதேகராகிப் பெரிய உருவமும், ஆஜானு பாஹருமாக இருந்தும்; தமது குதிரைமேலேறி சிறுவாலிபனைப் போற் சவாரி செய்துகொண்டும், அப்படிச்சவாரி செய்யும்போது; ஒரு சிறுத்தைப் புலியையும், சீமைமீனையும் கூடுகளை விட்டு வெளியில் வந்து அவைகள் சண்டை செய்யவிட்டும்; தாம் ஆபுதபாணியாகக் சீமைமானுக்கு உதவியாகக்

குதிராமேல் கவாமிசெய்துக்கொண்டும் பீமனும்போல் பாய்ந்துநீர்வார். சில சமயங்களில் தரையிலுக்கும் குதிரை விவகமாக நுழைப்போது திருநாள் அக்கு திரையை விட்டுக்கிணம்பி, அடித்துவரும் குதிரை அல்லது யானைமேற்-பாய்ந்து உட்காருவார். இத்தியாதி விவாயாட்டில் இருபது வயது வாலிபனைப் போல கடிப்பார். இப்படித் தேகாய்ப்பிவாசத் தேகப்பயிற்செய்து வெய்யில் அதிகமாகில், தமது அரண்மனைக்கு வந்து சுத்த ஸ்நானம் செய்து, பட்டு நார்மடி தரித்தும், நாமயிட்டும், தமது இஷ்ட தேவதைகளாகிய ஸ்ரீரங்கர், திருப்பதி கோலிந்தர், மதுரை சொக்கர், மீனாட்சி பூஜைகளை வெகு சிரத்தை யூகவும், பயபத்தியாகவும், செய்து முடித்துக்கொண்டு போஜனசாலைக் குப்போவார். கூத்திரிய ஜாதியைச் சார்ந்த இவர் மது-மாயிசத்தைச் சாதாரணமாகச் சாப்பிடச் சுத்திரமுடையவராக விருந்தும், மதுவைப் பாஷாணமாகவும், மாமிசத்தை மருந்தாகவும் கொண்டு சாதாரணமாக சுத்தமான கந்தமூல போஜனத்தையே பெரும்பாலும் உண்பார்.

இப்படிச் சைவபோஜனம் செய்தபிறகு, சற்று இளைப்பாறி சமஸ்தான அவசரக் காரியங்கள் இல்லாவிட்டால், தமது அரண்மனையின் பல பக்கங்களில் வந்துவரும் இந்தாஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான வித்தைக்காரரைத் தருவித்து வேடிக்கைப் பார்ப்பார். அல்லது சொக்கட்டிசன், சதுரங்க ஆட்டங்களை யாடுவார். அல்லது சமூகத்திய சமஸ்கிருத தெலுங்கு, தமிழ் வித்துவான்களைத் தருவித்துச் சாஸ்திர விசாரணை செய்வார். அஷ்ட பிரபந்தமென்னும் அருமையான கிரந்தத்தை இயற்றிய 'பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார், இந்தத் திருமலை நாயகொரு சமூகத்தில் உத்தியோகத்தி லமர்ந்திருந்தார். ஒருநாள் அந்த பிள்ளை பெருமாள் ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கத்தில் சித்திரை தேர்புறப்பட்டு வரும்போது, அந்த இரதத்தில் அவங்கரித்திருந்த துணிக்கு வகை மோசமாக நெருப்பு பிடித்ததாக ஞானக் கண்ணால் கண்டு சொல்ல; அதன் உண்மையை தமது கனவினாலும் கேள்வியினாலும் அறிந்த நாயகொரு, அந்த ஐயங்காரருக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் சுவைக்கல் மண்டப பிராகாரத்தின் வடமேற்கு முலையில் ஒரு அறையும், தளிகை பிரசாதமும் சதா கொடுத்துவரும்படி கட்டளை இட்டனுப்பினாராம். நாயகொருக்குவேதாந்த விசாரணையில் அதிக விருப்பமுடையவராகையால், எப்போதும் சில வேதாந்திகள் அருகில் குடியிருந்துகொண்டே இருந்தனர். இவர் மதத்தில் வைணவராகவும், விஷ்ணுத்து வைதியாகவும் இருந்தாலும், சைவம் முதலான மதஸ்தர்களைக் கௌரவித்துப் பரதுகாத்தும், கடைசியாகக் கிறிஸ்தவர் முதலான புறநாட்டு மதஸ்தர்களையும் போஷித்துப் பாராட்டிப் பாதுகாத்துவந்தார்.

இப்படிப் பகற்பொழுதை கழித்தபிறகு மாலை நெருங்கவே, மறுபடியும் ஸ்நானம்செய்தும், கவாமியைத் தியானித்தும், தர்பார், ஆட்டையா-பர

ணங்களை அணிந்து கொலுவஞ்ஞவந்து தீவட்டி கலாயம்மயத்தையுணை; இராஜ்யே காரியங்களை விசாரிப்பார். அதாவது அன்றாடம் எம்மத்தானத்தில் நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி, மந்திரி பிரதானி முதலானவர்கள் வந்து சொல்லும் சங்கதிகளைக் கேட்டும், அவைகளுக்குத் தக்க சமாதானங்களைச் சொல்லிவிட்டும், சமூகத்தில் முறையிட்டும் கொள்வோர்களை நேரில் கேட்டும் அவைகளுக்குத் தக்க பரிசாரங்களைச் செய்விக்கும்படி கிட்ட இருக்கிற உத்தியோகஸ்தர் களுக்குக்கட்டளை இட்டும், சமூகத்தைத் தரிசிக்க வந்த பிரபுக்கள், பள்ளையக் காரர்களுக்குப் பேட்டி கொடுத்தும், அவர்களுடைய சுகக்ஷேமங்களை விசாரித்தும் வர, அர்த்தராத்திரி யாகிவிடும். அப்போது நகரின் வெளியில் பதினெட்டு வாத்தியங்களும், பரத நாட்டியங்களும் நடக்கும். பிறகு நாயடவர்கள் கொலையை விட்டு எழுந்து அந்தபுரத்துக்குப் போய் உண்டு உரங்குவார். இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவர் சகாப்தம் 1584 கி.பி. 1662 - துன்முகிமுதல் பிளவ வருஷமாகிய 40 வருஷங்கள் ஆண்டு மண்ணுலகை விட்டவுடன், அப்போது மைசூரைச் ஐயித்து மதுரைக்கு வீரநீராணகத் திரும்பிவந்த குமாரசுத்து வீரப்பநாயுடு திருமலைநாயடு காருக்கு இளையதம்பியும், இராஜிய பரிபாலனத்துக்கு வேண்டிய சக்தி சாமர்த்தியங்களை யுடையவராகி, அவருக்குப் பாண்டிய நாட்டிற் பட்டங் கட்டவேண்டியிருக்க, யாதுகரணத்தைக் கருதியோ துர்மந்திரிகள் கூடி திருமலை நாயுடு காரின் குமாரசாகிய முத்து அலகாத்திரி நாயடுகாருக்கு மதுரையில் பட்டங்கூட்டி வைத்தார்கள்.

ஸ்ரீ முத்து அளகாத்திரி நாயடுகாரு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1659 - ஆம் வருஷம் முதல் 1682 - ஆம் வருஷம் வரையில்.

இந்த முத்து அளகாத்திரி நாயடு சிறப்பும்சீரும் பெற்ற தமது சிறிய தகப்பனாகிய குமார முத்து வீரப்ப நாயடுக்குக் கட்டவேண்டிய பட்டத்தை துர் மந்திரிகளின் சகாயத்தினால் தாம் கட்டிக் கொண்டதைப் பற்றி இவரைப் பலர் பலவிதமாக தூஷிக்கத் தலைப்பட்டனர். அக்காரணத்தினால் சிலர் இவரைச் சுபத்தினிக்குப் பிறக்காமல்வைப்பாட்டி மகன் என்றும் சொல்லித் தூஷிக்க ஆரம்பித்தனர். அன்றியும் அக்காலத்தில் இவர் சிறிய தந்தை குமார முத்து வீரப்பரிடத்தில் தக்க தண்டதானாதிக ளிருந்தும்; இவரைக் கண்டிக்காம விருந்த காரணம் தெரியவில்லை. ஒருவேளை இவருடைய அதிகாரத்துக்குள் இருந்த சேனை அப்போதுதான் மைசூரில் பிரமாத சண்டைசெய்து களைத்திருப்பதை எண்ணியோ? அல்லது துர்மந்திரிகள் தமக்குத் துணை நிற்கமாட்டார்கள் எனென்றெண்ணியோ? மற்றெந்த ஏதுவை

ப்பற்றியோ, அவருக்கு இனாமாகக் கொடுத்த சிவகாசி, திருநெல்வேலி ஜில்லாவை யடைந்து, அங்கு போய் நாலு நகரங்களைச் சீர்படுத்தியும், தருமகைக்கரியங்களைச் செய்துகொண்டும் காலத்தைக் கழித்தார். மதுரையின் புதுமன்னராசிய மூத்து அளகரி அல்லது மூத்துவீரப்ப நாயடு இவ்வதமாக சிம்காசனமேறியவுடனே, தாயாதி சண்டை சச்சரவுகளற்று, சிம்மதியாக விருந்தபடியால்; மதுரை கவர்ன் மெண்டார் மகமதியருக்குக் கட்டிக்கொண்டுவந்த அநியாயமான கப்பத்தை நிருத்தி, சுதந்தரம் பெறக்கருதி முதலில் திருசிராப்பள்ளிக் கோட்டையைப் பிடிப்படுத்தியும், தஞ்சாவூர் நாயுடைத் தும்மோடு சேர்த்து மகமதியர்மேல் படையெடுத்துப் போய் பழையபழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள பிரயத்தனப் பட்டார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் (1648-ம் வருஷம்) பிராமண வேடம்தரித்து 42-வருஷம் கிறிஸ்து மதத்தைப் போதித்தும், ஆத்மநிரியாணம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றிய இராபர்ட்டு கோபிலிபஸ் (Robert de Nobilbas) மதுரைநாட்டின் கலகங்களைக்கண்டு சகியாதவராய் மயிலாப்பூருக்குப் போய் இறந்துவிட்டார். இது சங்கதியைக்கேட்ட தஞ்சைமன்னர் தாம் மதுரைக் காரருக்கு உதவியெய்யச் சரிப்படாதென்று சங்கதி சொல்லி யனுப்பிவிட்டார்; தக்கணி நபராகிய இட்டல்காணுக்கு அநேக பஹுமானங்களை யனுப்பி தமக்கு நேசராக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அந்த மஹமதியமன்னன், தஞ்சைமன்னன் அனுப்பிய இளம் பஹுமானங்களை வாங்கிக் கொண்டாலும், சில நாட்கள் சென்றவுடனே ஒரு பெரிய சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு, தென்னிந்தியா முழுதையும் ஐயிக்க பேராசைக் கொண்டு 1659-ஆம் வருஷம், மார்ச்சுமாதம் 19ஆந்தேதி, தஞ்சாவூர் கோட்டைக்கே (பழய சிநேகிதத்தையும் பாராட்டாமல்) முற்றுகை போட, அக்கோட்டையைக் காக்க பலமான தண்டு வீரங்கிகள் வைத்திருந்தும், தற்செயலாய் அச்சேனைவீரனுக்கு ஒரு சிறு அம்பினால் காயமுண்டாக, அதற்குப் பயந்தோட, மகமதியச் சேனைகள் கோட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டும்; அதைக்காக்க ஒரு சிறுதண்டை விட்டுவிட்டும், அடுத்திருக்கும் மன்னர் கோயிலுக்கு முற்றுகைபோட, அக்கோட்டைக்கு யாதொரு தாக்குதலன்றி விட்டுவிட, பிறகு மகமதியர்சேனை ஐயவீரராகி, பெரும்பாஷையில் பலமாகச்சேர்த்துக் கட்டப் பட்டிருந்த வல்லத்தின் கோட்டைக்கும் போனார்கள். அக்கோட்டை பலமான கோட்டையான படியால், அதில் யோயிருந்த தஞ்சை மன்னன் முன்னும் பின்னும் யோசித்துப் பாராமல் பயந்து, அடுத்திருந்த காட்டுக்குன்போய் மறைந்து விடவே, அடுத்த கிராமங்களிலிருந்த கள்ளர்கள் அந்த வல்லத்தின் கோட்டைக்குள்புகுந்து, அங்குள்ள ஆடையாச பரணங்களை வெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுபோய்விட, அதன்மேல் மகமதியரும்போய் அக்கோட்டையைப்பிடித்துக்கொண்டும்;

அதைக்காக்க ஒருசிறு சேனையைவைத்து விட்டும், வழியில் காணும் கிராமங்களில் புருந்துகொள்ளையடித்தும் கொலைகள் செய்துகொண்டும், மதுரை ஸம்ஸ்தானத்துக் கருகில் வந்து விட்டனர் இந்த மகமதியர் வழிகளில் செய்த கொள்ளைகளினால் அங்கங்குள்ள குடிகள் பயந்து அடித்திருக்கும் சத்தியமங்கலம், திரிசிராப் பள்ளிக்கு வலசையாக ஒடிப்போய் விட்டார்கள். இப்படி குடிகள் நாலாபக்கங்களிற் பறந்துபோகவே; படுபஞ்சமும், பேதி வாந்தியும் சம்பவித்து, மகமதியர் சேனைகளுக்கு உணவும், மருந்தும் கிடையாமல் மண்மாரியாக மாண்டெவிட்டார்கள். தப்பித்தவ்றி இருந்த சொற்ப சொத்தையும், கள்ளர்கள் புருந்து கொள்ளையடித்துக் கொண்டார்கள். இத்தியாதிகளினால் மகமதிய மன்னர் மனமொழிந்து திரிசிராப்பீளினி கோட்டைக்கருகில் வர; அந்த கோட்டையை முத்து அனகாத்திரியும் அவர் சேனைத் தலைவர் இலங்கம நாயடும் அதிக கம்பீரமாக கர்த்துக்கொண்டிருந்தபடியால்; மகமதிய மன்னர் ஜபம்சயாமல், செலவுக்கு அதிக கஷ்டமாகி மூன்று வருஷத்திய கப்பத்தையாவது கொடுங்கள் என்று கெஞ்சியும்; மதுரையார் கொடாமையால், அவர்கள் தம்மூர்போய் சேருவதற்கு மாத்திரம் சொற்ப தொகையைக் கொடுக்க, அதைபெற்றுக் கொண்டு சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு தமது நாட்டுக்கேகினார்கள். இப்படி ஜெயம் பெற்ற முத்து அனகாத்திரி நாயடு மதுரைக்குப்போய் இராஜகீய காரியங்களைக் கவனிக்காமல், சிற்றின்பராய் ஸ்திரீகள் இன்பத்தில் மூழ்கி அதனால்வியாதி கண்டிறந்தார். இவர், கனம் டெயிலர் கணக்கின்படி சகாப்தம் 1594-ஆம் (கி. பி. 1672) சபகிருதுமுதல் விபோதி விசுருதியாகிய பத்து வருஷங்கள் ஆண்டார்.

ஸ்ரீ சொக்கநாதர் அல்லது சொக்கலிங்க நாயடுகாரு ஸம்ஸ்தானம்.

கி-பி. 1659-வருஷம்முதல் 1682-ஆவரையில்.

மாதர் மோகத்தில் மூழ்கி மடிந்த முத்து அனகாத்திரி நாயடு பட்டத்திற்கு, அவர் குமாரர் சொக்கநாத நாயடு வந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினாறு; ஆகவே, ஸம்ஸ்தான காரிடக்களைத் தமது தகப்பனாடும் உண்மையாக இருந்த பிராமண பிரதானியும், பிராமண இராயசனும் நாடத்திவந்தார்கள். வந்தாறுமென்ன? அவர்களுக்கு பேராசை யதிகரித்து; கம்ஸ்தானத்தைத் தம்வசத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளக் கருதி, சொக்கநாதருக்கு வேண்டிய பந்து மித்திரர்களுக்கும், அவர் க்ஷேமத்தைக் கருதிய பிரபுக்களுக்கும், பாளையக் காடர்களுக்கும் ஹிம்சித்தும், அவர்களைச் சுமஸ்தான

வேலைகளிலிருந்து நீக்கியும்; அநேக அகிரம நடவடிக்கைகளைக் கையாடி வந்தார்கள். ஸமஸ்தான ஸ்திதி இப்படியிருக்க, முன்னொருகால் அதிக பிரபல ஸ்திதியிலிருந்து இப்போது மங்கலடைந்த தமது முன்னோராகிய விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தை உயிர்பெற்றோருக்கு விரும்பி, அதன் அதிபர் நரசிங்க தேவராயலுக்கும், அவர் குடும்பத்தாருக்கும் தக்க உதவி செய்யவேண்டுமென்று கருதியும், செஞ்சிகோட்டை நாயடுகாருக்கு வேண்டிய உதவி செய்தும், அக்கோட்டையை மகமதியர் கையிலிருந்து பிடுங்க வேண்டுமென்றும், சொக்கநாதர் மனதில் தோன்றித் தமது தளவாயையும், தளகர்த்தர் லிங்கம நாயடுவையும் 40,000 சேனையோடு மகமதுசகோசியைத் தாக்க அனுப்ப; சமஸ்தான துர்மந்திரிகள் எதிரிக்கு முன்னாடியாக இந்தச் சங்கதியனுப்பியும், தளவாய் தளகர்த்தர்களுக்கத்தருந்த லஞ்சம் செலுத்து சரிபடுத்திக்கொள்ளும்படி தூண்ட, மகமதிய நபரும் அப்படியே செய்ய, சொக்கநாதநாயடுவின் சேனைகள் வீண்பணச்செலவுடன் திரும்பி வந்துவிட, இத்தியாதிக்கோக்கண்டு சொக்கநாதர் கண்டிக்க; துர்மந்திரிகள் அவரைச் சமஸ்தானகாரியங்களில் பிரவேசிக்காதபடிசெய்தும், சிறையிலிருப்பவரைப்போல் இரண்டொரு அறைகுள்வைத்தும், அவருடையாரும்போய் பேசாதவிதமாகச் செய்தும், அவரது தம்பியாருக்கு பட்டம் கட்ட, லிங்கம நாயடு மூலியமாக பிரயத்தனப்படும்போது; இத்தியாதி சங்கதிகளை அரண்மனையின் ஒருஸ்திரீயினால் கேட்டு; சொக்கநாதர் இரகசியமாக சில வீரர்களைச் சம்பாதித்து மறைத்துவைத்துக்கொண்டிருந்து; மந்திரியும், இராயசனும் அருகில் வந்தஉடனே கண்ணாடையால் தூண்டி, இராயசனை அந்த விடத்திலேயே தூண்டுத்துண்டாகவெட்டிக் கொல்லுவித்தும்; மந்திரி பிராமணனாபடியால், அவரைக் கொலைசெய்யக் கூடாதென்றெண்ணி அவர்களைப் பிடுங்கச்செய்வித்து துரத்திவிட்டும்; அவர்களோடு கலந்திருந்த லிங்கமநாயடையும் தக்கபடி சிசுபிக் யோசிக்கையில், அவர் அசாத் திய வீரனாபடியால், “ஆகாதவனை அடுத்துக் கொல்” என்னும் பழமொழிப்படி முதலில் மரியாதையாக உறவாடி வருகையில் “குற்றமுள்ள நெஞ்சம் குதித்து துடிக்கும்” என்னும் பழமொழிக்கொக்க சொக்கர் எப்படியாவது தன்னைக்கொன்றுவிடுவானென்று ஒடிப்போய் தக்ஷணமகமது கோசியினிடம்சேர்ந்து சொக்கரோடு சண்டைசெய்ய 12,000 பதாதிகளையும் 7000 குதிரை வீரரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். அப்போது திரிசிராப் பள்ளியைக் காக்க 50,000 சேனையிருந்தும், லிங்கமநாயடு உள் தந்திரமெல்லாம் அறிந்தவனாகையால் புதிதாகநியமித்த பிராமண மந்திரிக்கும் லஞ்சம் கட்டித் தந்திரமாகஜயிக்கப் பார்த்தார். இந்தச் சூதை யறிந்த சொக்கநாதர் அந்தப் புதுபிராமண மந்திரியையும் வேலைவிலிருந்து நீக்கி விட்டு, தாமே நேரில் சேனையைநடத்திவர ஆரம்பிக்கவே, சேனைகள் தைரி

யம்கொண்டு ஒரேமூச்சாக நின்று மகமதியர் சேனையைத்தாக்க, அவர்கள் தேரல்வியடைந்து தஞ்சை நாயடுவின் சமஸ்தானத்துக்கோடி, அவர் தயவைப்பெற்று மறைந்திருக்க, இது சமஸ்தானமெங்கும் பிசித்தியாக, சொக்கநாதருடைய சக்தியையும், சுத்த வீரத்தனத்தையும் கண்டு சிறு பையன்கள் முதலானவர்களும் வலியவந்து அவர்பட்டாளத்தைச் சேர, 70,000 சேனையோடு தஞ்சைநாட்டின்மேல் படைஎடுத்துப்போக விங்கமநாயடும் மகமதியரும் பயந்து செஞ்சிகோட்டைக்கு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். தஞ்சைமன்னன் தாசாஹு தாசனாகி சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

இந்தங்காலத்தில் (1662-ம் வருஷம்) மதுரையில் அநேக கெட்ட சகுணங்களுண்டாயின. அதாவது பிறந்த பிள்ளைகள் பற்களைப் பெற்றிருந்தனவாம். காளை பூச்சிகளும், புழுக்களும் பிறந்தபயிர்களைப் பாழ்த்துப் போகச்செய்தனவாம். பிரஜைகள் யாதொரு வியாதியுமின்றி திடீரென்று விழுந்து செத்துக்கொண்டு வந்தார்களாம். நாட்டில் குடித்தனம் கெட்டுப் பஞ்சம் அதிகரித்ததாம், பஞ்சத்தால் செத்தவர்களைப் புதைக்க வகையற்று நாற்றமெடுக்க, அதனால் வாந்திபேதிகண்டு கணக்கற்ற ஜனங்கள் மடிந்து விட்டார்களாம். இத்தியாதி ஹர்பிக்ஷகாலத்தினால் குடிகள்பயந்து நொந்த சமயத்தில் (1662 அல்லது 6 வருஷம்) மகமதியருடைய மந்திரியும், முன் மதுரை ஸமஸ்தானத்தில் மந்திரியாகவிருந்து மொசம் செய்ததனால் சர்க்கார் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடப்பட்டிருந்த வனமய்யன் என்னும் பிராமணர் ஒருபெரும் (மகமதிய) சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு திரிசிராப்பள்ளியைத் தாக்கவர; சொக்கர் அதிக தைரியத்தோடு எதிர்த்து மகமதியர் சேனையைத் துரத்தியடிக்க, அவர்கள் திரும்பிப்போகும்போது வழியில்கண்ட கிராமங்களை எல்லாம் கொள்ளையடித்தும், குடிகளைவதைத்தும், குடிகளைக் கொளுத்தி குட்டிச்சுவராக்கிக்கொண்டும் போய்விட்டார்கள். இந்தயுத்தத்தில் தஞ்சை விஜயராகவலுநாயடு மகமதியருக்குதவிசெய்த காரணத்தைப் பற்றி சொக்கநாதர் படைஎடுத்துப்போய் வல்லத்தின் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொள்ள, தஞ்சைமன்னர் தஞ்சமென்றுவந்து சமாதானம்செய்து கொண்டார்.

இப்படிமதுரை ஸமஸ்தானத்தின் மேல் மகமதியர் படைஎடுத்து வந்தபோது சேதுபதியானவர் தக்கசகாயம் செய்யாமையால்; அம்மறவர் நாட்டின்மேலும்படையெடுத்துப்போக, அச்சேதுபதிசொக்கருடையசேனையின் பலத்தைக்கண்டு பயந்து ஒருகாட்டுக்குள் போய் மறைந்துகொள்ள சொக்கர் திரும்பத்தார், மானுதரை, புதுகோட்டை, காளியர்கோட்டைகளைப் பிடித்து சுவாதினமாக்கிக் கொண்டும்; தமது சேனையைத் தமது அதிகாரிகள் வசத்தில் விட்டுவிட்டும், சிலவைகை சடங்குகளுக்காக மதுரை

கீழ்ப் போக, இதுசங்கதியறிந்த சேதிபதி நிகரென்றுவந்து சொக்கரு ஸ்டய் சேனைஸ்யத் தாக்க, சொக்கநாதரும் தமக்கு அகப்பட்ட கோட்டை களும் வெற்றியும் போதுமென்று எண்ணி பெரும்பான்மையான தமது சேனையைத்தமது கோட்டைகளைப் பாதுகாக்கத் தருவித்துக்கொண்டார். 1666-வருஷம் ராட்டில்சண்டை சச்சரவின்றி சமாதான மேலிட்டோங்க, சொக்கநாதர் சொர்னகோகரணதானம் செய்தார். அதாவது, பசும்பொன் னினால் ஒருபசுவைச்செய்து அதனுள் இராஜன் புகுந்துவந்தபிறகு, அப் பொன் பசுவைப் பிராமணர்களுக்குதானம் செய்துவருவதேயாம். இந்த வழக்கம் இப்போது திருவந்தப்புரத்தில் நடந்துவருகிறது. சொக்கநாதர் இப்படி சமயசடங்குகளில் புகுந்து சமாதானமாக 'காலம்கழிக்கையில், இவருடைய மந்திரி பிரதானிகள் ராஜனுக்குத் தெரியாமல் குடிகளாவரு த்தி ஏராளமான பணம் பிடுங்கிச் சொந்தஉபயோகப் படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட துஷ்டதனமாக லஞ்சம்வாங்கும் உத்தியோக ஸ்தர்களைத் தக்கப்படி சித்திக்காமல், அவர்களுக்கு சொல்ப அபராதம்பேர், ட்டுவந்து மிரட்டிவந்ததனால், அந்தத்துஷ்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் தமக்கு விதித்த அபதாரத் தொகையையும் குடிகளாவருத்திப்பிடிங்கி. படாதுபாடு படுத்தி வந்தார்கள். இப்படி மந்திரிபிரதானிகள் பரிதானம் வாங்கிக்குடி களை வருத்திவரும் வழக்கம் மதுரைபில் மாத்திரமல்ல, தஞ்சை, செஞ்சி ஸம்ஸ்தானங்களின் உத்தியோகஸ்தர்களுமிப்படியே செய்து வந்தார்கள்.

இப்படிச் சொக்கநாதருடைய உத்தியோகஸ்தர்கள் குடிகளை வரு த்தி லஞ்சம்வாங்கி உந்ததோடு, சர்க்கார் பொக்கிஷத்திலும் பொய் கணக்குகளைஎழுதி கொள்ளையிட்டெவரவே, இராஜபோக்கிஷமும் பாழ்த் துக்கொண்டு வந்தது. இத்தியாதி அக்கிரமங்களைக் கண்டிக்க திரிசிராப் பள்ளியில் போய் தங்கி, தக்கவற்பாடுகளைச் செய்யச் சொக்கருக்குச் சொ ருசான அரண்மனையில்லாததைக்கருதி தன்பாட்டனார் திருமலைநாயகிகாரு எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டும், காசைச் செலவழித்தும் கட்டிய, மதுரை மஹால் அரண்மனையை இடித்து அகிலிருந்த அழகுள்ள ஸ்படிக ஸ்தம்பங் கள், லிட்டங்கள், சட்டங்கள் பீடங்கள் முதலான கல்சாமான்களை இடிப் பித்து வண்டிவண்டிகளாக ஏற்றித்திரிசிராப்பள்ளிக்கு அனுப்பினார். இப்படி அந்தமாஹிமைபொருந்திய மஹாலின் முக்கால் பாகம் இடித்தபிறகு, அப் போது மந்திரியாகிய சின்னதம்பிமுதலியார் பார்த்துப் பலவிதமாகத் தடுத்த வந்ததனால் இப்போதிருக்கும் கொஞ்சபாகத்தை மாத்திரம் மதுரையில் இடிக்காமல் விட்டுவிட்டார்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இச்சொக்கருடைய ஜன்மவிரோதி யான லிங்கமநாயுடு இவருக்கு ஆபத் சினேகிதரானார். இப்படியானதம்

ருக் கர்ணம் தெரியவில்லை; இராஜையே காரியமாக விங்கமநாயகுவின் குமாரத்தியைச் சொக்கருக்கு விவாஹம் செய்துகொடுக்கச் சம்மதித்து இப்படிச்சமாதானமாக்கிக் கொண்டதாக ஒரு சாசனம் சொல்லுகின்றது. ஆனால் 1674-ஆம் வருஷம் சொக்கநாதர் தஞ்சாவூர் அச்சுத விஜயநாக வலு நாயடவர்களுடைய குமாரத்தி மங்கம்மாளை விவாஹம்செய்ய விரு ம்பி தளவாய் வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயகுவைத் தாதாக அனுப்ப, அந்தத் தஞ்சைமன்னர் வெங்கட கிருஷ்ணம் நாயடை இராஜசபையில் அவ மானமாகப் பேசித் துரத்தியதால், அது சங்கதியைக் கேட்டசொக் கர், அந்த அவமான அழக்கைத் தஞ்சைமன்னர் இரத்தத்தினால் கழுவி யே தீரவேண்டு மென்று கருதி, ஒருபெரிய சேனையை வெங்கட கிருஷ் ணம் நாயக்டன் அனுப்ப, இரு ககியாருக்கும் பிரமாதசண்டை நடந்த தில் விஜயநாகவலு நாயகி முதலானவர்கள் கொல்லப்பட்டும்; பிறகு, அந் தத் தஞ்சைப்பெண்ணை (மங்கம்மாளை) விவாகம் செய்துகொண்டதாக தஞ்சாவூரு சரித்திரம் முறையிகிறது. இந்த விஷயத்தைத் தஞ்சை ரா ஜாக்கள் சரித்திரத்திலும், மிஸ்டர் சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மேலக காங்கி என்னும் நவநாடகத்தைப் பார்த்தாலும் விவரமாக அறியலாம்.

இவ்விதமாக விவாகம் செய்துகொண்ட சொக்கநாதர் வரவா சிற்றின்பப் பிரியராகியும் பாரதம், பாகவதம் இராமாயணதிகிர்த்தபடன காலகேபத்தில் காலமகழ்த்து சமஸ்தான வேலைகளில் அசட்டையாக இருப்பதைக்கண்டு, தளவாய் முதலான துர்மந்திரிகள் சொக்கருடைய தம்பியாகிய முத்து அபாகாத்திரி நாயகிக்குக் கோட்கட்சொல்லி அவரையே ஸமஸ்தான பதியாக்கி தாம் ஸமஸ்தானத்தில் கொண்டுவருமாறு பிரவர்தி தத்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் கோவந்தப்பய்யன் என்ற ஒரு பிரர் மணர் முத்து அனகாத்திரிக்கு அந்தரங்ககிணேகிதனும் மந்திரியுமாகி; சொக் கநாதரையே சொர்க்கத்துக்கு அனுப்பதக்க தந்திரங்கள் செய்து கொண்டு வந்தார். இந்த கோவந்தப்பய்யர் முன் தஞ்சையில் மந்திரி யாகவிருந்து, அந்தச் சமஸ்தானத்தை நாசமாக்கியவரென்று சிலருடைய கீருத்து. சிலர் அந்தக் கோவந்தப்பய்ய ருடைய சகோதரன் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். சமஸ்தானத்திலிருந்த பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களை எல்லாரையும் வதித்துக்கொண்டும், சின்னகத்திரப்பன் முதலான வீரர்களை மணமொடிந்துபோகும்படி பேசியும், அவர்கள் கப்பத்தொகையை அதிகப் படுத்தியும், இப்படியே சொக்கநாதருக்கு பிரதிபலமான காரியங்களை யெல்லாம் செய்துகொண்டு வந்ததன்றியும்; இரகசியமாக தஞ்சைக்குப் போய் அவ்விடத்திய அரசன் அனகிரி நாயகுவைச் சொக்கநாதருக்குக்

கப்பம் கட்டாதபடி தடுத்தும், அளகிரியைப் பகையாளியாக்கிவிட்டதாக ஒரு சாசனத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சதிமோசம் செய்தவர் வெங்கண்ணு என்ற நியோகியிராம்மணரென்று தஞ்சை சரிம் திரத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மதுரை சமஸ்தானம் இப்படி சீர்கெட்ட ஸ்திதியி லிருப்பதை யறிந்த எக்கோஜி 1675-ஆம் பெரும் சேனையோடு வந்து சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த சில கோட்டைகளுக்கு முற்று கைப்போட்டு பிடித்துக்கொண்டும்; திரிசிராப்பள்ளியை மாத்திரம் சொக்கருக்கு விட்டுப்போனார், இக்காலத்தில் ஸமஸ்தானத்தில் கடும் பஞ்ச முண்டாகிப் பல்லாயிரம்பேரைப் பரலோகத்துக்கனுப்பிவிட்டது.

இத்தியாதி அசம்பவங்களை அறிந்த எக்கோஜி தஞ்சையை வசமாக்கிக்கொண்டு தானே ராஜனாகப் பட்டங்கட்டிக் கொள்ளவே, மதுரை ஸமஸ்தானத்தில் சிலபிரதான பட்டணங்களைப் பிடிக்கவும், பிரபல சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு தக்காணத்து இடல்கான் வர, சொக்கநாதர் கேட்டு இனிச் சிறப்பித்திலும் பேரின்பத்திலும் காலம் போக்கிக் கொண்டிருந்தால் தமது இராஜியமே போய்விடுமென்று தெரிந்து சிறைமொன ஒரு வாலிபனைப்போல் கர்ஜித்து எழுந்தும் தமக்கு, அநுகூல ராகவிருந்தவர்களுடைய சேனையோடு தமதுசேனையைச் சேர்த்தும், சண்டைக்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மகமதியரும், மைசூராரும்மயங்கி நிற்க, சிவாஜி என்னும் மஹாராஷ்டிர வீரன் 1677 ஆம் தென்தேசங்களை நாடிவருகிற சங்கதி தெரிந்து பயத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்க, சிவாஜியும் வந்து செஞ்சிகோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டும், தஞ்சையிலிருந்த தனது சகோதரன் எக்கோஜியைச் சினேகபாவங்காட்டி தருவித்துப் பிடித்து அந்தஎக்கோஜி கால்களில் விலங்கைமாட்டி, அவன் சொத்தைப் பிடுங்கப்பார்க்கையில்; எக்கோஜி தந்திரமாக விலங்கை நீக்கி விட்டு கொல்லிடத்தில் குதித்து நீந்திக்கொண்டு அடுத்தகாட்டில் மறைந்துகொண்டான். இந்தவேளையில் வடக்கில் மோகல் சமஸ்தானத்துக்கும், விஜயநகரசமஸ்தானத்துக்கும் பிரபல சண்டைகள்உண்டாகப்போகிறதாகச் சங்கதியைக்கேட்ட சிவாஜி தமது சொந்ததம்பி சந்தோஜிராவைத் தஞ்சைசேனைத்தலைவனாக வீட்டுப்போனார். இது சமயமறிந்தசொக்கநாதர் தஞ்சைநகரைப் பிடிக்கப்போகவே, எக்கோஜி அறிந்து தமது சகோதரன் சந்தோஜியிடம் போய் போதுமானபொருள் கொடுப்பதாகவும், இந்தச்சமயத்திற் உதவி செய்யவேண்டுமென்றும் வருந்திவேண்டிக் கொள்ள; சந்தோஜியும் சம்மதித்து எக்கோஜிக்கு உதவியாகப்போக சொக்கநாதர் திரும்பி திரிசிராப்பள்ளிக்கே வந்துவிட்டார். இப்படிசொக்கநாதர் தஞ்சைக்குப்போன சமயமறிந்து, மைசூரா பெரும்படையோடு

வந்து இரண்டொரு கோட்டைகளுக்கு மூற்றுகைப்போட, அம்முற்றுகையை நீக்கவகையற்று தத்தளிக்க நேர்ந்தது. அப்படியாவதற்குக் காரணம்.

சொக்கருடைய தம்பி முத்துலிங்கனுடைய துர்மத்திரியாகிய கோவிந்தப் பய்யன் தந்திரமாக சொக்கநாதருக்கு புத்தி சுவாதினமில்லை என்று பறையடித்தும், அவரை சிறையில் போடுப்படி செய்தும்; முத்துலிங்க நாயுக்கு மருடாபிஷேகம் செய்வித்து விட்டபடியால், கொடுங்கோலனாகிய கோவிந்தப்பயனாலும், முத்துலிங்கனாலும் குடிகள் அதிகமாகவருந்த சம்பவித்தது. இத்தோடுகூட 1677 வருஷம் டிசம்பர்மாதம் மலையாள நாட்டிற் பெய்த மீதிமஞ்சிய மழையினால் திரிச்சி, மதுரைமுதலான நாடுகளில் அனேக கிராமங்களையும் குடிகளையும் வெள்ளம் வாரிக் கொண்டுபோக; பஞ்சமும் வாந்திபேதியும் பிரபலமாகி பல்லாயிரம் ஜனங்கள் பரகதியடைந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் முத்துலிங்க நாயு மூடதனத்தினால் முன்னும் பின்னும் யோசிக்காமல், சொக்கநாதர் அபிமான புத்திரனாக வளர்த்துவந்த ரஸ்தம்கானை தனது சேனைத் தலைவனாக நியமிக்க; அந்தமகமதிய தளகர்த்தனும் அதிகாரம் கைக்கொண்டபிறகு கோவிந்தப்பயனுடைய அக்கிரம நடவடிக்கைகளையும், முத்துலிங்கருடைய மூடதனத்தையும் அறிந்து, சமயம்பார்த்து சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சொக்கலிங்கரை விடுதலை செய்தும், அந்தச் சிறைச்சாலையில் முத்துலிங்கனையும், கோவிந்தப்பயனையும் போட்டு பூட்டி அப்போது ஸமஸ்தானத்தை வளைந்துகொண்டிருந்த மைசூராரைத் துரத்தியடித்தும் சொக்கநாதரைச் சுதந்திரம்பெறச் செய்தான். இப்படிச்செய்த ரஸ்தம்கான் இரண்டு வருஷம் மரியாதையாக நடந்துகொண்டிருக்கையில், இந்தரஸ்தம்கான் தனக்குச்செய்த பழியைத்தீர்க்க பக்குவம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோவிந்தப்பயர் அவன்மேல் பல தூர்வந்திகளையுண்டாக்கி, சேதுபதி முதலானவர்களுக்குச் சங்கதி ரகசியமாக அனுப்பித் தருவித்தும் ரஸ்தம்கானைத் துண்டுதுண்டாகவெட்டிக் கொல்லும்படி செய்தும், இப்படிச்செய்து சொக்கநாதருடைய தயவை மறப்படியும் சம்பாதித்துக்கொண்டான். சம்பாதித்தாலுமென்ன, 1682-ம் வருஷம் செப்டம்பராதர் பாடுகேவல ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டது. அதாவது இந்த ஸமஸ்தானத்தைப் பிடுங்கி வாயில் போட்டுக்கொள்ளமைசூரார் மறவர் சிவாஜி மகன் சம்போஜி, மேற்படியார் தம்பிளக்கோஜி முதலானவர்கள் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்நால்வரில் மைசூர் சேனைத்தலைவனாகிய குமாரராயன் தஞ்சை, செஞ்சிக்கோட்டைகளைப் பிடித்து அவற்றின் வார்சுகளுக்குக் கொடுக்கவிரும்பி, தமது பொதுப் பகையாளிகளாகிய மகமதியர், மராட்டிய

இந்த நாட்களில், சொக்கநாதருடைய உதவியை முதலில் அறிந்தார். இந்த நாட்களில் தைக்களுக்கு சொக்கநாதர் இஷ்டப்பட்டவரால், சோழப்பாடலும், அசட்டையாகவும் இருக்க, மைசூர் வீரன் எக்தோஜி சம்போஜியின் உதவியை நாடி, அந்த இரண்டு மராட்டியர் தமக்கு உதவிசெய்தால், மதுரை நாட்டைப்பிடித்து மூவரும் பங்கிட்டுக்கொள்ளலாமென்று சங்கதி அறிவித்தான். இந்தச் சூதையறிந்த மராட்டியமன்னர், மைசூர் வீரனைப்பிடித்து கிரைவில் போட்டுவிட்டு, தமது சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு மதுரைகோட்டை தவிர மற்ற சிறுகோட்டைகளை வசமாக்கிக்கொண்டவர, மறவர்கள் மதுரைக்கொட்டையை யாதரித்தார்கள். இத்தியாதி அசம்பவங்களைக் கண்ட சொக்கநாதர் தமது நிர்ப்பாகிய ஸ்திதியை நினைந்து நினைந்து மனமொழிந்து 1682-ஆம் வருஷம் கணம் டெயிலர் சரித்திரத்தின்படி காப்தம் 1610-2-1688) பரிதாபிவருஷம் முதல் பிரபவ வருஷமாகிய 16 வருஷங்கள் ஆண்டு மரணமடைய, அவர்குமாரா இரங்ககிருஷ்ணமுத்து வீரப்பநாயடு சிவகாசனம் பெற்றார்.

ஸ்ரீரங்க கிருஷ்ணமுத்து வீரப்பநாயடு. ஸமஸ்தானம்.

சி. பி. 1682 முதல் 1686வரையில்.

சொக்கநாத நாயடு பட்டததுக்கு வந்தபோது வயது 16. அநா லுது ஒருபாடசாலை வாத்தியாருக்குமுன் கைகட்டிக்கொண்டு பாடம் புடிக்கவேண்டிய ஒருவாலிபனுடைய வயசு அப்படிப்பட்டகாலத்தில் அவரைத் தக்கஉபாத்தியாரிடமலிட்டு படிப்பு சொல்லிக்கொடுத்தும், புத்தி சாலியாக்கவேண்டியதைவிட்டி; பெரிய ஸமஸ்தானத்தை ஆள விட்டதினால் தல்வியறிவும் அனுபவமுமற்று ஸமஸ்தானத்தைச் சென்னபின்னமாகிவிட்டார். அப்படிப்பட்டவருக்குப் பிறகு அவர் பட்டததையடைந்த அவர் துமாரருக்கும் வயது 15. ஆகவே ஸமஸ்தானத்தின் அநேக கோட்டைகளை ஆற்றியுர் பிடித்துக் கொண்டதோடு, உள் நாடுகளில் கள்ளர்களே தமயி புட்டப்படி கொள்ளையடித்துக் கொண்டுவந்து தாமே குறுநிலமன்னராகி விட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்டகாலத்தில் இராமநாதபுரத்தின் சேதுபதி இறந்து போக, இராஜகுரிய சேதுபதி அப்பட்டத்திற்குவர, அவர் பட்டமேரிய ஆறுமாதத்திற்குள் யாதொரு தப்புநடவடிக்கைகளை நடத்தியதாக தள வாய் வேகடகிருஷ்ணப்ப நாயடுக்குத் தெரிந்து அவரிடந்த சேதுபதியைப்பிடித்து சிறையில்போட, அங்குஇறந்தார். அவருக்குப்பதிலாக, அத் தின் முதலானவர்கள் லெகான்கள் சேதுபதியாக இருக்கிலும், பழய சேதுபதியின் வைப்புக்குமாரராகிய இரகுநாதன் அல்லதுசிழவன் சேதுபதி பட்டத்தையடைந்து (1686-வருஷம்) ஆண்டார்.

இந்தக் கிழவன் சேதுபதி காத்தாயி என்னும் ஒரு கன்னஜாதிப் பெண் மேல் மோகம் கொண்டு கலியாணம் செய்துக் கொண்டதால் அவர் சகோதரர் இரகாநாருக்கு “தொண்டமான” என்று பட்டம் சூட்டி புதுக்கோட்டைக்கு அரசாக்கிராமம். இந்தக்கிழவன் சேதுபதி மதுரை மன்னனுக்குச் செய்த உதவிக்காக “பரராஜ தேசரி” என்ற பட்டப்பிருதைப் பெற்றார். நிற்க—மைசூராரும், மஹாராஷ்டிரார்களும் மதுரை ஸமஸ்தானத்தின் பல கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்ட தன்றியில், மதுரை முரோதீசு முதலான பெரிய தோயில்களிலிருக்கும் ஆடையாபரணங்களையும் அடித்துக் கொண்டு போக பிரயத்தனப் பட்டார்கள். இத்தியாதி அக்கிரமங்களைக் கண்டிக்க மதுரைஇளவரசருக்கு அப்போது சொத்துஞ்சேனையில்தாமல் சுவாமியே கதியென்றுசுமாமாயிருந்து விட்டார். இப்படி இரண்டிலுன்று வருஷங்கள் செல்ல மைசூரானுக்கும், மஹாராஷ்டிராருக்கும் பணக் கொள்ளையினால் பொருமை யதிகரித்தது. ஒருவரை யொருவர் தாக்கிக்கொண்டு தந்தம் காட்டிக்குப் போய் விட, மதுரை சமஸ்தானத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த மூடுபனியைப் போன்ற பணைவர் பயம் பாழ்த்தது.

அப்போது இந்த அரசு கிருஷ்ண முத்து வீரப்பருக்கு 20-வயதாகிய தாலும், இயற்கையறிவும் காரிய நிரவாக சக்தியும், சறுசறுப்பும், சுதந்திர காட்டமும், விருத்தியாகிய தாலும்; உடனே, தமது ஸமஸ்தானத்திலிருந்து வஞ்சம் பரிதானம் வாங்கும் உத்தியோகஸ் தர்க்களையும், பாவையரைக் கூட்டிக் கொடுக்கும் பாவிகளையும், குடிசை வறுத்தும் துஷ்டர்களையும் நீக்கிவிட்டு கல்ல படிப்பும், புத்தியும், சத்தியமும், சாந்தமும், சுவாமி பக்தி முதலான குணச்சிறப்பு களையு முடையவர்களைத் தெரிந்தெடுத்து நியமித்தும், சர்க்கார் கந்தாயத்தைக் கிரமமாக வகுல் செய்யாமல் விட்டு பாழ்த்துக்கிடந்த பொக்கிஷத்தைப் பூரணமாகியும்; சமஸ்தானத்தின் ஒவ்வொரு வேலையையும் ஒவ்வொரு வரும் பிரதி நிமிஷமும் சரியாகச் செய்தார்களா இல்லையா என்பதைத் தெரிந் தும், மேல் விசாரணை செய்தும் வந்ததன்றியில், தாமும் கொஞ்சமேனும் சோம்பலையும், சுத்ததையும் விரும்பாமல், குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டு போய் திருநெல்வேலியில் நடக்கும் வேலைகளையும், திரிசிராப் பள்ளியில் நடக்கிற வேலைகளையும் பார்த்து வருவார். சிலசமயங்களில் இரவில் வீதிகளில் திரிந்து வேவுகாரர்களை கம்பாமல் தாமே உண்மை கண்டு பிடித்தும், சில சமயங்களில் திண்டுக்கல்லுக்குப் போவதாகப் போய், வேறுவழியில் வேறு இடங்களில் உத்தியோகஸ்தர் களுடைய நடவடிக்கைகளை நேரில் பார்த்தும் உண்மை கண்டு பிடிப்பார். இத்தியாதி விஷயங்களில் மதுரையில் இதற்குமுன் ஆண்ட எந்த மன்னனும் இப்படி அதிகாரம் செய்யவில்லை என்று குடிகளால் புசுழப் பட்டதன்றியில்; குடிகளும் தம் நேர் நிரவாகங்களை நேரில்வந்து குரால்லிக் கொள்ள இடமும் கொடுத்தார். அதற்கு ஒரு உதாரணமாக.

இந்த வாலிப ராசன் திரிசிராப்பனியில் ஆண்டு வருகையில், சில ஏழைக் கிறிஸ்தவர்கள் வந்து தாம் வசிக்கக் கொஞ்சம் இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அங்கு கிருஷ்ணர் இடக்கம் கொண்டு கேட்டடையில் வருக்கும் உபயோக மில்லாமல் காலியாக யிருக்கும் ஒரு நிலத்தை அக்கிறிஸ்தவர்களுக்கு தருமாாகக் கொடுக்கும்படி சொல்ல, அந்த, இடத்தை முன்னாடியாக ஸமஸ்தான உத்தியோகஸ்தர் குதுகலினால் அறிந்த சில பிராமணர்கள் எனக்கு உனக்கு வேண்டுமென்று கலகஞ் செய்தும்; அரசனிடம் வந்து, “அரசே அந்த விடத்தைக் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது, அது எங்கள் கவயமியாகிய விக்ரகத்தை வைத்து பூசை செய்ய வைத்திருக்கிறோம், அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டால் எங்கள் குவாரிவிக்ரகங்களை எங்கே கொண்டோபாய் வைக்கிறது” என, அரசன் கேட்டி, பிராமண ரென்றும் சுஜாதி இந்து மதஸ்த ரென்றும் பாராமல், நிந்தாஷண்யமாக “உங்கள் சுவாசிகளாகிய விக்ரகங்களை வைக்க இடமில்லாவிட்டால் அவைகளைக் கொண்டோபாய் ஆற்றில் போட்டுவிடுங்கள், உயிருள்ள சுவாசிகளாகிய, ஏழை சனங்கள் அந்த இடத்திலே வாழட்டும் என்று சொல்லிவிட்டாராம். இவ் வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணர்கள் பயந்து திரும்பி விட்டார்கள். இப்படி சுதந்திரம் காட்டியது கேவலம் பிராமணர்களிடத்தில் மாத்திரமன்று; மற்ற மேலான ஆதிக்காரிகள் அக்கிரமம் செய்தாலும் அதைக்கண்டித்து வந்தார். அத்தற்கொரு திருவட்டாரத்திரமாவது, —டிஸ்பீயில் அப்போது டிக்க கம்பீரமாக ஆண்டுவந்த மொகலாய் பாதுஷா அவர்கள் வருஷத்திற்கொருதடவை தமது பழைய ஜோட்டைச் (ஒருப்பை) ஓரமாகிய, பெரிய ஆணையின் அலுதாலில் வைத்தும், அதற்குத்தக்க சில நபாபுகளையும், பக்கிரிகளையும், சேனைகளையும், சேர்த்தும், ஆந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு ஜோஜ சமுதத்திற்கு அனுப்பியும், அந்தந்த ராஜர்கள் தம் தம் மரியாதைகளுடன் வந்து அனுமதித்துப்போயும் தமது ஸமஸ்தான சிவகாசனத்தினிதில் அந்த ஜோதிகளை வைத்தும், புத்தங்களைப்போட்டும் பூசை செய்தும் வணங்கியபிறகு, அந்த ஜோட்டிடன் கூடவந்த நபாபு பக்கிரி தண்டு தனாதிகளுக்குத் தக்க மரியாதைகள் செய்தனுப்பிக்க வேண்டுமென்றும், அப்படிபூசை செய்யாதவர்களிட்சிக்கப்படுவார்களென்றும் சகல மன்னர்களுக்கும் தெரிவித்தும், தெரிவித்தபடியே நடத்திக்கொண்டும் வந்தார்கள்.

அந்த வழக்கத்தின் படியே அங்குகிருஷ்ண முத்து வீரப்ப நாயகி ஸமஸ்தானத்துக்கும் அந்த பாதுஷாவின் ரோதிகளைக் கொண்டுவந்த யானையும், பரிவாங்களும் வந்து நகர்புறம் நின்று சங்கதி தெரிவிக்க, அங்கு மன்னுருகேட்டி அட ! இப்படிப்பட்ட ஹீனமான பிழைப்பும் புருஷ ஜன்மத்துக்கிக்குமோ! என்று எண்ணி தமது காரியஸ்தர்களைத் தருவித்தும், அவர்கள் மூலியமாக இராசன் தேகசவுக்கிய மில்லாதிருக்கிறார் என்று சேதி சொல்லி யறுப்பு; அவர்களும் அப்படியே போய் சொல்ல, அம் மகமதியார் மகத்தான் கோபங் கொண்டு, விதி யில்லாமல் சோடுதுக்கும் யானையை வாகிய கோஷத்துடன் கொண்டைக்குள் விட்டுப் பானையையும் புண்டு தனாதிகளையும் வெளியில் திறுத்தி

விட்டு ஜோட்டை மாத்திரம் ஏறு பல்லக்கி லேற்றிக்கொண்டு இராஜ கொலு மண்டபத்துக் கருவல் வைத்தும், அங்கிருக்கும் அந்த நவீன கசிதமானசிங் காசனத்தையும், அதன்மேல் அழகிய ராஜனும், அவரைச்சற்றி மந்திரி பிரதானி முதலானவர்கள் குழந்திருப்பதையும் பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டும், தமது பல்லக்கில் வந்த ஜோட்டைக் கவனிக்காமல் அசட்டையாக இருப்பதைக் கண்டு கோபம் கொண்டும், பல்லக்கிலிருக்கும் ஜோட்டை எடுத்து வெளியில் வைத்து, அதை இராஜனுக்குக் காட்டியும், அதை இராஜ சிங்காசனத்தின் மீது வைத்து வணங்கவும் ண்டிய விடாமல் கொஞ்ச சொல்லு, இன்னொரு சமயம் அங்கிருந்தான் கோபத்தோடு கீழே குதித்துவந்து, அந்த ஜோட்டை வணங்காமல், அதைத் தன் காலில் மாட்டிக்கொண்ட: “இன்னொருகால் ஜோடெங்கே? உங்கள் பாதுகாவுக்கு இந்த பழைய ஜோடிகளை? வேறு புது ஜோட்டைகளை மாக அனுப்புகையில்லையா”, என்று பரிசாசமாகச் சொல்லு அம்மகமதியர் களுக்கு கோபம் அதிகரிக்க; அவர்களை அருகிலிருக்கும் பிம்புக்காரர்களை அழைத்து ஆன் ஒன்றுக்கு ஐந்தடி அடித்து அனுப்புகின்றது சொல்லி, அவர்கள் சேனாபதியைத் துரத்திவிட்டாராம். அன்று முதல் பாதுகா ஜோட்டைப் புதைசெய்ய அனுப்புகிறவழக்கத்தை விட்டாராம். இம்மாதிரி இன்னும் இந்தவாலிப நாயகவின் சுதந்திர சாமார்த்தியத்தைப்பற்றி பலவிதக் கதைகளைச் சொல்வதுண்டு.

இந்தவாலிபநாயகி இப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் விரும்பி யானையால், இவருடைய மந்திரி பிரதானி உத்தியோகஸ்தர்கள் தம் இஷ்டப்படி எக்காரியமும் செய்ய விடவில்லை. ஆகவே இவருடைய சக்தி சாமார்த்தியத்தைக் கண்டமைஞ்ாரும், மஹாராஷ்டிராரும், இவ்வாறு நேர்நின்று சண்டைசெய்யப் பயந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இராமநாதபுரம் கிழவன் சேதுபதி எவ்வகாலியின் உதவியினால் இந்த மங்கிருந்தான் நாயகருக்கு விசாதமாகச்சண்டைசெய்ய யோசித்தாலும், இவருடைய போனயின் பலத்தினால் சேதுபதியின் ஜபம் முடியவில்லை. அவருக்கு உதவியாகப் போன எவ்வகாலியின் சேனையைத் துரத்தி தஞ்சாவூருக்குப் போகச் செய்தார். இந்த மங்கிருந்தான் நாயக சமரசஞானியாகி கிறிஸ்தவர்களையும் மரியாதையாக நடத்திவந்தாலும், மறவஜாதியார் கிறிஸ்தவர்களைத் தலையெடுக்காமல் கண்டித்து ஜான்-டி-பிரிட்டோ (John de Brito) என்ற போதகனையும் கொலைசெய்து போட்டார்கள். 1689-ஆம் வருஷம் இந்த மங்கிருந்தான் நாயகருக்கு திடீரென்று அடிமை வியாதிகண்டி (சகரபுதம் 1619 ஓவ் கி பி 1695) விபவமுதல் பவ வருஷமாகிய 7 வருஷங்களுண்டபிறகு இறந்து விட்டே. அவருடைய எக்பத்தினி வித்தத்தை மெச்சிய மனைவி “முத்தம்மா” உடனே உட்கட்டை யேற்றப்போனாள். அப்போது ஸ்மஸ்தானத்துக்கு வேறு சந்ததி யில்லாமையாலும், அந்த முத்தம்மாவின் பூரண கர்ப்பவதியாக இருந்தமையாலும், பிள்ளை பிறந்தவுடனே அந்த வீரத்தைச் செய்யலாமென்றும், அவருடைய மாமியார் “பங்குகாரும்” மற்ற நெருங்கிய பந்து மித்திரர்களும் சொன்ன சந்தியவாக்கை நம்பியிருக்க, புருஷ பிரஜையைப் பெற்று மறநாளே உட்கட்டையேற உத்தேச, கேட்க, இன்னும்

கொஞ்சகாலம் போகட்டுமென்று சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிவர, அந்தம் மாள் பிரசவ அழையில் பன்னீர் வாங்கிக் குடித்து அதனால் சிதசன்னி கண்டு சுவர்க்கலோகபதவியை அடைந்தாள். ஏனைய பெண்டுகளைத் தம்மாதாவைப் போலபாலித்துவந்த இரங்குகிருஷ்ண முத்துவீரபு. நாயகிக்குப்பிறகு அவர்குழந்தைக்கு மூன்றாமாத வயதான உடனே, மதுராபுர் பட்டத்தைக் கட்டினாலும், அக்குழந்தைக்குப் பிரதிநிதியாக அவர் பாட்டியார் மங்கம்மகாரு ஆண்டுவந்தார்.

ஸ்ரீ மங்கம்மகாரு வம்மஸ்தானம்.

1687ஆ முதல் 1699ஆ வரையில்

மங்கம்மாள் இயற்கையாகவே தருமகுணமும் இராஜதந்திர ஞானமும், சத்தியமும், சுவாமி பக்தியு முடையவராகையால்; மதுரை சமஸ்தானம் திருமலைநாயக்காருகாலத்தில் மேன்மைப் பட்டினந்தைப்போலவே அந்தம்மாள் காலத்திலும் மேன்மைப்பட ஆரம்பித்தது.

அந்தம்மாள் செய்த தருமங்களுக்குக் கணக்கில்லை இராமேச்சுவர முதல், கச்சி வரையில் யாத்திரைக் காரருக்கு வசதியான ரோட்டுகளையும், சாலைவிறுக்கலையும், சத்திரங்களையும், தண்ணீர்பந்தல்களையும், சுவாமிமண்டபங்களையும், கோயில்கோபுரங்களையும் உண்டாக்கிவைத்தார். அவருடைய திருப்பணிகளில் சில இன்றளவும் அவர் பெயரைப் புகழ்ந்துகொண்டாகுகின்றன. அவர் காலத்தில்வைத்த சாலை விறுக்கல்களில் சில இன்றளவும் அவர் பெயரைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்தம்மாள் இப்படி பித்தயிஞ்சிய தருமங்கள் செய்ததற்கு காரணம் ஒரு நாள் தாம் மறந்துபோய் தம் தாம்புலத்தை இடதுகை விரலால் வாயிலிட்டுக் கொண்டாராம். அந்தப் பாவம்தீர இப்படி செய்ததாக சிலர் சொல்லுகிறார்கள்; ஆயினும், அந்தம்மாள் உண்மையில் தருமமெல்லாம் திரண்டு ஒருங்கு வந்த இயற்கைத் தருமத்தாய் என்று சொல்லலாம்.

மங்கம்மாள் செய்த தருமங்கள் இந்து மதஸ்தர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஏனைய மதஸ்தர்களுக்கும் செய்து வந்தார்கள். 1691-ம் வருஷம் (Father Mello) "கெம்லோ பாதிர்" யாரை மறவ நாட்டார் பிடித்துச் சிறையில் போட்டுக் கொலை செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிற சங்கதி மங்கம்மாளுக்குத் தெரிய வந்த உடனே, அந்தப் பாதரியாருக்கு எவ்வித தீங்கும் செய்யாமல், உடனே விடுதலை செய்தனுப்ப வேண்டுமென்று தெரிவிக்க, அந்தச் சேதுபதியும் உடனே விடுதலை செய்து அனுப்பிவிட்டார்.

திருவந்தபுர சமஸ்தானத்தார், மதுரை சமஸ்தானம். மங்கலண்டத்த தென்று எண்ணி தாம் கட்ட வேண்டிய கப்பத்தைந்திரம் மகாக்கட்டி வராமையால், 1697-ஆம் வருஷம் ஒரு சேனையை அவருடைய குலோன கோட்டைமீது அனுப்பினார்கள். அந்தச் சேனையைக் கண்ட திருவந்தபுர அரசன் முதலில் மதுரையாருக்குப் பயந்தவனைப்போல பாசாய்கு காட்டிப் பிறகு சமயம் பார்த்து தனது சேனையைவிட்டு மதுரைச் சேனையைச் சித்திரவதை செய்யும்படி செய்ய, அனேகர் மாண்டு சிலர் மாதிரும் தீரும்பி துரிசு நாப்பள்ளிக்கு வந்துசேர்த்தார்கள்.

இது சங்கதியை மங்கம்மாள் கேட்ட உடனே தமது சேனையை இப்படி அக்கிரமமாகச் சித்திரவதை செய்து, பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஒரு பெரிய சேனையைத் திட்டி தமது தளவாய் நரசம்பையரை அனுப்ப, அவரும் திருவந்தபுரம் போய் பிரபல சண்டைசெய்து ஐயித்து ஏராளமான பொன்ஹென்றி நாணயங்களையும், பிரங்குகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த நரசன் கட்ட வேண்டிய கப்பத்தையும் பாக்கி இல்லாமல் வசூல் செய்துகொண்டு வந்தார்.

1700-வருஷம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில பெரிய புலிகள் தாட்டி விரிந்து வந்து குடிகளைக் கொண்டு குடிகள் ஈடமாடாதபடி செய்துவருவதை மங்கம்மாள் காதில்விழ, உடனே தக்க மல்லக ஜட்டிகளையும், வேட்டைக் காரர்களையும் அனுப்பி அப்புலிகளைக் கொண்டு அக்குடிகளுக்கு நிம்மதியை யுண்டாக்குறார். இந்தம்மானுடைய தரும குணங்களைக் கேள்விப்பட்ட (Father Bochet) போகட்டு பாத்தியாநீ இந்த ராஜ மணிவண்ணை நேரில் கண்டு களிக்கவேண்டு மென்று தனவாய் சூலியமாக மனுவை யனுப்ப, மங்கம் மாளவர்கள் அந்தப்பெரியவரைத் தமது மந்திரி சூலியமாகத் தருவித்தும் அவர்க்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செட்டியப்படி கட்டியோ விட, தனவாய் நரசங் பையரும் அதேமாதிரியாக உத்தரவுகொடுக்க, அந்தப் பாத்தியாநீ அண்ணியைக் குள் வந்து, மந்திரியோடுக் கலந்து பேசித்தாம் மஹாராணியாருக்கு இஹமாகக் கொண்டுவந்த கண்ணாடிக் குலோப் முதலானதுகளைத் தந்தனுப்ப, மங்கம்மா ளும் அன்புடன் பெற்றுக்கொண்டு, தாம்அந்த புரஸ்திரி யானையால், வெளியில் வந்து அவரோடு பேசக்கூடாததைப் பற்றி விசனப்படுவதாகவும், பாதரியா ருக்கு என்னவேண்டுமோ அதைச் செய்விக்கச் சித்தமாக இருப்பதாகவும் சொல்லி யனுப்ப, பாதரியார் கள்ளர் முதலான துஷ்டர்கள் கிறிஸ்தவர்களை வந்ததாமல் பாதுகாக்க வேண்டுமென, அப்படியே செய்வோமென சொல்லி அப்பெரியவரை இராஜபல்லக்கில் ஏற்றி சகல வாத்தியங்களோடு நகர்வலம் சுற்றி அவருடைய இடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவரும்படி உத்தரவு செய் தார்.

இக்காலத்தில் தஞ்சை மஹாராஷ்டிர இராசன் திரிசிராப் பள்ளியை யடுத்த படுகை பூபிகளை எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தமது நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டு வருவதை தனவாய் நரசம்பையன் அறிந்து, அக்காரணமாக ஒரு சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு, தஞ்சை ஆருக்குப்போக, அது சங்கதியை யறிந்த மஹாராஷ்டிரர் சேனை யெதிர்த்து காவிரி நதியி லிறங்கித்தாக்க வர; அப்போது காவிரியில் புதிதாக வந்த பெரிய வெள்ளம் அநேக மஹாராஷ்டிர சேனா வீரரை அடித்துக்கொண்டு போய்விட; மதுரைசேனை தஞ்சைஆரைச் சார்ந்த சில கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்டும்; தஞ்சைக்கும் முற்றுகை போட; மஹாராஷ்டிர ராசா இந்த புத்தித்துக்குக் காரணம் தமது மந்திரி, "வரபோஜி பாண்டிஸ்" தான் என்று எண்ணி, அப்பண்டிதர் தலையை வெட்டிக் கொல்லத் தேடுகையில்; அந்த வரபோஜி நேரில் வந்து அரசே! இது என் குற்றமன்று, எனக்கு 8-நாள் வாயிதா கொடுத்தால் மதுகாயாரைச் சமாதானம்

செய்து விரிகிறேன். அன்று உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டு, ஊரிலுள்ள வந்த கர், பிரபுக்களிடம் மென்சாம்பல் கட்டன் வாங்கியும்; சஜாநாவினருந்த பணத்தை எடுத்தும், கிட்டத்தட்ட 5,00,000-ரூபாய் சண்டைச் செலவில், முக்கால் பாகத்தை மங்கம்மாள் பிரதத்தில் வைத்தும், மற்ற பாகத்தைத் தனவாயின் தந்தை முதலானவர்களுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்தும் சமாதானமாக்கி அனுப்பி விட்டார்.

1701-ஆம் வருஷம் மங்கம்மாளும் தஞ்சை மன்னரும் கூடி மைசூர் மீதில் படை எடுத்தார்கள். அப்படிச் செய்வதற்கு காரணம்— மைசூர் மன்னர் காவிரி நதியின்மேல் பெற்றிய அணைபக்கட்டி, அதன்மூலத்தை எல்லாம் தனது காட்டு பயிர் பச்சைகளுக்கு வழித்துக்கொள்ள, காவிரி நதியை நம்பியிருந்ததிரி சிராப்பள்ளி, தஞ்சை நன்செய்யபயிர்கள் கட்டமடைந்து வந்தேயாம். மதுரை தஞ்சைசேனைகள் மைசூரை சேருவதற்குமுன், காவிரியில் பிரமர்தமாகப் பிரவாகம் வந்து அந்தப்புது அணையை அடியோடு அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டபடியால், தண்ணீர் தாளாளமாக நிரிச்சி தஞ்சைக்கு வாக்கண்டு சேனைகளைத் திரும்ப தருவித்துக் கொண்டார்கள்.

1702-வருடம் தனவாய் நரசய்யையன் தன்சேனையோடும், தஞ்சை சேனை யோடும் கூடி தம் ஸமஸ்தானத்துக்கு அடங்கி நடவாமல் வம்பு செய்த கிழவன் சேது பதியோடு சண்டை செய்யப்போனதில்; சேதுபதியால் தாக்கப்பட்டி கொல்லப்பட்டார். என்ன விந்தை கேவலமான இராமராத பாண்டயப்பட்டிச் சேனை பிரபலமான பாண்டய நாட்டாருடையவுழ் தஞ்சை நாட்டாருடையும் பெரிய சேனையைத்தாக்கி தூத்தியடிக்கச் சம்பவித்தது. இதற்குக் காரணம் மதுரை தஞ்சை சேனைகள் பற்பல் ஜாதி மகஸ்தர்களுமாகவும், தேசாபிமானம் என்று கூலிக்கு மாட்டிப்போராகடும் கிருத்தார்கள், ஆனால் மறவர்களையோ ஒரோஜாதி, ஒரேமதம், ஒரே இனம், ஒரே எண்ணமாகி தேசாபிமானத் தோல் சண்டை செய்ததினால் அச்சிறு சேனா பெரும் சேனையை வென்றது.

1704-ஆவ்லது 1705-ல் மங்கம்மாளுடைய பேரனுக்கு மைனர் கீங்கி சமஸ்தானத்தை ஆளும்படியான வயது வந்துவிட்டபடியால், அந்தம்மாள் தனது மக்திரி அக்சையன் என்பவருடைய தூரப்போதனை யினால் அப்போது இராஜ்யத்தை வாலிபனுக்குத் தரவேண்டு; வாலிபன் கட்சியார் மங்கம்மாளைத் தந்திரமாக பிடித்து ஹெயிலில் போட்டதன்றியில்; வேண்டிய உணவுகளைத் தயார்செய்து வைக்கெட்டித் தூரத்தில் வைத்து; வதைத்து அதேவிசைத் தில் சாகும்படி செய்து விட்டார்கள். அந்தோ! என்ன அரிபாயம்! இவ்வள வோடு விட்டார்களா? இத்தம்மாளைச் சொல்லாதவார்த்தைகளைச் சொல்லி நின்றுத் தார்கள். இத்தம்மாள் கல்வியும் நாகரிகமும் விருத்தியாகும் இக்காலத்திற் பிறந்திருந்தால் தன் ஜாதிக்கும், தன் தேசத்துக்கும் சிரோ பூஷணமாகப் பிரகாசிப்பார். கனம், டெயிலர் சரித்திரத்தின்படி மங்கம்மாள் சகாப்தம் 1635-1636 (கி. பி. 1718) யுவ்வருஷம் முதல் நத்தன் வ்ருஷமாகிய 13-வருஷங்கள் ஆண்ட

(விஜய ரதநாத அல்லது விஜயரங்க.)

சொக்கவிங்கநாயடு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1705-ஆம் வருஷம் முதல் 1741-ஆம் வருஷம் வரையில்.

மங்காது புரம் பெற்ற மங்கம்மாளுக்குப் பிறகு அவருடைய பேரனாகிய விஜயரங்க சொக்கநாத நாயடு பட்டத்துக்கு வந்து 26-வருஷங்கள் ஆண்டார். ஆண்டாலுமென்ன, தர்மப்பிபுவாகையால் பிரதிதினமும் கோயில் கோபுரம் களைக்கட்டி வைப்பதிலும்; அக்கொலாங்களை ஸ்தாபிப்பதிலும், பிராமணர்களுக்கு வாரிவாரி கணக்கற்றுக் கொடுப்பதிலும்; பிரதி வருஷமும், நிவ்விய தேசமாத் தினை செவ்வதிலும்; தமது காலத்தையும், காசையும் தொலைத்து விட்டபடியால், ஸமஸ்தான காரிய கர்த்தர்கள் குடிசைப் பல விதத்திலும் வரிம்சித்து பொருள் பிடுங்கி படி பாடி படுத்தினார்கள். மதுரைவிலிருந்து ஸமஸ்தான சேனைகளுக்கு கி மமாக சம்பளம் கொடாமையால், பிரதீபத் கல் கங்களுண்டாக அது சேதுபதி முதலான வர்களுடைய உதவியால் அடக்கப் பட்டது. இப்படி இராஜாவக டேலையை சுத்தமாகக் கவனித்தாமல், இவரும் பதிலும், விஷ்ணு நியானத்தில் காலம் போக்கியும், சஜாதிகளுக்குள்ளுண்டான ஜாதி கட்டுப்பாடுகளின் விவரங்களை விசேதமாகியும், அன்னியஜாதியார் பலிஜாணைப்போல பட்டம் தரித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டித்துக்கொண்டும், இராக்காலங்களில் யாருக்கும் தெரியாமல் ஏகாதமாகதம்புனைமீட்டிப் பாடி ஸ்ரீ ரங்கநாதைத் தரிசித்துக் கொண்டே வந்தும் 1731-ம் வருஷம் பரமபத மடைந்தார். கனம் டெயிலர் சரித்திரத்தின் படி ச்சர்ப்பதம் 1654- (கி பி. 1713) விஜய வருஷமுதல் விராதி விக்ருதி யாகிய 19- வருஷங்கள் ஆண்டார். இருவருக்கும் புத்திர சந்தான ஸ்லாமைமால், ஸமஸ்தானம் இவர் மனைவி மீனாகியம்மாள் எசமாகியது.

ஸ்ரீ மீனாகியம்மாள் அதிகாரம்.

1731-ம் முதல் 1738-ம் வரையில்,

இந்த மீனாகியம்மாள் மதுரை சமஸ்தானத்தை ஆண்டவ்வு ச சுவியர் மாகத்தெரியவில்லை. ஆனால் இந்த மீனாகியம்மாள் திருமலை நாயுடுபட்டத்திற் குபாத்தியஸ்தரும், திருமலை நாயுடுவர்களுடைய தம்பிமாருடைய குமாரருமாகிய குமார திருமலை நாயுடுவின் புத்திரர் பங்காரு திருமலை நாயுடுவையின்று குழந்தையைச் சுவீகாரம் செய்து, அந்த பிள்ளைக்கு சரியான வயது வருகிற வறையில் தமது சகோதரனாகிய சேவகடாரயலு, பெருமான் நாயுடுபிரதிநிதிகளாகக் கொண்டு ஸமஸ்தான காரியங்களை நடத்தி வந்தார்.

இந்த நியமனம் தனவாய் வேங்கடா சாரியருக்கும், வேறு சிலருக்கும்கிற, ப்தியைக் கொடாமையால், ஸ்வீகாரம் செய்துக்கொண்ட பிள்ளையின் பிரதீபாகிய பங்காரு திருமலை நாயுடு நேரான வாச்சையினால், அவரை விட்டு அவர் பிள்ளைக்கு பட்டங்கட்டிவது சரியல்ல என்று சொல்லி அங்கு பங்காரு

திருமலைநாயகிக்கு பட்டம் கட்டி 'பிரயத்தனப் பட்டார்கள்.' இதனால் ஸமஸ்தானத்தில் இரண்டு கஷிகளாகி: இக்கட்சிகளில் பங்காரு திருமலை நாயகி கஷி பலமான கஷியாக விரும்படியாய், கோட்டைக்குள் புருந்து இராஜ்யப்பிரபாலனத்தைக் கைக்கொண்டு மீனாக்ஷியம்மாளைத் தவிக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் (1734-வருஷம்) ஆறுகாட்டி நவாப்பாகிய "டாஸ்டி அலிகான்" என்பவர் தனது ஜேஷ்ட குமாரராகிய "சப்தார் அலிகா" னுக்கு, நென்னுகளில் சிலவற்றைப்பிடித்து ஆளுவதற்கு கொடுக்கக் கருதி, தஞ்சைச் சேனையைத்திரட்டி அதற்குத் தனது குமாரன் சப்தார் அலிகா னையும், மருமகன் சந்தா சாயப்பையும் தலைவர்களாக நியமித்துத் தஞ்சை மதுரை நாட்டார் கிரமமாக அப்பம் கட்டவில்லை என்ற சாக்குக்கொண்டு சண்டைக்கு அனுப்பினார். அவர்களும் அப்படியேவந்து தஞ்சையைப் பிடித்தும், அதைச் சந்தா சாஹியின் தம்பி பாடாசாயுபு வசத்தில் விட்டுவிட்டும், திருவனந்தப்பூர்துக்குப்போய் அதைப்பிடித்து சின்ன பின்னமாக்கியும், கடைசியில் 1734-ஆம் வருஷம் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வரப் பங்காரு திருமலை நாயகி கஷிக்காரர்கள் சப்தார் அலிகா னைக்கண்டு பேசி; மீனாட்சி ராணியை, சிறையில் வைத்து, அந்த ராஜியத்தைப்பிடிக்கி "பங்காரு திருமலை" நாயகிக்குக் கொடுத்தால் 30,00,000 (30 - லக்ஷம்) ரூபாய் இனாமாகக் கொடுப்பதாகச் சொல்ல, நபாயும் சந்தோஷமாக அங்கீகரித்துக் கொண்டார். ஆனால், திரிசிராப்பள்ளிக் கோட்டை பலமான கோட்டை யாகவும், அதை மீனாக்ஷி ராணியின் பலமான காப்புச்சேனை காவல் செய்துக் கொண்டும் இருந்தமையால்; இக்கோட்டைமைப் பிடிக்க சப்தார் அலிகா னால் முடியாதென்று கண்டு, இரு கட்சியாரையும் தருவித்து அவரவர் களுக்குக்கும் நியாயங்களை விசாரித்துத் தக்க பாத்தியஸ்தர் களுக்கு சமஸ்தானத்தைத் தரப்படும் என்று சொல்லி இரு கட்சியாரையும் முச்சிலிக்கா எழுதித்தரும்படி சொன்னார். இந்தச் சமாதானத்துக்குச் பங்காரு திருமலை நாயகி கஷியார் ஒத்துக்கொண்டாலும்; மீனாக்ஷியம்மாள் கஷியார் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டோமென்று சொல்லி விட்டார்கள். அதன்மேல் இக்காரியத்தை முடிக்கும்படி சந்தா சாஹியை விட்டுவிட்டு ஆர்க்காட்டுக்குப் போய் விட்டார்.

இந்த அசந்தர்ப்பத்தைக்கண்ட மீனாக்ஷியம்மாள் கஷியார், சந்தாசாயுபு இந்த கஷியில் பிரவேசியாமல் திரிசிராப் பள்ளியை விட்டுப் போய்விட்டால், நல்ல பருமானம் தருவதாகச் சொல்ல, அவர் இந்தச் சமயத்தைப் பார்த்து, மீனாக்ஷி ராணியார் ஒருகோடி ரூபாய் இனாமாகக் கொடுத்தால் மாத்திரம் திரிசிராப் பள்ளிக்கோட்டையை ராணியார் வசமே இருக்கும்படி செய்து விடுவதாகச் சொல்ல; இந்த வொறும் வார்த்தையை நம்ப மாட்டோ மென்றும், குரான் மீது சத்தியம் செய்து-கொடுத்தோல் மீந்திரம் நம்புவோ மென்று இராணியார் கஷியார் சொல்லு? சந்தாசாயும் சம்மதித்து, இராணியின் தமையனரை காவிரி கரை யிலிருக்கும் தளவாய் மண்டபத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்; ஒரு செவகலை எடுத்து அதைத் தங்கத்தட்டில் வைத்தும், அதன்மேல் அதைக்கொ

ரான் என்று காட்டியும், ஒரு ஜீன்காப்புத் துணியைப்போட்டு மூடியும், அதைப் பலதரம் தொட்டுக் கும்பிட்டும், அதன் காகியாக மீனாகிராணியார், ககியை விட்டு வேறு கட்சியைச் சார்வதில்லை என்றும், இராணியார் ககிக்குவேண்டிய உதவியெய்து சமஸ்தானம் இராணியரிடம் இருக்கவேண்டிய உதவியின்றித் தும் செய்வதாக சத்தியம்செய்து கொடுக்க, இந்தக்குதையறியாத மூடர்களான மீனாகிரியின் ககியார் சந்தோஷமாகச் சம்மதித்துக் கொண்டு, சந்தாசாயபைக் கோட்டைக்குள் கூட்டிக்கொண்டு வந்தும், அனேக ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்தும், அனேக யானை குதிரைகளைத் தரம் கொடுக்கச் சம்மதித்த தொகைக்கு ஈடுகாட்டி; அவர் இன்றுமுதல் மீனாகிரியின் ககியிலிருப்போமெனப்புகுங்கப்படுத்தினார்.

இக்காலத்தில் பங்காரு திருமலை நாயகம், அவர் குமாரரும் இனி நிமிசிராப்பள்ளியில் குடியிருந்தால் பிராண அபாயமுண்டாகு மென்றஞ்சித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிற சங்கதி மீனாகிரியம்மாளுக்குத் தெரிய வந்தது. பங்காரு திருமலைநாயகி சரியான வாய்ச் என்றும், அவருக்குதவி செய்யவேண்டுமென்றும் எண்ணங் கொண்டே மீனாகிரியம்மாள் அவர் பிள்ளையைத் தத்து வாங்கிக் கொண்டார். ஆனால் ககியா வேசத்தினாலும், சில துஷ்டர்களுடைய தூண்டிதவினாலும், இவர் வியோதியாகத் தோன்றினவென்று எண்ணிப், பரிதாபப்பட்டும், அவரையும் அவர் குடும்பத்தையும் திண்டிக்கல் முதலான விடவ் களில் போய் குடி இருந்துகொண்டி அவற்றில் ஈரும் ஒருமானத்தில் ஜீவனம் செய்யும்படி கட்டளைக்கொடுக்க, அவரும் விதியின்றி அங்கு போயினர்.

இந்த ஏற்பாடு சந்தாசாயபுக்கு திருப்தியைக் கொடாமையால் தருந்த தண்டனைகளுடன் வந்து இரு ககியாரையும் ஜயித்து ஸமஸ்தானத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ள ஆங்காட்டிற்குப்போய், 1786-ஆவ் தக்க தண்டனையோடு வந்து திரு சிராப் பள்ளியைச் சுலாதினம் செய்துகொண்டும், மீனாகிரியம்மாளைக் கேவலம் பேருக்கு மாதிரி ராணியாராகத் தோற்றும்படி செய்தும், அந்தம்மாளுடைய மந்திரிகளாகிய கோவிந்தையர், இராமையன் முதலானவர்களோடு 8,000-குதிரை பட்டாளத்தோடு பங்காரு திருமலை நாயகைத் தாக்கும்படி யனுப்ப, அவர்கள் முதலில் திண்டிக்கல்லைத் தாக்கியும், பிறகு மதுரைக்கும்வந்து தாக்க, பங்காரு திருமலைநாயகி பயந்து சிவகங்கை ராஜனிடம் அடைக்கலம் பெற்றார். அவர் அந்த நாயகி குடும்பத்தை வெள்ளிக்குறிச்சி கோட்டையில் வைத்து பாதுகாத்தார். இந்தச் சம்பவத்தினால் சந்தாசாஹிபு தைரியங்கொண்டு மதுரை ஸமஸ்தானத்தின் பெரும்பாகமான நாடுகளையெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டும் திருசிராப்பள்ளிக்குப் போய், இனி மீனாகிரியைச் சத்திரமாகிவிட்டால் தனக்கு கெடுதியுண்டாக்கு மென்றெண்ணி, சிறையில் போட்டடைக்க யோசித்திருக்கும் சங்கதியையறிந்த அந்த மீனாகிரியம்மாள் யானத்துக்குப் பயந்து ஞாபுரணத்தை உண்டு பரமபதமடைந்தனள். கணம் டெயிலர் சரித்திரத்தின் படி சகாப்தம் 1659 (கி. பி. 1737) பரிதாபிமுதல் நளவருஷம் வரையில் ஐந்து வருஷங்களாண்டார். இக்காலத்தில் பங்காரு நாயகி புத்திசாலியாகவும், அவருடைய ககிக்காரர்கள் தைரியசாலிகளாகவும் இருந்தால், மீனாகிரியம்மாள் இறந்த உடனே ஸமஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றி கொண்டிருக்கலாம். சொற்ப சேனையோடும், சொர்ப்பச் சொத்தோடுமிருந்த சந்தாசாயிபை எதிர்க்க பங்காரு நாயகி ககியாரிடம் போதுமான பொருளும், போர்வீரரு மில்லாமையால், அவரைத் தடுக்கப்பயந்து அச்சந்தா சாயிபை விட பலசாலியான டாஜன் உதவியை நாட பங்காரு திருமலை நாயகி பிரயத்தனப்பட்டார்.

அப்போது சந்திராவில் மஹாராஷ்டிரப் பிரபல ஸ்திதியிலிருந்தமையால், அவர்களிடம் போய் முறையிட, அக்காலத்தில் ஐஜாமலியும் கர்னாடக தேசத்தைப் பிடித்து டாஸ்டி அலிகாணைக் கைவிட விரும்பி இருந்தமையாலும், இரண்டு துரைத்தனத்தாரும் கூடி 60,000 குதிரை வீரையும், 50,000-பதாதி களையும் கொடுத்து 1739-வருஷம் இராக்கோஜ்பான வ்ருஜேயோடு அனுப்பினார்கள்.

இதை யறிந்த டாஸ்டி அலிகான் தமது சேனையை ஒரு இந்து தளகர்த்தனுடனனுப்பி எதிர்க்கும்படி சொல்லி தூர தேசங்களிலிருந்த தமது குமாரன் கதாத்து அலிகாணையும், மருமகன் சந்தாஸாஸிபையும் உடனே ஆற்காட்டுக்குவரும்படி சேதி யனுப்பி சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டிருக்கையில் மகாராஷ்டிர வீரன் மகமதியருடைய இந்து வீரனை மயக்கி, லஞ்சம் கொடுத்து சஜாதி அபிமானத்தால் மகமதியரை மோசம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி சரிப்படுத்தி கொண்டும், புதுச்சேரிக்குருகில் வந்து சண்டை செய்தும், யர்னை யின் மேலிருந்த டாஸ்டி அலிகாணை கீழே விழும்படி செய்துக் கொன்றுவிட்ட, அந்த டாஸ்டி அலிகாணுடைய பெண்களையும் குடும்பத்தையும் மஹாராஷ்டிராருக்கெடுக்காதபடி, அப்போது புதுச்சேரியில் கவர்னராக விருந்த (M. Dumas) மொஸ் என்பவர் தம் கோட்டையில் அடைக்கலமாக வைத்துப் பாதுகாத்தார்.

இத்தியாதி சங்கதிகளை கேட்ட சப்திஅலிகான் வேலூருக்குவந்து மறைந்துகொன்ன, மஹாராஷ்டிராருக்கடவேவந்து பிடித்து உயுத்த செலவுக்காகதுறுலகும் ரூபாயும், இந்து ராஜாக்களிடமிருந்து பிடித்த கோட்டைகளையும், அந்தந்த ராஜாநிடமே தந்துவிட வேண்டுமென்றும் சமாதானஞ் செய்ய, இச்சமாதானத்தின்படி சந்தாசாயுபு திரிசிராப் பள்ளிக் கோட்டையைத் தரமாட்டேனென்று சொல்ல, அவர்சேனையோடு மஹாராட்டியார் சண்டைசெய்தும், அவர் தம்பி பட்டேசாயிபை சண்டையில் கொன்றும், சந்தா சாயிபைச் சிறைபிடித்து சந்தாரா பட்டணத்துக்குக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிப்போன மஹாராஷ்டிரா, பங்காரு திருமலை நாயடுக்கு வாக்கு தத்தம் செய்தபடி மதுரை ஸமஸ்தானத்தைத் தராமையால், கொந்து ஹைலாமிடம் போய் முறையிட்டார். அவர் இவர் விஷயத்தில் மஹாராஷ்டிரார்களும், மகமதியர்களும் செய்த மோசத்தைக்கருதி பரிதாபப்பட்டும்; தம்மால் ஆற்காட்டுக்கு தூதனமாக நியமிக்கப்பட்ட அன்வர் உட்டின்கான் வசம் ஒப்புவித்து அவருக்குப் பிரதிதினமும் சாய்பாட்டிச் செலவுக்கு 100-ரூபாயும், அவர் குமாரனுக்கு பிரதிதினமும் தூறுவராகனும் கொடுத்து கூடிய சீக்கிரத்தில் அவர்கள் சமஸ்தானத்தை அவர்களுக்கு கொடுக்கும்படி சொல்லி யனுப்ப; அந்த அன்வர் உட்டின்கான் அப்படியே கொஞ்ச காலம் செய்துகொண்டு வந்து, மேன்மை பெற்ற மதுராபுரி சமஸ்தானத்தைப் பங்காரு திருமலை நாயடுக்குக் கொடுக்க பிரியப்பாடாமல், பேராசையினால், அவருக்கு பாஷாணமிட்டுக் கொன்றுவிட்டார். இதுசங்கதியை யறிந்த அவர் குமாரர் 1748-ஆம் வருஷம் ஆற்காட்டை விட்டு சிவகங்கைக்குப் போய் வெள்ளிக்குறிச்சியை யடைந்தார்.

1741-ஆம் வருஷம் மதுரை சமஸ்தானம் நாதனற்ற நாடாகி விட்டது. 1743-ஆம் வருஷம் நீஜாமுலமுலுக்கு படை எடுத்துவந்து மஹாராஷ்டிரார்களை ஒட்டிவிட்டார். 1744-முதல் 1748-வரையில் மதுரை நாடு அன்வர்கள் மகமதலி வசமாகியது. பிறகு மாயானு என்னும் தளகர்த்த தன் வசமாக, அவரும்

ராமனாதபுரம் சிவகங்கை மன்னர்களும் கூடி மதுரைக்கு சரியான வார்சாகிய பங்காரு திருமலை நாயுடு ருமாரர் விஜய துமார நாயடுகாரை 1752-ஆம் வருஷம் ஸமஸ்தானபதியாகப் படம் சட்டிவைத்தார்கள்.

விஜயகுமாரநாயடுகாரு 1752-முதல் 1752-வரையில்

அப்படிக்கட்டினாலும் 1752-ஆம் வருஷம் நவம்பர்மீ 29-ந்தேதி அவரைசிங் காதனத்தைவிட்டுக்கி வெள்ளக்குரிச்சிக்கே போகும்படி மகமதியர்கள்செய்து விட்டார்கள். பிறகுமகமதியமன்னர்களுக்குள்ளாகவேசண்டைச்சர்சரவுகள்நடக்க 1700-வருஷம் மைசூர்ஜதர் ஆவியுப்படையெடுத்துவந்து பிடிக்கக்கூடாமல்பின் னடைத்து போய்விட்டார். பிறகு பல மகமதியர்கள் சண்டைகளைப் போட் டுக்கொண்டு வர, 1785-வருஷம் மதுரை ஆங்கிலேயர் வசமாகிவிட்டது. 1790- வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் மிஸ்டர் “மெக்லோடு” அவர்களை ஈஸ்டிந்தி யாக் கம்பெனியாரால் ரெவினியு கலெக்டராக நியமிக்க, அன்று முதல் குடிக ளுக்கு கஷ்டங்களும் நிஷ்டரேங்களும் அடிக்கடி நடந்து வந்த அரியாய் சண்டை சர்சரவுகளும், கொள்ளைகளும், கொலைகளும், படுபஞ்சங்களும், பஜீநோய்களும் நீங்கச் சுகமாக வாழங்காலம் வாய்த்தது. சுதேச குறுநில மன்னர்களால் மதுரை ஸமஸ்தானத்தில் இடையில் சம்பலித்த கஷ்டங்களை இக்காலத்தில் எண்ணிப் பார்த்தாலும் எப்படிப்பட்டவருடைய மனமும் கலங்கும். ஆண் டவர் கிருபையால் ஆங்கிலேயர் வர அந்தப் பயம் அற்றது.

மதுரை ஸமஸ்தான நாயடுகார்கள் விசுவநாத நாயடு முதல் ஆண்ட அரசர்களுடைய சரித்திரங்கள் ஆங்கிலபாஷையில் மிஸ்டர் நெல்ஸன் எழுதியமது ரைமாணியூல் 87- முதல் 264-வது பக்கங்கள் வரையில் விவரமாகக் காணலாம். அச்சரித்திரங்களினால் நாயடு காருகள் தேசாபி மானத்தையும், இராஜ தந்திரத் தையும் அனுசரிக்காததாலும், சோம்பல் சிற்றின்பத்தினாலும், துர்மந்திரிக ளுடையதுர்ப்போதனைகளினாலும், ஸமஸ்தானம் சீர்கெட்டு ஏனையர்வசமாகியது ஸ்பஷ்டமாகும். இக்குறைவுகளில்லாவிடில் நாயடு ஸமஸ்தானம் இன்றளவும் பிர காசிக்கும். நாயடுகாருகள் தகைண தேசங்களில் ஸமஸ்தானங்களைஸ்தாபிக்க ஆரம் பித்த காலமுதல் அந்தம்வரையில் சண்டைச் சர்சரவுகளிலேயே தமது அறு மையான காசியையும், காலத்தையும் செலவிட நேர்ந்தபடியால், நாட்டில் கல்வி முதலான விஷயங்களை கவனிக்கக் காலமில்லாமற் போய்விட்டது. அப்படிச் சிருந்தும் அவர்கள் காலத்தில் மதுரை ஸமஸ்தானத்தில் பல பாடசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றும், அவைகளில் 10,000-வித்தியார்த்திகள் இலக்கிய இலக் கண தர்க மீமாசாதி கிரந்தங்களைப் படித்து வந்ததாக லீராமாழ்வார் முத லான ஏனைய நாட்டார் நேரில்வந்து பார்த்து ஐரோபாகண்டத்தாருக்கு எழுதி இருக்கிறார்கள். நாயடுகாருகள்சுவர பத்திக்கு ஈடுபட்டு, கோயில் கோபுரம் மடம் தடம் அகிரஹாங்கள் தருமசத்திரங்களைக் கட்டி அவைகளுக்காக அளவ ற்றப் பொருளைச் செலவு செய்திருத்தல் இப்போதும் இத்தென் னுட்டில்பரக் கப். பார்க்கலாம்.

இப்போது கவரணமேண்டாநகரத்த அகப்பட்டிருந்தும் திருச்சிராப்பள்ளி மதுரை முதலானவிடங்களில் ஆணவேந்த நாயடுகார்களுடைய தருமசாசனங்கள்.

ஸ்ரம்	சாசனங்கள் கொடுத்தவர் பெயர்கள்.	இப்போது அச்சாசனங்கள் இருக்கும் இடம்.	சாசனங்கள் வின் விவரம்.
இ-பி			
1560	விசுவநாதநாயடுகொடுத்த ஷை	அன்னியூர், தென் ஆர்காடு திருநெல்வேலியில்	சிலாசாசனம் தாமரசாசனம்
1569	குமாரகிருஷ்ணப்பநாயடு	விஜயபதி திருநெல்வேலியில்	சிலாசாசனம்
1578	விசப்பநாயடு	மதுரையில் [லியில்]	do
1578	கிருஷ்ணப்பநாயடு	கிருஷ்ணபுரம் திருநெல்வேலி	do
1583	பெத்தவீரப்பநாயடு	மதுரை	do
1596	இராமகிருஷ்ணநாயடு	do	தாமிரசாசனம்
1597	கிருஷ்ணப்பநாயடு	do	do
1598	குமார கிருஷ்ணப்பநாயடு	திருநெல்வேலியில்	do
1613	முத்துவீரப்பநாயடு	மதுரையில்	சிலாசாசனம்
1620	வீரப்பநாயடு	கோயமுத்துரில்	தாமிரசாசனம்
1623	முத்துவீரப்பநாயடு	மதுரையில்	சிலாசாசனம்
ஷை	ஷை	do [யில்]	do
1635	திருமலைநாயடு	ஆண்டியூர், திருநெல்வேலி	do
1637	ஷை	கபிலமலை, சேலத்தில் [லியில்]	தாமிரசாசனம்
1648	ஷை	வைரவிகுலம், திருநெல்வேலி	சிலாசாசனம்
1652	ஷை	எருமாபட்டி, சேலத்தில்	do
1653	ஷை	மதுரையில்	do
1654	ஷை	do	தாமிரசாசனம்
1655	ஷை	கோயமுத்துரில்	do
1656	ஷை [பநாயடு]	மதுரையில்	do
1657	இரங்க கிருஷ்ணமுத்துவீரப்பநாயடு	திருநெல்வேலியில்	do
1659	திருமலைநாயடு குமாரர்	திருச்செங்கோடு, சேலத்தில்	சிலாசாசனம்
1661	சொக்கலிங்கநாயடு	நெனிமேனி, திருநெல்வேலி	do
1562	ஷை	திருச்சிராப்பள்ளியில் [யில்]	தாமிரசாசனம்
1663	விஜயரங்கசொக்கலிங்கநாயடு	திருச்செங்கோடு, சேலத்தில்	சிலாசாசனம்
1665	சொக்கலிங்கநாயடு	நெனிமேனி, திருநெல்வேலி	do
1665	ஷை	கோயமுத்துரில் [யில்]	தாமிரசாசனம்
1678	முத்துலிங்கநாயடு [பநாயடு]	மதுரையில்	do
1686	இரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்பநாயடு	அரும்பாளூர் திருச்சியில்	சிலாசாசனம்
1691	மங்கம்மகாரு	திருச்சிராப்பள்ளியில்	தாமிரசாசனம்
1692	விஜயரங்கசொக்கலிங்கநாயடு	திருநெல்வேலியில்	do
1695	ஷை	do	do
1700	மங்கம்மகாரு	மதுரையில்	do
1706	ஷை	திருநெல்வேலியில்	சிலாசாசனம்
1710	விஜயரங்கசொக்கலிங்கநாயடு	மதுரையில்	தாமிரசாசனம்
1715, 1716	ஷை	திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி, திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி மதுரை, திருநெல்வேலியில்	do
1724, 1727			do
1729, 1731			do
1732		திருச்சிராப்பள்ளியில் [லியில்]	do
1733	ஷை	சமயபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய இடங்களில்	சிலாசாசனம்

பாருங்கள் ! ஸ்ரீசந்திரவயிச ஷத்திரியகுல திலகராகிய யயுத்யின் சந்ததியில் பலஜராஜன் வம்சத்திலுதித்த ஆத்திராஜர்களில் ஆறேழுபெயர் மகந் நாட்டைவிட்டு, தெற்கேவந்து, உஜ்ஜினி, காங்கன், கொண்டவீடு, கலியாணி, விஜயநகரம் முதலான விடங்களில் விகிதிரமார்க்கர், சௌக்தியன்காலிசூரியர், கஜபதிகள், நரபதிகள், என்னுதிப் பெயர்களால் புதுராஜ்யங்களை ஸ்தாபித்து தருமபரிபாலனம் செய்தும்; பிறகு அவர்களுடைய சந்ததிகளில், சேவப்பநாயடு, அச்சுதப்பநாயடு, இராதநாதநாயடு, விஜயராகவநாயடு, சேங்கமல நாயடு என்பவர்கள் தஞ்சை சமஸ்தானாதிபதிகளாகியும், விசுவநாதநாயடு, துமாரகிருஷ்ணப்பநாயடு, வீரப்பநாயடு, விசுவப்பநாயடு, முத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு, முத்துவிரப்பநாயடு, திருமலைநாயடு, துமாரமுத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு, முத்துவிரப்பநாயடு, சோக்கநாதநாயடு, முத்துலங்கநாயடு, மங்கம்மகாநு, இரங்ககிருஷ்ணமுத்துரவிப்பநாயடு, விஜயராதநாத சோக்கலங்கநாயடு, மீறகாடி அம்மகாநு, பங்காநு திருமலைநாயடு, விஜயதுமாரராதநாதநாயடு முதலானவர்கள் பாண்டியநாட்டாகிய மதுராபுரி அரசர்களாகியும்; பிறகு விஜயபூபாலநாயடு, அங்கிதாங்கிதராஜ, கொண்டகாலமலாராஜ, கீர்த்திம்ஹல மலாராஜ, இராஜகிம்ஹல மலாராஜ, விக்ரம விம்ஹலமலாராஜ முதலானவர்கள் இவங்கை என்னும் சிம்ஹவத்திலின் ஸமஸ்தானாதிபதிகளாகியும் பிரபலமாக இந்து இராசிய பரிபாலனம் செய்து வந்து, கடைசியில் அவர்களுக்குத் தேசாவரீமானம், ஜாதமதாரீமான முதலானதுகளற்றுப் போனதினால், ஸமஸ்தானங்கள் இழந்து தலிக்கும் காலத்தில், ஜாதிவித்தியாசத்தினாலும், கல்விச்செல்வ பில்லமையினாலும் - "துப்பை உயிர்த்தது, கோபுரம் தாழ்ந்தது" என்னும் பழமொழிக்கொக்கபரதகண்டத்தின் புராதன சந்திரவயிச ஷத்திரியராகிய பலஜ்வாருடைய இப்போது அந்தஸ்தும், பிரதிஷ்டையும் குறைந்துவர, கேவலமான ஜாதியார்கள் கவுரவரீக கொன்றும், பலஜவாரேசீநும், நாமம் போடுவோர்களில் அநேகர் நாயிடுகருகுகொன்றும் பெயர்களை தரித்துக் கொண்டும், நல்ல குடும்பங்களில் சிலரோடு கொள்வினை கொடுப்பினசெய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

தொண்டமண்டலம் பூவையெயுல உயர்துளுவ வேளாளர் சரித்திரம் என்றும் பெயரால் காஞ்சிபுரத்தில் மகாகாடு தர்மராய முதலியாரிடமிருந்த சுமார் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன் எழுதின புராதன கையெழுத்து புத்தகத்திலிருந்து 1894-ம் வருஷம் மிஷ்டர் பம்மல் விஜயநகர முதலியார் பதிப்பித்த புத்தகத்திலிருந்து ஓரோரியர் இந்நாட்டுக்கு வந்தகாலத்தை அடிலுள்ளபடி இதனடியில் பிரசுரிக்கிறோம்.

‘இந்த இந்தியாவில் தொப்பிக்காரர் வந்ததும்’ அந்தந்த தேசங்களைப் பிடித்ததும், சென்னப்பட்டணத்துக்கு வந்த கவர்னர்களுடைய விபரம் ஷேரி யப்படுத்துதல்.

கி. பி. 1,600-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 31-ந்தேதி இத்தேசத்துக்கு இங்கிலீஷ்காரர் வந்ததக் சங்கதி யுண்டுபண்ண வலிசபெத்தென்கிற இராஜாத் திபார் பட்டோலையைக் கட்டினையிட்டார்.

1602-ம் வருஷம் இந்துதேசத்துக்கு இங்கிலீஷ் கப்பல்கள் புறப்பட்டன.

1609-ல் உலாந்தக்காரர் பழுவேர்க்காட்டைக்கைவசம்பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

1620-ல் சென்மார்ச்சர்ஜப்பிசி 5-ந்தேதி தரங்கன்பாடியில் காரைக்கராயபின் னை முன்னிலையாய் தஞ்சாவூர் இராஜாவினிடத்தில் தரங்கன்பாடியில் கோட்டையைக்கட்டிக்கொள்ள உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

1621-ம் தை மாதம் தரங்கன்பாடியில் கோட்டையைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

1639-ல் டே (Day) என்பவரால் சென்னப்பட்டணமும் கோட்டையுமுண்டாக் கப்பட்டது கவுல் செங்கல்பட்டு நாயக்கர் சூலியமாக சந்திரிகிரி ராஜா விடத்தில் பெறப்பட்டது. சந்திரிகிரி ராஜ வம்சத்தார் முன் விஜய நகரத்தில் அரசாண்டார்கள்.

1658-ல் உலாந்தக்காரர் போர்த்து சேரிடத்தில் மன்னாறு யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்தார்கள்.

1666-ல் பிராஞ்சக்காரர் சிந்து வியாபாரம் துவக்கினார்கள்.

1670-ல் பிராஞ்சக்காரர் புதுவை நகரத்தை கைவசம்பண்ணிக்கொண்டார்கள்

1680-ல் ஒரு பெரிய வால் நடத்தியம் வானத்திலே காணப்பட்டு மூன்றுநாள் பரியந்த மிருத்தது.

1739-ல் செங்கையினருகே பெருங்காற்றடித்து சில கப்பல்கள் முறித்து முப் பதினாயிரம் ஜனங்க ளிறந்துபோனார்கள்.

1746-ல் புரட்டாசி மாதம் 21-ந்தேதி பிராஞ்சக்காரர் சென்னப்பட்டணத்தை பிடித்தார்கள்.

1756-ல் பிராஞ்சக்காரர் பேரில் இங்கிலீஷ்காரர் சண்டைக்கு ஆரம்பித்தார்கள்.

1759-ல் மார்ச்சுமாதம் 11-ந்தேதி சென்னப்பட்டணத்தை பிராஞ்சக்காரர் பிடிக்க வந்தார்கள்.

1761-ல் கர்னல் கூட்டு புதுவையை முதல் வீசைப்பிடித்தார்.

1771-ல் இங்கிலீஷ்காரர் தஞ்சாவூரை முற்றுகைப் போட்டார்கள்.

1772-ல் திருசிராப்பள்ளியில் மருந்து கிடங்கு பத்திக்கொண்டது-

1773-ல் தஞ்சாவூரைப் பிடித்தார்கள்.

1777-ல் லார்டு பிகட்டு (Pigot) இறந்தார்.

1777-ல் ஜப்பசி மார்ச் 17-ந்தேதி புதுவைநகரத்தை இரண்டாம்தரம் இங்கி லீஷ்காரர் பிடித்தார்.

1780-ல் ஐதருக்கும் இங்கிலீஷ்காரருக்கும் சண்டைக்கு ஆரம்பம்.

1780-ல் புரட்டாசி மார்ச் 10-தேதி கானல் பெயலி (Col. Baillie) தண்டு தக்கோலத்தில் மூழ்கிப்போனது.

1781-ல் ஜூன் மார்ச் 1-ந்தேதி பரங்கிபேட்டையில் சண்டை.

- 1782-ல் வையாசி மாசம் 17-ந்தேதி மராட்டியரோடு சமாதானத்துக்கு கையெழுத்துபோட்டது.
- 1782-ல் ஜப்பனி 15-ந்தேதி சென்னப்பட்டணத்தில் பெருங்காத்தடித்து சில கப்பல்களை கரையில் ஒதுக்கிவிட்டது.
- 1782-ல் மார்சுழி மாதம் 7-ந்தேதி சிதனூரில் ஜநர் இறந்துபோனார்.
- 1783-ல் சித்திரைமாதம் 27-ந்தேதி ஜெனரல்கூட் (Gen. Coot) இறந்து போனார்.
- 1784-ல் இங்கிலீஷ்காரர் டிப்பு சுல்தானுடன் சமாதானப்பட்டார்கள்.
- 1785-ல் கார்த்திகைமாதம் 25-ந்தேதி சென்னப்பட்டணத்தில் இடிவிழுந்து நாலாறுபேரிற்று சிவருக்கு காயப்பட்டது.
- 1786-ல் சென்னப்பட்டணத்தில் தபால் கூடம் (Post Office) ஸ்தாபித்தார்கள்.
- 1788-ல் சென்னப்பட்டணத்தில் மருந்து கிடங்கு பற்றிக்கொண்டது.
- 1789-ல் மார்சுழி மாதம் 29-ந்தேதி மலையாள ராஜாவின் பேரில் உப்புசுல்தான் சண்டைக்காரம் பித்தார்.
- 1791-ல் பங்குனிமாதம் 21-ந்தேதி பெங்குளூர் பிடித்தார்கள்.
- 1792-ல் மார்சுமாதம் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் பேரில் இங்கிலீஷ்காரர் சண்டை துவக்கினார்கள்.
- 1792-ல் பங்குனிமாதம் 18-ந்தேதி சமாதான மாணார்கள்.
- 1793-ல் ஆவணிமாதம் 23-ந்தேதி புதுவை நகரத்தை மூன்றாவதுதரம் கான்ஸ் பிரித்து ஒய்ட்டினால் பிடிக்கப்பட்டது.
- 1795-ல் ஜப்பனிமாதம் 13-ந்தேதி நவாபு வாலாஜா இறந்தார்.
- 1798-ல் டிசம்பர் 25-ந்தேதி டிப்பு சுல்தான் பேரில் இங்கிலீஷ்காரர் புத்தத்துக்கு எத்தனம் பண்ணினார்கள்.
- 1799-ல் மே மாதம் 4-ந்தேதி ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு வேதத்துடனே சேங்கப்பட்டணம் லக்கை யெறிகலந்து புத்தம் செய்கிற போது டிப்பு சுல்தான் இறந்துபோனார்.
- 1799-ல் ஜூன் மாதம் 4-ந்தேதி சேங்கப்பட்டணத்துக் கொடியைக்கொண்டு வந்து சென்னப்பட்டணத்து கோயிலிலே வைத்து சந்தோஷ கீர்த்தனம்பாடி கனமும் ஜெயமும் பெற்ற இங்கிலீஷ் கொடி மேலும் சேங்கப்பட்டணத்துக் கொடி ஜேழாமாந் மத்தியானம் பண்ணிரெண்டு மணிக்கு கொடிமாத்திலே போட்டு பீரங்கி முழக்கம் செய்து சாயந்திரம் 6-7 மணிமட்டும் கொடியை கழற்றாமல் சந்தோஷம் கொண்டாடினார்கள்.
- 1801-ல் ஜூலை மாதம் 15-ந்தேதி நபாப்வாலாஜா சாய்ப் சாகதா இறந்து போனார்.
- இந்த சென்னப்பட்டணம் துவக்கம் துவக்கவந்த கவர்னர் லார்டு அல்ஸு பெரிய ஸ்ரீமான்கள் உத்தியோகத்துக்கு வந்த நாமதேயங்களும் அந்தந்த ஸ்ரீமான்கள் வந்த வருஷம், மாதம் தேதிகள் தெரியப்படுத்துதல்.
- இந்தப்பட்டியில் இதனடியில்கண்ட
- 1652-ல் ஜம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 1-ந்தேதி மே, ஆரோன்பேகர்.
- 1659-ல் செப்டம்பர் மாதம் 1-ந்தேதி மிஸ்டர் தாமஸ் செம்பர்.
- 1661-ல் செப்டம்பர் மாதம் 1-ந்தேதி மிஸ்டர் எட்வர்டு விண்டர்.
- 1665-ல் ஜூன் மாதம், மே, ஜார்ஜு பாகஸ்கிராப்டு.
- 1665-ல் செப்டம்பர் மாதம் 16-ந்தேதி மே, எட்வர்டு விண்டர்.
- 1670-ல் மே ஜார்ஜு பாகஸ்கார்டு என்றதுபெயர்கள் எழுதப்படவில்லை.

- 1672-ல் ஸர் வில்லியம் லாங்கு ஆரோன்.
 1673-ல் மாசி 6 இஸ்திரியன் ஷாம்.
 1681-ல் ஆடி 13 வில்லியம் கிம்போர்டி.
 1687-ல் ஆவணி 1 எலியூயேல்.
 1692-ல் ஜப்பசி 13 நதினைல் இக்கின்சன்.
 1692-ல் மார்ச்சு 5 சர்ஜான் கூல்ஷ்ரோ.
 1693-ல் ஆவணி 10 நதினைல் இக்கின்சன்.
 1698-ல் ஆடி 12 தாமஸ் பீட்.
 1709-ல் புரட்டாசி 30 கலிசன் அடிசன்.
 1709-ல் ஜப்பசி 2 இடமன்மண்டாக்.
 1709-ல் கார்த்திகை 1 உலியம் பியோசர்.
 1711-ல் ஆடி 2 எட்வார்டு ஆரிசன்.
 1717-ல் தை 16 ஜோசப்ஸாலிட்.
 1720-ல் தை 49 பிரான்சிஸ் ஆஸ்டிங்கு-
 1721-ல் ஜப்பசி 26 நதினைல் இல்லக்.
 1725-ல் தை 28 செய்ஸுமக்ஸா.
 1730-ல் வைகாசி 25 ஜார்ஜ் மார்ட்டின்பிட்.
 1735-ல் மாசி 3 ரிச்சர்ட் பிங்கன்.
 1744-ல் தை 28 நிகோல்மாஸ்.
 1749-ல் கார்த்திகை 24 மேஸர் இஸ்திரன் சர்லாண்டியு.
 1749-ல் மார்ச்சு 12 ரிச்சர்ட் பிரன்சு.
 1752-ல் பங்குனி 6 சாஸரிசார்ட் இஸ்டர்து.
 1752-ல் சித்திரை 17-தாமஸ் ஆஸ்டிங்கு.
 1755-ல் தை 1 ஜார்ஜ் பிச்செட்டி.
 1763-ல் கார்த்திகை 1-ஜோபர்ட் பாலர்து.
 1767-ல் தை 25-சாரலிஸ் பவுசர்.
 1770-ல் மாசி 8-ஜோசப் பியரி.
 1773-ல் மாசி 2-அலெக்சாந்தர் ஒன்சி.
 1775-ல் மார்ச்சு 10-லார்ட் பிச்செட்டி.
 1776-ல் ஆவணி 2 ஜார்ஜ் ஸ்திரூட்டன்.
 1777-ல் ஆவணி 31 சான் உண்டலி.
 1778-ல் மாசி-8-தாமஸ்ரம்போல்.
 1780-ல் கார்த்திகை 8-ஜார்ஜ் இஸ்டித் முதலாணவர்களாம்.
- மதுரைநாயடு ஸமஸ்தானம் மங்கலடைந்துக் கொண்டு வருங் காலத்தில் மஹாராஷ்டிராருடைய பிரபுத்துவம் பெருமைப் பெற்றாங்கு ஆரம்பித்து அவர்களுடைய தேசாபிமானம் மதாபிமானத்தினால் அம்மஹா ராஷ்டிராருடைய அதிகாரம் இங்காட்டின் சிலவிடங்களில் இன்னும் பிரகாசிக்கின்றது. ஆகவே அவர்களுடைய சரித்திரத்தை இத்துடன்சேர்க்க வேண்டியதாயினும், இப்போது அவர்களுடைய ஆதி உற்பத்தி, மத்தியகாலஸ்திதி, தற்காலஸ்திதி களைப் பற்றிய சரித்திரங்கள் ஆங்கிலமுதல் அநேகசுதேச பாஷைகளில் எழுதிப் பதிப்பிக்கப் பட்டிருப்பதால், இனி இத்தென் தேசத்தில் சிறந்த, வித்துவான்கள், மதாதிபதிகள், ஆழ்வார் ஆசாரியர் நாயன்மார்கள் தரும் வான்களுடைய சரித்திரங்களை இதன் இரண்டாம்பாகத்திற் பதிப்பிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறோம்.
- இந்த சுவர்னர் பிரபுக்களுடைய சரித்திரங்கள் ஆங்கிலேய பாஷையிலும், பெரும் பாண்மையான தேசபாஷைகளிலும் எழுதி பதிப்பித்திருப்பதால், இங்கு விவரமாகக் காட்டுவதற்கு வசியமெனக்கொண்டோம்.

ஸ்ரீ

நான்காவது காண்டம்

(முதல் அத்தியாயம்)

ஸ்ரீவம்ஸபிரகாசிகை—சீவஞ்ச சூகாசிக.

சீ பஞ்சஞ்ச சூத்ரியுலைய சீவலிசாரணியெடுகாரவுலயெண்டு, ராசபஞ்சு, மஹாபஞ்சு, ரீபிபஞ்சு, பஞ்சபஞ்சுவுலனியெடுவதுர்ப்பு மூல விவரணமூலம் இலியெடு சீவஞ்ச சூகாசிகை யெனெடுகாண்டம்:—

சீ பஞ்சஞ்ச சூத்ரியுலைய சீவலிசாரணியெடுகாரவுலனியெடுகாரவுலயெண்டு, ராசபஞ்சு, மஹாபஞ்சு, ரீபிபஞ்சு, பஞ்சபஞ்சுவுலனியெடுவதுர்ப்பு மூல விவரணமூலம் இலியெடு சீவஞ்ச சூகாசிகை யெனெடுகாண்டம்:—

ஸ்ரீ சந்திரவாஸி சுபந்திரிய ஆந்திரராகிய, கவுரவர் என்னும் இந்த பல்லிவாருகளுக்குள் 1. கோட்டை (அல்லது தேச) பல்லிவாரு என்னும், 2. பேட்டை பல்லிவாரு என்னும் இரண்டு பிரதான விசுப்பினர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களுக்குள் கோட்டை பல்லிவாரு என்றால் விஜயநகர மன்னரானதின் கோட்டையிலிருந்த சக்கிரவர்த்திகளால், அவர்கள் பிரதிநிதிகளாக, நாயகிகாரு என்ற குறிப்பிட்டப்பெயரைப்பெற்று நஞ்சை, திசை, மதுரை முதலான விடங்களுக்குவந்து அரசாண்டிவந்தவர்களாம். இவர்கள் யாவரும் ஆதிபிற் கவியபகோத்திரத்தினர் சார்த்த ஆயிரம் விட்டுக் காரர்களாம். (Ibid Page 144, Census of India, 1901. Vol. XV. Part I, Madras, 1902.) இவர்களுக்குள் 1. இராஜபந்து, 2. மஹாபந்து, 3. கோஷ்டிபந்து, 4. பஹுபந்து என்னும் நான்கு உட்பிரிவினர்

రంగనాథునిమొంగల రమ్యముగను

ఘోషణముజేసె బంధువుల్ గూడివినఁగ.

తాత్పర్యము:—శుభకరులగు చంద్రవంశ క్షత్రియులయిన కోటబలిజవారియందు నాలుగుతెగలవారు గలరనియును, వారు రాజు, బంధువులనియును, మహాబంధువులనియును, గోష్ఠీబంధువులనియును, బహుబంధువులనియును చెప్పబడుదురు.

వీరిలో రాజబంధుజన కూటస్థులెవరనగా :—

முதலாவது

இவர்களில் இரண்டு பத்து ஐன சபு ஷத்தா ருடைய வீட்டுப்பெயர்களாக வன:—

1. கிரகி பாட்டிவாரு அல்லது
பாண்டிய நாட்டிபதி விஜய
ரங்க சொக்கநாதருடைய சக
ததிகள் = கரி பாட்டிவாரு அல்லது
சுருத்தியாதிபதி அல்லது
சுருத்தியாதிபதி அல்லது
சுருத்தியாதிபதி அல்லது
 2. நெடுஞ்செழியன் முவாரு = நெடுஞ்செழியன்
முவாரு.
 3. அம்ம குமாரு அல்லது
அல்லுரிவாரு என்னும் தஞ்
சைவிஜயராகவநாயகிகாரை
சார்ந்தவர் = அம்ம குமாரு அல்லது
அல்லுரிவாரு அல்லது
அல்லுரிவாரு அல்லது
 4. சிந்தலபுரிவாரு அல்லது கண்
புரிவாருவைச் சார்ந்தவர்கள் =
சிந்தலபுரிவாரு அல்லது கண்
புரிவாரு அல்லது
 5. பண்டல பேட்டவாரு = பண்டல
பேட்டவாரு.
 6. பாலபாடிவாரு = பாலபாடிவாரு.
 7. பட்டபுவாரு = பட்டபுவாரு.
 8. பகடா லவாரு = பகடா லவாரு.
 9. செட்டிவாரு = செட்டிவாரு.
 10. தனசெட்டிவாரு = தனசெட்டிவாரு.
 11. வெலகோட்டவாரு அல்லது
துபாருவாரு = வெலகோட்டவாரு அல்லது
துபாருவாரு அல்லது
 12. கத்திவாரு = கத்திவாரு.
 13. ஜகதேவவாரு = ஜகதேவவாரு.
 14. சவா முவாரு = சவா முவாரு.
 15. கரிவேட்டிவாரு = கரிவேட்டிவாரு.
 16. கஞ்சிவாரு = கஞ்சிவாரு.
 17. கருத்தபுரிவாரு = கருத்தபுரிவாரு.
 18. கடியாலவாரு = கடியாலவாரு.
 19. ஆசிரிவாரு = ஆசிரிவாரு.
 20. ஸ்ரீபதிவாரு = ஸ்ரீபதிவாரு.
 21. செஞ்சிவாரு = செஞ்சிவாரு.
 22. வஜ்ராலவாரு = வஜ்ராலவாரு.
 23. கிம்முடிவாரு = கிம்முடிவாரு.
 24. நீலகண்ட முவாரு = நீலகண்ட முவாரு.
 25. டேகலவாரு = டேகலவாரு.

- | | |
|--|---|
| 26. பிருதுவாரு=பிறகுவாரு. | 34. தளவாய்வாரு=தலையாவாரு. |
| 27. இராயகுலமுவாரு=ராயகுலமுவாரு. | 35. திம்பாரிவாரு அல்லது சித்திரா சின்னசாயிநாயுனிவாரு - திருச்சிவாரு சீகர் சிவாரு. |
| 28. விஜயமுவாரு=விஜயமுவாரு. | |
| 29. நராவாரு=நராவாரு. [வாரு. | 36. சந்திரநிவாரு=சந்திரநிவாரு. |
| 30. பண்டாரமுவாரு=பண்டாரமு. | 37. புரமுவாரு=புரமுவாரு. |
| 31. மஞ்சாபாதிமுவாரு=மஞ்சாபாதிமுவாரு. [கீடவாரு. | 38. பர்வதமுவாரு=பர்வதமுவாரு. |
| 32. முன்கலபேட்டவாரு=முன்கலபேட்டவாரு. | 39. உதயகிரிவாரு=உதயகிரிவாரு. |
| 33. அஞ்சேடிவாரு=அஞ்சேடிவாரு. | 40. பன்றிகுட்டுவாரு=பன்றிகுட்டுவாரு. |

అనియెడు, నలువది ఇండ్లవాసును, సీదల పూర్వులును, రాజబంధువులని ముందు విజయరంగ చోక్కనాథండుగారి రాజకులమాలా రెఱుంగ, శ్రీరంగనాయకుల నన్ని ఛానంబున బంధులందఱు విసంగ వక్కాణించిరని తాత్పర్యము. వీరలకు రాజబంధువులనియును, రాజశేష్ఠులనియును, ఏలిన వానినియును, చోళపాండ్యదేశాధిపతులనియును, ఖండివారనియును వ్యవహారనామంబులుగలవ్రు. వీరికి సేవకావృత్తియును, గజతభూషణధారణమును చేదు.

వీరల సంఘవాసస్థలములు:— బొగ్గూరు, నాడికల్లు, రాయ
వేలూరు, పెల్లికుడిచి, విరాచ్చిల, సనయూరని తెలియవలయును.

என்று சொல்லப்பெறும் இந்த காற்பது வீட்டுக்காரர்களும், இவர்களுடைய முன்னோர்களும், இராஜபந்துக்கள் என்று முயிசையகங்க சொக்கராத மஹராஜர், புரீரங்க கோபத்திரததில், இராஜகுடும்ப பந்து சமூஹத்தார் கேட்க திருவாய் மொழிந்தருவினர்.

இவ்விட்டுக்காரருக்கு இராஜ பந்துக்களென்றும், இராஜ சிரேஷ்டர்கள் என்றும், ஏலின்வாரு—ஆண்டவர் என்றும், கர்த், தர்கள் என்றும், சோழபாண்டிய கண்டிதேசாதிபதிகளென்றும், பலபெயர்களுண்டு. இவர்கள் சேவகா விருத்தியையும், இராஜித (வெள்ளி) பூஷணத்தாரணத்தையும் வகிக்கமாட்டார்கள்.

இவர்கள் பாகனூர், நாரிகல்லு, இராயவேலூர், வெல்லிக் குருச்சி, வீரசில்லா, பனியூரு முதலான விடங்களை வாசஸ் தலங்களாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ఇ ర ణ్ డ ా వ తు

— ❖ —

మహాబంధుని శ్రావణశ్రావణదేవ వీడ్చు

పెయ్యక గావని:—

మహాబంధుజన కూటస్థుల గృహనామాది వివరణములు:—

సీ స మా లి క.

శ్రీలక్ష్మీకరమగు శ్రీపైడియూసుల వారును, మరల సీ ససుధయందు
కనగొనబంగారు కత్తివారనియెడి పచ్చనిసుగంకె పాటివారు
వరమెండుగట్టలవారును, మజ్జిబ్రహ్మ ముడివారు, ఘనవాడి మొనలవారు
సామవారును, మజ్జి జన్మవాడును, నాటివారును, మజ్జి దూదివారు
నిండుకులమవారు, నిర్మల సంపంగివారును, మజ్జి భారివారు, మజ్జియు
చిత్తపువారును, శ్రేణివారును, మజ్జి బ్రహ్మవాడును, బండపల్లె
వారును, మజ్జి యంశవారు నాలంది కు వారును, జనకలవారు, విజేము
వారును, గంధాలవారు, సరసవారు, పులిగుచ్చువారును, భువినియిండ్ల
వారు, కొనకవారు, నమమలిలో గోపిసెట్టివారును, మేడిసెట్టివారు
మజ్జి యేనుగులవారు, మందికుంచావారు, మనుసగా మజ్జివల్లెవాల్లవారు
దండిగానుండు రథాలవారును, పాడ ధరికత్తివారు, ముత్యాలవారు
సాయనవారును, జగతి కాలాపురివారు, లాయరివారు, నిరుసగాను
పావాడవారును, బరగవంగావారు, పోగులవారును, పాడవుమండి
వారును, శోధింప వసధిమధ్యను పునసాటివారిని నలువదియు సెకటి
సంఖ్యతో నెప్పిన చంద్రవంశోద్భవులై నట్టివారిలో నధికులై న
ఈనామధేయపు నిండ్లవారును, వీరి యాదిసంబంధులై యమరియున్న.

గీ. వారలును మహాబంధువుల్ వరలువిడయ

రంగచొక్కనాథేంద్రుడు రాజులెఱుగ

రంగనాథునిముంగల రమ్యముగను

ఘోషణముజేసె బంధువుల్ గూడివినగ.

- | | |
|--|------------------------------------|
| 1. పరిధియాలవారూ = పైడియపు
లవారు | 21. కత్తెలవారూ = గంధాలవారు. |
| 2. పట్కారూ కత్తివారొనలూ
కరికపాడివారూ = బంగారుకత్తి
వారు నెరుగరికపాడివారు | 22. అరకవారూ = అరసవారు. |
| 3. మెండుమిక్కుడ్లవారూ = మెండు
గుట్టలవారు | 23. పులికుశ్శవారూ = పులిగుచ్చువారు |
| 4. బిరమమిక్కువారూ = బహుమిడివారు | 24. ఇండిలవారూ = ఇండ్లవారు. |
| 5. మోరాలవారూ = మొసలవారు | 25. కొనకాలవారూ = కొనకావారు. |
| 6. శామ్రవారూ = సామవారు. | 26. కేరాలవారూ = కేరాలవారు. |
| 7. జువవారూ = జువ్వజువారు | 27. మేడిమివారూ = మేడిమివారు. |
| 8. అత్తివారూ = అత్తివారు | 28. అత్తివారూ = అత్తివారు. |
| 9. తూత్తివారూ = తూత్తివారు [వారు] | 29. కుక్కవారూ = కుక్కవారు |
| 10. నిండికులమవారూ = నిండికులము | 30. వలెలవారూ = వలెలవారు |
| 11. సుంపకవారూ = సుంపకవారు. | 31. రతాలవారూ = రతాలవారు |
| 12. పానివారూ = పానివారు | 32. కత్తివారూ = కత్తివారు. |
| 13. కిరుతవారూ = కిరుతవారు | 33. ముత్యవారూ = ముత్యవారు |
| 14. జెండవారూ = జెండవారు | 34. శామ్రవారూ = శామ్రవారు. |
| 15. పట్టెవారూ = పట్టెవారు | 35. కాలాపురివారూ = కాలాపురివారు. |
| 16. పండిలవారూ = పండిలవారు | 36. లామివారూ = లామివారు |
| 17. అగ్గివారూ = అగ్గివారు [వారు] | 37. పామిలవారూ = పామిలవారు. |
| 18. అల్లంపాకవారూ = అల్లంపాకవారు | 38. వరుకవారూ = వరుకవారు. |
| 19. జువలవారూ = జువలవారు | 39. పోకవారూ = పోకవారు |
| 20. విడిమివారూ = విడిమివారు | 40. మండివారూ = మండివారు. |
| | 41. ముసపాడివారూ = ముసపాడివారు. |

అనియెడు నీ నలువదియొక యిండ్లవారును, వీరలది సంబంధు
లును మహాబంధువులని, విజయరంగ చొక్కనాథేంద్రుడు రాజకుల
మువారెఱుంగ, శ్రీరంగంబున శ్రీరంగనాయకుల సన్నిధానంబున బంధు
వులందఱు వినఁగ వక్కాణించిరని తాత్పర్యము. వీరలకు మహాబంధువు
లనియును, రాజరాజేంద్రులనియును, పాండ్యరాజ శేఖరులనియును,
కులశ్రేష్ఠులనియును, వ్యహారనామంబులు కలవు, వీరికి చతుర్బంధు

పులయందును మొదటిమర్యాద కలిగియుండును. ఏటిలోని స్త్రీలకు
మెత్తలనెడి భూషణంబులులేవు.

వీరల నివాసస్థలములు:—

శ్రీజగన్నాథము, విజయనగరము, రాజమహేంద్రవరము, సింహాచలము, దక్షిణమధుర, కొత్తకోట, పెరియకుళం, శ్రీహనుమత్పురియను హనుమత్స్తూతివాడి, అరుందాణి, ఇమియి తెలియవలయును.

என்று சொல்லப் பெறும் இந்த காற்பத்தொன்று வீட்டுப் பெயர்களை யுடையவர்களும், இவர்களுடைய முன்னோர்களும் மஹா பந்துஜன சமூஹத்தா ரென்று, பூநீவ்ஜயரங்க சொக்கநாத மஹ ராஜரவர்கா பூநீரங்ககேஷத்திரத்தில் இராஜ பந்துக்கள் சமூஹ த்தார் கேட்க திருவாய் மலர்த்தருவினர்.

இவர்களை மஹாபந்து ஜனங்களொன்றும், இராஜ ராஜேந்திரர்களென்றும், பாண்டிய ராஜசேகரர்களென்றும், குலசிகேஷ்டர்களென்றும் பலபெயர்களாற் சொல்வதுண்டு. இவர்களுக்கு நான்கு பந்து சமுதஹத்தாருக்குள் முதல்தாம்புலமரியாதை உண்டு. இவர்களுடைய ஸ்திரீகள் மெட்டிகள் என்னும் கலைகளை தரிக்கமாட்டார்கள். இவர்கள்.

ஸ்ரீ ஜகநாதம், விஜயநகரம், இராஜமேஹந்திரம், சிம்ஹாச
லம், மதுரை, புதுக்கோட்டை, பெரியகுளம், ஸ்ரீஹனுமர்புரி என்
னும் அறமர்த்தப்பட்டவாடி, அருந்தாணி முதலான விடங்களை
வாசஸ் தலங்களாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

గోష్ఠిబంధుజన కూటస్థుల గృహనామాది వివరణములు.

సిస్మాళిక.

శ్రీరమాకృపగల స్థిరమతులగు పైడిపాటివారును, మఱి తోటవారు
గట్లవారును, గుడిమెట్లవారును, గవనాలవారును, మఱి గాలివారు
అయిలివారును, మఱి యాసూరివారును, నంద్యాలవారును, నందెవారు
కుప్పాలవారును, గొప్పలవారును, శీలాలవారును, స్థిరను గీర్తి
వారును, సాధనవారును, పగడాలవారును, పోగులవారు, నిండ్ల
వారును, ముత్యాలవారును, గమతంబువారును, సుంకరవారు, మంతు
వారును, నరుగులవారు, నెయ్యారవువారును, కొలుకులవారు, ఛత్రి

పాదును, గట్టకంబుపాదును, గనికాలపాదును, మన్నెంపు పాదు, సెంట్టి
పాదును, బీగలపాదును, గరిపాదు, భోగినిపాదును, పోలురాజు
పాదును, శ్రీచందుపాదు, భీనాపత్రిపాదును, గానాలపాదు, మరల
రామాయణముపాదు, రాజనాయనిపాదు, కొట్టెపాదును, మజికోలపాదు
స్థిరయుందుననుమాజుసెట్టిపాదును, నుజియెఱుమచ్చుపాదును, నెఱుమసెట్టి
పాదు, చిన్నమసెట్టి పాదును, నురిగొలు సెట్టిపాదును, పొడ నిడముపాదు
బొబ్బారిపాదును, భువిడలిపాదును, శాతులపాదు, పంద్రోతుపాదు
అరయచల్లాపాదు, నాకులపాదును, నెల్లపాదును, శ్రీధనాలపాదు
మహియందుననుదిగును సెట్టిపాదును, పానంబుపాదును, మంచియల్లి
పాదును, భండారిపాదును, శ్రీరాంపనింగింబుపాదును, రమ్యపురము
పాదును, తేకురిపాదును, పుషారపాదును, మంజూరిపాదును, మొలక
పాదును, మజి నేతిపాదు, నాన్నులపాదు, పుచ్చిపాదుల కొత్తి నేటిపాదు
బెలునాయనిపాదు, పిరిగిపున్నపాదు, కిరుగొంగిను బండికాటిపాదు
అవనిగోపలపొడి నాలపాదు, పనుపునేటిపాదు నెల్ల పియ్యి పేరు
గలవీరలును బూర్వకాలసంగంధులక గోప సంగంధులు అని గురు తెఱంగ

గీ. తొలి కాలంబునందుచ దొడ్డివిడియ

రంగ ఎంక్కనా ధేం దుమ్మి రా త్తెయింగ

రింగ్ నాథుని ముంగిల రమ్యముగను

ఘోషణము జేసె బంధువుల్ గూడి వినఁగ.

- | | |
|---------------------------------|---------------------------------|
| 1. பழிபாறுவாரு- ஸயிசை | 10. அகதேவாரு- லட்சுமி. |
| 2. தோட்டவாரு- லீலாசு. | 11. குப்பாலவாரு = என்னும் |
| 3. கட்டுவாரு- கட்டுவாரு. | கொப்புலவாரு- கப்புலவாரு. |
| 4. குடிமெட்டவாரு- கடுமெட்டவாரு. | 12. சிலாலவாரு- சீலாலவாரு. |
| 5. கவனுவாரு- கவனுவாரு. | 13. கீர்த்திவாரு- கீர்த்திவாரு. |
| 6. காலிவாரு- காலிவாரு. | 14. ஸாதனவாரு- ஸாதனவாரு. |
| 7. அழிவிவாரு- அழிவிவாரு. | 15. பகடாலவாரு- பகடாலவாரு. |
| 8. ஆசுவாரு- ஆசுவாரு. | 16. போகுவாரு- போகுவாரு. |
| 9. கந்தியாலவாரு- கந்தியாலவாரு. | 17. இண்டலவாரு- இண்டலவாரு. |

18. ముత్యాలవారు = ముత్యాలవారు.
19. కమతంపువారు = కమతంపువారు.
20. శుభకరవారు = శుభకరవారు.
21. మంతువారు = మంతువారు.
22. అనుకులవారు = అనుకులవారు.
23. ఓయ్యారపు వారు.
24. కొలువలవారు = కొలువలవారు.
25. శుభాభివృద్ధివారు = శుభాభివృద్ధివారు.
26. కడకమువారు = కడకమువారు.
27. కనకాలవారు = కనకాలవారు.
28. మనోమంతువారు = మనోమంతువారు.
29. ఓంకారవారు = ఓంకారవారు. [వారు]
30. పీఠాలవారు = పీఠాలవారు.
31. కలివారు = కలివారు.
32. పోషకాలవారు = పోషకాలవారు.
33. పోషకాలవారు = పోషకాలవారు.
34. శంకువారు = శంకువారు. [వారు]
35. పీఠాలవారు = పీఠాలవారు.
36. కాలవారు = కాలవారు.
37. ఇరామామంతువారు = ఇరామామంతువారు. [వారు]
38. ఇరామామంతువారు = ఇరామామంతువారు.
39. కొండవారు = కొండవారు.
40. కాలవారు = కాలవారు. [వారు]
41. మారుమూలవారు = మారుమూలవారు.
42. యశస్వీవారు = యశస్వీవారు.
43. యశస్వీవారు = యశస్వీవారు. [వారు]
44. శివమంతువారు = శివమంతువారు.
45. పాపమూలవారు = పాపమూలవారు.
46. కిందమూలవారు = కిందమూలవారు.
47. పొంతువారు = పొంతువారు.
48. తనవారు = తనవారు.
49. శుభాభివృద్ధివారు = శుభాభివృద్ధివారు.
50. శంకువారు = శంకువారు.
51. శంకువారు = శంకువారు. [వారు]
52. శుభాభివృద్ధివారు = శుభాభివృద్ధివారు.
53. కర్మవారు = కర్మవారు.
54. తనవారు = తనవారు.
55. శివమంతువారు = శివమంతువారు.
56. మారుమూలవారు = మారుమూలవారు.
57. అలవారు = అలవారు.
58. పంతువారు = పంతువారు.
59. పంతువారు = పంతువారు. [వారు]
60. రమ్యమూలవారు = రమ్యమూలవారు.
61. తేజవారు = తేజవారు.
62. మేరివారు = మేరివారు.
63. మోక్షవారు = మోక్షవారు.
64. మోక్షవారు = మోక్షవారు.
65. శేషవారు = శేషవారు.
66. సోమమూలవారు = సోమమూలవారు.
67. కొత్తవారు = కొత్తవారు.
68. పాపమూలవారు = పాపమూలవారు.
69. పుణ్యవారు = పుణ్యవారు.
70. పంతువారు = పంతువారు.
71. శుభాభివృద్ధివారు = శుభాభివృద్ధివారు. [వారు]
72. పశుమంతువారు = పశుమంతువారు.

అనియెను ఈశ్వరమండలమున, వీరి లోనినాటి సంబంధమును, గాఢబంధములనియును, విజయరంగచోక్కనాథుడు రాజకులము

పాఠశాల శ్రీరంగంబున, శ్రీరంగనాయకుల సన్నిధానంబున బంధువు
లందఱు వినఁగ వక్కాణించిరని తాత్పర్యము. వీరలకు గోష్ఠిబంధువు
లనియును, భక్తశ్రేష్ఠులనియును వ్యవహారనామంబులు కలవు.

వీరల సంఘనివాసస్థలములు:—తిరుపతి, చెంగారెడ్డిపల్లె, ధర్మపురి, శ్రీసత్యదర్శనపురము, శ్రీదివ్యజ్ఞానపురము, శ్రీదివ్యలటాకపురము, అయ్యూరు మొదలగు గ్రామములనియును తెలియవలయును.

என்று சொல்லப் பெறும் இந்த 72 வீட்டுப்பெயர்களை உடையவர்களும், இவர்களுடைய முன்னோர்களும், கோஷ்டிபந்து ஜனசமுதாயத்தாரென்று ஸ்ரீவிஜயரங்க சொக்கநாத மஹாராஜரவர்கள், ஸ்ரீரங்கத்தில், இராஜகுமீர்ப் பந்துசமுதாயத்தார் கேட்க திருவாய் மலர்த்தருளினார். இவர்களை கோஷ்டி பந்துக்களென்றும், பக்தசிரேஷ்டர்கள் என்றும், திருபதியாரென்றும், பலபெயர்களால் சொல்வதுமுண்டு.

இவர்கள் திருபதி, செங்கரெட்டிபல்லே, தரம்புரி, ஸ்ரீ சதிய
தரிசனபுரம், ஸ்ரீ திவியஞானபுரம், ஸ்ரீ திவியதடாகபுரம், அய்யூ
ருமுதலான விடங்களை வாசஸ்தலங்களாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

బహుబంధుజన కూటస్థుల గృహనామాచి వివరణములు :—

స్థానములిక.

శ్రీరమావరసుఁ డావేరివారును, మఱి గునిసెట్టివారును, గోవువారు
అల్లంపువారును, నాకులవారును, మహిపతివారును, మఱి నిజపతి
వారును, మానంబువారు, సింగమ సెట్టివారు, లక్ష్మీసెట్టివారు, బిరుదు
వారును, నుక్కడివారును, పెనుకొండవారు, జల్మేవారు, నరుసగాను
గాడివారును, మఱి కాలకంఠమువారు, పాండురంగమువారు, భానుసెట్టి
వారు, గంగమ సెట్టివారు, పోలము సెట్టివారును, గుఱ్ఱాలవారు, తూము
వారును, తిరుపతివారును, సింగాణివారును, నారణివారు, గాజు
వారును, నగులూరివారును, శ్రీరామవారును, నావులవారు, నవల
అత్తిలివారును, నాచలిపందిటివారును, శోధింప పాయసంబు
వారు, జక్కావారు, వసుధబాలేరావువారు, తోటావారు, వరలుచుండ్రు
పోసంబువారును, భువి దళవావారు, నిమ్మలవారును, నిశ్చయముగ

மேடீதவாரு, மேதினிలో కుమ్మవారు, సాయనవారు, మీఱు భుజన
వారు, నగసాలవారు, ముత్యాలవారు, బోయనవారు, మఱియు
అయ్యలవారు, నాంబీరవారు, ముప్పత్తివారు, ముదముమీఱు
నలుబదియెనిమిదికలభేదములుగలవారును సీయిండ్లవారు వీరి

గీ. బంధువులు బహుబంధని భోగవిజయ

రంగచొక్కనాథేంద్రుడు రాజు లెఱుగ

రంగనాథునిముంగల రమ్యముగను

ఘోషణము జేసె బంధువుల్ గూడివినఁగ.

- | | |
|--------------------------------------|------------------------------------|
| 1. కాలేరివాగు అల్లవతు జుక | 18. బానుశెట్టివాగు = భానుశెట్టి |
| తేవలు, పుజులనావవాగు = కా | వాగు. |
| వేనాగు, లేక జగ దేవ, భుజబలరాయ | 19. కుక్కుమశెట్టివాగు = గంగము |
| లువాగు. | సెట్టివాగు. [సెట్టివారు. |
| 2. క్రుణిశెట్టివాగు గుని సెట్టివాగు. | 20. పోలమ్రుశెట్టివాగు = పోలము |
| 3. కౌలువాగు = గోవువాగు. | 21. క్రూరాలవాగు = గుట్టలవాగు. |
| 4. అల్లమ్మవాగు = అల్లంవాగు. | 22. తూమ్రవాగు = తూమువాగు. |
| 5. అక్కులవాగు = అక్కులవాగు. | 23. తిరుపతివాగు = తిరుపతివాగు. |
| 6. మఱిపతివాగు = మహిపతివాగు. | 24. తిరుకాణివాగు = సింహాణివాగు. |
| 7. నీలపతివాగు = నిలపతివాగు. | 25. అగ్రాణివాగు = అగ్రణివాగు. |
| 8. మానమ్మవాగు = మానమ్మవాగు. | 26. కాలవాగు = కాలవాగు. |
| 9. తిరుకమ్రుశెట్టివాగు = సింగము | 27. క్రుణానివాగు = కులూరివాగు. |
| సెట్టివాగు. | 28. క్రూరమ్మవాగు = క్రూరమ్మవాగు. |
| 10. లక్కుశెట్టివాగు = లక్కుసెట్టి | 29. అక్కులవాగు = అక్కులవాగు. |
| 11. పిరుతువాగు = పిరుదువాగు [వాగు. | 30. అత్తలివాగు = అత్తలివాగు. |
| 12. కుక్కవాగు = కుక్కడివాగు. | 31. శనిపత్తివాగు = శనిపత్తివాగు. |
| 13. పెనుకొండవాగు = పెను | 32. పాపమువాగు = పాపమువాగు. |
| కొండవాగు. | 33. జుక్కవాగు = జుక్కవాగు. |
| 14. జుప్పావాగు = జుప్పావాగు. | 34. పాలేరావువాగు = పాలేరావు |
| 15. కాలివాగు = కాలివాగు. | వాగు. |
| 16. కాలకండమువాగు = కాలకండ | 35. తోడ్కొమ్మవాగు = తోడ్కొమ్మవాగు. |
| మువాగు. [రంగమువాగు. | 36. పోలమువాగు = పోలమువాగు. |
| 17. పాణ్డిరంగమువాగు = పాండు | 37. తగ్గవాగు = తగ్గవాగు. |

கோஷ்டிபநதுக்களிடமும் சற்றேரக்குறைய சம்பந்தம் செய்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மற்ற பலிஜவாரைப் பேட்ட பலிஜவாரென்றும், அந்நியபந்துக்களென்றும் சொல்லப் பெறும்.

☞ * இந்த வீட்டுப்பெயர் பட்டியை முதற்பதிப்பில் பதிப்பித்ததில், சிலர் பார்த்து, இன்னும் அநேக வீட்டுப்பெயர்களை விட்டிருப்பதாக தெரிவித்தபடியால்; அதைப்பற்றி பலஜிலலாக்களில் விசாரித்ததில், சில துணையெயர்களை கிட்டின. அவைகளை இதனடியிற் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

தென் ஆறுகாடு என்னும் கூடலூர் மஞ்சா குப்பம் ஜில்லாவைச் சார்ந்த, திருப்பாதரிபுலியூர் என்னும் திருப்பாப்புலியூரிலிருந்தும், ம-11-11-11, அரங்க சாமி நாயடுகாரவர்கள் அனுப்பிய கிட்டலி 21. அந்த பிராந்தியங்களில் வசித்துவரும் பலிஜவாருடைய வீட்டுப்பெயர், கே த்திரட பெயர்களை இதனடியிற் காணலாம்.

தாசரி கிச்சுவாரு, தொட்டவாரு, துமலவாரு, வீசுரிவாரு, முப்பாலவாரு, விருபாக்ஷிவாரு, சேலபவாரு, வெங்கடகிரி காயுனிவாரு, ஆதிசெட்டிவாரு, மொயிலாபேட்டவாரு, கெஜஜலவாரு, பங்காளம்வாரு, சகலாபுரம்வாரு, நாஜர்வாரு, புவனகிரிவாரு, செங்கல்பட்டுவாரு, கல்லவாண்டுவாரு, புஷ்பாலவாரு, திரிச்சிணு, பள்ளிவாரு, சகலாபுரம்வாரு, சித்திராலவாரு, போர்திசுவாரு, ஆத்தூரிவாரு, விருத்தாசலம்வாரு, சுன்னபவாரு, சாகோலவாரு, பிசுனுவாரு, புதுச்சேரிவாரு, முப்பாலவாரு, கடுகுப்பம்வாரு, திருமலகாயுனிவாரு, மிட்டபாளையம்வாரு, செம்பேடுவாரு, தாசுவாரு, ஒழுகைவாரு, கருப்பூருவாரு, ஜல்லவாரு, கெந்தபொடிவாரு, தெவனசெட்டிவாரு, கொளளபாளையம்வாரு, செந்திராலவாரு, புஷ்பாலவாரு, முத்துரங்கவாரு, சித்தூருவாரு, கவிசபாக்கம்வாரு, கோனேடிவாரு, புள்ளாருகுடிவாரு, ஒடல்பட்டுவாரு, பிச்சமவாரு, ஆல்பாக்கம்வாரு, குட்டியாங்குப்பம்வாரு, முத்துரங்கம்வாரு, அம்மாபேட்டவாரு, கவிசபாக்கம்வாரு, சங்குவாரு, ஆள்ளவாரு, புட்டாவாரு, திம்மவாரு, ஊருகாயலுவாரு, ஆரணிவாரு, கஸ்தூரிவாரு, ஒடல்பட்டுவாரு, கொண்டப்பாவாரு, ஜடலூர்வாரு, நத்திவாரு, சேமகோடவாரு, அளகரத்திரிவாரு, அன்னதானபேட்டவாரு, மேடவாக்கம்வாரு, ஆதிசெட்டிவாரு, காரலேவாரு, நாகப்பட்டணம்வாரு, மொயிலாபேட்டவாரு, தொளசிங்கம்வாரு, கூடலூர்வாரு, தொண்டமானத்தம்வாரு, கொண்டிவாரு, பாயசம்வாரு, பகடாலவாரு, உப்புவாரு, பட்ட

ணம்வாரு, வேம்புவாரு, பாலகுருவாரு, தூசுவாரு, லோகழ்
யாவாரு, எரஜூர்வாரு, ஏஜூர்வாரு, பிசுனுவாரு, வெங்கிடகப்பி
வாரு, எடகநாடுவாரு, கோவில்லூர்வாரு, எழுமேடுவாரு,
வரதய்யவாரு, கொள்ளிருசுவாரு, பாலமுத்துவாரு, குப்பிச்சி
வாரு, சிப்பாய்வாரு, வெளங்கல்பட்டுவாரு, கந்தபாளையம்வாரு,
நாமாலவாரு, சிதம்பரம்வாரு, புதுக்கடைவாரு, முத்துவாரு,
வரவாடிவாரு, மாமிடிமாக்குவாரு, திருவாதிரிவாருகளாம்.

இந்தப்பட்டியில் ஒரேவீட்டுக்காரர் பெயர்களை அடிக்கடி சேர்த்து எழுதி
இருந்தவைகளைவிட்டு எழுதித் தூதனபெயர்களை மாத்திரம் பதிப்பித்தோம்.

இந்தவீட்டுக்காரர்கள் ஜனகல, முதுகுல, புஷ்பால, பரிடி-
பாலு, விஷ்ணு, காசி, அச்சுந்தல, கெந்தம்வாரி, யோரசகல கோ
த்திரங்களைச் சார்ந்தவர்களாம்.

சென்னையில் புராதன பெரியகுடும்பத்தானும், தேசாய் சிரோஷ்டிகள்
வகுப்பினராக ஜுவலித்தவரும், இப்போது கலான்மெண்டு டெலிகிராப்
சென்டிரல் ஆபீசு பொக்கிஷாதிபதியும், பாலகிருஷ்ண விஜய முதலான பல
கிரீடங்களை இயற்றிய வித்துவசிக்ரமணியுமாகிய, ஸ்ரீமத் கேதுகுல திலகரா
கும், விஜயராகவலு நாயடிகர் ரவரிகளால் எமக்கு தெரிவிக்கப்பெற்ற
சென்னை பவிஜவாரின் வீட்டுப் பெயர்களை இதனடியிற் காணலாம்.

கேதுவாரு, சாணவாரு, குப்பமுசாணவாரு, கொடுகுலசா
ணவாரு, குவ்வலசாணவாரு, நரஹரிவாரு, நாயருவாரு, இராஜூரி
வாரு, தொந்தாஜூரிவாரு, நீலகண்டமுவாரு, இருப்பூரிவாரு,
பூபதிவாரு, நீலிவாரு, ஆவுலவாரு, தொந்துலவாரு, சிலமுத்
துருவாரு, நெல்லூரிவாரு, இராசமல்லிவாரு, கோடம்பாக்கம்வாரு,
தெப்பல்வாரு, மிரியாலவாரு, தனிசெட்டிவாரு, கெரடிவாரு
மாசிவாரு, தாண்டல்வாரு, முத்தியாலவாரு, தொன்றப்பட்டிவாரு
ஆரணிவாரு, காதெலவாரு, சதகம்பேடிவாரு, மாரிசெட்டி
வாரு, பகடாலவாரு, போகலவாரு, தோட்டவாரு, பொன்னேரி
வாரு, சிரிவேள்ளவாரு, பொன்னகண்டிவாரு, சணகாவாரு, கத்து
லவாரு, உடதவாரு, அரசாவாரு, சாதனவாரு, மெண்டிவாரு, தூ
முவாரு, நாகலாபுரமுவாரு, களிஜம்வாரு, பெனுகாஜூரிவாரு, எரம்
மசெட்டிவாரு, பலகூரிவாரு, கெட்டமுவாரு, அல்லமுவாரு, கங்கிபட்
டிவாரு முதலானவீட்டுக்காரர்கள் இரத்தின பவிஜவாரு குடும்ப
த்தைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் ஜனகலகோத்திரம், காசிகோ
த்திரம், செட்டலகோத்திரம், மல்லலகோத்திரம், அச்சுந்தலகோ
த்திரம், பைடிபாலுமுதலான கோத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்களாம்;

இந்த வகுப்பில் ஒருகாலத்தில் 100 வீட்டுக்காரர்களுக்கதிகமாக இருந்தார்கள். இப்போது சிலருகும்பத்தார்கள் நிசித்துவிட்டபடியால் அவர்களுடைய பெயர்களை திட்டமாய் அறியக்கூடவில்லை. சென்னை திருவல்லிக்கேனியிலிருக்கும் ஸ்ரீமான் லால்பேட்டை வெங்கடபதியகோருடைய குமாரர், லால்பேட்டை ஸ்ரீவெங்கட வரதராஜஸ்தாயகோவர்களால் கிடைத்த திருவல்லிக்கேனி பலிஜவாருடைய வீட்டுப்பெயர்களாவன-லால்பேட்டைவாரு, மல்ஜட்டிவாரு, புட்டாவாரு, பருத்திபெட்டுவாரு, குரவமுடாரு, குருவாரு, வீவகண்டமுடாரு, இரவுத்துவாரு, வேங்கவாசிவாரு, புட்டமுடாரு, என்று திகளாம்.

சென்னையில் மூதகம்மலு பலிஜகுடும்பத்தைச் சார்ந்த சில வீட்டுப் பெயர்களாவன.

மோதரபுவாரு, சக்காவாரு, பண்டலவாரு, கிரத்தேவாரு, புரமுடாரு, கோட்டவாரு, போதுலவாரு, அனுமுலவாரு, சாதுவாரு, கெடிதாசுவாரு, ஜெம்ரிவாரு, தாடிவாரு, பசுபுலேட்டிவாருகளாம். பெரிசுவாரில்-நாதனபட்டிவாரு, மன்னூரி பேட்டவாரு, கடியம்வாரு, முத்தம்வாரு, பண்டலவாரு, கோடேவாரு, கொத்தேவாரு, கொட்டேவாரு, தாசரிவாரு, போதமுடாரு, பேரிவாரு, தஞ்சாபூரிவாரு, வைரிவாரு, கட்டாரிவாரு, இராமதேனுவாரு, செண்டிகண்டிதிவாரு, கத்திகவாரு, இராஜமேஹந்திமுடாரு, சங்கமவாரு, மெடதம்வாரு, பட்டேவாரு, பாதுவாரு முதலானவர்களாம்.

இந்தபெரிசு பலிஜவாருகளில் பெரும்பான்மையோர்: விசாகப்பட்டணம், இராஜமேஹந்திரம், கிராமணுஜில்லாக்களிலும்; வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவைச் சார்ந்த சோமலம், சுந்திரகிரியிலும் வசிக்கிறார்கள். வடசேசங்கனில் இவர்கள் இராஜாரு, இராவுகாரு, வஜ்நகாரு, பாபுகாரு என்று திபட்டபெயர்களால் பிரகாசிக்கிறார்கள்.

மதுரை, திருநெல்வேலி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முதலான விடங்களில் வசித்துவரும் பலிஜவாருடைய வீட்டுப்பெயர்களும், கோத்திரப் பெயர்களும் திருநெல்வேலி கலெட்டரா ஸ்ரீ ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ, எதிராஜஸ்தாயகோருடைய சிட்டாவின்படி இதனடியிற் பதிபித்திருக்கிறோம்.

மெண்டு குண்டலவாரு, பசுபுலேடிவாரு, தோண்டேட்டிவாரு, பெத்துரேட்டிவாரு, முசனவாரு, மன்னவாரு, கோலவாரு, சீர்பாதமுடாரு, சாயனவாரு, படவெட்டிவாரு, இந்தவீட்டுக்காரர்கள் *

* கலியப்பகோத்திரம், ஜனகல கோத்திரம், தசரத கோத்திரத்தார்களாம். இந்த 8 பெயரும் 420 வநஷங்களுக்கு முன், விஜயநகரத்திலிருந்து வந்த வாயகோருஸமஸ்தானத்தாரோடுவந்து திருநெல்வேலி, சாகம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கிராமம் இடையபேட்டலு என்ற கோகுல பிறந்தாவனத் தெருவில்வசிக்கும் ஆதிபலிஜவாரு. இவர்களின் சுற்றத்தார் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பலபக்கங்களில் பரந்துவசிக்கிறார்கள்.

கெம்பீரமுடாரு, மல்லேனிவாரு, நெடுங்கொண்டமுடாரு, கோட்டவாரு, பெனுகொண்டவாரு, குன்னவாரு, சுரபிவாரு, ஆகிய*

* இவர்களில் அகோசர் வத்தியேசகர் ஐந்தாம் ஜீவனம் செய்து வருகிற தசாதிகோத்திரம், ஜட்பாலகோத்திரம், ஜனகலகோத்திரத்தார்கள், திருகெல் வேலி, பூர்வைகுண்டத்திலிருக்கிறார்கள். பாலகோத்திரத்தார்கள் பாண்டியநகோட்டையில் அதிகம், புதுக்குடியிராமம் முனிசிப்புருத்தகைஇலும் தார்கள்.

சீதமுவாரு, கத்திவாரு, சேகத்திவாரு, மல்லேனிவாரு, ஜகதிவாரு, சத்திரமுவாரு, சக்கவாரு, பெருகுவாரு, தோட்டவாரு, பசுபுலேட்டிவாரு, பட்டாலவாரு, ஆகிய இவர்கள்.*

* வீரமுகவு புரத்தி விருக்கிறார்கள். பாலகோத்திரத்தார், 16 முதல் 20 வீட்டுப் பெயரார்திருகெல்வேலி தாலுகாவைச் சார்ந்தவீரராகவபுரத்திலிருக்கிறார்கள். இவர்களை கோத்திரப் பெயர்கள் செம்மையாகத் தெரியவில்லை, இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் மதுரையிலிருக்கிறார்கள்.

* பட்டாலவாரு, கொண்டாவாரு, பசுபுரெக்கலவாரு, கொண்டவாரு, பிண்டிவாரு, பசுபுவாரு, மந்தலவாரு, இவர்கள்.

* மச்சகோத்திரம், பாலகோத்திரம், வீரராகவபுரத்தி விருக்கிறார்கள். ஜனகலகோத்திரம், கூடமகோத்திரம், வாமனகோத்திரம், வராமகோத்திரம், தார் இவர்களை வீரராகவ புரத்தில்குடியிருக்கிறார்கள், நரசிம்மகோத்திரத்தார் இவர்களை அம்பாசமுத்திரம் தாலுகா கல்லடகுருச்சியில் குடியிருக்கிறார்கள்.

இனி ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலிருக்கும் பவிஜவாருடைய வீட்டுப் பெயர்களை, இதேமாதிரியாக எழுதினால், இப்புத்தகம் பெரிதாகி விடுமென்றஞ்சிகஞ்சாம், விசாகப்பட்டணம், இராஜமகோத்திரம், மச்சிப்பட்டணம், நெல்லூர், கடப்பை, கர்நூல், மதிராசு முதலான விடங்களிலிருக்கும் அன்பர்கள் எழுதிய னுப்பிய வீட்டுப்பெயர்களை, இவற்றிற்குமுன் அகப்பட்ட பெயர்களுடன் சரிபார்த்து, புதிதாகத் தோன்றியப் பெயர்களை மாததிரம் இதனடியில் பதிப்பித் திருக்கின்றனம். அவைகளாவன

அத்திரிவாரு, ச்சுதவாரு, அசுவனிவாரு, அமரபாலவாரு, அருணவாரு, அங்கு வாரு, அம்பாரிவாரு, அஷ்டாக்கரமுவாரு, அதுரதவாரு, அக்ஷகலபவாரு, அம்சவாரு, அஞ்சணவாரு, அரீதாசுவாரு, அச்சுதாரு அங்குலிவாரு, அஞ்சேடிவாரு, ஆம்பூரிவாரு, ஆடுவாரு, ஆவாரு, ஆபிவாரு, ஆலாரிவாரு, ஆருகுண்டலவாரு, இஜரலவாரு, இரம்பாவாரு, இராஜசேகரவாரு, இரங்கராயவாரு, ஈசுவாரு, ஈருவாரு, எரம்ச்சுவாரு, எலுசுவாரு, எய்யாரிவாரு, எனுகுலவாரு, எனுகிவாரு, ஐயாரிவாரு, ஐதிண்டலவாரு, ஒப்பாரிவாரு, ஒரப்புவாரு, கண்டபோண்டவாரு, கத்தமுவாரு, கிருதாவாரு, கோப்பமுவாரு, கருடவாரு, காசிவாரு, கம்பீரவாரு, கர்ஜூரவாரு, கிரிகிடமுவாரு, கோருவாரு, கோபாலவாரு, கம்புலிவாரு, காளாஸ்திரிவாரு, கர்ஜனவாரு, கோஷ்டிவாரு, கிருதாவாரு, கோகுலவாரு, கூனிவாரு, கம்பமுவாரு, கொப்பிவாரு, கோரசுவாரு, குண்டதேவவாரு, கரதாலவாரு.

கடகுமுவாரு, குப்பமுவாரு, காகிவாரு, கட்டுவாரு, கொந்து
வாரு, கேசிமதவாரு, குடிசட்டுவாரு, கங்கம்மவாரு, சக்கிவாரு
சிங்கமுவாரு, சந்தரவாரு, சோடபாலவாரு, சுருமாவாரு, சேதி
வாரு, சுயசேனவாரு, சுகந்தவாரு, சதுரங்கமுவாரு, சம்பன்ன
வாரு, சந்ததிவாரு, சகோத்திரவாரு, சுமந்துவாரு, சில்லாவாரு
சாம்பிராணிவாரு, சோமுவாரு, சம்புவாரு, சங்குலவாரு, சிலா
வாரு, சகிரமுவாரு, சங்கபொச்சுவாரு, சாரதிவாரு, சங்குவாரு,
சகிரமுவாரு, சுரபிவாரு, சொஜ்ஜிவாரு, சல்லாவாரு, சாமிசெட்
டிவாரு, சுண்ணமுவாரு, சவரமுவாரு, சல்லென்வாரு, சரமுவாரு,
சவுத்திரிவாரு, செம்பேடுவாரு, சாண்டிவாரு, ஜம்மலெடுகுவாரு,
ஜீனிவாரு, ஜம்மயவாரு, ஜுட்டுவாரு, ஜோன்னலவாரு, ஜோகி
வாரு, ஜகநாதமுவாரு, ஜல்லிவாரு, டபேதாருவாரு, டமாரவாரு,
தாடிவாரு, தித்திவாரு, தீபமுவாரு, தேவதாசவாரு, தன்மந்திரி
வாரு, தாசுவாரு, தண்டுவாரு, திஸ்ருவாரு, திருபதிவாரு, தங்
கேடிவாரு, தம்பூருவாரு, தீர்த்தமுவாரு, துளசிவாரு, தாமரால
வாரு, தேவராயலவாரு, தாதிவாரு, தாமுலுவாரு, தாபமுவாரு,
தவனமுவாரு, தாட்டிதோப்புவாரு, தென்னாவிவாரு, நாயடுபேட்
டவாரு, நகுசுவாரு, நாமர்லவாரு, லோட்டிபீசமுவாரு, பத்தி
வாரு, பாலுவாரு, பூசுபூட்டிவாரு, பட்டநாமமுவாரு, போஜா
ஜுவாரு, புலோமரிஷிவாரு, பஜ்ஜலவாரு, போகிராஜவாரு, பஜ
னவாரு, பத்திராசலமுவாரு, பசுபுதுட்டவாரு, பாலரிஷிவாரு, பசு
வவாரு, பண்டரிபுமுவாரு, பெல்லமுவாரு, மரகதபுவாரு, முடு
குலவாரு, மேருவாரு, மல்லிகார்ஜுனவாரு, மல்லேனிவாரு, மன்
னமுவாரு, மங்கிவாரு, மிரபகாயவாரு, முரிகிரட்டிவாரு, ரதால
வாரு, ராயதுர்கமுவாரு, வஜிராலவாரு, விஜ்ஜலவாரு, முதலான
வர்களாம்.

. இந்த பலிஜவாருக்குள் ஆதியில் ஆயிரம் வீட்டுக்காரர்க ளாகவும், மத்திய
காலத்தில் முந்துறுவீட்டுக்காரர்க ளாகவும் இருந்தார்கள் என அநேகர் அறிபி
பிராயப் படுகிறார்கள். இதுவிஷயமாக ஸ்ரீ பிரம்மச்சாரிநாராயண தாசுவாரீ
கள் பலவிடங்களுக்கு நேரில்போய் கஷ்டப்பட்டு கண்டுபிடித்தப் பெயர்களை
தெலுங்கு காவியங்களுடன் பதிப்பித்தோம். பிறகு 1391 ஆம் காலிஷ்வாசி
கணக்கெழுதியபோது இந்தபலிஜவார்களில் 650 வீட்டுக்காரர்கள் இருப்பதாக
மேஸ்டர் ஸ்ரீயுவாரீடு துரையவர்கள் ரிபோர்ட்டில் காண்பித்திருக்கிறார்கள்.
இந்த உண்மையை அறிபும்படி ஆயிரங்கணக்கான விளம்பரங்களை அச்சிட்டு
அநேகருக்கு அனுப்பினோம். அவைகளைப் பார்த்த அநேகர்பதில் எழுதினார்கள்.

எழுதினாலுமென்ன? அவர்கள் எழுதியனுப்பிய பெரும்பான்மையானப் பெயர்கள்: தம்முன்னேறும், தாமும் இருந்த அல்லது இருக்கிற இடங்களினுடையவும், தொழில்களினுடையவும் பிதாமாதாக்களுடையவும் பெயர்களாக தோன்றியபடியால்; அவைகளைவிட்டுத் தொழித்தும், இந்தக்ஷணநாட்டில் பலிஜவாரு விசேஷமாக வதிந்துவரும் சென்னை, திருப்பாத்திருப்புவியூர், திருநெல்வேலி முதலான சிலவிடங்களிற் பெற்ற புதுப்பெயர்களையும் பதிப்பித்தோம்.

இந்தவிட்டுப் பெயர்களின் கருத்து என்னவென்று விசாரித்துப் பார்ப்போமாகில்—அவைகள், கேவலம் அந்தந்தவகுப்பு பலிஜவாரு குடியிருந்த இடம், தொழில், அத்துஸ்து, சாலைகளைக் காட்டுவதாக ஸ்பஷ்டமாகும். ஆகவே இந்தவிட்டுப் பெயர்களை பலிஜவாரு தமதுபெயர் களுக்குமுன்பாகவும், தஸ்தாவேஜை உபத்திரிப்பட்டாமுதலானதுகளின் எழுதிவைத்துவழங்கிக்கொண்டும், அல்லது பலிஜவாருடையவீடுகளில் அவரவர்களுடைய கோத்திரம், குத்திரம் விட்டுப்பெயர்களை பெரியோர்களைக்கேட்டு எழுதிவைத்தும், தம்சந்ததிகளுக்கு தெரிவித்துவந்தால்; இப்போது இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. தம்மீட்டுப்பெயர்கள் கோத்திரம் குத்திரம்தெரியாமல் தவிக்கவேண்டியதுதான். ஒருகுடும்பத்தில் எப்போதோ அனேகவருஷங்களுக்கு ஒருதடவை நடக்கும் சலியாண சுபகாலங்களில் இரண்டொருவிசை விட்டுப்பெயர் முதலியன உச்சரித்து, பிறகு உபேசையாக இருப்பதனால், சிலருடைய கோத்திரம் விட்டுப் பெயர்களைப்பற்றி வினாவுப்போது, வாயில் வந்தப்பெயர்களை உள்ள; அவர்களைச் சரியான பலிஜவாரோ வெண்டுகூச்சுத்தெரிக்கவும் இடமாகி விடுகிறது. சிலருடைய விவாஹ காலங்களில் மாப்பிள்ளை, பெண்விட்டார் இருவருக்கும் தம்மீட்டுப் பெயர்கள் தெரியாமல் புரோஹிதரைப்பார்த்துபரிதவிக்க, அவர் அங்குவந்திருக்கும் படிப்பிலாவது பெரியவயதைபுடையபந்துக்களைப்பார்த்துப்பலதரம்கேட்க, அவர்களும் தெரியாமல் தவிக்க, கடைசியில் புரோஹிதரே காலதேச வர்த்தமானத்தைத் தழுவி, கீப்பூரழிவாரு, கலகண்டழிவாரு, புஷ்பாலவாரு, அச்சந்தலவாரு என்று திவாயில்வந்த விட்டுப்பெயர்களைச் சொல்லி காரியத்தை முடித்து விடுகிறார்—சிலர் இப்பெயர்களையே தம்மீட்டுப்பெயர்களாகக் கொண்டு தம்சந்ததிகளுக்கும் வழங்கி வருகிறார்கள்.

பலிஜவாருடைய கோத்திர விவரம்.

பலிஜவாருடைய முன்னோர் கலியப, பாரத்துவாஜ கோத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்க, இக்காலத்தில் இந்த இராஜதானியின் வடகீழ்க்காடுகளின் பலிஜவாருகள், அத்திரி, ஆங்கிரசு. மரீதி முதலான கோத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்களாகவும்; தெற்கே தமிழ் நாடுகளில் வசிப்பவர், கஷியப, கலம, ஜினகல, தகரத, ஓடபால, காசி, செட்டல, மல்லேல, அச்சந்தல, பைடிபாலு, முதுகுல, புஷ்பால, கெத்தம், யோரசாகல, ஓடபால, பால, மச்சு, கூர்ம, வாரஹ, நரசிம்ம, மஹிபதாதி கோத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்களாகவும் பிரகரளிக்கிறார்கள்.

பலிஜுவாருடைய சூத்திரம்.

'பலிஜுவாருகளில் பெரும்பான்மையார் போதாயா, அசுவலாயன, ஜபஸ் தீப்ய, காத்தியாய னாதி சூத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்களென்று அநேக ஆரியர் சித்தார்த்தம்.

பலிஜுவாருடைய மதம்.

இந்த பலிஜுவாரு பாம்பனாயாக பகவத்பந்திபரான் என்பதற்கு பாதகண்டத்தின் பெரும்பாகமானவிடங்களிலும், முக்கியமாகதக்ஷணபாகங்களிலும் அவர்களால் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஜாவவைணவாதிக்கோயில்களும், மகத்தான மண்டபங்களும், மடம், தடம், சரீல, சோலை, தடாகங்களும், மானியங்களும், ஆபரணாதி திருப்பணிகளும் இப்போதும் சாக்ஷிவொல்லுகின்றன.

ஆகியில் இவர்கள் சந்திரவசிசத்தாபென்ற பெயருடன் பிரகாசித்தபோது சாக்ஷாத் பரபிரம்மத்தின் விசேஷப்பெயராகிய விஷ்ணுவை வணங்கி, அவருடைய அவதாரமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரானை தமக்கு இகபரத் தலைவனாகக் கொண்டு வணங்கிவந்தார்கள். அப்படி விஷ்ணுவைக் கொண்டாடினும், சிவபூசையையும், சிவதருமங்களையும் செய்துவந்தனர்—

மீறகு இவர்கள் ஆந்திரபென்ற பெயரைப் பெற்றகாலத்தில், சிலர்புத்தசமயாசாரத்தைத் தழுவினும், பெரும்பாலும் சைவவைணவ மதஸ்தாபதர்களாக இருந்தார்க் கொண்டதற்கு விக்கிரமாரங்க மஹாஜனே போதுமான சாக்ஷியமாகும்—அந்த விக்கிரமாரங்கன் காலத்தில் புத்தமதம் பிரபலஸ்தியி லிருந்தக்கண்டு, அதைக்கண்டித்து சைவவைணவ மதத்தை ஸ்தாபித்தார் என்று சரித்திரம் முறையில்கின்றது. அவர் காலிகாதேவி வரபிரசாதத்தைப் பெற்றவராகினும், சிறந்த சைவ வைணவராகவும் இருந்தார்.—

அந்தமம் இந்த ஆந்திரர், இராயலுகாரு என்ற ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்த நாயகி கஜபதிராயர்கள் விஜயநகரம், ஆனெகுந்தி, பூரி, ஜகந்நாதம், திருபதி, காஞ்சி, வேலூர், ஸ்ரீரங்க முதலான விடங்களில் பிரபலமான கோயில்கோபுரங்களைக் கட்டிவைத்தும், அநேக திருப்பணிகளைச் செய்வீத்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயலு வைணவமத விசிஷ்டாத்துவாதியாக இருந்தும் தமது ஸமஸ்தானத்தில் தாதாசாரியர், அப்பயலீகூதர், தக்ஷணமூர்த்தி சுவாமிகளாதிதுவைதா த்துவைத விசிஷ்டாத்துவாத சித்தாந்திகளையும் ஆதரித்து உந்தார்.

கடைசியாக இந்த இராயலுகாரு சந்ததிகளாகிய பலிஜுவாரு தென்தேசங்களில் நாயகிகாரு ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தபோது மதுரை, மன்னார்குடி, திருநெல்வேலி, திருச்சி, ஸ்ரீரங்கம் முதலான விடங்களில் விசுவநாதநாயகி, கிருஷ்ணம்பநாயகி, திருமலைநாயகி, தஞ்சை அச்சதவிய்யராகவலு நாயகி, விஜய

ரங்கநாயி, மங்கம்மகாரு முதலான டெஹாத்தாமாக்கள் எண்ணிறந்தப் பொருளை செலவழித்து சைவவைணவ தேவாலயங்களைச் சிறப்பாக்கி ஏராளமான திருப்பணிகளைச் செய்வித்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி பரம்பரையாக சைவவைணவ மதோத்தாரர்களாகி இந்துமதத்தைப் பரமனிக்கச் செய்வித்து, சமரசநூன முடையவர்களாகி கீர்த்தியைப் பெற்ற பலிஜவாரில் தஞ்சையை யாண்ட அச்சுத லிஜயராகவனு நாயகிகாரும், லிஜய ரங்க சொக்கநாத நாயகிகாரும், கவிசேஷமாக வைணவபத்தியில் சிறந்தவர்களாகி, இரவில் அரதங்கமாக பஜனைசெய்துக்கொண்டு அரங்க மா நகருள்ளானை தரிசித்து ஆரந்தநடன மாடிவந்ததன்மீயில், தமது கிரஹகிருதிய கம் கலியாணங்களை வைணவமதீதியாக நடாத்திவந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக பிரகாசித்திருந்தார்கள்.—

இப்படி மதவிஷயத்தில் மஹேஸ்வரனாத தனையைப்பெற்றுப் பரமரித்தபலிஜவாரு, இப்போது கல்வியறிவு இல்லாமைமூலமும், காசபணயில்லாமைமூலமும், காலதேச வித்தியாசத்தினாலும், உண்மையான வைணவ சைவ சமயங்களை யுறிந்துய்ய வகையற்று, “தாழனைக்கண்டால் ரங்கன், ஆண்டியைக் கண்டால் விங்கன்” என்று சொல்லி காலம் போக்கவே, இவர்களுடைய அநிகாரத் துக்குட்பட்ட இவர்களுடைய ஸ்திரீகள் காட்டெரி, குட்டிச்சாத்தான், மதுரைவீரன், மொட்டையாண்டி, முனிபன் முதலான சிவலரைத் தேவதைகளோ பூஜைகள்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இம்மட்டோ ! பட்டிக்காடிகளில் பகுத்தறிவின்றி பூமியைமூது காலம்போக்கும் அநேகஎழை பலிஜவாருகள், புரட்டாசி மார்கழி முதலான மாதங்களிலும், சனிமுதலான சிவகுழிமுகனிலும், தம் தம் கிராமப்பெருமான் கோயில்களில் போட்டிருக்கும் வடகலை நாமங்களைக் கண்டு தாமும் தம்முகங்களில் அப்படியே வடகலைநாமமணிந்து உண்மையானபபபத்தியுடன் இரங்கிப்பா! ஏடுகொண்டலவாடா” என்று வணங்குவாச்சே; சிலசாத் தாதாரர்கள் அவர்களிடம்போய் அவர்களை பிரகிருநர்கொன்றும்” அவர்களுக்கு மோகியில்லை என்றும் சொல்லி, அவர்களை தென்கலையாராக்கித் தருமதாரிகாரா என்றபெயரிட்டு, இந்தவழைகளுடைய கலியாணம்கருமா திகாரியங்களை தம்பிஷ்டப்படி செய்விக்க ஆரம்பித்தார்கள். கல்வி அறிவு விரும்பியடையும் இக்காலத்தில், சிலர் ஸ்ரீவைணவ பிராமணர்களைக் கொண்டு நடப்பித்துவருகிறார்கள்,

இந்த பலிஜவாருடைய விவாஹாதி முறைகள்.

பலிஜவாரு ஆதியில் மறுமுதலான தருமசாஸ்திரங்களிற் சொல்லியபடி விவாஹங்களைச் செய்து வந்தார்கள். பிறகு வடநாடுகளைவிட்டு தெற்கே வந்து வந்தவருகையில், காலதேசவர்த்தமானங்களைத் தழுவி விவாஹங்களைச்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்— அப்படி ஆரம்பித்ததில், இடத்துக் கிடமும், காலத்துக்கு காலமும் வேறுவேறு விதமான விவாஹச் சடங்குகளினால் சண்டைச்சரசுவருண்டாகி வருவதைக் கண்டு தஞ்சையிலாண்ட நாயகிகாரும், முக்கியமாக

மதுரைக்கிழை யாகிய விஜயரங்கச் சொக்தலிங்ங் நாயடவர்களும், மஹாவைணவபக்திசிரேஷ்டர்களாக பிரகாசித்தபடியால் அவர்கள் விவாஹாதி காரியங்களை வைணவசம்பிரதாயத்தைத் தழுவிச் செய்விக்க நியமனம் செய்தீர்கள்—அந்த நியமன விவரம் அடியில் காணலாம்

ஸ்ரீ சந்திரவம்ச ஷத்திரியர்களாகிய பலிஜவாரு அல்லது கவுரவ ஜாதியாருக்குள், தாயார் கர்ப்பத்திலிருந்து சிசு உற்பத்தியாகி தொப்புள் கொடி அறுப்பதற்கு முந்தி; புருஷ பிரணையாக இருக்கில், ஜாதகர்மமென்னும் சமஸ்காரம் செய்வித்தும், தொப்புள் கொடியைத் தகித்தும், நெய் அல்லது தேனில் தங்கத்தைக் கொண்டு திரும்ப்திரும்பத் சொல்லித் தேய்த்தும், சிசுவின் நாக்கின்மேல் தடவவேண்டும். சிசு பிறந்த பத்.௩ அல்லது பனிமேலி, அல்லது சிசு மாதாவின் தேக ஸ்திதியை யனுசரித்து. நல்ல முகூர்த்த நாளில், பகவானுடைய நாமம் அல்லது பக்தபராளுடைய சந்திரமான பெயரால் நாமகரணம் செய்விக்க வேண்டும். சிசு பிறந்த நான்காவது மாதத்தில் வெலியில் கொண்டு வந்து ஸ்ரீ சூரிய நாராயணனுக்குக் காட்டவேண்டும். ஆறாவது மாதத்தில் அன்னபிராசனம் (அன்னபிட்டுண்ண) செய்விக்கவேண்டும். ஜனன வருஷ முடிவில், அல்லது மூன்றாவது வருஷத்தில், சவுனம் செய்விக்க வேண்டும். ஜந்தாவது வயதில் வித்தியாரம்பம் செய்வித்தும், எட்டு அல்லது பதினேராவது வயதில் உபநயனம் செய்வித்தும், ஸ்ரீ ஆசாரியர் சன்னிதானத்தில் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்விக்க வேண்டும்,

திருக்கலியாணம் செபிவிக்க வேண்டிய பக்திரமம்

எப்படியெனில்.

முதல் நாளில்—

(1) நெல் அளக்குதல் (திருவரங்கம் பெரிய கோவில் என்றாரம்பித்து, பனிமேலி துலாம்வரையில் நெல் அளக்கவேண்டும்.)

(2) முகூர்த்த ஸ்தம்ப ஸ்தாபனம். — முங்கில், அத்தி, ஜலம், பால், அரசமரங்களில் ஒன்றை, சுருந்த முகூர்த்தகால மறித்து, மங்கள வாத்தியத்துடன் உபயோகப் படுத்தவேண்டும்.

(3) நலங்கு.—ஸ்ரீ ரங்க நாதருடைய பெருமையைப் பற்றிய பாட்டுகளைப் பாடவேண்டும்.

(4) ஸ்பா தாம்பூலம். — அங்கு வந்திருக்கும் பத்து பித்திரர்களுக்கு தாம் பூலங் கொடுத்து உபசரிக்கவேண்டும்.

இரண்டாம் நாளில்

நலங்கு—திருவரங்கம்—ஸ்பா தாம்பூலம்.

மூன்றாம் நாளில்-முகூர்த்தம்.

தேவ பிரம்மண சத்தர்ப்பணம்.—வசனம், கங்குலம், நலங்கு, மீள்குள ஸ்தானம், பெருமாள் திருவாராதனை, அரமண தோரணம், அக்ஷட தீபம், புணியாலம் வசனம், நாத்தி, நாமகரணம், அக்ஷரபிரசங்கம், கோளம், துமார பேஜனம், ரக்ஷா பத்தனம், பாலிக பூஜை. செய்வித்தல்.

உபநயன ஹோமம்.—இந்த பூதாலுடன், பொன் வெள்ளி தால்களையும் சேர்க்கவேண்டும்.

உபநயனம், சத்தியா வந்தனம், பிரம்மோபதேசம், அபுபாசனம், செய்விக்க வேண்டும்.

ஹோமம்.—தேவரம் ஸ்தாலி, வைத்து ஹோமம் செய்விக்கவேண்டும்.

பிஷா பிடியழ—கங்கா யாத்திரை—

பிஷாயை, மரப்பிள்ளையின் தாயாரோடு பிறந்த ஸ்திரீகள் வைத்த பிறகு, அன்னியர் வைக்கவேண்டும். விவாலம் புண்ணியாலம் வசனம்—ஹோமம்.—ஷே. பிஷா திரவிபத்தை பெருமாளுக்குச் சேர்த்தவும். நவக்கிரஹ பூஜை—வஜிரபாண்டபூஜை—கங்காயாத்திரை திரவியம், புரோஹிதாளுக்குச் சேர்த்தவேண்டியது.

அருந்ததி பூஜை, மஹா லக்ஷ்மி பூஜை, வஸ்திர தானம், பாசிங்கம், கத்தி கடாரி பெறல், மெட்டிகள், தரிப்பிக்கவேண்டும்—

வரபூஜை:—கன்னிகாதானம் செய்வதற்கு மாப்பிள்ளையின் பாதங்களை, மாமன் மாமியார் பூஜித்துக் கன்னிகையை தத்தம் செய்யவேண்டும்.

மதுபீக்கம்—மஹா கங்குலம்—நிராவர்த்தி, சம்பந்தி பிரதி சம்பந்தி கள், பாஸ்பரம் வம்ஸாவளியைத் தெரிவிக்கவேண்டும்.

மாங்கல்ய பூஜை, ஜகாரிய சம்பரவீன, துறஸ்நாஸ்ரமோபநயனம்.

ஆசனியர் சன்னிதானத்தில் சமர்ப்பிக்கவும்.

நாராதத்தம். “கன்னியாகங் கனகஸம் பன்னம், கனகாபரண பூஹதார்த்தியா சமர்ப்பி விஷ்ணுவே துபியம் பிரஹ்மலோகே சகர்ஷய,” என்று சொன்ன பிறகு—கபலக்கிணே, ஸாவதானே, சுப முஹூர்த்தே, ஸாவதானே, லக்ஷபிகாராயண ஸ்வரூப ஸாவதானே, என்று அனைவரும் சொல்ல வேண்டும். பிறகு

கீரதழம் — வெல்லுழம் கொடுத்தல். பிறகு

* மாங்கல்ய தாரணம், பாணிக்கூறுணம், சேஷபிய்யம், முந்தானி முடி மங்களாஷ்டகம், ஸப்த நிஷி பூஜைகள் செய்விக்கவேண்டும்.

இதை ஸ்ரீ கூர்மாவதாரமாகவாவது, ஸ்ரீசுந்த சகிராந்த புண்டரஸ்ரீ
சூரண குறிகளைப்போன்ற மாங்கலியத்தீர் எட்டு துல்களைக்கோ
ர்த்து தரித்து, விவாஹமான பிறகு நல்ல முகூர்த்த நாளில் ழுன்று
கூடுகலாகத் திரித்துக் கட்டவும்

மாங்கலிய சூத்திரம் நலாவிதமாகத் தரித்தாலும், கூர்மரூபமே முக்கிய
மானது.—இதற்கு உதாரணமாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியார், அலமேலு மங்
கை, ஸ்ரீ பெருந்தேவி, ஸ்ரீமதுரை தாயார் கழுத்துகளில் வினங்கு
வது பிரத்தியட்சம். (பிறகு)

அருத்தி திசனை, பலதானம், மங்கல தாரதீ, மஹி வகட்கமீ தரி
சனம், அரமனை பூஜைகளைச் செயலிக்க வேண்டும். பிறகு

பாலும் பழமும் கொடுத்தல், ஆர்த்தி, முந்தாணி முடியை அவிழ்த்தல்,
ஆதீர்வாதம், ஸபா தாம்பூலம், நடப்பிக்க வேண்டும்.

நான்காம் நாளில்.

நலுங்கு, பூச்செண்டாடல், நாரிகேளிகாடல்,

மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் மஞ்சல் தடவிய தேங்காயை யுருட்டி
யானுகையில், பாகவதர் நாச்சியார் திருமொழிகளில் “வாரண மா
யிரம்,” என்னும் திருமொழி பாசுரங்களைப் பூரணமாகப் பாட
வேண்டும். பிறகு,

நாச்சியார் சம்பாவனை (மணமகனோடுசேர்ந்த பெண்டுகளெல்லாரும் தட்டி
களில் சம்பாவனை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.) பிறகு

மாலை மாற்றல் (மணமகளும் மணமகளும், பரஸ்பரம் தம் தம் மாலைகளை
மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.) பிறகு

ஊஞ்சல், ஹாரத்தி, ஸபா தாம்பூலம், அன்று இரவு செயலிக்க வேண்டும்.
கங்குல கோர்த்துவம் (மணமகள்கங் கணத்தையணமகன் திருடிக்கொண்டு
போனபிறகு; மணமகளும், அவளது சகோதரர்களும் தேடிக்கண்டு பிடித்துக்
கட்டிக்கொண்டு வருதல்) பிறகு

ஸ்ரீரங்கநாயகர், ரங்கநாயகி ஸம்வாதங்களைப் பாடல் நலம்—பிறகு
ஊஞ்சல் ஹார்த்தி, ஸபா தாம்பூலம்.

ஐந்தாம் நாளில்—நாகபலிதினம்.

சங்குலு, நலுங்கு, சங்கு, கங்கண கிரீடை, மங்கள ஸ்தானம், நாகபலி
பாண்டங்களை அலங்கரித்தல், புணியாஹவசனம், வஜிரபாண்ட பூஜை, ஸ்ரீ
ரங்க நாத பூஜை, பஞ்ச பாலினை பூஜை, ஸ்தம்ப பூஜை, உசந்தமாதன பூஜை,

தமிழ்த் திராவிடப் பூகலு, செவ்வாழ்வுதனிச், தேவமயம், விமலணி ததானம், தீயால்
மல்கிலேயும், பாண்டிதத்துலி, சாஜனம், தசாந்தியம், கஜேந்திர சம்வாதம்,
மல்களாழ்வுடம், தங்கண் விசர்ஜனம், இரண்டாந்தர மெட்டிடல், அருகத்தி
தரிசனம், வாஹமனதானம், வசந்தம், இராஜாங்கம், ஊஞ்சல், பாஹுபலிம, அட
ப்பதாம்புலம், சீரயனம்—புத்திரோற்சவம்—(வெங்கல பிரதிமையைவைத்து)
புத்திரசம்பாபவனம்(இதில் பாதினியபெருமானுக்கும், பாதினிய புரோஷிதானுக்
கும் சேர்த்தவேண்டும்.) சந்திரனைக்காட்டல், ஈடுவாசித்தல், பிரஹஸ்பதிசம்பா
வனை, பலதானம், ஆரோவாதம், ஹாரத்தி, பாலும் பழமும் கொடுத்தல். ஸபா
தாம்புலம், பாலிகலாரிப்பு, பூ பிரதக்ஷணம் அல்லது பவனிவருதல், இராஜ்
ஜிர் இரஹப் பிரவேசம், மல்லிம்புதொல்லிம்புசுடங்குகளைச் செய்விக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ சம்பிரதாய தாம்பூல விநியோகவிவரம்.

1 ஸ்ரீ பெரிய பெருமானுக்கு, 2 ஸ்ரீ பெரிய பிராட்டியாருக்கு, 3 எம்பெருமானுக்கு, 4 நம்மாழ்வாருக்கு, 5 நாதமுனிகளுக்கு, 6 உய்யவெண்டாருக்கு, 7 மணக்கா நம்பிகளுக்கு, 8 ஆளவந்தாருக்கு, 9 பெரிய நம்பிகளுக்கு, 10 திருக்கச்சி நம்பிக்கு, 11 சேனை முதலியாருக்கு, 12 கூரத்தாழ்வாருக்கு, 13 மொதலியாண்டாளுக்கு, 14 திருவரங்கத் தமுதலுக்கு, 15 எம்பாருக்கு, 16 பட்டருக்கு, 17 நம்மீயருக்கு, 18 நம்பிள்ளைத், 19 படக்குத், திருவிதிபிள்ளைக்கு, 20 பிள்ளைலோகர்சாரியருக்கு, 21 குருகுலோத்தம தாசருக்கு, 22 திருவாய் மொழிப் பிள்ளைக்கு, 23 ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகருக்கு, 24 மணவாண மாமுனிகளுக்கு, 25 வானமாமலை இராமாழ்வருக்கு, 26 திருவேங்கட எம்பெருமான் ஜீயருக்கு, 27 ஸ்ரீ பிரதிவாதி பயங்கர அண்ணனுக்கு, 28 பரவஸ்து பட்டர் பிரான் ஜீயருக்கு, 29 ஸ்ரீ யாந்திர விஷ்ணு ஸூர்த்திக்கு, 30 ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயருக்கு, 31 ஸ்ரீ எரிச்சல் அச்சாருக்கு, 32 அப்பிள்ளையாருக்கு, 33 ஸ்ரீ தனுர்வாசருக்கு, 34 ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயருக்கு, 35 ஸ்ரீ நாரதருக்கு, 36 பாசாருக்கு, 37 ஸ்ரீவேத வியாசருக்கு, 38 பெத்த தாசருக்கு, 39 விஜயரங்க சொக்கநாத நாயடவர்களுக்கு, 40 விஜயராகவலுநாயடவர்களுக்கும் வரிசைக் கிரமமாகக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

இந்த ஐந்து தினங்களில், முதல் நாள் முதல் ஸ்ரீ திராவிட வேத பாசாய்ஸையும், ஸ்ரீ கலியாண சங்கீர்த்தனங்களையும், சிங்கரா சாக சேபத்திய காஸியங்களுமும் பாடவேண்டும், திருக் கலியாணத்துக்கு முந்தியாகிலும் பிந்தியாகிலும் ஸ்ரீ ஆண்டாள் வைபவத்தை காலட்சேபம் செய்யவேண்டும்,—மற்றபடி அசங்கியமும், கொச்சை கேள்வி பாட்டுகளைப் பாடக் கூடா. இந்த கிரந்தத்தில் கண்ட சாங்கியங்களனைத்தும் சந்திராவம்ச ஷத்திரியர்களாகிய பவிலுவாரினைவரும் பூர்வத்தொட்டு அனுஷ்டித்தவைக ளாகையால், இதை இக் காலத்தார் ஒவ்வொருவரும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இஃதில் வந்து முடிந்த தானுஷ்டானங்களைக் கட்டோடே ஒழித்தல் நலம்.

ஸ்ரீ பிரம வேத அல்லது (பரமபதமடைந்தகாலத்தில்) செய்யும் ஸம்ஸ்கார ஸங்கிரஹம்.

சந்திர வம்ச ஷத்திரியர்களாகிய பலிஜஹரு ஜாதியாருக்குள் இவ்வித விவாஹமாகி புத்திர சந்தான முண்டாகில், அப்புத்திரர்களுக்கு ஷத்திரிய வம்ஸத்துக்கேற்ற ஜாதகர்மம், நாமகராணி கருமங்களை மனுதர்ம சாத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி செய்விக்க வேண்டும். அந்த மனுசர்ம சாத்திரத்தின் சாரசங்கிரகத்தையே கேசவ சந்திர பிரம்மாநந்த யோகிசுவர் நவஸம் ஹிதை அல்லது ஆரியர் ஆசாரம் என்னும் கிருத்தத்தில், சங்கிரகமாக திருவாய் மலர்ந்தருளியதை தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை படித்துப் பார்ப்பவருக்கு உண்மை வெளியாகும். ஆகவே இத்தியாதி கருமங்களைப்பற்றி இவ்விடஞ் சொல்லி காலம் போக்காமல், இந்த பலிஜஹரு ஜாதியாரில் யாராவது வைகுண்டப்பிராப்தி யடைந்தால், அப்போது அனுஷ்டிக்க வேண்டிய கர்மங்களை பத்ததிகளை இன்னடியில் ஒருவாறு சுங்கிரகமாகக் காட்டப் பெற்றிருக்கிறது—

ஸ்ரீ பிரபந்நாள் பரமபதிக்கும் சமயத்தில், கிரஹ சந்தி செய்து, மணல் பாப்பி, அதன்மேல் தர்ப்பை விரித்தும் பின்பு அந்த பாகவதருடைய திருமேனியை சந்தி செய்து, மடி வஸ்திரத் தரித்தும், பன்னிரண்டு திருமண்காப்பு ஸ்ரீ சூர்ணங்கள் தரித்தும்; திருமணித்தாவடங்கள், பலித்திர மாலிகள் சாத்திரமும், பெருமானுக்குத் திருவாராதனஞ் செய்வித்தும், அந்த தீர்த்தம் ஸ்ரீபாத தீர்த்தம், தீர்த்தவடி தீர்த்தம் ஏகாந்தங்கடடி, ஸ்ரீ பாதரேணு திருமலை சாத்துபடி பிரசாதங்களைச் சாதித்தும்; அந்த தர்ப்பாசனத்தில் வடக்கே சீசாகப் பிசுக்க வைத்தும், பின் அந்த பிரபந்நாள் பரமபத பிரயாணமாகுமவர்களுக்கு, அஸ்டாங்க மந்திர மந்திரமாகிய திருமந்திர நித்தியாபிஸந்தானம் கட்டமு தென்று அர்ச்சாராதி கீதியில் அருளிச்செய் திருப்பதினால்; தர்காலத்தில் ஜனன மரணாதி துக்கத்திற்கு, ஹேதுவாயிருக்கின்ற விபத்தியங்களான சம்ஸார வ்யாபார சர்வ கிந்தனைகளையு மறந்து; மோகத்துக் கேதுவாகிய திவ்யாபு சந்தானமும், எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்கிற திடாந்யாவஸாயத்துடனிருக்க வேண்டியதுமன்றி; அவருடைய புத்திரன் அல்லது சிஷ்யன் இவர்கள் அந்தப் பிரபந்நருடைய திருமுடியை மடியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. அவர்கள் பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பில்லாதவர்களாயிருந்தால், பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமானவர்கள் பேரில், சங்கு சக்கிரங்களை தர்ப்பையினுமொழி அவரை சுவிசரிக்கச் செய்வித்து, பின்பு ஷாக்கிய குருபரம்பரை திருமந்திரம் துவயம், சர்ம ஸ்லோகத்தையும் உபதேசித்து; அவர் மூன்று தாம் அனுசந்தித்த பின், எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்கிற தியானமும், உத்தரவாக்யோச்சாரணத்துடனே திருநாட்டுக்கெழு வேண்டியது. அத்தருணத்தில், ஆப்த பந்துக்களெல்லோரும் ஏக கண்டமாய் உத்தர வாக்கியத்தை ஒரு முகூர்த்தம் ஹரையில் கோஷிக்க வேண்டியது.

தாராயணபலி செய்கிறவிதம்.

திருநாட்டுக் கெழுந்தருளியின்புத்திரனும், பந்துவித்திரர்களும் செம்புக் குடங்கள் சகிதமாய், நதி தடாகங்களுக்குப் போய்; தீர்த்தமாக திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு, புத்திரன் மாத்திரம் ஒற்றை புது வஸ்திரத்தரித்து, எல்லோரும் தீர்த்தமெடுத்துக் கொண்டு வந்து, முத்தத்தில் மெழுகு, ஒற்றைக் கோலப்பட்டு,—அதினெயில் கடங்களை வைத்து; புத்திரன் பாகவதர்களுக்கு தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, கையில் சம்பாஷணையை வைத்து; ஸ்டர்பிகளைப்

பார்த்துக் கொண்டு நிற்க, —அந்த பாகவதர்கள், கர்மகர்த்தாவைப் பார்த்து “வேறென்று நானறியேன்” என்னும் தனியினை அனுசந்தித்து, புத்திரானுஞ் சொல்லி அனுக்கை பெற்று “மமபிதுருமஹு” யெகங்குயுகி பரமபத பிராப்திநீ யாரீந்தம் நாராயண பலநிபெண கர்மம் கரீந்தம் யோக்கியதா சிந்திம் யனுக்கிரமேயண” என்று புத்திரன் சுவாமிகளை பிரார்த்தித்து, அந்த அனுக்கை சம்பாவினையை ஸமர்ப்பித்து ; ஸ்வாசார்யாராதநஞ் செய்தும், அநந்தரம் முத்தந்திரவாவது, உள்ளேயாவது மெழுதி, ஒற்றைக் கோலமிட்டு, வாழையிலை போட்டு, அதன்மேல் தண்டிலம் பரப்பி, நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு கலசங்கள் நடுவில், ஒரு கலசம் தூல் சுத்திவைத்து, உதகம் பூரித்து, புதுவஸ்திரங்கள் தரித்து, அந்த சூம்பங்களுக்குள்ளே தனித்தனியே தர்ப்பை கூர்ச்சங்கள் கட்டிப் போட்டு ; அந்த சூம்பங்களுக்கெல்லாம் மாலிலை, தேங்காய், சந்தனை புஷ்பங்கள் லவங்கரித்து ; அந்த சூம்பங்களுக்குள்ளே சுவர்ண புஷ்பங்கள் சமர்ப்பித்தும் ; கர்மகர்த்தாவாகிய புத்திரன் கிழக்கு முகமாகவிற்கக் வேண்டும். அவருக்குச் செதிரி லிருக்கிற சூம்பந்தொடங்கி ஸ்ரீ சைலேசதயாபாதிநிராதி, சூருமுகமன நீதியாய வரையில் அநுசந்தித்து, முடிவில் நம: வென்று ஆழ்வாராசாரியர்களை ஸ்தவாஹனம் பண்ணி, மானஸீகமாய் சோடசோபசாரஞ் செய்தும், கால் புத்த மாய் ஸ்வாயிகள் முக்கியமாய்கொஞ்சந் திராவிடவேதம் சேவிப்பித்தும் சூம்பங்களுக்கெல்லா மொரோதடவையாய், சநாஸாதபயாயி” என்று அக்ஷதை போட்டு புரப்பூஜை செய்தும், —

வேறேயொரு ஸ்தானத்தில் சுத்திசெய்த பலகைப்போட்டு, அந்த சரம விக்கிரஹத்தை வடக்கே திருமுடியாய் பிங்கலவையும், புத்திரன் முதலிய பந்துக்களாகிய ஸ்திரீ புருஷர்களும், தனித்தனியே எண்ணெய்தொட்டிசொகில் வைத்தும், அப்படியே சிணைக்காயைத் தொட்டி வைத்தும், முன் கொண்டு வந்த கட்டிலங்களால் திர்த்தமாட்டி பின்பு, பஞ்ச கலசங்களால் திர்த்தமாட்டி, திருமேனி துவட்டி, புதுவஸ்திரந்தரித்தும், பன்னிரெண்டு திருமண்காப்புநீராணங்கள் தரிப்பித்து, பெருமாள் சந்தி திருமலை சாத்துபடிகளை சாதித்து, வஸ்திர பூஷணங்களால் அலங்கிருதம்பண்ணி அந்த பஞ்ச கலசங்களையும் தக்ஷண சித்தமாய் சுவாமிகளுக்கு விரியோகஞ் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீ சூர்ண அநுக்கை விவரம்.

அநந்தரம், வடக்கு முகமாய் இருக்கிற உபாத்தியாயர், கிழக்கு முகமாயிருக்கிற கர்த்தாவுக்கு “அசேஷ ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பாதுமலம் சமர்ப்பித்த, ஹிமாம் தக்ஷண யதோகீத்தக்ஷணி மிபஸ்வீகீருத பிதுமஹு யக்ஷய, பரமபத பிராப்தியரீந்தம் கோவில், திருமலை பெருமாள், கோவில் ஜீயர்கள், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எழுந்தருளி, ஸ்ரீ சூர்ண பரிபாலனஞ் செய்ய கிருபைசெய்தருள என்று உபாத்தியாயர் சொன்ன பிரகாரம்: கர்த்தா, ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து பிரார்த்தித்து, நாராயணபலி செய்த விடத்தில், சுத்திசெய்த உர லுலக்கைக்கு புதுவஸ்திரம், திருமண ஸ்ரீ ராணங்கள் தரித்து, தர்ப்பை, மாலிலைகட்டி ஒரு தொன்னையில் குனைத்த திருமண, ஒரு தொன்னையில் குனைத்த ஸ்ரீ ராணம், ஒரு தொன்னையில் மொய்யமுது சேர்த்து அந்த உர லுக்குள் தனித்தனியே வைத்து, கர்மகர்த்தா முதலிய பாகவதர்கள் உலக்கையை யெடுத்து, இராமாநுஜ தூற்றந்தாசியில் “மொழியைக்கட்கீதம் பெநும்புகழான்” என்னும் பாசாத்தை அநுசந்தித்து, உலக்கையாலுரலில் மூன்றாடம் மென்ளக் குத்தி, உலக்கையை கீழே வைத்து,

லிட்டி ; பின்பு அந்த மூன்று தொண்டைகளையும் ஒரு தட்டில் வைத்து ஸ்வாபிகள், பந்துகள், இஷ்டர்களுக்கும் விநியோகமாகக் கூட்டி : அவர்கள் ஒரு விரலால் பெய்யைத்தொட்டு அவர்கள் நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டதன் மேல் திருமண காப்பையும், ஸ்ரீ ருணத்தையும் தொட்டு வைத்துக்கொண்டான் பின்பு, அந்தப் பிரகாரம் புத்திரனும் தரித்துக் கொண்டு, புத்திரன்சையால் சர்ம விக்ரஹத்தின் நெற்றியில் சாத்தி, சர்ம விக்ரஹம் யாத்திரை போகிற மார்த்தத்தில் ஜலத்தை மூன்றுதரம் இரைத்துவிட வேண்டும்—பிறகு—

அக்கினி ஸம்ஸ்கார விவரம்.

கர்த்தா, ஸ்வாபிகளைப்பார்த்து. மமபிதூ அட்சய பாமபத பிராப்தீ யார்த்தம், துஷாகீந்ரா ஸமஸ்காரம் கர்த்தம் யோக்யதா சிந்தம் அனுகிரஹேணி., என்று தக்ஷணை சமர்ப்பித்து. ஜலத்தை எடுத்து அக்கினிக்கு அப சவ்யமாய் சதுரமாய்பரிமாசி, திருமந்திரத்தையும், “சூழ் விகம்புணி முகில” பும் அதுசந்தித்து, சயித்துகளை ஸமர்ப்பித்து, பின்பு அத்தியிலை அல்லது மா விலையினால் ஆஜ்யமெடுத்து, அக்கினியில் ஆஹுதிசெய்து, தர்ப்பை கூர்ச்சத்தினால் ஜலமெடுத்து, முன்போல அபஸவவ்யமாய் ஜலம் புரோகித்து, சர்மலிக் கிரஹத்துக்கு புத்திரன் இரண்டு கைகளாலும் கோடி மூடின உடனே; புத்திரன் ஹோமத்தில் அக்கினி யெடுத்து, உட்பும் எருமுட்டையும் போட்டிருக்கிற அக்கினிஸ்தாளியில் வைத்து செந்நெல் வைக்கோல் அல்லது தென்னைய குருத்தினால் பிரிமணை சுத்தி கர்த்தாவின் இடதுகையில் வைத்துக்கொண்டு கிரஹத்துக்கு வெளியில் வந்து நிற்கவேண்டும்.

பின்பு, சரம விக்ரஹத்துக்கு கசாசுணபந்தனஞ் செய்வித்து கோடியினால், நன்றாய் மூடி பந்தனஞ்செய்து; பாதங்கள் முன்னும், சிசு பின்னுமாய். கோவிந்த நமோக்சாரணத்துடன் எடுத்து வெளியிலிருக்கிற ஆசந்தியில் வைத்து, மேலே பிரிசுத்தி, அக்கினி முன்னும், சரம விக்ரஹம் பின்னும், பந்து மீத்திரான் முன்னும் பின்னுமாய் சரம திரு மந்திரத்தில் உத்திர வா க்யத்தினாலும், பரமபத செனபானத்தினாலும் கோஷித்துக் கொண்டு, ஸம் ஸாகாரபூமிக்குப்போய், வடக்கு சிசாக ஆசந்தியுடன்வைத்துத், கர்த்தா, தன்ப் துக்களிலொருவர் கொண்டுவந்த சொம்பிலிருக்கிற சுத்த ஜலத்தினால் சிதைக் கும் புரோகித்து, கசாசுண பந்தங்களை நிவர்த்தி செய்து, சரம விக்ரஹத்தை சிதைக்குமேல் வைத்து, அக்கினி ஸ்தாளியிலிருக்கிற அக்கினியை சிதைக்கு மேற்புறம் கீழே கொட்டி, எருமுட்டையில் கொஞ்சம் அக்கினி யெடுத்துக்கொண்டு, பூர்வாபி முகமாய் நின்று, சரம விக்ரஹத்தின் மார்பில் எருமுட்டை யுடன் அக்கினியை வைத்து, திருமந்திரத்தினால் ஆஜ்யாஹுதி செய்து, ஜல மெடுத்து தெற்கேயிருந்து மேற்குவரையில் புரோட்சித்து, தண்டம் சமர்ப்பித்து, தீர்த்தத்துறைக்கு வந்து, நக்ஸார்த்தம் செய்தபின்பு, பந்துமீத்திரான் சந்தந காஷ்டாதினால் அடுக்கி, ஜாக் கிரதையாயிருந்து தஹனஞ் செய்ய வேண்டியது, பின்பு எல்லோரும் தீர்த்தமாடி, கிரஹத்துக்கு வந்து புண்ணிய வாசனஞ்செய்து போஜனஞ்செய்யவேண்டும்.

2-ம்நாள் ஸந்த்யனம், 11-ம் நாள்புண்ணியஹ வாசனஞ்செய்து 12-ம் நாள் பகல் திராவிடவேத சேவாகாலம் செய்தும், பின்பு முதலாம் முதல் 12-ம்நாள் வரையிலும் கோக்கிராலயம் செய்து பூர்ணம் செய்ய வேண்டும். புருஷானாயிருந்தால், திருமந்திரத்தை வலது செவியிலும், ஸ்திரீகளாயிருந்தால் இடதுசெவியிலும் சொல்லவேண்டியது. கர்ம மந்திரங்களில் புருஷானாயிருந்தால்மஹிதநூறு, ஸ்திரீகளாயிருந்தால் மமமாதா என்றும் யுச்சரிக்கவேண்டியது. கர்மாபவந்தானங்களாகிய பராகிருதர்கள் பிதாபதிகளாகிய எமனுடைய லோகம்போய், அவனுடையதண்டனைக்குட்பட்டு பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டு, ஸ்வர்க்காதி போகங்களை அனுபவிப்பார்களென்றும் கிரமத்தால் கர்மகாண்டப் பிரகாரம் பிதாருகளை எழுபத்திற்கு தடையன்றியில் போகும்படி சமம் விக்கிழத்ததை எழுபத்தின் திக்காகிய தெற்கே சிவசாகப் பரிக்கவைக்கிறதும், எழுபத்திற்கு சமீபமாகிய வைதரணீ நத்யைக் கடப்பதற்கு கோதாநதும், அவ்நதியெடுப்பது முதலிய காரியங்கள் செய்யவேண்டியது. ஞானாபவந்தானர்களாகிய பிரபஞ்சர்கள் எழுபத்தைப்பார்க்க மிகத்திய மில்லாததினால், இவையனைச் செய்ய காரணமில்லை.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சந்தியாசிகளுக்கு மல்விதமாகவே செய்யவேண்டியிருப்பினாலும், நிரயாணநாலத்திலும், பின்பும் பத்மாஸனமாக பிரபத்தி அஸ்தத்தாடன் எழுப்பண்ணிவைத்து, அப்படியே சம்ஸ்காரங்கள்நடந்த பின்பு, சப்பாத்தில் அல்லது கொடிக்கடத்தில் பத்மாஸனமாக எழுப்பண்ணி நடுவாமல்பந்தித்து புஷ்பவருஷம் வருஷித்துக்கொண்டு, ஸம்ஸர் பூமியில் எட்டடி நீளம், எட்டடி அகலம், எட்டடிஆளம் வெட்டி யிருக்கிற திருப்பக்குழிக்கு புண்டாஷ்வாசனஞ் செய்து, கீழேமண்ணும், அநிலமேல்உப்புநீசொட்டி, அநிலமேல் சமவிக்கிரகத்தை எழுப்பண்ணி பிரமாந்திரத்திராக்கும்படிசொல்லி தேவகாயுடைத்தும், மேலும் வண்ணம், மணல் கொட்டி பூர்ணம் செய்து உடனே பிருந்தாவனம் கட்டி திருவாமாதனஞ்செய்து தீர்த்தப் பிரசாதம் விநியோகஞ் செய்விக்கவேண்டும்.

இந்த சந்திரவம்ச சுத்தநிரியர்களாகிய கவரவர்கள் என்னும் பலிஜவாருக்கு ஐதிகால முதல் சிகாயக்கிஞ்சுபவீத் தாரணங்கள் வைசின்னம் களாய் திருந்தபோதிலும், கொஞ்சராலமாக தீருக்கோவிலார் எம்பெருமானார் ஜயர்சுவாஸிகள், சிலரை கீர்மாலுஷ்டரான பர்க்களாகவும், சிலரை ஞானாபவந்தான பர்க்களாகவும் இருவகுப்பாக வகுத்ததனால், கர்மானுஷ்டபரான சிகாயக்கிஞ்சுபவீதங்களுடன் பிரகாசிக்கிறார்கள். ஞானாபவந்தானபரான சிகாயக்கிஞ்சுபவீதங்களை விட்டு, பிரபன்ன விலட்சணத்தோடு பிரகாசிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு பூதால் இல்லாமைமையினால் சூத்திரர்களென்று வேதாந்த விசாரணை இல்லாத சிலர் சுத்தேகிப்பார்கள். பூவத்தில் பிராயம்மணதல திலகமாக விருந்த தீருக்கோவிலார் எம்பெருமானார் ஜயர், “ஸ்ரீவதம் பரித்யஜா” என்றும், கிராமகுலாதிகளால் வரும் பேர். அனர்த்த நேதருவை பிராமணங்களை யறிந்ததன் அறுஷ்டானப் பிரகாரம் யாசரித்துக்காட்டு மவனல் லபீகா அகாரி என்னும் ரீதியாக, சிகாயக்கிஞ்சுபவீதங்களை பரிதியஜித்த சங்கதி பிரஸித்தியாகையால்; அந்த தீருக்கோவிலார் எம்பெருமானார் ஜயர் சுவாஸிகளும், ஸ்ரீ சிங்கேரி, ஸ்ரீதும்பகோணம் சங்கராசாரியகவரவர்களும் சூத்திராஸ்கத்தகோபுரம்விஷயத்தில் பிரபஞ்ஞாஷ்டர்களாகும்கவரவர்களாகிய பலிஜவாரும் சூத்திராளாக வேண்டுமாகையால், பூதால் தரிக்கும்சுவரவர்களை சுத்தநிரியர்களாகவும், பூதால் தரிக்காத கவரவர்களை பிராமணர்களென்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களென்றும் பிரம்மச்சாரி சுவாமிகள் எழுதி இருக்கிறார்.

இந்த பலிஜவாரின் குடித்தொகை.

சென்னை இராஜதானியில் 1901-ஆம் ஆண்டில்வாசி கணக்கின்படி வந்தது வந்த பலிஜவாரின் குடித்தொகைப்பட்டி (Vide page 165, Table XIII, Census of India 1901, Vol XV, A. Part II, Imperial Tables Madras)

இல்லாக்களிற்பெயர்.	பலிஜவாரநு ஆண்கள்	பலிஜவாரநு பெண்கள்.	ஒட்டு மொத்தம்.
1. கஞ்சம் இல்லானில்	2,931	3,988	6869
2. விசாகப்பட்டணத்தில்... ..	10,002	11,627	21,629
ஹெஜண்டிடி.விஷனில்	39	48	87
3. கோதாவரியில்	6,660	7,221	13,881
ஹெஜண்டிடி.விஷனில்	127	185	262
4. கிருஷ்ணாவில்	13,806	14,128	27,934
5. நெல்லூரில்	44,499	45,781	90,280
6. கடப்பையில்... ..	59,795	58,715	118,510
7. கர்னூலில்	29,368	30,032	59,400
8. பல்லாரியில்	86,24	8,546	17,170
9. அநந்தப்பூரில்	25,914	25,630	51,544
10. சென்னையில்	23,759	24,550	48,309
11. செங்கல்பட்டில்	18,934	18,867	37,801
12. வடஆற்காடு அல்லதுசுத்தூரில்	64,806	66,840	130,646
13. சேலத்தில்	29,002	30,530	59,532
14. கோயமுத்தூரில்	11,930	12,472	24,402
15. நீலகிரியில்	1,640	759	2,399
16. தென்ஆற்காடு-கடலூரில்	24,333	24,810	49,143
17. தஞ்சாவூரில்	21,299	24,640	45,939
18. திருச்சிராப்பள்ளியில்	18,131	19,668	37,899
19. மதுரையில்	33,228	34,574	67,802
20. திருநெல்வேலியில்	45,138	42,917	88,055
21. மலையாளத்தில்	1,967	1,955	3922
22. தென்கனரா-மங்குளூரில்	329	405	734
ஆக- ஆங்கிலேய அதிகாரத்துக்குட் பட்ட இல்லாக்களில் மொத்தம்	4,95,761	508,288	10,04,049
புதுக்கோட்டையில்	1,232	1224	2456
பங்கனபள்ளியில்	813	718	1531
ஆக-கப்பங்கட்டும் நாடுகளில்	2,045	1,942	3987
ஆக ஒட்டுமொத்தம்.	497,806	510,230	10,08,036

இந்த 10,08,036 ஜனங்களுடன், திருவந்தூரம், கொச்சி, கோவா, புதுச்சேரி, மைசூர், பெங்களூர் முதலான விடங்களிலிருக்கும் ஜனங்களைச் சேர்த்தால் கிட்டத்தட்ட மொத்தம் 16,00,000 வரும் பலிஜவார இனக்கிரர்கள்.

1:91இலு காணியவாசி XVI ரியோட்டு 126-வது பக்கத்தில் கண்ட இந்த பலிகாரில் தெலுக்குகாட்டானா பலியை
 ரென்றும், திபித காட்டானாக் கவனாகொன்றும் இரண்டு பிரிவார்களைகொண்டு அவ்விருவருப்பாருக்குள் அவர்கள் செட்டும்
 வந்ததகம் தெலுக்குகாட்டானா பலியை வந்ததகம் தெலுக்குகாட்டானா பலியை வந்ததகம் தெலுக்குகாட்டானா பலியை

பலியைவாருக்குள் வந்ததகம் வேலை முதலானதுகளைசெய்து ஜிவியப்பார்கள் 131996—பெயர்களாம்.	வேலைக்கா ருண்டபன் ண் அல்லது மொத்தம்.	100க்கு இத்தனை பெயர்	வேலைக்கா ருண்டபன் ண் அல்லது மொத்தம்.	100க்கு இத்தனை பெயர்	வேலைக்கா ருண்டபன் ண் அல்லது மொத்தம்.
1 பரம்பரையாகத்தொழிலில்128208 பெயர்-குருப-209 210, 211, 818, } 378, 379, சப்தூர்டர்56கணக்குபடி	3235	2, 4	3235	2, 4	1598
2 திலக்க வானர்கள்—	73472	5 8.6	73472	5 8.6	24275
3 குடித்தனவேலைக்காரர்கள்	22280	16.5	22280	16.5	7307
4 உணவுபொருள்பலகாக்கு வியாபாரி (கண்)	8839	2.5	8839	2.5	2959
5 பிச்சைக்காரர், யாகார்	2399	1.8	2399	1.8	6695
6 சர்க்கார்வேலைக்காரர்கள்	1702	1.3	1702	1.3	1241
7 ஆடுமாடுமேய்ப்பவர்கள்	1523	1.1	1523	1.1	983
8 பருத்திதூல் செய்பவர்கள்	1271	.9	1271	.9	913
9 மிட்டாய்செய்து விற்பவர்	871	.6	871	.6	610
10 செல்லுக்குத் துதிறவர்கள்	846	.7	846	.7	745
11 சர்தாரணவேலைக்காரர்கள்	813	.6	813	.6	744
12 வீட்டுமேலைக்காரர்கள்	648	.5	648	.5	565
13 தானியவியாபாரிகள்	610	.5	610	.5	876
14 வண்டிக்காரரும், அனைத்துட்டுவோரும்	601	.4	601	.4	289
15 கெளரவ வேலைக்காரர்கள்	465	.3	465	.3	389
16 காஷ்டைகளைவளர்த்துமவர்தகர்கள்	450	.3	450	.3	288

17	கன் விற்பவர்கள்	401	3	17	கன் விற்பவர்கள்—	236	6
18	ஸமஸ்தான குமஸ்தாககன்	358	3	18	பட்டுதல் நெய்ப்பவர்	233	5
19	பிச்சன் சம்பளம் பெறுபவர்	353	3	19	பாடகர்-வாத்தியக்காரர்	236	4
20	பாயக கடை பிள்ளுவவர்	347	3	20	கால்கடை வளர்த்து விற்போர்	197	4
21	புகைவண்டியில் வேலைசெய்வோர்	345	3	21	சுண்ணாம்பு விற்போர்	197	4
22	படுக்கையின்னல் வேலைக்கார்	313	2	22	லீட்டுவேலைக்காரர்	131	3
23	மணவேலைக் காரர்கள்	297	2	23	கயிறு பின்னுலோர்	166	3
24	காய்கறி விற்போர்	274	2	24	சாராயம் விற்பவர்	162	3
25	கோயில் சிப்பந்திகள்	262	2	25	எண்ணெய்த்து விற்போர்	155	3
26	பூசுபங்கட்டிவிற்போர்	251	2	26	பின்சன் சம்பளம் வாங்குதோர்	145	3
27	உபாத்தியாயர்கள்	20	2	27	புகைவண்டி வேலைக்கார்	136	3
28	சாராயம்விற்போர்	219	2	28	காடாதுணிவிற்போர்	133	3
29	சுண்ணாம்புவிற்போர்	236	2	29	தபாலாபிசு சிப்பந்திகள்	128	3
30	காடாதுணி விற்போர்	220	2	30	கோயில் வேலையாட்கள்	18	2
31	மதம் அறுத்தல் தச்சுலேக்கார்	216	2	31	மண வேலைக் காரர்கள்	116	2
32	போர்டர், காவல் காரர்கள்	203	2	32	பித்தனைச்செசம்பு வேலைக்காரர்கள்	99	2
33	பட்டுதலுள்ளோர்	26	2	33	தச்சுலேக்காரர்கள்	109	2
34	புல்,விரகு விற்போர்	196	1	34	உபாத்தியாயர்கள்	96	2
35	பாடகர்,வாத்தியக்காரர்கள்	181	1	35	புகைஇலை-பொடி விற்போர்	89	2
36	பொடி, புகைஇலை விற்போர்	173	1	36	போர்டர், காவல்காரர்கள்	84	2
37	லிபசாகிகள், தொண்டுகள்	170	1	37	காய்கறி விற்போர்	73	1
38	தையல் தைப்போர்கள்	152	1	38	வாத்தகர்க்குமஸ்தர்கள்	69	1
39	சந்தனம் விற்போர்	152	1	39	பாரெங்து-காட்டி லாகார்பி பந்திகள்	62	1
40	பாரெஸ்டி (காட்டிலாக சிப்பந்திகள்)	137	1	40	சர்க்கரை கம்பெனிகலியாட்கள்	61	1
41	சில்லரை வேலைக்கார்	158	1	41	வைத்தியர்கள்	61	2
		1	11.4	42	தையல் தைப்பவர்	1539	2.1
		134996	100	43	சில்லரை வேலைக்கார்	50381	100
					ஆகமொத்தம்		

இந்தப் பலிஜவாரில் 1901ஆம் இருந்தவர்களின் வயதுவிவரம்—

இப்படி இருக்கும் பலிஜவாரின் குடித்தொகையில் 1 முதல் 5 வயது வருஷங்களுக்குள் 13600 ஆண்களும், 14,661 பெண்களும் — 5 முதல் 12 வயதிற்குள் 28,371 ஆண்களும்; 24,540 பெண்களும்; —12 - முதல் 15 வயதிற்குள் 8,526 ஆண்களும், 6,799 பெண்களும்; 15 முதல் 20 வயதிற்குள் 8,855 ஆண்களும், 7,659 பெண்களும், — 20 முதல் 40 வயதிற்குள் 37,124 ஆண்களும், 38,826 பெண்களும், —40 வயதிற்குமேற்பட்டு 30,764 ஆண்களும், 31,149 பெண்களுமாக 1,22,271 ஆண்களும், 123,184 பெண்களும் (சிவில்ஸ்திதியில்) இருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பலிஜவாருகளில் 1901ஆம் காணியஸ்வரீ கணக்கின்படி கலியாணமாகாதவர்களும் — அவர்களுடைய வயதுகளும்

1 முதல் 5 வயதிற்குள் கலியாணமாகாத 13,575 ஆண்களும், 14,603 பெண்களும், —5 முதல் 12 வயதிற்குள் கலியாணமாகாத 23,271 ஆண்களும், 22,932 பெண்களும், —15 முதல் 20 வயதிற்குள் 8,493 ஆண்களும், 15,49 பெண்களும், 20 முதல் 40 வயதிற்குள் 14,909 ஆண்களும் 1009 பெண்களும்; —10 வயதிற்குமேற்பட்டு 1,893 ஆண்களும், 562 பெண்களுமாக இந்தப் பலிஜவார்தியாரில் இன்னும் 70,574 ஆண்களும் 450 84 பெண்களும் கலியாண மில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதனால் இவர்களுடைய தரித்திர தைச எப்படி இருக்கிறது.!

இந்தப் பலிஜவார்களில் கலியாணமானவர்கள்.

இவர்களில் 1—முதல் 5 வருஷங்களுக்குள் கலியாணமான 23 ஆண்களும் 58 பெண்களும்; —5 முதல் 12 வயதிற்குள் 91 ஆண்களும், 1562 பெண்களும்; 12 முதல் 15 வயதிற்குள் 92 ஆண்களும், 2,302 பெண்களும்; 15 முதல் 20 வயதிற்குள்—383 ஆண்களும், 5,794 பெண்களும்; 20 முதல் 40 வயதிற்குள் 20,937 ஆண்களும், 24,503 பெண்களும்; 40 வயதிற்குமேற்பட்டு 22,937 ஆண்களும், 8,196 பெண்களுமாக 44,416 ஆண்களும் 46,410 பெண்களும் கலியாணமானவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இவர்களில் தாரமீழ்த்த விதத்தின்கீழ் விவரம்.

இவர்களில் 1 முதல் 5 வயதிற்குள் தாரமீழ்த்த 3 ஆண்களும், 5 பெண்களும்; 5 முதல் 12க்குள் 6 ஆண்களும் 46 பெண்களும் 12 முதல் 15க்குள் 2 ஆண்களும், 68 பெண்களும்; 15 முதல் 20க்குள் 6 ஆண்களும் 46 பெண்களும்; 20 முதல் 40 வயதிற்குள் 1278 ஆண்களும், 8,814 பெண்களும் 40 வயதிற்குமேற்பட்டு 5,936 ஆண்களும், 22,391 பெண்களுமாக 72,31 தாரமீழ்த்த ஆண்களும், 31,640 தாரமீழ்த்த பெண்களும் இருந்தார்கள்.

1901ஆம் காணியஸ்வரீ கணக்கின்படி பலிஜவாருக்தர் படித்தவர்கள்—படிப்பில்லாதவர்களுடைய விவரத்தைக் காட்டும் ஜாப்தா

1901ஆம் பலிஜவாருகளில் 122,271 ஆண்களும், 123 184 பெண்களும், இருந்தனர். இவர்களில் 14316 ஆண்களும், 911 பெண்களுமாக 15 227 பெயர் மாத்திரம் படித்தவர்களும், மற்ற 107955 ஆண்களும், 122 223 பெண்களுமாக 230178 பெயர்படியாதவர்களுமாக இருக்கிறார்கள். படிக்கத்தேரிந்தவர்களில்.

தமிழ்பாஷையில் 3902 ஆண்களும், 187 பெண்களும் படிக்கத்தேரிந்தவர்கள்—தேவபூதபாஷையில் 10,860 ஆண்களும், 728 பெண்களும். படிக்கத்தேரிந்தவர்கள். கன்னடிபாஷையில்—17 ஆண்கள் மாத்திரம் படிக்கத்தேரிந்தவர்கள். மலையாளபாஷையில் 11 ஆண்கள் மாத்திரம் படித்தவர்கள்.

இங்கிலீஷ்பாஷையில்—949 ஆண்களும், 13 பெண்களுமாக 962 பெயர் படிக்கத்தேரிந்தவர்கள் — 107955 ஆண்களும் 122 223 பெண்களுமாக 230178 பெயர் யாதொரு படிப்பறியாதவர்களாக இருத்தல்வன்னப்பரிதாபம்!

ஐந்தாவது காண்டம்.

பேட்டை பவிஜவாரு.

இதனவரையில் சந்திரவயிசு சுத்திரியர்களாகிய பவிஜவாரில் கோட்ட பவிஜவாருடைய இடம், வீட்டுப்பெயர், கோத்திரம், குத்திரம், அந்தஸ்து, சுணியும் ஆடையாபரணம், ஜன்ன, மாண, விவாஹாதிசைவங்களிற்றெய்யும் சடங்குகள், தக்காலஸ்திதி முதலானவைகளைப்பற்றிச் சொன்னேம்.

இனி இச்சந்திரவயிசு சுத்திரிய பவிஜவாரில், வேறொரு வருப்பார்களாகிய பேட்டை பவிஜவாருடைய விருத்தாந்தங்களைப்பற்றி விவரிப்பாய். பேட்டை என்றால் கோட்டைக்குவெளியிலிருக்கும் நாடு நகர கிராமங்களும், ஆகவே, பேட்டை பவிஜவாரு என்றால், விஜயநகரக் கோட்டைக்கு வெளியிலிருக்கும் நாடு நகர கிராமங்களிற்று இவ்ருத்தப் பவிஜவாருகளாம். இவர்கள் இப்போது பற்பலவித கோத்திரத்தைச் சார்ந்தும், அநேக வீட்டுப் பெயர் குத்திரங்களில் பிரகாசிக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆதியில் விஜயநகர மைஸ்தான ததாருடைய பந்து மித்திரர்களாக விருந்தும்; பிறகு காலதேச வர்த்தமானங்களினால், வேறு வேறு விடங்களுக்கு வலசையாகப் போய், வர்த்தகம், விவசாய முதலானதுகளைச் செய்துகொண்டும், அவகாவஞ் தங்கிவேறு வேறு ஜாத், மதஸ்தர்களைப் போலிருக்கின்றனர். இத்தப் பேட்டை பவிஜவாருகளுக்குள் 18 வருப்பர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது இவர்களுக்குள் இரத்தினிலவாரு (சுங்கரா) முத்திராலவாரு, பகடாலவாரு, காஜாலவாரு, சித்திராலவாரு, ஒப்பனவாரு, வேலமவாரு, கம்மவாரு, பெரீகவாரு, கொல்லவாரு, முகதுவாரு, லிங்கவாரு, பூந்தமல்லிவாரு, கோயிலடிவாரு, கண்டிவாரு, புத்திவாரு, ஜனபவாரு, வாடவாரு, கன்னடி பவிஜவாரு, எத்துள்ளடிவாரு, எனுமுகன்னடி பவிஜவாரு, செட்டிபவிஜவாரு, உப்புபவிஜவாரு என்ற பவவருப்பினர்களாக பிரகாசிக்கிறார்கள்.

இவர்கள் யாவரும் ஒரு காலத்தில் ஒரே குடும்பத்தாராக இருந்திருக்கலாம். இடையில் காலதேச வர்த்தமானங்களைத் தழுவிப்பல விடங்களிற் போய், பற்பலவிதவர்த்தகம் விவசாயமுதைத்தொழிகளைச் செய்து வந்ததினால்; பூவ உற்பத்தி ஜாதி முதலாகவர்களை காலதேச விதியாசங்களினாலும், பழக்க விதிவாசத்தினாலும் மறந்து; இப்போது பற்பல வித ஜாதியாராகப் பெயர்களைப் பெற்றார்கள் போலும். ஆகவே இவர்களிற் சில விசேஷவருப்பர்களுடைய விருத்தாந்தங்களைப்பற்றி மாத்திரம் இதனடியிற் சங்கிரகமாகக் காட்டுகிறோம்.

இரத்னா பலிஜவாரு அல்லது இராள்ளவாரு (கல்காரர்கள்) அல்லது
வனையல் காரர்கள் அல்லது காஜுலு பலிஜவாரு.

இந்தப்பேட்டை பலிஜவாருக்குள் நிறத்தவர்கள் இரத்னா பலிஜவாரு
அல்லது இராள்ளவாரு (கல்காரர்) அல்லது காஜுலு (வனையல்காரர்) பலிஜ
வார்களாம். இவர்கள் ஆதியில் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்திற்கு வேண்டிய வைர
ம், வைரேரியம், கெம்பு, மாகத மாணிக்கம், மூத்துப் பலனம் முதலான வைரத்தி
னங்களை தூதேசங்களிலிருந்து தருவித்தும், அவைகளிலிருக்கும் தோஷம், கு
றைவு குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்தும், அவைகளிற் தோஷமற்றவைகளைத் தெ
ரிந்தெடுத்தும், சமஸ்தான சகிவரத்திகளுக்கும், இராஜ மஹிஷிகளுக்கும் வே
ண்டிய ஆபரணங்களாகச் செய்வித்து கொடுத்துக்கொண்டு வந்தவர்கள்.

இவர்களில் சிலர் காஜுலுவாரு அல்லது வனையல்காரர்கள் என்னும் பெ
யரால், சுமங்கலிய ஸ்திரீகளுக்கு இன்றியமையாத கருமணி, காட்டிசை, கதம்ப
ம், கஸ்தூரி, குங்குமம், சந்தனம், மஞ்சள் முதலான வைரையும்; கரங்க
ளுக்கேற்றக் கங்கணம், வனையல் முதலான சுபகர வஸ்துக்களையும் தருவித்து
ஸமஸ்தான இராஜ ஸ்திரீகளுக்கு தரித்து தனவான்களாக இருந்தவர்கள்.
இவர்களில் அநேகர் அக்காலத்தில் கல்வி கேள்விகளிற் நிறந்தவர்களாகவும்,
சத்தியம், சாந்தம், பரிசுத்தமுள்ளவர்களாகவும், பூர்வீரி சோதரர்களாகவும் பி
தகாசித்து வந்தபடியால், விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தினர், இவர்களுடைய குணச்
சிறப்புகளைக் கண்டு, இவர்களை மைத்துணர்களைப்போலப் பாவித்தும், தம்மனைவி
மக்களாகிய இராஜ ஸ்திரீகள் இருக்கும் அந்த புரத்துக்குள் பிரவேசிக்கவும்,
அங்கு இராஜஸ்திரீகளுடைய கரங்களைப் பிடித்து கங்கணம், வனையல்கள் மீ
தலானதுகளைப்புகட்டி அவன்கரித்துவரும் சுதந்தரத்தையும் கொடுத்தும், பிறகு
நானாவட்டத்தில் தேசாஸ்தி சிரேஷ்டி, பட்டணம் சிரேஷ்டிகளென்ற பெரியத்
தன பிறகுதனையும் கொடுத்தார்கள் போலும்.

இவர்களுக்கு தேசாஸ்தி பட்டம் வந்தக்காரணம்.

இந்த இந்திய தேசத்தை, இந்த சந்திரவயிச ஷத்திரிய பலிஜவாருக்கு
முன்பு ஆண்டுவந்த சூரிய சந்திரவயிச சக்கிரவர்த்திகள் காலத்தில், அவர்க
ளை மகமதாதி வேறு காட்டுப்பகைவர் படை எடுத்துவந்து விசேஷமாகத்தாக்
காத படியினாலும், அவர்களுக்குப் போதுமான ஆயுதம் மிருத்தபடியினாலும்
அவர்கள் காலத்தில், குடிகள் பிரம்மஷத்திரிய வையெய் குத்திரொன்றான்கு
வருணத்தாராகவும், ஒரே இந்த மதஸ்தர்களாக இருந்தபடியினாலும்; சக்
கிரவர்த்திகளும், அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளும், குடிகளுடைய க்ஷேமவாபங்
களைக்கருதி ஜாதிசமயாசார விவஹாரங்களை உடனுக்குடனே நேர்நேராக;

விசாரித்து நீதிசெலுத்தி வந்தார்கள். பிறகு சந்திரவயிசுஷதிரியர்களின் பின் சந்ததியாராகிய ஆந்திரர், மகத நாட்டில் ஆண்டுவா ஆரம்பித்த போது, அவர்கள் ஸமஸ்தானத்திற்குள்ளாகவே பிரம்மண பவுத்தமதஸ்தர்கள் கிளம்பி பிரமாத சமயச்சண்டைகள் செய்துக்கொண்டும், புற்பல சமயாசாரங்களையும் ஜாதிபேதங்களை நியமித்தும் போராடி வந்ததன்றியும்; என்ன நாட்டாராகிய யுவனர், பரசேர், மகம்மதாபிமதஸ்தர்கள் பெரும்படை எடுத்து வந்து பல பக்கங்களிலும் தாக்கி போருக்கெழுத்தபடியால், இராட்டு சக்கிரவர்த்திகள் அப்பொதுப்பணவரைத் தூத்தித்தாக்க இரவும் பகலும் வேண்டிய பொருளையும், போர் வீரரையும் தேடி சதாசண்டை செய்வதினாலேயே காலமெல்லாம் சழிக்கச் சம்பவித்து, இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் சக்கிரவர்த்திகளுக்கும், இராஜர்களுக்கும் சம்பவிக்கவே, தம் நாட்டின் குடிகளுக்குள் உண்டாகும் ஜாதிமதாசார கட்டுப்பாடுகளின் விவஹாரங்களை கேரீல்கேட்டு விசாரித்து நீதிசெலுத்த அரசாந்தியமாகிவிட்டது. ஆகவே அக்குறைவை நீக்கக் கருதி நம் ஸமஸ்தானத்திலிருந்தத் தக்க பெரிய மதுஷர்களைத் தெரிக்கெடுத்து, கரை பரிபாலகராகக்கொண்டும், அவர்களுக்கு தேசாஸிரி, பட்டணம் கிரேஷ்டி பட்டங்கொடுத்தும், தேசக்குடிகளுடைய விவஹாரங்களை விசாரிக்கும் நீதி அதிகாரிகளாக நியமித்தார்கள் போலும்.

இப்படி கரை பரிபாலஸூர்த்தம் பட்டணம், தேசாஸிரி என்றப் பெயரால் பட்டணத்திற் கிறந்த பெரிய மதுஷரைத் தெரித்து எடுத்து நியமிக்கும் வழக்கம் ஸ்ரீ தசாதராமர் காலத்திலும் உண்டென்றும், அதாவது ஸ்ரீ ராமர் இராவணியர்களை ஜயித்து ஐயோதிக்குத் திரும்பி வந்தபோது, அந்த ஐயோத்தியாவிலிருந்த கரை பரிபாலன பெரிய தனக்காரராகிய பட்டணம் தெசாஸிரி கிரேஷ்டி ஸ்ரீராமருக்கு எவ்வாறு கூறி அழைப்பிக்க பிரதிநிதிகளைச் சேர்த்தும், கரைத்தை மாந் தோர்ணிகளால் கிங்காரித்தும், சகல வரத்திய கோஷங்களை ஐந்தி் போய் அழைத்தும் வந்ததாக, அதிகவி வால்மீகரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென் ஸ்ரீ பிரமச்சாரி காராயணதாக சுவாமிகள் தமது கிரந்தத்தில் எழுதி இருக்கிறார். அன்றியும், இந்த தேசாஸிரி கிராம குடியாக நியமனம் கி.பி. 1011 வருஷங்களுக்கு அதாவது இராஜேந்திர சோழன் காலத்துக்கு முன்பே உண்டென்று கவர்ன்மெண்டு ஸொசாசன டிபார்ட்மெண்டு ஸ்ரீவெகையாவர்கள் 1900இல் இந்தியன் ரிவியூவ் கிரந்தத்தில் எழுதி இருக்கிறார். Vide Pages 503-5 The Indian Review Vol. 1-1900—A page on South Indian History.

(முதலாவது.)

விஜய கரை ஸமஸ்தானம் பிரபல தசையிலிருந்தபோது அந்த ஸமஸ்தானபதிகளும், அடிக்கடிப் பகைவரோடு சண்டைகள் செய்துக் கொண்டிருந்தமையால், தமது ஸ்தானத்தின் குடிகளுக்குள் உண்டாகும் ஜாதிகட்டி சமயாசார விவஹாரங்களை விசாரித்து நீதிசெலுத்த அக்காலத்தில் இந்த பேட்டை

பலிஜுவரில் இரத்தஞ்ஞவாரு அல்லது காஜுலுவாரு—கல்வி, கேள்வி, சக்தி, சம் புத்து, சத்தியம், சாத்தம், பரிசுத்தம் முதலான குணங்களிற் சிறந்து விளங்கிய படியால், இவர்கள் குடும்பத்திலே முதன்மையான தந்தைப் பெரியவரைத் தெரிந்தெடுத்து, அவருக்கு பட்டணம் தேசாஸ்திரி என்று பட்டத்தையும், பிருதக னையும் கொடுத்து நியமித்தார்கள் போலும்:—

இப்படி விஜய நகர ஸமஸ்தான பதிகளால் பட்டணம் தேசாஸ்திரி கிரேஷ்டி என்றுப்பட்ட பிருதகளை பெற்ற காஜுலுபலிஜுவாரைப்பற்றி தென்தேசங்களில் வழங்குவதும் விருத்தாந்தங்களை இதனடியிற் சங்கிரகமாகக் காணலாம்.

(இரண்டாவது)

தீவர்களுடைய ஆதி ஜனனத்தைப் பற்றிச் செந்தர் ஜில்லா (Dt. Manau) சரித்திரம் 276-ஆவது பக்கத்தில், பின்வருகிறபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—ஆதிகாலத்தில் தக்ஷப்பிராஜாபதியின் குமாரத்தி 'தக்ஷம் மாஸ்' தனக்குப் போதுமான ஆபரணங்கள் இல்லாதருறைவைப் பற்றித் தன் தந்தையிடம் முறையிட, அவர் அது விஷயமாகப் பிரம்மலினிடம் பிரார்த்தித்த, அந்நாள்முன் 'பிரம்மயாகம்' செய்தால் வேண்டிய நகைகள் கிடைக்குமென்று சொல்ல, அந்த கன்னிகையும் அப்படியே செய்ய, அந்தயாகத்திலிருந்து பொன்மயமான ஒரு புருஷன், பொன்மயமானவளையல், மஞ்சள், குங்குமம், புஷ்பம், புஷ்பிபூடன் பிறந்து வந்து, அப்பெண்ணுக்கு போதுமான பொன் வளையல், மஞ்சள், குங்குமம், புஷ்பம், புனிதனைக் கொடுத்து அலங்கரித்தும்; அவளுக்கு மிச்சமான வளையல் முதலானவைகளை உலகத்தாருக்குக் கொடுத்துச் சமங்கலிய தருமத்தை விருத்தியாக்கவேண்டுமெனக் கட்டியிட்டாள்; அக்கட்டழகியும், தம் குலதேவதையாகிய கவுரியை முதலில் வளையல் முதலான சமங்கலிய வஸ்துக்களால் அலங்கரித்துப்பிறகு உலகத்தாருக்கு உதவிசெய்தனளாம். ஆகவே, பலி + ஜு+பலிஜு என்றால், பலியாகத்தில், ஜு+ஜுனித்தவனென்றும், சமங்கலிய பிருதாகிய வளையல்களை உலகத்தாருக்குத் தந்தமையால், காஜுலுவாரு, வளையல்காரரென்றும்;—கவுரியை இஷ்டதேவதைமாக வணங்கிவருவதால், கவரைகனென்றும் பெயர்களுள் வாகியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(மூன்றாவது.)

இந்த ஜாதியாரைப்பற்றிக் கோயம்புத்தூர் முதலான தென்மேற்கு தேசங்களில் வேறுவிதமான கதைபொன்றைச் சொல்லுவருகிறார்கள். அதாவது:—ஆதியில் சமங்கலியவஸ்துக்களைப்பலிஜுவாருபலதேசங்களிற்கொண்டு போய் வியாபாரம் செய்வதைப்போவவே, காஞ்சிபுரத்திலும் கொண்டுபோய் வியாபாரம்செய்யும்போது, தீவர்களிடமிருந்த ஒரு வெங்கலக்கண்ணாடியைக் கண்ட அந்நாள்நிராஜனுடைய குமாரத்தி தேட்டி, அது 'கேசி' காமட்சி அம்மனுக்கு கொண்குவாதபடியால் கொடுக்கப்பட்டமாட்டாத்தென்று சொல்ல;

இதைக்கேட்ட தாரணிராஜன் இவர்கள் வியாபாரச்சர்க்குதலுக்குக்கூடும் தர வேண்டுமெனக் கட்டளை இட்டான். இதைக்கேட்ட காரஜு-லுவுக்கு உரிமையுமிஞ்சு, மஞ்சல், குங்குமாதிபதினொரு (11) கமாங்கிலியவுஸ்தக்கூக்குக் கூங்கும் கொடோமென்று சொன்னதாகவும்; அந்தக்கேட்ட தாரணிராஜன் கோபித்து இவர்களுடையசண்டைக்குவந்துவதைக்க, அது சமிக்கமுடியாமல், இந்த காரஜு-லுவாரு காமாஷியிடம் முறையிட, அந்தம்மை மஹாகாணியாக அவதாரமெடுத்தவந்தி, ஆயுதத்தால் அந்த தாரணிராஜனுடைய வயிற்றைத்தீறி, அவன்ருடைய வளையல் மலாரமாகவும், அவன் மண்டையோட்டை வளையல்பொட்டும் அக்கினிக்குண்டமாகவும், அவன் தான்வாய்க்கட்டை எலும்பைக், குறடாகவும் கொண்டு, எரும்படி கொடுத்தும்; அவன் தோலைக் கரும்புளியாகவும், அதை இடதுகால் பெருவிரலால் எடுத்துக்கொள்ளும்படி பிரசுதித்து அருவியதாகவும்; ஆகவே இந்தச் சாதியார் அந்த அந்தக்காமாஷி தேவியின் கட்டளையின்படி. இன்றளவும் வளையல் விற்றுவருவதால், வளையல்காரொன்றும், காமாஷிதேவியைக் குலதேவதையாக வணங்கிவருவதால், கவரைகளென்றும் பெயருண்டாகியதாகச் சொல்லிக்கொண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(நான்காவது.)

இக்கதையைச் சிந்துர் ஜில்லா சதாதால் கோர்ட்டு தீர்ப்புப்புத்தகம் 33-முதல் 36-வது வரையினுள்ளப் பக்கங்களில் கண்ட கையெழுத்து. ஒப்பிட்டுப்பார்க்கையில், வேறு விதமாகச்சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது; எப்படியெனில், தாரணிராஜனுடைய சிறையிலிருந்த திவஷ்டாசாரியின் ஷெட்டப்பட்ட தலை “கூங்குபிஞ்சு” கங்குமில்லை, என்று சொல்லிக்கொண்டு காமாஷிதேவியின் காலில்விழு, அக்காமாஷி தாரணிராஜனைக் கொன்று, அவன் குடையை அருகிலிருந்த தேசாய் பவிஜுக்கு மலாரமாகக் கொடுத்தாகச் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. அன்றியும், இந்த காரஜு-லு பவிஜுவாருக்கு வலங்கையார் என்றப்பெயர் வந்ததற்கு பின்வருகிறகதையை அந்தப்புத்தகத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில் “பரிமன” சோழனுடைய பட்டத்துக்கு, “பண்டாரி” சோழன் வந்தபோது, இளவரசு பட்டத்தை, பரிமனசோழனுடைய கவிஞர் ராஜனுக்குக் கொடாமல், தன் குமாரன் பாஸனைச்சோழனுக்குத் தரவே, அந்த கவிஞர்கள் கோபத்தால் பண்டாரி சோழனை வேட்டைக்குப் போனவிடத்தில் கொன்று அந்தப் பட்டத்துக்கு வர, இராஜ குடும்பத்தில் வலங்கை இடத்தை இரண்டு கவிஞர்களிடம் பிரபல சண்டைகளுண்டானதாகவும், அச்சண்டையில் இராஜன்பக்கம் சேர்ந்தவர்களுக்கு வலங்கையார் என்றும், வலங்கைக் கவிஞருத்தலைவர் தோய்பவிஜுசெட்டியார் என்றும்; இடங்கைக்கவிஞருக்குத் தலைவர் கம்மானர்கள் என்றும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. அப்படிக்கிஞ்சு; அந்த சிந்துர் தீர்ப்புப்புத்தகத்தில், தேசாஸி பெத்தண்ணாராஜுகாரும், தேசாஸி ஜயவீராராஜுகாரும் கம்மானருக்கு உதவி செய்ததாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் அந்தப்புத்தகத்தில் இந்ததேசாஸிகளுக்கு கொப்பு தப்பட்டை,

பித்தூத்கொடி, சங்கராதி, காண்டி முதலான பித்தூத்களும், பதினெட்டு ஜாதிகளிடம் முதல் தாம்பூல மரியாதையும், தேர் 18 ஜாதிகளுடைய வழக்குகளைத் தீர்க்கும் அதிகாரமும் பெற்றிருந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(ஐந்தாவது)

நிர்க் கி-பி 1811ஆம் தஞ்சை ஸ்ரீ வேதநாயகசாஸ்திரியார் கன்னல்மேக்கனிலி அவர்களுடைய விருப்பத்தின்படி எழுதிக்கொடுத்த வலங்கை இடங்கையார் சரித்திரம் ஒன்று சென்னை யியுசியம் O.M. புத்தகசாலையில் இருக்கிறதாம். அதில்சோழாஜனுக்கும், புனைச்சிக்கும்பிறந்த கந்தராஜன் ஓர் வேளாள குலப்பெண்ணை தமக்கு விவாஹம்செய்துக்கொடுக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தியதாகவும், அந்நாடு மேனான்பயந்து விதியின்றி சம்மதித்துக்கொண்டும், கம்மா னரைக்கொண்டு சூத்திரர்க்கம்பமுன்ன கொட்டகையைக்கட்டிவித்தும், அதில் இராஜனுடைய குடும்பத்தாரெல்லோரையும் விவாவசத்துக்கு வருவித்தவையும்தாம், கமயம் பார்த்து அந்த சூத்திர கம்பத்தைத்தட்டிவிடும்படி செய்ய, அந்த கொட்டகைகிடொன்று விழுந்து, அதனடியிலுள்ள எல்லோரையும் கசகிக் கொன்றுவிட்ட, ஒரு மூலையில் மாத்திரம் ஒருகர்பவதியான ஸ்திரிதப்பித்தயங்கி கிற்க, அவளை ஒருவண்ணன் தன் அழுக்குத்தணி மூட்டைக்குள் மூடி எடுத்துக்கொண்டு போய்பாதுகார்த்தபடியால்; அந்தவண்ணனுக்கு அன்றமுதல் ஏகாவி-எழுகாலுன்னவன் அதாவது அந்தவண்ணனுக்கு இரண்டொலும், அவனை அழுக்கு மூட்டையில் மூடிக்கொண்டு போன காபிவதி ஸ்திரிக்கு இரண்டொலும், அந்த கட்டிவதியின் வயிற்றிலிருந்த குழந்தைக்கு இரண்டொலும், ஆக ஆறுகூல்களும் ஷே வண்ணன் ஊனறிக்கொண்டு போன கைத்தடி ஒரு கா லுமாக எழுகால்களாக-எழுகால்களுடையவன் அதாவது ஏகாலி என்று பெயரைப் பெற்றதாகவும், அந்த கந்தராஜனுக்கு அனுக்லராக இருந்த வேளாளர் முதலானவர்கள் வலங்கையாடியதாகவும், அந்தராஜனுக்கு பிரதிக்லராக இருந்த கம்மானர் முதலான சிலர் இடங்கையாடியதாகவும் எழுதப்பெற்றிருக்கிறதாம். இக்கருத்தை ஸ்திரிப்படுத்த மாந்தை நகராதிபதி சதகம் 57-வது பாட்டில், கத்தி கிசைத்தின் விவரத்தை அறிவிக்கின்றது. (ஆறுவது)

மேலும்-கி. பி. 1902ஆம் யாழ்ப்பாணத்தா-மனிப்பாய் ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ ஆமுத்தத்தம்பிப் பிண்ணியவர்கள் பதிப்பித்த அபிதானகோசம் என்னும் புத்தகத்தில், தஞ்சையிலாண்ட மரட்டியர் வயிசத்தில் இரண்டொரு இராஜர் கூடையப்பெருமைகளைப் பற்றி பிரபலமாக பிரசித்தம் செய்தவர், மதுரைவிலாண்ட திருமலை நாயகி முதலானவர்களுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி எழுதாமல் விட்ட காரணம் தெரியவில்லை இந்த வித்துவான் அபிதானகோசம் என்னும் இரந்தத்தை எழுதும்போது இந்த பவிஜவாரு புராணத்தின் முதற்பதிப்புப் புத்தகமொன்று அனுப்பினோம், அதில் நாயகிகாரு ஸமஸ்தான சரித்திரங்களை இவர் படித்திருக்கலாம். இந்து வேதாசகம்புராண இநிகாசங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் தெய்வங்கள், இருஷிகள். முனிவர், அரசர் முதலான

வைக்களுடைய விருத்தாந்தங்களும் விவரப்படுத்த வெளிவந்த புத்தகங்களில் இந்த அபிதானகோசமே முதன்மையானது. இதில் ஈழம் பத்தியகால அரசர் முதலானவர்களுடைய சங்கதிகளைச் சங்கிரித்து எழுதி எழுதிப்பதிருத்தல்போல—வலங்கை, இடங்கை, கழிகளுண்டான விதங்களையும், அக்கழிகளைச் சார்ந்த ஜாதியார்களையும், வேளாளருக்கு நாட்டான்மை பதிகாரம் வந்த விவரங்களையும், சேர்த்தப் பதிப்பித்திருந்தால் நல்ல சரித்திர சாதனமாக இருக்கும். மேலும் இந்த வித்தவான் அந்தப் புத்தகத்தின் 181-182-வது பக்கங்களில் இத்த ஜாதியைப்பற்றி எழுதிய விஷயம் திருப்தி யற்றதாகவே இருக்கிறது; ஆயினும், அந்த கிரந்த கர்த்தர் அப்புத்தகம் 182-வது பக்கத்தில் பலிஜகாணப்பற்றி பின் வருகிறபடி எழுதி இருக்கிறார். அதாவது “தென்னாட்டிலுள்ள கவறைகளுள்ளே பலிஜவர்களே உயர்ந்தோர். இக்கவறைகளுள் பெரும்பாலார் சேனைத்தலை வராகவும், சேனா வீரராகவும் அரச சேவையிலிருந்தவர்கள் ‘அது பற்றியே அவர்கள் தமீழ் நாட்டிலே நாயகரென்று வழங்கப் பெவராயினர். இவர்கள் முன்னர் நாளிலே ராஜாதி காரம்புண்டிருந்து பெருமை யுற்றிருந்தவர்கள் பரம்பரையில் வந்தோர்கள்.” என்றமே. (Vide Page 182. Abadana Kosam)

(ஏழாவது.)

கடைசியாக இப்போது (கி-பி 1001-ஆம்) சென்னை அஷெண்டாண்டு ஜெனரலாயிசு பென்சன் ஸூரியெண்டெண்டாகிய மகா-ரா ஸ்ரி, கூடலூர் கண சபைப்பிள்ளையவர்கள் பூதிப்பித்த வருண இந்தரமணி என்னும் தாலில் வேளாள வைசியர்களென்றும், அவர்கள் வலங்கையைச்சார்ந்தவர்களென்றும், பின்னும் அவர்களுடைய பெருமையைப்பற்றி பிரபலமாக எழுதி இருப்பதன்றியில் அவர்கள் குடியரசு செய்துவந்தவிவரங்களைப்பற்றி அப்புத்தகம் 329-வது பக்கம் முதல் 350 பக்கங்களில் விஸ்தரமாக எழுதி இருக்கிறார்கள் [அதன் சாரசங்கிரகமென்னவெனில்,

காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு காலத்தில் மதனபூபதி என்னும் மன்னன் அரசரென்று வரும்போது அப்பட்டணத்திலுள்ள பதிவிரதைகளை எல்லாம் பவர்த்தகரமாககொண்டு கெடுத்துவர, அப்பதிவிரதைகளில் வேதவல்லி என்னும் ஸ்திரீமனம் கொத்து, அந்த அரசனும் அவன்ராச்சியமும் பாழுத்துப் போகவேண்டுமென்று சாபமிட்டு பிராணனைவிட, அந்தாட்டிலுள்ள குடிகள் யாவரும் அந்நகரைவிட்டு ஓடிப்போக, அந்நாடு கெட்டு காடாக, கரடி புலிகள் புருத்த சஞ்சாரம் செய்யும்படியானதாகவும், பிறகு சிலகுறும்பர்கள் அங்கே கால்நடைகளை மேய்க்கவந்து, அங்குத்தங்க, பிறகு காளாலட்டத்திற் பலஜாதியார் குடியேறிபதாகவும்; அக்குடிகளுக்கு அப்போது அரசனில்லாக்குறையால் அக்குடிகளிறற்க்க ஒருவரை அரசனாக நியமிக்கருதி கவரைக்கமம்வாரு, செட்டிகை, முதலான முப்பத்தொன்பது ஜாதிக்காரர்கள் கூடியேனானக் ஜாதி யில் ஒரு உத்தமனைத்தெரிந்தெடுத்து அவருக்கு முதலியார் என்ற பட்டஞ்

ட்டி அந்த நாட்டான்மைத்தலைவராக நியமித்தாகவும்; அப்படி நியமித்ததை கம்மாள் வைக்கோள் பள்ளிகள் ஆகேபித்து. அந்த விடத்திற் கு வியாபாரச் செட்டிகளில் ஒருவரை நியமிக்க வேண்டுமென்று வாதாடியதாகவும், கடைசியில் வேளாளர் கஷியாகிய வலங்கையார் ஐயித்தபடியால், தோல்வி அடைந்த இடங்கை கஷியாரில் கம்மாள் வேளாளுடைய உழுவத்தொழில் களுக்கு வேண்டிய கலப்பை முதலானதுகளைச் செய்து கொடுக்காமல் வம்புடன் விடுவித்தபடியால், அவர்களை வலங்கையார்பிடித்து சிறையிலடைத்ததாகவும், பிறகு அவர்களுடைய பெண்டுகள்வந்து கலப்பை முதலானதுகளைச் செய்து கொடுத்து வலங்கை கஷியைச் சார்ந்துகொண்டதாகவும், எழுதி இருப்பதன்மீயில்-அந்த வருணசிந்தாமணி 503—504-வது பக்கங்களில். “வேளாளர்க்குரிய விருதுகள் கவரைகளுக்கு எவ்வளம் “பொப்பட்ட தெனில்? சாலிவாகன சகாப்தம் 1433, ல், சுந்திரகிரியில் கிருஷ்ணராயர் அரசாண்டிவந்தார். அவருக்கு “அறன்வளர்த்தான் முதலியார்” மந்திரியாக விருத்தவர். அக்காலத்தில் சில வேடதாரிகள் இராஜ சபையில் நூதனமான ஆட்டங்களை யாடவேண்டுமென்று நினைத்து வேடங்கட்டி யாடினார்கள். அவ்வாட்டத்துன், ஓர் வேளாளப்பெண் வந்ததுப்போல ஒருவன் வேடங்கட்டி யாடினான். அசனைக் கண்ட முதலியார் தம்முடைய குலத்தைப் பரிசாசம் செய்வது போல நினைத்து கோபக்குரியாயிருந்தார். இதைக் கண்ட தமது சேவகளுள்ள ஒரு கவரைச் செட்டியானவன் அவ்வேளாளப் பெண்ணைப் பார்த்து, தாயே! தாங்கள் திருமணவாயில் கடத்து சபையேறி இங்குவந்த காரணம் யாதென்று கேட்ட, வேடதாரியும் பரிசாசமாகவே நீ வந்ததுபோலவே நானும் வந்தேன்” என்றான். அதுகேட்ட அச்சேவகன் என் னெனானன் சாதிக்குத் தாகாதாரியஞ் செய்தமையால், உன்னை தண்டிப்பே னென்று தன்மையிலிருந்த வாளையுதத்தால் ஒரே வெட்டாக வெட்டி தலையை வீழ்த்தினான்! அப்படி வெட்டிவந்ததாக அச்சேவகனைக் குற்றவாலியாக்காமல், வேட பிராந்தியால் வெட்டினானென்று அவன் பிழையை முதலியார் மன்னிக்கச் செய்தார். பின்னும் அவனது வீரத்தனத்தை மெச்சி “தேசாயிட்டமும்” வேளாளர்க்குண்டான விருதுகளும் அவனுக்குக் கொடுத்திச் சன்மானம் செய்தார்!!!) அன்று முதல் கவரைச் செட்டிகளுக்கும் வேளாளர் விருதுகள் வழங்கி வருகின்றன”—என்றும்** 504-வது பக்கத்தில் “இதற்கு வேறு சில காரணமுமுண்டு-அஃதென்னை எனில்? குடியாகக்காலத்தில் குடிகளை யாளுவதற்கு, “கவரைகள் அதிக முயற்சியெய்து வேளாளரை முதன்மையாக்கினார்கள், அவ்வபிமானம் பற்றி அவர்களுக்கு தேசாயிட்டமும், தமது விருதுகளும் வேளாளர்க் கொடுத்தனர் என்பதாம்.

மேல்கண்ட விநோதக் கதையை எந்த ஆதாரத்தின் மேல் எழுதிய ரோ என்று பரிசோதிக்கையில், தொண்ட மண்டல சதகம் 237 வதுபக்கம் 98-வது கவியில் “மானமே பெரிதாகக் கொண்டவரென்னும் தலைப்பின் கீழ்

“தாளான்மையுள்ள புகழ் கிருஷ்ணராயன் சமூகத்திலே
வேளான் மகிளரைப்போலே விசேஷித்த வேடங்கொண்டு
கோளார்வைரியர் கூத்தாடத் தங்கள் குடிமை பெண்ணி
வானாலவனுயிர் மாய்த்ததன்றோ தொண்டைமண்டலமே.

இதன் பொழிப்பு—சுந்திரகிரியிலாகச் செய்த விடாநாயற்கியையும், பெரு
ம்புகழையுமுடைய கிருஷ்ணராயர் சபையில் கூத்தாடுங்கொள்கையில் வல்ல
கூத்தர், வேளான்பெண்ணைப்போலவேடிக்கை வேடந்தரித்த கொண்டாடக்
கண்டு, தமதுகுடிப்பெருமையை யிகழ்த்ததைக்கருதி ஓர் வேளாள் நேவலாலவ்
வேடதாரியை வாளால் வெட்டினான். தம் குடிமைக் கிழிவு வரச்செய்த
வீரமுடைய வேளாளர் வாழுமி தொண்டை மண்டலம் என்பதாம். மேல்
காட்டிய பாட்டிலும், பொழிப்பிலும், கவரைச் சேவகன் என்றப் பெயரையே
காணுகிறுக்கலுட புத்தகத்தின் ஷை பாட்டின்வரலாற்றில் கண்ட ஆபாசக்கதை
யை நமது பின்னையவர்கள் பதிப்பித்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! இப்புராணத்
தின் 37-வது பக்கமுதல், 128 வரையில் கிருஷ்ண தேவராயலு சரித்திரத்தை
விஸ்தரித்து எழுதியிருக்கிறோம். அதில் இந்தக் கதையைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்க
வேகானோம். ஆனால் கிருஷ்ணதேவராயலு காலத்தில் பிரபலமாகவிருந்தஇரா
யலு பாஷ்கர மந்திரியார் காலத்திற் பவிஜுவாருக்கு கொடுக்கப்பட்ட 3 சாச
னங்களின் நகல்களையும், அவைகட்கு ஆதாரமான கயிரி புத்திர சரித்திர
ரத்தின் சங்கிரகத்தையும் இதன்மூலிற் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

எட்டாவது.

பேட்டை பவிஜுவார்களுக்குள் வலங்கைத் தலைவராகிய தேசாஸுரி கிரே
ஷ்டிகன் உண்டான விவரத்தையும், இவர்களுக்கு வலங்கையார் என்றப்பெ
யரும், பிருதுகளும், அந்தஸ்து முதலானதுகன்வந்தவிவரத்தைப்பற்றியும் அறி
விக்கும் புராண புராணமாகிய கவரிபுத்திர புராணமென்னும் தெலுங்கு கிரந்
தத்தின் சாரசங்கிரகத்தைத் தமிழ்ப் படுத்தி இதன்மூலிற் பதிப்பிக்கிறோம்.

கவரி புத்திர புராணத்தின் சாரசங்கிரகம்.



பிரம்மாண்ட புராணம், உத்திரகாண்டத்திலுள்ள, இகிகாசங்களில் ஒன்
றுகிய, கவரி புத்திரசரித்திரத்தைச் சொல்லும்படி நைமிசாரணிய வாகிக
ளாகிய சவுனகாதி மஹாமுனிகள் வேண்டியபடி, ரூதர் சொன்னதாவது—
புண்ணியக்ஷேத்ரமாகிய பரத கண்டத்தின் திலகமாக விளங்கும் ஹஸ்தினபு
ரத்தில் ஜன்மேஜய மஹாராஜன் செங்கோல் செலுத்திவருகையில்; ஸ்ரீ வேத
விப்ராசர், வைசம்பாயனர், ஜயமுனி முதலான சீடர்களோடு வந்து சேவை
சாதித்து, க்ஷேமசமாசாரத்தை விசாரிக்கையில்; அந்தஜன்மே ஜயன்மிக்க ப
ப்பத்தியுடன் வணங்கி, பரத உயுத்தத்தின் காரணகாரியங்களை விவரிக்க
ச்சொல்லவேண்டு மென்று கேட்ட; அவைகளை விவரமாக உரைக்கும்படி
வைசம்பாயனுருக்கு உத்திரவளித்துப்போக, அந்த வைசம்பாயனரும் உத்திர
வின்படி விவரமாகச்சொல்லினர்; அந்தப்பாரத உயுத்தத்துக்கு ருத்திரேவியே
முக்கிய காரணமென்று ஜன்மேஜயன் அபிப்பிராயங் கொண்டதாகச்சொல்ல;

வைசம்பாயனுர் கேட்டு மறுத்து, தூதமஹாராஜனுடைய யாகத்தில் சகல க்ஷத்ரியர் நாககாரணியாக ஜனித்த பிரமஹத்தியே காரணமென, சுக்ர தருமருக்குச் சொல்லியதாகச்சொன்னார்-எப்படியெனில்,

ஒயிமவத்ராஜனுக்கு மேனகையின் வயிற்றில் ஜனிக்கப்பட்டபார்வதியை, ஸ்ரீ சங்கரருக்கு விவாஹம்செய்ய தீர்மானித்து, சகலதேவாதி தேவர்களையும் தரு வித்தத்தில், அப்போது வந்திருந்த பிரம்மதேவன், பார்வதி தேவியின் பேர முகைக்கண்டு வியந்து, காம எண்ணத்தோடு சிந்தித்ததை; சிவன் அறிந்து, சின ன்தும், தமது நெற்றிக்கண்ணினால் பார்த்துத்தித்தும், தமதுகைவாளால் பிரம் மாவின் ஒருசிரை வெட்டி, உடனே பிரம்மாவின் சிரசு, சங்கரன் கையிற்போய் ஒட்டிக்கொண்டது. அந்தச் சிரசு சங்கரன் கையை விடாமல் பிடித்து ஒட்டிக் கொண்டமையால்; சிவன் விசனப்பட்டு அந்தக்ஷடத்தை நீக்கிக்கொள்ள விஷ்ணுவினிடம் முறையிட, அவர் சிவனுடைய சினத்துக்குச் சினந்து, பரித பித்து, ஓ சிவனே! நீ தம்பதி சமேதராக காசி கேஷத்திரம்போய் 16,000 வருஷ காலம் பிணை எடுத்து, அந்த பிரம்மகபாலத்தைப் போஷித்து வருவாயாகில் உனது பிரமஹத்தியும் போய்; உன்கையிலொட்டி கொண்டிருக்கும் சிர சும் விடுப்பட்டுபோம் என்று சொல்ல, அதற்குச் சிவனும் சம்மதித் துக்கொண்டு, காசி கேஷத்திரம்போய் 16000 வருஷகாலம் பிணை எடுத்து பிரம் கபாலத்துக்குத்திருப்தி செய்துவரச்சே; ஒருகான் ஸ்ரீ மாதவ சுவா மி மந்திரத்துக்குப்போய்; பவதி பிக்ஷாதேஹி, என்று கேட்க, மஹா லக்ஷ்மிதேவியும் பிச்சான்னம் கொண்டுவந்துபோட, அதிற்சிவ அன் னப்பறுக்கைகள் தவறிக்கீழேவிழ, சிவன்கையிலிருந்த பிரமகபாலம் அந்த அன்னத்தை பொறுக்க சிவன்கையை விட்டிறங்க; சிவன் கண்டு இதுதான் சமயமென்றறிந்து அந்தரமாக மறைத்து விட்டார். உடனே அந்தக் கபாலமானது சிவனைக்காணாமல் கோபித்துக் கொக்கரித்தும், நாலா பக்கங்களிலும் பற்றி எறியும்படி செய்துக்கொண்டுவரச்சே, விஷ்ணுவான வர் பார்த்து, ஓ கபாலமே! நீ 16000 வருஷகாலம் பிச்சான்னம் உண்டும் திரு ப்திகுடையவில்லையா! என்று கேட்க, “அதுபோதாது, அநேக க்ஷத்திரியர்க ளுடைய இரத்தத்தைக்குடித்து பேராசை தவிக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல” விஷ்ணுவானவர் கேட்டு, ஓ கபாலமே! துவாபரயுகாத்திரத்தில் அநேக ராஜ ர்களுடைய இரத்தத்தைத்தருகிறோம். அதுவரையிலும் பொருத்துக்கொண் டிரு என, “அதுவரையில் நான் என்னமாக இருப்பேனென” பூமியில் பள் ளமாகவும், செடிகளில் பங்கவாண்மாகவும், ஸ்திரீகளிடம் ரஜோருபமாகவும், இருக்கக்கடவாய் என்று சொல்லிவிட்டு; இந்தக்ஷடத்தைப்பற்றி தேவர்க ளோடு ஆலோசனைசெய்து, இந்த கபாலத்தை தரிக்கப்பட்டபுனம் உலகிலு ண்டோ என்று கேட்கையில்; தேவர்கள் பயந்து மெய்விதிர்க்க, மற்கண்டேயர்பின் வருகிறபடி சொல்லுற்றார். அதாவது—பூர்வத்தில் சங் கரருடைய நாயகிடாகிய கவரிதேவி செய்த யாகத்தின் உக்கியருண்டத் தில் சகலலோக ஸ்திரீகளுக்கும் சுப ரூபம்பொருள்களைக் கொடுக்கும்படி

யான் கவரிபுத்திரன் பிறந்தான். அவன்தான் இந்தப் பிரம்மஹத்தி கபா லுத்தைத்தாங்கவல்லவன் என்று சொல்ல, விஷ்ணுவானவர் கேட்டு, சந்தோ ஷித்துத் தக்கதாதர்களை அனுப்பி தருவித்து. ஓ கவரிபுத்திரா! நீ இந்தப் பிரம் கபாலத்தை தாங்கு வாயாகில், உனக்கு புருஷ ருரேஷ்டத்தவம் உண்டாகு மென்று சொல்ல; அந்தகவரி புத்திரன் அதற்கிணங்கி அப்பிரம்மகபாலத் தைத்துணிந்து தரிக்க, தேவர்கள் கண்டு களித்தும், ஆசீர்வதித்தும்; பிரம்ம தேவன் அந்தகவரிபுத்திரனைப் பலிபூவாரு. சேடர், தேவடியார், ஜனப்பர். சிவியார், நன்றவாரு, மங்களவாரு, ஏனாதிகள், ஏனாவாரு, போயர், பண்டியாரு, ஒட்டர், உப்பரவர், வம்படியார், தேவரவாரு, பறையர், என்றூ 18 ஜாதியார் களுக்கும் தலைவனாகி பட்டபு செட்டியார் என்னும் பட்டத்தைக்கேட்டினார்.

அப்போது அந்தகவரிபுத்திரனுக்கு விஷ்ணுவானவர் கருடதுவஜுத்தையு ம், பிரம்மா ஹம்சதுவஜுத்தையும், சிவன் விருஷபதுவஜுத்தையும், இந்திரன் உயுத்த ஜயசீலத்தையும், சந்திரசூரியர்கள் சந்திர காமாங்கனையும், அக்ஷிணிதேவன் அசமானதுவஜுத்தையும், எமன் இரத்ததுஜுத்தவத்தையும், கைருகி சந்திரஹாசத்தையும், தனதானியவைபங்கனையும்; மன்மதன் மீன்கே தனத்தையும், மற்றதேவர்கள் பேரி மிருதங்கம் முதலான பிருதகனையும், அவ்விடதிக்கு பாலர்கள் பின்னும் பலபிருதக்கனையும் கொடுத்து ஆசீர்வதித்து அனுப்ப; அந்த கவரிபுத்திரன், சகலலோகங்களிலும் சஞ்சரித்துதேசாஹி அதி சரம்செய்து, தருமபரிபாலனம் செய்து வரவே; அவனிடமிருந்த பிரம்மக பாலம்பிரிந்து தருபதமஹாராஜன் செய்துக்கொண்டிருந்த யாகத்தில் ஆவா ஹணமாகி, அந்த அக்கினியே துரொளபதியாகப்பிரிபிட்டு ஜனித்து, வீஷ்ணுனை க்கொன்றான் என்று கசர் சொல்ல; தருமகந்தனன் கேட்டு, அந்தகவரி புத்திர னைப்பார்க்க போசைக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்ல, ஆரியசுதாந்தனாகிய கவரிபுத்திரன் பலவிடங்களிலும் தேசாதிபதியாக இருப்பானாகையால், அவ னை வாயுவின் புத்திரனாகிய பீமனை அனுப்பி வரவழைப்பாய் என்ற சொல்லிப் போக; தருமன்கேட்டு, பூநிருஷ்டனரைப்பார்க்க, அவர்பீமனை கோக்கி, ரீபோய் கவரிபுத்திரனை அழைத்து வருகவென்று கட்டினாயிட்டு, உடனே பீமன் நாலா பக்கங்களிலும் காற்றருபமாகப்போய் தேசாஹி ருரேஷ்டி யாகிய கவரி புத்திரனை 18வித பிருதகளுடனும் அழைத்துவா; தருமாராஜன் கண்டு, முன் எழுந்துப்போய் அக்கவரிபுத்திரனுக்கு தக்க மரியாதை உபசாரங்களைசெ ய்து, நல்லவருகரி அழைத்து வந்தும், சமகவுரவபந்தியில் தமமோடு உட்காரு ம்படிச் செய்தும், அருகவை உணவுஉண்டபிறகு, அழைத்துவந்து சோமன் டபத்தில் தமக்கருகில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு உபசரித்தும், மிருததுவஜு த்தையும், ஜயசங்கத்தையும் பிருதகளுக்கே கொடுக்க; பிறகு பீமன் காண்டிய துவஜுத்தையும், பவுண்டர சங்கத்தையும், அர்ஜுனன் கபிதுவஜுத்தையும், தேவதத்த நென்னும் சங்கத்தையும், கருவன் மாதங்க வஜுத்தையும், கோ காமென்னும் சங்கத்தையும், சஹாதேவன், சுரபி, மணிபுஷ்டம் என்னும் சங்கங்களையும்; கிருஷ்ணர், அபிமனுயுவின் கண்ணிகாத் துவஜுத்தையும், தரு

மன், கஞ்சு, பிஞ்சு, மிஞ்சுகளையும், கவர்தனங்களையும் பிடுதுகனாகக் கொடுத்து அந்தபாண்டவாதிகள் கவரிபுத்திரனை ஆலிங்கனம் செய்தபுகழ்ந்ததற்கு வைசம்பாயனர் ஜன்மே ஜயருக்கு சொன்னார்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பிறகு ஜன்மேஜயன் வைசம்பாயனைரைப் பார்த்து, ஹிமவந்தனுடைய புத்திரியாகிய பார்வதி தக்ஷனுடைய புத்திரியான விவரத்தைப் பற்றித் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வேண்டி, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“பிரமதேவனுடைய வஸது கால் பெருவிரலில் ஜனித்தவனும், மஹா வீரபாகீரமசாலியுமாகிய, தக்ஷபிரஜாபதிக்கு, 100 குமாரத்திசுருண்டு. அவர்களில் தக்ஷாயணி என்னும் பெண்ணை அருமையாக வளர்த்தி வருகையில், ஒருகால் தக்க ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து, தன் அழகைப்பற்றி நிலக்கண்ணாடியில் பார்க்கச்சே, சுமங்கலிய ஸ்திரீகளுக்கு இன்றியமையா மஞ்சன்மை, வளையல் முதலான சுபகரப்பொருள்களில்லாமையால் மனம் கலங்கி, தன் தந்தையிட முறையிட; அந்த தக்ஷன், சப்தலோகங்களையும் தன்னைப் பிரம்மாலினிடம் போய் முறையிட, அந்த பிரம்மாப்பார்த்து, ஹே, தக்ஷா! ஓர் வீரதீரபுருஷன் சிவதேஜஸ்ஸோடு உன் குமாரத்தி செய்யும் யாகத்தில் ஜனித்து, உன் மகளுக்கு வேண்டிய சுபகரமான மங்கள சுப ரூப வஸ்துக்களைத் தருவானென்று சொல்லியனுப்பு; உடனே தக்ஷன் வந்து, தந்தைத்தினால் செய்த செங்கற்களைக்கொண்டு, 18 மூலைகளுள்ள, சதுரங்க பீடமாகவும், கருடாகிருதியாகவும், சில கமலாகிருதியாகவும், யாககுண்டத்தை நியமித்தும்; அதில் தன் குமாரத்தியைக்கொண்டு அக்கினி ஹோத்திர ஹோமம் செய்வித்து வாச்சே; அங்கு அனேக தேவர்கள் ஆவிர்ப்பாகமாகி வந்து நித்த, அந்த யாககுண்டத்திலிருந்து கஞ்சு மிஞ்சு, பெஞ்சு, கஜஜ்ஜு, மலராம், மஞ்சள் குங்குமம், காதோலை, சீப்பு, கந்தப்பொடி, சந்தன புஷ்பங்களோடு ஒரு திவ்விய புருஷன் ஜனித்து வந்து, அந்த கவரி தேவியை சுமங்கலியாக பிரகாசிக்கும்படி முகத்தில் குங்கமிட்டும், கழுத்தில் கருமணி தரித்தும், வளைபங்களை புகட்டியும், கண்களுக்கு மைதிட்டியும், சந்தன புஷ்பங்களால் அலங்கரித்தும் வணங்க, கவரி தேவியும் ஆகந்தப்பட்டா; அந்த கவரி புத்திரனை ஆலிங்கனம் செய்துக்கொண்டு, அந்த கவரி புத்திரனைக்கவ லோகங்களிலிருக்கும் சுமங்கலியஸ்திரீகளுக்கு மஞ்சன் குங்குமாத்ரி சுபகர வஸ்துக்களைக் கொடுத்தாக்கொண்டு, சிவோஷ்டனாக பிரகாசித்தும்—உலகில் எடக்கும் விவகாரங்களை விசாரித்து தரும பரிபாலனம் செய்தும், தேகாஹி என்னும் பெயரால் பிரகாசிக்கக்கூடியபென்று ஆசீர்வதிக்க; இந்தியாதி வைபவங்களை அறிந்த மஹாலட்சுமியும், லாணி, சாஸ்வதி, இந்திராணி முதலான தேவமஹிஷிகள், இந்த தேகாஹி ஆகிய கவரி புத்திரனை தம் தம் இருப்பிடங்களுக்குத் தருவித்தும், தமக்கு வேண்டிய மஞ்சன் குங்கும முதலான சுமங்கலிய வஸ்து

க்களை இந்த சுவரி புத்திரன் கொடுக்கப் பெற்று; வைகுண்டத்திலிருந்த ஸக்தியிதேவியார், இந்த சுவரி புத்திரனுக்கு பலிஜலாக என்ற பெயரையும், அசேக பிருதுகனையும் கொடுத்து மரியாதைச் செய்தனர். பிறகு சத்தியலோகத்திலிருந்த சாங்கவதி தேவியார், இந்த சுவரி புத்திரனுக்கு, கவுரவது, என்ற பெயரும் கொடுத்து மரியாதை செய்தார். பிறகு இந்திரானி, சந்நாதேவி, சியமலாதேவி, தீர்க்காதேவி, காளிகாதேவி, அஞ்ஞாதேவி, சித்திராரோகை, முதலானவர்களுக்கும், முனிபத்தினிமாமர்களுக்கும் முறையே மஞ்சள், மை, வஸையல் முதலான சுபமாங்குலிய வஸ்துக்களைக் கொடுத்து, அவரவர்களால் தக்க பிரிதுக்களை பெற்றும்; அந்தரம் 56 தேசங்களிலும் தேசாஸுரி கிரேஷ்டர் என்ற பெயரால் பிரகாசித்ததாக, வைசம்பாயனர் விவரமாச்சினார்—நிற்க—தகூன், ஒரு காரணத்தைப் பற்றி சிவபெருமானை தூஷிக்க, சிவபெருமான் கோபித்து தகூனுடைய சிசு ஆட்டித்தலையாக மாற்றிவிட, அதை மாணவருபமாக மாற்ற தகூன் யாகம்செய்ய, எல்லா தேவர்களையும் தருவித்தபோது; சிவபெருமானையும், பார்வதிதேவியையும் மாத்திரம் அழைக்காமல் அசட்டையாக விருக்கையில்; பார்வதிதேவியானவர், அழையாத வீட்டிற்குப் பலக்காரமாக போகவேண்டுமென்று சிவபெருமானைக் கேட்க, அழையாத வீட்டிற்கு அவர் போகவேண்டாமென்று தடுத்தும், பார்வதிதேவி கேளாமல், சண்பதியையும், கந்தியையும், தூணியாகக் கூட்டிக்கொண்டுப்போக, அவர்களை தகூன் தக்கமரியாதையுடன் அழையாமையால்; பார்வதிதேவிகொண்டு, அக்கினிசூண்டத்தில் பிரவேசமாண்டு, இது சத்ததியை சிவபெருமான் கேட்டு, அந்த அவமானத்தை சகிக்க முடியாமல், தன் சடாமுடியிலிருந்து வீரபத்திரனை கிருஷ்டித்து, தகூன் யாகத்தைக் கெடுத்துவிட்டு வரும்படியனுப்ப; அவ்வீரபத்திரனும் அப்படியே வந்துசெய்து, பிருகு முதலானவர்களுடைய மீனசைகளைப் பிடிக்கி கைலாசத்தக்குவர, இந்த அகிரமத்தைத் தேவர்கள் சமியாமல். தேவேந்திரனிடம் முறையிட; அத்தேவேந்திரன், வைகுண்டத்துக்குப்போய் விஷ்ணுவினிட முறையிட, அவர் ஸ்காந்தாவனத்துக்குவந்து, சிவபெருமானை வேண்ட, தகூன் சிசு யக்கியத்தில் பஸ்பமாகிவிட்டபடியால் அதற்குப்பதில் ஒரு ஆட்டித்தலையை வைத்துக்கொண்டு யாகத்தை முடித்தான்.

முன்றவது அத்தியாயம்.

பிறகு, தகூரயணி, பர்வதராஜனுடைய குமாரத்தியானதற்குக் காரணமெப்படியென்று ஜன்மேஜயன் கேட்க, வைசம்பாயனர் பின்வருகிற படி சொல்லுகிறார்—ஒருகாலத்தில் பர்வதராஜன் அம்பிகா பூஜைசெய்து வந்ததினால் பார்வதிதேவி வியந்து, முன் தகூன் யாகத்தில் பிரவேசித்த பார்வதியே, ஹிமப்பந்தனுக்கும், மேனகைக்கும் புத்திரியாகப் பிறந்தார். அப்படிப்பிறந்த அந்தம்மை, ஒரு காலத்தில் தன் சகிகளோடு சேர்ந்த ஒரு சிங்காவனத்திற்போய், ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது; சிப்பசாங்குரி இடம் சிற்பலித் தையைக்கற்ற இரதாக்காரன் என்னும் ஓர் சீடன் குருதுரோகியாகிய உடியால்;

அந்த குருவால் சபிக்கப்பட்டான்; அந்தச் சாபிணையை நீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, கல்ல கைகளைச் செய்து பார்வதி தேவிக்குக் கொடுத்து வணங்க; அந்த மமை கண்டு உனக்கு வேண்டுவதென்னை யென்று கேட்க, அவன் தனக்கு தேசாஸி பட்டம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அத்தமமையும் கொடுக்க, அப்பட்டத்தைப் பெற்ற இரதாகாரன் உவகெங்கும் திரிந்து வட்புகள் வீசித் து வந்தான்.— நிற்க, ஸ்ரீ பார்வதிதேவியானவர் இவ்வகாவனத்தில் விளையாடி வருவதை சிவ பெருமான் கண்டு மோகித்து, ஓர் ஆண்டிவேடம் தரித்துக் கொண்டு வந்து அன்பைவளர்க்க: இருவருட அங்கு காந்தர்வவிவஹம் செய்து 'க்கொள்வதற்கு சமங்கரிய சுபவஸ்துக்களைத்தரும் சுவரிபுத்திரனை விரும்ப; அவன் வந்த பார்வதிதேவிக்குப்பலவித வஸைல்கள் பூட்டி, ஓங்குமம் பொட்டிட்டும், மைதீட்டியும், சுருமணி தரித்தும், மஞ்சள் சத்தனத்தைப்பூசி புஷ்பாதிசோப்புக்கட்டி சந்தோஷமடையும்படி செயலிக்க; அப்போது காரதர்வர்துப் பார்த்து நோ! தேவி! இந்த சுவரி புத்திரன் உன்னை சுபகரமங்கல வஸ்துக்களைக்கொண்டு அலங்கரித்தவெருகிறப்பாக இருக்கிறதென்றுபுகழ்ந்துக்கொண்டாயிடுமோ, இரதாகாரன் கேட்டு வந்து, சுவரி புத்திரனுடைய மலாரத்தைப்பிடித்து இழுத்து, சுவரி புத்திரனை சுங்கம் கொடுக்கும்படி கேட்க, சுவரி புத்திரன் கொடேனென்று கர்ஜித்து இரதாகாரனைக் கொல்லப்போகையில்; ஸ்ரீ பார்வதி தேவியானவர்: தனது வலது கையால், சுவரி புத்திரனைப் பிடித்துச் சமாதான படுத்துகையில், காரதர் எழுந்து இரதாகாரனைப் பார்த்து “நோ! இரதக்காரனே, நீ நாடு ககரங்களைச் சுற்றித் திரிந்துக்கொண்டும், என்னை வேலைகளைச் செய்துக்கொண்டும், பொய் பேசியும், அபகீர்த்தியைப் பெற்றும், பஞ்சமஹா பாதகர்களில் ஒருவனாகி மோசவேலைகளைச் செய்தும் பிறர் பொருளை மோசமாகச் சம்பாதித்துக் காலம் கழிப்பாயாக என்றுச் சபிக்க; உடனே பார்வதி தேவியானவர், இரதகாரனை கோபித்து அவன் தரித்திருந்த பட்டபிருதைப் பிடுங்கி, சுவரி புத்திரனுக்குக் கொடுக்க, அவனதை வாங்கி தன் முழங்காலில் கட்டிக்கொண்டமையால், அன்று முதல் மோகாலி பட்டபிருதுவாரு என்று பட்ட பிருதுப்பெயரையும் (சுவரி புத்திரன்) பெற்றான். பிறகு பார்வதியாகிய சுவரி தேவியானவர், இரதாகாரனை தனது இடது கையால் இழுத்துத்தள்ளி தூத்திவிட்டபடியால், அன்று முதல் அந்த இரதாகாரனையும், அவனைச் சார்ந்தாரையும், இடங்கையாக என்றும், ஸ்ரீ பார்வதிதேவி தன் வலதுகையால் சுவரி புத்திரனைப் பிடித்துச் சமாதானம் செய்தபடியால், அந்த சுவரி புத்திரனைச் சார்ந்த 18 ஜாதியாரை வலங்கையால் ரோன்றிப் பெயரைப் பெற்றும், பல பிருதுகளுடனும் தேசாஸி சிரோஷ்டர்ஷனாகப் பிரகாசிக்கலானார்கள்.

எப்படி எனில்.

1. தெலுகுவெலமருக்கு—ஹம்சதுவஜமும்.

2. கன்னடியாருக்கு—பசுவலிங்கதுவஜமும்.

3. மெட்டிவாருக்கு—பஞ்சவர்ணகேதனமும்.
4. கும்மரவாருக்கு—நாசேட்டி துவஜமும்.
5. கொல்லவாருக்கு—விருஷப துவஜமும்.
6. வன்ன ஜனபவாருக்கு—கண்டபேரண்ட துவஜமும்.
7. கோமுட்டிவாருக்கு—மகரதோரணமும்.
8. ஜாண்டரவாருக்கு—உலககேதுவஜமும்.
9. ஓசவாருக்கு—மத்தள துவஜமும்.
10. குரங்குவாருக்கு—சகோரபக்ஷி துவஜமும்.
11. ஏனாதிவாருக்கு—குந்தேடி துவஜமும்.
12. அருவ தமிழருக்கு—நாமரை துவஜமும்.
13. வேட்டகாருக்கு—கவுதாரி துவஜமும்.
14. குறவருக்கு—கவுதாரி துவஜமும்.
15. சேவடியாருக்கு—மன்மத துவஜமும்.
16. தெலுங்குகொல்லவாருக்கு—சங்கு துவஜமும்.
17. பட்டுதாலகாரருக்கு—பட்டு துவஜமும்.
18. ஜனபவாருக்கு—ஹிரண்ய துவஜமும்.
19. வட்டவாரிக்கு—பாரசிப்ப துவஜமும்.
20. உப்பரவாருக்கு—ஆகுர துவஜமும்.
21. பத்மசாலங்கு—சாரி தால துவஜமும்.
22. லம்பாடியாருக்கு—பெரிக துவஜமும்.
23. சகாலீவருக்கு—சித்திர துவஜமும்.
24. மேனக்காரர்களுக்கு—டமாரு துவஜமும்.
25. நட்டிவருக்கு—தாள துவஜமும்.
26. பட்டிசாலவாருக்கு—கண்டபேரண்ட துவஜமும்.
27. சித்திரகாரருக்கு—மகர துவஜமும்.
28. இலவாணியருக்கு—கோகில துவஜமும்.
29. வாணியருக்கு—சருட துவஜமும்.
30. நன்றவருக்கு—ஏணி துவஜமும்.
31. கம்மானருக்கு—சுந்தி, சம்மட்டி, உளி, முதலான துகளும்.
32. தெலுங்கு செட்டிக்கு—சர துவஜமும்.
33. செம்படவாருக்கு—வலைய துவஜமும்.
34. கிரஸ்தவருக்கு—மருகால்லகார துவஜமும்.
35. ஒத்தசெக்காருக்கு—பஞ்சவர்ணக்கிளியும்.
36. பட்டணமுவாருக்கு—கூர்ம துவஜமும்.
37. கரியாலவாருக்கு—பச்ச துவஜமும்.
38. ஒடைக்காரருக்கு—மீன் துவஜமும்.
39. கிளசுவாருக்கு—வண்டி துவஜமும்.
40. நக்கபோயிலுக்கு—ருக்க (நாய்) துவஜமும்.
41. இருளருக்கு—சில்லகோல துவஜமும்.
42. குயவருக்கு—சகிரகூல துவஜமும்.
43. புடிபுடிகாரருக்கு—சக்தி துவஜமும்.
44. பனசவாருக்கு—தாரையும்.
45. ஜோனக்கிவாருக்கு—மூத்தா துவஜமும்.
46. வண்ணருக்கு—வெள்ளை டானையும்.
47. தெலுங்குபண்டாரத்துக்கு—குலமும்.

48. தமிழ்காசவருக்கு—புருஷமிருக துவஜமும்.
50. செலுக்கு காசவருக்கு—காசகவரமும்.
51. புஜாரிகளுக்கு—சைவமும்.
52. மாரியம்மனாருக்கு—புழிபுடுக்கு துவஜமும்.
53. பூவாணிகளுக்கு—மார துவஜமும்.
54. தெரம்பருக்கு—டேச துவஜமும்.
55. பண்ணைவாருக்கு—வெண்ணுடையும்.
56. போயருக்கு—பல்லக்கியும்.
57. மண்டவாரிக்கு—விஞ்சாமரமும்.
58. பண்டவாரிக்கு—கத்தி துவஜமும்.
59. பண்ட பறையருக்கு—வெண்ணைக்கோளியும்.
60. மற்றவர்களுக்கு பஞ்சகலசத்தப்பட்டை, சங்கீதம், பாங்கி முதலான பிறதகளை வரிசையாக நியமித்தும், கவரி புத்திரனுக்குச் சகல மரியாதைகளையுஞ் செய்வித்து உத்காசமாக்கியபிறகு—
இடங்கையாருக்கு அடியிற்கண்ட பிறதகளை நியமித்தனாராம்.

எப்படியெனில்.

1. கைக்கோளருக்கு—மாழாரம், எலுகு, மான் முதலானதுகளும்.
2. சென்னவாருக்கு—குரு திருத்துவ துவஜமும்.
3. கம்மானருக்கு—போரு பொந்த துவஜமும்.
4. பள்ளருக்கு—கொடுப்பு, சேவல், நரி, பிறதகளும்.
5. சக்கிலியருக்கு—கோணமும், கொம்பும், தப்பட்டை முதலானதுகளையும் கொடுக்கவல்லாரும் சந்தோஷமுற்றார்கள்—இப்படி கவரி புத்திரன் பிரம்மாதி தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பிறதகளைப் பெற்று காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தான். அப்போது அங்கு நான்கு வயிசத்தாருக்கும் அதிபதியான சம்புரித்திரன் என்னும் பிரபுவானவர், சவுத்திரியவள்ளி என்னும் நாயகியை மணந்து இல்லறத்தை கடத்தி வருகையில், பின்னையிலாக் குறைவினால் வனத்துக் கேசிக் கெடுதலுசெய்து அங்கு தபோநிதியாக விருந்த கிருஷ்ண ஜனவல்கியரை அடுத்த நிற்க, அவர் ஓர் தர்பபையை மந்திரித்துக் கொடுத்தனுப்ப, அதை அந்தச் சதிபதிகள் வணங்கிவர, ஒரு பெண்பின்னைப் பிறந்தது. அதற்கு காஞ்சிநாங்கி என்ற பெயரிட்டும், காளொருவண்ணமும் பொழுதோர் மேணியுமாக வளர்த்து தக்க வயதுவரவே, அந்த கவரி புத்திரனுக்கு விஷாஹம் செய்துக் கொடுக்க சதிபுருஷர்கள் சுகமாக வாழ்ந்தார்கள்.

கவரி புத்திரன் பயங்கரமான பிரம்மகபாலத்தைத் தரித்தமையால் விஷ்ணுபகவனால் சிரேஷ்டன் என்ற செட்டிப்பட்டத்தையும், கவரி தேவியின் பவியாதத்தில் ஜனர்த்தபடியால் பலிஜன் என்றக் காரணப் பெயரையும், சாஸ்வதிதேவிக்கு வளையல் கொடுத்ததில், அந்த சரசுவதேவியால் கவுரவன் என்ற சிறப்புப்பெயரையும், கவரி தேவியினால் வலங்கையால் பிடிக்கப்பட்டு இரதாரணை இடங்கையால் தள்ளப்பட்டு அவனுடைய பிறுதைப்பெற்றமையால் வலங்கைத்தலைவர் [தேசாஹி சிரேஷ்டி என்றதி சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்றான். இப்படிப் புசுழ்பெற்ற தேசாஹி சிரேஷ்டியின் கடைசி சந்ததியாகிய காஞ்சி பாலைய சிரேஷ்டிகாரு தொண்டமண்டல தேசாதிபதியாகி பகல் தீவட்டியுடனும் 12-பிறுதகளுடனும், 18-ஜாதியார்கள் கைகட்டி மரியாதை செய்ய பிரபலமாக இருந்தாராம்.

యుండవచ్చును. అనంతర కాలములో మూరురాయర గండదేవు చిరుమనందిన, కృష్ణ దేవరాయని రాజ్యారంభకాలమునను మూడుసంవత్సరములు పూర్వపురైయున్నది. అనఁగాః గృష్ణదేవరాయనియన్నయగు వీరవరసింహరాయడు పరిపాలన చేయుచుండు సమయమై యున్నది. ఈవిషయమున శంకుమాండు సంవత్సరములకే, అన్యగా కా॥ ప॥ ౧౮౩౧, ౧౮౩౨ సంవత్సరములలో వీర నృసింహరాయడు మృతుడగుట యుఁ గృష్ణరాయడు సింహాసన మెక్కుటయునై యున్నది. ఈకాలమున వేమారెడ్డిది కాచుకొత్తన, నా వాక్యమునకు ప్రస్తుతములో మన మాహించిన యన్వయమే చెప్ప వలయును. లేకున్నకాలము లేవ్వను. ఈకృష్ణరాయడు “మూరురాయగండ” డను చిరుడు, బొందినది కా॥ ప॥ ౧౮౪౨ వఱకునై యుండదు. అనంతరము కృష్ణ రాయలు, అశ్వపతి, నరపతి, గజపతుల జయించి “మూరురాయరగండ” డను చిరుదందియుండును. కృష్ణరాయలు సింహాసనమునకు వచ్చునాటికే లోకప్రసిద్ధ నామముఃగలవాడగుటఁజేసి భాస్కరుని విశేషములురాయలు స్వయముగా పెరింగి యుండును, అట్టి వృత్తాంతమును మఱియొకచో వివరింపఁ దలంచి ప్రస్తుతములో భాస్కరుని జననకాలమునాటికే ననఁగా కా॥ ప॥ ౧౮౦౦ మొదలు కా॥ ప॥ ౧౮౩౦ వఱకుఁ దెనుదేశముయొక్క నాల్గు పక్కలనుండు భాగములకుఁ బ్రభువులుగా నుండిన ముగ్గురు రాజులయొక్క వ్యవహారము తెల్లున్నవో వారి కాలములలో బ్రజ లేచియుండుగా గట్టములు ననునవింపిలో దానిం దెలియుటకుగా నా శాసనముల నొక్కొకదానినై యీక్రింద వివరించెదను.

రాయని భాస్కరుడు చేయించిన శాసనములు.

ఈశాసనములలో మొదటిది అనగా కా॥ ప॥ ౧౮౨౮ విశండును ఎత్తాసెట్టి వారను తెలగాలకడనున్నట్లును చాటి నకల్లును సంపాదించి పంపిన యొక చారిత్రా భిమాని కోర్కెపైని బందరులో ననఁగా మచిలీపట్నము (Masulipatam) అను పురములోఁ గొలకకాలముక్రిందిట బహుప్రసిద్ధితో పెడలుచువచ్చిన “పురుషార్థ ప్రదాయిని” యను పత్రికలోఁ బ్రకటింపఁబడినది. మూడవది యనఁగా “అలక గీరుపాదుషు” యిచ్చిన పర్తానా యనునది గోదావరీమండలములో నీ మంత్రీమహా నాటివారివలన వ్యవహారోపయోగార్థముగా నుంచుకొనఁబడినదాని నకలై యు న్నది. ఇది నావలన సంపాదించఁడినది. మొత్తమున నీమూడుశాసనముల యంశ మొక్కటియే యైనను మొదటి రెంటిలోను చారిత్రాశములు పెక్కులున్నవి - మూడ వది కేవల సిద్ధాంతములనే తెల్పును.

ஸ்ரீ இராமலு பாஷ்கர மந்திரியவர்கள் முயற்சியினால்
பலிஜவாருக்கு உண்டான தேசாஹிபட்டமும் மஹா
நாட்டின் கட்டுப்பாடு சாசனங்களுமாவன.

சாலிவாஹன சகாப்தம் 1400ஆம் ஜனிக்க ஆத்திரவட தே
சத்தில் இராமலு பாஷ்கர மந்திரி என்னும்பெயரால் ஒரு மஹா தெலு
ங்கு ஷீ வித்துவானும், மஹாமதிபூகியுமாயிருந்தார். அவர்ஸமஸ்
கிருத வால்மீக இராமாயணத்தை தெலுங்குப் பத்திப்பங்களில் பாடி
யவர். அவர் முதலில் கொண்டபல்லி, வினுக்கொண்டாவில் கோன
புத்தரொட்டிபாரிடம் கர்ண முதல் மந்திரி முதலான வேலைகளை வகி
த்து, சடைசிறியில் இராஜனையும் பிராகசித்ததாக “சுந்தா பரணியம்”
முதலான கிரந்தங்களினால் பிரதிபக்தமாகிறது. அவருடைய கல்வி
திறத்தையும்; சத்தியம், சார்தம், சவாமிபக்தி தருமம் தானமுதலா
ன குணச்சிறப்புகளையும்மேலில் கண்ட ஸ்ரீவிஜயநகர நரபதி ஸ்ரீ
கிருஷ்ணதேவ ராமலு, அவருக்கு அநேக பஹுமான்ங்களைக் கொடுத்
த தன்மையில், அவருடைய பெயருக்கு முன்பும், அவருடைய பின்
சந்திகளின் பெயருக்கு முன்பும், “இராமலு” என்ற தமது பட்ட
ப்பெயரைத் தரித்துக் கொள்ளும்படி. உத்திரவு கொடுத்தமையால்,
அன்று முதல் அந்த பாஷ்கரருக்கு இராமலு பாஷ்கர மந்திரி என்ற
ப்பெயரை வழங்குவதாய்தான்.

அந்த இராமலு பாஷ்கர காலத்தில் இந்தியாதேசம் அசுவபதி
(மசம்மதியர்) (2) கஜபதி (3) நரபதி என்னும் மூன்று மன்னர்களு
டைய அதிகாரத்துக்குள் இருந்தது. அம்மூன்று மன்னர்களுக்கும்
கடி ஒருவரை பொருவர் எதிர்த்துச் சண்டைச் சச்சரவுகள் செய்துக்
கொண்டு வந்தமையால்; அச்சண்டைச் சச்சரவுகளின் செலவுகளுக்காக
தம் குடிகளுக்கு பலவித அநியாய வரிகளை கியமித்தும், அவைகளை
வசூல் செய்ய, அநேக அக்கிரம அதிகாரிகளை கியமித்த; அந்த வரி
வசூல் செய்யும் அக்காரிகள், குடிகளை தராதாயின் பலவிதங்களி
லும் வம்புகளைச் செய்து வருத்தி வருகையில்; அந்த இராமலு பா
ஷ்கரமந்திரியார் பார்த்து பரிதபித்து; அப்போது அந்நாட்டில் சத்
தியம், சார்தம், தருமம், நீதி வீர முதலான குணங்களிற் சிறந்திருந்த
பேட்டை பலிஜவாரிடம்பேசி, அப்பலி ஜவாருகளில் தக்கவரை
தேசாஹி என்னும் பட்டப்பெயரால், தேசத்தின் குடிகளுடைய
ஜாதிக்கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றி விசாரித்து நீதி செலுத்தவும், அநியா
வரிகளைக் கொடுக்கும் குடிகளுக்கு பிரதி நீதியாக ஷீ அசுவ
பதி, கஜபதி, நரபதிகளாகிய மன்னர்களிடம் போய் முறைஇடச்

செய்ததில் அம்மூன்று மன்னர்களும் தம்மால் குடிகளுக்குண்டாகி இருக்கும் கஷ்டங்களை நீக்கக் கருதி பேட்டை பவிஜ்வாரில் தக்க லார் பெரிய மனுஷருக்கு தேசாஹி என்ற பட்டத்தையும் அதற்காக மூன்று சாசனங்களையும் கொடுத்தார்கள். அம்மூன்று சாசனங்களில் முதலாவது சாசனம் சகாப்தம் 1428ஆம் குரோதன வருஷத்திலும் இரண்டாவது சாசனம் 1429ஆம் வருஷத்திலும் மூன்றாவது சாசனம் 1429ஆம் வருஷத்திலும்.

அம்மூன்று சாசனங்களின் கருத்துகளும் ஒன்றே யாகிலும், முதலிரண்டு சாசனங்களில்—அசுவபதி, கஜபதி, நரபதி மன்னர்கள் காலத்தில் குடிகளுக்கு விதித்திருந்த அபயாய வரிகளை நீக்கிவிட அம்மூன்று மன்னர்களுக்கு ஏராளமான பெருளைக் கொடுத்துப் பெற்ற மஹா நாட்டுக் கட்டுப்பாட்டு சாசனங்களாம்.

மூன்றாவது சாசனம், அப்போது டில்லியில் சக்கிர வர்த்தியாக இருந்த அலிங்கர்பாதுஷா இடம்போய் மேல்கண்ட முதலிரண்டு சாசனங்களை ஊர்ஜிதமாக்கி, கஜபதி, நரபதி மன்னர்கள் பற்றாபற்றாது, இப்படி ஊர்ஜிதமாக்கிய காலம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவ ராயலு ஆளுகைக்கு முன்பாக. அதாவது அவந்தமையரை வீரநரசிம்மபுர ராயலு காலத்திலும், அச்சாசனங்களுண்டான இரண்டுமூன்று வருஷங்களுக்குப் பிறகு, அதாவது சகாப்தம் 1431-1432ஆம் ஸ்ரீ வீரசிம்ஹ ராயலு பரமபதமடைந்தார். அவரும் துப்பிட்டு நரபதியாக சிங்காசன மேதய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயலு மஹாவீர பிரதாபஜய சிவராச சகாப்தம் 1442ஆம் “முகுராயாகண்ட” அதாவது அசுவபதி (மகம்மது அசர்,) கஜபதி முதலான மூன்று மன்னர்களையும் ஜயித்தவரன்ற பிருதைப்பெற்றார். இப்படிப்பட்ட மஹாசக்கிரவர்த்தியால் கொண்டாடப்பெற்ற ஸ்ரீ இராமலு பாஷ்கரமந்திரி செய்வித்துக் கொடுத்த சாசனங்களில், முதல் சாசனம் (சகாப்தம் 1428ஆம் ஒரு ஏர்ரா செட்டியாரிடமிருந்து, ஒரு பூமியின் விவஹார காலத்தல் வெளியாகியதாக, மருவி பட்டணத்தில் வெளியாகிய “புருஷார்த்தபிரதானி” மினால் வெளிவந்தது. மூன்றாவது சாசனம் கோதாவரி நீரத்தில் வசிக்கும் அந்த இராமலு பாஷ்கரமந்திரியார் சந்ததிகளிடம் இருந்து ஒருவிவஹார காலத்தில் வெளியாகியது.

அந்த முதல் சாசனத்தின் நகலை இதனடியிழ்க்கண்க.

மோடபிசாஸம்.

“ಎಣ್ಣೆ ಮರಾಠಾಸು, ನಲದು (ಅನಾಥರೇಷು) ಮೊಲೆಬಿ (ಕಿಣಿ) ಅರಾ-ಕುಂಜವರ ಸುವಸನವರ ಹುಣ್ಣುಕಂ ಕೇಶಿ ಅಶ್ವಪರಿ, ಕಜಪರಿ, ನರಪರಿ, ಮಾದು ಸಿಂಹಸಿಂಹ ರಾಜಾಸು ಬೆಳಾಲಂ ಸಡಿಪಿಮುನ್ನು ಸ್ವಸ್ತು, ಪಣಾಸು ಧರ್ಮ ಕಲಾಸು.

౧. గోవులకు తోకయాకలుపన్ను, ౨. గ్రామీణులకు బొట్టపన్ను, ౩. తలవెండుకు క్షీలకు వర్ణాశ్రమసర్వాలపన్ను, ౪. ఋతువులపన్ను, ౫. స్తనములపన్ను ౬. శుభశోభనాలకుపన్ను, ౭. సమస్తవర్ణాశ్రమ ధర్మారవారికిపన్ను.

ఈప్రకారముగా నారాజులు పన్నులు వ్రచ్చుకొందురు. ఈ పన్నులవట్టిప్రజలను వుట్టించిన పరమేశ్వరునకు మహా ఘోషచేస్తును కష్టపడుకూర్చుడిరి. ఆతరువాతను యెఱ్ఱంశెట్టి మేరాపాత్రుడన్న అధ్యుడు పరమేశ్వరుని పరవ్రసాదితుడై యీ ప్రజలు పడె నిర్బంధముఁజూచి పరమేశ్వరుంఁగూర్చి తపస్సుచేసెను. పరమేశ్వరుడు బ్రత్యక్షమై మేచ్చిలి అడుగుమనెను. ఆ తర్వాత మేరాపాత్రుడు అడిగినమాటఁశాసనీ! పరమేశ్వరా! జగద్రక్షకా! జగత్తుయందున్న నరులు యీ పన్నులచేత కష్టపడుచున్నారు. ఈ ప్రజల ఆపద నివారణచేసి యేలాగున సంరక్షణచేస్తావు అనెను. అతడు పరమేశ్వరుడన్నమాట నీవు అడుగడకు నిశ్చేషం యిద్దిని. అని పరమేశ్వరుడు వరమిచ్చెను. అంతట మేరాపాత్రుడు రాయని భాస్కరన్నను అన్నమాట, నీవు మగ్గురు రాజుల సముఖానకు బోయి, దేశాల ప్రజలకు పన్నులు లేకుండు మాత్ర చెయ్యమని అడుగుము. తరువాత రాజులు యేమి సెలవిస్తున్నారో ఆయత్తరాలు గ్రహించి, యీ పన్నులు తీసివేయువర కెంత ఆడిగినాగానీ నీవు వచ్చుకొని సెలవువ్రచ్చుకొని వత్తువని చెప్పి పంపెను.

ఆలాగుననే భాస్కరన్న ముగ్గురు రాజుల సముఖానకును తగ్గి బెల్లెను. రాజుల దర్శనమొనరెనువారే దేవర దేశాఁలోనున్న ప్రజలు పన్నులచేతను మహా కష్టపడుచున్నారు మాత్రచేయవలెనని అడిగెను. ఆరాజులు సెలవిచ్చిన యత్తరాలు-నాలుగు యేనుగులపాడవు అర్థం యిచ్చితేనేకాని యీపన్నులు మాత్రచేయలేమనిరి. భాస్కరన్న ఆస్మయత్తిరములు. మీరు రాజులు ఆడితప్పరాదు. మీరు సెలవుయిచ్చిన తత్తరం అట్లే నిలుపుడు. నిలిపి పన్నులు మాత్రచేయవలెనని భాస్కరన్న అనెను. రాజులు సెలవిచ్చిన యత్తరములు నాలుగు యేనుగులు పాడుగునా యిస్తారా అని రాజులు అడిగిరి. దేవరా! తెస్తున్నామని ఒప్పెను. ఒప్పి రాజులచేత సెలవువ్రచ్చుకొని, మేరాపాత్రుని భాస్కరన్నకలుసుకొని ఆరాజులన్న యత్తరములు చెప్పెను. సంతోషపడి ఆలాగే నాలుగుయేనుగులుపాడవున అర్థం యిస్తున్నామని యిద్దరుకూడ రాజుల దర్శనములకు తరలి వెల్లిరి. రాజుల దర్శనము అయితే రాజులు అన్నమాటలు, దేశాలపన్నులు మాత్రచేయించుమని నాలుగేనుగులపాడుగున అర్థముయిస్తున్నామని ఒప్పితిరి. తెచ్చుని అడిగిరి. ఆలాగుననే యీ అర్థముయిచ్చేటందుకుఁజువ్వర నుపింపించుమని అనిరి. ఆలాగుననే విలిపించి సతరువాత మేరాపాత్రునకు పరమేశ్వరుని వరమున్నదిగనుక పడెండు అడుగుల

జేననుకొల్పి శ్రవణమునను, అతడు రాజులు సంతోషపడి మెచ్చి అడుగుమనిరి, అతడు మేరాపాత్రుడన్నమాట దేవరా మెప్పుని యెంచి యీ పన్నులు మాపుచేయండి అనెను, వారన్నమాట మాబాగనిరి, అతరువాత యేబదియారు దేశాలవారిని నిలిపించి సమాహారం అంతాకూడి నాల్గురాజ్యాలలోను యీపన్నులు యెవరూ తలపెట్టరు, తలపెట్టిరా, శిరస్సుపహస్రవక్తలై పోగురని సభ కాపముపెట్టి, సూర్యచంద్రాదులు కలయంతకాలమును, ఆకాశవాణి, భూదేవతాసౌత్త్యముగాను కాపముపెట్టి నాలుగు రాజ్యములయందున, నాల్గు శాసనాలువేసి ముగ్గురు రాజులున్న యెఱ్ఱులెట్టి మేరాపాత్రుడున్న, రాయనమంత్రి భాస్కరన్నగారు వీరలంతాను సమ్యక్మై! నాలుగు రాజ్యములకు నాలుగు శాసనములు వంపించి, వంపించితరువాత దేవరా మాకు మెప్పు సెలవీయమని అడుగగా నడుగమనిరి, మూడు సింహాసనములున్న బలిశై సింహాసనము మాకిచ్చుని సెలవు అడిగెను, అడుగగానే ఆరాజులు సంతోషపడి, వరమేశ్వరుని వర ప్రసాది, దొడ్డవాడని సంతోషముచేత సింహాసనము తెచ్చించి, తమలో నమానముగా సింహాసనము వేయించి, సింహాసనముమీద గూర్చుండబెట్టి, యేబదియారుదేశములవారి చేతను మ్రొక్కువేయించి సకల బహుమానములు చేయించి, అతడు యేబది యారు దేశములకు దేశాధిపతి అని పచ్చలపల్లకీపెట్టె, జులుమలీ గుఱ్ఱములు యిచ్చితాళి చాకట్టిచ్చి, విష్ణుకోట మహా మొఘాసాయిచ్చి, అన్ని కులాచార ధర్మాలవారును యేసు లానికాకులము హద్దు తప్పకుండా వుంచుమని ముగ్గురురాజులున్న, సమస్తమైన ఖర్చు శ్రమధర్మములవారున్న సెలవిచ్చి కులాచారధర్మములలో మహానాటవాచరియారు దేశాలవారు మాకు నడిపించిన హద్దులు.

- (౧) పెండ్లిండ్లకు దేవునికట్నము ౧ రూక, సమయమంత్రి కట్నము ౧ రూక, బిజ్జలకట్నము ౧ రూక, బట్టుకట్నము ౧ రూక, మంగలివానికట్నము ౧ రూక, (౨) పంటపుట్టికంచాలు, గోనెలకుహారాజు (ప్రతిదానిలో నని) ఐగోనె ౧కి ౧ కాసు:

ఈపద్ధతిగాను సూర్యచంద్రులు కలయంతకాలము, ఆకాశవాణి, భూదేవత సాక్షిగాను నిరంతరము మీకు నడిపించును. లేదన్నవాడు కాశీలో గోహత్య పాతకము చేసినట్లే, సర్వసహాధికారాలు తప్పినట్లే, వాని శిరస్సు పహస్రవక్తలై పోవును. అని మహానాటివారు కాపముపెట్టిరి, అంతకు హద్దుతప్పి పుచ్చుకున్నవారి వంశమునిర్వంశమై పోదురని మహానాటివారు కాపంపెట్టినారు. యేసులానకు ఆకులం హద్దు తప్పకుండా నడిపించేరు. ఇందులో నేనులము హద్దుతప్పినచినా ఆకులానికి ౧ కులంతప్ప, ౨ మహానాటితప్ప, ౩ దివాల తప్ప, ౪ దేవునితప్ప, ఈ నాలుగుతప్పలు పుచ్చుకొ

நீதி, இயல்பு, நீதலம், பரமபுருஷேயுக்காயினா அந்மம் மூடி அவி மகாநாதி
வாய் நலவிநாது.

இன்று நாலை.

௧ புரவலி, ௨ நாரவலி, 3 மாரவலி, 4 கவிசாரவலி,
பாண்டவலி, 5 பாரவலி, 6 நாரவலி, 7 மாரவலி, 8 கவிசாரவலி, 9 பாண்டவலி.

10 பரமபுருஷேயு, 11 பரமபுருஷேயு, 12 பரமபுருஷேயு, 13 பரமபுருஷேயு, 14 பரமபுருஷேயு, 15 பரமபுருஷேயு.

இந்த முதல் சாசனத்தின் கருத்து.

என்றும் செட்டி, மோரபாத்திரன், எவ்வேட்டி, பூதி, வரி அர்க்குண்டவா
பிரபந்தன், வாரத்த ஐந்தேவருவென்று செட்டி அகலபதி, கலபதி, நரபதி
என்னும் மூன்று சிங்காசனபதிகளுட குடிகளுக்கு விதித்திருக்கும் வரிகளை
நீக்கியதைப்பற்றியும், வரணசிரம தருமங்களைப் பற்றியும் கொடுத்தசாசனம்.

அப்போது (1) பசுக்களுக்கு வால்வரி (2) பிரமணாக்குதிலகம்,
போட்டுவரி (3) தலையின் மயிலைவத்திருக்கும் பெண்களுக்குவரி (4) நுதுகால்
வரி (5) சுப்சோபனங்களுக்கு வரிபாக எல்லாநாதி வருணத்தாருக்கும் வரி
விதித்து வசூல் செய்துவந்ததில்; குடிகள் வருத்திவருகிற பரிதாபத்தைப்
பார்த்து, எல்லாம் செட்டி, மோராபாத்திரன் என்னும் பலிஷ்ட பரமேசுவரனை
நோக்கி, குடிகளுடைய இக்கஷ்டங்களை நீக்கித்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க;
பரமேசுவரன் பிரதிக்ஷணமாகி, நீவரும்பும் வரம்புபாது என்று கேட்ட, அம்மே
ராபாத்திரன், சுவாமி! குடிகள் அநியாயமான வரிகளை கொடுக்கச் செய்தியற்று
தவிக்கிறார்கள், அவர்களுடைய இவ்வரி கஷ்டங்களை நீக்கவேக்கும்படியான
திரவியசகாயம் செய்வீர்களேயென்று, அவ்வீசனும் "அப்படியே தருவோ
மென்று" வாக்களித்து மறைந்தனர். பிறகு எல்லாம் செட்டி, மோராபாத்திரன்
உடனே, இராயனு பங்கு மந்திரியிடம்போய், தமக்குக் கடவுளால் கிடைத்த
வரபரிசுதத்தைச் சொல்லியும், குடிகளுடைய வரிகளை நீக்கிவிட, மூன்றுமன்
னர்களிடம் இருவருமாகப்பாய் முறையிட்டு, அதற்கு அவர்களால்
உத்தரவுகளை தெரிந்து வரலாமென்று சொல்லி (அம்மந்திரியை அழைத்துக்
கொண்டு) அந்த எல்லாம் செட்டியாரும், இராயனு பங்குமந்திரியுமாக அம்
மூன்றுமன்னர்களிடம்போய்குடிகளுடைய கஷ்டநிலைகளைச் சொல்லி, அவர்
களுக்கு விதித்திருக்கும் அநியாயவரிகளை நீக்கவேண்டுமென்று வேண்டி; அம்
மன்னர்கள் கேட்டு, நான்குயானைகளையுமுள்ள பொண்ணை கொடுத்தால் மாத்
திரம் வரிகளை நீக்கப்படுமென்று சொல்ல; அவ்வருவரும் சம்மதித்து அப்ப
டிக்கேட்டப் பொண்ணை எடுத்துக்கொண்டு வரதபஸ்தான கூலி வேலைக்காரர்
களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, வழியில் ஒருகாட்டில் 12 சதுரடி விஸ்திரை
முள்ள ஒரு குழியை வெட்டுமபடி சொல்ல; பரமேசுவரனுடைய வரத்தினால்
அங்கு பசும்பொன்றியியங்கள் ஏராளமாக இருக்க; அரசர்கள் அறிந்து, அந்த
மோராபாத்திரனுடைய வரபரிசுதத்தக்கு மெச்சிக்கொண்டு, 50 தேச ராஜர்
களை தரிவித்தும், அவர்கள் முன்னிலையில் இனிமேல்கண்ட வரிகளை குடி
களுக்கு எவர்களுக்கு விதிக்கக் கூடாதென்று வாக்குத்தத்தம் வாங்கிக்கொண்
டும், அப்போதிருந்த அகலபதி ஐப்பதி நரபதி என்னும் பெயரால் இத்தேசத்
தையாண்ட மூன்று இராஜ்ய சிங்காசனங்களுடைய பலிஷ்டசிகாசனம் ஒன்றை
சீயபித்தம்: அல்லாத தமக்குச் சமானமான சிங்காசனத்தில் உட்காரவைத்தும்,

౧ బ్రాహ్మణులకు	పెండ్లిండ్లు	అందలములు.	పల్లకీలు.	తురంగములు
౨ క్షత్రియుల	డిటా	డిటా	డిటా	డిటా
౩ వైశ్యుల	డిటా	...	డిటా	...
౪ శూద్రుల	పెండ్లిండ్లు	పెండ్లిండ్లుగానే నడచును.		

ఈ శూద్రులకు వ్యవసాయము నిర్వహించుట నిర్దేశము.

౫ పల్లవారి	పెండ్లిండ్లు	పల్లకీలు.	తురంగములు.
౬ ఆరవనులం గొల్ల	పెండ్లిండ్లు	డిటా	డిటా
౭ కుమ్మరి గుండయ్య	సంతతికి	డిటా	డిటా
౮ మహానాథుల	అయిదువీధులవారికి నవతలు, ముఖము పెట్టిక శాసనములను నొప్పలేదు.	} లేదు	లేదు
౯ సోదరి	పెండ్లిండ్లు		
౧౦ తొలుతులవారి	పెండ్లిండ్లు	డిటా	డిటా
౧౧ చాకలి	} మరీ పెండ్లిండ్లు	లేదు	డిటా
౧౨ మంగలి			
౧౩ భిక్షుసంగము	డిటా	లేదు	డిటా
౧౪ చిత్రకారుల శోభనాలను నరపతి యిచ్చిన పంప	వన్నెలు, మహానాథులవచ్చిన తల్లివన్నెలు, పేటియములు, నుల్లూరు శాసకము గలదు.		
౧౫ ఎఱుగులవారి	పెండ్లిండ్లు	లేదు	డిటా
౧౬ మాలవాండ్ల	పెండ్లిండ్లు	లేదు	తురంగములు.
౧౭ మాదిగవారి	పెండ్లిండ్లు	యిముడుయెక్కే వాహనముకలదు, మాడుకొంగుల పుల్లడ కలదు. మాడు స్రావముల పందిరి కలదు. అవ్యక్తపటకలదు, ఊరికి ఉత్తరముపైపున నూరేగింపుకలదు. భూమిమీద అవిరేణి కలదు.	

ఈ పద్ధతి పదునెనిమిది జాతులలో జన్యమైనవారికల్లా కలదు. ఈ ప్రకారాన యీహాద్ధులు మహానాథుల ముగ్గురు శాఖలున్న యేకదియగుదేశాలను ముగ్గురు హాదుకులహాద్ధులు తీర్చిన తీరున యీ ప్రకారాన వొట్టు నీమకాలలో చేసిన హాద్ధులు, యీ హాద్ధులన్న యేదేశమందు యెవరునడిచినా ఆ దేశానకు అనర్థంపచ్చును.

అని

స్వస్తి సమస్త త్రిభువన విభుజ్జాన వీరవీరావతారులున్ను, గరుడధ్వజ, సింహ ధ్వజ, విరుదాంకమాలికా ప్రకస్తధారులున్ను, దేశగురాయరాజ్యస్థాపనా చారులున్ను, అంగ వంగ కలింగ కాశ్మీర కాంభోజాది ఛప్పన్న దేశాధీశులును, వైదూర్య గోమేధిక పువ్యరాగాది సవరత్నాధికారులున్ను, హరి, హర నరుధక్షి భరాయణులున్ను, పరవారీ సహౌదరులున్ను, మౌలిపట్టభద్రులున్ను, అయిన స్వస్తి సమస్తకల నామాంక మాకాదప్రకస్తధారులున్ను, విప్రముఖ్యులైనరాయవిమంత్రిభాస్కరులుమహాలయినసాలుమూలసమయ పెక్కండున్ను, శ్రీ మహాకళ్యాణభావలున్ను అయిన మంత్రి మహానాటివారికి దయచేయించిన పట్టా పాదుషాఫర్మానా.

అలంగరు పాదుషా సారాప్త) దుర్గాలు సాధించి ఆశ్వసతి, నరపతి, గజపతి ముగ్గురు రాజులున్ను, సారాప్త) దుర్గాలవారున్ను, ఛప్పన్న దేశాధీశ్వరులున్ను, ఈ దేశాలమంత్రిమహానాడున్ను, ముప్పదియిద్దరు సరదారులున్ను, అంతాగోలకొండలోపాదుషాగారు కూర్చుని, సమస్తమైనవారున్ను కొలుపునీర్చియుండగా దేశాలఅన్నీ సాధించి వస్తీమిగదా? దేశాలవారికి గలపు తాంబూలము యిప్పించవలెను. సారాప్త) దుర్గాలవారున్ను, ఛప్పన్న దేశాలవారున్ను, ముప్పదియిద్దరు సరదారున్ను రావలసినదిగ నుక, నీని సముఖమునకు విలపించుమని ఆజ్ఞయిస్తే, సమస్తమైనటు వంటివారు సముఖమునకువచ్చి, తాంబూలమందక సమయము కట్టినందువల్ల, అందులోదగు మంత్రుల విలపించి పాదుషాగారు అడిగిన యుత్తరము. మిమ్మున నీలపిస్తేయిందువచ్చి తాంబూలము వుచ్చుకొక సమయం కట్టిన కారణమేమని అడిగితే, మంత్రులు విన్నవముచేసి నమాట:— సారాప్త) దుర్గాలవారు (గో) యేబదియారు దేశాలమంత్రి మహానాడున్ను (32) ముప్పదియిద్దరు సరదారున్ను యేకముగా పాదుషాగారితో విన్నవము చేయవన్నయుత్తరం.

మైగాలపు బెజ్జనీడు, కనకాల నల్లాపాత్రుడున్ను, కంచికామేశ్వరవద్ద వరప్రసాదులు, మహా సత్యసంపన్నులున్ను, యితని సత్యమవలన ఆప్తవారు ప్రసన్న మగుచు న్నది. మంత్రిభాస్కరుడు, బెజ్జనీడు, సమయముకట్టిన మహానాటివారు అంతా కూడు యామని కూర్చుండియున్నవారు. వారిని నీలిపిస్తేనేగాని మరయెవ్వరూ తాంబూలము వట్టరు. వారు సత్యసంఘులై, వరప్రసాదులు, అతనితండ్రి మైగాల పుష్పకెట్టి, అతని తాత బిజ్జనీడు, వర్ణాశ్రమములయొక్క పద్ధతులు యెక్కువ తక్కువలు నడుస్తూ వున్నారని—

౧. చాపకుపన్ను, ౨. కుంభములకుపన్ను, ౩. గంటాలకుపన్ను, ౪. బూడిదకట్టుము, యిటువంటివారికి పన్నుకట్టి పుచ్చుకుంటూ యున్నారన్న ఆటువంటి

అత్రుత్వము దేశాలవెంబడి చాలా వుదాసీనము అత్యేవము పొందుతూవున్నారు. ఈవ
 ద్దతి కూరించువలసినదనిన్ని సౌరాష్ట్రదుర్గాలవారు, ఛప్పన్న దేశాలవారు, ముత్రిమహా
 నాటి వారు, యీ యుదాసీనపువన్నులు అచ్చుకొనుండా బడిచి జక్షాయించుమని మం
 త్రిమహానాటివారు యేలినవారితో విన్నపముచేస్తారు. అని మంత్రులువిన్నపముచేస్తేచా
 దుషాగారు మాకు వచ్చే అర్థము చాలా నష్టము వస్తుంది. అని నెలపుయిస్తే అతడు
 మంత్రి భాస్కరుడు, బెజ్జనీకు, కనకాల నల్లపాత్రుడు, యెనుటనుండి పాదుషాగారి
 తో విన్నపములాగున నెలపు దియించుచున్న దేశాలవెంబడి సంతలు సాగించి సాయదు
 కట్టించి దివాగముకు అర్థమునర్తించేస్తాము. అన్నపిమ్మట అశ్వరతి, గజవతి, సరదతి
 ముగ్గురు రాజులన్న సౌరాష్ట్రదుర్గాలవారున్న, ఛప్పన్న దేశాలవారున్న, సరదారు
 లున్న మంత్రిమహానాడున్న సమృతించినతరువాత బెజ్జనీకుని నల్లపాత్రుని పాదు
 షాగారు మీరు అడుగునట్లు జరిగిస్తాముగదా మాకు నజరు యేమి యిస్తారు అనిఅడిగితే,
 అడిగిన నజరుకు అర్థము దేశాలవెంబడిని పంపిణీచేసినవత్తుముకు కీర్తిపారుములు
 భూమియందు ప్రసిద్ధిలోనికి రావలెనని, కించి కామాక్షమ్మను ప్రార్థన చేసి కామాక్ష
 మ్మ వరప్రసాదియైన బెజ్జనీకును అన్నదంతో మనవిచేసిన యుత్తరము. పాదుషాగా
 రు అడిగినచోట కల్ల కాకుండా మహాలుచుట్టగా అడుగుతప్పించి అడుగునను (౧౨) పం
 ద్రెండు కణజాలప్రవృత్తులు చూపించవలసినది కోరుకుంటే, కోరిన ప్రకారము కామా
 షమ్మ వరమిచ్చినతరువాత, పాదుషాగారిని బెజ్జనీకు మహాలుచుట్టూత్రవ్వించుకొమ్మని
 మనవిచేసెను. అప్రకారము తిప్పిస్తే పైకచెప్పినప్రకారము కనబడెను. ఈప్రకా
 రమే యెప్పటికీ యిప్పించుమని అడిగితే, కామాక్షమ్మవరము అప్రకారము లేనది
 బెజ్జనీకు చెప్పినతరువాత, సరదారులున్న, సౌరాష్ట్రదుర్గాలవారున్న, గజ (యేబని
 యాలు) దేశాలవారున్న, మంత్రిమహానాటివారున్న, అందుకూ యేకవాక్యముగా
 సమృతించినమీదట, అలంగరు పాదుషా సంతోషించి అందలము, పల్లవీ, చక్రవాళపు
 గుబ్బాగుడు, ఆరిగ, అలవట్టుము, సురటి, కొంజామర, నేల్లూమూల, జనవళంకి బిరుదు,
 మొదలగు పంద్రెండు (౧౨) బిరుదులు, భేరిమృదంగవాద్యములతో ఛప్పన్న దేశాల
 యందున్న నిండుప్రాంత, బాకాలతోటట్టునుఖాన పెత్తనము నడిపించుమని వర్ణాల
 వారివల్ల రన్తిలేజోపార్జనములు, త్రుత్రపాత్ర పారంపర్యం అనుభవిస్తూ, బ్రహ్మణ త్త్రే
 య వైశ్య మాన్యులు మొదలగు వర్ణాలతో రాయనమంత్రిభాస్కరుడు బెజ్జనీకుతో
 చెప్పిన యుత్తరము. మిగిలిన పెక్కిండుజాతులలోనున్న, యేమి తనవున్నా నీవేలే
 రుగడచేరువలసినది. ముందరగంధతామ్రాలము మహానాటివారిలో నడిపి చుకొనేది,
 నులాలలో నేమితప్పన్నా, ప్రోహమున్నా తప్పవుచ్చుననేది వారిని నివారించి తేరుగ
 డచేసేది అని సమస్తమైనవారి యుమనుతని తామ్రాలము పాదుషాగారు యిచ్చినత

రుచార, ముప్పదియద్దరు సరదార్లున్న గుఱ్ఱము కోకలయిస్తే పుచ్చుకున్నారే. రాసా
ప్రగ్గులాలవారికి తాంబూలము యిప్పిస్తూవున్నాము. ఏదిగ్గానికి మునుపుగాదిలియా
తాంబూలము యివ్వవలయునని అడిగితే కొత్తపల్లి (కొండపల్లి కావచ్చును) దుర్గాన
కు మందుగాదిలి యా తాంబూలము యివ్వవలయునని చెప్పినతర్వాత, బట్టుకవిరాజు
పాదుషాగారికి ఖాసీసలాముచేసి అడివియోగియైన రాజునిమంత్రి భాస్కరునితో అడి
గిన యుత్తరం నీవు అయితే అడివియోగివెళానని యీ పంచాగమువారు, సంకుసు, దాగ
టిలి, నాగటిమీదను సుత్తిపని చేస్తూవున్నారగునకు యిదిసమయము. పదునెనిమిదికా
తులవారిలో అవుదురొకాడో అని అడిగినపిమ్మట కని పంచాగమువారు మహానాటివా
రితోఁ దిరుగుబాటుగా చెప్పిన యుత్తరము. మేము కులాలలోనికి విశ్వకర్మ సంతతివార
ము. భూలోకమందు కాడి, మేడి, కష్టవాహనాదులుచేతుక మీకు జరుగుతుందా, మే
మున్న చోటికి మీరు రావలయునుగాని. మీరున్న చోటికి మేము రావడములేదు. అని
తిరిస్కరించి యుత్తరము చెప్పినందువల్ల, పాదుషాగారికి కోపమువచ్చి పంచాగమువా
రు దేవతలకాపముచేత పభోయాస్థులంకారనికాపయిచ్చిరి. మహానాటివారంతా చెప్పిన
యుత్తరము. నాకు ఆగ స్త్రవహామునిచారీ కాపముచొచ్చిన విమ్ముకు కులములలో
కిలియనిచ్చినారుకారు గనుక, నేనున్న మీరు మహానాటివారితో గర్వించియుత్తరముచె
ప్పినారు. గనుక మాసమయములో కిలియనినవ్వలేదు సరిగదా మీరు మీమీకులాలలో
నొకరినొకరి పొంపక ద్వంద్వముద్ధముగా అఘోరింతురు. అని మహానాటివారు కాప
ము పెట్టిరి. కామాక్షమ్మ వరప్రసాదము వలన వచ్చిన కాపముచేతనున్న, కులభేదములా
యెను. నాడు కిలియకుండా చేసిన హేతువుచేతను ఇప్పుడున్న కిలియనియ్యవలసిన
ప్రసక్తిలేదు అనిన మంత్రిభాస్కరుని బట్టుకవిరాజు బహుజననిహాసస్థుడనోయి,
భయాకులాధీశ్వరుడనోయి, మహానాటికి కీర్తితెచ్చినవాడనోయి, జయావిజయాభవ అని
పాదుషాగారి సమ్ముఖమందు కైవారముచేసిరి. తరువాత ముగ్గురు రాజులు, సోరావ్వి
దుర్గాలవారు, యేబదియారుదేశాలవారు, ముప్పదియద్దరు సరదారులన్న, బెజ్జినీడిని,
నల్లమల్ల పాత్రుని విశేషముగాబహుమతీచేసి మెప్పించిరి. తరువాత పాదుషాగారి
సమ్ముఖమందు సమస్తమైన దుర్గాలవారి కివాహములు మొదలయిన సుధాకార్యములయం
దు బెజ్జినీడు, నల్లమల్ల పాత్రుడు మొదలయిన మహానాటివారి తాంబూలములు
కట్టుములు యివ్వవలసి నందుకు నిర్ణయించిన పక్షతుల వైనమున్న వాహాసములు మొద
లైనవిసడిచేప్రకారమున్న యీక్రింద వ్రాయడమయినది.

౧. బ్రహ్మక్షత్రియులు కెండువర్ణములవారికి వివాహకాలములయందు పల్లకీ
లు, తురంగములు మొదలగు సమస్తవాహనములు నడచును.

౨. దేవతలకులవార్యుల కిదిమహామునికావముచేతను, తిలలయొక్క తైలం తీసివందున అయోగ్యత పట్టినది. పిరు మనువంశజులైన శ్రుతియులు, గనుక వీకివివాహకాలములయందు పల్లకీలమాత్రము నడుచును, మహానాటివారికి తాంబూలముయిచ్చుకొనలసివది.

౩. వైశ్యుల పెండ్లిండ్లకు పాలకీలు, తురంగములు నడుచును. పిరు మహానాటివారికి తాంబూలము యిచ్చుకొనలసివది.

౪. శూద్రుల పెండ్లిండ్లకు పాలకీలు, తురంగములు మొదలగు వాహనములు నడుచును. ఈశూద్రరత్నంబులుమంత్రులకుసమయమంత్రికట్టుమయివ్వవలసివది. ఈశూద్రరత్నంబులు వ్యవహారరీతువును యితరవర్ణాలకుచేసే విధము.

౫. సోలీల పెండ్లిండ్లకాలములందు మాడుకట్టలతమలపాకులు, నేరుపోకలు చెక్కలు, రూపాయి కట్నము మహానాటివారికి తాంబూలము యివ్వవలసివది, సోలీలు భావనాబుద్ధిసంతతి గనుక పాలకీలు, తురంగములునడుచును.

౬. కున్దురుల పెండ్లిండ్లకాలములందు మాడుకట్టలతమల, నేరు పోకలు అరురూపాయిలు మహానాటివానికి తాంబూలము యివ్వవలసివది. కున్దురులు కాలివాహనములసంతతివారు గనుక పాలకీలు నడుచును.

౭. కైకాలవార్య పెండ్లిండ్లకాలములందు మాడుకట్టల తమల, నేరుపోకలు, అరురూపాయిలు, కట్నము మహానాటివారికి, ౧ సెల్లామంత్రులకు. యీప్రకారం మహానాటివారికి తాంబూలము యిచ్చుకొనలసివది. కైకాలవారు పోడచక్రవర్తి సంతతివారుగనుక పల్లకీలు నడుచును.

౮. కరిణీలు (కరిణిబత్తులు) పెండ్లిండ్లకాలములందు మాడుకట్టల తమల, నేరు పోకలు, అరురూపాయిలు, మంత్రులకోక సెల్లాయీప్రకారం మహానాటివారికియివ్వవలసివది. కరిణీలు మాండవ్యముని సంతతివారుగనుక పల్లకీలు నడుచును.

౯. గొల్లవారిడ పెండ్లిండ్లకు ౧ కట్ట తమల, పావునేరు పోకలు, రెండు రూపాయిల కట్నము, మహానాటివారికి యివ్వవలసివది. పిళ్లు యాదవ సంతతి గనుక పల్లకీలు నడుచును.

౧౦. నటకులు అనగా బోగమువాండు. పెండ్లిండ్లకాలములందు తాంబూలము రెండురూపాయిలన్న కట్నము యివ్వవలసివది. పిళ్లు రంభసంతతి గనుక పాలకీ నడుచును.

౧౧. సావిత్రాళ్ళ పెండ్లిండ్ల కాలములందు తాంబూలము, అర్ధరూపాయలు కట్టము యివ్వవలసినది. వీళ్లు ఊర్వసి సంతతిగనుక వల్లకీలు నడుచును. నవకోటి సిద్ధులలో యేతవ్వలున్నా ఆ తగవులు తీర్చి తప్పలు నిర్ణయించి నేరంకొలది తాంబూలము పుచ్చుకోవలెను.

౧౨. దాసరివాళ్ళ పెండ్లిండ్ల కాలములందు తాంబూలము, అర్ధరూపాయలు యిచ్చవలసినది. దాసర్లకు గుఱ్ఱములు నడుచును.

౧౩. ఈడిగవాండ్ర పెండ్లిండ్ల కాలములందు తాంబూలము, అర్ధరూపాయలు కట్టము యివ్వవలసినది. వీళ్లు తెలియ మహాముని సంతతివారుగనుక పాలకీనడుచును.

౧౪. గమళ్ళవాళ్ళ పెండ్లిండ్ల కాలములందు మాలవాళ్ళవచ్చి గమళ్ళకుండి రాలమీద పడి తోరణములు తెంచి కామధేనువు శల్యములు కట్టించి, పందిలిపాకలు అన్నీ విరగకొట్టించి వీధిలోవేసి తగలబెట్టించి వాహనములు విరగకొట్టించి కూడా వేసి కట్టి మహానాటివారి శలవుప్రకారము నడవక వ్యతిరేకముగా సంచరించినందున వాళ్ళకు వాహనములు మొదలగునవి జరుగవు.

౧౫. మంగలవాండ్ర పెండ్లిండ్లకు మహానాటివారి తాంబూలము, యివ్వవలసినది. వీళ్ళకు గుఱ్ఱములు నడుచును.

౧౬. చాకలవాళ్ళ పెండ్లిండ్ల కాలములందు మహానాటివారికి తాంబూలము యివ్వవలసినది. వీళ్ళకు గుఱ్ఱములు నడుచును.

౧౭. ఎరకలవాళ్ళ పెండ్లిండ్ల కాలమందు తాంబూలము, అర్ధరూపాయలు యివ్వవలసినది.

౧౮. మేదరవాండ్ర పెండ్లిండ్ల కాలములందు తాంబూలము, అర్ధరూపాయలు యివ్వవలసినది.

౧౯. కొండవాళ్ళు, కోయవాళ్ళు, ఓడలవాళ్ళు యీమూడువర్ణములవాళ్ళు తాంబూలము, అర్ధరూపాయచొప్పున కట్టము యివ్వవలసినది.

౨౦. శిల్పి కారులు, పంచాణమువాడ్లు, యీ ఆయిదువర్ణములవారికి నేవతలనాటి కామసున్నదిగనుకనును, మహానాటివారి సమయములోనివారు కావందున పాలకీ మొదలయినవి నడువవు. కుభకార్యములు వచ్చినపుడు కొమ్మతొరణము కట్ట కూడదు. మహానాటివారి సమృద్ధిని ఆకునుడిచి దొప్పతొరణము కట్టుకో వలసినది. గోడకు వెల్లనము కూడదు. మూడుచెంగులయిల్లుడము పట్టవలసినది.

பிஜ்ஜி நாயகாரையும் கொண்டபடி, அவருக்கு அந்தலமும்; பல்லக்கும், சக்தி
 ரவாளக்கொடி, குடை, அரிசை, ஜளவட்டம், சுருட்டி, விஞ்சாமரம், பேட்டுருமாறு
 ஜனகசங்கர-பிறகு முதலான 12 பிற்துணையும்; பேரி, பிறதங்கம் முதலான
 வாத்தியங்களையும் கொடுத்து, 56 தேசஜனங்களுடைய ஜாதிவர்க்குச் சி ரமணி
 விவஹரங்களை விசாரித்து நீதிசெலுத்தவேண்டுமென்று உத்தரவு கொடுத்தும்,
 இராஜசபையில் முதல் தாம்பூலம் கொடுத்து மரியாதை செய்வித்தார். பிறகு
 அந்த மஹாநாட்டார் கொண்டபல்லி வாருக்கு முதல் தாம்பூலம் கொடுத்த வி
 ட்டு, பிறகு மற்றவர்களுக்கு தாம்பூலம் கொடுப்பிக்க; அப்போது, பஞ்சாணவரா
 கிய கம்மாள் எழுந்து, தாங்கள் விசுவகர்மாவின் சந்ததிகளாகையால், தமக்கு
 முதல் தாம்பூலம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அதைப்பற்றி பாதுஷா
 வர்கள் மந்திரி மஹாநாட்டாரைக்கேட்க; அவர்கள் பார்த்து அரசே! கம்மாள்
 தேவதைகளுடைய சாபத்தினாலும், அகஸ்தியருடைய சாபத்தினாலும், சபா
 யோக்தியரல்லவென்று சொல்லிவிட்டும், சபையில் தாம்பூலம் வாங்காமென்
 று பிராகரித்ததற்கு, அவர்களைப் பலவிதமாக மஹாநாட்டார் சபித்து விட்டார்கள்.
 பிறகு பாதுஷாவர்கள் விவாஹாதிசாலங்களில் பிஜ்ஜி நாயக, நல்ல மல்லாபாத்
 திரானுய மஹாநாட்டுத் தலைவர்களுக்குத் தரவேண்டிய தாம்பூல மரியாதை
 கட்டண வாஹன முதலானவைகளைப் பற்றிப்பேசி அடியில் கண்டபடி தீர்மா
 னித்தார்கள்.

(1) பிராமணர், க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பல்லக்கு முதலான சகல வாஹன
 மரியாதைகளும் (2) தேவதெலுங்களுக்கு பல்லக்கு, மஹாநாட்டாருக்குத்
 தாம்பூலம் கொடுத்தலும் (3) வைசியருக்குப் பல்லக்கு, குதிரைகள், மஹாநாட்டாருக்
 குத் தாம்பூலமும் (4) குத்திரருக்குப் பல்லக்கு, குதிரை சமயமந்திரிகளுக்கு
 கட்டணமுண்டு (5) சாலியருக்குப் பல்லக்கு, குதிரைகளும், மஹாநாட்டாருக்
 கு 3 கட்டு வெற்றிலை, ஒருசேர் பாக்குக் கொடுத்தல் (6) குயவருக்குப் பல்லக்கு
 மஹாநாட்டாருக்கு 3 கட்டு வெற்றிலை, ஒருசேர்பாக்கு (7) கைக்கோளருக்குப்
 பல்லக்கு, 3 கட்டு வெற்றிலை, ஒரு சேர்பாக்கு, 6 ரூபாய் கட்டணமாகவும், 9
 கொல்லருக்குப் பல்லக்கு, ஒருகட்டு வெற்றிலை, பாவுசெரு பாக்கும் 12 ரூபாய் கட்ட
 ணமும் (10) தாசிகளுக்குப் பல்லக்கு, தாம்பூலம் 12 ரூபாய்க் கட்டணமும் 11 தாசிகளு
 க்கு குதிரைகளுண்டு, தாம்பூலம் அரை ரூபாய் கட்டணமும் (18) ஈடகேவாருக்கு


பல்லக்குண்டு, தாம்பூலம் அரை ரூபாய் கட்டணமும் (14) கம்மாளுக்கு எந்த வாறு மரியாதையுமில்லை (15) நாக்குக்கு குதிரை, மஹாநாட்டாருக்குத் தாம்பூலம், (16) குயவருக்கு குதிரை, மஹாநாட்டாருக்கு தம்பூலம் (17) ஏதாவது கலகாருக்கு தாம்பூலம், அரை ரூபாய் கட்டணம் (18) மேதரவர் தாம்பூலமும் அரை ரூபாய் கட்டணம், (19) கொண்டவாரு கோயவாரு ஒதுவவாரு தாம்பூலமும், அரை ரூபாய் கட்டணமும் (20) சில்பி கம்மாளருக்கு தேவசாபின் இருட்பதால்பல்லக்காதி வாறுனங்கிடையா-மஹாநாட்டாரின் அனுமதியின்மேல் இலைகளைமடித்து தொப்பை தோரணம் கட்டிக்கொள்ளலாம். கவற்றுக்குச் சண்ணும்புப் பூசக் கூடாது. மூன்று செங்கலயுல்ல முனிவர்க்கவும் (21) பற்றையர் ஆண்கலியாணத்துக்கு மஹாநாட்டாருக்கு அரை ரூபாயும், தாம்பூலமும், வெள்ளைக்குதிரை, வெள்ளைக்குடைகளுடன் நாலுபக்கங்களிலும் வரலாம். பெண்கள் கலியாணத்துக்கு பாவலாகட்டணம் கொடுக்கவேண்டும், (22) சக்கிலியர் கலியாணத்தில் 3 கம்பங்கள் நட்டு பந்தல் போட்டும், துழை, தப்பட்டை, தொட்டித்தடி, எருமை, ஊருக்கு கூடக்கே மெரவணை கத்தி வங்கியில்லை விச்சு கத்தி விசிரிகள்ரண்டுபிரதிமதொப்பைதோரணங்களுண்டு மஹாநாட்டாருக்கு தாம்பூலம் கட்டணமும் தரவேண்டும். இம்மாதிரியாக மேல்கண்ட ஜாதியார்கள் நடந்துக்கொள்ள வேண்டும். 23 இவர்களில் யாராவது புனர் விவாஹமாக மறுபடியும் தாலிக்கட்டிக்கொள்ளுகிறவர்கள், தாலி ஒன்றுக்கு அபராதம் ஒரு ரூபாய் கட்டித்தரவேண்டும். இத்தியாதி மஹாநாட்டாருடைய ஜாதி கட்டுப்பாடு விதிக்கண்கண்டிக்க எந்த இராஜருக்கும் ஏனையோருக்கும் அதிகாரமில்லை. மேலெழுதியபிரகாரம் குலாசார தருமங்களை நடத்திவரப்பட்டவர்களுக்கு இந்த பரிமாண எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது, அகூதய ஹஸி, சித்திரை மீ 10 தேதி திங்கட் சிழைம, பாதுஷாகாரு மோஹர் இருக்கிறது. பாதுஷாகாரு கையெழுத்து போடப் பெற்றிருக்கிறது.

பெயுது சாஸனமலக ஐவிந் வாரி சாலிவாசுனி பருநேசவ சஹாஸு
 ஸ்ரீ நெருந் சேசுமலாமி ஐவிந் கட்டிவாஸுல ரீசுல ஸ்ரீ ஸ்ரீ
 சேரியுலவு, அகூதய ஹஸி மருநு நாயவலிந் 10 தேதி

(Vide. P. 1-14- Rayana Basakara Mantri Charitram by Gurujada Sree Ramamurthi Guru; Sujani Rangani Press- Cocanada 1990.

மேல்கண்டமூன்று சாசனங்களைப்படித்து பார்ப்பவருக்குச்சாலி வாஹன சகாப்தம். 18ம் சகாப்தத்தில் தெலுங்கு ஸ்தூபத்தில் இருந்த மஹாநாட்டுஜனாசாரகட்டுப்பாடுகளின் விவரம் வெளியாகும். இச்சாசனங்கள் மூன்றில், முதல் இரண்டு சாசனங்கள் எர்ரம்செட்டி மேரா பாத்திரன் மஹாநாட்டாருடைய கருத்தின்படி நடவடிக்கைகளை நடாத்தியதாகவும், 3 வது சாசனத்தில் கைமாபுல பிஜ்ஜி நாயடு, கனகால நல்லபாறுருடு ஷெ வேலைகளை நடாத்திவந்ததாகவும் தெரிய வரும். இச்ச கட்டுப்பாட்டிற்கு முதல்வரான இராயலு பாஷ்ராமந்திரி, இந்த மூன்று சாசனங்களுண்டான காலங்காலிலிருந்து கட்டுப்பாட்டுக் காரியங்களை நிறைவேற்றி வந்தது என்பதுமட்டுமே. இராயலு பாஷ்ராமந்திரி சந்ததிகள சில கிராமங்களில் இக்கட்டுப்பாடுகளை சற்றேரகுரைய நடத்திவருவதாக வந்தது. அதாவது இக்கட்டுப்பாடுகள் 300 அல்லது 400ஓகாலும் அதாவது சகாப்தம் 1428ஓம் முதல் 1780ஓம் வரையில் நடந்துவந்தது. பிறகு இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் இருத்தி விட்டார்கள்.

இந்த சாசனங்களுக்குத் தக்கபடியே தென்னாட்டில் துவாவ வேளாளர், வடுகர் வலங்கை கஷ்டியை நடத்தி வந்ததற்கு ஆதாரசட்டம் சென்னை இஸ்கூல் இனிஸ்பெக்டர் ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீப. விஜயாங்க முதலியார் அவர்களுக்கு கிடைத்து, பதிப்பித்தபுத்தகத்தில் ஒரு பிரதியை, ஷெயர்குமாரர் ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ ஐகோர்ட்டு வக்கீல ப. சம்பந்த முதலியார் வர்கள் தயவுடன் எமக்கு அனுப்பிய ஷெபுத்தகத்தில் கண்ட சிலசங்கதிகளை இதனடியிற் காணலாம்.

 இந்த ஐந்தாம் காண்டத்தை பல பிரச்சுனில் பதப் பித்ததில், 37d-38d, 39d, 40d. பக்கங்களுக்கு விஷயம்போதாமல் 36d-வது பக்கத்துடன் முடிபித்து, அதித்த பாரத்துக்கும்; பக்கத்துக்கும் 41b, இலக்கமிட்டிருக்கிறோம்; ஆகவே 37d, 38d, 39d, 40d, பக்கங்கள் இல்லை என்று கவலைப்படாமல், 41d பக்கமே தொடர்ச்சியான பக்கமெனக் கொள்க.—

பத்தாவது

வலங்கை இடங்கையாருடைய

வழக்கங்கள், பிருதுகள் சுதந்திரங்களைக் காட்டும்
தொண்டமண்டல சரித்திர சார சங்கிரகம்.

காஞ்சிபுரத்தில் மஹாநாடு தருமராயுநலி யாரவர்களிடம் தொண்ட
மண்டலம் பூ. வைவரியுல உயர் துருவ வேளாளர் சரித்திர புத்தகத்தில்,
பூர்வம் வலங்கை இடங்கை ஜாதியார்களுடைய வழக்கங்களையும், சுதந்திரங்
களையும், புராதன வகையெழுத்து புத்தகமாக இருந்ததை, பூவிரந்தவுல்லி மாபு
நிர்வாக சபையாரின் அக்கிராசனாதிபதியும், சென்னை கவர்ன்மெண்டு வித்தி
யாவிகாரனைத் தலைவர்களில் ஒருவருமாகிய ம-ந-ந-ஸ்ரீ பம்மல். விஜயரங்குத
லியாரவர்களிடம், பி. 1894-ஆம் அசைட்டதாகத் தெரியவந்ததை, அவருடைய
புத்திரசிகாமணியும், ஜோகார்ட்டு வகையிலுமாகிய ம-ந-ந-ஸ்ரீ பம்மல். சம்பந்த
முதலியா ரவர்களுக்கு (BA-BL) எழுத; அவரும் அன்போடு அதில் ஒருபுத்
தகத்தை எமக்கு அனுப்பித் தந்தார்.— அதில் பதிப்பித்த வலங்கை இடங்கை
யாருடைய நடவடிக்கை, பிருது முதலானவர்களில் முக்கியமான சிலவகைகள்
மாத்திரம் (அதிலிருந்த பழையபாடையின்படி) இதனடியிற் பதிப்பிக்கிறோம்.

பின்வரும் சங்கீதிகள் பூர்வம் வலங்கை இடங்கை ஜாதியாருடைய
வழக்கங்களையும், சுதந்திரங்களையும், தெரிவிக்கின்றன.

சென்னை இராஜதானியில் இங்கிலிஷ் கவர்ன்மெண்டு ஸ்தாபித்தபிறகு
வலங்கை நாட்டான்மை, தேசாயிகள் தம் நடவடிக்கை அந்தஸ்து அதிகாரம்
பிருது முதலானவர்களைப் பற்றி கவர்ன்மெண்டாருக்குத் தெரிவித்துக்
கொண்ட புராதன பாடலாவிண்ணப்பங்களின் நகல்களாவன,

× × × × × × × × × × × × × × × ×

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கவுனர் கவுன்சிலர் அவர்கள் சென்னைப் பட்டணத்தி லிருக்
கும் குடிகளுக்குள் நடக்கும் முறமைக்கெழுதிக் கொடுத்த சட்டத்திற்கு, வலங்
கையா ரனைவரும் மிகுதியும் வந்தனர்த்தம் பண்ணி எழுதிக் கொண்ட
உத்திரவு.—

முதலாவது.— வருஷா வருஷம் அந்தந்தஜாதியிலே பனிரெண்டுபேரை
நேமித்து, அதிலே ஒருமுதல் பெரியதனம் குறித்துக்கொள்ளுகிற தென்றும்,
நாடு தேசத்து பெரிய தனக்காரனையும் வருஷா வருஷம் நேமிக்க வேண்டிய
தென்றும் எழுதி இருக்கிறதே—அதற்கு உத்திரவு.

அந்தந்த ஜாதி பெரிய தனக்காரனையும், நாடு தேசத்து பெரிய தனக்காரர்
இரண்டு பேரையும், வருஷாவருஷம் மாற்றுகிறது அனுக்கூல மல்ல. அந்தே

னென்றால், அவர்களுிலே சிலபேர் பாரம் பாரியமாய் குலாச்சார ஞாயங்கள் நன்றாய் தெரிந்து பெரிய தனமாய் வருகிற பேருமுண்டு. சிலபேர் யோக்கிய மாய்ப் பார்த்து குறித்து வைத்துக்கொண்ட பேருமுண்டு. ஆகையால், இவர் களை மாத்தாமல் சிறுத்திக்கொள்ள வேண்டியது—ஒரு வேளை அந்த பெரிய தனக்காரர் நடக்கிற நடத்தை சர்வஜனங்களுக்கு சம்மதியில்லாத நடத்தையா யிருந்தால், அப்போதைக்கு அந்த குலங்கூடி பெரியதனம் வேறே நேடித்துக் கொள்ளலாம்.

ஒத்தாசை பெரியதனம், அந்தந்த சாதிக்குத் தக்கதாய் மிகுந்த ஜன மிருந் தால் பணிவெண்டு பேரும், மித ஜனமா யிருக்கிறவர்களுக்கு ஆறு பேரும் குறித்து வைத்துக்கொள்ளலாம்—வருஷாவருஷம் பணிவெண்டு பேருக்கு நாலுபேரை நீக்கி, நாலுபேருக்கு சீட்டுபோட்டு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. ஆறு பேருக்கு வெண்டு பேரை நீக்கி, வெண்டு பேருக்குச் சீட்டுபோட்டு வைத் துக்கொள்ள வேண்டியது.

கூடித் தீர்க்கிறதற்கு ஒத்தாசை பெரிய தனக்காரருக்கு மெல்லாம் செல்லி அனுப்பி வைக்குமிடத்தில், மெல்லாரும் வந்தாலும் சரிவராமல் போனால் பண்ணிவெண்டு பேருக்கு நாலுபேரும் பெரிய தனமும் ஆறுபேருக்கு முன்று பேரும் பெரியதனமும் கூடித்தீர்கலாம். முதல் பெரிய தனக்காரனுக்கு சீர உபாதி வசத்தினால் வரக்கூடாமல் போனால், பணிவெண்டு பேருக்கு எழுபேரும் ஆறு பேருக்கு அஞ்சுபேரும் யிருந்து தீர்க்கலாம். தீர்ப்படிக்கூடி தீர்க்கு மிடத் தில் ஒரு வழிப்பட்டாமல் போனால், முழுக்கூட்டம் கூட வேண்டியது—அதற்கு முழுக்கூட்டத்திலேயும், கஷிப்பட்டால் பத்துப்பேரும், எசமானும் ஒருவழியாய் இரண்டிபேர் ஒப்பாமல் போனால், பத்து பேரும் எசமானும் ஒரு வழியாய் இரண்டிபேர் ஒப்பாமல் போனால், பத்துபேரும் எசமானும் ஒப்பினதே தீர்ப் பாய் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது—பத்து பேருக்கு குறைந்தால் உத்திர சபை ஆறு பேருக்கும் சீட்டுப்போட்டு குறித்துக்கொண்டு, அவர்களுிலே தீர்த் கொள்ள வேண்டியது. அவர்கள் தீர்க்கிற தீர்ப்பிலே எசமானும் பணிவெண்டு பேரும், பெரிய தனக்காரரும் கூட சை மெழுத்துப்போட வேண்டியது. அந்த உத்திர சபையாளிலே கஷிப்பட்டாமல் அதிக செனம் எங்கையோ, அது வே தீர்ப்பாய் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது—சமயக்கஷிபானால் நாடு தேசத் திலே போய் தீர்த்து கொள்ள வேண்டியது—விபாசியக்கான் நாடு தேசத்து பெரிய தனக்காரர் இரண்டு பேருடனையும் போய் சொல்லிக்கொள்ள வேண் டியது. வந்துசொல்லிக்கொண்ட பத்து நாளைக்குள்ளே உத்திர சபைக்காரரைக் கூட அழைப்பித்து வைத்துக் கொண்டு—தீர்த்துப் போட வேண்டியது. அங் கேயும் மெண்டு பட்டால், தனித் தனம் மெண்டு நாட்டார் அப்பிராயப்பட்டு யிருக்கிற படிக்கு தீர்ப்புத்தர வேண்டியது. மேலே எழுதி யிருக்கிற உத்திர சபை கோவேண்டிய வயணம் பகிவெண்டு பேர் விளியப்பட்டு யிருக்கிறது—அவர் களுிலே ஆறு பேருக்கு சீட்டு போட்டு நேடித்துக்கொள்ள வேண்டியது—அந்த பகிவெண்டு பேரும் மாறாமற் படிக்கு யிருக்கிறது.

முழுக்கூட்டத்திலே தீர்த்த தீர்ப்புக்காவது, நாடுதேசத்திலே தீர்த்த தீர்ப்புக்காவது ஆராகிலும் ஆட்சேபனை பண்ணினால், அந்தந்த குலத்திலே யெப்போதும் நடக்கிற தெண்டனை நடக்கும் படியாய் தாங்கள் உத்தரம் பண்ண வேண்டியது—அதற்கும் அடங்காமற் படிக்கி மொண்டத்தனம் பண்ணப் பெரிய தனக்காரன் வந்து கோர்ட்டு கச்சேரியாருடனே வந்து சொல்லிக் கொண்டால், தாங்கள் அந்த தீர்ப்புப்படிக்கு நடக்கும்படியாய் தெண்டத்து நடப்பிக்க வேண்டியது. தீர்த்த தீர்ப்பு அட்டவணை எழுதுகிற தற்கும், சலவாதி பணிசுவர்களுக்கும் நடக்க வேண்டியத்துக்கு சிலவு வயணம் தாங்கள் கிரண்யம் பண்ண வேண்டியது.

இப்படிக்கு, நாடுதேசத்தார் கையெழுத்து.

நாயு—விறப்பசேடி, செய்விராவு

கன்னிகைபேறு — முத்துகிருஷ்ணன் கையெழுத்து.

துளுவவேளாளரில் பூத்தமல்லிகாதி திருமணம் செங்கல்வாராப முதலியார் இவர் சிவலோக பதவியான படியினால் தற்செலத்துக்குமேலே யெழுதி யிருக்கிற முத்துகிருஷ்ணன் கையெழுத்து.

பெண்ணேரி நாடு காளத்தியப்ப முதலியார் கையெழுத்து.

சாவணம் முத்துகிருஷ்ண முதலியார் கையெழுத்து.

பாக்காட்டு—வெங்கிடநாற்பு செய்விராவு

வெங்கெள்ளாழிசில், வெள்ளாழிசில் பூதூர் முத்து முதலியார் கையெழுத்து. நத்தகோபாலரில், வெங்கிட கிருஷ்ணப்பின் கையெழுத்து, தாதாப்பின் கையெழுத்து.

நாடுதேசத்தார் அதிகாரச் சட்டம்.

வாதிராத்வாதி கோடுக்கப் பட்டது.

முச்சிலிக்கைக்கி வாதி பணம் 12

பிரதிவாதி ,, 12

அகத்தியம் தவசினம் கொடுக்கப்படும் வாக்குமூலத்துக்கு

நூறுசொல்லுக்கு. ரூ. 1.

கூட்டம் சொல்லுகிற சமயன் சலவாதிபணிகவன் நபரு ஒன்றுக்குபடிபணம் 2

வாதி பிரதிவாதி நியாயமல்லாத நியாயம்பெரினால் அபராதம். ... 12

சாஷிக்காரருக்குச் சொல்லி வாரமல்போனால் அபராதம். 3

கூட்டம் சொல்லி வாரமல் போனவர் கையில் அபாயம்வாய்க்வேண்டிய

அபராதம் 2

ஒருதரம் கூட்டம் கூடினால் வாதி ரூபா 2

வாதி பிரதிவாதி 2

கூட்டங் கூட்டத்துக்கு அப்படியே கொடுக்கப்படும்.

வாதிகாஷி விராங்கினால் சாஷி க. க்கு பணம் 3

பிரதிவாதி வை ,, 3

சாஷிவாக்குமூலம், வழிதினால் 6

கூட்டத்துக்கு விளக்ககண்ணை, வெத்திலைபாக்கு வாதி பிரதிவாதிகள்சிலவு.

கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கு வாதி விராகன் 5

பிரதிவாதி வை 5

கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பை வாய்க்கி கொள்ளாதவன் அபராதம் வை 4

பிரதிவாதி 5

குத்தவாளினையில் மூணுபணம் முதல், தூர்த்திருபது வராகன்வரைக்கும் ஆபராதம் வாங்கப்படும்.

வாதிபிரதி வாதிகளை சலவாதி போய் அழைத்த மாத்நிரத்திற்கு வீராமல் போனால்; சலவாதியைவிட்டு ஜோரும் பேரில் கொண்கிவந்து அவர்களை விசாரிக்க வேண்டியது—

அதிலேயும் வராமல் போனால், அவன் வீட்டை சாத்தி, சாணிமுத்திரை போட வேண்டியது. வாதிபிரதிவாதிகள் செய்யத்தகாதபெரிய குத்தங்கள்செய்தால், அவர்களை ஜூறுஅடிமுதல் பெய்வளவு வரைக்கும் நாடுதேசத்தார் உத்திரவுபண்ணுகிறார்களோ, அவ்வளவு வரைக்கும் அடித்து, சாணிப்பானையை கரைத்து தலையில் ஊத்தி, அந்தகுத்தவாரியை வெலியெதள்ளி போட வேண்டியது. அவன் ஆயுதம் முதலானதுகளை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது.

சிலகான் பொறுத்து அந்தகுத்தவாளி பச்சவடம், தாம்பூலம், வைத்து நாடு தேசத்தாரை வணங்கி சிலவு கேட்டால், அவனுக்கு சிலவுகொடுத்து பெந்த ஜாதியோ அந்த ஜாதியில் அவர்களை கூட்டிவிட வேண்டியது.

நாட்டைச் சேர்ந்தவனுனால் நாட்டான் சிலவுகொடுக்கவேண்டியது. தேசத்தைச் சேர்ந்தவனுனால் தேசாய் சிலவு கொடுக்கவேண்டியது.

எந்தெந்த ஜாதியார் இத்தடிக்குச் செய்யவேண்டி மென்றால், அந்த ஜாதியார் நாடு, தேசத்தார் முன்பாக அவாளுத்திரவு படிக்கு செய்யவேண்டியது.

எந்த ஜாதியிலேயாவது, சுபாசுபங்களில் புரோகிதன், பண்டாரம், மானிக்கத்தார், சமையன், சலவாதி, பணிசெய்வன், அம்பட்டவன், வண்ணன் தென்வி, வெட்டியான், காண்டிக்காரன், கூடுகாற் குறதங்குலான், முதலான பரிசாலகர்கள் எந்த ஜாதியிலே எந்தகாரிய மிருந்தாலும், அவர் நாட்டைச் சேர்ந்தவனுனால் நாட்டாரைபோய் சிலவுகேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போய் அவன் தன் காரியம் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது.—

அல்லது தேசத்தைச் சேர்ந்தவனுனால் தேசாயியை போய் சிலவு கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு போய், அவன் தன்காரியம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது.

(அல்லது தேசத்தைச் சேர்ந்தவனுனால்) அல்லது நாடுதேசத்தைச் சார்ந்த பொது ஜாதிகளினால் நாடு தேசத்தார் இரண்டு பேரையும் போய் வேலைக்காரர் சிலவுகேட்டு வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியது—இரண்டுபேரில் ஒருவரையிலாமற் போனால், அவன் தன் சுயஜாதிபெரிய தனக்காரரை அழைத்துக் கொண்டு போய் மேலெழுதிய நாடுதேசத்தாரில் யாரிருக்கிறார்களோ அவர்க ளிடத்தில்சிலவுபெற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படியில்லாமல்சமையபேதமாயிருந்தால், நாடுதேசத்தவரில் ஒருவரிடத்தில் சிலவுபெற்றுக்கொள்ள வேண்டியது.

நாடுதேசத்தாரிடத்தில் எந்த ஜாதியார் என்ன காரியமாய் வந்து சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களோ, அந்தகாரியத்தை இரண்டு பேருமாயிருந்து எப்பேற்பட்ட காரியமான போவதக்கும், அதற்குத் தகுமானதாய் யோசனைபண்ணி செய்ய வேண்டியது—

அதிலேயும் நாடுதேசத்தார் இரண்டு பட்டால், தனித்தனியே மேலெழுதிய பிரகாரமும் செய்யலாம். யிரண்டும் ஒன்றுபட்டால் கலந்துக் கொண்டு கூல்காரியமும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது.

நாடுதேசத்தாருக்குப்போதுமையிருக்கிற சகல தொழிலாளிகளும், அன்னாடும் நடக்கப்பட்ட சங்கடங்கள் நாடுதேசத்தாருக்கு அறிக்கை பண்ணிக்

கொண்டி, அகாளுத்திரவின் படிக்கு தொழிலாளிகள் கடவாமல் போனால், அவர்களை நாமுதேசத்தார் மனதன்படி கண்டனை தண்டனை பண்ணிக் கொண்டு வரவேண்டியது.

இந்தப் பிரகாரம் வலங்கை ஜாதிக் கு ஒரு குரைச்சல் வராமலும், வலங்கைத் தலைவருள நாமுதேசத்தார் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது.

இதுவெருஜெனத்தாரால் உண்டான சட்டம்.

அப்போது வலங்கையார் - கட்டணவிசுதம்.

வலங்கையார்தகனசஞ்சயனகாலத்தில் செய்யவேண்டிய செலவு விபரம்.	கட்டாய தொகை.	இஷ்ட நிரூபித்தம்.	மொத்தம்.
மடம் உறியடிக்கு	2 6	0 0 0	2 6
பல்லக்குக்கு	12 0	12 0 0	12 0
ஷே. எடுகூலி	2 0	0 12 0	12 0
வாசலில் நிரைநாழி சங்கு.	1 3		1 3
வாய்க்கரிசிக்கு	1 3		1 3
சூர்ஜேர்சவசங்கு	1 3		1 3
மயாணத்தில் வாய்க்கரிசிக்கு	1 3		1 3
கொள்ளிக்காசு, குடக்காசு, வட்டி			
க்குகூலி	2 6		2 6
சஞ்சயன தெருச்சங்கு ஒன்றுக்கு	2 6		2 6
தட்டுக்காசு	2 6		2 6
முக்காலிக்காசு	1 3		1 3
கஞ்சிபடி	6 3		6 3
தலைச்சுற்றுக்கு	2 6		2 6
பந்துக்களுக்கு சலவாநிசொல்ல	10 0		10 0
அன்னியஜாதியருக்கு சொல்ல		5 0	5 0
செட்டிப்பீட்டைக்கு ஷே.		8 0	8 0
சருமார்த்தம்			
வாசல்தெருச்சங்கு ஒன்றுக்கு	2 6		2 6
தூரைச்சங்குக்கு	2 6		2 6
ஆசந்திக்கு	1 3		1 3
வாய்க்கரிசிக்கு	1 3		1 3
பிண்டபிரதானம்	1 3		1 3
பிரபோதம்	1 3		1 3
சவுண்டி	1 3		1 3
கஞ்சிக்காசு	4 0		4 0
ஊர்சொல்ல சலவாநி அல்லது			
10) வீட்டிற்கு	10 0		10 0
அன்னியஜாதிகளுக்கு ஷே.		5 0	5 0
செட்டிப்பீட்டைக்கு		8 0	8 0
அகபமுழுமைக்கும் சுதந்திரம்	1 0 0		1 0 0
ஆகமொத்தம் ரூபாய் செலவு	4 12 8	3 2 0	7 14 3

கப்தாரியகட்டணம்.

எவ்வித சுப்பிரபையோசனத்திலும் நவகிரகதாம்பூலதக்ஷணையில் பெண்பிள்ளை வீட்டார் திருவரும் தனித்தனி ஸ்ரீ-வரகீர்த்தி விநாயகர் அவயகட்டணமாக ஓர் தக்ஷணபிரதமத்தில் சலாபபார் தரப்பில் கொடுக்க வேண்டியது. அசுபகாலத்தில் சுபஸ்வீகரணத்தில் ஒருதாம்பூல தக்ஷணை உண்டு, வரகீர்த்தி விநாயகர் குருக்கள், நாட்டுபிரோகிதர்சன் வந்திருக்கும் பட்சம், இதர பிராமமணளுக்குக் கொடுக்கிறபடி ஒரு தாம்பூலதக்ஷணை உண்டு. நாட்டுஒதுவார் அல்லது சையபண்டாரம் சுப்பிரப போசனங்களில் வந்திருந்தால் தாம்பூலதக்ஷணை உண்டு. இவர் அசுபகாலத்தில் தூரணோற்சவம் நடத்த சுதந்திரம் அணை 4. கலசதக்ஷணை அணை 1, மயானத்திற்கு வந்தால் அணை 4, சஞ்சயனகாலத்தில், க்ரியை நடத்தினால் அணை 1, மயானத்தில்தேக அந்நியேஷத்தை நடத்தினால் சாதகர் உள் பட்டாபாய் 2, உத்திரகிரியைக்கு அல்லது சிவோ தாபனத்திற்கு வந்திருந்தால் பிராமமணளுக்கு நடக்கிற பிரயோசனப்படி நடத்துதல் உத்தமம். சகல சுபகாரியத்திலும் மாணிக்கத்திற்கு வேலைஒன்றுக்கு சுதந்திரம் அணை 6- ஆலயத்திற்கு பிரயோஜனக்கார இஷ்டம்-தகனகாலத்தில் குரீசை சுவத்திற்கு அணை 1-6 பாவாடைஒன்றுக்கு அணை 2-6-சஞ்சயனகாலத்தில் அணை 2-6 சஞ்சயனத்தில் சரப்பாட்டிற்கு அணை 2-6-தகனசஞ்சயமான சுதந்திரம் அணை 5-சிவோதாபனத்திற்கு வரவழைத்தால் சேலகொடுக்க வேண்டும். சுபகாலத்தில் பணிசெய்வோன், சலவாதி யாசிய திருவரை வரவழைத்தால், சுதந்திரம் அணை 5, சங்குக்கு அணை 2-6-சுபத்தில் ஊர்சொல்ல 100க்கு அணை 12-கிராமாந்திரம் போனால் கிராமம் ஒன்றுக்கு அணை 2-தனியாய் ஒரு கிராமம் மாத்திரம் போனால் அணை 4 விசிதம் கொடுக்க வேண்டும்.

அப்போது வலங்கையிற் சேர்த்த ஜாதிகளாவன.

1 பூவிரந்தவல்லி ஓயர்துளுவ வெள்ளாழர் 2 பொன்னேரி ஓயர் துளுவ வெள்ளாழர் 3 கொண்டைக்காட்டி வெள்ளாழர் 4 வடுகு வெள்ளாழர் 5 காரைக்காட்டு வெள்ளாழர் 6 சோழிய வெள்ளாழர் 7 நல் வெள்ளாழர் 8 வெள்ளான் செட்டி, 9 பொட்டந்தலை வெள்ளாழர், 10 - கொடிக்கால் வெள்ளாழர், 11 நீரிடு வெள்ளாழர், 12 சயனிய வெள்ளாழர், 13 ஆழிய வெள்ளாழர், 14 நகரம்கோட்டிகள், 15 பக்க நாட்டு மெட்டிகள், 16 பண்ட ரெட்டிகள், 17 தேசுர் மெட்டிகள், 18-கம்மவார், 19 சேனைக்குடையார், 20-மணியக்கார இடையர், 21-வடுகு இடையர், 22-சக்குவ்வார், 23-ஆத தொம்பவார், 24-பண்டார், 25-மனகை காக்கியார், 26-சலவ பகடியார் 27- பட்டுராஜு, 28- படகண்டியார், 29- பாககோடார், 30- ஏனாதிகள் 31-வடுகு சாணர், 32-தமிழ் சாணர், 33-ஆழியர், 34-கலக்காரர், 35-பெருக்கவார், 36 பவழக்கார், 37- பூர்தமல்லி பவிஞ்சவார், 38-பத்தி பவிஞ்சவார், 39 - வாடபவிஞ்சவார், 40 வங்க பவிஞ்சவார், 41 -கண்ணடி பவிஞ்சவார், 42-ஏறது கண்ணடி பவிஞ்சவார், 43-ஏறமம்கிடா பவிஞ்சவார், 44-உப்பற பவிஞ்சவார், 45 கோயிலடி பவிஞ்சவார் 46-கோட்டசாட்டி கம்மவார்

47-கம்பசாட்டுகம்மகார், 48- பஞ்சம் கன்னிடைவர், 49-துலக்காணம் கன்னி
டைவர், 50 குறும்ப கன்னிடைவர், 51- மூத்திரியர், 52-கைக்கி
வர், 53-ஜேன்றவர் 54-செட்டிகன் 55-பத் துமசாலியர், 56-சேணியர்,
57-பட்டு சாலியர், 58-கண்ணடி சேணியர், 59-பட்டு நூல்காரர், 60-கா
ணியர், 61-ஞண்டிஎருது வானியர், 62-அருப்புக்காரர், 63-ஜோனகர் 64
கணக்கர், 65-போயவார், 66 -சுறும்புடைவர், 67-சிலிவைலிடைவர்,
68-வெட்டிக்கம்மாநர், 69-வெட்டித்தச்சர், 70-கப்பல் தச்சர், 71-கப்பல்
கிளாசகாரர், 72-இருளர், 73-வடுகு பண்டாரம், 74-தடிகு பண்டாரம்,
75 -பெஸ்தபோயிகள், 76-உப்பாடபோயிகள், 77-தடிகு கொசவர், 78
வடகுக்கொசவர், 79-பொத்திலியார், 80-மாரட்டியார், 81-வீரணத்தார்,
82-வீரமுத்திகள், 83-வேடர், 84-வெளிப்பள்ளிகள், 85-கைக்கள தாசி
கள், 86-மறையவர் 87-ஜோவிகள், 88- பம்பைக்காரர்கள், 89-சனப்
பர், 90- செவிஞ்சுவார், 91-தடிகு வண்ணர், 92-வடுகு வண்ணர், 93-மார
ட்டி வண்ணர், 94-தடிகு அம்பட்டர், 95-வடுகு அம்பட்டர், 96-வண்ண
வர், 97-புளியார், 98-முச்சியார், 99-எகுலவர், 100 கல்லடி சித்தர்
101-பெத்தினிடை கொல்லர், 102-மேதகவர் 103-பஞ்ச மெட்டிகள், 104
கள்ளர், 105-ஆக்கோசி, 106-வத்துக்கொறவர், 107-பூணிக் கொறவர்,
108-ரசுபுத்திரர், 109-வடுகைக்கினவர் 110-சுக்காவியார், 111-சாத்
தானியார், 112-வடுகுண்ணக்கர்கள், 113- வடுகுஷண்டர், 114- வடுகு
ஒட்டர், 115-வடுகு உப்பறவர், 116-தடிகு *ஒட்டர், 117-வெக்காளாவர்
118-மறவர், 119 தப்பட்டுதாசரி, 120-கூடதாசரி, 121- பந்துதாசரி
122-பட்டாணியார், 123-கரையார், 124-வேட்டைக்காரர், 125-குறவர்,
126-உப்புக்குறவர், 127-செட்டிகக்குறவர், 128-வடுகுக் குறவர், 129-கா
டைக்குறவர், 130-ஒட்டர், 131-நீச்சர், 132-நாட்டுவர், 133-செம்பட
வர், 134-குடு குடுப்பைகள், 135-தோம்பரவர், 136-பரி ஜோவிகள், 137
-லம்பாடிகள், 138-பணிசெய்வர், 139-மாடிட்டியர், 140-பறையர், 141
-பறைத்தாதர், 142-வடுகு பறையர், 143-பண்டப்பறையர், ஆக ஜாதி 143-
இன்னு முண்டு.

பொதுஜாதி பிராமணர்கள், -- இராஜாக்கள்.

அப்போதிருந்த இடங்கை ஜாதிகள்.

1-அச்சரவாத்து செட்டிகள், 2-காசுக்காரசெட்டிகள், 3-வடுகு செட்டி
கள், 4- வக்காமணி செட்டிகள் 5-வடக்கத்திய செட்டிகள், 6- வண்ணிய
பள்ளிகள், 7-அவிரி பள்ளி, 8-கூடைகட்டி பள்ளி, 9-காவல் பள்ளி, 10-மீன்றண்டி
பள்ளி.

இரண்டாம் வகுப்பு.

1-தச்சன் 2-சுறமான். 3- தட்டான், 4- கண்ணன், 5- கல்தச்சன்,
6-செம்படவன், 7-சக்கிலன், 8-கைக்கோன். ஆக ஜாதி 13

அப்போது இருந்த—வலங்கையார் கோடிபிடுதுகள்.

1-வெள்ளைக்குடை, 2-வெள்ளைக்கொடி, 3-மேழிக்கொடி, 4-வெள்ளைக்குதினை, 5-சோடி வெண்சாமரம், 6-செயமணி, 7- சிம்மலலாடம், 8-அருகுதீவட்டி, 9-சவனதோரணம், 10 - அன்னக்கொடி, 11 - பச்சைக்குதிரைக்கொடி, 12-சூயில்கொடி, 13-சிம்மக்கொடி, 14 - யாளிக்கொடி, 15-கழுதைக்கொடி, 16-அனுமக்கொடி, 17-காமதேனுக்கொடி, 18 - வசந்தக்கொடி, 19-புலிக்கொடி, 20 சங்குக்கொடி, 21-சக்கரக்கொடி, 22-கண்டபேரண்டபழிக்கொடி, 23-சற்பக்கொடி, 24-பட்டுக்கொடி, 25- கருடக்கொடி, 26-மகரமீன்கொடி, 27-சொங்குக்கொடி, 28-புருஷபநிருக்கொடி, 29 பூனைக்கொடி, 30-பஞ்சவர்ணக்கொடி, 31 - பசவக்கொடி, 32 - யானைக்கொடி, 33-சந்திரக்கொடி, 34, சூரியக்கொடி, 35-அக்கினிக்கொடி, 36-ஊதாக்கொடி, 37-கத்திக்கொடி, 38-மீன்கொடி, 39-பாங்குக்கொடி, 40-மிருதங்குக்கொடி, 41-பவுண்டலக்கொடி, 42 - தேவதத்தக்கொடி, 43- சகோஷக்கொடி, 44-மணிக்கொடி, 45 - மணிபூம்பக்கொடி, 46 - கொங்குக்கொடி, 47-சரசுவதிக்கொடி, 48-லக்ஷ்மீக்கொடி, 49-பார்வதிக்கொடி, 50- மயில்கொடி, 51-மஞ்சள் பாவாடை, 52-வெள்ளைப்பாவாடை, 53 - மகரதோரணம், 54-வெள்ளை யானை, 55-வீலை, 56 - வெள்ளைடோரா, 57- காவிலேரா, 58-கம்பிளிடோரா, பஞ்சகலசம் முதல் 33வரைக்கும் தற்காலத்து இராஜக் கொடிகள்.

இடங்கையார் கொடிகள்.

1-கரடிக்கொடி, 2-சாவல்கொடி, 3 - அக்கினிக்கொடி, 4-மாண்கொடி, 5-கிளிக்கொடி, 6-பறந்துக்கொடி, 7-கழுஞ்சுக்கொடி, 8-நரிக்கொடி, 9- மயில்கொடி.

அப்போது வலங்கையார் சுபங்களில் ஈழர் கோலம் வருகிறவிதம்

1-பல்லக்கு 2 - காடி, 3 - குதிரை, 4 - யானையின்மேல் அம்பாரி, 5-யானையின்மேல்கொடி, 6-ஒட்டையின்மேல் டாக்ரா, 7—ஒட்டையின் மேல் நகபத்து, 8- குதிரையின்மேல் நகபத்து, 9 — குதிரையின்மேல்சவுடோல், 10, குதிரையின்மேல் நாகசுரம். 11-நிகழ்த்தின்மேல்டமார், 12-தண்டிகட்டினபல்லக்கு, 13-நகபத்துகாஞ் 14-சிம்மாசனம், 15-சங்கீத மேளம், 16-வெள்ளைக்குடை, 17-அருகை, 18-ஆலவட்டம், 19-வெள்ளைக்கொடி, 20- மொறசுகொடி, 21-சாமரம்ஜோடி, 22 - மயில்குச்சு, 23- மயில்விசிறி, 24- வெள்ளைப்பாவாடை, 25-கொடை, 26 - ஈட்டிக்கழி, 27 - கொடிச்சிலை, 28 - மகரதோரணம், 29-பூநிகை, 30-தவச்சங்கு, 31-தெருவு அடைப்பார், 32 - திருச்சின்னம், 33-ஐக்காளம், 34-கட்டியம், 35-தழுக்கு, 36-தேவடியாக்கள், 38- துத்தாரி, 33 - தப்பட்டை, 39 - தீவட்டி, 40-புருஷண்ணவிலாசம் முதலியன

வலங்கையார் அசுபங்களிலே ஆசரிக்கப் பட்டவை.

1-பல்லக்கு, 2-பாடை, 3-தேர், சங்கீதமேளம், 5-தானை, 6-மேளம் 7 - கன்சத்தம்பட்டை, 8- சமுக்கு, 9- கோணக்கொம்புத்தாரை, 10- மஞ்சள் பாவாடை, 11-வெள்ளைப்பாவாடை, 12-மயில் விசிறி, 13- வெண்சாமரம்

ரம், 14-விசரி, 15-பூமிபாவாடை, 16-வெள்ளைத்தோரணம், 17-வெள்ளைக்கொடி, 18-சங்கு, 19-தவளச்சங்கு, 20-தாசுரிதப்பட்டை, 21-சேமக்கலம், 22 - வெள்ளைக்கழி, 23-மணி, 24 - அஞ்சகலசமுதல் 33வீரைக்கும், 25-வெடியில், 26-தீவட்டி, 27-அக்கினிசட்டி, 28 - கொடம், 29 - கடியம், 30-அருகு, குடிமக்கள் பரிவட்டம் கட்டிக்கொண்டு, சிவர காலில் விழு கிறதனுட.

இவ்வளவு பத்ததிகளோடு இருந்த இடங்கை வலங்கையார் களுக்குள், இடையில் ஜாதவைஷமியவிஷயமாக சண்டைச்சரவுகள் உண்டாகியதால், செங்கல்பட்டு டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜ் ஜி.மேஜஸ்திரேட்டர் ரிடமுறையிடவே, அவர் இருக்கையிருடைய ஆதர தஸ்தா வேச களைத்தருளித்துப் பார்த்து, விசாரணைசெய்து கொடுத்ததீர்ப்பின் நகலை இதனடியிற் காணலாம்—

செங்கல் பட்டு ஜில்லா கோர்ட்டு முத்திரை

[I. T]

செங்கல்பட்டு டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜ் மேஜஸ்திரேட்டர் தீர்ப்பு என்ன வென்றால், காஞ்சிபுரத்தி் விருக்கும் வலங்கையார், இடங்கையார், தேவதா காரியங்கள், சுப சோபனங்கள், அசுப காரியங்கள், முதலாகியதகளுக்கு, தங்கள் சாதி பிருதுகளைக்குறித்து, ஒருவருக்கொருவர் சச்சுறவாட், நம்பீட் தில் வந்து, பிராது பண்ணிக்கொண்டு, யினிமேல் அப்படி சச்சுறவுகளில்லாமல் நடக்குறத்துக்காக தீர்ப்பு பண்ணவேண்டுமென்று, மனுவு பண்ணிக்கொண்டு, உபயவா திகளில், வலங்கையார் கொடுத்த அற்ச்சி 1, இடங்கையார் கொடுத்த அற்ச்சி 2, தங்கலிடங்கலிலே விருந்த தஸ்தாவேசுகள் வலங்கையார் கொடுத்தது, வி.ரோதி/வூ பங்குனிமீ 20தேதிக்கு (கி பி) 1769ஆம் மார்க்சிமீ 30 தேதி சேனியருக்கு புலிவாகனமும், புலிக்கொடியும், உண்டென்று யெழு தின செய்பத்திரத்துக்கு, நகல் 1- காவூ புரட்டாசிமீ 20தேதிக்கு (கி பி) 1771ஆம் அக்டோபர்மீ 12உ யிடங்கையின் சேர்ந்த கைக்களவர் தாங்கள் பிடிச்சது சிங்கக்கொடியே யெல்லாமல், புலிக்கொடி பிடிச்சதில்லே யென்றும், யினிமேல் சாஸ்தியாய் நடந்தால் கும்பினி சற்காறுக்கு ரூபாயி 120 அபராதம் குடுக்குறேமென்றும் யெழுதிக்கொடுத்தமுச்சிலக்கா 1-(கி பி) 1185ஆம்டிசம் பர் 4உக்கு (கி பி) 1771ஆம் ஆகஷ்டிமீ 27தேதிக்கைக்களவர் புலிக்கொடியிடிச் சதுக்காக, ஜேன்றவர் தங்கலிடபிருதைப் பிடித்ததாய்விருவரும், சச்சுறவுபட்டுப் பிறதானத்துக்கு, விசாரணைசெய்து புலிக்கொடி ஜேன்றவருக்கே உண்டென்று ஸ்தாபித்தாச்சது. அந்தபடிக்கு நடப்பிக்கவுமென்று திவான அபறதிகாண் அற்தோகாஞ்சி அமீர் சின்னிய நயினர் பேருக்கு யெழுதின சன்னத்துக்கு நகல் 1- பிறமாதவருஷம் மாசிமீ 27 தேதிக்கு (கி பி) 1793வருஷம் மாற்சி மீ 8 தேதிக்கு கெருடக்கொடி வலங்கையிற் சேர்ந்த உணியருக்கு அனுப்ப

கைளுண்டென்றும், மாஜற்றாமா அசல் 1-அந்தந்த சாதிக்கு உண்டாண்பிரு
 லுகளைக் குறித்து குடுத்த சாபிதா 2, (கி பி) 1809வருஷம் குலாய் மாதம்
 5 தேதி வலங்கை பறையருக்கும், யிடங்கை பள்ளருக்கும், உண்டான வியாச்
 சிடத்தைகுறித்து எழுதிக்கொடுத்த கடுதாசி 1- யந்ததஸ்தா வேசக்குமில் தங்
 கள் கையில் தஸ்தாவேசுகளில்லையென்று கடுதாசி 1-இடங்கையார் தாங்கள்
 கொடுத்த அர்ஜிகளிலே கண்டிருக்கிறது. கோர்ட்டிலே 1348 பெம்பருக்கு
 தற்பு.1-மேஜிஸ்திரேட்டு சன்னதுகளும் தவிரவேறேயில்லையென்றும்ஸ்தனத்
 தார் இப்படிக்குடுத்த மாஜற்றாமா படிக்கு, ஒத்துக்கொள்ளுகிறே மென்று
 சொன்னார்களே யல்லாமல் தஸ்தவேசுக ளொன்றும் குறிக்கயில்லை. ஸ்தனத்
 தார் (கி பி) 1809வருஷம் மேமாதம் 10உ குடுத்தமாஜற்றாமா 1- யிதுகளைபார்
 லையிட்டு பரிசோதிக்கு மளவில், யந்தவியாச்சியம் வெகுஜனங்கள் குறித்த
 தாயையால், யிடங்கையார் குடுத்த அற்ஜிகளிலே கண்டிருக்கப்பட்ட கோர்ட்டு
 தீர்ப்பும், மேஜிஸ்திரேட்டு சன்னதுகளும், யிதுக்கு சம்மந்தம்பயில்லை. ஆணை
 யாலிதுமுதல், வலங்கையாரும், யிடங்கையாரும் அவர்கள் சாதிபிருதகளும்
 நடத்தைகளும் குறித்து யிதற்கடியில் கண்டிருக்கிற தீர்ப்புபடிக்கு நடந்து
 கொள்ள வேண்டியது; அப்படி நடவாமல், ஆராதியும் லிரோதமாய் நடந்தால்
 அவர்கள் கையில் துரைத்தனத்தாருக்காக கனமான அபராதம் வங்குறது மல்
 லாமல், கனமான சித்தைபண்ணப்படும்—

1809-ஆ }
 சூலை 29உ }

(Signed) George Coleman,
 Judge and Magistrate,

(Signed) திருவேந்தாடி சுப்பைய முதலியார், ஜெனடல் ரிஜிஸ்டர்.

இந்த கவான்மெண்டு தீர்ப்பின்படி வலங்கை இடங்கையாருடைய பிருது
 முதலான விவரங்களாவன—

செங்கல்பட்டு ஜில்லா கோர்ட்டார் உத்திரவின்படி
 வலங்கை சூத்திரர்களுக்கு பிருதுகா.

வெள்ளாழிர், கவரைகளுகீது—சங்கு சக்கிர் கோலு, பசுமை தவளைத்
 தாரு, ஆத்திர்த்தாரு, தவண்டை, அருகு தீட்டி, வெள்ளைக்கொடை, வெண்சா
 மாம், திருச்சின்னம், ஜெயமணி, சித்திரமேழிக்கொடி, வெள்ளைக்கொடி, அம்
 சக்கொடி, அஜாமகொடி, மயிலக்கொடி, கன்னிடையருக்கு-கூடாரம், பசுயசங்
 காக்கொடி, பஞ்ச வற்றைக்கொடி.

வெகு வெள்ளாழிர்க்கு-அம்சக்கொடி, ரெட்டிகளுக்கு-கலப்பைக்கொடி
 கம்மவாருக்கு-ரிஷபக்கொடி, சொந்தகருக்கு - சகோரபகிழ்க்கொடி, கத்தமக்க
 றுக்கு-ஆளிக்கொடி, மலைய மக்களுக்கு-அரிதாளக்கொடி, கோமுட்டிகளுக்கு
 விமெயில், யிடுமுதசு, இலவந்தாரூ, மகர தோரணம்.

இடையருக்கு-சங்கரம், வெகு இடையருக்கு-சங்கு, பத்ம சாலியருக்கு-
 புல்காசனம், ஆண்புல்கொடி, பட்டு சாலியருக்கு-இருதலை பட்சிக்கொடி, வெகு

சேணியருக்கு-பிச்சுமலை, நாகபாசம், பெண்புலிக்கொடி, சேன்றவருக்கு முதலாகக்கொடி கன்னிடைப சேணியருக்கு, முல்லை மலை, விசரி தண்டைக் கெண்ட பேரண்ட பட்சிக்கொடி.

பட்டு தூல் காரருக்கு-பட்டிக்கொடி, சேடருக்கு, கூடவாணக்கொடி கொழிஞ்சக்கொடி, செக்கு வாணியருக்கு-செண்டி, தொண்டி, விமியிர் தாரு, யிடுமுரசு, கெருடக்கொடி,

இலை வாணியருக்கு- தொண்டி, தாரு, யிடுமுரசு, குயில்கொடி, ஒண்டிஎருது வாணியருக்கு-பஞ்சவர்ணக்கிரிக்கொடி, சணப்பருக்கு சவுரிக் கொடி, முச்சியருக்குமகரமீன் கொடி, காஞ்சியருக்கு-பொதிக்கொடி, வேதக்காறருக்குசிக்கிலிக் கொடி, பொய்க்கால் குதினாகத்திக் கொடி, கரிசோகிசுருக்கு நாய்க்கொடி.

தமிழ்சுவர் — வடுகுக்குசுவர் — குசக்கணக்கர்களுக்கு — சக்கரம், தடி, தாள் வருஷப்பக்கொடி,

மேளக்காறருக்கு-டமரக்கொடி, கட்டுவருக்கு தாளக்கொடி,

தேர் உச்சவத்தன்னனருக்குமேல்கண்ணிமுது யிருக்கப்பட்ட பிருதுகோதாரை யில்கட்டி தேருக்கு வலப்பக்கத்தில் தானை ஸாதி வருகிறது. ஸ்ரீமாமாட்சி அம்மன் உச்சவத்தில்வண்ணன் வெள்ளையானை மீதில்ஏறி வருகிறது. நாலிதன்புரு ஷாபி ருகம் எடுத்து வருகிறது, முச்சியன் மச்சங்கட்டி வாறது. செம்படவன் வலை போடுகிறது. வேதக்காறன் பொய்குதினாக்கட்டி ஆடி வருகிறது. சுபசோ பனங்களுக்கு மாமூல்படி பத்தல்ப் போட்டி அலங்காரம் செய்து மேல் கண்டெழுதி இருக்கப்பட்ட அந்தந்த ஜாதி பிருதுகளும், வாகனங்கள் மேள யாத்தியங்களுடனே வலங்கை வீதிகளும் ராஜவீதிகளும், கொலம்பருகுறது. அசுபங்களுக்கு மாமூல்படிக்கு வலங்கை வீதியே போகிறது.

பஞ்சமர்களுக்கு பிருதுகள்.

பவனியருக்கு—டமரக்கொடி.

வள்ளுவர்—மாவட்டியார்—பறையர்—பண்டபறையர்களுக்கு— வெள்ளைக் கொடை, வெண்சாமரம், வெள்ளைக்கொடி, செக்குத்தடி, தழுக்கு, தப்பட்டை பாங்கா, பற சங்கீதமேளம், பஞ்சகலசம்.

நட கதைகள்.

இவர்கள் குடம் அம்மன், செறப்பு பிறந்தனை செட்டி செண்டியத்திற்கு 4.8.16. கால் கட்டுப் பச்சல் போட்டு, வாழமறம் கட்டி, வளநிலங்கனிஇலேபத்தல் சிங்காரம் பண்ணி மேல்கண்டு எழுதி யிருக்கப்பட்ட பிருதுகளும், தழுக்கு தப்பட்டை பாங்கா மேள வாத்தியங்களுடனே தங்கள் வீதியில் கொலம்ப வருகிறது. கலியாணங்களுக்கும் மேல்கண்டெழுதி திருக்கப்பட்ட பிருதுகள் வாத்தியங்களுடனே வாகனங்கள் பேரில் தங்கள் வீதியில்கொலம்பவருகிறது. சபத்துப்பாடைக்கு பஞ்ச கலசம் கட்டி மேல் கண்டிருக்கப்பட்ட பிருது வாத்தியங்களுடனே தங்கள் வீதியே போகின்றது யெடுத்தப்பாறது.

தாசிகளுக்கு-மன்மதக் கொடி, சாணர். ஈன்றவருக்கு - குறிஞ்சித்தாரு சாணை, யேணி, குறவருக்கு-கழுதைக் கொடி, சுக்கா செட்டி லம்பாடிகளுக்கு சித்திரக்கொடி, வேட்டைக் காறருக்கு - கவுண்டிக்கொடி, பட்டணவருக்கு-ஆமைக்கொடி, கரையாருக்கு-மச்சக்கொடி, ஒட்டருக்கு-மண்வெட்டிக்கொடி உப்பறவருக்கு-பண்ணிக் கொடி, போயிகளுக்கு - பல்லக்குக்கொடி, பணி செய்வருக்கு-தாரைக் கொடி.

தமிழ் வண்ணர்—வடுகு வண்ணர்—சாய்ப்பூ, அருவாள், அல்லித்தாரு, வெள்ளையாணை.

தமிழ் நாவிலைக்கு-தும்பமாலே-புருஷாபிருகம், வடுகு நாவிலைக்கு-நாக சரம், தொம்புறவருக்கு-கொடைக்கொடி, மாரியம்மைக்காரருக்கு-உடுக்கைக் கொடி, பூசாலிக்கு-சிவப்புக்கொடி, யேனறிகளுக்கு- முசல்க்கொடி, அரிப்புக் காரருக்கு- தாமரைப்பத்மம். வடுகுப் பண்டாரங்களுக்கு-குலக்கொடி, வஞ் றாரருக்கு முத்துக்கோவைக் கொடி, குடுகுடுப்பைக்காரருக்கு-சத்திக்கொடி, கிளாசுக்காரருக்கு-வண்டிக்கொடி, இரூளருக்கு சில்லாக்கோல் கொடி, வெளிக் கருமானுக்கு-துத்திக்கொடி, சம்மட்டிக்கொடி, வெளிக்கலத்தச்சருக்கு, உளிக் கொடி, சுப்பல் தச்சருக்கு-வாச்சிக்கொடி, சுப்பல் வடுகருக்கு- சுப்பல் கொடி பண்டருக்கு-கத்திக்கொடி.

நடத்தைகள்.

வலங்கை கட்சியில் யாதாமொருவர், கிராம தேவதைக்கும், கிறக தேவ தைகளுக்கும், சிறப்பு, குடம் எடுக்க வெண்டியத்துக்கு மேலே எழுதி அவரவர் கள், சாகிபிருதுகள் மேள வாத்தியங்களுடனே, தங்கள் கிரகங்கா லிருந்தா வது, வீரபத்திரசுவாமி கோவிலண்டை யிருந்தாவது பிறப்பட்டு ராஜவீதிநாலு வீதியும் வந்து பிறுத்தனை செலுத்துகிறது.

இடங்கை சூத்திராளுக்கு பிருதுகள்

ஸ்ரீஎகாம்பர யீஸ்வரர். சுவாமி பிருமம் உச்சவத்தில் செட்டிகளுக்கு பருந் துக்கொடி

நகரவாணியருக்கு-நவரத்தினமாலே, தொண்டிதாரு, தைக்க ளருக்கு - திரு வரை பத்திரம், அடக்கம், தொமரம், ஏறுகழுது, சிங்கக்கொடி, கறடிக்கொடி, மான்கொடி, மயில்கொடி, பொத்துக்கொடி, யிடுமுரசு

கம்மானருக்கு-சுத்தி, உளி, வாச்சி, சக்கரகோலு, கிரிக்கொடி, கழுக்கொடி.

பள்ளிகளுக்கு-குந்தளி, கொக்கு ஏறகு, யீடிமயிர், செங்கழுநீர் மாலே, பசு மை, வெங்கத்தாரு, அக்கினிக்கொடி, சாவல்கொடி. சிலைக்கொடி, மாலக்கொடி, கழுக்கொடி, பொத்துக்கொடி, நரிக்கொடி, யிடுமுரசு.

நடத்தைகள்.

இடங்கை கட்சியில் யாதாமொருவர் கிராமதேவதைக்கும், தங்களிடகிறக தேவதைக்கு செறப்பு குடம் எடுக்க வெண்டியத்துக்கும் மேலெழுதிய அவ ரவர்கள் சாகிபிருதுகள், மேளவாத்தியங்களுடனே தங்கள் தங்கள், கிறகங் காலை யிருந்தாவது, சற்பகப்பிள்ளையார் கோவிலண்டையி லிருந்தாவது

பெறப்பட்டு யெடங்கை வீதியேபோய், ஒதுங்கியில் தெருவில் சேர்ந்து, பிறுந்தனை செலத்துருது. ஸ்ரீவகாம்பரயீசுவாசுவாமி பிரம்ம உச்சவத்தில் ரதத்து நன்றைக்கு, மேல்கண்டு எழுதியிருக்கப்பட்டிருதுகொடிகளை கட்டிக்கொள்ளுகிறது. சபசோபனங்களுக்கு மாமூல் படிக்கு பந்தல் போட்டு அலங்காரம் பண்ணி, மேல்கண்டிருக்குற அந்தந்தசாதி பிறுதுவாகனங்கள் வாத்தியங்களுடனே யிடங்கை வீதியே கோலம் வருகுறது. ராஜவீதியே போகக்கூடாது. அசபத்துக்கு மாமூல்படிக்கு யிடங்கை வீதியில் போறது. கம்மாளர் காளியம்மன் உற்சவம் தங்கள் பிறுதுகளுடனே ஆலயத்துக்கொள்ளே செய்துறது. கம்மாளர் கிறக தேவதா காரியத்துக்கும், கலியாணத்துக்கும், பந்தல் போட்டு பூயியில்படாமல் அந்தராமாய்வாழைமாங்கன்கட்டி, வஸ்திரம் அலங்காரம்பண்ணி வாகனங்கள் தங்கள் பிறுதுமேள வாத்தியத்துடனே தங்கள் வீதியே கோலம் வருகிறது. கம்மாளர் சபத்துக்கு பஞ்சகலசங் கட்டக்கூடாது. பாடையில் யிடங்கைவீதியே கொண்டு போறது.

பஞ்சமர் பிறுதுகள்.

பள்ளருக்கு-வெல்லித்தாரு, அரவங்கொடி, சக்கிலிகளுக்கு-மஞ்சள் தட்டி, கறுப்பு உருமாலை, வீரகத்தி, தென்னஞ்சோலை, தப்பட்டை, கோணக்கொம்பு இவர்கள் கொடம், அம்மன் சிறப்பு, பிறுர்த்தனை, செய்யவேண்டியத்துக்கு 3 5. கால் நட்டு, பந்தல் போட்டு, தப்பட்டை, கோணக்கொம்பு மேல்கண், டெழுதி யிருக்கப்பட்ட பிறுதுவாத்தியங்களுடனே தங்கள் வீட்டில் செய்து கொள்ளுகிறது. சபத்துக்கு பஞ்சகலசங் கட்டக்கூடாது. பாடையில்பிணத்தை யெடுத்துக் கொண்டு தங்கள் வீதியேபோறது.

இதற்குசாஷி— 1809ஆம்29உ செங்கல்பட்டிஜில்லா ஜட்ஜி மேஜிஸ்திரேட்டு விசாரணைக் கர்த்தாராகிய மேஸ்தர் ஜார்ஜி கோலு மென்துரை அவர்களிடையெழுத்தும், சோறட்டுநிதமுத்தினையும் போடப் பட்டது.

(Signed) George Coleman.

Judge and Magistrate.

(Signed) திருவெர்க்காடு சுப்பராய முதலியார்- னேடைவாஜிஸ்டர்

“இந்தச்செங்கல்பட்டு கோர்ட்டு தீர்ப்பும், அதற்கு முன்ன்கண்டிருக்கும் வலங்கையார் நடவடிக்கைகளும், புராணபாஷையில் எழுதி இருந்தபடியே பதிப்பித்தபடியால் அவைகளில் உள்ளஎழுத்தாதி பிழைகளுக்கு யாம் உத்திரவாதியல்லோம். நிற்க

இப்படி ஒருகாலத்தில் இவ்வளவு சிறப்பு பெற்றோங்கிய இந்த வலங்கை கஷியார் பிற்காலத்தில் தம்கடமைகளை கிரமமாகச்செய்யாம லிருந்ததில், அக்காங்கு குடிகளுக்கு கஷ்டங்கள் சம்பவித்து வந்த படியால், குடிகள் வலங்கையார் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படாமல் போகவே, இந்த ஆங்கில அரசுகாலத்தில் அவர்கள் அதிகாரமும் அந்தஸ்தும் மங்கலடைந்து விட்டது.

இதுவரையில் எடுத்துக்காட்டிய வலங்கை இடங்கை சரித்திரங்களினால் இடங்கை கக்பிஸயச் சார்ந்த கம்மானர் முதலான சிலஜாதியார்களை இவ்வளவு கஷ்டஸ்திதிக்குச்சொண்டு வந்துவிட்டதக் காரணம் வியத்தமாக விளங்கவில்லை. நாம் அறிந்தவரையில் கம்மானர் இத்தேசத்தாருக்குத் தொப்புளாறுக்கும் கத்திமுதல் தேர் முதலானவைகளைச் செய்து கொடுத்து வருவதோடு அவர்களில் அநேகர் படிப்பாளிகளாயும், புத்திமான்களாயும், சத்தியவாண்களாயும்; சுவாமிபக்தியுள்ளவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சிலஜாதியாரை நாம் கொண்டாடிவர வேண்டி இருக்க, அவர்களை ஜன்மவிரோதிகளாகக் கொண்டு, கஷ்டப்படுத்தி வருவது தருமமல்லவே! கல்வி அறிவில்லாதவர்களும், பொருமைக்காரருமான முன்னோர் அவர்களை விரோதித்து வந்தாலும், சீர்திருத்தமும், கல்வியும் விரும்பியாகியவரும் இக்காலத்தார், அவர்களை சகோதரர்களைப்போலப் பாரவித்து அன்பு பாராட்டி வரவேண்டியது நீங்கலா கடமையாம். நிர்க்க.

இனி இந்தப் பேட்டை பலிஜவாருகளில் ஒவ்வொரு வகுப்பார்களுடைய சரித்திரங்களை இப்படியே விஸ்தாரமாக எழுதினால் இது ஒரு பிரம்மாண்ட புராணமாகுமென்ற ஐந்தி இவர்கள் சரித்திரங்களை அதிக சங்கிரகமாக எழுதலானேம்.

இலிங்கபலிஜவாரு அல்லது லிங்காயிதுலு.

என்பவர்கள் ஆதியில்லியநகரத்தி லிருந்தபாதுசைவர்களாகவிரும்பும், பிறகு வைணவர்களாகி தம்சுமஸ்தானத்தை ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மைசூரில்ல்தா பித்தபோது அங்கிருக்கும் சிவாசாரியர்களைப் பார்த்து லிங்கம்தரித்து சுத்தரைவராளுர்கள் போலும். இவர்களில் லிங்கபூஜைசெய்தவாருக்கு லிங்கம் வாடென்றும், லிங்கசாயிகளுக்கு ரெட்டிகளென்றும், உர்த்தகம் செய்வாருக்கு கண்டமுவாரென்றும், உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நாயகோ ரென்றும் பெயர் இவர்கள் குடும்பி, மீசை, தாடியை கூவரம் செய்துகொண்டும், மது மாபிசத்தை யுண்ணாமலும், பிராம்மணர் வீட்டிலும் ஜலபானம் செய்யாமலும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குள் ஒருக்கால்கன்னியா விதவா வீவாஹமும் நடந்துகொண்டு வந்தது. கி. பி. 1901 லும் கானிஷ்வாரிகணக்கின்படி இந்த ராஜதானியில் 138518 லிங்காய்த்துகள் இருந்தார்கள்.

இந்த லிங்கபலிஜவாரு உண்டானதற்கு வேறொரு காரணமு முண்டென சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்— அதாவது—ஸ்ரீ சந்திரவயிசு ஷத்திரிய ஆந்திர குடும்பத்தைச் சார்ந்த சாலுக்கிய விஜயலாக்ஷி, தனது பிரதான மந்திரியும், தண்டநாயகருமாக இருந்த பசுவருடைய சகோதரி பத்மாவதியைவிடாமலும் செய்துக்கொண்டதாகவும், (இப்புத்தகம் 18-பக்கம் பார்க்கவும்) அந்த பத்மாவதியைச் சகோதிரராகிய பசுவர் லிங்காய்த்து மதத்தை ஸ்தாபித்தவரான படியால், அந்த பத்மாவதியின் மக்களில் சிலர் தமது தாய் மாமனாராகிய பசுவருடைய அந்த லிங்காய்த்து மதத்தை அடங்கித்துவா, அவர்கள் சந்ததிசனே பிற்காலத்தில் லிங்க பலிஜவாராகியதாக எண்ணம். அதற்கு திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும் காரணங்களாவன. இத்தசத்திரவயிசு ஷத்திரியர்களுள்

வாரங்கல் கணபதி ராஜ வயிசத்தைச் சார்ந்த கணபதி தேவருக்கும், அவர் மனைவிநீதிரம்மகாருக்கும்— ஓர் ஓர் ஓர் எனும் கன்னிகைபிறக்க, அப்போது கி.பி. 1190-1258 தாரணிகோட்டையிலாண்டு வந்த ஜயின அரசனுக்கு இராஜகீய விஷயத்தைக்கருதி அந்தனாடும்பாளை விவாஹம் செய்துக்கொடுக்க, அவர்களுக்கும் பிறந்த புகழ்பெற்ற பிரதாபருத்திரன் தன் தந்தையின் ஜயினமதத்தைத் தீட்டி வாமல், தன் தாயாருடைய வைணவ மதத்தைத் தழுவி விருத்திசெய்து வந்ததாக சரித்திரம் முறையில்கிறபடியாலும்— (இந்த பல்லஜபுராணம் 82-ம் பக்கம் பார்க்கவும்.) இதேமாதிரியாகவே சந்திரவயிச ஆந்திரச்சூரில் ஒருகிளையாராகிய சாலுக்கியரில் விமலாதித்தியன், இராஜேந்திர சோழனுடைய தங்கைகுந்தி தேவியையும், அவர்கள் குமாரன் இராஜஇராஜ சோழனுடைய குமாரத்தி இருமரங் கிபை விவாஹம் செய்துக்கொண்ட படியாலும், (இந்த பல்லஜபுராணம் 25-வது பக்கம் பார்க்கவும்) தஞ்சையிலாண்ட அக்கதப்பநாயகி காரு ஒரு பாண்டியன் குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துக்கொண்ட படியாலும்; ஆகப்பாண்டியரும், சோழர்களும், ஜயினர்களும், ஒருவருக்கொருவர் கொன்வினை கொடுப்பினாற் செய்துக் கொள்வது சபாஜமென்றும் என்கிறார்கள். இப்படி ஒரு வகுப்பானபெண்ணை மற்றொரு வகுப்பார் விவாகம் செய்துக்கொள்வதுத்தரும், என்னவில, இவர்கள் யாடரும் அடித்திரியர்கள்; ஆனால், இந்தபகவரோபாரம் மலா துலகில். க. இப்படிப்பட்ட புயர்குலத்துப் பெண்ணாகிய பத்மாவதியை கூத்திரியகுல் விஜ்ஜலவர் விவாஹம் செய்துக்கொண்டது எப்படியோ தெரியவில்லை, இந்தவிவாஹத்தை உண்மை என்றும், இந்த விஜ்ஜலவர், பகவருடைய அண்ணதலினால் வாஜ்ஜேவரி, மல்லயிய, போம்மண்ணு என்றவர்கள் கொன்றதாக சேன்னபகவ புராணத்தில் செப்பி இருப்பதாகவும், தென்னிந்திய சரித்திரசாசன கிரந்தம் 25-27வது பக்கங்களில் டாக்டர் ஜப்பேரிட்டு சாஸ்திரியும் சொல்லி இருக்கிறார் (இப்புத்தகத்தின் 48வது பக்கம் பார்க்கவும்) அந்த சேன்னபகவ புராணம் எமக்கு கிட்டாமையால் உண்மையறியக் கூடவில்லை.

கண்டிபலிஜவாரு.

இவர்கள் மதுரை விசுவநாத நாயகிகாரு குமாரர் கிருஷ்ணப்ப நாயகிகாரு, இலங்கையின் மீது படை எடுத்துப்போய் ஜெயித்து, கண்டியில் நாயகி ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்ததில், அக்கண்டி நாயகிகாரின் சந்ததிகளே கண்டிவாரு என்ற பெயரைப் பெற்றார்கள். இவர்கள் ஸ்ரீவிசுவநாத நாயகிகாருடைய குமாரர் குமார கிருஷ்ணப்ப நாயகிகாருடைய மைத்துனர்விஜய பூபாலருக்குப்பிறகு அங்கிதாங்கித ராஜரும், இராஜ சிம்மலவாஜரும் விஜய சிம்மலவ மஹாராஜர்களும் அந்தக்கண்டி நாட்டிலே அரசுசெய்தும், பூர்வ விசுவநாத நாயகிசந்ததிகாரில் வெளிகீழ்ச்சியி விருந்தும், தஞ்சைமண்ணாறு சாயிராயி செய்கமலதாச நாயகிமுதலானவர்களிடமிருந்துப் பெண்களைவிவாஹம் செய்துக் கொண்டவர்கள், இவர்கள் கஸிய பகோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர் கள்—இவர்கள் வீட்டின் பெயர் சித்தலபுரிவாராம்—இவர்களுடைய ஸ்திரிகள்

இன்றும் கோஷா அந்தப்புரஸ்திரிகளாக இருக்கிறதன்றியில்; புருஷர்கள் பூணூலைதரித்தும் ஷத்திரிய தருமத்தின்படி சடங்குகளைச்செய்து வருகின்றனர். இப்போது இவர்களில் அநேகர் திருநெல்வேலி மதுரை, நாகபட்டணம், தஞ்சை, திருச்சிமுதலான விடங்களில் வதிந்து வருகிறார்கள். திருவையாற்றில் சப்ரிஜிஷ்டிராக இருக்கும் ஸ்ரீ தியாகசிமஹல மஹாராஜர் இந்தசந்ததியைச் சார்ந்தவராம் இப்போது பூர்வஸமஸ்தான பெண்வழிப்பெற்று வருகின்றனராம்—

சித்திராலபலிஜுவாரு.

இவர்கள் ஸமஸ்தானத்தின் ரூப பாவபடங்களை எழுதித் கொண்டும், இராயர்களுடைய பட்டுததுணிகளுக்கு பலவிதவண்ணங்களையும், சரிகைகளை யும்புகட்டித் தந்ததன்றியும், அநேகர்சிற்பசாஸ்திர நிபுணர்களாக விருந்துகோயில் கோபுரம், கோட்டை கொத்தளங்களைக் கட்ட நக்ஷாக்களைத் தயார்செய்து மேல்விசாரணை செய்தவர்கள் 1901 ஆம் காளிஸ்காரி கணக்கின்படி இந்த ராஜதானியில் இவ்வகுப்பில் 6110 குடிக ளிருந்தார்கள்.

முசுகுபலிஜுவாரு.

இவர்கள் விஜயநகரத்தில் மகமதியர் புருந்து வம்புகள் செய்தபோது ஸ்திரீகளுக்கு முக்காடிட்டு மறைத்ததினால் இப்பெயரைப் பெற்றார்கள். இவர்கள் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தைச்சார்ந்த ஐக்கேவராயலு களுடைய நேரான சந்ததிகள்—இவர்களுடைய சகலுக்கர் சடங்குகள் பூர்வம் சந்திரவயிச்சத்தாருடைய முறைப்படிச் செய்யினும்; இடையில் காலமீதசுவர்த்தமானங்களைத்தழுவிச் செய்து வருகிறார்கள். இவர்கள் விவாஹகாலங்களில் மாப்பிள்ளைப் பெண்ணுக்குக் கட்டும் பாசிங்கத்தை மற்றபலிஜுவாரைப்போல சரிகைச்சக்கை முதலானவைகளில் சிங்காரித்தவைகளை உபயோகப் படுத்தாமல், அரளிமோகீதுகளால் (பாசிவங்களைச்) சிங்காரித்துக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்,—

இவர்களிற் சிலர் 'மூதகம்மலு' என்ற பெயரால் மரக் காதோலைகளைத் தரிப்பதனால் மூதகம்மலுவாரு என்ற பெயரையும் பெற்றனர்.

இவர்களில் இரானுவாரு, கூலியம்வாரு, ரகுரவுத்துவாரு, குப்பாலவாரு, பண்டிவாரு, கட்டாரிவரு, நெல்லங்கலவாரு, மடிகலவாரு, ஆகுலவாரு, சாமீசெட்டிவாரு, மேடிசெட்டிவாரு, அங்கிசெட்டிவாரு, செட்டிலுவாரு, புங்காலவாரு, சீரிசிரிவாரு, காசலவாரு, பைபுவாரு, பாகாரபுவாரு, அரிசிரிவாரு, சிங்கம்வாரும், கும்பினிவாரு, மந்திரிவாரு என்னும் வீட்டுப்பெயர்களுடைய வர்கள் முக்கியஸ்தர்கள்—இவர்கள் பாலகோத்திரம், அச்சுந்தல கோத்திரம், விஷ்ணுவர்த்த னாதி கோத்திரங்களைச் சார்ந்தவர்கள். இப்போது இவர்கள் (முக்கியமாக) சித் தூர், கூடலூர், சேலம், தருமபுரி, திருஷ்ணகிரி, காவேரி பட்டினம், பெண்ணை கரம், டெங்கனிகோட்டை, வேலூர், இராயகோட்டை, குந்தனபல்லி ஈரோடு சத்தியமங்கலம், கோயமுத்தூர், முத்தனூர் முதலான விடங்களில் வதிந்துவருகிறார்கள். இவர்களுடைய ஜாதிவிவரத்தைக் கட்டும் புத்தகம் தருமபுரிக்கடுத்த ராயகோட்டை ம-ா-ஸ-ஸ்ரீ, சப்பராயகொளிடிருக்கிறதாம்.

ஒப்பின்பளி ஜவாரு.

இவர்கள் விஜயநகர சமஸ்தானம் புஜபலராயலுடைய நேரானசத்திகள். அந்தச் சமஸ்தானம் ஸ்ரீரங்க பட்டணத்தில் ஸ்தாபித்தபிறகு, அங்கிருந்த ஸமஸ்தானபதிக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து வரவேண்டிய சர்க்கார் கந்தாயவரி வசூல் தொகையை (ஒப்பனம்=பொன்னை) அதிக நம்பிக்கையுடன் கொண்டுபோய் செலுத்தியதால், ஒப்பாக்காரர்கள் என்றபெயரைப் பெற்றார்கள். இவர்களில் அந்த விஜயநகர சமஸ்தானம் பிரபலமாக இருந்தபோது அனேகர் குதிரை வீரர்களாக இருந்தபடியால், இராவுத்துகள் என்ற பெயரையும் பெற்றார்கள்.

இவ்வகுப்பாரில் அனேகர் பூர்வத்தில் பிப்பலவிஷகாபிகளாகவும், வர்த்தகர்களாகவும், படிப்பாளிகளாகவும், புத்திமான்களாகவும் இருந்ததுடன்; இவர்கள் ஞானைய ஸ்திரீகளை (கோஷா) அந்தப்புத்தில் வைத்தும்; அந்தஸ்திரிகள் விவாஹகாலங்களிற் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை பசல் காலத்திற் செய்தால் ஸ்திரீகளை பலபுருஷர்கள் பார்க்க சம்பவிக்கும் என்ற எண்ணத்தினால், இராக் காலங்களிலேயே பெரும்பான்மை யோர்செய்து வருகிறார்கள் - சிலர் தம்கலியாணங்கள் ஆரம்பிப்பதற்குமுன் விஜயநகர சமஸ்தான பதிகளாகிய ஸ்ரீபுஜபலராயலு, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயலு, முதலான முன்னோர்களை தம் வீட்டு தெய்வங்களாகவும், குலதெய்வங்களாகவும் கொண்டு பெரும்புணை செய்து வணங்கிய பின்னர், விவாஹகாரியங்களோ ஆரம்பிப்பது வழக்கம்—

இப்படி சந்திரவதிசு கூத்திரியராகிய விஜயநகர புஜபல, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சந்ததிகளாகிய இவர்கள், காலவித்தியாசத்தினால் விவாஹம், சாவுமுதலான சடங்குகளில் சிறுபான்மையாக புராதனவழக்கங்களையும், பெரும்பான்மையாகதாம்பிறகுபுதுபுதுவிடங்களின் வழக்கங்களையும் அபிவிருத்தி செய்து வருவதுடன்; சிலருக்கு தமது ஜாதியின் பெருமையும் பெயரும் தெரியாமல், இரவுத் துறாதி, இரவுத்து தலம் என்று சொல்லிக் கொண்டும், பத்திரங்களில் எழுதிக்கொண்டும் வருகிறார்கள்—

இந்த இரவுத்துப்பட்டம் இத்தென் தேசத்தில் மசமதியர் முதலானவர்களுக்கும் வழங்கி வருவதால்; அது ஒரு கேவலமான பட்டமாக எண்ணப்பட்டு இக்காலத்து இங்கிலிஷ் படித்து உத்தியோகம் செய்யும் இந்து வகுப்பாரில் சிலர் நாயுடு என்றப்பட்டத்தை வகித்து வருகிறார்கள்—இரவுத்துஎன்பது இராயலு என்ற பதத்தின் திரிபாம்—இவர்களும் ஆதியில் 1000 வீட்டுக்காரர், கள் போல தோன்றினும், இப்போது இத்தென் தேயத்தில் கோயமுத்தூர், சேலம், செவ்வாய் பேட்டை, முசிலி, புதுக்கோட்டை, நிம்மலகுடி, மன்னார்குடிகும்பகோணம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், மதுரை முதலான விடங்களில் வதிந்து வருகிறார்கள்.

வெலம(பலிஜ)வாரு

11. —இவர்களை வெலகினவாரு, வெலகோட்டிவாரு, வெலம தொரலு என்றும் சொல்வதுண்டு. ஆதியிலிவர்கள் விசாகப்பட்டினம் (கஞ்சாம்) ஜில்லாக்களிலும், வட ஆர்க்காட்டின் கீழ்க்கரை யோரங்க்களிலும் வியவசாயக் குடிகளாக விருந்து, பிறகு குருகில மன்னார்க்குள், விஜயகர ஸ்டாஸ் தான கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு இவர்கள் ஆப்தர்களாக இருந்து உதவி செய்தவர்களென பிரவுட பிரபந்த கவிஜீபத புத்தகம் 68-வது பக்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் பல்லவரைச் சார்ந்தவர்களென டாக்டர் ஆபர்டு (Dr. Oppert) சாஸ்த்திரியும்—காபுட்டி வகுப்புக்களைச் சார்ந்தவர்களென கர்னல்மென்சியும் (Col Machenze) எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குள் “ஆத்வேலமலு”, பத்மவேலமலு, தெனுக்குவெலமலு, திராவிட வெலமலு, கோளவெலமலு” என்றாதி 142 வெலமலாதி உட்பிரிவுகளுண்டு. கோட்டதேசபலிஜவாரு இவர்களைத் தமக்குத் தாழ்த்த அந்தஸ்துள்ளவர்களென்று எண்ண, அவர்களை இவர்கள் தமக்குத்தாழ்த்த அந்தஸ்துள்ளவர்கள் என்று எண்ணுகிறார்கள். இம்மட்டோ! ஆதியில் இவ்வெலம பலிஜவாரும், கம்மபலிஜவாரும் ஒரேகுலத்தராக இருந்ததாகவும்; இடையில் மகமதியர் படையெடுத்து விஜயநகரத்துக்கருகில் வந்தபோது; இவ்வெலமவாரு தமது ஸ்திரிகளை மகமதிய ஸ்திரிகளைப்போல கோஷா (பர்தாசிவாசி) அந்தரங்கத்தில் வைக்க, அந்தக்கோஷா வழக்கத்தை அவர் இனத்தாரில்லை தடுக்க, இனத்தாருக்குள் இரு க்குதிகளுண்டாகி தமக்கு அப்போது தலைவான நரபதி வீரகரசிம்ஹராயலிடம் முறையிட; அவர் இருக்குகளையும் தீர்விரித்து, பலிஜவாரு மகமதிய ஸ்திரிகளைப்போல தமது ஸ்திரிகளையும், கோஷாவில் வைப்பது இந்து தரும சாஸ்திரவிதிக்கு விரோதமென்று தீர்மானித்தும்; இருக்கிகளும் இராஜியாகப் போகவேண்டுமென்று சொல்லியும், ஒலையில் (கம்மையில்) கையொப்பமிட்டும் படி கட்டியிட, ஒரு கழிந்தார் உடனே அந்த ஒலையில் (கம்மையில்) கையொப்பமிட்டார்களாம். அப்படி ஸமஸ்தான உத்தரவின்படி ஒலையில் (கம்மையில்) கையொப்பமிட்டதினால் அன்றுமுதல் அவர்களுக்கு கம்ம பலிஜவாரு என்று பெயருண்டாகியதாம். கம்மா என்றால் ஒலையாம்,—அந்த ஒலையில் (கம்மையில்) கையொப்பமிட்டாமல் விலகியவர்களுக்கு, விலகினவாரு=வெலமவாரென்று பெயராகியதாம். இந்த வெலமவாரில் இன்னும் தம் ஸ்திரிகளை கோஷாவில் வைத்திருப்பவர்களுக்கு, ஆத்வேலம வென்றும்; கோஷா வழக்கத்தை விட்டவர்களுக்கு, பத்மவேலமவென்றும் சித்தூர்ஜில்லா சரித்திர 276 வது பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இந்த வெலமபலிஜலு, கிருஷ்ண, கோதாஹரி, மதுலிப்பட்டணம், இராஜமேஹந்திரம், பந்தர், செல்லூர், வெங்கிடகிரி, காளாஸ்திரி, கார்டேட்டி நகரம், பிட்டாபூர், பூபலி, புங்கலூர் முதலான விடங்க்களிலிருக்கிறார்கள். 1901-ஆம் காலிஸவாசி கணக்கின் படி இவ்வகுப்பில் 1, 36, 327 குடிகளிருந்தார்கள்.

இந்தவெலமபலிஜவாருடைய உற்பத்திவீவரம்.
வீட்டுப்பெயர், கோத்திரம் முதலானவைகளின் சங்கிரகம்.
பாபில் ஸ்ரீ சிதாராமநாயகோபின் வாக்குமூலம்.

வெலமபலிஜவாருடைய பெயர் வந்தவிவரத்தை முன்னமே சொல்லி இருக்கிறோம். அவர்களுக்குள் ஆதிவெலமலு, பத்மவெலமலு, கொப்புலெலமலு, கூனவெலமலு, சீலசாயவெலமலு, தெரசாட்டு வெலமலு, கொண்டவீட்டி சீம வெலமலு, என்றநிபல உட்பிரிவுகளுண்டு. அவர்களில் ஆதிஅண்ணன், பதும்அண்ணன் என்னும் இரண்டு சகோதரர்கள் வசித்த வீட்டில், பதமண்ணனுக்கு ஒரு அழகிய பெண்பிழந்து சுந்தர்வழியாக வாழ்ந்துவரும் நாளில், அவ்வீட்டில் அப்போது வந்திருந்த இராஜனுக்கு அதிகஇஷ்டத்தை இருந்த பதமண்ணன் தன் அழகியகுமாந்திரியை விவாஹம் செய்து கொடுக்கச் சம்மதித்துக்கொண்டான். இந்த விவாஹ ஏற்பாடு ஆதிஅண்ணனுக்கு இசைந்திராமையால், இருவருக்கும் பிரமாத சண்டைச் சச்சரவுகள் நடக்க; ஆதிஅண்ணன் அந்த இராஜனுக்குப் பயந்து இரவில்வேறு ஒருவரை, இடையில் ஒருபெரிய நதிபெருக்கடித் துத் தடுக்க, ஆதியண்ணன் அருகிலிருந்த மீன்பிடிப் பவனுடைய உதவியை நாட, அவன் தந்திரமாக அழைத்துப்போய் அக்கரையில் விட்டான். அந்தநன்றியை மறவாசபடி, அந்த ஆதிஅண்ணன் அவனுடைய வீலையில் கொஞ்சம் ஊங்கிக்கொண்டு போய், தன்கலியாணத்தின் பாலே மரத்துக்குக் கட்டி மரியாதைச் செய்தபடியால், அன்றுமுதல் அந்த வகுப்பார்சம் கலியாணகாலங்களில் பாலமரத்துக்கு மீன்விலையைக் கட்டி மரியாதைச் செய்வதுண்டு. அவர்கள்தாலி, மற்ற கோட்டபலிஜவாரைப்போல் கிண்ணி பொட்டைக் கட்டிவந்தாலும், அவர்கள் விவாஹத்தை ஒன்றுமுத ஐந்தாள் கள் வரையில் செய்துவருவதன்றியில், மற்ற பலிஜவாரைப்போல அம்மிமிதித்தல் முதலான சிலசடங்குகளைச் செய்வதில்லை. அவர்களுடைய ஸ்திரீகளை அந்தபுரத்தில் வைத்து கோஷாஸ்திரீகளாக நடத்தி வருகின்றார்கள். மற்ற வேஷாபாஷாப் பெயர்கள் கோட்டபலிஜவாருடையவைகளையே அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். சென்னையில் மற்றதேச பலிஜவாரோடு சாப்பிட்டாலும், கிராமங்களில் அந்தவழக்கமில்லை போலிருக்கிறது.

இந்தவெலமருடைய வீட்டுப்பெயர் கோத்திரப்பெயர்களாவன.

1899-ஆம் ஏப்பிரல் மீ சென்னையில் ஸ்ரீகலியாண சரஸ்வதி நிலைய முத்திராசூர சாலையில், லேட் நாயனி இராமய்யநாயனி அவர்கள் சகாயத்தினால் சேகரிக்கப்பட்டு அயினால் பாபநய்யநாயனிரவரால் ஸ்தாபிதமாக்கப்பட்டு, பசுமர்த்தி—ரங்கநாதம் செட்டியாரால் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கும் ஆதிவெலமல அந்வய கோத்திரநாமமுலு என்னும் கிரந்தத்தின்படி.

வெல ம ப லீ ஜ வ ர ி ன்

வீட்டுப் பெயர்கள்.

கோத்திரப் பெயர்கள்.

1. அயிலாவாரு	...	கோனதுள்ள கோத்திரம்
2. அங்காலவாரு	...	வந்தமாரி கோத்திரம்
3. அங்காலவாரு(மற்றொரு)	...	அயம்பககோத்திரம்
4. அங்காலவாரு(மற்றொரு)	...	அயுஸ்தகோத்திரம்
5. அம்மினேனிவாரு	...	நேமாகுலு கோத்திரம்
6. ஆகுல வாரு	...	பாலங்கி கோத்திரம்
7. ஆகுனாரிவாரு	...	ஸ்ரீவந்தஸகோத்திரம்
8. அருமாக்கவாரு	...	உல்லம்பாகுலு கோத்திரம்
9. இம்மானேனிவாரு	...	புட்வாடகோத்திரம்
10. உதெல்லருவாரு	...	கொண்டினிய கோத்திரம்
11. உம்மடிசிங்குவாரு	...	பொன்னிவெலகல கோத்திரம்
12. கனகாலவாரு	...	தேவகல கோத்திரம்
13. கனகபல்லிவாரு	...	வேள்ளமூடிகோத்திரம்
14. காவேரிவாரு	...	பட்டில்ல கோத்திரம்
15. குள்ளிவாரு	...	பாலகுல கோத்திரம்
16. கொப்பிசெட்டிவாரு.	...	நலகல கோத்திரம்
17. களித்திம்பாகவாரு	...	வலிவட்ட கோத்திரம்
18. கோகாவாரு	...	பைனூரி கோத்திரம்
19. கோகாவாரு-மற்றொரு	...	கூடவல்லிகோத்திரம்
20. கஞ்சிவாரு	...	தேவேந்திர
21. கொலிதவாரு	...	மாயாகுல
22. சிலம்பிவாரு	...	காடுள்ள
23. தலகரிவாரு	...	கரிதுள
24. தாய்வாரு	...	ஒடிவெள்ள
25. திக்காணிவாரு	...	நகுடி
26. தீத்தவாரு	...	கடவகூள்ள
27. நங்கிரெட்டிவாரு	...	காந்தள்ள
28. நாயினிகாரு	...	கோத்திரரல
29. நானிசெட்டிவாரு	...	ஸ்ரீ வத்சல
30. புரிமிவாரு	...	வஸகலன்
31. பஞ்செடிவாரு	...	நேமாகுல
32. பாலல்லவாரு	...	எமகாணி
33. பாதானிவாரு	...	
34. பாயினேனிவாரு	...	புதியடி
35. பாகநாட்டிவாரு	...	நெக்கந்திரா
36. பாகலவாரு	...	சாண்டிலு

37. பாலிவாரு	...	செட்டில்லகோத்திரம்
38. பின்னாரிசெட்டிவாரு	...	கலியுகல
39. போகலவாரு	...	சாண்டில்ய
40. போகலவாரு (மற்றொரு)	...	{ யெமகள்ள
41. " "	...	{ செட்டின்ன
42. " "	...	{ வெய்வென்ன
43. " "	...	{ ஆத்திரேயய
44. பார்லபூதிவாரு	...	உத்தந்தலகோத்திரம்
45. பொலுமுதேலவாரு	...	நேமாகுலகோத்திரம்
46. பொயிந்தாலவாரு	...	ஸப்தரிஷி கோத்திரம்
47. மாகாணிவாரு	...	கார்ஸதால
48. மாத்திராலவாரு	...	ஆமாகுல
49. மாகாலவாரு	...	உத்தண்டல
50. மாதிரெட்டிவாரு	...	தாமேலன
51. மொகலி செட்டிவாரு	...	புர்ஸகியான்
52. மோடுபல்லிவாரு	...	செட்டில்ல
53. மோடுபல்லிவாரு	...	கர்மால
54. ராஜனாலவாரு	...	கெட்டிலிகல கோத்திரம்
55. வடியாரு செட்டிவாரு	...	கொண்டினய
56. வந்திவாரு	...	கூடவல்லி
57. வந்தம் செட்டிவாரு	...	கலியுகல
58. வந்தாவாரு	...	பென்னிவெலகல
59. வாரநாசிவாரு	...	வெலிசால
60. வெலமாதிவாரு	...	வெய்கள
61. சானம்செட்டிவாரு	...	ஹரிதாஸ
62. சிருதாவாரு	}	கடவகூள்ள
63. சிருஷ்டிவாரு		

இவர்களுடைய ஆதிகாரத்திரத்தைப் பற்றி போலீசு இனிஸ்பெக்ட்டர் ஸ்ரீ பாரபராஜ நாயகிவாரு வேறுவிதமாக அபிபிராயப்பட்டாலும், சென்னையிலிருக்கும் சிலவெலம குடும்பத்தாரிடம் இதை வாசித்து காட்டியதில் இந்த கருத்தே சரியானதென்று அபிபிராயப்படுகிறார்கள்.

க ம ம (ப லி ஜ) வ ரு.

இந்த கம்மபலிஜவாரு உண்டான விதத்தைப்பற்றி ஒருசரித்திரத்தில் பின்வருகிறபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—அதாவது, பிரதாபருத்தி மஹாஜனாடைய கம்மை (காதோலையைப் போன்றசீட்டு) ஒருப்பனை அர்ச்சனிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டபடியால், அந்தக்கம்மையைத் தம் ஸம்ஸ்தானத்திலிருந்த காபுஜாதியாரில் சிலர்த் துணிந்து போய்ப் பிடுங்கிவந்தபடியால், கம்மபலிஜ என்ற பெயரைப் பெற்றதாகவும்; அந்தப்பகை அரசனுக்குப் பயித்திரம் விவசய

வருக்குவேலம்வாரு என்றும்பெயருண்டாகியதாகவும் 1891 வருஷகாளிஷ்வரி ரிபேர்ட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களுக்குக் கம்மவாரென்பதற்கு வேறொரு காரணமாவது.— பிரஷுபிரபந்தவிலித் தம்புத்தகம் 94-வதுபக்கத்தில் இக்கம்மவாரு கிருஷ்ணதேவ ராயலுடைய ஆப்தர்களாக விருந்து, அவரது அந்தரங்கமான இராஜகீய சமாசார ஒலையைக் (கம்மையை) கொண்டுபோய் இதர ராஜர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தமையால், கம்மையை=ஒலையைக் கொண்டு போனோர் என்று பொருள்படிக் கம்மவாரென்றாகியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவர்களைக் கம்மவாரென்பதற்கு மற்றொருகாரண மென்னெனில், ஆதியில் தண்டகாரணியத்தில் தபசு செய்துகொண்டிருந்த காமாதித ரிஷியை அனேக ராகுதர்கள் வந்து வருத்தி; அவர், கஷ்டத்தைச் சகிக்கமுடியாமல் மகாவிஷ்ணுவைநாடி வணங்க; அம்மஹாவிஷ்ணு அந்த ரிஷியைத்தமது மனைவி இலக்ஷுமி தேவியிடம் முறையிடச்சொல்ல, அந்த ரிஷியும் அப்படியே போய் முறையிட, அந்தமமை மனம் கசிந்து, தமது காதோலையைக் (கம்மையை) கழற்றிக்கொடுத்து, அதற்கு 100-வருஷம் பூசை செய்யும்படி சொல்ல, அந்த ரிஷியும் அப்படியே 100-வருஷம் பூசைசெய்ய, அந்தக்காதோலை (கம்மை) யிலிருந்து 500-வீரர்கள் ஐனித்தும், அந்த ராகுதர்களைக்கொன்றும் காட்டையழித்துப் பயத்தைப்போக்க, அந்த ருஷியானவர் மகிழ்ந்து அந்த 500-பெயரை அங்கு வியவசாயம் செய்து ஜீவனம் செய்யும்படி ஆசீர்வதித்தும், அந்த வீரர்களுக்கு (கம்மையிலிருந்து ஐனித்தபடியால்) கம்மவாரென்று பெயரிட்டனராம்.

அவர்கள் சந்ததிகள் கண்டிகோட்டையில் பிமாதசண்டை செய்ததில் அனேகர் மடிந்துவிட்டதாகச் சித்தூர் சில்லா மானியூல் சரித்திரம் 278-279 வது பக்கங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

(இவர்களைப்பற்றி வேறொரு கதையிவது)

இவர்கள் விஜயநகரத்துக்கருகில், கிருஷ்ணாதி நீரத்திலும், மஹாநதிக்கு வடக்கே வியவசாயம்செய்து வதிந்து வருங்கால், மகமதியர் வந்து ஒரு பெண்ணைச் சிறையெடுக்க எத்தனப்படுகதை யறிந்து, மானத்துக்குச் சென்னுடிகளை நாடிவர, இடையில் பெண்ணையாறு வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து தடுக்க, உடனே அந்தநீக்கரையில் கங்கைக்குப் பூசை செய்து வணங்க, அந்ததியானது இடையில் கம்மவாரு நடந்து அக்கரைப்போகும்படி தண்ணீர்ந்து தரையைக்காட்டி, இவர்கள் ஒடிவந்து இக்கரையிலிருந்த ஓர் துவடம்காட்டில் சில நாட்கள் மறைந்திருந்து நென்னுடிகளில் குடியேறினார்களாம். இக்கம்மவாரு வைணவர்களாயினும், இடையில் ஆபத்துகாலத்தில் கங்கையானது வழிவிட்டு உதவி செய்ததனால் அந்தக்கங்கையை ஓர் இஷ்டதேவதை யாகக் கலியாணக் காலங்கலில் வணங்கியும்; துவடம் செடி மறைவு கொடுத்தமைபால் அதன் இலைகளை கலியாணபந்தலின் வடகிழக்குஸ்தம்பத்தில் கட்டி வணங்கியும் வருவது முண்டாம். இவர்களில் கண்டிகோட்டவாரு, கடையாலவாரு, முக்கவாரு, பங்காரு, முத்தவாரு, பகடமுவாரு என்று பல வீடு கோத்திரக்காரர்கள் உண்டாம்.

இங்கிலீஷ் கவர்ன்மென்டார் 1891-ஆம் கணிஷ்வாரி கணக்கெடுத்தபோது இந்த ராஜதானியில் 324155-குடிகள் இருந்ததாகவும், இவர்களுக்குள் 281-உள் வகுப்பார்களும், இவர்களில் ஏழு உள்வகுப்பார் விசேஷமானவர்கள் என்றும் எழுதி இருக்கிறார்கள். அந்த ஏழு வகுப்பார்கள் யாவர்களெனில்

1. பங்கோருவாரு=தங்களுக்குத்தியை தரிப்போர், வட ஆர்க்காட்டிலும், மற்ற விடங்களிலும் 12, 617-குடிகாரிருந்தார்கள்.

2. கம்பசாடுவாரு=கடையினால் முகத்தை மறைப்போர், கிருஷ்ணா, செல்லூர் முதலான விடங்களில் 1, 99, 807-குடிகாரிருந்தார்கள்.

3. கோடசாட்டிவாரு=சுவருக்குப் பின் மறைந்தவர்கள், வட ஆர்க்காடு, செங்கல்பட்டு முதலான விடங்களில் 68, 146-குடிகாரிருந்தார்கள்.

4. இல்லவேல்லிவாரு=வெளியில்வந்தவர்கள்-அனர்த்தபூர், செல்லூர், கிருஷ்ண ஜில்லாக்களில் 87 870-குடிகாரிருந்தார்கள்.

5. காவல்வாரு=கோதாவரிமுதலான விடங்களில் 42, 888-இருந்தார்கள்

6. பெத்தகம்மவாரு=கிருஷ்ணா முதலான விடங்களில் 26, 911-குடிகள் இருந்தார்கள்.

7. வடுகம்மவாரு=கோயமுத்தூர் முதலான இடங்களில் 28, 578-குடிகள் இருந்தார்கள்.

இந்த ஏழு உட்பிரிவாருக்குள் போஜனப் பிம்போஜன முண்டு; ஆனால் கொள்வினை கொடுப்பினை சம்பந்தம் கிடையாதாம்.

(மற்றோர் கதையாவது.)

இக்கம்மவாருடைய ஆதிசரித்திரத்தைப் பற்றி கோயமுத்தூர் முதலான தென்னாங்கிலில் வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது:—பல்லடம் தாலுகா சித்திராயக்கன்பாளைய வாசியும், கம்மவாரு புராணத்தை கவிகளாகப் பாடிய ஸ்ரீமாத் இராமபாண்டி கவிராயரவர்கள், இந்த கம்மவாருடைய ஆதி உற்பத்தியைப்பற்றி பின்வருகிறபடி சொல்லி இருக்கிறார், எப்படியெனில்—சந்திர வரீசு கூத்திரியனாகிய யயாதியின் சந்தனியாகும் கசிபித்துவுக்கீது துஷ்ணனும், அவனுக்கு கந்தனும் பிறந்ததாகவும்; அந்தந்தன்—துஷ்ணனுக்கும், ஒரு பஞ்சமல்லரிக்கும் பிறந்தபடியால், அந்தந்தனை அவனுடைய பந்துக்கள் ஜாதி பிரிஷ்டனாகக் கொண்டு அவமதித்துவர; அந்தந்தன் சகிக்கமுடியாமல் தனது இராஜ அதிகாரத்தினால் தன்னை அவமதித்த பந்துக்களைப் பிடித்து வதைக்க; அக்கஷ்டத்தைசகிக்கமுடியாமல் அநேகபந்துக்கள்கூடியதனாட்டை விட்டுதெற்கே யோடிவர, இடையில் பெண்ணைகூதி பிராகாமாகித் தவிக்க; அக்கரையில் தபோகிரியாக இருந்த ரேணுகாதேவியை வணங்கிவேண்டி, அந்தம்மை தமது இரண்டுகாதோலை (கம்மல்களை) மந்தரித்துக்கொடுக்க; அதைப்பெற்றபின்னே பெண்ணையாழ்வுபிடி, இக்கரைவந்ததாகவும்; —அன்றுமுதல் அவர்களுக்கு கம்மவாரு என்றபெயர்வழங்குகிறதென்றும்;—அவர்களுக்கு பலபதிகரபாஷ்கர் ஐயர் குலகுருவென்றும், பட்டுமூர்த்தி ஐயற்றிய திபதகாவியத்தில் விவரமாகக் காணலாமென்றும்; அவர்களுடைய வீட்டுப்பெயர் விவரங்கள் பிச்சென்னி

ருக்கு செம்மையாகத் தெரியுமென்று சொல்லுகிறார். இக்கதை யன்றியில், வேறொரு கதையும் இருக்கிறது. அதாவது

பிரம்மாண்ட புராணம், கவிதரும் பிரகாணம் III முதல் 20-அத்தியாயங்களில் குதர் சவுனகாதிக்குஞ்சுச் சொல்லுகிறபடி, குரியவாட்சி ராஜனுன துவிலீபன் சந்தானக் கதையில் கம்மவாரு அந்தத் துவிலீபருடைய லக்ஷம் சந்திக்களிற் பிறந்து, சந்திரவாமிசத்தாரோடு சம்பந்தம் செய்ததனால், உபயாதிகளென்றும், இவர்களுடைய ஆதிதந்தை தருமபாலன் என்றும், ஆதி ஆசாரியன் தரும சீலன் என்றும், தருமபாலனுடைய குமாரத்தி கீர்னிகாமணியை ஒருசந்திரவாமிசத்தான் சிறையெடுக்கப் பிரயத்தனப் படுவதை யறிந்த பெண்ணும், பெற்றோரும் ஒருகதற்புராய்ச்சுப் பெண்ணேஷம் பூட்டி வீட்டில் கட்டிவிட்டு, தென்னாடுகளை நாடிவருகையில், ஒருபெருநதி வெள்ளத்தால் தடுக்க, அப்போது அந்த நதிக்கரையில் தப்போரிதிகளாக விரும்ப ஜமதக்கீனி மஹாரிஷியையும், அவர் மனைவி ரேணுகாதேவியையும், பரகராமரையும், வணங்க; அந்த ரேணுகாதேவி தன்காதி லணீர்திருந்த கீம்மலை ஓலையைப் பிங்கிக் கொடுத்து வணங்குகரை தாண்டிப்படி சொல்ல, அப்போது அந்தநதிவழிவிட, அன்றுமுதல் அவர்களுக்கும் கீம்மவாரோன்றும், அக்கம்மனேக்கொடுத்துதலிய ஜமதக்கீனி, இரேணுகாதேவி, பரகராமர் குலதேவர்களாகக்கொண்டு, கலியாணகாலங்களில் முதலில் வணங்கியும், பிறகு பலபத்திரர் என்னும் குலாசாரியருக்கு, முதல் தாம்பூலம் கொடுத்தும், விவாகம் செய்கிறார்களாம். இவர்களில் தமதுஸ்திரீகளைக் கோஷாலில் வைப்பவர்களுக்கு கோடாசாட்டுவாரென்றும், மற்றவர்களுக்கு கேம்பசாட்டுவாரென்றும், இருவகுப்பார்களாக இருப்பதன்றியில், சிங்கமுவாரு, இத்திரபுமுவாரு, லக்ஷமுவாரு, வகுளம்வாரு, லுகுளம்வாரு, மைலேட்டிவாரு, பைடிபாலிவாரு, புஷ்பம்வாரு, ஜன குலம்வாரு, வசந்தம்வாரு, செம்பேரிவாரு, கந்தாளம்வாரு, புனகுர்வாரு, மஹிராடுவாரு, முன்னூரிவாரு, சரலாவாரு, வங்கா பலவாரு, பசுபலவாரு, வேலூருவாரு, பிடிசுலாவாவாரு, சாலம்வாரு, வந்தலவாரு, ஆடேருவாரு, என்றிதி வீட்டுக்காரர்களும், கோத்திரக்காரர்களு மிருக்கிறதாக பிளமேடு ம-அ-அ-ஸ்ரீ, கோபாலசாய நாயடவர்க ளிடமிருக்கும்; ஸமஸ்கிருத்தலோக கிரந்தத்தில் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

இக்கம்மவாரு தொன்று தொட்டு வியவசாயத்தில் வல்லவர்வளையால் “கம்மவாளிகண்டே கடினபூட்டி கெருசுனு, “கம்மஜாதி சேரிதே கடமஜாதி தொணுனு “என்றிதி பழமொழிகள் வழங்கி வருகின்றன. இவர்கள் அமர்வதி, கிருஷ்ண, நெல்லூர், செங்கல்பட்டு, கடப்பை, கோயமுத்தூர், திருநெல்வேலி முதலான ஜில்லாக்களில் விசேஷமாகவும், முக்கியமாகப் பருத்தி விளையும் கரிசல் நிலமுள்ள விடங்களில் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் ஞாசுவன் (அம்பட்டன்) கையில் குடுமியைக் கொடுத்துக் குணித்து கூவரம் செய்துக்கொள்வது கௌரவக்குறைவெனத் தலை கூவரமும் செய்துகொள்வதில்லையாம். 1901-ஆம் காணிய்வாரி கண்டின்படி இந்த இராஜதானியில் இவ்வாறு 9,78,723 குடிகளிருந்தார்கள்.

இந்த கம்மவார்களில் அநேகர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பலவீட்டுப்பெயர்களாலும், கோத்திரமுதலானதுகூறினதும்பிரபலமாக இருப்பதால், அவ்விடத்திலுள்ளாருடைய வீட்டுப்பெயர் முதலானதுகூற இதனடியில் காணலாம்.

(வீட்டுப்பெயர்கள்—கோத்திரமுதலான விவரம்.)

- 1-வெல்லம்வாரு-பாலெல்லகோத்திரம்,மேல்பட்டிலுட்பட்டிடராத் திலிருக்கிறார்
- 2- செப்படிவாரு-கொங்குள்கோத்திரத்தார்,சிவலாபாடியிலிருக்கிறார்கள் (கள்
- 3- கோட்டவாரு-புலிகொட்டகோத்திரம்-பந்தல்குடியிலிருக்கிறார்கள்
- 4- இராவல்லவாரு-சங்கரநாயினார் கோயில், கிழவந்தவலியிலிருக்கிறார்கள்
- 5- செருகுவாரு-சென்னாக்குளம் பூலில்லிபுத்தூரிலிருக்கிறார்கள்
- 6- எட்டுருவாரு-சாத்தூர் நாலுக்கா, எட்டுருபட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 7- கோட்டவாரு-சங்கரனாயினார் கோயில் குருவினாத்திலிருக்கிறார்கள்
- 8- கோடுல்லவாரு-கடகம்பாளையத்திலிருக்கிறார்கள்
- 9- வீமனவாரு-மேமமந்தையிலிருக்கிறார்கள்
- 10-சிங்கமுனவாரு-பட்டிசவரியிலிருக்கிறார்கள்
- 11-மரபட்டிவாரு-மேலுலிகுமரத்திலிருக்கிறார்கள்
- 12-வண்டாளவாரு ஷே ஷே
- 13-மாதனவாரு-கண்டமஞலகிராமத்திலிருக்கிறார்கள்
- 14-நாதலிவாரு-வாலசமுத்திரத்திலிருக்கிறார்கள்
- 15-நற்றவாரு-உம்பத்தூரிலிருக்கிறார்கள்
- 16-ஜாமண்டலவாரு-சிதம்பரப்பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 17-மந்தலப்பவாரு-மாலிபட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 18-பயிண்டிவாரு-கொண்டெட்டி பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 19-கோருவாரு-ஆகலகூடத்திலிருக்கிறார்கள்
- 20-நாயடுவாரு-சீகம்பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 21-காயினிவாரு-சீயம்பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 22-சம்மட்டிவாரு-சிவனாம்பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 23-சானுவாரு-மத்துக்குடி, உச்சிவலார், வாலசமுத்திரத்திலிருக்கிறார்கள்
- 24-பொற்றவாரு-சாத்தூர் வெங்குட்டேசர புரத்திலிருக்கிறார்கள்
- 25-பொட்டுவாரு ஷே ஷே
- 26-கந்தப்பவாரு-கலங்குப்பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 27-காளையர் குருசிவாரு-கொங்கோட்டையிலிருக்கிறார்கள்
- 28-கெட்டமுனவாரு-வத்திப்பொருட்டி புதுப்பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 29-மதயஞ்சிவாரு-சாத்தூருக்குத்தையால் பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
- 30-நாமவாரு ஷே ஷே
- 31-கும்பினிவாரு-சிவகத்தாருசுசியிலிருக்கிறார்கள்
- 32-மல்லேனிவாரு-தடம்பாறையிலிருக்கிறார்கள்
- 33-குறசலவாரு-தருகுசாலபுரத்திலிருக்கிறார்கள்

- 84-அப்பட்டிவாரு-குருவிஞ் திவிருக்கிரர்கள்
 36-புச்சலவாரு-மோரம்பள்ளியிலிருக்கிரர்கள்
 37-சல்லவாரு-திம்மராஜபுரத்திலிருக்கிரர்கள்
 38-தந்தாநிவாரு-சிங்கத்தாருஞ்செயிலிருக்கிரர்கள்
 39-கொத்தபல்லிவாரு-காருசேரியிலிருக்கிரர்கள்
 40-இராமபட்டிவாரு-புவரணியிலிருக்கிரர்கள்
 41-வயிஞ்ஞாரு-சலமந்தத்திலிருக்கிரர்கள்
 42-லிங்கட்டிலவாரு-வெங்கடேசபுரத்திலிருக்கிரர்கள்
 43-தாண்டுவாரு ஹை ஹை
 44-கென்னவாரு-களுகுபட்டிலிருக்கிரர்கள்
 45-தாதவாரு-வென்னொரியிலிருக்கிரர்கள்
 46-வேதகிரிவாரு-குருவிஞ் திவிருக்கிரர்கள்
 47-ஆத்தாநிவாரு-வென்னொரியிலிருக்கிரர்கள்
 48-வாசுரெட்டிவாரு-செங்கமலநாச்சியார் புரம்பெய்ளையாபுரத்திலிருக்கிரர்கள்
 49-சலிவாரு-மீசலாநிலிருக்கிரர்கள்
 50-சோகினிவாரு-மேலமறினாநிலிருக்கிரர்கள்
 51-சாகினிவாரு ஹை ஹை
 52-விசிப்பினிவாரு-ஆழ்வார் நாயக்கம் பட்டியிலிருக்கிரர்கள்
 53-குறஜலவாரு ஹை ஹை
 54-வெல்லம்பவாரு-செவ்வட்டி ஜமின்தாரநுடைய குடும்பத்தார்
 55-கொண்டவாரு-குருவிஞ் திவிருக்கிரர்கள்
 56-கோனபல்லிவாரு ஹை ஹை
 57-பிலாநிவாரு-இழங்குதனியிலிருக்கிரர்கள்
 58-கம்மவாரு-கொண்டரெட்டிபட்டியிலிருக்கிரர்கள்
 59-பருத்திவாரு-எட்டியாபுரத்துக்கடுத்த காட்டுபுதுபட்டியிலிருக்கிரர்கள்
 60-அயனாலவாரு-வெளவாதியிலிருக்கிரர்கள்
 61-கொடுகுலவாரு-சிவகாசிக்கடுத்த ஆனைகூட்டத்திலிருக்கிரர்கள்
 62-தேட்டிவாரு-இந்தலக்கடமையிலிருக்கிரர்கள்
 63-காகுநிவாரு-பட்டத்தென்னியிலிருக்கிரர்கள்
 64-மந்தலப்பவாரு-மாவிலிபட்டியிலிருக்கிரர்கள்
 65-சீர்பாட்டிவாரு-வடமலபுரத்திலிருக்கிரர்கள்
 66-மங்கபாட்டிவாரு-சிங்கத்தாரு குடிசியிலிருக்கிரர்கள்
 67-சப்பினவாரு ஹை ஹை
 68-பண்டாருவாரு-மீன்துள்ளியிலிருக்கிரர்கள்
 69-பண்டலவாரு-போஜப்பட்டியிலிருக்கிரர்கள்
 70-வாசுரெட்டிவாரு-செல்லூர் ஜில்லாவில் பிரபலர்-விவாஹாதி காலங்குளில் பந்துக்களில் முதல் தாம்பூலத்தை பெற்றுக்கொள்பவர். திருநெல்வேலி, சாதார் தாலுக்காவென்னையா புரத்தில் குடியிருக்கிரர்கள்—
 71-நாமினிவாரு-வெள்ளையாபுரத்திலிருக்கிரர்கள்

- 72-வச்சலவாரு-முரம்பனில் குடியிருக்கிறார்கள்
 73-கென்னினிவாரு-வென்றானியில் குடியிருக்கிறார்கள்
 74-பொட்டவாரு-சிவலார் பட்டியிலிருக்கிறார்கள்
 75-வயலவாரு-தானூர் கோத்திரம், எட்டியாபுரம் சாமிநத்தத்திலிருக்கிறார்கள்
 76-காளாஸ்திரிவாரு-வல்லட்டிகோத்திரத்தார்செங்கோட்டையிலிருக்கிறார்கள்
 77-பொட்டவாரு - கன்னலகோத்திரம்-நூத்துக்குடி வெங்கடேசபுரத்தி லிருக்கிறார்கள்
 78-சிபாட்டிவாரு - கூம்பூர் கோத்திரம்-தட்டப்பறை திம்மாராஜபுரத்தி லிருக்கிறார்கள்
 79-சல்லவாரு- ஷே. ஷே. ஷே.
 80-வெல்லம் கொண்டவாரு-சங்கமநயினர்கோயில்குருவிருளத்திலிருக்கிறார்கள்
 81-இராவல்லவாரு-இளவந்தலிலிருக்கிறார்கள்
 82-செருகுவாரு-ஸ்ரீவல்லிபுறத்தார், காட்சியார்பட்டிசென்னாருளத்திலிருக்கிறார்கள்
 83-குரபாட்டிவாரு-மனியாச்சிபுரானி கிரமத்தி லிருக்கிறார்கள் (கள்
 84-பாலேட்டிவாரு-பலவிடங்கனி லிருக்கிறார்கள்
 இப்படியேஇந்த கம்மவாருக்குள் 600-விட்டுக்காரர்களும், 600-கோத்திரத்தார்களும் இருப்பதாக, ஸ்ரீ வல்லிபுத்தூர் தாலுகா சேத்தூர்ஜமீன் சாகம்சேகர முகஜரில் வசிக்கிற கம்மவாரு நாயகிவாரு ஒருவரிடமிருக்கும் செப்புப்படயத்திலிருக்கிறதாம்.

பெ சி க ப லி ஜ வ ரு.

கம்மவாரு விளைவிக்கும் தானியம் முதலானதுகளைப் பைகனீற் போட்டு மாடுகளின்மேல் கொண்டிபோய்த் தூரதேசங்களில் வியாபாரம் செய்பவர்களுக்கு பெரிசு பலிவாரா என்று பெயர். சிலர், இவர்களை பிரிகிபலிஜவாரென்று சொல்வதுமுண்டு. அதாவது ஆசியில் பாசாமர் கூத்திரியர்களை நாசமாக்க கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வந்தபோது, இவர்கள் அப்பாசாரமாருக்கு பயந்துக்கொண்டு, தெற்கே ஓடிவந்து விட்டபடியால், இவர்களை பிரிகிபலிஜவாரென்று சொல்லுகிறார்கள். இவர்களுடைய விவாஹகாலங்களில் பெரிசையென்ற மாட்டின்மேற் போடும், கோணிப்பையில் புல்லை சிறைப்பித்துக்கட்டி அந்தப் பையின்மேல் நகூத்திரங்களைப்போல பல் வர்ண புள்ளிகளை வைத்து அலங்கரித்து பூஜை செய்தபிறகே, தாலியைக் கட்டுவது வழக்கம். இவர்களுக்குள் அம்மி மிதித்தல் முதலான சடங்குகளில்லை — சத்தி கட்டாரி ஆயுதங்களை வைத்து வணங்குவதுண்டு — இவர்களில் அனேகர் உப்பு மூட்டைகளையும், கோணிப்பைகளை தைத்தமூட்டைகளையும் மாடுகளின், மேல் கொண்டிபோய் வியாபாரம் செய்து நாளாவட்டத்தில் சிலர் ஜமீன்தாரர்களானார்கள். இக்குடும்பத்தில் அனேகர் இப்போது இராஜமஹேந்திரம், விசாக பட்டணம் ஜில்லாக்களில் நல்ல அந்தஸ்தி லிருக்கிறார்கள். சமீப காலத்துக்கு முன் பரமபதமடைந்த புகழுடம்பினராகிய ஸ்ரீ மஹாரஜா, கோடே, காராயண, கஜபதிராயலு காரும், விசாகப் பட்டணத்தின் திலகங்களைப் போலிருந்த,

ஸ்ரீ நரசிங்க ராயலும்காரும், ஐக்காராயலும்காரும், குருப்பம்ஜமீன் தாராவர் களும் இந்த வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களாம். இவர்களுக்கு அந்த பிராந்தியங்க ளில் பாபுகாரு, வஜீருகாரு, இராவ்காரு, இராணிகாரு, என்றாகி பட்டங்களை வழங்கி வருகின்றனர். சுகதுக்கச்சடங்குகளை வடநாடுகளை அனுசரித்து நட த்தி வருகிறார்கள். சென்னை முதலான சில விடங்களில் நாயடுகாரு என்ற பட்டத்தையும் இந்த பிராந்தியத்திற்கேற்றபடி சடங்குகளையும், வழங்கிவருகிறார் கள். சென்னை ஐகோர்ட்டி இண்டர் பிரிட்டமாகவும், பிறகு டிஸ்ட்ரிக்ட்டி முனிசிபு முதலான உத்தியோகங்களை வகித்துவந்த ஸ்ரீ பண்டல இராமசுவாமி நாயடுகாரும் இந்த வகுப்பைச் சார்ந்தவராம். கி - பி. 1901-(வஸ்)சென்னை காணிஸ்வரி கணக்கின்படி, இந்த ராஜதானியில் 22, 732-பெரிசபலிஜவாருகள் இருந்தார்கள்.

ப த் தி ப லி ஜ வ ரு.

இவர்களும் பூர்வம் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தி லிருந்து தெற்கே வந்து பருத்தி வியாபாரத்தையே விசேஷமாகச் செய்து வருவதனால் இப்பெயரைப் பெற்றார்கள் போலும்.

கன்னடி பலிஜவாரு.

இவர்களும் பூர்வம் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தி லிருந்து பல்லாரி மைசூர் முதலான பிராந்தியங்களில் குடியேறி யவர்கள்! இவர்களுடைய ஆசி மதம் வைணவ மெயாகிலும், பல்லாரி, மைசூர் முதலான விடங்களிலிருக்கும் சிலர் சிவாசார மதஸ்தர்களைப் பார்த்து சைவமதத்தை தழுவிக்கொண்டும், கன் னடி பரவையையே பேசிக்கொண்டும் வருகின்றனர். இவர்களுக்குள், எத்துகள் னடி, எனமு கன்னடி பலிஜவாரு என்றப் பெயர்களால் சில்லரை வியாபாரி கள் அநேகருண்டு. சென்ற கி - பி. 1901-காணிஷ்வாரி கணக்கின்படி இந்த ராஜதானியில் 20975-குடிகளிருந்தார்கள்.

உ ப் பு ப லி ஜ வ ரு.

இவர்களும் பூர்வம் விஜயநகரம் முதலான வட தேசங்களி லிருந்து சென்னை முதலான விடங்களில் உப்பு வியாபாரம் செய்து வந்தமையால், இப் பெயரைப் பெற்றார்கள்போலும். இவர்களிற் சிலர் டோவு துரைகளிலும், நகைக் கடைகளிலும் தாரு வியாபாரம் செய்துக் கொண்டிருக்கினும்; சென்னை, செங் கல்பட்டி முதலான விடங்களில் அநேக தனிகர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஜ ன ப ப லி ஜ வ ரு.

இவர்கள் ஸமஸ்தானங்களுக்கு வேண்டிய பட்டிசிகளைத் துணிகளை செய்து கொடுத்துக்கொண்டு வந்தவர்கள். இவர்களை புஷ்பால பலிஜவாரு என் றும் வழங்குவதுண்டாம். இக்காலத்தில் இவர்களில் அநேகர் தீக்குச்சி, சாய

துணிமணிகளை விற்பனையிலும், பெரும்பாலார் தரித்திர தசையடைந்த கோணிப்பை முதலானதுகளைத் தைத்தும், துணிமார்கள் வீட்டிற்குச் செட்டி முதலான ஹாசர் வியாபாரம் செய்து வருகிறார்கள். தமிழ்நாடுகளில் இவர்களுக்கு சலிப்புசெட்டிகளென்று பெயராம்—மதுரையில் இவர்களுடைய ஒரு வருப்பாருடைய மனைவிகள் தமிழ்பேசி வருகிறார்கள். கி. பி. 1901 ஆம் 82, 362 குடிசாரிந்தார்கள்.

வாடபலி ஐவாரு.

இவர்கள் ஸம்ஸ்தானத்திபதிகள் பெரிய நதி, கடல் முதலானவைகளைக் கடந்துபோகும்போது அதிகசத்தியத்தோடும், சாமார்த்தியத்தோடும், தோணி பரசல் கப்பல்களை யோட்டினார்கள். இவர்களில் சிலர் உலக பலிஐவாராம். இவர்கள் சமஸ்தானத்துக்குடைய பலவித சுரக்குகளைப் பலதேசங்களுக்கு போய்வாங்கிவந்து ஸம்ஸ்தானத்துக்குள் வியாபாரம் செய்து, 'வரும்படியில் நான்கில் ஒருபாகம் சமஸ்தானத்துக்குச் சங்கமாகக்கட்டி வந்தார்கள். கி. பி. 1901-ஆம் காலிஷ்வரி கணக்கின்படி 4, 70, 989-குடிசாரிந்தார்கள்.

கோயிலடி பலிஐவாரு.

இவர்கள் தஞ்சை நாட்டிற்குச் செவப்பராயன்காருவந்தபோது அவரோடு பிறப்பட்டு விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்திலிருந்துவந்தவர்கள்—இவர்கள் சிலநூற்றாண்டுகளாக அந்ததமிழ்நாட்டிய தஞ்சாவூரிலும், அதையடுத்த இடங்களிலும் வந்து வந்ததில் சமது சொந்தபாளையாகியதெலுங்கைமற்று, அதற்கு பதிலாக தமிழ்பாஷையையும், தமதுபுராண சடங்குகளிலும் சிறுபான்மை மாற்றி நடத்தி வருகிறார்கள்—கி. பி. 1901-ஆம் காலிஷ்வர்கணக்கின்படி இந்தராஜ தானியில் தமிழ்பாஷையை உபயோகிக்கும் பலிஐவாரு 1, 80, 884 குடிகாரிந்தார்கள்—

பூந்தமல்லி பலிஐவாரு.

இவர்களும் ஆதியில் விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தைச் சார்ந்த பிரதிகிரிகளாகிய நாயக்கர்களுடன் வந்தவர்கள், இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் தோட்டங்களில் வெற்றிலை காங்கறிகளை பயிர்செய்து விற்பனைசெய்து வருகிறார்கள்.

செட்டிபலிஐவாரு.

இவர்களைத்தெலுங்குச்செட்டிகள் என்று சொல்வது முண்டு. இவர்கள் இரு பத்துநாண்துமனையார் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவர்கள் ஆதிசரித்திரம் பின்வருமாறு:—“புநதீவீசன்” என்னும் மன்னவன், அந்தகாகாரால் அவஸ்தைப்பட்டுச் சிவனிடம் முறையிட அச்சிவனுத்திரவினால் பிரம்மா வந்து அந்தஅந்தகாகாரனைக் கொன்று, அவன் மண்டை ஒடுகளைத் திராசு தட்டங்களாகவும், முதுகெலும்பைத் தண்டமாகவும், நரம்புகளைக்

கயிறுதளாகவும் தொடுத்து திராசாக்கி வியாபாரம் செய்து பிழைக்கும்படி சொல்லி; அவனும் அப்படியே செய்து புத்திரனில்லாக் குறையால் புத்திர காமேஷ்டியாகம் செய்ய; அவன் மனைவி கஜனுபாயின் வயிற்றில் 21 ரிஷி களே, 24 புத்திரர்களாகப் பிறந்ததாகவும், அந்த இருபத்திரான்கு பெயரே வந்திருப்பீர், கத்தவந்திரவன், வாஜவன், மராட்டியன், கயாவன், தீலீல வான், ரேட்டயன், ரீடுதவான், கவலைவான், தவழைவான், கோலவான் கனத்தவான், பல்லவன், மும்முடிவான், கோட்டைவான், அம்மைவான், மங்களவான், பகலவவான், லகாகியன், நனவித்யான், மதலவான், பல வித்யான, இராயலுவான், என்ற 21 தெலுங்கு வயிச்சத்தார்க ளானதாகவும், இவர்களில் மும்முடியானுக்குக் காஞ்சிபுரத்தில் முடிசூட்டியும், மங்களவானுக்கு குசலவதி நகரத்தில் முடிசூட்டியும், மற்ற 22 பெயர் மந்திரிகளாகக்கொண்டு ஆண்டு வருகையில்; சோழனுடைய உத்தரவின்படி கப்பல் தயார் செய்து தென்கடல் வழியாக மலையாளதூக்குப்போய் வியாபாரம் செய்ய; அச்சேரன் இவர்களைச் சுங்கம் கேட்க; இரு ககலிகாரர்களுக்கும் சண்டையுண்டாக; அச்சண்டையில் சேரன், மடிய அவன் குமாரத்தி சீரோர் மணி கரும்பெய்து கௌந்தை யாண்டதாகவும்,—பிறகு பாண்டியனுடைய துஷ்ட குடிகளுக்கு இவர்கள் அடைக்கலம் கொடுத்து ஆதரிக்க, அப்பாண்டியனுக்கு தம் சிங்களைக் கொடுக்க காமாசுபியின் மகிமையால், சிங்களைப் பெற்றதாகவும், பிறகு சோழன் இவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருபெண்ணைக் கேட்க. பொன் பிரதிமையைச் செய்து காமாசுபியின் மகிமையால் உயிர் கொடுத்ததாகவும்; பிறகு கூர்ச்சரநாட்டு தருகோவித்தனோடு எதிர்த்துச் சண்டையிட்டு அவனைக்கொன்று, அவனுடைய பெண்களை நாயகிகளாகக் கொண்டதாகவும், தம் சொந்தநாயகிமார் அக்கிரமிருண்டத்தில் விழுந்து இறந்ததைக் காமாசுபியம்மன் மகிமையால் உயிர்பெற்றதால் அ: தக்காமாசுபி அம்மையே குலதெய்வமாகக் கொண்டாடி வருகிறதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவிஷயத்தில் வெறொரு கதைபயம் உலாவுகிறது.—அதாவது; இவர்கள் கூர்ச்சரநாட்டரசனோடு சண்டைக்குப்போனபோது இவர்களுக்கு எதிரியினால் அபாயமுண்டாகும் குறிப்பை நாயகன்வந்து அறிவிக்கும் என்றும், அப்போது தம் அரிவையர் அக்கிரமிருண்டத்தில் விழுவெண்ணென்றும் சொல்லிப்போக, அந்தநாயகனை எரும்புற்றுக் கருகில் கட்டிவைக்க, அவைகளை எரும்புகள் கடித்தபோது நாயகன் சகிக்கமுடியாமல் சேக்கிரோடு ஓடிவந்து குறைக்க, இவர்கள் பெண்கிகள் பார்த்துபயந்து அக்கிரமி பிரவேசமானதாகவும்; அதன்மேல் இந்த செட்டிபலினர்கள் தமக்கு மனைவிகளில்லாக் குறைவினால், கொங்குநாட்டு வேளாளப் பெண்களை வைப்பாட்டிகளாகக் கொண்டதாகவும்; ஆகவே, இப்போதும் இவர்களுடையமனைவிகளுக்கு இவர்கள் தாலியைக்கட்டாமல், பத்துக்களான பெண்களைக் கொண்டு தாலியைக்கட்டிவிட்டும், கைகளுக்கு வளையல்கள் போடாமலும், சுவாமிமுதலானச் சட்டங்களைச் செய்யும்போதுஸ்திரிகளில்லாமலும் புருஷர்கள்மாத்திரம் செய்து வருகிறார்களாம்.— இவர்களை 1901-ஆம்) கானிஷ்வாரி கணக்கின்படி 95, 924 குடிகளென்றும், லுடிகர் என்றும் எழுதியிருக்கிறார்கள்போலும்— இவ்

வகுப்பார்களில் அநேகர் வர்த்தக வியாபாரங்களைச் செய்து தனவந்தர்களாக இருக்கிறார்கள். கோயமுத்தூர் முதலான விடங்களி லிருக்கும் இவர்களின் சிலர்பேசும் பாஷை தமிழ். தெலுங்குக் கலந்து கொச்சையாகப்பேசி வருகிறார்கள்.

கொல்ல பலிஜவாரு.

இவர்கள் பூர்வத்தில் விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தாருடைய சோக்களைப்பாது கார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள். கோபாலர் என்ற பதத்திலிருந்து கொல்லர் என்ற சுருக்கப்பெயராக நாளடைந்தில் மருவியதுபோலும். இவர்களுள் 274 உட்பிரிவினர்கள் இருக்கினும், இவர்களில் முக்கிய மானவர்கள் பத்தப்பெயர்களாம். இவர்கள் விவரமாவன.

(1) ஆலகொல்லவாரு — கஞ்சாமில் 21698-விஜாகப் பட்டணத்தில் 114820-கோதாவரியில் 17173-ஆக 185569-குடிகளிருந்தார்கள்.

(2) ஏரிகொல்லு — கோதாவரியில் 23709 - கிருஷ்ணாவில் 22149 - நெல்லூரில் 4489-கடப்பையில் 3166-கர்ணாவில் 4993-கோயமுத்தூரில் 2003-ஆக 172633-குடிகளிருந்தார்கள்.

(3) கரணகொல்லு — கடப்பையில் 32269-கர்ணாவில் 14112-அநத்தப்பூரில் 21797- வட ஆர்காட்டில் 8499, பல்லாரியில் 7455, நெல்லூரில் 1756-ஆக 92245-குடிகளிருந்தார்கள்.

(4) மேகலகொல்லு — கஞ்சாமில் 20531-விசகப் பட்டணத்தில் 2272-ஆக 23002-குடிகளிருந்தார்கள்.

(5) பக்கநாட்டிகொல்லு — கர்ணாவில் 10861-பல்லாரியில் 4171-ஆக 16747-குடிகளிருந்தார்கள்.

(6) பூஜகொல்லு — கிருஷ்ணாவில் 495241-நெல்லூரில் 56971-கடப்பையில் 25916-கர்ணாவில் 19618-ஆக 155075-குடிகளிருந்தார்கள்.

(7) புன்கொல்லு — கோதாவரியில் 10108-கிருஷ்ணாவில் 10144-நெல்லூரில் 36606-கடப்பையில் 6785-வட ஆர்காட்டில் 26531-ஆக 94252 குடிகளிருந்தார்கள்.

(8) புரிகொல்லு — கிருஷ்ணாவில் 22143-நெல்லூரில் 9147-ஆக 3338-குடிகளிருந்தார்கள்.

(9) பொக்கிஷ. கொல்லு — பல ஜில்லாக்களில் 22250-குடிகளிருந்தார்கள். இவர்களையே அஸ்தாந்திர கொல்லர்களென்று சொல்லலாம். இவர்கள் மஹா சத்தியவந்தர்களாக இருந்தபடியால் விஜயநகர ஸம்ஸ்தான பதியின் பொக்கிஷத்துக்கு முக்கிய போஷகாமர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களிடரு வகுப்பார் சில வருஷங்களுக்குமுன், மறுமணம் செய்துக்கொண்டும் வந்ததோடு, பூஜகொல்லர்களில் பெண்கள் தம் கணவர்கள் துஷ்டராக இருக்கிற விஷயத்தில், கவியாணச்செலவைக் கொடுத்துவிட்டு விலக்கிக்கொள்ளலாமாம்

சாத்தாதாரர்கள் இவர்களுக்கு குருமார்களாம். பலிஜவாரோடு போஜன பிரதி போஜனம் செய்துக்கொண்டும், நாயடுகாசென்றப் பட்டத்தைதரித்துக்கொண்டு மிருக்கினும், மற்ற நடவடிக்கைகளில் இவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணஸூர்த்தியைச் சார்ந்த யாதவகுலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். ஒருகாலத்தில் சங்கமவகுப்பைச் சார்ந்த ஹரிஹரராயலு, புக்கதேவராயலு முதலான விநியா நகராதிபர்களாக இருந்த அரசர்கள் இவர்களுடைய முன்னோர்களாம்.—நிந்த

இவர்களன்றியில் சிலர்காபு ரெட்டிகளும், பலிஜவார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய விவரமாவன.

காபு அல்லது ரெட்டிவாரு.

இவர்கள் பல ஜில்லாக்களில் பரவி இருக்கும் விவசாயிகள். காபு=என்றால் காவல்காரன். ரெட்டி என்றால்=இரட்டு=இரெட்டி=ரட்டி=ரட்டேர்=என்றிருக்கட்டார்=அரசன். ஒருகாலத்தில் பிரபலர் ஆதியில் ரெட்டிபாடியி லிருந்தோர். இவர்களை சாலுகியர், பல்லவர், பல்லாலர், அடிக்கடித் தாக்கி யடித்தாலும் 1323ஆம் Ghiyas-ud - din - Lohluk கியாசுதீன் டோகலாக் வாயங்கள் நாட்டு பிரதாப ருத்தியனை பிடித்தபிறகு இந்த காபுகளில் அனைவர் ஜமீன்தாரர்களானார்கள்—ஒருகாலத்தில் பில்லேரி உத்தியோகத்தி லிருந்த வெலம் வாமே அனைச்சார்த்தவர்களென சிலர்கருத்து-உண்மைத் தெரியவில்லை.

இவர்களில் 840-உட்பிரிவினதாகவும், இவர்களில் அடியில் கண்டவர்கள் முகியஸ்தராகவும் இருக்கிறார்கள்—அவர்களாவன.

ஐயோத்திவாரு—24278	குடிகள்	கேட்டிவாரு—29419	குடிகள்
பலிஜவாரு—38697	,,	சூரகண்டிவாரு—13873	,,
பூமன் சிவாரு—29597	,,	பக்கநாட்டிவாரு—226358	,,
தேருருவாரு—26441	,,	பல்லேவாரு—22693	,,
காஜாலுவாரு—302462	,,	பண்டவாரு—455, 134	,,
சண்டிகோட்டிவாரு—18905	,,	பெத்தகண்டிவாரு—201270	,,
கம்மபுரிவாரு—11500	,,	பொகநாட்டிவாரு—87820	,,
கோட்டிவாரு—91200	,,	பொங்கநாடுவாரு—27887	,,
குஞ்செட்டிவாரு—8842	,,	தெலகாவாரு—18796	,,
மொராசவாரு—40934	,,	தெலநாட்டிவாரு—19682	,,
மொட்டேடிவாரு—145391	,,		

இவர்களில், ஐயோதியவாரு=இவர்கள் இருசெல்வேலியிலும், (200 - பெயர்) மதுரையிலு மிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ரெட்டிகளெனவும், ஐயோதியாவிலிருந்து வந்த பெருமையை யுடையார். ஐயோதியாட்டிமாப் பிள்ளைக்கு, பித்திரெட்டி பெண்ணை சேட்பது வழக்கம். இவர்களுக்கு வைணவர் புரோஹதரிஸிலை. தாலிக்கு தங்கபொட்டிலிலை, மாப்பிள்ளையின் தங்கை அல்லது தமக்கைமகளைட்டும் வழக்கமுண்டு.

இவர்களுடைய சீர்டடக்குகளைப்பற்றி ஆராயும்போது இவர்கள் சந்திரவமிசுஷத்திரிய பலிஜவார் வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லமென்று ஸ்பஷ்டமா கிறபடியால் விரிவாக எழுதாமல் விட்டோம்.

ஐந்தாம்காண்டம் முற்றிற்று.

பலிஜுவாருகளுடைய தக்காலஸ்திதி.

இதற்கு முன்னிற்கிற காண்டத்திற் கண்டிருக்கும் பலிஜுவாருடைய பல உட்பிரிவுகளையும்; அவர்களுடைய நாம ரூப பேதங்களையும்; அவர்களின் சிலர் காலவித்தியாசத்தினால் கிராமாந்திரங்களிற் குடியிருந்துக்கொண்டு கஷ்டஜீவதையினால், தாழ்ந்த ஜாதிபாரிடம் வேலைகளில் அமர்தம்; அத்தாழ்ந்த வகுப்பார்களைப்போல உண்டும் உடுத்தியும்; அக்கிராமவாசிகள் வணங்கும் காட்டேரி, குட்டிச்சாத்தான் முதலான சில்லரை தேவதைகளை மதுமாயிசங்களே வைத்துக்கொண்டாடியும்; ஒரு கேவலமான ஜாதிஜசராகக் காலம் கழித்து வருகிறார்கள். இவர்களைக்காணும், ஏனையோர் இந்தத் தலியுகத்தில் “பிராம்மணர், சூத்திரர்தவிர” கூத்திரியர் வைசியர்கிடையாதென்றும்; ஆகவே, இந்த பலிஜுவாரும் சூத்திர ஜாதியாதென்றும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இப்படிச்சொல்பவர்கள் இப்புராணத்தை முழுதும் தூபிமானம்விட்டு படித்துப் பார்த்தால் அப்படிச்சொல்லத்தனியார்கள்.

கால வித்தியாசத்தினால் அரிச்சந்திரன் பறையன் வேலையையும், நான் சுயம்பாதி வேலையையும், பின்னும் சில சக்கிரவர்த்திகள் கேவலமான தொழில்களையும் செய்தமையால், அவர்களை கூத்திரியர்கள் அல்லவென்று சொல்லப்பொருந்துமோ? இக்காலத்தில் உயர்குலத்தாராகிய பிராம்மணர்களின் சிலர், சந்தியாவந்தன வேதபடனங்களைவிட்டி, சட்டபாராயணஞ்செய்துக்கொண்டும்; சிலர், அரிசிக்கடை, சேற்றூக்கடை, தோல்கடைகளை வைத்துக்கொண்டும்; சிலர்கள் சாராயகுத்தகை, கூத்தாடி முதலான தொழில்களைச் செய்துக்கொண்டும் ஒருவதனாலேயே, பிராம்மணர்கள் அல்லவென்று சொல்லப்பொருந்துமோ?

இத்த பலிஜுவாரில் காலவித்தியாசத்தினால் பல உட்பிரிவுகளுண்டாகி இருப்பனப்போலவே, மற்றவருணத்தார்களிலும் உண்டாயிருக்கிறார்கள். எப்படியெனில்,

பிராம்மணர் கூத்திரியர் உட்பிரிவுகள்.

கமது இராஜதாளியில் தெலுங்கு பிராம்மணர்களில் (1) காணகமல்லு வாரு, (2) முரிக்காட்டிவாரு, (3) வெலகாட்டிவாரு (4) வேகிகாட்டிவாரு (5) கியோகியர் (6) தெலுங்காணியர் (7) மகாராஷ்டிரர் (8) கொங்கணத்தார் (9) கண்ணடப்பிராமணர் (10) கர்காட்டசர்கள் (11) ஆறுவேலு பிராஹ்மணர் (12) அறுபது வக்கலுபிராஹ்மணர் (13) பனக்ககாட்டார் (14) கம்மாணாரர் (15) குஜராத்நியப்பிராஹ்மணர் என்றும்;—தமிழர்களில் (1) சோழ தேசத்து வடமர் (2) வட்டேசத்து வடமர் (3) நாத்திமர் (4) அஷ்டசகஸ்த் திரத்தார் (5) பிரஹசரணத்தார், சதியமங்கல பிரஹசரணத்தார், (6) காணி

யானர் (7) பூக்காணியர் (8) சோழியர் (9) வீழியர் (10) கேசிகர் (11) குருக்கர் (12) ஆழியானர், (13) போற்றிமார் (14) சுக்கிலயசுரர் அல்லது மர்தியான சண்டாளர் (15) மூவாயிரவர் (16) முக்காணியர் (17) பட்டர்மார் (18) வடகலையுங்கார் (19) தென்கலையுங்காரென்றாதி உட்பிரிவாரிருப்பதாக வருணசிந்தாமனியிலும்.

1870ஆம் ஏப்பிரல்மீ 15உ பிரம்மதிபிகையின்படி (1) ஸ்மார்த்த பிராமணர் (2) வடகலை (3) திராவிடமான் (4) திராவிடவடமான் (5) திராவிடசோழ தேசான் (6) திராவிடதேசான் (7) அர்ச்சகாசாரர் (8) ஆரியரதான் (9) மகிமன் (10) காணியர் (11) முக்காணியர் (12) சாவியர் (13) பரதமசாங்கியர் (14) தெலுங்கர் (15) தெலுங்காணியர் (16) வெலகாட்டியவாரு (17) முறிகி காட்டியவாரு (18) நியோகி (19) ஆரத்தியர், (20) தேசஸ்தன் (21) கருகாடாகன் (22) வேபாரி, (23) நம்பூரி (24) திராவடகைஷ்ணவான் (25) ஆந்திரதிராவிட கைஷ்ணவான் (26) கோலிந்த பிராமணர் (27) மச்ச தேசஸ்தான் (28) இந்துஸ்தானியர் (29) சைனர் (30) குயன் (31) வடமன் (32) சாக் கேந்தி (33) குஜராத்தி (34) நம்பியார் (35) திரிபூரணிகன் (36) ஆபத்தம்பியான் (37) காத்தியாயனன் (38) பார்த்தியாயனன் (39) ஆரியர் (40) பத்திதான் (41) விங்கிகள் (42) கனோஜி பிராமமணரென்றாதி உட்பிரிவுகளிருத்தல் பிரத்தியகூம். இதேமாதிரியே க்ஷத்திரியர்களில்-கேபாளம், குர்க்கபேஹார், காஷ்மீரம் பரோடா, ஹோஸ்கார், குவாலியூர், விஜயநகர், திருவனந்தபுரம் மைசூர் முதலான ஸமஸ்தானத்தார் இப்போது பற்பல ஜாதியாராகவும், குலத்தாராகவும் இருத்தல் பிரதியகூதமேயல்லவா ?

வேளாளரில் உட்பிரிவுகள்.

நமது இராஜதானியில் வைசியரில் ஒருவருப்பாருக்கு வேளாண்மைத் தொழில் செய்குதப்பற்றி வேளாளரெனப் பெயருண்டாயிற்று. அவ் வேளாளரில் பாண்டியதேசத்து வேளாண்மைமாந்தர், பாண்டிய வேளாளரெனவும்; சேரதேசத்து வேளாண்மைமாந்தர், சேரகுலவேளாளரெனவும், கொங்குதேசத்து வேளாண்மைமாந்தர், கொங்குவேளாளரெனவும், சோழதேசத்து வேளாண்மைமாந்தர், சோழியவேளாளரெனவும் சொல்லப்படுறார்கள். துறவவேளாளரென்னும் ஒருமரபிற்றானே பலபிரதேசங்களைப் பற்றி உட்பிரிகள் உண்டாயிருக்கின்றன. அதாவது ஆற்காட்டுப் பிரதேசத்திலுள்ளவர் ஆற்காட்டார், புதுச்சேரி பிரதேசத்திலுள்ளவர்புதுச்சேரியார், பூந்தமல்லி பிரதேசத்திலுள்ளவர் பூந்தமல்லியார், பொன்னேரி பிரதேசத்திலுள்ளவர் பொன்னேரியார், ஒரு பொன்னேரி மரபாருக்குள்ளாகத்தானே, கும்மங்கலத்தார், காணியம்பாகத்தார், பழவேற்காட்டார், எடமாணியார், கூடாங்குசேரியார், தேவனாங்குசேரியார், வெண்பாக்கத்தார், தனபரம்பாக்கத்தார், நந்தியம்பாக்கத்தார், உப்பளத்தார், சைதைப்புரத்தார், இலவம்பேட்டார், எலம்பேட்டார், சதுரங்கப்பட்டணத்தார், இன்னும் திருவட்டைசுரன்பேட்டை, சிவவரம்பேடு, நாஹர், இருக்கம், இரட்டம்பேடு, ஏனும்பாக்கம், உயிப்பேடு,

அடப்பம்பேடு, குறடி, கொறுக்குப்பேட்டை, சின்னகாவணம், பெரியகாரை, கன்னிபுத்தூர், வழுதிலம்பேடு, இத்தப்படி அநேகமாயேற்பட்டு, பற்பல ஜாதியார்களாகவும், குலத்தார்களாகவும் பிரபலப்பட்டிருத்தல் பிரதியக்ஷமல்லவா?

நமது நாட்டிலிருக்கும் சூத்திரர்களுள்ளிருக்கும் உட்பிரிவினர்களுக்கு கணக்கிலாதே கஷ்டசாத்தியம். கேவலம் பஞ்சமரென்று சொல்லும் பறையருக்குள்ளும் எத்தனையோ விதமான பிரிவுக்கார களிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அடியிற்காணலாம்.

பறையர்களின் உட்பிரிவு விவரம்.

(1) அச்சக்கோளபறையன் (2) அகமுடிபறையன் (3) அக்னிகூறையன் (4) ஆயிபறையன் (5) அகத்திப்பறையன் (6) எலக்காணிபறையன் (7) அம்பலக்காரன் (8) அம்பட்டபறையன் (9) அம்புளாட்டுபறையன் (10) அம்மாபறையன் (11) அனந்தபதி (12) ஆண்டிபறையன் (13) அங்குபறையன் (14) அணிலையின்கோத்திரன், (16) அனுபாயிபறையன், (17) அப்பையாபறையன் (18) அரசபறையன் (19) அவைபறையன் (அரங்கோட்டை பறையன்) (20) அறுத்துக்காட்டாதவன் (21) ஆரியபறையன் (22) ஆத்மபறையன் என்றாதி 400-வகுப்பு பறையர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆதிகாலத்தில் காண்கின்ற ஜாதியார்களாக இருந்த இந்துக்களுக்குள் இப்போது இத்தனை உட்பிரிவாருண்டானதற்கு காலதேசவர்த்தமானமே காரணமல்லவா?

பிராமணன், கூத்திரியன், வைவலிபன், சூத்திரன், என்றபதங்களின் பகுதிப்பொருள் விவரமாவன.

1. பிராமணன் என்னும்பதம் பிரு என்றதாதுவிவிருந்து பிறத்தாம் இந்த பிருஎன்றதாதுவுக்கு=உச்சரித்தல்,=என்றால் வேதத்தை உச்சரித்தல் என்று பொருளாம். அதாவது, வேதத்தை உச்சரித்தவர் பிராமணன் என்பதாம், மேலும் பிராஹ்மணம் என்பது வேதம், அதை உச்சரிப்பவன் அல்லது ஒதுகிறவன் பிராஹ்மணனும்.

2. கூத்திரியன்=என்னும்பதம் கூத்திரியம்=என்னும் தாதுவிவிருந்து உண்டானதாம். கூத்திரியம் என்பதற்கு வல்லபம், அகிகாரம் என்றாகிப்பொருள்களுண்டு; ஆகவே கூத்திரமுடைய (விரீகங்கூது) கூத்திரியர் என்றப் பெயருண்டாயிற்று. இக்கருத்தால் இத்திரன், மித்திரன், வருணன் முதலான தேவர்களுக்கும் இப்பதம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் வேதத்தில் கே கூ த் ர ப தி என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆகவே, பு வி க ள் தன். பூஸ்திதி உடையவன் என்றும் பொருளாகிறது, சிலவீடங்களில் கூத் திரபதி என்றும் சொல்லியிருப்பதால், அ தி க ா ரி என்றபொருளும் பெற்றிருக்கின்ற தன்றியல், கூத்திரியா என்னும் பதத்திற்கு விஸ்பதி, அல்லது விஸம்பதி என்றும் பொருள் சொல்லியிருப்பதால், விஸ அல்லது விஸம்

நரர்களைப் பதி=நரபதி என்றும் பொருளாகிறது. அன்றியும்- இவர்களுக்கு இராஜன்யம்=இராஜா என்ற(தாதுப்) பெயரையும் லேதத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

3. வைசியர்=விசு=வேச=விஃடை உடையார் என்னும் தாதுவில்லுந்து பிறந்த பதத்தினால், வைசியரானாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

4. சூத்திரர்=என்றபதம் சூத்=சூத்திரீகீதல், அசாவது வீடு வாசல் நிலங்களைச் சந்தி செய்வோன் என்று சொல்லப்பட்ட பதத்திலிருந்து உற்பத்தியாயிருக்கிறது.

அசாவது மஹாமுன்று வருணத்தாருக்கும் ஊழியம்செய்பவராம். நீற்க இந்து ஜாதியைப்பற்றி ம.நா.தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லி இருக்கிற

பிரமாணங்களாவன.

மது—1 ஆவது, அத்தியாயம் 32-வது சுலோகத்தில் = பிரமா தன்னுடையதேகத்தை இரண்டு கூழுக்கி, ஒன்று ஸ்திரீயும், ஒன்று புருஷனுமாக்கி அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் அந்தப்புருஷனுடைய சானே புணர்ந்து விராட்டு புருஷனை யுண்டிபண்ணினார்— என்றும்.

மது—1-33-ல், அந்த விராட்டு தவஞ்செய்து சவாயம்புமதுவை யுண்டிபண்ணினார் என்றும்.

மது—1-34-ல் சவாயம்புமது தவஞ்செய்து பிரஜாபதிகளான பத்துபிரமரிஷிகளை யுண்டாக்கினார்— என்றும்.

மது—3-198-ல் அந்த பிரமரிஷிகளிடத்திலிருந்து பிதர்கள் உண்டானார்கள். அந்தப்பிதர்களிடமாகச் சதுர்வருணத்தான முண்டானார்கள் என்றும்.

மது—1-35-ல் பத்துப்பிரமரிஷிகள் யாவரெனின் மரீசி, அச்சிரி, ஆங்கிரசு, புலத்தியன், புலகன், கிரது, பிரசேதசு, வசிட்டன், பிருகு, நாரதன் என்பவர்களாம்.—இவர்களுள்

மது—3-197-ல் பிருகுவினிடத்தில் சோமபர்கள் என்றபிதர்களும் அந்தப் பிதர்களினின்று பிராமணர்களுமுண்டானார்கள் 2, ஆங்கிரசனிடத்து ஹவிர்ப்புக்குகள் என்ற பிதர்களும், அவர்களினின்று க்ஷத்திரியர்களுமுண்டானார்கள்— என்றும்.

3-129 புலத்தியரிடத்து ஆஜ்ஜியபர்கரென்ற பிதர்களும், அவர்களினின்று வைசியர்களுமுண்டானார்கள், 4. வசிட்டரிடத்துச் சவாலிகள் என்றபிதர்களும், அவர்களிடத்துச் சூத்திரர்களுமுண்டானார்கள் என்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதனால் அந்தனர், பிருகுமிசத்தாரென்றும். க்ஷத்திரியர், ஆங்கிரசவமிசத்தாரென்றும், வைசியர் புலத்தியவமிசத்தாரென்றும். வெளியாகின்றது.

வேதத்தில்கூறும் ஜாதி அட்டவணை.

(வருணசிந்தாமணி.)

வேதவாக்கியம்.	ஆரியபதம்.	பொருள்.	திரவிடபதம்.
1 பிராஹ்மணே	பிராஹ்மணம்	வேதம்	அந்தணன்
2 க்ஷத்திரியா	ராஜர்யம்	வீரம்	அரசன்
3 மருதபிரியோ	வைவத்யம்	வேளாண்மை	வேளாளன்
4 தபவே	வசுதித்திரம்	தொழில்	தொழில்செய்போன்
5 காமாயா	புஷ்சலம்	காமம்	பரத்தன
6 நிருத்தியா	ஸூதம்	நாட்டியம்	ஆட்டக்காரன்
7 மேதாயி	ரதகாரம்	அறிவு	தேர்செய்வோன்
8 தைரயாய	தக்கூரணம்	உறுதி	தச்சன்
9 தபவே	கௌலாலம்	உழைப்பு	குசலன்
10 மயாயை	கர்மாரம்	செய்யபவன்	நகால்வன்
11 ரூபாய	மணிகாரம்	அழகு	பூத்தினவியாபார்
12 மிருத்தயாலி	மிரிகாயம்	கொல்லல்	வெட்டைக்காரன்
13 நிக்ஷிதாப்யோ	கைவதம்	காத்தல்	காவலாளி
14 அபேய்யா	இதவம்	அதிவட்டம்	குசாடுநிறவன்
15 பவித்தாய	பிஷ்ராஜம்	ஒழித்தல்	வைத்தியன்
16 பிரஜாந்தியா	கக்ஷத்திரதர்ஸனம்	பிரகாசம்	சோதிடன்
17 மர்யாதாயை	பிரவந்வீவாஹம்	எல்லைக்குறி	நிசித்தமுறைப்போன்
18 ஆர்மேப்பியோ	ஹஸ்தியம்	வாகனம்	யாணிக்காரன்
19 ஜவாயா	அஷ்வபம்	ஒட்டம்	குதிரைக்காரன்

வேதத்தில்கூறும் ஜாதிர அட்டவணை.
(வருணசிந்தாமணி.)

ஆம்	வேதவாக்கியம்.	ஆரியபதம்.	பொருள்.	திராவிடபதம்.
20	புஷ்டே	கோபாலம்	போஷணை	பசுக்காப்போன்
21	விராயா	அவிபலம்	வீரம்	இடையன்
22	கிராதாயா	சுராகாரம்	ஜலம்	கன்விற்போன்
23	மேதாயரவாஸா	பல்புலிம்	பிரித்தியாகம்	வண்ணான்
24	நத்வலாப்பயா	ஷௌனஷாகலம்	சேற்றுநல்லம்	மீன்வணிகன்
25	ஸரப்பேயா	ஐதவரம்	நீர்	மீன்பிடிக்கிறவன்
26	வர்காயா	ஹிரண்யகாரம்	பொன்	தட்டான்
27	தலாயா	வாணிஜ்யம்	நிறை	வணிகன்
28	ஷப்தாயா	அதம்பாதகம்	சத்தம்	மேளக்காரன்
29	பூமகே	பரிஷ்கந்தம்	நீர்	மரமேழி
30	வாயவே	சாண்டாளாம்	காற்று	சண்டாளன்
31	குஹாப்பயா	கிராதம்	குறை	திராதன்
32	பரவதேப்பயா	கிம்புருஷம்	உயர்ந்தமலை	கிம்புருஷர்

இந்த முப்பத்திரண்டு பெயர்களைக் கவனித்துப்பார்ப் பலர்களுக்கு அவரவர்கள் தொழில்களினாலேயே இந்த ஜாதிகளுண்டான விவரம் பிரதிபலிக்கும்.

பிராமண கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள்

செய்யவேண்டிய கருமங்களாவன.

மதுமுதல் அத்தியாயம் 87-வது சுலோகம்.

ஸர்வஸ்ய ஸ்யது ஸர்க்கஸ்ய ரூப்தியார்த்தம் ஸமஹாத்தியுதி:
முகபஹு ருபஜ்ஜாகாம் பிரதக்கர்மண்ய கல்பயத்

(இ - ள்.) அப்பிரமாவானவர் இவ்வுலகத்தைக் காகரும்படிக்குத் தன் முகம் தோள், தொடை, பாதம் இவைகளினின்று முண்டான பிராமண கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர வருணத்தாருக்கு இம்மைக்கு மறுமைக்கு உப யோகமான கருமங்களைத் தனித்தனியாக விதித்தார்-என்றும்.

அத்யா பணசாந்ய யநம்ந யஜநம்யாஜந தா
தாநம்பிரதிக்கிரஹஞ்சைவ பிரஹமண நாமகல்பயேது.

(இ - ள்.) பிராமணனுக்கு வேதம் ஓதல், ஓதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், செய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல், வாங்குதல் ஆகிய ஆறு தொழிலையும் விதித் தார்-என்றும்.

89-வது சுலோகம் கூத்திரிய கருமம்.

மதுமுதல் அத்தியாயம் 87-வது சுலோகம்.

பிரஜநாம் ரகூணந்தாக மிஜ்யாதியயந மேவச
விஷயேவ்வபிரஸக்சிஸ்சகூத்திரியஸ்ய ஸமாஸுத்:

(இ - ள்.) கூத்திரியனுக்குப் பிரஜைகளை காத்தல், தானங்கொடுத்தல், வேதம் ஓதல், பாட்டு கூத்து ஸ்திரீ முதலிய விஷயங்களில் மனஞ்செல்லா தடக்கல், இந்நான்கையும் விதித்தார். யாகாதி கருமங்களும் அவனுக்குண்டு. என்றும்.

90. வது சுலோகம் வைசிய கருமம்.

பசுநாம்ரகூணந்தானமிஜ்யாத்யயநமேவச
வணிக்பதங்குவரீ தஞ்சைவஸ்யஸ்யகிருஷிமேவச

(இ - ள்.) வைசியனுக்குப் பசுகாத்தல், தானங்கொடுத்தல் வேதமோ தல், சுலத்திலும் பூமியிலும் உண்டான இரத்தினம் செல் முதலிய வியாபா ரஞ்செய்தல், வட்டிவாங்குதல், பயிரிடுதல் ஆகிய இவ்வாறையும் விதித்தார் என்றும்.

91-வது சுலோகம் சூத்திர கருமம்.

ஏகமேவதுஸூத்ரஸ்ய பிரபுகர்மஸமாதிஷத்
ஏதேஷாமேவவரணாகம்ஸூத்ரஷாமஸஸ்யா.

(இ - ள்.) சூத்திரனுக்கு இந்த மூன்று வருணத்தாருக்கும் பொறுமையின்றிப்பணிசெய்வ தொன்றையே முக்கியமான தருமமாக விதித்தார். என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இத்யாதி வாக்கியங்களினால் இந்து ஜாதியானது, தொழிலினாலேயே உண்டானதாக பிரத்யக்ஷமாகிறதேயன்றி, பிறப்பினால்லவென்று ஸ்பஷ்டமாகும்—நிந்தை.

இந்நாட்டு இந்துக்களுக்குள் ஜாதிபேதம் எப்போது? என்ன காரணங்களினாலாகிய தென்றவிஷயங்களையும், கூத்திரியர்கன்மதுமாபிசங்களையுண்ண சுருதிஸ்பிரகிருதிகளிலிருக்கிற பிரமாணங்களையும்; கலியுகத்திலும் கூத்திரியர் வைவரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற விஷயத்தைப்பற்றியும் இதனடியிற்சற்று சங்கிரகமாகக்காட்டுவோம்.

இந்துஜாதியைப்பற்றி வேதபிரமாணங்களாவன.

இந்து ஜாதியைப்பற்றி இருக்குவேதம், 6-வது அஷ்டகம், 3-வது அத்தியாயம், 16-வது வருக்கையிலும், —இருக்குவேதம் 8-வது அஷ்டகம், புருஷ சூத்தத்திலும், —கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திலும், —சகல்யஜுர்வேதம் 13-வது அத்தியாயத்திலும், —தைத்திரேயம் 30-வது அத்தியாயத்திலும், —அதர்வணவேதத்தின் சில பாகங்களிலும், —பிராஹ்மணங்களில், இருக்குவேதத்தைச்சார்ந்த ஐத்திரேயப்பிராஹ்மணம், முதலாவது அத்தியாயம், முதலாவது பஞ்சகத்திலும்—மூன்றாவது பஞ்சகத்திலும், —ஷை5-வது அத்தியாயம் 5-வது பஞ்சகத்திலும், —ஷை7-வது அத்தியாயம் 7-வது பஞ்சகத்திலும், (இவைகளில் விசுவாயித்திரகுடைய புத்திரர்களில் 50-பெயர், சுனகேபனை அங்குகரிக்காததனால், அவர்கள் ஆத்திரர், புத்திரராகப்பிறந்ததைகளையும், கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தைச்சேர்ந்த கைத்திரேய பிராஹ்மணத்திலும், —சகல்யஜுர்வேதத்தைச்சார்ந்த சதபதப்பிராஹ்மணத்தின் 13-வது காண்டத்திலும், —அதர்வண வேதத்தைச்சார்ந்த சாபிதப்பிராஹ்மணத்திலும், —உபநிஷத்துக்களில், பிருஹதாரணிய உபநிஷத்தின் 235-முதல் 233-பக்கங்களிலும், —கிருஷ்ணயசுரைச்சார்ந்த தைத்திரேய உபநிஷத்திலும், —சாத்தோக்கிய உபநிஷத்தா 25-முதல் 255-வது பக்கங்களிலுளும், —சூத்திரர்களில், சகல்யஜுர்வேதத்தைச்சேர்ந்த காத்தியாயன சூத்திரத்திலும், கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச்சார்ந்த தைச்சார்ந்தபௌதாயன சூத்திரத்திலும், —கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச்சார்ந்த ஹிரண்யகேகி சூத்திரம், ஷைஸ்மாந்தச சூத்திரத்திலும், ஷைத்ருமசூத்திரத்திலும், —கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச்சார்ந்த ஆபஸ்தம்ப சமயாசார சூத்திரத்திலும், இருக்குவேதத்தைச்சார்ந்த ஆஸ்வலாயனயிரௌத சூத்திரத்திலும், ஷை கிருஹ்ய சூத்திரத்திலும், —கிருஷ்ணயசுரைச்சார்ந்த மானவதற்பத்திலும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்ட சுருதிகளினால் இந்துஜாதியானது தொழில்களினாலும் குணங்களினாலும் பிரகாசிக்கிறதெயொழிய பிறப்பினால்லவென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. சிலர் பிறப்பினாலேயே ஜாதிபேதம் உண்டாகியதென புருஷசூத்தத்தில் ஜெல்லியிருக்கிறதாக வண்ணுகிறார்கள், ஆந்தக்கருத்து உண்மையோ என்பதைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

புருஷகுத்தம்என்பது.

புருஷனைப்பற்றி கன்றாகச் சொல்லப்பட்டது என்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டுகின்றது. புருஷன் என்பவரையாரெனில், “பூர்ணத்வாத் புருஷ” என்றபடி பூர்ண மூர்த்தியாபிருப்பதால் புருஷன் எனப்பிரமத்துக்கே,பரியாய நாமமாக வளங்கப்பெற்றது.

இப்பிரபஞ்சத்தின் சம்பூதி, விபூதி,பரிபூதி என்னும் கிருஷ்டி, ஸ்திதி சம்ஹாரம் ஆகிய கிர்த்தியங்களை நடாத்தி வருவதற்குக் காரணராகியவரே புருஷன்; அலருடைய மகத்துவத்தையும், பிரபஞ்ச கிருஷ்டியையும், முத்தியடையும் மார்க்கத்தையும் காட்டுவதே இப்புருஷ குத்தத்தின் கருத்தாம்

இந்தப் புருஷகுத்தம், கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தில் 18 ரிக்குகளாகவும், சுக்லிய யஜுர்வேதத்தில் 5 ரிக்குகளில் அடங்கியும், இருக்குவேதத்தில் 16 ரிக்குகளாக அமைத்தும், சாம அதர்வண வேதங்களில் 7 ரிக்குகளாக முடிந்தும் இருக்கின்றது. இவைகளில் புருஷன் வரலாற்றைக்குறித்த 18 ரிக்குகளாக கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தில் பூர்ணமாய் கூடப்பட்டு இருக்கின்றது.

சுருதிகளில் சொல்லிய வாக்கியங்களிற் சிலகுணீந்தவாதங்கனாயும், சில பூதாரீந்தவாதங்கனாயும் இருக்கின்றன. அவைகளில் நடத்ததை நடத்த வாறு சரித்திரமாய் உரைக்கும் பாசங்களுக்கு பூதாரீந்தவாதம் என்றும்; கேவலம்,தத்துவவிஷயமாகவும், மகிமா விஷயமாகவும் சொல்லி, மனதிற்பொருத்தம் பொருட்டு லக்ஷியமாகவும், உபமானமாகவும், அபூதகல்பனை யாகவும் சொல்லப்பட்ட பாசங்களுக்கு “குணாரீந்தவாதம்” என்றும்பெயர் இதைக்குறித்து மீம்சவாக்கியத்தை கவனிக்கவேண்டியது.

இந்த புருஷகுத்தத்தில் “பிராஹ்மணேஸ்ய-முகமாஸீத்-பாஹு-ராஜன்யஃ கிருதஃ, பத்பியாகம் ஸூதிருரோ அஜாயதஃ”—என்றால் (வீராட்டு என்னும் பிரபஞ்சத்துக்கு) பிராம்மணன் முகமானான், கூத்திரியன் தோள்களாக்கப்பட்டான், வைசியன் என்பது எதுவோ, அதுவே தொடைகள் என்றும்; பாதங்களிலிருந்து சூத்திரன் உண்டானதாக கற்பிசையாகச் சொல்லி இருப்பதால்; அவர்களை முகமாகவும், புறங்களாகவும், தொடைகளாகவும் உத்திரே ஸூதித்திருப்பதாகக் கருத்தேயன்றி, அத்தந்த அவயவங்களிலிருந்து பிறந்தார்கள் என்பதன்று.

இந்த உத்திரேகைக்கு ஹேதுவில்லாமல் போகவில்லை-புத்திக்குக்குறியாகிய முகத்தை பிராம்மணன் பிறந்த இடமாகவும், பலத்துக்கு இடமாகிய புறத்தை, கூத்திரியன் பிறந்த இடமாகவும், சஞ்சாரத்துக்குச் சாதனமான தொடைகளை, வைசியன் பிறந்த இடமாகவும், சூத்திரத்தொழிலுக்குஇன்றியமையாபாதங்களை, சூத்திரன் பிறந்த இடமாக

வும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி; உண்மையில் பிறத்ததைப்பற்றியன்றி இந்த சூத்தரர்களுக்கு வித்தியாரண்ய சுவாமிகளும், ம. ஹிதரர் முதலானவர்களும் செய்திருக்கும் பாஷியங்களை பரிசோதிப்போருக்கு இதன் உண்மை வெட்ட வெளியாகும்.

மேலும், மக்கள்தேவர் நரகர் முதலானவர்கள் சூத்தரவாரமாக பிறப்பவர்கள் என்று சாஸ்திரங்கள் முறை இடுகின்றனரில், இவ்வுலகத்தில் நமது மாதா, மனைவி, மக்களும் சூத்தரவாரமாக பிறப்பதும், பிறப்பிப்பதும் பிரதியக்ஷமாக இருக்கும்போது, இந்த பிரதியக்ஷமனுபவத்தை விட்டு, மூக்கிலும், கண்ணிலும், காதுகளிலும், கையிலும், ஜனங்கள் பிறக்கிறார்களென்றால், இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் எவர் நம்புவார்கள்?

இப்போது நமது நாட்டை ஆண்டுவரும் ஒரேஜாதியாரான அங்கிலேயரில் சிலர், லார்டுபிஷப் பாதுரிமார் என்றப்பெயரால் பராபரன் பிரார்த்தனை முதலானவைதிகவிஷயங்களைச் செய்துக்கொண்டும்; சிலர் கவுர்னி, கவுர்னர் ஜனரல், கம்மாண்டரின்கள் என்றப்பெயர்களால் தேசங்களை உயத்தங்களினால் ஜயித்து ஹிமசேதுபரியந்தம் ஆண்டு அரசுபுரித்துக்கொண்டும்; சிலர் பூர் பத்தர்டு கம்பெனி, ஒக்ஸ் கம்பெனி, என்றப்பெயர்களால் பெரியவர்த்தகங்களைச் செய்துக்கொண்டும் சிலர் சானிடெரி முதலான சூத்திரத்தொழில் களைச் செய்துக்கொண்டும் வருகிறார்களன்றோ? இவர்கள் எந்த பிரம்மாவின் முகத்திலும், புஜத்திலும், தொடைபாதங்களிலும் பிறந்தார்கள்? இவர்கள் யாவரும் தொழில்களில் வேறு பட்டவர்களாக விருக்கினும், ஜாதியில் ஒரே ஜாதியாரல்லவா? இப்படியாவதற்குக்காரணம் யாது? புத்திமான்களை யோசிக்கவேண்டும்.

இந்துக்களுடைய ஜாதி-தொழில் குணங்களினால் பிரகாசிக்கின்றதென்பதற்கு சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து, (இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு 84-85-வது பக்கங்களினால்), "சுவேதேதே ஆருணியன் என்ற பிரம்மணவாலிபன், பாஞ்சாலதேசராஜனிடம் போய்ப்படித்ததாகவும், அந்த வாலிபன் தந்தைகொண்ட மிகோத்திரத்தானும் போய் பாடம் கேட்டதாகவும், — அந்த சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து 11-வது பாகத்தில், 93-வது பக்கத்தில்— அகவபதிராஜன், ஆத்மவைஸ்ரவாகரன் என்னும் பிரம்மணனுக்கு பிரம்ம வித்தையை போதித்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் கூதியார், பிரம்மணத்தொழிலையும் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இதற்கு விசுவாமித்திரர் பிரம்மரிஷியானதே பிரதியக்ஷமாம்.

இம்மட்டோ! இந்த பவிஜவாருக்கு ஆகிபிதாக்களில் ஒருவராகிய விஜயநகர நரபதி கிருஷ்ணதேவராயனு இயற்றிய ஆமுத்தமாலியேயாதய மென்றும் கிரந்தத்தை இந்த 1905- பி. ஏ. பரிணைக்கு பாடபுத்தகமாக நியமித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அதை எத்தனையோ பிரம்மணுகி வித்தியார்த்திகளும், உபாத்தியாயர்களும், படிக்க வேந்ததன்றோ? இதற்கு என்ன சமாதானம் கூறக்கூடும்? இனி இதைப்பற்றி ஸ்மிருதிகளை விசாரிப்பாம்.

ஸ்மிருதிபிரமாணங்கள்.

மனு 2 - வது அத்தியாயம் 163 - வது சுலோகத்தில்.

எந்த பிராமணன் வேதத்தை அத்தியயனம் செய்யாமல், வேறு விதத்தைக் கோப்படிக்கப் பிராயாசப்படுகின்றானோ; அவன், வாழ்நாளிலேயே தன் குடும்பத்தோடு சேக்கிரம் சூத்திரத்துவதையடைகின்றான். என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வசிஷ்டர் 6 - வது அத்தியாயம்.

யோகம், தபசு, இந்திரியநிக்கிரகம், தானம், சத்தியம், செனசம், தயை அதிகக்கேள்வி. வித்தை, ஞானம், ஆஸ்திக்கியம், ஆகிய இவைவொல்லாம் பிராமணர்களின் லக்ஷணமாம்.

பகவதீதை 18 - வது அத்தியாயம். 42 - வது சுலோகத்தில்

அந்தரிந்திரிய நிக்கிரகமும், பஹிரேந்திரிய நிக்கிரகமும், தபசும், சுசித்தமும், பொறுமையும், நேர்மையும், கியானமும், விக்கியானமும், ஆஸ்திக்கியமும் இவைகள் பிராமணர்களுடைய கர்மங்களாம்.

பொறுமை முதலிய குணங்களுள்ளவனாகவும், சினைசெய்யப் படாதவனாகவும், மாம்சபோஜனம் விட்டவனாகவும், எந்த ஜீவனையும் ஹிம்சியாதவனாகவும் இருப்பது பிராமணனுடைய முதலாவது லக்ஷணம்.

பிறனுடைய பொருளை கொஞ்சமென்கிலும் வழியிலாவது, வீட்டிலாவது அவன் கொடுத்தாலன்றி பெறுகிறதில்லையோ, இது பிராமணனுடைய இரண்டாவது லக்ஷணம்.

குருகுலவாசத்தைவிட்டு, எதையும் பரிகிரகமும் இல்லதாவனாய், பந்தங்களை விட்டவனாய், எப்போதும் நடப்பது பிராமணனுடைய மூன்றாவது லக்ஷணம்.

எப்போதும் ஸ்திரி சங்கமம் விட்டிருத்தல், பிராமணனுடைய நான்காவது லக்ஷணம்.

சத்திஃமாயசு செனசம், தயையாகிய செனசம், இந்திரிய நிக்கிரகமாகிய செனசம், ஜீவதயையாகிய செனசம், தபஸாகிய செனசம், ஆகிய இந்த ஐந்து வித செனச லக்ஷணங்களும் நிறைந்தவனாய், எந்த துவிஜன் இருக்கின்றானோ அவனை நான் பிராமணன் என்கிறேன்; இக்குணங்களில்லாதவன் எவனோ அவன் சூத்திரன், ஹே! யுதிஷ்டிரா!.

ஹே! யுதிஷ்டிரா. ஒரே வர்ணத்தினாலே (இந்த) உலகம் (முதலில்) நிறைந்திருந்தது; கர்மம், கிரியைகளின் விசேஷத்தினால் நான்கு வருணம் (சதுரம்) வ்தாபிக்கப்பட்டது, எல்லா மனுஷியர்களும் யோனியினின்றே உற்பத்தியாயிருக்கின்றார்கள். எல்லாரும் மலமூத்திரம் விசர்ஜனம் செய்கின்றார்கள், எல்லோருக்கும் இந்திரியங்கள் ஒன்றே, விஷயங்களும் ஒன்றே, ஆகையால் சேத்தினாலும், குணத்தினாலும் தவிஜன் ஆகின்றான். குணவானாகவும், சேசம்பன்னனாகவும் இருக்கும் சூத்திரனும் பிராமணனாகின்றான், கிரியாஹினை பிராமணன் சூத்திரனிலும் நூழ்த்தவனாகின்றான் என்றும்;—

சௌரியம், வீரியம், தைரியம், தேஜஸ், கொடை, தன்னை ஜயித்தல். கூடமை, பிராமணனுடைய ஸமானம், அனுக்கிரகம், இரக்சித்தல், இவையெல்லாம் கூத்திரியனுடைய லக்ஷணங்களாம்.

தேவதை, குரு, ஈசுவரன், இவர்களிடம் பக்தி, தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை இரக்சித்தல், ஆஸ் திக்கியம், விடாமுயற்சி சமர்த்து, இவைகள் வைரிய லக்ஷணங்களாம்.

வணக்கம், சௌசம், ஏஜமானனிடம் கபடமில்லாத சேஷகம், மந்திரமில்லாத யக்கியம், திருட்டுத்தனமின்மை, நாணயம், சத்தியம், பசு, பிராமணர்களை இரக்சித்தல், இவை குத்திரனுடைய லக்ஷணங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இனி இது விஷயத்தைப்பற்றி புராணபிரமாணங்களை விசாரிப்பாம்.

புராண பிரமாணங்கள்.

புராணங்களில் சிரேஷ்டமான பாகவதம் 7-வது காண்டம்.

11 - வது அத்தியாயம், 35 - வது பாக்கியத்தில், ஒரு ஜாதிக்கு அவன் குண விசேஷங்கள் எழுந்திருக்கின்றன. ஷே புராணம் 119-வது ஸ்கந்தம், 17 - வது அத்தியாயம், 19 -வது பாக்கியத்தில், கிருதயுக ஆரம்பத்தில் ஹம்ச என்ற ஒரே பெயரால் மனிதர் இருந்தார்களே யொழிய, பிராமணர் கூத்திரியர் முதலான ஜாதிகள் கிடையாது என்று வீரராகவாசாரியாரும், விஜயதுவஜாசாரியாரும் பொருள் செய்திருக்கிறார்கள். இதனால் பிராமணர்கள் குணங்களினாலும், தொழில்களினாலும் பிறருக்கூத்திரிய வைசியரனதரிக் ஸ்பஷ்டமாகிறதல்லவா?

ஷே புராணம் 5 4-12-லும், 9-2-17-லும், 22-23-லும், 9-17-3-லும், 9-20-1-லும், 9-21-19-லும், 20-லும், 9-21-23-லும் சொல்லி இருக்கப்பட்ட வாக்கியங்களைப்படித்துப் பார்ப்போருக்கு, 'மதுவின் பேரன் ரிஷபனுக்கு 100 குமாரர்களிருந்து, அவர்களில் பரதன் பட்டமடைந்ததாகவும்; அந்த பரதனுடைய சகோதிரர் 99பெயரில், 81 பெயர் பிதாவின் கட்டளைக்குட்பட்டு நடந்து பிராமணர்களானதாகவும், கிருஷ்டராஜன் மக்கள் பிராமணரானதாகவும், ஒரு கூத்திரிய குடும்பத்திலிருந்து அக்கினிவஸியன் என்ற பிராமண குடும்ப முண்டானதாகவும், கிருஷ்டனுடைய ஒரு குமாரன் வைசியன் ஆனதாகவும், சவுனகர், காரகியர், கார்த்திகி அஜமேதன், க்ஷியத்தன் சந்திகன் பிராமணராதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

விஷ்ணு புராணம் 4 அம்ஸம் 4 - வது அத்தியாயம் 19-ல்,

கூத்திரியனுடைய பிரதிரதன் தனது குமாரன் கண்வன்; கண்வனது புதல்வன் மேதாதிதி, மேதாதிதியினிடத்திலிருந்து கண்வாயனைப் பிராம்ஹணர்களைவரும் உத்தபதியாகின்றனர்.

கண்வன் பிரதிரதனது குமாரன்; மேதாநிதி அவனது புத்திரன். அவனிடத்திலிருந்து கண்வப்பிராம்ஹணர்களானார்கள்.

மஹா வீரியனென்னும் கூத்திரியனுக்கு உருகூயன் என்னும் புத்திரனுண்டானான், அவனுக்கு திரய்யாருணன், புஷ்கரன், கபி, என்னும் மூன்றபிள்ளைகளிருந்தார்கள். இம்மூவரும் பிறகு பிராம்ஹணர்களானார்கள். என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது:—

இனி இதிகாசங்களைப் பரிசோதிப்பாம்.

பாரதம்,சாந்திபருவமோக்ஷதருமாட188 அத்தியாயத்தில்,

1. வருணபேதமில்லை, இவ்வுலகமுழுதும் பிரம்ஹணப்பந்தமானது, பிரமனால் முன்னற்படைக்கப்பட்டு, செய்தொழிலினால் வருணங்களைப் பெற்றனர்- என்றும்,

2. விடயசகத்தில் விருப்புற்றவர்களும், உக்கிரமும், குரோதமுமான தன்மையுடையவர்களும், ஸாஹஸத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாகி, தமது தருமங்களை விட்டு, இரஜோகுணத்துடனிருந்த இருபிறப்பாளர் யாரோ, அவர்கள் கூத்திரியர்களானார்கள், என்றும்,

3. பசுபாலமும், உழவும் தமது தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு இரஜோகுணமும், தமோகுணமுடையவர்களாகி, தமதுதொழிலில்இராதவர்களான இருபிறப்பாளர் யாரோ, அவர்கள் வைசியர்களானார்கள். என்றும்,

4. ஹிம்ஸை, பெய்யானசெய்கை, இவற்றில் விருப்பமுடையவர்களும், ஜீவாத் திரு எல்லாத் தொழிலையும் செய்கிறவர்களும், தமோகுணமுடையவர்களும், சவுசம்ற்றவர்களுமான இருபிறப்பாளர் யாரோ அவர்கள் சூத்திரரானார்கள்.—என்றும்

5. சூத்திரர்களும் பிராம்மணர்களாகின்றனர், பிராம்ஹணர்களும் சூத்திரர்களாகின்றனர், கூத்திரியர்கையிருந்திரர்களும் அப்படியேயென்று அறிவத்தக்கது. என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றியில்.

இவ்விஷயம் பாரதத்தின் அநுசாஸகபர்வத்தில் விரிவாக யெழுதப்பட்டிருக்கிறது:—எப்படியெனில்

6. ஒதேவீ ! இந்தகருமங்களாலும், ஸதாசாரத்தினாலும், சூத்திரன் பிராம்மணனாகிறான். வைசியன் கூத்திரியனாகிறான் என்றும்.

7. ஒதேவீ? தாழ்ந்தஜாதியிலும், தாழ்ந்தகுலத்திலும், பிறந்த சூத்திரனாயினும், இந்த செய்கைகளுடையபலத்தினால் தூல்களினது ஞானத்தைப்பெற்று பரிசுத்தனாகி இருபிறப்பானாகிறான்.—என்றும்,

8. அப்படியே பிராம்மணனாயினும், தர்மாக்களும்ஸகரபோஜியுமான பிராம்மணத்தன்மையிலிருந்து நீக்கி சூத்திரனாகிறான்.—என்றும்

9. ஒதேவீ? செய்கையினாலும், தாய்மையினாலும், தாய் ஆத்மாவாகி, இத்திரியங்களை வென்றவன், சூத்திரனாயினும் இருபிறப்பாளன் போலமதிக்கப்பட்டத்தக்கவென்பது கடவுளின் நியமனம்.—என்றும்,

10. எத்தருத்திரனுடைய தன்மையும், செய்கையும் தாய்மையாயிருக்கின்றனவோ, அத்தக்குத்திரன் இருபிறப்பாளரிலும் சிறந்தவன் — என்றும்

11. பிறப்பு, சமயாதுட்டானம், தூர்பயிற்சி, குலம், இவை இருபிறப்பாளத்தன்மையைப் பெறுதற்குக் காரணமாகா. அதற்கு ஒழுக்கமே காரணம். என்றும்

12. உலகத்திலிருக்கிற யாவரும் ஒழுக்கத்தினற்றான் பிராம்மணர்களாகலாம். நல்லொழுக்கத்திலிருக்கிற குத்திரனும் பிராம்மணத்தன்மையைப்பெறுகிறான். என்றும்

13. ஒ! கல்லியாணீ! பிரம்ஹத்தின் தன்மை எங்கும் ஒன்றே என்பது என்கருத்து. நீர்குணமும், நீர்மலமுமாகிய பிரம்ஹமயாரிடத்திலுளதோ அவரே பிராம்மணன். என்றும்,

14. குத்திரன் எவ்விதமாக பிராம்மணனாகக்கூடுமோ, பிராம்மணன் தருமத்தை விட்டு எப்படி குத்திரனாகிறானோ, அதன் மறைவான விஷயங்கள் உமக்குச் சொல்லப்பட்டன என்றும்,

15. உண்மை, ஈகை, பொறுமை, நல்லொழுக்கம், சாந்தம், தலம், அருள் இவை யாரிடத்திலிருக்கின்றனவோ ஒ! நாகேத்திரா! அவரே பிராம்மணர். என்றும்,

16. யார் பொறிகளாவென்றவரோ, தருமங்களையனுஷ்டிக்கிறவரோ, வேதாத்தியயனத்தில் விருப்பமுள்ளவரோ, தாய்மையுடையவரோ, யாருக்கு காமக்குரோதங்கள் வசமாயிருக்கின்றனவோ அவரையே தேவதைகள் பிராம்மணரென்று அறிகின்றனர். என்றும்,

17. யார் உலகத்தாரை தம்மைப்போல் நினைக்கிறாரோ, தருமத்தில் ஞானமுள்ளவராயும், பிரசஸ்தசித்தமுள்ளவராயும் இருக்கின்றாரோ, மேலும் யார் எல்லாதருமாதுட்டானங்களிலும் விருப்பமுள்ளவராய் இருக்கின்றாரோ; அவரையே, தேவதைகள் பிராம்மணராகவறிகின்றனர் என்றும். சொல்லப்பெற்றிருக்கிறதன்றியில்,

பாரதம் ஆரண்ணியபர்வம் 312-வது அத்தியாயத்தில், யக்ய யுதிஷ்டிரஸம்வாதத்தில், யக்யன் சொல்வது :—

18. ஒ அரசனே! பிராம்ஹணத்துவம் குலத்தினாலா, நடத்தையினாலா, வேதசாத்திர படைத்தினாலா எதனுண்டாகிறது? இந்த நீச்சயத்தை கன்றாகச் சொல்லும் என்க.

யுதிஷ்டிரன் சொல்வது.

19. சேரும் யக்யனே! பிராம்ஹணத்துவத்திற்கு குலம், வேதசாத்திரங்களைப்படித்தல் இவைகள் காரணங்களாகா, இருபிறப்பாளத்தன்மைக்கு ஒழுக்கமே காரணம். ஐயமில்லை. என்றும்,

பாடம் அநுசான பருவத்தில்,

20. அந்தஹோ தபஸியாய விசுவாயித்திரன் கூத்திரியனாயிருந்தும் பிறகு பிராம்ஹணனானான். மேலும் பிராம்ஹண வம்சத்திற்குக் காரணமானான். என்றும்,

பாடந்தைச்சேர்ந்த ஹரிவம்சத்தின் 32-வது அத்தியாயத்தில்.

21. திவோதாஸர் என்பவரது புத்திரனாகிய மத்திராயு என்னும் அரசன் பிரமரிஷிபானார். அவரது புதல்வர் மைத்திராயனர், மைத்திராயனரது குமாரர் ஸோமர், ஸோமரிடத்திலிருந்து மைத்திரேயப்பிராம் ஹணர்களுண்டாயினர்.

22. அப்பொழுது பிராம்ஹணர்களில்லாத தேசத்தில் கைவர்த்தகர்களைப் பார்த்து பரகராமன் அவர்களுக்கு யக்கிய சூத்திரத்தைத்தந்தான்.

23. இப்படி தன்னுண்டாகக்கப்பட்ட பிராம்ஹணர்களை தனது கேசுத்தரத்தில் நிலப்படுத்தி அன்பான உன்னத்துடன் சொன்னான்.

24. பிராம்ஹணனாகிய வைவஸ்வதமனுவினுடைய புத்திரர்களுக்குக் கருஷ்ணிடத்திலிருந்து மிகுந்த பலமுள்ள கருஷாகமென்னும் கூத்திரியர்களுண்டானார்கள்.

25. அந்த வைவஸ்வதமனுவின் மற்றொரு புத்திரன் கேதிஷ்டன், அவனது குமாரனாகிய நாரபாகன் வைசியனானான்.

26. அந்த வைவஸ்வதமனுவின் வேறொரு பிள்ளையாகிய பிருஹத்திரன் என்பவன் ஆசானது பசுவக்கொன்ற தினால் சூத்திரனானான்.

விஷ்ணுபுராணம் 4-வது அம்சம் 8-வது அத்தியாயத்தில்.

27. ஸுஹோத்திரனது மூன்று புத்திரர்கள் காசன், சலன், கிருத்ஸமதன். கிருத்ஸமதனுடைய புத்திரனாகிய சவுன்கனிடத்திலிருந்து நான்கு ஜாதிகளும் உண்டாயின.

28. ஹரிவம்சத்தில் இந்தலேசன்னன்னும் பெயர் சலன் என்றும் சவுன்கனென்னும் பெயர், சுனகனென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஷே. துவின் 29 - வது அத்தியாயத்தில்:—

29. சுகோத்திரனுக்கு காசன், சலன், கிருச்சமதன் என்று மிகுந்த தருமவான்களாகிய புதல்வர் மூவரிருந்தனர்.

30. கிருத்ஸமதனது புதல்வன் சுனகன், அவனது புத்திரர்களாகிய செனனகான், பிராம்ஹணர்கல். கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள்; ஆனார்கள். என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

ஆகவே இதுவரையில் எடுத்துக் காட்டிய சுருதிஸ்மிருதி புராண இதிகாசங்களினால் இத்த ஜாதிபேதம் கேவலம் பிறப்பினாலன்றி; தொழில்களினாலும் குணங்களினாலும் உண்டாகிறதென்றும், அப்படியே அநேக பிராம்மணர்கள் கூத்திரிய வைசிய சூத்திரரானதாகவும், கூத்திரியர்

பிராம்மணரானதாகவும் பிரத்தியக்ஷமாகிறதல்லவா? அப்படிக்கிருக்க, சந்திரவயிச பவிஜுவாரின் ஆதிசந்திகளிற் சிலர் காலதேச பேதத்தினால் பவுத்தர்களாக இருக்கிலும்; பிறகு சைவ, வைணவர்களாகி அநேக சைவ வைணவக்ஷேத்திரங்களையும், மாடமாளிகை கூட கோபுர அகிரஹாரங்களை நியமித்தும், தம் தம் அரண்மனைகளில் சதா தேவப் பிராம்மணர்களைக்கொண்டு வேதமோதுவித்தும், வேள்விகளைச் செய்வித்தும், ஆயிரம் பத்தாயிரம் பிராம்மணர்களுக்கு சதா வர்த்து சமாராதனை செய்வித்தும், சைவ வைணவமதோத்தாரணம் செய்வித்த விவரங்கள் இந்தப்புராணத்தில் விக்கிரமசர்க்கன், சாலுஷ்யன், பிரதாபருத்திரன், கிருஷ்ணதேவராயன், அச்சுததேவராயன், சேவப்பராயடு, அச்சுதப்பராயடு, விஜயராகவனுராயடு, மதுரைவிசுவநாதராயடு, திருமலைராயடு, விஜயரங்கசர்க்கலிங்கராயடு, மங்கம்மாள் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களைப் படித்து பார்ப்போர்க்கு பிரத்தியக்ஷமாகும். இத்யாதிக் விவரங்களினால் பவிஜுவாரும் பூரணக்ஷத்திரியர்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யல்லவா? நிந்த.

மதுமாமிச போஜனம்.

சிலர் : பவிஜுவாரென்றக்ஷத்திரியர்கள் மதுமாமிசத்தை உபயோகப்படுத்துவதால், அவர்களை உயர்குலத்தாரென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய திருப்பதியின் பொருட்டு இந்நாடியில் சில ஆதாரங்களைக் காட்டுகிறோம்.

ஆரியராகிய நம்முன்னோர் சோமரசம், சுராபணம் முதலான லாகீரிவஸ்துக்களை தொன்றுதொட்டு உபயோகித்து வந்தது நமது வேதங்களினாலே ஸ்பஷ்டமாகும். அந்த சோமரசத்தை அக்காலத்தில் சாதாரண ஜனங்கள் மாத்நிரம் குடித்தாடியதன்றியில்; இந்திரன், வாயு, மீத்திரர், வருணர், அக்கினி, அசுவணி, முதலான தேவதைகளுக்கும் வைத்து பூசைசெய்து குடித்து பாடியாடி யாகத்தமடைந்த வந்ததென்கதி, டாக்டர் இராஜேந்திரலாலமித் திரியயற்றிய இந்து ஆரியர் சரித்திரத்தைப் பார்ப்பவருக்கு ஸ்பஷ்டமாகும் அன்றியும்.

ஆரியராகிய நம்முன்னோர் மதுமாமிசபக்ஷணிகளென்று எழுவேதத்தைச் சார்ந்த நைதிரிய பிரமாணத்தினாலும், அசுவலாயன குத்திரத்தினாலும், அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த கோபாத பிரமாணத்தினாலும், ஸ்பஷ்டமாகும், அவர்கள் மாமிசத்தை உண்டசன்றியில் விஷ்ணு, வருணன், வாயு, சூரியன் குத்திரன், இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு, கோமேத அசுவமேதாதியாகக் கன் செய்து உண்டு வந்தார்கள். இதன் விவரத்தை இந்து ஆரியன் சரித்திரம் புத்தகம்—1—363 பக்கத்தை பார்ப்பவருக்கு ஸ்பஷ்டமாகும். சிலர், இந்த அசுவமேதாதியாகங்களின் கருத்து மாமிசபக்ஷணத்திற்கு அல்லவென்ற

சொல்லக்கூடும்; ஆனால், விருந்தாளி அல்லது அதிதிக்கு “கோகன” பதவைக் கொல்லப்பட்டவன், என்று பெயர்வந்த காரணத்தை விசாரிப்போருக்கு உண்மை வெளியாகும்.

அதாவது-பூரியார், தம்மிடம் விட்டு, வேறு யாரிடமாகவது விருந்தாளியாகப் போனால், அ வருடைய திருப்தியின்பொருட்டு ஹோழத்தபகங்கன்றுகளைக் கொன்று விருத்துசெய்விப்பது சூறஜமாக இருத்தபடியால்; விருந்தாளிகளுக்கு கோகன பதவைக் கொன்று உண்பவன்- என்ற பெயரிடப்பட்டதாம். அதற்கு திருவட்டார்தமாக வசிஷ்டர், வால்மீகியிடம் வந்தபோது அமோககொழுத்தபகங்கன்றுகளைக் கொன்று விருத்துசெய்வித்ததாக உத்தராம சரித்திரத்திலும்; அந்த வசிஷ்டரும், தமதாச்சிரமத்தை நாடிவந்த விக்ரமயித்திரர், ஜமதங்கீனி, ஜனகர், சதாநந்தர் முதலானவர்களுக்கு பகங்கன்றுகளைக் கொன்று சமைப்பித்து விருந்தளித்ததாகவும் பூரிஜேந்திரலாவ. பித்திரின் பூரியார் சரித்திரம் 356-358-வது பக்கங்களில் ஸ்பஷ்டமாகிறது.—

மாமிசபகனத்தைப்பற்றி மறுதருமசாஸ்திரம் 3-முதல் 5-அத்தியாயங்களில் அடியிற்கண்டபடி சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

பிதர்கள் :—ஒருமாதமுழுதும் திலகரப்பணம், பிண்டம், அன்னம், கந்த மூலபழங்குவினால் திருப்தியடைவதாகும்; இரண்டிமாதங்கள் மச்சத்தினாலும்; 3-மாதங்கள் வேட்டையிலகப்பட்ட ஒருமாத சித்தினாலும்; 4-மாதங்கள் ஆட்டிமாத சித்தினாலும் 5-மாதங்கள் பசுவிகளின் மாசிசத்தினாலும்; 6-மாதங்கள் வெள்ளாட்டுக்குட்டி மாசிசத்தினாலும்; 7-மாதங்கள் புலம்பிமான் மாசிசத்தினாலும்; 8-மாதங்கள் எறோ என்ற மான்மாசிசத்தினாலும்; 9-மாதங்கள் ஒரு என்ற மான்மாசிசத்தினாலும்; 10-மாதங்கள் காட்டுப்பன்றி, காட்டுவருமை மாசிசங்களினாலும்; 11-மாதங்களில் வெள்ளாமூபல், ஜமைமாசிசங்களினாலும், ஒரு இலம் முழுதும் பசுவின்பால், அநில சமைத்த அன்னத்தினாலும்; 12-வருஷங்கள் நீண்டகாலதடைய வெள்ளாட்டின் மாசிசத்தினாலும்; மற்றமுடிவில் லாத காலம்வரையிலும் காண்டாவிருகம், தியோதினரின், இரும்புப் பெள்ளாட்டுக்குட்டி மாசிசத்தினாலும் திருப்தியடைவதாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

இம்மட்டோ? தேவாராதனை, திதி, ஒருபொழுது உபவாசகாலங்களில் பாரீனம், தோஷிதம் என்னும் மீன்களின் மாசிசங்க ா உண்ணலாமென்றும், மறுதருமசாஸ்திரம் 5-23-லும், 10-107-லும், 3-266-லும், 3-69-லும் 3-269-லும், 3-270-லும், 5-27-லும், 4-250-லும், 4-32-லும், 5-35-லும், வதத்தில் ஐதிரேய பிரமநாணம் 7-ம் அத்தியாயம், 7-ம் பஞ்சகத்திலும், பின்னும் பலவித மாநிசபகனப்பற்றி விவரமாகக் கூறப்பெற்றிருக்கிறது.

ம.உ-6,35-ல் சிரார்த்தத்தில் விதிப்படி வரிக்கப்பட்ட துவிஜனுவன் தோஷமென்மூலமிசத்தைப் புரியாவிட்டால், அவன் இருபத்தொரு ஜநம் பாகாயிப்பாபா என்றும் சொல்லி இருப்பதாலும்தேகதாருட்டியத்தீய்தம், துஷ்டநீகராய். செய்து தேசத்தை ஆள்பவர் மாமிசபக்ஷணம்செய்தால் உத்தம மென்றும் இக்காலத்து பதார்த்தகுணமறிந்த டாக்டர்களும் சொல்லி இருக்கிறபோது; இக்காலத்து பலிஜவாரு மாமிசபக்ஷணம் செய்வதனால் அவர்களுடையக்ஷத்திரியவாசிசம் க்ஷணித்துப்போமோ புத்திமான்களையோசிக்கவேண்டும். நாம் இப்படிச் சொல்வதனால், இக்காலத்து பலிஜவாரெல்லோரும்மது மாமிசபக்ஷணம் செய்யத்தூண்டியதன்று. மஹாத்மாக்களான தேவர், ரிஷிகள் பிராம்மணர்கள் உவந்து உண்ட மதுமாமிசத்தை பலிஜவாருண்பதினாலேயே கீழ்ஜாதியாகாரென்றும்; புலையும், கோலையும், துடியையும் விட்டு, காலதேச வர்த்தமானங்களைத்தழுவி கந்தமூல பதார்த்தங்களையே பலிஜவாரெல்லோரும் உண்டால், இதத்திலும் பரத்திலும் நல்ல சுகிர்த்தத்தை அடையலாமென்றும் சொல்லவந்ததேயாம்.

இனிக் கலியுகத்தில் க்ஷத்திரியர்கள் உண்டா? என்னும்

கேள்வியைப் பற்றிவிசாரிப்போம்.

நிற்க இக்கலியுகத்தில் சரியான க்ஷத்திரியர்கள் இல்லை என்று சொல்லுவதற்குக்காரணம், ம.உமுதலான தருமசாஸ்திரங்கீற்றி சொல்லியபடி, இக்காலத்து க்ஷத்திரியரென்போர், தருமாத்ஷ்டானங்களைத்தழுவாமையால், சரியான க்ஷத்திரியர்களாகார்கள் எனச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

அப்படியாகில், இக்கலியுகத்தில் சரியான பிராம்மணரும், சூத்திரரும் கிடையாதென்றும் சொல்லலாம். எப்படியெனில்:—முதலாவது, ஆரியவர்த்தத்தைக்கடந்த துவிஜர்கள் மிலேக்சரேன்று மறுசொல்லிருப்பதினாலும்; இரண்டாவது—பிராமணருக்கு (மறுவிதித்திட்ட) ஆறுவிதகருமங்களில், யாகம் செய்பவரும், செய்விப்பவரும், வேதமோதுவோரும், தானம்செய்பவரும் வெகு சிலரும்; அதைவாங்குவோர் அநேகருமாக இருப்பதனாலும்; வேதமோதுவோரில்பலரிருக்கினும், அதன்பொருளை அறிந்தோர்வெகுசிலராகவும்பிசுத்த கருமமாகிய தானம்கொடுப்பதற்கு வெகுசிலரும், அதைவாங்குவதற்கு அநேகரும் இருப்பதாலும், மறுவிதித்த ஆறுகருமங்களை திருப்தியாகச்செய்யாதவர்களை சரியான பிராம்மணர்களென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? மேலும், பட்டிக்காட்டுக் கிராமங்களிலிருக்கும் பிராமணர்களில் சிலர் கிராமகணக்கு, மணியம் முனிசீபு முதலான சர்க்கார் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் தவிர, மற்ற பிராமணர்கள் விவசாயத்திற் புருந்து உழைத்து, அந்த கிராமங்களில் கிடைக்கும் கம்பு, சோளம் முதலான தானியங்களையுண்டு பார்வைக்கு கேவலஞ்சூதிக் கொண்டுப் பால கால்சுழித்து உருகிறார்கள். அல்லவா?

நாடு நகரங்களிலிருக்கும் படிப்பில்லாத பிராம்மணர்களிற் சிலர், மட்டாய்கடை, சோத்துக்கடை, அரிசிப்பருப்புக்கடை, துணிஜவுளிக்கடை, தோல்கடை, சாராயகுத்தகை, கஞ்சுத்தகை, சுத்தாடித்தொழில், சூத்திரர்களிடம் சமையல் செய்தல், சேவகவேலைகளைச் செய்து காலம் கழிப்பதன்றியில்; சிலர் நீசஸ்திரீகளோடு சேர்த்தும், சிலசமயங்களில் அடக்காட்டம் உண்டும் வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை (ம. ந. தருமசாஸ்திரத்தின்படி) சரியான பிராம்மணர்கள் என்று சொல்லப்பொருந்துமோ? மேலும், இந்நாட்டில் இங்கிலிஷ் ராஜ்யம் ஸ்தாபித்த பிறகு, அநேக பிராம்மணர்கள் தம் மக்களுக்கு இங்கிலிஷ் பாஷையை கற்பிக்க பிரயத்தனப்பட்டதில், பெரும்பான்மையான பிராம்மணவாலிபர்கள், வேதபாராயணம், சந்தியாகந்தனங்களைவிட்டுவிட்டு, ஜியாகரீபீ, இஸ்டோரி, யூகிலிட்டு, முதலான ஹுணபாஷா சாஸ்திரபாராயணம் செய்துக்கொண்டும் பி-ஏ முதலான பரிசுக்களிற்றேறி; சிலர் சதா பிளஸ்கோடு கிரீமினல் கோடரதி சட்டபாராயணங்களைச் செய்துக்கொண்டும்; சர்க்கார் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்தும், கரீகரர் உத்தியோக பிராம்மணர்களாகி வருவது பிரதியக்ஷமல்லவா? இவர்களில் சிலர், சீமைமுதலான ஐரோபா அமெரிக்காதேசங்களிற்போய் கண்டவிடத்திலுண்டும், உரங்கிவருவதோடு, இந்நாட்டிலேயே சிலர் கிளப்பவுஸ், ரிபாஷ்மெண்டு ருமுகளுக்கு உகசியமாகவும், பயிர்க்கமாகவும்போய் இஷ்டமான உணவுகளை உண்டு வருவதாக கேள்வி. “ஜம்நாஜாயதேகுத்ரே கர்மணஜாயதேதுவிஜ்” என்ற பிரமாணப்படி, மேற்சொல்லியவர்களும் ந. தருமத்திற்கண்ட கருமங்களைச் செய்யாமையால் இவர்களுக்குதுவஜத்துவமேது? ம. ந. 2-வது அத்தியாயம் 168-வதுசலோகத்தில் “எந்த பிராமணன் வேதத்தை அதியயனம் செய்யாமல், வேதபாஷைகளைப்படித்தால், அவன்குடும்பத்தோடு சூத்திரத்துவமடைவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார். இதிராதி காரணங்களினால் இங்கலியுத்தில் சரியான பிராம்மணரும் இல்லை என்றல்லவா ஏற்படுகிறது-சிறக

இந்நாட்டு சூத்திரர்களில் பெரும்பாலர், ம. ந. தருமவிதிப்படி மற்ற மூன்று வருணத்தாருக்கும் ஊழியம் செய்யும் தொழிலை விட்டு, தீயரி, புலையர், பள்ளி முதலான அநேகர் கல்விக்கேள்விகளிற் தேர்ந்து, பிராம்மணருக்குச் சமானமான உத்தியோகங்களையும், வர்த்தகவியாபாரங்களையும் செய்துவருவதும் பிரதியக்ஷம். சிலர் பிராம்மணர்களைப்போல காலையில் சுத்தஸ்நானம் ஜபதபங்களைச்செய்தும், விபூதி ருத்திராக்ஷரம், திருநாமம், துளசிமாலைகளை அணித்துக்கொண்டும்; தேவாரம், திருவாசகம், திருபல்லாண்டுகளைப்படித்துக் கொடும்; கோயில் கோபுரங்களைக் கட்டி வணங்கிக்கொண்டும்; புலையும், கொலையும், களவும்விட்டு ஆண்டிகளாகவும், ஆழ்வார் ஆசாரிகளாகவும் பிரகாசிக்கிறார்களல்லவா? இவர்களெல்லாரும் சூத்திரராவரோ? மேலும் சில சூத்திரர்கள் கிறிஸ்துமுதலான வேறுமதங்களில் பிரவேசித்து பாபுஜயரி, பீட்டர் ஜயர், பெரிசிவேல்ஜயர், போப்புஜயர், பாக்கியநாதஜயர், நாட்டுஜயர், பாட்டயர், என்று லயர் பட்டங்களை சரித்துக்கொண்டிருப்பதும் பிரதியக்ஷமல்ல

வா? இடர்கள் மதுதருமவிதிப்படி சூத்திரபாவார்களோ? இத்தியாதி விவரங் களினை இக்கலியுகத்தில் சரியான சூத்திரமும் கிடையாதென்றல்லவா ஏற் படுகிறது. மேலும்-

பரசுராமரால் கூத்திரியவமிசம் நாசமடைந்துவிட்டது என்பதற்கு விடையாவது.

சிலர், “பாகராமீ,” கூத்திரியர்களை 21 தலைமுறையாகக் கறுத்துத் த விட்டபடியால்; கலியுகத்தில் கூத்திரியர் கிடையாதென்று, சிலபுராண இதி காசங்குகில் கண்டச்சங்கதிகளைக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள். இக்கதையை உண்மையானதாக நம்புகோமாகில்; வேறுசிலபுராண இதிகாசகிரந்தங்களில், பரசுராமர் அசுடமேதயாகம் செய்தபோது கூத்திரியர் ஆண்டுகந்த பூதியை கலிய பருந்த நானம்செய்ய, அப்போது கலியபர், பரசுராமரை நோக்கி: இனி நீர் பழைத்துள்ள கூத்திரியர்களைக் கொல்லாமல்விட்டு (பரசுராமர்) தென்கடலைப் போய்ச்சேரவேண்டுமென்று சொன்னதாகவும், பரசுராமர் அப்படியே ஆகட்டுமென்று போய்விட்டதாகவும், பிறகு உலகில் அரசு இல்லாமல் குழிகள் வருந்துவதைக்கண்டு பூதவிதிகலியபரை நோக்கி “நாமக்கையதேசத்தில் பாதுகாத்துவரும் அநேக கூத்திரியர்களில் ஒருவனை அரசனாக்கவேண்டுமென்று முறையிட, அந்த கலியபரும் இணங்கி, ஒரு கூத்திரியனை அரசனாக நியமித்து ஆண்டுகட்ச செய்ததனால், கூத்திரிய உசம் மறுபடியும் கலியபரால் நிலை நிறுத்தியதாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. ஆகவே, முன்சொன்ன பரசுராமீ கதை மெய்யானால், பின்சொன்ன கலியபருடைய கதையையும் மெய்யாகவே கொள்ளவேண்டும்?

மேலும், தசாதர் பரசுராமருக்கு பயந்து சதா மாப்பிள்ளைகூடந்தரித்து இருந்ததாகவும்; அந்ததசாதருடைய புத்திரர் ஸ்ரீராமனாயும் பரசுராமர் வந்துத்தாக்க, ஸ்ரீராமரும் எதிர்த்து, பரசுராமர் பிராமணரானபடியால், அவரைக்கொல்லாமல், அவர் தவத்தைக்கொள்ளக்கொள்ள, பரசுராமர் தோற்று கொந்து தம்மிருப்பிடம் போய்விட்டதாகக் கூரம்புராணத்திலும், மற்ற இதி காசங்களிலும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. தசாதருடைய முன்னோர்களை பரசுராமர் நாசமாக்கிவிட்டாரெனில், ஹரிசங்கீர்தன் முதல் ஸ்ரீராமர் வரையில் 21 தலைமுறையாகிறது. அவருடைய முன்னோர்கள் பரசுராமரால் அழிந்து போயிருந்தால்; தசாதரும், அவருடைய குமாரர் ஸ்ரீராமர், வசுஷணர், பரதர், சதுருக்கினர் எப்படி பிறந்திருக்கக்கூடும்? அன்றியும் அந்த ஸ்ரீராமர் பாம் பரையில் துசன், அதிதி முதல் சாதன், சுமித்திரன் வரையில் அறுபது (60) பெயர் அரசர்களாகி ஸ்யோத்தியில் ஆண்டுவந்ததாக சரித்திரம் முறை இடுகின்றதல்லவா, இதற்கு என்ன சமாதானம் சொல்லக்கூடும் —நிற்க

குருகுலப்பிசத்தைப்பற்றிவிசாரிக்கையில், கலியுகம் ஆடம்பமாகிறவரையில் பஞ்ச பாண்டவர்களும், பிறகு பரிகழ்த்து, ஜனமேஜயன், நரேந்திரன், சாங்கன், விக்கிரமன் முதலானவர்களும்; கலியுகம் பிறந்தபிறகும் இரகு குலத்தாரும், குருகுலத்தாரும் ஆண்டதாக சாசனங்களைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மையால், பஞ்சாமர் அவர்களை கருவறுத்தாரா? புத்திமான்களேயோசிக்கவேண்டும்—ஆதிசூரியசந்தி வந்ததைச்சார்ந்த, சேட்சோடி பாண்டியர்களை மக மதியர்வந்து தாக்கும்வரையில் அரசு செய்து வந்தது உண்மையல்லவோ? அவர்களையும் பஞ்சாமர் பூண்டறுக்காமல் விட்டதற்குக் காரணமென்ன? புத்திமான்களேயோசிக்கவேண்டும்—

இப்போது உடமேற்கு நாட்டில் குபேசம்பத்துடன் இராஜ்யபரிபாலனம் செய்துவரும் ஜேயபுர ஸமஸ்தானாதிபதி ஆதி சூரியவாட்சித்தைச்சார்ந்த சந்ததியானவரென்று அநேக சிலாசாசன சரித்திர சாஸ்திரங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு செங்கோல் செலுத்தியருவது பிரதியுஷம், இதேமாதிரியாகவே நேபாளம், காஷ்மீரம், முதலான வடநாடுகளின் அரசர்களும், திருவடந்தபுரம், கொச்சி முதலான ஸமஸ்தானாதிபதிகளுமுறையே சூரிய சந்திரவாட்சித்தார்களென்று சிலாசாசன ஆதாரங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபித்துவருவது பிரதியுஷம்.

இப்போது ஆனைகுந்தியிலிருக்கும் நரபதி ஸ்ரீரங்கதேவராயலு இராவ் சாஹேபவர்கள் ஸ்ரீவிஜயநகர நரபதிஸமஸ்தானத்தாருடைய சரியான சந்ததி என்று சாசனசரித்திரங்களால் கண்டும் அவர்நாடுகளை காலவித்தியாசத்தினால் கைபற்றிக்கொண்ட ஐதிஹாபாத்து நிஜாமவாசிகள், அந்த ராயலுக்கு இனம் ஜாகீர் மானியபூசிக்களைக்கொடுத்திருப்பதன்றியில், இங்கிலிஷ் கவர்ன்மெண்டாரும் நமது சக்கிரவர்த்திக்குபட்டம்கட்டியபோது அவருக்கு மாசம் 500 ரூபின்சன்என்னும்கொடையை பிரதிமாதமும் கொடுத்துக்கொண்டு வருவது பிரதியுஷம்; இந்த ஸ்ரீரங்கதேவராயலுடைய முன்னோராகிய ஸ்ரீநாசிம்மராயலு, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயலு, ஸ்ரீஅச்சுததேவராயலு, ஸ்ரீஇராமதேவராயலு முதலானவர்கள் ஆதியில் மகதாட்டிலாண்ட சந்திரவாட்ச ஆந்நியருடைய நேரான சந்ததிகளென இப்புத்தகம் முழுதும் படித்துப்பார்ப்பவர்களுக்கு பிரதியுஷமாகும்.

மேலும், மதுரை, தஞ்சை, கண்டிமுதலான வீடங்களில் ஆண்டுவந்த நாயகொரு ஸமஸ்தானத்தாருடைய சந்ததிகள் இப்போது வெள்ளிக்குரிச்சியில் இருக்கவில்லையா? கண்டிஸமஸ்தானத்தைச்சார்ந்தவர்களில் சிவர் இப்போதும் கவர்ன்மெண்டுபின்சன்(நன்கொடை)பெற்றவருவது பிரதியுஷமல்லவர்.

ஆகவேஇதுவரையில் எடுத்துக்காட்டிய சியாயவிலங்களினால், சந்திரவமிசஷந்நிரியகுலத்தாமாகியபலிஜவாருஇப்போது காலவித்தியாசத்தினால் பல பிரிவினாகி, பலகிருத்தியங்களைசெய்தும், மதுமாட்சங்களை உண்டும்கேவல

மாகத்தோற்றினும், இப்புத்தகத்தை முழுதும், முக்கியமாக ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வைஷ்ணவ வடகலை தென்கலை மடாதிபதிகளுடைய ஸ்ரீமுகத்தைப்படித்துப் பார்ப்பவருக்கு இவர்கள் சந்திரவயிச ஸ்ரீத்திரியர் என்றும், அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீத்திரியர்கள் இந்தக்கலியுகத்திலும் இருக்கிறார்கள் என்றும் துரபிமானமற்ற மேலோருக்கு பிரதிபலிப்பதாகும்.

ஏழாவது காண்டம்.

பல்ஜவாரின் தத்கால ஸ்திதியைப்பற்றி நமது (ஆங்கில)

கவரன்மெண்டாருடைய விசாரணை.

ஒரு காலத்தில் ஓரிமசேதுவரையில் சந்திரவயிச ஆந்திர ஸ்ரீத்திரியர்க ளென்று பெருமையான புகழையும்; கல்வி, செல்வம், சீர்திருத்தமும் பெற்று செங்கோல் செலுத்தியும்; பிழம்மாலையம், தேவாலையம், நந்தவனம் ஆவிகூப தடாகங்களையும், கல்விச்சாலை, தொழிற்சாலை தருமச்சாலைகளை ஸ்தாபித்தும்; ஆரிய தருமசாஸ்திரியமணப்படி அரட்செய்தும்; இந்து மதத்தையும், இந்து ஜனங்களையும் மகமதாதி எயினய மதஸ்தர்கள் வந்துதாக்கி கெடுக்காதபடி சுமார் 400ஆம் பாதுகாத்தும் வந்த பல்ஜவாரை, காலவித்தியாசத்தினால் கல்விச்செல்வமற்றும், தம்ஜாதிருலாசாங்களைத்தந்தக்கபடி தழுவவகையற்றத னால்; ஏனையோரால் பரிஹரிக்கும்படியான நிலைமைக்குவந்து தவிக்கும்போ து, அவர்களுக்கு, தெய்வானுகூலத்தினால் மங்காத புகழ்பெற்ற ஆங்கிலேய கவரன்மெண்டார் உதவிசெய்ய வந்ததைக்கண்டானந்திக்கவேண்டும்—அதா வது.

ஆங்கிலேய அரசர் ஆரியவர்த்தமென்னும் இந்தபாதகண்டத்தின் பெ ரும்பாகத்தை சுவாஜினம்செய்துக்கொண்டபிறகு, இதன்விஸ்தீரண முதலா ன விவரங்களையும், இதில் முன்னாண்ட அரசருடைய காலம், இடம், ஜாதி, சமயசரித்திரங்களையும் சரியாக அறிந்து, அரசு செய்யவேண்டுமென்னும் அவாவினால், அநேகப் பொன்னைச்செலவழித்தும், அநேக டிஸ்டிரிகட்டு மா னியூல் (District Manual) ஜில்லாசரித்திரங்களையும்; பல்லாயிரப்பொன்னை செலவழித்து பத்துவருஷங்களுக்கு ஒருதடவை குடித்தொகை சரித்திரங் களையும் எழுதிவருவதில், மூலமுடக்குகளில் மறைந்துகிடக்கும் குடிகளுடைய சரித்திரங்கள் வெளியாகிவருகின்றன—

இதுவிஷயத்தில் 1891ஆம் குடித்தொகைச் (Census) சரித்திரத்தை மேஸ்டர் ஸ்டீவார்டு துரையார்களுடைய ரிபோர்ட்டிலிருந்து சங்கிரகித்து எழுதுகிறோம்.

1891ஆம் சென்னைராஜதானியின் கானிஸ்வழிகணக்கு.

1891ஆம் கானிஸ்வார்கணக்குரீபோர்டு XIII-13-ஆது வாலியம் 458-வது பாராவில், இந்த சென்னை ராஜதானியில் 1891ஆம்—7,11,879 பலிஜவாரு இருந்ததாகவும், இவர்கள் இந்தராஜதானியின் பலபக்கங்களிற் பரவிவசிக்கும் வர்த்தகவியாபாரஜீவனம்செய்யும் குடிகளென்றும்; இவர்களுடைய ஆதி உற்பத்தி விவரங்கள் பலவாறாக இருக்கினும்,காபுகள் அல்லது ரேட்டிவாரு முதலான வகுப்புகளிலிருந்து உண்டானவர்களாக இருக்கலாமென்றும், இந்தபலிஜவாருக்குள் 650 உட்பிரிவார் இருக்கிறதாகவும் எழுதி இருக்கிறார்.மேலும், இந்த 650-உட்பிரிவார்களுக்குள் முக்கியமானவர்கள், 13, உட்பிரிவாரென்றும்; அந்த 13, உட்பிரிவாருடைய பெயர்களையும், கணக்கையும் பின்வருகிறபடி எழுதிபதிப்பித்திருக்கிறார்-எப்படியெனில்-

1. செட்டி	(பலிஜவாரு)	1891ஆம்	100446,	குடிகள்
2. காஜுலு	ஷே	ஷே	101791	ஷே
3. கவரை	ஷே	ஷே	36101	ஷே
4. லிங்க	ஷே	ஷே	20015	ஷே
5. முசுரு	ஷே	ஷே	9420	ஷே
6. பஞ்சம்	ஷே	ஷே	11310	ஷே
7 இராஜமனேந்திரசே		ஷே	14538	ஷே
8. தெலுகுபலிஜலு		ஷே	24500	ஷே
9. தலுகுபலிஜலு ?		ஷே	27000	ஷே
10. தோட்டபலிஜலு		ஷே	66089	ஷே
11. வாடபலிஜலு		ஷே	12030	ஷே
		ஷே		
	ஆகமொத்தம் ..		133000	ஷே
12. கவுரபலிஜலு		ஷே	168966	ஷே
13. பெரிகபலிஜலு		ஷே	19856	ஷே

இந்த 13, வகுப்பார்களன்றியில், இரான்னவாரு, கெம்புலுவாரு, பகடாலவாரு, தூதிவாரு, உப்புவாரு, மூடகமலபலிஜவாரு என்றாதி உட்பிரிவினர்களுக்குத்திறதாகவும், அவர்களுடைய கணக்குகள் சரியாக அகப்படவில்லை என்றும்; இந்த 13, வகுப்பார்களில் இந்திந்தஜில்லாக்களில் இத்தனைப்பெயர்களிருக்கிறார்கள் என்று காட்டுமபடியுடனும் எழுதி பதிப்பித்திருக்கிறார்—(Vide P. 276-Para 458 of the Census of India Vol XIII of 1891—)

இந்த 1901ஆ கானிஷ்வாரி ரிபோர்ட்டு திருப்திகுமானதென்று சொல்ல விடமில்லை—ஏனெனில்—

முதலாவது—இந்த பலிஜவாரு, காபு, ரேட்டி முதலான மற்ற ஜாதிகளிலிருந்து உண்டானவர்களல்லர் என்று இந்த பலிஜவாருபுராணப்புத்தகத்தை முழுதும்படித்துப்பார்ப்பவருக்கு ஸ்பஷ்டமாகும்

இரண்டாவது—பலிஜவாருள் உட்பிரிவுகளில் 1-2-நெம்பர்க்களிற்கண்ட (1) செட்டிகள் (2) காஜுலுவாந் என்று எழுதியதில், காஜுலுவாருக்கே செட்டிகள் என்ற பட்டப்பெயர் வழங்குவருவதனால், இனி “ செட்டிகள் ” என்று தனிப்பெயரால் ஒரு உட்பிரிவைக்காட்டிய காரணம் தெரியவில்லை— 3-வது நெம்பரில் “ கவரைகள் ” என்றும், 12-வது நெம்பரில் “ சவுரவர்தின ” என்றும், இரண்டாவது உட்பிரிவாராகத் தனித்துக்காட்டிய காரணமும் தெரியவில்லை—மேலும் 8-9 வது நெம்பர்களில் “ தெலங்குவாந் ” என்றும், “ தெலங்குவாந் ” என்றும் ஒரே பொருளுள்ளப்பெயர்களை தனித்தனியாக பிரித்துக்காட்டிய விதமும் தெரியவில்லை—

மூன்றாவது—5-ம் நெம்பரில் காட்டிய முசுரு என்ற முசுருவாரு சேலம், கோயமுத்தூர் முதலான ஜில்லாக்களிலிருக்கும்போது, வடஆற்காடு ஜில்லாவில் மாத்திரம் இருப்பதாக எழுதியும், 3-வது நெம்பரில்கண்ட கவரைபலிஜவாரு கோயமுத்தூரில் 1000 பெயர்தான் இருப்பதாக எழுதியும், இப்படிப் பல்வருப்பாருடைய சங்கையை பலஜில்லாக்களில் வித்தியாசப்பட்டிருத்தல் துக்ககாணலாம். இந்த கானிஸ்வாரிகணக்கு இப்படி வித்தியாசப்பட்டிருப்பதற்கு நமதுகாருணிய கவான்மெண்டார் காரணம்—

“நன்னெனில்—இக்காலத்தின், பெரும்பான்மையான பலிஜவாருகளுபோது பான் கல்வி, அறிவு இல்லாழமையாலும், இவர்கள் இன்னகுலம், இன்னஜாதி, இன்னகோத்திரம், இன்னகுத்திரம், இன்னவீட்டுக்கு உடையவர் என்று வியத்தமாக அறிந்திருக்கும்படி, ஆன்றோரும், ஆசாரியர்களும் அடிககடி போதுவதைச் செய்துவைக்காமல் அந்தகாரத்தில் வீட்டிருப்பதாலும்; கவான்மெண்டு கானிஸ்வாரி கணக்கெழுதும் (எனியூமேட்டர்கள்) வந்து எழுதும்போது, கவான்மெண்டாரின் உதவியுடன், அவைகளை (எனியூமேட்டர்கள்) கவான்மெண்டு எழுதி கவான்மெண்டாரிடம் கொடுக்க, அவர்களும் அதை நம்பி அச்சிட்டு விடுகிறார்கள்.

இப்படிச்செய்வதனாலுண்டாகும் சாதக பாதகங்களுக்கு குடிகளே காரணம்—ரேயன்ரி, கெவான்மெண்டாரல்ல. குடிகள் தம் தம்சரியான ஜாதிகத்தை தக்கபடி சொல்லி எழுதிவைக்காவிட்டால்; ஜாதியிலும், மதத்திலும், வேஷபாஷாதிக்கும் முற்றும் வேறுபட்டிருக்கும் கவான்மெண்டார்ப்படி அறியக்கூடும் குடிகளாலுண்டாகும் குற்றங்களுக்கு கவான்மெண்டாரை நினைத்தல் நியாயமாகுமா? நமது கவான்மெண்டார், இவ்வளவு தகையிலிருந்தும், தமது குடிகளுடைய உண்மையான ஜாதி அந்தகஸ்துகளை அறிந்து அரசுசெய்யவேண்டுமென்னும் நல்ல எண்ணத்தினால் படுப்பாடு கொஞ்சமல்ல— இதற்கொரு திருஷ்டாந்தமாக—1871ஆம் குடிதொகை எழுதியபொது இரதராஜதானியின் குடிகளை ஆசியாகண்டத்தாரீ (Asiatics) என்றும் (2) ஐரோப்பியர் (Europeans) என்றும் (3) யூரேஷியர் (Eurasians) என்னும் மூன்று

1901ஆம் சென்னை ராஜதானியிலிருந்து பலிஜவாரு 10,08,036 ரூபிகள் M-107.

இவர்கள் (பலிஜவாரு) விசேஷமாக வர்த்தகம்செய்யும் தெலுங்கு ஜாதியார்கள். இவர்கள் இசென்னை ராஜதானியின் எல்லா ஜில்லாக்களிலும், பல வியாபாரங்களிலும், இவர்களில் தேசபலிஜவாரென்றும், கோட்ட பலிஜவாரென்றும் பேட்டபலிஜவாரென்றும் இரண்டு முக்கியமான வகுப்பினர். ஒன்றாவது க்கின்றனர்—இவ்விரு வகுப்பார்களில் முதல் வகுப்பார், மதுரை, தஞ்சை, விஜயநகர ஸம்ஸ்தானங்களை ஆண்டபலிஜ அல்லது நாயக்கர் ராஜர்களுடைய சந்ததிகளைச் சார்ந்தவர்கள். இரண்டாவது வகுப்பார், வேளையக்கோட்டிற்கும் காவேரி ஆறுக்கும், உப்பு வியாபாரம் செய்யும் பெரிசுவாரமான வர்த்தக வியாபாரிகள் செய்பவராவர்—தமிழ் ஜில்லாக்களில் பலிஜவாரை வகை (தெலுங்கு ஜனங்கள்) என்றும், கூடாக்கொன்றும் சொல்லப்படும். மதுரை, தஞ்சை ஸம்ஸ்தானங்களை ஆண்ட நாயக்கர் அல்லது பலிஜவாராக்களுடைய சந்ததிகள் ஸ்ரீதிருநெல்வேலி, சந்ததிகளைச் சார்ந்த கூடியபகோட்டி, தர்மாரகொன்றும்; விஜயநகர சம்ஸ்தான இராயலுகாருகள் பார்த்துவாஜ மஹாமுனியருடைய நேரான சந்ததிகளென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்ற பலிஜவாரர்கள் மஹாபாரதத்தில் கண்டிருக்கும் கவுரவர்களுடைய சந்ததிகளென்று சொல்லுகிறார்கள். சொன்னாலும், இவர்கள் ஸ்ரீதிருநெல்வேலி சந்ததிகளென்பதை மற்ற ஜாதியார் அங்கீகரிக்கிறதில்லை. பலிஜவாரு கம்ம, காபுஜாதிகளிலிருந்துண்டானவர்கள், அல்லது ஷை ஜாதிகளிலிருந்தும், வேறு ஜாதிகளிலிருந்தும் பிரிந்த கூட்டப் பலிஜவாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள்—இந்த ஜாதியைச் சார்ந்தவர்களின் எவரும் இப்போது (எங்கோபவீதம்) பூணூலை தரிக்கிறதில்லை, வேதோகத்தமாக கர்மங்களைச் செய்வதில்லை. (விவரமாக அறிய விரும்புவோர், 1891ஆம் காணிய்வாரி ரிபோர்ட்டையும், காணால் சரித்திரம் 137-வது பக்கத்தையும், பக்கானன் மைசூர் சரித்திரம் 1-வது வாலியம், 16, 170 பக்கங்களையும், மதுரை சரித்திரம் 2-ம் பாகம் 86-வது பக்கத்தையும், வட ஆற்காடு சரித்திரம், வாலியம் 1-20-23 பக்கங்களையும் படித்துப்பார்க்கலாம், என்று எழுதியிருக்கிறார்.

பாருவர்கள் மேஸ்டர்ஸ்ஸோட்டவர்கள் 1891ஆம் ஏழாமிய சரித்திரத்திற்கும், இந்த 1901ஆம் சரித்திரத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமாக இருக்கிறது?

பாருவர்கள் 1 கமதுகாருண்ணிய காரன்மெண்டார் இவ்வு ஜாதி விவரங்களை திட்டமாக அறியவேண்டி எடுத்துக்கொண்ட சிபரெயினால், இந்த 1901ஆம் குடிநடொலக ரிபோர்ட்டு கூடியபடியில் இருப்பீகரமானதென்று சொல்லும்படியாக பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். புறாவ “இந்த பலிஜவாரு கூட்டத்தினரல்லவென்றும், கம்ம அல்லது காபு அல்லது மற்றதெலுங்கு ஜாதிகளிலிருந்து உண்டானவர்கள் என்று மற்றவர்களிடமிருந்து வந்தவர்கள்” என்று

றுஎழுதியிருப்பதைப்பற்றியும்; 2-து-இந்த பலிஜவாரில்எவரும் பூணூல்தரிப்பதில்லை” என்றும் எழுதியிருப்பதைப்பற்றியும் சிலர் விசனப்பட்டக்கடும்— இப்படி பிசகாகப்பதிப்பித்ததற்கு கவர்ன்மெண்டார் காணலர். இத்தியாகி விஷயங்களைப்பற்றி கவர்ன்மெண்டாருக்கு திருப்திபுண்டாகும்படி தம்தம் ஜாதிமுதலான விவரங்களை உள்ளது உள்ளபடி கவர்ன்மெண்டாருக்கு தெரிவிக்காமல்சோம்பலாகவிருந்தது குடிகளுடையகுற்றமேயாகும்; ஆகவே கவர்ன்மெண்டாரை நொந்துக்கொள்வது அகியாயமும், அவிவேகமுமாகும்— நிற்க—மேல்கண்ட 3 வினாக்களுக்கு ஒருவித விடைகனாவன—

1 வது. “ பலிஜவாரு கம்ம, காபு முதலானவர்க்கிட்டிருந்து உண்டானவர்களென்று மற்றவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் ஏதெனில்; கம்மாளர்களும், லீங்கம் கட்டிகளும், பட்டுதூல்காரர்களும், தாம்தாம் விதவதல பிராம்மணர், ஆரியபிராம்மணர், சவுராஷ்டிர பிராமணர், சிவாரா பிராம்மணர்களென்றும், மற்ற நமது நாட்டில்த பிராம்மணர்களை சரியான பிராமணர்கள் அல்லமென்றும் சொல்லிவருகிறார்கள்; இப்படி கம்மாளர்முதலானவர்கள் சொல்லி வருவதனுலேயே நமது நாட்டு பிராம்மணர்களை பிராம்மணல்லமென்று சொல்லப் பொருந்துமோ? இந்த ஆதேஷபனையை பிராம்மணர் முதலான மற்றவர்கள் அங்கீகரிப்பார்களோ?

2 வது. பலிஜவாரி லிப்போது எவரும் பூணூல்தரிப்பதில்லையென்று சொன்னதும் பிசகே—இப்போது அநேக ஜில்லாக்களில் விருக்கும் பலிஜவாரு பூணூலை சதா தரிக்காவிட்டாலும்; சில விடங்களில் பலிஜவாரு பூணூலை சதா தரித்திருப்பதோடும்; பெரும்பாலார் அவியாணம் கர்மாதி காரியங்களை நடத்தும்போது புரோகிதரால் பூணூலைப் பெற்று தரித்து வருவது பிரதியகமும், பூணூலை தரிப்பதனுலேயே சிலேஷ்டத்துவமெனில்; சில ஜில்லாக்களில் பள்ளிகள், செம்படவர் முதலானவர்களும் பூணூலை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களன்றோ? அவர்கள் துவஜர்களாவனோ?

3 வது—“ வேதோக்த்தமாக கருமங்களை ”ச் செய்வதில்லைஎனில்,—கால வித்தியாசத்தினாலும், கல்வி அறிவில்லாமையாலும், “ வேதம் ” என்னும் பதத்திற்கே பொருளறிய வகையற்று தவிக்கும்போது, இனி வேதோக்த்தமாக கருமங்களைச் செய்வதெப்படி சாத்தியமாகும்? கலியுகத்தில் வேதோக்த்தமாக கருமங்களைச்செய்வது கஷ்டமென்றுகண்டே விவாசர், ஆழ்வார், ஆசாரியர் புராணரீதியாகச் செய்யலாமென்று சொல்லி இருக்கிறார்களல்லவா?

நமது ஆங்கில கவர்ன்மெண்டார் வேஷபாஷாநிகளில் நம்மவருக்கு வேறுபட்டவர்களாக இருப்பதனால், இத்தியாகி விஷயங்களை தமக்கருகிலிருக்கும் சுதேச உத்தியோகஸ்தர்களை விசாரித்து எழுதவேண்டி வருகிறது. அப்படி விசாரிக்கும் சுதேச உத்தியோகஸ்தர், தூயிமானமுள்ளவர்களாக இருந்தால், தமக்கிஷ்டமான சங்கதிகளைச் சொல்லி விடுவார்கள். அச்சங்கதி நேரகம்பி எழுதிவிட்டால் குடிசைக்கு கஷ்டங்களுண்டாகின்றன. இத்தியாகி கஷ்டமெனில் கஷ்டக்குறியே கவர்ன்மெண்டார் இதுவேகாரியிதராவே

(Ethnographic Survey) டிபார்ட்மெண்டை இப்போது சிபப்பித்து, அந்தந்த ஜாதியார் குடி இருக்கும் இடங்களுக்குப்போய் நேரில் விசாரித்து சரித்திரம் எழுதும்படி சிபப்பித்திருக்கிறார்கள்; ஆகவே, இனி 1911ஆம் எழுதும் கானிஷ்வாரி கணக்கு திருப்திகரமாக இருக்கும் என்பது நிண்ணம். இப்படி இங்கிலீஷ் கவுன்மெண்டார் நம் குடிகளுடைய நேஷனலிடிக்கு உழைப்பதற்கு நன்றியறிந்த வந்தனம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமல்லவா?

முடிவுரை.

எனது சுஜாதியாநீகோபி வினையுள்ள விண்ணப்பம்.
சுஜாதி கோத்திரங்கள்,

இந்த பலிஜவாரு புராணத்தையார்த்த இரண்டாம்பதிப்பு முடிவுரையில் கண்டிருக்கும் சாசனங்களை; முக்கியமாக ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடகலை, தேவ்கலை ஆராய்வு சுவாமிகளுடைய ஸ்ரீமுகப் பத்திரிகையினால் நம்மவர் ஆதி சந்திரமயசகாப்தத்தியர் என்று எப்படித்தமாகும்.

இப்புராணத்தின் 2 முதல் 12 பக்கங்களிற் கண்டச் சங்கதிகளினால், அந்த ஆதிசந்திர வயிசு கஷத்திரியர்க்குப் பலிஜர் அல்லது ஆந்திரர் பிறந்து மகாதேசத்திலாண்டபிறகு, அவர்களில் ஆறேழு பெயர், மகதநாட்டை விட்டு தெற்கேவந்து, புது ஸமஸ்தானங்கள் ஏதாபித்து ஆண்டுவந்த சங்கதிகள் விவரமாகும்.

இப்புராணத்தின் 13 முதல் 20 பக்கங்களினால், அப்படி ஆண்டவர்களுக்கு விக்கிரமாதித்யர் மாவை உஜ்ஜினியில் ஆண்டுவந்தவிவரம் விவரமாகும்.

இதன் 20 முதல் 27 வது பக்கங்களினால், அந்த ஆந்திரருள் ஒரு சந்தியாராகிய சாலுங்கியருடைய இராஜிய பரிபாலனம் விவரமாகும்.

இதன் 28 முதல் 30 பக்கங்களினால், அந்த ஆந்திரருடைய மற்றோர் சந்தியாராகிய காலசூரியர் என்பவர்களுடைய இராஜிய பரிபாலனம் விவரமாகும்.

இதன் 31 முதல் 34 பக்கங்களினால், அந்த ஆந்திரருள் மற்றோர் சந்தியாராகிய ஓரங்கல் கணபதிராயர்களுடைய அரசாபி விவரமாகும்.

இதன் 35 வது பக்கத்தினால் அந்த ஆந்திரருள் மற்றோர் சந்தியாராகிய கிஷ்கிந்திர கஜபதிராயருடைய அரசாபி விவரமாகும்.

இதன் 36 வது பக்கத்தினால், அந்த ஆந்திரருடைய மற்றோர் சந்தியாராகிய கபிலேசுவரகஜபதியர் உடைய அரசாபி விவரமாகும்.

இதன் 37 முதல் 123 பக்கங்களினால் அந்த ஆந்திரருள் மற்றோர் சந்தியாராகிய விஜயநகர நரபதிகள் உடைய செங்கோல் சிங்காரம் வெளியாகும்.

இதன் 3 ம் காண்டம்முதல் 16-46 பக்கங்களினால், அந்த நாயகர்களுடைய சந்ததிகளாகிய தஞ்சை சேவப்பநாயகி, அச்சுதப்பநாயகி, விஜயநாகவலு நாயகி சமஸ்தான பதிகாரின் பிரபாவம் விவரமாகும்.

இதன் இரண்டாம் காண்டத்தில், அந்த நாயகொரு தென்னாங்கிலுக்கு வரும் காலத்தில், இத்தென்னாட்டிலாண்ட சேர சோழ பல்லவ பாண்டியர்களுடைய அரசாங்கியின் விவரம் வெளியாகும்.

இதன் மூன்றாம் காண்டத்தினால், இவர்களுக்கு நாயகி என்ற பட்டம் வந்த காரணமும், வெங்கடகிரி, கார்வேட்டி நகரம், காளாஸ்திரி, பிட்டாபூர், போபுலி சமஸ்தானங்களுண்டான விதங்களும்; தஞ்சை, மதுரை, இலங்கை முதலான விடங்களில் நாயகி சமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தாண்டவர்களுடைய விவரங்களும் வெளியாகும்.

இதன் நான்காவது காண்டத்தினால் கோட்டை, பேட்டை, பவிஜவார்கடைய வீட்டுப் பெயர்கள், கோத்திரம், குத்திரம், மதம், விஷ்ணுநாகம்மங்களைச் செய்யும் விவரங்களும், 1991-ஆம் காலிக்ஷவார் கணக்கின்படி குடித்தொகை முதலான விவரங்களும் வெளியாகும்.

இதன் ஐந்தாவது காண்டத்தினால், பேட்டை பவிஜவாருடைய விவரம், அவர்களுக்கு நேராலுறிபட்டம் வந்த விவரமும், பவிஜவாருகளுக்குள் இருக்கும் பல உள் பிரிவார்களுடைய சரித்திரங்களும் விவரமாகும்.

இதன் ஆறாவது காண்டத்தினால், பவிஜவாருடைய தற்கால ஸ்திதியைப் பற்றி சிலர்கொண்டிருக்கிற அபிப்பிராயங்களுக்கு, விடையாகக்காட்டி இருக்கும் பிரமாணங்கள் இன்னையென்று விவரமாகும்.

இதன் ஏழாவது காண்டத்தினால் கவரண்மெண்டாருடைய காளிஸ்வாரி கணக்கின்படி ஜாதி அந்தஸ்துக்களின் விவரமும் வெளியாகும்.

இவ்விஷயங்களை எல்லாம் ஒருதரத்துக்கு பலதரம் படித்துப்பார்த்தும் விரிந்த சுபுத்தியோடு யோசித்தும் பார்ப்பீர்களானால்; ஒரு காலத்தில் மண்டலம்புகழ் மதேவானந்த தசையிலிருந்த சந்திரவம்ச ஆந்திரர்களுடைய சந்ததிகளாகிய நம்மவர், இப்போதிருக்கும்படியான கேவலஸ்திதிக்கு வந்திருப்பதற்குக் காரணம் நம்மவரே என்று ஸ்படிகமாகும்—எப்படியெனில்:— நமது முன்னோராகிய ஆந்திரர்களில், மதுரைமகாஸ்திரத்தில் ஸ்திதியருடைய தருமங்களைப்பற்றிச் சொல்லி இருக்கிற (அதாவது பிரஜைகளை நடுமமாக காத்தல், (2) வேதமோதல், யகியாதி நடுமங்களைச் செய்தல், (3) பரஸ்திரிகளுடைய முகங்களை (காம இச்சையுடன்) பாராதிருத்தல் (4) பாட்டு கூத்துகளில் மனைத நாட்டாம விருத்தலாகிய) விசேஷ தருமங்களைத் தழுவி, தருமராஜயபரிபாலனம் செய்த விக்ரமமார்க்கன் போஜமஹாராஜன் பிரதாபநந்திராஜபதி, வீரநாசிக்ஷணநாபதி, கிருஷ்ணதேவாராயலு, அச்சுத தேவாராயலு முதலான வட்டேசத்தாரும்; அவர்களுடைய பின்சந்ததியார்களான

தஞ்சை சேவப்பநாயகி, அச்சுதப்பநாயகி, விஜயராகவா நாயகி, முதலான சொழகாட்டாசர்களும்; விசுவநாதநாயகி, துரை கிருஷ்ணப்பநாயகி, திரு மலைநாயகி, மங்கம்மகாநு முதலான பாண்டிய நாட்டாசர்களும் தம் தம் காலங்களில் குழிகளால் கொண்டாடப்பெற்றிருந்ததோடு, இக்காலத்து குழிகளாலும், ஏனையநாட்டாராலும் கொண்டாடப்பெற்றும், சிலரால் வணங்கப்பெற்றும் வருதல் பிரதியடிமல்லவா?

அஃகும், ஊர்களுடைய பின் சந்தியார்கள் அடர்களைப்போல ஊர்திரிய தருமங்களைத் தழுவிாமலும், கல்வி அறிவைப் பெருமலும், விஞ்ஞானவிருத்தியை விட்டொழித்தும், தம்முயினைப்போல் மன்னையிடப் பாதுகாவாமலும், தமது இராஜ்ய பரிபாலன காரியங்களை நாமே கேரில் பாடாமலும், மூடர்களான மந்திரி பிரதானி முதலான சிப்பந்திகூட விசாரணையிலிட்டு விட்டு; தாம், வீணை வீடாவேசத்தோடு தம் பினத்தாரோடும், சுஜாதியாரோடும் பண் சண்டைகளைச் செய்துக்கொண்டு வந்ததனாலும்; சமயங்கண்டு சுஜாதியாருக்கு உதவிசெய்யாமல், ஏனைய ஜாதியாரோடும், ஏனைய மதஸ்தரோடும் சேர்த்துக்கொண்டு தம் சுஜாதியாருக்கு நீங்குகளை விளைவித்துக்கொண்டு வந்ததனாலும்; கணக்கற்ற கன்னிகைகளிடமிருந்து காமகூத்துகளை ஆழிக்குறையுடன், பித்தகூடு மதுபாபிசங்களை உண்டு மடித்தவர்போல மயங்கிவிட்டிருந்ததினாலும், அவர்களுடைய குரு உத்தியோகஸ்தர்களுடைய கொடுங்கோலுக்குள் குழிகள் வருந்தித் தவித்ததனாலும், அக்கொடுங்கோலின் கஷ்டம் கடவுளுக்கே சகிக்கக்கூடாமலிருந்தமையாலும் அடர்களுடைய அசாசுபியைப்பிடுங்கி ஏனையோரிடம் கொடுத்தவிட்டார்போலும், இதன் காரண காரிய மிப்படி இருக்க, இதை யறியாத நம்மவரில் சிலர், பலிஜாரு இப்போது இம்மளவு கேவல ஸ்திதிக்கு வந்ததற்கு பிராம்மணரே காரணரென்றும், அந்த பிராம்மணர் ஆந்திரருக்கு மந்திரிகளாக இருந்தபோது, அநேக அகிம்மான நடவடிக்கைகளை நடத்தி இராஜ்யபரிபாலனத்தைப் பாழ்த்துப் போகச்செய்து விட்டார்களென்றும், இக்காலத்து பிராம்மணர்களும், பலிஜாவாரை சூத்திர ஜாதியாடென்று சொல்லி கீழ்ஜாதியாக்கி விட்டார்களென்றும் சொல்லித் திரிகிருர்கள்.

என்ன அபியாயமான அபிப்பிராயம்! இப்படிப்பட்ட பிசகான அபிப்பிராயங்கொண்டிருப்பவர்கள் இந்தப் பிராணத்தை முழுதும் ஆர அமர வாசித்துப் பார்ப்பார்களாகில், பலிஜாருடைய ராஜாங்க காரியங்களை நடத்த மந்திரிகளாக நியமித்த பிராம்மண மந்திரிகளில் இன்னொருவர் தவிர, மற்ற பிராம்மண மந்திரிமார்கள் எல்லோரும் மஹாமதியுடிகளாகி, தருமராஜ்யபரிபாலனத்துக்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் உள்ளன்போடு செய்துப் பாதுகாத்த விவரம் பிரதியடிமலாகும். மேலும், மந்திரிமார்கள் கொடுங்கோன்மை செய்வதற்கும், சதிமோசம் செய்வதற்கும், அரசருடைய அவிமேகமும், ஆளும் திறமை இல்லாமையுமே காரணங்களாகுமன்றோ?

அன்றியும், இக்காலத்து பிராம்மணர்களும் நம்மவரை சூத்திரஜாதியாக்கி அவமதிக்கிறதாக எண்ணுவதும் பிசகான அபிப்பிராயமுமேயாகும்— ஏனெனில், கேவல சாஸ்திரஞானமும், சரித்திர ஆராய்ச்சியுமற்று தரபிமானமுள்ள இக்காலத்து சில பிராம்மணர்கள் நம்மவரை சூத்திரராக பாவித்தாலும்; படித்தவர்களும், பெரியவர்களுமான பெரும்பான்மையான பிராம்மணர்கள் நம்மவர் ஜாதிகுத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து அன்பு பாராட்டி

வருவது அனுபவ சித்தமேயாம். ஆகவே, நம்மவர் பிரம்மணரை தூஷித் தல் அவ்வேகமும் அனியாயமேயாகும். இதுகிடக்க—

இப்பிரபஞ்சாதிபதியாகிய பாமேசுவரன் படைத்த பிரஜைகளே, சுகமாக வாழ்விக்கக்கருதி, காலத்துக்குக் காலம் தருமாறுவட்டர்களை சிரிஷ்டித்து, அண்டத்தின் அரசர்களாக அனுப்பிவருகிறாரென்று பகவத்கீதையும், மற்ற உலகசரித்திரங்களும் முறையிடுகிறதன்றியில், நமது அனுபவத்திலும் கண்டும் கேட்டு வருகிறோமல்லவா?

ஆகவே; நமது நாயகிதாரு ஸமஸ்தானத்தார், கடைசி காலத்தில், தம் சிங்காசனத்தைப் பற்றி தம்மினத்தாருக்குள்ளாகவே சண்டை சச்சரவுகள் செய்துக்கொண்டும், மத்தியில்வந்த மகமதியர் உதவியை நாடவே; அந்த மகமதியரும் தமக்கு இயற்கையான ஜாதிக்கட்டுப்பாடினாலும், மதவாராக் கியத்தினாலும் தந்திரமாகவே நமது தேசங்களைப்பிடித்தும், தாமே மன்னர் களாகிவிட்டதன்றியில்; பெரும்பான்மையான அம்மகமதியமன்னர்களும் தம் மன்னுயிரை தம்முயிரைப்போலெண்ணுமல் வருந்தித் தவிக்கச்செய்தார்கள். இப்படி தவிக்கும் குடிகளின் கஷ்டநிஷ்டைகளை நீக்கக்கருதியே, ஈசுவரன் இவ்விருமன்னர்களுடைய இராஜிய பரிபாலனத்தைப் பிடிக்கி இங்கிலிஷ் காரரிடம் கொடுத்துவிட்டார் போலும்.

இந்த இங்கிலிஷ் ராஜாங்கத்தார், கல்வி, கேள்வி, செல்வம், சக்தி; சத் தியம், சாந்தம், சுவாமிபக்தி முதலான குணங்காற்சிந்தவர்களாகவும், இந் நாட்டின் சகலஜாதியாரிடமும், சமயபேதம், ஜாதிபேத முதலானதுகளைப் பாராட்டாமல், அபேதமாக இருந்து தம்குடிகளுக்கு வாக்குதந்தீரம், சமா சாரபத்திரிகை சுதந்திரம் முதலானதுகளைக் கொடுத்து (குடிகளை) சுகமாக வாழ்விக்கும்படியான சக்தியையும் பெற்றிருப்பதால்; இப்படிப்பட்ட சுமரச ஞானமுடைய புத்திமான்களின் செங்கோலுக்குள் இந்த ஆரியவர்த்தமாகிய இப்பெரியதேசம் அடைக்கலம் பெற்றிருத்தல் நலமென (கடவுளின் கருத் தென்று) கரதலாமலகம்போல் காணலாம்.

இப்போது இந்த இங்கிலிஷ் அரசர்களால் இந்நாட்டின் குடிகளுக்கு உண்டாகி இருக்கும் சுதந்திர சுகவாழ்வு இவர்களுக்கு முன்னிருந்த மற்ற மன்னர்கள் காலத்தில் கிடையாதென்பது திண்ணம். ஆகவே, இப்படிப் பட்ட ஆங்கில அரசை இந்த ஆரியநாட்டில் ஸ்தாபித்த ஜகதிசுவரனை சதாக் கொண்டாடியும், இந்த ஆங்கில அரசருக்கு இராஜபத்தியோடு அடங்கிவாழக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோ மல்லவா?

இனி இப்படிப்பட்ட ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்குட்பட்ட நம்மவர்கள் நற்கதியை அடைவதற்கதாரமான சிலசுலபசாதனசாதுஷ்டியங்களை இதனடி யிற் சங்கிரமாக காணலாம். அவையாவன.

பலிஜவாருக்கு பத்து பிரமாணங்கள்.

(1) நம்மவர் நற்கதியை அடைவதற்கு இன்றியமையா சாதனங்கள் கல்வி யும், கைத்தொழில் கருமேயாம். நம்மவர்களிற் பெரும்பாலார் கல்வியையும், கைத்தொழில்களையும் அசுட்டைசெய்து, சோம்பேறிகளாகி தினேதினே தரி த்திரதையை அடைந்து வருந்துவது பிரதியக்ஷம். இதுவரையிற் போனது போகட்டும், இனிமேலாகிலும் நம்மக்கள் சிறுவர்களாக இருக்கும்போதே

தேசபாஷையையும், அத்தோடுகூட இராஜபாஷையாகிய இங்கிலீஷ்பாஷையையும் கட்டாயமாய்க் கற்பிக்கவேண்டும். ஏழைகளாக இருப்போர் தேசபாஷை, இங்கிலீஷ் பாஷைகளில் படிக்கவும், எழுதவும், கணக்கிடவும் போதுமான வகையில் கற்பித்தும். தனவாண்களாக இருப்பவர்க்குத் தம்மக்களைப் பி. ஏ. பி. எல். பரீட்சையில் தேறுகிற வகையிலும் கற்பித்து வரவேண்டும். இப்படி படிப்பிக்கும்போது தேச அப்பியாசத்துக்கேற்ற கொடி, ஜிம்னாசிய முத்தவான வித்தைகளையும்; தமதுபெண்மக்களுக்குப் போதுமான தேசபாஷைக் கல்வியையும் கற்பிக்கவேண்டும். கைத்தொழில், விவசாயம், வர்த்தக வேலைகளில் நாட்டமுடையவர்கள்கூட தம்மக்கள் பாலியராக இருக்கையில் தேசபாஷையிலும் இராஜபாஷையிலும் எழுத வாசிக்கும் வரையிலாவது கற்பித்துக்கொடுத்து, பிறகு தமக்கு இஷ்டமான தொழில்களில் செய்யவிட வேண்டும். இவ்வாறு கல்வியையும், கைத்தொழில்களையும் கி. மேனா கற்றக் கொடுத்தபிறகு, கல்வி கைத்தொழில் விருத்தி விஷயமாக ஏனைய விடங்களுக்கு யாத்திரையாகப்போய் நேரில் பார்க்கச்செய்து அறிவை விருத்தியாக்கவேண்டும்.

(2) இவ்விதமாகக் கல்வியையும், கைத்தொழில்களையும் விருத்தியாக்கிக் கொண்டுவந்து, தமது கல்விக்குத் தக்கபடி உத்தியோகமோ? அல்லது கைத்தொழில்களோ செய்யும்பொழுது இராஜாங்க சட்டதிட்டங்களைக்காட்டும் புத்தகங்களையும், தம் தம் ஜில்லா செஜ்ட்டிகளையும், சமாசார பத்திரிகைகளையும் தருவித்துப் படித்து; இராஜாங்க சட்டங்களுடைய, உலக விசித்திர விநோதங்களையும் தெரிந்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி சட்டதிட்ட புத்தகங்களையும், சமாசார பத்திரிகைகளையும் அதிகப் பணச்செலவிட்டு வாங்க சக்தியற்றவர்கள் தாம் குடியிருக்கும் கிராமம், அல்லது தாலுகா அல்லது கல்பாபட்டணங்களிற் குடியிருக்கும் குடிசையிற் சிலரைக் கையொப்பக்காரர்களாகச் சேர்த்து பணம் வசூல்செய்து பொதுவான வாசகசாலைகளை ஸ்தாபித்து விருத்தி யடையவேண்டும்.

(3) இவ்வாறு விருத்தியடைந்து வருந்காலத்தில், தாம் வந்துவரும் அந்தந்த கிராமாதிகாரிகள், சப்மேஜஸ்டர்கள், சாசில்லாபர்கள், டிவிஜனல் ஆபீசர்கள், அல்லது கலெக்டர்களை அடிக்கடி நிரிசித்து தமது குறைவு நிறைவுகளையும், குடிசளுடைய சுகதுக்கங்களையும் சொல்லி வரவேண்டும்; அவர்கள் அவைகளை அங்காபத்தோடு கேட்காதவிஷயத்தில், அப்படிப்பட்டவர்களிடம்போய் வருத்தாமலிருக்கவேண்டும்.

(4) தம் தம் சொந்தகாரியங்களை தாமே நேரில்போய் பார்த்து செய்தும், செய்வித்தும் வரவேண்டும். வேலைக்காரர்களையும், ஏஜண்டுகளையும் முற்றும் நம்பி பெரியவேலைகளை விட்டுவிட்டு வேண்டாம். கல்யாணம் கல்விவிடப்பெறாத காரியங்களில் டம்பாகாரமான விண்ணொளிகளைக்கொண்ட கட்டுவாங்க வேண்டாம். அல்லது பிறங்கடனுக்குப் பிணைப்பட்டு அலைவீடு வேண்டாம். வரவுக்குறிஞ்சி செலவுசெய்வோர் வருந்தி சாவார்; ஆகவே, சிக்கனவாழ்வே சிறந்த வாழ்க்கை.

(5) தருமம் செய்ய பின்னடையவேண்டாம். அறாவது ஏழைகள், வருமையிலுள்ளோர், வியாதியுடையர், கூன், குருடு, கொண்டி முதலானவர்களுக்குத் தம்மாலான உதவிசெய்யவேண்டும்.

(6) தருமத்திற் சிறந்தது சுஜாதிதருமமாம்—அதாவது, நமது சுஜாதியாரில் ஏழைகளாக இருப்பவருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வேண்டியதன்றியில்; அவர்களுடைய மக்களுக்கு கல்வி, கைத்தொழில்களை கற்பித்துவைத்தும், அது விஷயமாக அந்தந்தகிராமம், கஸ்பா நகரங்களிலும், கூடுமாகில் மதுரை, மதராச முதலான பட்டணங்களிலும், பிரதிவூ சுஜாதிமஹாசபைகளைக்கூட்டி, அந்தசபைகளில் சுஜாதியாருடைய விருத்தி விஷயத்தைப் பற்றி பேசி, நாயுடுவேலாம் (Naidu Home) கவுரவர் துலவாரம் என்றதி தர்மஸ்தாபனங்களை ஸ்தாபித்து அவைகளுக்கு வேண்டிய திரவிய சகாயம் செய்வித்தும், அந்ததிரவியத்தைக்கூட்டி பெருக்கி விருத்தியாக்கி, அதனால் வரும் லாபத்தினால் நம்மவர்மக்களுக்கு தர்ம கல்வியையும், கைத்தொழிலறிவையும் ஊட்டி விருத்தியாக்கி வாயேண்டும், இப்படி விருத்தியாக்கப் பெற்றவர்களுடைய சுகவாழ்வைக் கருதியும், அவர்களுடைய சந்ததிகளுடைய விருத்தியைக்கருதியும், பிரதிவூ தாம்வாழும்பிரதிலில்லாக்கவிரலும் மாகாண சபைகளைக்கூட்டி பேசி சுகாதிவிருத்தியை பிரபலமாக்கவேண்டும்.

(7) இப்போது நம்மவர்களிற் சிலர் நான் பெரியஜாதி, நல்லவாபிசத்தான் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் கஷ்டிப் திகஷ்டிகளையும் உண்டாக்கி ஒரு மைப்பாட்டின் பெருமையை அறியாமல் தவிக்கிறார்கள். அதனால் நமது ஜாதியாருக்கு வந்த கஷ்டநிஷ்டேகங்கள் கொஞ்சமல்ல. இனிமேலாகிலும் நம்ம ஜாதியார் யாவரும் ஒரே குடும்பத்திற்பிறந்த ஒரே சகோதிரர்களாக எண்ணித் தழுவி ஒருமைப்பாட்டை விருத்தியாக்கவேண்டும்.

(8) நம்மவருக்குள் குடிவெறியும், கூத்திவைப்பும், வரவர அதிகரித்து வருவதாக உத்தி. துடித்தல் பஞ்சமஹா பாதங்களில் ஒன்று, கூத்திகளை வைத்தல் தருமசாஸ்திர விதோதம், ஆகவே, குடி—கூத்திக் கள்ளத்தனங்களை கட்டோமீட விட்டொழித்தும், பநாரி சோதார்க்காக பிரகாசிக்க வேண்டும். புலையும், கொலையும், களவும் தவிராததவர்கள் புனித ஈவார்க னன்றோ?

(9) பெரம், குது, வாது முதலானதுகளை விட்டொழித்து பெற்றோர், பெரியோர், பிரம்மணர் பகதி விசுவாசமுள்ளவர்களாகி; சான்றோர், சாதுக்கன் சர்ச்சகத்திற் சேர்ந்து சதாராந்தம், சத்தியம், சுவாமிபக்தியைத் தழுவ வேண்டும்

(10) பிரதிதினமும் அருளுதையத்தில் எழுந்து ஆண் பெண் சகிதமாக சுத்த ஸ்நானஞ்செய்தும், வீடுவாசல் பண்டபாத்திரங்களை சுத்திசெய்தும், ஜகத்சுவாளை தியானித்தும், தமக்கு கிடைத்திருக்கும் போஜனத்தை உண்டும், தம்தம் காரியங்களை கிரமேஷெய்து முடித்தும், ஆவகாசகாலத்தில் ஜூரியர் வேதம், ஜூரியர்ஜூசாரம், பகவத்கீதையாதி கிரந்தங்களைப்படித்துத்தெளிந்து சதாபிரம்மதியாபாராயணர்களாகி, இல்லறதருமத்தை இன்பமாக நடத்திச் சுவா குடும்பத்தாராக பிரகாசிக்கவேண்டும் ஓசுஜாதிசகோதிமர்களே! இந்நிபத்து பிரமாணங்களை ஒடுங்கிய மனதோடன்றி, சுபுத்தியால்படித்து ஆழ்ந்து யோசித்து அவைகளின்படி நடந்தும், நடத்தியும் வந்தால், நம்மவர் நற்குழியை அடைவார்களென்பது திண்ணம். ஓ! சுஜாதிசகோதிமர்களே உங்களுக்கு சுபவாழ்வும் மங்களமு முண்டாவதாக—ஓம் தத் சத்.

இப்படிக்கு சுஜாதி ஊழியன்,

சேலம், பகடால, நரசிம்மலுநாயடு.

கோபமுதூர் கலாதி பத்திராசிரியன்.

